BRANDON SANDERSON

EROUL EVURILOR

Volumul al treilea din seria *Născuți din ceață*

FANTASY

TREI

Brandon Sanderson

Eroul evurilor

Pentru Jordan Sanderson, care poate explica oricui
Cum e să ai un frate
Care-și petrece majoritatea timpului visând

(Îți mulțumesc că mă suporți)

REZUMATUL PRIMEI CĂRȚI

Născuți-din-Ceață: Ultimul Imperiu ne prezintă ținutul pe care se întinde Ultimul Imperiu, condus de un nemuritor puternic, cunoscut drept Lordul Legiuitor. Cu o mie de ani în urmă, Lordul Legiuitor a luat puterea la Fântâna Înălțării și se presupune că a înfrânt o forță sau o creatură puternică, despre care nu se știe decât că era numită Adâncimea.

Lordul Legiuitor a cucerit întreaga lume cunoscută și a creat Ultimul Imperiu. L-a condus vreme de o mie de ani, strivind toate rămășițele regatelor autonome, ale culturilor, religiilor și limbilor vorbite care existaseră pe pământurile sale. Le-a înlocuit cu propriul său sistem. Unii oameni au fost numiți „skaa”, un termen înrudit cu „sclav” sau „țăran”. Alții au fost numiți „nobili” și cei mai mulți dintre aceștia erau descendenții și susținătorii Lordului Legiuitor din anii războaielor sale de cucerire. Se presupune că Lordul Legiuitor le-a dăruit puterea Allomanției pentru a avea la dispoziție asasini puternici și războinici destoinici și inteligenți, spre deosebire de animalicii kolosși, a știut să-i folosească înțelept ca să-și cucerească și ca să-și mențină imperiul.

Nobililor le era interzis să se împreuneze cu skaa, și primeau puterea Allomanției. În timpul celor o mie de ani de domnie a Lordului Legiuitor, skaa s-au răzvrătit de mai multe ori, dar au fost întotdeauna înfrânți.

În cele din urmă, un Născut-din-Ceață cu origini skaa, cunoscut sub numele de Kelsier, s-a hotărât să-l înfrunte pe Lordul Legiuitor. Cândva cel mai vestit dintre hoții gentilomi, Kelsier era celebru pentru loviturile sale temerare. Acestea s-au sfârșit totuși cu prinderea lui, și a fost trimis la Puțurile din Hathsin, sursa secretă de atiu a Lordului Legiuitor, folosită și drept lagăr al morții.

Se spunea că nimeni nu scăpa viu din Puțurile din Hathsin – dar Kelsier a reușit. Și-a dobândit acolo puterile de Născut-din-Ceață și a reușit să se elibereze, ajungând să fie supranumit Supraviețuitorul de la Hathsin. În momentul acela a renunțat la deprinderile sale meschine și s-a hotărât să-ncerce cea mai cutezătoare lovitură de până atunci: răsturnarea Ultimului Imperiu.

A recrutat o ceată de hoți, dintre care cei mai mulți erau

Cețurieni cu origini skaa, pentru a-l ajuta să-și atingă scopul. În același timp, a înrolat și o tânără Născută-din-Ceață și ea cu sânge skaa, pe nume Vin. Vin nu era conștientă de puterile ei, iar Kelsier a adus-o în ceată ca s-o antreneze și, teoretic, pentru a avea o moștenitoare.

Ceata lui Kelsier a adunat, încetul cu încetul, o oaste de skaa răzvrătiți. Ceata a început să se teamă, căci Kelsier părea să aranjeze lucrurile pentru a ajunge el însuși un nou Lord Legiuitor. Încerca să devină o legendă printre skaa, o figură de-a dreptul mistică în ochii lor. Între timp, Vin – care fusese crescută pe străzi de un frate aspru și neîndurător – a ajuns să aibă, pentru prima oară în viața ei, încredere în oameni. În devenirea ei, Vin ajunge să creadă în Kelsier și în menirea lui.

În vreme ce-și duceau la îndeplinire planul, Vin a fost folosită ca spioană printre nobili, a fost pregătiră să se infiltreze printre ei, a luat parte la baluri și petreceri jucând rolul lui „Valette Renoux”, o tânără nobilă de la țară. La primul dintre aceste baluri, l-a întâlnit pe Elend Venture, un tânăr nobil idealist. El i-a demonstrat, până la urmă, că nu toți nobilii își meritau proasta reputație, iar cei doi se îndrăgostesc unul de altul, în ciuda eforturilor lui Kelsier.

Ceata a descoperit și un jurnal, după toate aparențele scris chiar de Lordul Legiuitor, în zilele premergătoare Înălțării. Cartea înfățișa un cu totul alt portret al tiranului: descria un bărbat melancolic și obosit care făcea tot ce-i stătea în puteri ca să-și apere poporul de Adâncime, chiar dacă n-o înțelegea cu adevărat.

În final, s-a dovedit că planul lui Kelsier era mult mai amplu, nu se limita la o simplă folosire a armatei adunate pentru răsturnarea imperiului. În parte, făcuse atât de multe eforturi ca să adune oamenii, iar lucrul acesta îi servise drept pretext ca să răspândească zvonuri despre sine însuși. Un pretext folosit și ca să învețe cei din ceată arta conducerii și a persuasiunii. Adevărata amploare a planului a ieșit la lumină când și-a sacrificat viața într-un mod cât se putea de evident, făcând din sine însuși un martir în ochii populației skaa și convingând-o în sfârșit să se răzvrătească și să-l detroneze pe Lordul Legiuitor.

Unul dintre membrii cetei lui Kelsier – cel care jucase rolul „lordului Renoux”, unchiul lui Valette – s-a dovedit a fi un kandra pe nume Oreseur. Oreseur a luat înfățișarea lui Kelsier și și-a

făcut apariția, răspândind astfel zvonul că vestitul șef de ceată se întorsese din mormânt, ceea ce i-a însuflețit pe skaa. Pe urmă, respectând Învoiala pe care-o semnase, a ajuns să i se supună lui Vin și a fost însărcinat să vegheze asupra ei după moartea lui Kelsier.

Vin a fost cea care l-a ucis, de fapt, pe Lordul Legiuitor. A descoperit că, în realitate, nu era zeu, că nu era nici măcar nemuritor – găsise pur și simplu un mod de a-și prelungi viața și puterea folosindu-se, deopotrivă, de Allomanție și de Feruchimie. Nu era el eroul din jurnal – ci slujitorul acestuia, un Feruchimist cu puteri extraordinare. Totuși, ca Allomant, era mult mai puternic decât Vin. În timpul luptei cu el, ea a inhalat, cumva, ceață, pe care-a ars-o în locul metalelor. Nu știe de ce sau cum s-a întâmplat asta. Având acea putere – și știind ce era, în realitate, Lordul Legiuitor, a izbutit să-l înfrângă și să-l ucidă.

Ultimul Imperiu a fost aruncat în haos. Elend Venture a luat puterea în Luthadel, capitala acestuia, și le-a oferit membrilor cetei lui Kelsier poziții importante în guvern.

De atunci a trecut un an.

REZUMATUL CĂRȚII A DOUA

Fântâna Înălțării descrie felul în care nou-întemeiatul regat a reușit să reziste, vreme de un an, sub cârmuirea lui Elend. Elend a înființat un fel de parlament, numit Adunarea, învestindu-l cu multe atribute legate de exercitarea puterii. Deși era expert în teoria conducerii, lui Elend îi lipsea experiența practică. Domnia sa a devenit instabilă, iar diverși membri ai Adunării au început intrigi pentru a acumula putere politică.

Zvonurile despre tainița cu atiu a Lordului Legiuitor – la care se adăuga, ca premiu, metropola Luthadel, cel mai mare oraș al imperiului – au atras în cele din urmă în Stăpânirea Centrală câțiva invadatori. Cel mai rău dintre ei era Straff Venture, propriul tată al lui Elend. Straff a adus o oștire numeroasă la Luthadel, fiind însoțit, în secret, și de un fiu Născut-din-Ceață, pe nume Zane. Din fericire pentru Luthadel, Boare a izbutit să convingă o a doua armată – condusă de Ashweather Cett – să înainteze la rândul său spre oraș. Surprinși fiecare de prezența celuilalt, amândoi tiranii și-au dat seama că nu-și pot permite să atace orașul, fiindcă, după aceea, ar fi fost vulnerabili la armatele concurentului. Așa că au inițiat un asediu, mai

preocupați unul de celălalt decât de Elend.

Cam în același timp, o Păstrătoare pe nume Tindwyl a sosit în Luthadel. Sazed a invitat-o să-l ajute pe Elend să devină un rege mai bun. Tindwyl a lucrat cu el, încercând să-l învețe să-și domolească idealismul cu o doză de realism. Elend a convins ceata să-l ajute să-i asmută pe Straff și pe Cett, cu țelul de a-i face să se lupte între ei. Elend spera că, dacă cei doi invadatori ar fi fost slăbiți de confruntare, propria lui armată – de departe cea mai mică dintre cele trei – ar fi izbutit apoi să învingă ce le mai rămânea din oști. A început să se întâlnească cu Straff și Cett, încercând să-i manipuleze. În timpul acestor manevre, însă o facțiune a Adunării a izbutit să-l înlăture de la conducere cu ajutorul unei legi pe care o scrisese el însuși.

Elend a refuzat să-și folosească armata pentru a recuceri orașul, o decizie pe care Tindwyl și ceata au socotit-o nebunesc de idealistă. În loc de asta, a decis să intre în jocul politic și să încerce să convingă Adunarea să-l reinstaureze.

În timp ce se petreceau toate acestea, Vin avea propriile sale probleme. Descoperise un misterios „spirit al ceții” ce venea noaptea și o urmărea. A observat că autorul jurnalului – Alendi – fusese martorul unei manifestări similare înainte de a ajunge la Fântâna Înălțării. Pe lângă asta, Vin a început să audă bufnete ciudate când ardea bronz.

Simțămintele lui Vin în privința lui Elend a însemnătății sale pentru el, au îndurat numeroase tulburări. Îl iubea, însă nu socotea că ei doi s-ar potrivi. Se temea că ea este prea dură și nu îndeajuns de șlefuită într-ale politicii pentru a-i fi soție. Lucrurile erau complicate și de prezența lui Zane, fiul Născut-din-Ceață al lui Straff și fratele vitreg al lui Elend, care își petrecea multe seri antrenându-se cu Vin, supunând-o tentațiilor și încercând s-o înstrăineze de Elend. Vin a început să se bizuie pe un kandra, Oreseur, care avea ca misiune – după porunca lui Elend – să-i stea alături în orice clipă și să n-o scape din ochi. În ciuda unei animozități inițiale, cei doi au devenit prieteni.

În acest timp Sazed s-a întors la Luthadel, după ce, în peregrinările sale, descoperise niște lucruri deosebit de alarmante. Se părea, în primul rând, că cețurile începuseră să apară pe timp de zi. În al doilea rând, cețurile făceau ca oamenii, cumva, să se îmbolnăvească și să moară. În al treilea,

aflase că o armată mare, condusă de Jastes Lekal, mărşăluia spre Luthadel. Sazed s-a aşternut pe muncă pentru a cerceta aceste lucruri şi pentru a traduce o inscripţie bizară pe care o descoperise în Sud, în vreme ce călătorea cu Marsh. Inscripţia s-a dovedit a fi o transcriere a ultimelor cuvinte ale cărturarului Kwaan, care – cu vreo mie de ani în urmă – avusese temeinic de-a face cu Alendi, Rashek şi profeţiile terrisiene. Sazed a început să o cunoască mai bine pe Tindwyl, care nu era de acord cu natura lui rebelă, însă îi purta o dragoste profundă.

Campania lui Elend în Adunare a dat greş, iar membrii acesteia l-au ales pe Ferson Penrod ca rege în locul lui Elend. Însă, fiind dat jos de la cârmuire, Elend a început astfel să priceapă ce înseamnă să fii rege şi conducător. A început să-şi combine concepţiile despre justiţie cu lucrurile învăţate de la Tindwyl şi să devină un cârmuitor eficient – chiar dacă nu se mai afla pe tron. Problemele oraşului, însă, aveau să se agraveze odată cu sosirea armatei de kolossi a lui Jastes Lekal. A devenit îndată limpede că acesta controla doar în parte fiarele ucigaşe.

În cele din urmă, Zane a îndemnat-o pe Vin să atace tabăra lui Cett din Luthadel (Acesta intrase în capitală ca să depună el însuşi o solicitare pentru tron). A măcelărit totul în cale, până la ultimul nivel al fortăreţei, unde Vin a avut o cădere nervoasă, după ce a devenit conştientă de atrocităţile pe care le săvârşise. A fugit şi l-a lăsat pe Cett în viaţă. La puţin timp, Zane a atacat-o, înnebunit de vocile ciudate pe care le auzea în minte. S-au luptat, iar Oreseur s-a dovedit a fi un spion, un alt kandra pe nume Tensoon, care-l ucisese şi-l copiase pe adevăratul Oreseur. Vin a izbutit să-l ucidă pe Zane, cu toate că acesta ardea atiu, apoi a alergat la Elend. Fiindcă problemele sale emoţionale se domoliseră, l-a convins pe Sazed să-i căsătorească pe Elend şi pe ea.

După tentativa de asasinat asupra sa, Cett a plecat din Luthadel şi şi-a retras armata din asediu. Încercările lui Elend de a-l convinge pe Jastes să se retragă au fost lipsite de succes. Lângă oraş, Staff şi-a dat seama că, dacă se retrage pur şi simplu, kolossii aveau să atace probabil şi să distrugă oraşul – urmând ca el să revină şi să preia controlul după ce bestiile s-ar fi epuizat în luptă.

Mulţi dintre membrii cetei îşi dădeau seama că asta urma să se întâmple. Sazed i-a convins să-i mintă pe Vin şi pe Elend că

orașul avea să fie în siguranță și să-i trimită spre nord, în căutarea Fântânii Înălțării. Planul lor a reușit. Vin și Elend au plecat, luându-l cu ei pe Fantomă, și în absența lor kolossii au atacat. Oastea din oraș a luptat bine. Sazed însuși a apărat una dintre porți în fața numeroșilor vrăjmași. În timpul luptelor, Ciomege, Dockson și Tindwyl au fost uciși. Când kolossii erau cât pe ce să distrugă totul, Vin a revenit în oraș, fiindcă aflase de la Fantomă că fusese înșelată.

Vin a exploatat slăbiciunea Allomantică a kolossilor, dezvăluită de kandra Tensoon/Oreseur, luând în stăpânire kolossii în același fel în care o făcuse cândva Lordul Legiuitor. A folosit kolossii pentru a ataca armata lui Straff la întoarcerea acesteia, iar Cett s-a aliat cu ea în ultima clipă. După moartea lui Straff, Vin i-a silit pe Penrod, Cett și locțiitorul lui Straff să-i jure supunere lui Elend, numindu-l împărat.

Orașul era salvat. Însă Vin continua să audă în minte acel bocănit straniu. A ajuns să fie convinsă că ea – și nu Alendi cel din vechime – era Eroul Evurilor. Și-a dat seama curând că Fântâna Înălțării nu se afla de fapt în munții nordici ci chiar sub Luthadel. A cercetat locul cu Elend, descoperind că sub Kredik Shaw se afla o peșteră mare, secretă, plină cu provizii. Sub peștera aceea exista o alta, plină cu fum negru. Alături de ea, un bazin cu putere lucitoare. Fântâna Înălțării.

Sazed, deasupra, încă deplângea moartea lui Tindwyl. Se cufundase în studii și descoperise, alarmat, că ceva era teribil de greșit cu profețiile. S-a grăbit pe urmele lui Vin și ale lui Elend, decis să-i oprească de a lua putere din Fântână, însă calea i-a fost tăiată de Marsh. În vreme ce ei doi se luptau, Vin a luat puterea și a făcut ce credea ea că este drept. Deși spiritul ceții l-a înjunghiat pe Elend, Vin nu a folosit puterea Fântânii pentru a-l vindeca. În schimb a eliberat-o, cum ziceau profețiile, ca să oprească cețurile de la a distruge lumea.

Însă alegerea ei s-a dovedit greșită. O forță întunecată, întemnițată lângă Fântâna Înălțării, alterase profețiile, determinând-o pe Vin să facă cele necesare pentru a o slobozi. Forța întunecată s-a eliberat, lăsând-o pe Vin îngrozită de ceea ce făcuse. Spiritul ceții, însă, i-a oferit o cale de a-l salva pe Elend prin transformarea sa într-un Născut-din-Ceață.

Cartea se sfârșește cu Vin și Elend pe zidurile din Luthadel. Au salvat orașul, dar au slobozit și o forță teribilă asupra lumii.

Sazed, zdrobit de moartea lui Tindwyl, a ajuns să-și socotească credința inutilă. Fantomă e cuprins de vinovăție pentru a-l fi lăsat pe Ciomege să moară în oraș, abandonat, iar Ham și Boare au rămas cu cicatrici emoționale din lupta aparent fără nădejde împotriva kolossșilor. Pe lângă toate acestea, după cum arătase Sazed, cețurile s-au schimbat cumva și ucid, acum, oamenii care intră în ele.

Elend însă rămâne hotărât să consolideze noul imperiu și să găsească o cale de a lupta împotriva lucrului eliberat de Vin. Întrebat de ea ce urmează să facă de-acum, îi dă un singur răspuns: vor supraviețui. În orice împrejurări.

A trecut, de atunci, un an.

PROLOG

Marsh se străduia să-și ia viața.

Mâinile îi tremurară când încercă să-și adune tăria de a întinde mâna, de a-și smulge din ceafă pironul și de a-și sfârși zilele infernale. Renunțase la orice gânduri de evadare. Trei ani. Trei ani ca Inchizitor, trei ani de întemnițare în propriile gânduri. Anii aceia îi dovediseră că nu există scăpare. Mintea, chiar și acum, i se încețoșa.

Apoi *Acela* preluă controlul. Lumea păru să vibreze în juru-i și, dintr-odată, izbuti să vadă limpede. De ce se zbătuse atâta? De ce-și făcuse griji? Totul era așa cum trebuia să fie.

Făcu un pas înainte. Deși nu mai putea să vadă ca oamenii normali – avea totuși piroane de oțel înfipte cu ascuțișul în ochi –, percepea încăperea din jurul său. Piroanele îi străpungeau, de cealaltă parte, ceafa; dacă își ducea mâna acolo și pipăia, putea simți muchiile ascuțite. Sânge nu curgea.

Piroanele îi dădeau putere. Totul era conturat de linii subțiri Allomantice, albastre, care iluminau totul în jur. Odaia era de dimensiuni modeste și câțiva tovarăși – și ei conturați cu albastru, cu dârele Allomantice care arătau metalele din chiar sângele lor – se aflau alături de el. Toți aveau piroane bătute în orbite.

Toți, mai puțin bărbatul legat de masa din fața lui. Marsh zâmbi, luând de pe o masă laterală un piron și jucându-l în palmă. Prizonierul său nu avea căluș. Ar fi oprit țipetele.

— Rogu-te, șopti prizonierul, tremurând.

Chiar și un slujitor terisian avea să se năruie dacă era confruntat cu propria-i moarte violentă. Bărbatul se zbătea slab. Era într-o poziție nefirească, fiindcă fusese legat de masă peste o altă persoană. Așa fusese concepută masa, cu adâncituri care să permită așezarea unui alt corp dedesubt.

— Ce vrei? Întrebă terisianul. Despre Sinod nu-ți pot spune mai multe!

Marsh atinse cu buricele degetelor pironul de alamă, simțindu-i vârful. Avea treabă, dar ezita, delectându-se cu durerea și groaza din vocea bărbatului. Ezita ca să poată…

Marsh se sili să preia controlul asupra propriei sale minți. Aromele din cameră își pierdură dulceața și în locul lor se instală duhoarea de sânge și moarte. Bucuria i se transformă în oroare.

Prizonierul său era un Păstrător al Terrisului – un om care-și dedicase întreaga viață binelui celorlalți. Uciderea lui n-ar fi fost doar o crimă, ci și o tragedie. Marsh încercă să-și comande trupul, să-și silească brațul să se înalțe și să-și apuce pironul din ceafă – scoaterea acestuia l-ar fi ucis.

Da, *Acela* era prea puternic. Forța. Îl ținea, cumva, pe Marsh sub control – avea nevoie ca el și ceilalți Inchizitori să-i fie unelte. *Acela* era liber – Marsh încă-l simțea plin de încântare în privința asta – însă ceva îl oprea să afecteze prea mult, direct, lumea. O împotrivire. O forță care se întindea peste tărâm ca un scut.

Acela nu era încă împlinit. Avea nevoie de mai mult. Altceva… ceva ascuns. Iar Marsh avea să descopere acel ceva, să-l înfățișeze stăpânului său. Stăpânul pe care Vin îl eliberase. Entitatea care fusese întemnițată în Fântâna Înălțării.

Își spunea Năruire.

Marsh zâmbi când prizonierul începu să țipe; apoi făcu un pas în față, ridicând mâna cu pironul. Îl lipi de pieptul omului care scâncea. Țepușa trebuia să străpungă corpul bărbatului, să-i treacă prin inimă, apoi să treacă și prin trupul Inchizitorului legat dedesubt. Hemalurgia era o artă care făcea mizerie.

De aceea era atât de distractivă. Marsh luă un ciocan și începu să izbească.

PARTEA ÎNTÂI

Testamentul supraviețuitorului

Eu sunt, din păcate, Eroul Evurilor

1

Fatren se uită chiorâș la soarele roșu, necontenit ascuns de o pâclă întunecată. Din cer curgea, alene, cenușă neagră, cum se întâmpla tot mai des în zilele din urmă. Fulgii grei cădeau drept, aerul era fierbinte, stătut, fără măcar o pală de vânt care să-l mai înviooreze pe Fatren. Oftă și se aplecă iarăși peste meterezul de pământ, cătând spre Vetitan. Orașul lui.

— Cât durează? Întrebă.

Druffel își scărpină nasul. Avea fața înnegrită, mânjită de cenușă. Nu-și prea bătuse capul cu igiena în ultimul timp. Sigur că, dacă se gândea la toată încordarea apăsătoare din ultimele

luni, Fatren știa bine că nici el nu arăta cu mult mai chipeș.

— O oră, poate, zise Druffel scuipând pe pământul bătătorit.

Fatren oftă, uitându-se în sus la cenușa căzătoare.

— Crezi că-i adevărat, Druffel? Ce zic oamenii?

— Ce? Că e sfârșitul lumii?

Fatren încuviință.

— Habar n-am, zise Druffel. Și nici nu-mi pasă.

— Cum poți să spui asta?

Druffel ridică din umeri și începu să se scarpine.

— Îndată ce sosesc kolossșii ăia, o să mor. Și cu asta se cam termină lumea pentru mine.

Fatren tăcu. Nu-i plăcea să se știe nehotărât; ar fi trebuit să fie cel puternic. Când stăpânii părăsiseră orașul – o obște de agricultori, doar cu puțin mai civilizați decât cei de pe-o plantație nordică – Fatren fusese acela care-i convinsese pe skaa să-și vadă mai departe de culturi. Fatren ținuse bandele la distanță. Într-o vreme când majoritatea satelor și plantațiilor își pierduseră toți oamenii întregi la trup în favoarea unei armate sau alteia, Vetitan avea populație lucrătoare. Fusese nevoie de peșcheș greu, în grâne, dar Fatren și-i ținuse în siguranță pe-ai lui.

În mare parte.

— Astăzi cețurile nu s-au spulberat decât la nămiezi, zise Fatren cu voce scăzută. Zăbovesc din ce în ce mai mult. Ai văzut recoltele, Druff. Nu le merge bine – nu-i destul soare, aș zice. Pe iarna asta n-o să avem ce mânca.

— N-o mai ducem până-n iarnă, zise Druffel. Nici până se lasă noaptea n-o mai ducem.

Partea tristă – lucrul cu adevărat descurajator – era că, odată, Druffel fusese optimistul. Fatren nu-și mai auzise fratele râzând de luni bune. Și râsul acela era sunetul preferat al lui Fatren.

Nici măcar morile Lordului Legiuitor n-au fost în stare să macine râsul lui Druff, își spuse Fatren. *Dar cei doi ani din urmă au izbutit.*

— Fats! Se auzi o voce. Fats!

Fatren ridică privirea și văzu un băietan gonind pe lângă marginea meterezului. Abia ce terminaseră cu fortificația – fusese ideea lui Druffel, din vremea când încă nu se dăduse bătut. Orașul lor avea cam șapte mii de locuitori, adică era măricel. Trebuise muncă multă ca să înconjoare cu o ridicătură

defensivă de pământ întreaga așezare.

Fatren abia dacă avea vreo mie de soldați adevărați – dintr-o populație așa de mică fusese foarte greu să adune atâția – și poate se mai găseau încă vreo mie, prea tineri, prea bătrâni sau prea lipsiți de îndemânare ca să poată lupta bine. Nu știa exact cât de mare era armata kolosșilor, dar în mod sigur număra mai mult de două mii de luptători. Și un meterez de pământ n-avea să fie de cine știe ce ajutor.

Băiatul – Sev – se opri gâfâind lângă Fatren.

— Fats! Zise. Vine cineva!

— Deja? Întrebă Fatren. Druff zicea că încă-s departe kolosșii!

— Nu-i niciun kolos, Fats, zise băiatul. E-un bărbat. Vino să-l vezi!

Fatren se întoarse spre Druff, care-și șterse nasul și ridică din umeri. Îl urmară pe Sev, ocolind pe după meterez spre poarta din față. Trâmbe de cenușă și colb se învârtejeau pe pământul astupat, adunându-se prin unghere, mutându-și locul. Nu prea avuseseră în vremea din urmă timp de curățat. Femeile trebuiau să muncească pe câmpuri, iar bărbații făceau instrucție și se pregăteau de război.

Pregătiri de război. Fatren își spuse că are o forță de două mii de „soldați”, care erau însă doar o mie de țărani skaa cu săbii. Avuseseră parte de doi ani de pregătire, dar le lipsea experiența în focul luptei.

Un grup de bărbați se adunase în jurul porții, suiți pe marginea meterezului sau sprijinindu-se în el. *Poate că am greșit să consumăm atâtea resurse pe muștruluirea soldaților,* cugetă Fatren. *Dacă mia aceea de oameni ar fi lucrat în mină în timpul ăsta, am fi avut ceva minereuri ca să dăm peșcheș.*

Numai că kolosșii nu acceptau peșcheșuri. Doar ucideau. Fatren se cutremură gândindu-se la Garthwood. Orașul acela era mai mare decât al lui, și cu toate astea doar câteva sute de supraviețuitori își găsiseră drum până la Vetitan. Cu trei luni în urmă. Sperase, irațional, că distrugerea acelui oraș avea să-i sature pe kolosși.

Ar fi trebuit să știe că nimic nu-i sătura pe kolosși.

Fatren se cățără iarăși pe metereze, iar soldații înveșmântați în haine cârpite și flenduri de piele îi făcură loc. Se uită lung, prin ploaia de cenușă, la priveliștea întunecată, ce părea acoperită cu o zăpadă groasă, neagră.

Se vedea apropiindu-se un singur călăreț, purtând o mantie lungă, cu glugă.

— Ce părere ai, Fats? Întrebă unul dintre soldați. Iscoadă de-a kolossșilor?

Fatren pufni.

— Kolossșii n-ar trimite iscoade și mai ales n-ar folosi oameni care să iscodească.

— E pe cal, zise Druffel cu un mârâit. Ne-ar prinde bine și nouă încă unul.

În oraș nu se găseau decât cinci cai. Toți erau lihniți de foame.

— Un negustor, zise unul dintre soldați.

— N-are marfă, zise Fatren. Și-ar trebui să fie un negustor curajos ca să umble de unul singur prin părțile astea.

— N-am mai văzut refugiat care să aibă cal, zise unul dintre oameni și ridică arcul, privind către Fatren.

Fatren clătină din cap. Nimeni nu trase asupra străinului, care se tot apropia, fără să se grăbească. Se opri chiar înaintea porților. Fatren era mândru de ele. Porți adevărate, de lemn, prinse în meterezul de pământ. Luase lemnul și piatra de construit de la conacul fostului stăpân, aflat în mijlocul orașului.

Pe sub mantia groasă și întunecată, pe care-o îmbrăcase ca să se apere de cenușă, nu se deslușea prea mult din străin. Fatren cătă peste meterez, îl cercetă pe necunoscut și-i aruncă, apoi, o privire scurtă lui frate-său, strângând din umeri. Cenușa cădea în tăcere.

Străinul sări de pe cal.

Țâșni înainte, de parcă ar fi fost împins de la spate, cu mantia fâlfâind. Pe sub mantie purta o uniformă de un alb-strălucitor.

Fatren înjură și sări înapoi, în vreme ce străinul escalada ridicătura de pământ, ajungând chiar deasupra porții de lemn. Bărbatul era un Allomant. Un nobil. Fatren sperase ca toți cei ca el să-și vadă de hărțuielile din Nord și să-i lase oamenii în pace.

Sau, cel puțin, să-i lase să moară în pace.

Nou-venitul se răsuci spre ei. Avea un pic de barbă și părul negru, retezat scurt.

— Așa deci, oameni buni, zise pășind peste poartă cu un neobișnuit simț al echilibrului, n-avem multă vreme. Să ne punem pe treabă.

Intră în împrejmuire. Imediat, Druffel îi ieși înainte și trase sabia.

Sabia se smuci din mâna lui Druffel, trasă prin aer de o forță nevăzută. Străinul înhăță arma când aceasta trecu pe lângă capul lui. Răsuci sabia în mână, cercetând-o.

— Bun oțel, zise dând din cap aprobator. Sunt impresionat. Câți dintre soldații voștri sunt așa de bine echipați?

Jucă sabia în palmă, apoi o întinse spre Druffel, cu mânerul înainte.

Druffel, buimac, îi aruncă o privire lui Fatren.

— Dar cine *ești*, străine? Ceru Fatren să știe, cu cât curaj reuși să-și adune.

Nu știa prea multe despre allomanție, dar era destul de sigur că omul acesta făcea parte dintre Născuții-din-Ceață. Străinul putea, probabil, să ucidă pe oricine de pe meterez cu un singur gând.

Străinul nu-i răspunse, ci se întoarse și începu să cerceteze orașul.

— Meterezul ăsta înconjoară tot orașul? Întrebă răsucindu-se către unul dintre soldați.

— Ăă... da, să trăiți, zise omul.

— Câte porți sunt?

— Doar asta, să trăiți.

— Deschide poarta și adu-mi calul înăuntru, zise noul-venit. Grajduri aveți, presupun?

— Da, să trăiți, zise soldatul.

Ei bine, își zise nemulțumit Fatren, în timp ce soldatul dădea fuga*, proaspăt-sositul ăsta știe să comande.* Soldatul lui Fatren nici nu se oprise să se gândească la faptul că ascultase de un străin, fără să ceară permisiunea. Fatren deja îi vedea pe ceilalți soldați cum se îndreaptă de umeri, cum renunță la precauție. Nou-venitul vorbea ca și cum s-ar fi așteptat să fie ascultat, iar soldații reacționau. Nu era un nobil ca alții pe care-i cunoscuse Fatren, când fusese slujitor la conacul stăpânului. Ăsta era altfel.

Străinul continuă să contemple orașul. Cenușa cădea pe uniforma sa frumoasă, albă, iar Fatren se gândi că-i păcat să se murdărească așa. Nou-venitul dădu din cap ca pentru el, apoi începu să coboare meterezul.

— Ia stai, zise Fatren făcându-l pe străin să se oprească. *Cine ești?*

Nou-venitul se întoarse spre el și-l privi în ochi.

— Numele meu este Elend Venture. Sunt împăratul tău.

Și, zicând acestea, îi întoarse spatele și continuă să coboare colina. Soldații îi deschideau calea; mulți dintre ei, apoi, o apucară pe urmele sale.

Fatren își privi iute fratele.

— Împărat? Îngână Druffel, după care scuipă.

Fatren îi împărtășea gândurile. Ce să facă? Nu mai înfruntase un Allomant; nu era sigur nici măcar cum să înceapă. „Împăratul” îl dezarmase totuși cu ușurință pe Druffel.

— Organizați populația orașului, zise din față străinul – Elend Venture. Kolossii vor veni dinspre nord – și nu vor băga în seamă poarta, ci vor sui peste metereze. Vreau ca bătrânii și copiii să se strângă în partea cea mai de sud a orașului. Adunați-i în cât mai puține clădiri cu putință.

— Și la ce o să folosească? Întrebă Fatren.

Se grăbea pe urmele „împăratului” – altă variantă nu prea vedea.

— Kolossii sunt mai primejdioși când intră în zbuciumul sângelui, zise Venture pășind mai departe. Dacă iau orașul, atunci veți vrea să-și petreacă timp cât mai mult căutându-vă oamenii. Dacă zbuciumul le trece cât caută încă, îi va prinde lehamitea și se vor apuca de jefuit. Atunci oamenii voștri s-ar putea furișa din adăpost fără să fie vânați.

Venture tăcu și își întoarse chipul spre Fatren, privindu-l în ochi. Expresia străinului era crâncenă.

— Slabă nădejde. Dar e ceva.

Și, zicând asta, își văzu de mers, înaintând spre strada mare a orașului.

Din spate, Fatren auzea șoaptele soldaților. Auziseră cu toții de un bărbat pe nume Elend Venture. Era cel care pusese mâna pe putere în Luthadel, după moartea Lordului Legiuitor, cu mai bine de doi ani în urmă. Veștile din nord soseau arareori și nu erau de încredere, dar multe îl menționau pe Venture. Își înfruntase toți rivalii la tron, ba își ucisese chiar propriul tată. Își ascunsese natura de Născut-din-Ceață și se spunea că era însurat tocmai cu femeia ce-l răpusese pe Lordul Legiuitor. Fatren se îndoia că un asemenea bărbat de vază – mai degrabă legendă decât realitate – își croise drum spre un asemenea oraș modest din Stăpânirea Sudică, mai ales fără însoțitori. Nici chiar minele nu mai valorau cine știe ce. Străinul, probabil, mințea.

Însă era limpede că e Allomant…

Fatren se grăbi să-l ajungă din urmă. Venture – sau cine era – poposi în fața unei construcții mari, aproape de centrul orașului. Vechile birouri ale Cultului de Oțel. Fatren ordonase ca ușile și ferestrele să fie astupate cu scânduri.

— Ai găsit armele de aici? Întrebă Venture, răsucindu-se spre Fatren.

Fatren se opri o clipă din drum. Apoi clătină din cap.

— Din conacul stăpânului.

— A lăsat arme? Întrebă Venture, surprins.

— Credem că avea de gând să se întoarcă după ele, zise Fatren. Soldații pe care i-a lăsat aici au dezertat până la urmă și s-au alăturat unei armate aflate în trecere. Au luat cu ei ce-au putut duce. După restul am scormonit noi.

Venture dădu din cap, frecându-și îngândurat bărbia și privind îndelung la clădirea cultului. Era înaltă, cu un aer rău prevestitor, în ciuda – sau poate din pricina faptului că nu mai era folosită.

— Oamenii tăi par bine instruiți. Nu mă așteptam. Au și experiență în luptă?

Druffel pufni încetișor, fiind de părere că străinul acela n-avea de ce să-și bage nasul în felul ăsta.

— Oamenii noștri au luptat destul cât să fie primejdioși, străine, zise Fatren. Au mai fost bandiți care-au crezut că pot pune stăpânire pe oraș. Ne-au socotit slabi, ușor de intimidat.

Dacă străinul înțelese vorbele ca pe o amenințare, nu o arătă. Se mulțumi să încline bărbia.

— S-a mai luptat cineva de pe-aici cu kolossii?

Fatren schimbă o privire cu Druffel.

— Oamenii care se luptă cu kolossii nu mai apucă zile, străine, zise în cele din urmă.

— Dacă ar fi adevărat, zise Venture, eu ar trebui să fi murit de zece ori.

Se întoarse către mulțimea în care tot mai mulți soldați și localnici se adunau.

— O să vă învăț ce pot despre cum să vă luptați cu kolossii, dar nu avem mult timp. Vreau ca șefii de pluton și căpitanii să vină la poartă în zece minute. Soldații obișnuiți să se strângă în formație de-a lungul meterezelor – o să-i învăț pe plutonieri și căpitani câteva șmecherii, apoi le pot transmite oamenilor lor.

Unii dintre soldați se urniră, dar – spre meritul lor – majoritatea

rămaseră pe loc. Nou-venitul nu păru jignit de faptul că ordinele nu-i erau ascultate. Rămase tăcut, privind țintă către mulțimea înarmată. Nu părea înspăimântat, nici furios și nici disprețuitor. Părea doar... August.

— Domniata, întrebă în cele din urmă unul dintre căpitani. Ai adus... și o armată ca să ne ajuți?

— Am adus, de fapt, două, zise Venture. Dar nu avem timp să le așteptăm.

Privirea i se întâlni cu cea a lui Fatren.

— Ai scris și mi-ai cerut ajutorul. Și, ca suveran al tău, am venit să ți-l dau. Îl mai dorești?

Fatren se încruntă. Nu-i ceruse niciodată omului ăstuia – și niciunui nobil – ajutorul. Deschise gura să protesteze, dar se opri. *Vrea să mă prefac că am trimis după el*, cugetă Fatren. *A făcut parte din plan de la început. Aș putea să predau conducerea fără să pară o slăbiciune.*

O să murim dar, când mă uit în ochii lui, aproape că-mi vine a crede că avem o șansă.

— Ăă... n-am crezut că o să vii, Domnia Ta, se trezi Fatren că spune. M-ai surprins cu venirea ta.

Venture dădu din cap.

— E de înțeles. Haide, vino să discutăm tacticile cât se adună soldații.

— Preabine, zise Fatren.

Dar, când dădu să înainteze, Druffel îl apucă de braț.

— Ce faci? Îi șuieră frate-său. Ai *trimis* după omul ăsta? Nu te cred.

— Adună soldații, Druff, zise Fatren.

Druffen mai zăbovi o clipă, apoi înjură încetișor și se depărtă. Nu părea să aibă vreo intenție de a aduna soldații, așa că Fatren ceru altor doi căpitani s-o facă. După asta i se alătură lui Venture și cei doi o porniră înapoi spre porți. Venture porunci câtorva soldați să meargă înaintea lor și să-i țină deoparte pe locuitori, astfel ca el și cu Fatren să poată discuta în liniște. Cenușa continua să cadă din cer, mânjind cu negru străzile, adunându-se pe acoperișurile clădirilor gârbovite, cu un singur nivel.

— Cine ești? Întrebă cu voce joasă Fatren.

— Sunt cine am spus, zise Venture.

— Nu te cred.

— Dar ai încredere în mine, zise Venture.
— Nu. Doar că nu vreau să mă iau la harță cu un Allomant.
— Deocamdată e suficient, zise Venture. Uite, prietene, ai *zece mii* de kolossi care mărșăluiesc spre orașul tău. Ai nevoie de tot ajutorul pe care-l poți căpăta.
Zece mii? Gândi Fatren, încremenit.
— Ai orașul ăsta în grijă, presupun? Întrebă Venture.
Fatren se dezbără de buimăceală.
— Da, zise. Mă numesc Fatren.
— Bine, Lord Fatren, avem…
— Nu-s lord, zise Fatren.
— Tocmai ai devenit, spuse Venture. Mai târziu îți poți alege și un nume de familie. Acum, înainte să continuăm, trebuie să știi în ce condiții îți ofer ajutorul.
— Ce condiții?
— Din cele care nu se pot negocia, zise Venture. Dacă învingem, o să-mi juri credință mie.
Fatren se încruntă și se opri în stradă. În jurul lui curgea cenușă.
— Deci asta e? Te bagi la mijloc înainte de o luptă, te pretinzi nobil mare, ca să-ți asumi meritele pentru victorie? De ce aș jura credință unuia pe care abia-l cunosc de câteva minute?
— Fiindcă, dacă nu vrei, zise cu voce domoală Venture, o să preiau oricum comanda.
Apoi continuă să meargă.
Fatren se poticni o clipă, apoi o zbughi și-l ajunse din urmă pe Venture.
— A, am priceput. Chiar dacă supraviețuim bătăliei, o să ajungem sub jugul unui tiran.
— Da, zise Venture.
Fatren se încruntă. Nu se așteptase ca celălalt s-o spună așa, de-a dreptul.
Venture clătină din cap, privind orașul prin perdeaua de cenușă căzătoare.
— Altădată credeam că pot face lucrurile altfel. Și încă mai cred că voi putea, cândva. Dar deocamdată n-am de ales. Îmi trebuie soldații tăi și orașul tău.
— Orașul meu? Se încruntă iarăși Fatren. Pentru ce?
Venture ridică un deget.
— Mai întâi să supraviețuim luptei, zise. Apoi o să ajungem și

la celelalte.

Fatren rămase pironit locului, fără grai, și constată cu mirare că *avea* încredere în străin. N-ar fi putut lămuri întocmai de ce se simțea așa. Era, pur și simplu, cineva pe care să-l urmeze – un conducător cum își dorise mereu Fatren să fie.

Venture nu așteptă ca Fatren să se arate de acord cu „condițiile.” Nu era o ofertă ci un ultimatum. Fatren se grăbi iarăși să-l prindă din urmă, fiindcă Venture intra acum în mica piață din fața porților. Soldații se înghesuiau acolo. Niciunul cu uniformă – singura lor cale de a face distincția între un căpitan și un soldat oarecare era o brasardă roșie. Venture nu le dăduse mult timp să se adune – dar știau cu toții că orașul urma să fie atacat. Fuseseră, până la urmă, strânși laolaltă.

— Nu avem timp, repetă Venture cu voce răsunătoare. Vă pot învăța doar câteva lucruri, dar vor conta. Înălțimea kolossilor pornește de la un metru cincizeci, cei mici, și ajunge la patru metri, cei mari. Cu toate acestea, și cei mai mici vor fi mai puternici decât voi. Așteptați-vă la asta. Din fericire, creaturile astea luptă fără coordonare între indivizi. Dacă tovarășul unui kolos e în pericol, n-o să se deranjeze să-l ajute.

Atacă direct, fără vicleșuguri, și încearcă să copleșească prin forță brută. Să nu-i lăsați! Spuneți-le oamenilor voștri să se strângă mai mulți pe câte un kolos – câte doi la cei mici, trei sau patru la cei mari. Nu vom putea menține un front foarte larg, dar vom rămâne mai mult timp în viață.

Nu vă faceți griji în privința lighioanelor care ne ocolesc apărarea și intră în oraș – o să ascundem civilii în cele mai din spate clădiri, iar kolossii care trec de șirurile noastre s-ar putea apuca de jefuit, lăsându-i pe ceilalți să lupte singuri. Asta și vrem! Nu-i urmăriți în oraș. Familiile voastre vor fi în siguranță.

Dacă luptați cu un kolos mare, atacați-l la picioare, doborâți-l înainte să poată da vreo lovitură ucigătoare. Dacă înfruntați unul mic, asigurați-vă că sabia sau sulița voastră nu se blochează în cutele pielii sale. Pricepeți că kolossii nu sunt proști, ci doar nesofisticați. Previzibili. Vor cădea asupra voastră în felul cel mai simplu cu putință și vor ataca în chipul cel mai direct.

Lucrul cel mai important de înțeles e că *pot* fi învinși. O vom face azi. Nu vă lăsați intimidați! Luptați coordonat, nu vă pierdeți cumpătul și vă promit că *vom scăpa cu viață*.

Căpitanii stăteau într-un pâlc mic, privindu-l pe Venture. Nu ovaționară discursul său, însă păreau ceva mai siguri pe ei acum. Plecară să împărtășească și celorlalți instrucțiunile lui Venture.

Fatren se apropie fără zarvă de împărat.

— Dacă ți-e corectă numărătoarea, sunt de cinci ori mai mulți decât noi.

Venture încuviință din cap.

— Sunt mai mari, mai puternici și mai bine instruiți ca noi.

Venture făcu iarăși un semn de încuviințare.

— Atunci suntem condamnați.

Venture îl privi în cele din urmă pe Fatren, încruntat, cu pulbere neagră pe umeri.

— Nu sunteți condamnați. Aveți ceva ce le lipsește lor, ceva foarte important.

— Ce anume?

Venture îl privi drept în ochi.

— Mă aveți pe mine.

— Maria Ta! Se auzi o voce de pe metereze. Kolossii au fost văzuți!

Deja i se adresează lui mai întâi, cugetă Fatren, care nu știa dacă să se simtă insultat sau impresionat.

Venture se sui îndată pe zidul de apărare, folosindu-și allomanția ca să străbată distanța într-un salt iute. Majoritatea soldaților stăteau ghemuiți sau se ascundeau după valul de pământ al fortificației, ținându-și capetele în jos chiar dacă dușmanul era încă departe. Venture însă se înălța mândru, cu capă și uniformă albă, umbrindu-și ochii cu mâna, cătând spre orizont.

— Au așezat tabăra, zise zâmbind. E bine. Lord Fatren, pregătește oamenii de atac.

— *Atac?* Făcu Fatren urcând colina de-a bușilea.

Împăratul dădu aprobator din cap.

— Kolossii vor fi obosiți de marș și ocupați cu așezarea taberei. N-o să mai avem o ocazie la fel de bună să-i atacăm.

— Dar noi ne apărăm!

Venture scutură din cap.

— Dacă așteptăm, or să intre într-un zbucium sângeros, apoi or să se abată asupra noastră. Trebuie să atacăm, nu să așteptăm măcelul.

— Și să abandonăm meterezul?

— Fortificația e impresionantă, Lord Fatren, dar în cele din urmă inutilă. Nu suntem destui ca să apărăm întregul perimetru, iar kolossii sunt de obicei mai înalți și mai stabili decât oamenii. Or să vă ia meterezul și-apoi or să aibă avantajul înălțimii când vă împing în oraș.

— Dar...

Venture îl privi. Ochii îi erau liniștiți, însă căutătura îi era fermă și cerea ascultare. Mesajul era simplu. *Eu conduc acum*. Trecuse vremea împotrivirii.

— Da, stăpâne, zise Fatren și chemă mesageri care să ducă ordinele.

Venture rămase sus, privind, în vreme ce băieții-curieri goneau de le sfârâiau călcâiele. Printre soldați păru să se răspândească o oarecare nedumerire – nu se așteptau să atace. Tot mai mulți ochi se întorceau spre Venture, care stătea drept pe înălțimea colinei.

Chiar arată a împărat, își zise Fatren fără să vrea.

Comenzile ajunseră la destinație. Timpul trecea. Apoi întreaga armată ajunse să-l privească. Venture scoase sabia și-o înălță înspre cerul ce picura cenușă. Apoi, cu un salt neomenesc de rapid, coborî colina, năpustindu-se spre tabăra kolossilor.

Preț de o clipă, era singurul care alerga. Apoi, spre uimirea lui, Fatren scrâșni din dinți ca să se îmbărbăteze și porni după el.

Zidul de apărare explodă, atunci, de agitație; cu un răcnet ce se înălță deodată din toate piepturile, soldații atacară, gonind spre moarte cu armele ridicate deasupra capetelor.

Puterea făcea lucruri stranii cu mintea mea. În doar câteva clipe m-am obișnuit cu puterea însăși, cu istoria sa și cu felurile în care putea fi folosită.

Da, această cunoaștere era altceva decât experiența sau decât abilitatea de a folosi acea putere. Știam, de pildă, cum să mut o planetă de pe cer. Însă nu știam unde s-o așez ca să nu fie nici prea aproape, nici prea departe de soare.

2

Ca întotdeauna, ziua lui Tensoon începu în beznă. În parte, firește, asta se datora faptului că nu avea ochi. Ar fi putut să-și creeze o pereche – era din A Treia Generație, adică era bătrân chiar și pentru un kandra. Digerase destule cadavre cât să

învețe să-și creeze intuitiv organe de simț, fără vreun model pe care să-l copieze.

Din păcate, ochii nu i-ar fi folosit prea mult. Craniu nu avea și descoperise că majoritatea organelor nu funcționau prea bine fără un corp deplin – și un schelet – care să le susțină. Greutatea proprie i-ar fi zdrobit ochii dacă se deplasa în direcția greșită și ar fi fost extrem de greu să-i rotească și să privească cu ei.

Dar nici nu era mare lucru de privit. Tensoon își mișcă ușurel corpul masiv, schimbându-și poziția în celulă. Corpul îi era doar un pic mai mult decât o adunătură de mușchi translucizi – ca o grămadă de melci sau limacși mari contopiți, și cumva mai flexibil decât corpul unei moluște. Dacă se concentra, putea să-și dizolve unul dintre mușchi ori să-l înnoade cu altul, ori să facă ceva nou. Însă, fără să aibă un schelet, era neputincios.

Se frământă iarăși în celulă. Pielea lui avea un simț al său – un soi de gust. În clipa aceea pielea îi gusta excrementele proprii din laturile încăperii, însă nu îndrăznea să-și înfrâneze simțul acela. Era una dintre puținele legături cu lumea înconjurătoare.

„Celula” nu era, de fapt, altceva decât o scobitură în piatră peste care fuseseră puse gratii. Abia dacă-i cuprindea întregul corp. Cei care-l capturaseră îi azvârleau de sus mâncare, apoi turnau când și când apă ca să-l hidrateze și să-i spele dejecțiile, făcându-le să se scurgă printr-o mică scurgere din fundul celulei. Și gaura asta, ca și cele din grilajul de fier de deasupra sa erau prea mici pentru a-i permite să se strecoare pe acolo – corpul unui kandra era suplu, dar o grămadă de mușchi nu se putea strânge decât până la o limită.

Mulți ar fi înnebunit dacă ar fi fost ținuți astfel... nici nu mai *știa* cât trecuse. Luni? Însă Tensoon avea Binecuvântarea Prezenței. Mintea sa nu ceda cu una cu două.

Uneori blestema Binecuvântarea, fiindcă îi refuza inefabila ușurare a nebuniei.

Concentrare, își spuse. Nu avea creier, nu în felul oamenilor, dar era în stare să gândească. Nu pricepea asta. Nu era sigur că erau alți kandra care înțelegeau. Poate dintre cei din Prima Generație, dar dacă așa stăteau lucrurile, aceia nu luminaseră pe nimeni altcineva.

Nu te pot ține aici la nesfârșit, își spuse. *Prima Învoială spune...*

Însă începea să se îndoiască de Prima Învoială, ori, mai degrabă, că Prima Învoială dădea atenție la așa ceva. Însă putea

să învinuiască pe cineva? Tensoon era un rupător de Contract. De bunăvoie și nesilit de nimeni se pusese împotriva voinței stăpânului său, ajutând, în schimb, pe altul. Trădarea se sfârșise cu moartea stăpânului.

Și totuși, un asemenea act rușinos era cea mai mică dintre crimele sale. Pedeapsa pentru ruperea Contractului era moartea, iar dacă infracțiunile lui Tensoon s-ar fi oprit aici, ceilalți l-ar fi omorât și-ar fi isprăvit cu asta. Dar, din păcate, mai erau și altele la mijloc. Mărturia lui Tensoon – făcută Generației A Doua, într-o întâlnire privată – scosese la iveală o încălcare mult mai primejdioasă și mult mai importantă.

Tensoon trădase, dezvăluind secretul poporului său.

Nu mă pot executa, își spuse folosind ideea ca să-și păstreze concentrarea. *Nu până ce nu descoperă cui i-am spus.*

Secretul. Prețiosul, neprețuitul secret.

Am condamnat pe toată lumea. Întregul meu popor. Vom fi sclavi iarăși. Nu, suntem sclavi deja. Vom deveni altceva – automate, cu mințile controlate de alții. Prinși și folosiți, cu trupurile nemaiaparținându-ne.

Asta făcuse – exista șansa să fi pus asta în mișcare. Pentru asta merita întemnițare și moarte. Cu toate astea, își dorea să trăiască. Ar fi trebuit să se disprețuiască. Însă, nu știa de ce, simțea totuși că făcuse ce trebuia.

Se frământă iarăși, făcându-și mușchii șerpuitori să se răsucească unii în jurul altora. Însă, brusc, îngheță. Vibrații. Venea cineva.

Se pregăti, împingându-și mușchii spre laturile grotei, formând o adâncitură în mijlocul corpului său. Trebuia să prindă cât mai multă mâncare – îi dădeau cu țârâita. Însă nu curse, de sus, niciun strop de terci. Așteptă, plin de speranță, până ce grilajul fu descuiat. Deși nu avea urechi, vedea vibrațiile râcâitoare ale porții trase, fierul său aspru lepădat, în fine, pe podeaua de deasupra.

Ce?

Apoi urmară cârligele. I se învârtejiră în jurul mușchilor, îl înhățară rupându-i carnea și-l traseră afară din grotă. Durea. Nu doar de la cârlige, ci durea și brusca eliberare a corpului său, întins deodată, cât era de lung, pe lespedea închisorii. Gustă, fără s-o vrea, murdărie și terci uscat. Mușchii îi zvâcniră; se încordă, mișcându-și masivitatea în feluri pe care aproape că le

uitase.

După care veni. Simțea în aer. Acid, gros și puturos, de presupus că într-o găleată poleită cu aur adusă de paznicii închisorii. Aveau, până la urmă, să-l ucidă totuși.

Dar nu pot să o facă! Își zise. *Prima Învoială, legea neamului nostru…*

Ceva căzu peste el. Nu acid, ci ceva tare. Atinse obiectul, plin de speranță, cu mușchii șerpuind, gustând, simțind. Era rotund, cu găuri și câteva muchii ascuțite… un craniu.

Izul de acid era mai pătrunzător acum. Îl amestecau? Tensoon se mișcă iute, prinzând formă în jurul craniului, umplându-l. Avea deja niște carne dizolvată, ținută la îndemână într-o pungă ca un organ. O scoase și-o lăsă să se prelingă în jurul craniului, făcând, iute, piele. Nu se apucă de ochi, ci lucră la plămâni, își formă o limbă, ignorând, pentru moment, buzele. Lucră în disperare, în vreme ce gustul de acid sporea, apoi…

Îl lovi. Îi arse mușchii dintr-o parte a corpului, revărsându-se peste ei, dizolvându-i. Se părea că A Doua Generație renunțase să mai stoarcă secrete de la el. Totuși, înainte de a-l ucide, știau că trebuie să-i ofere o ocazie de a vorbi. Prima Învoială solicita asta – de aici și craniul. Însă, era limpede, paznicii aveau ordine să-l ucidă înainte de a apuca să spună ceva în apărarea sa. Respectau legea, formal, însă totodată îi ignorau sensul.

Nu-și dădeau seama, cu toate acestea, cât de iute putea să lucreze Tensoon. Puțini kandra petrecuseră atâta timp în Contracte ca el – toți cei din A Doua Generație și mulți din A Treia se retrăseseră de mult din activitate. Duceau vieți ușoare aici, în Patrie.

O viață ușoară te învăța prea puține.

Multor kandra le lua ore ca să-și formeze un corp – iar unora dintre cei tineri le trebuiau zile. În câteva secunde totuși, Tensoon căpătase o limbă rudimentară. În vreme ce acidul îi cuprindea trupul, își crescu o trahee, umflă un plămân și izbuti să rostească, cu voce hârâită, un singur cuvânt:

— Judecată!

Turnatul încetă. Corpul continua să-i ardă. Lucră mai departe, cu toată durerea, formându-și organe de auz primitive în interiorul cavității craniului.

O voce, aproape, șopti:

— Neghiobule.

— Judecat! Zise iarăși Tensoon.

— Acceptă moartea, susură vocea. Nu te pune într-o poziție care să facă și mai mult rău neamului nostru. Prima Generație ți-a oferit ocazia asta de a muri datorită multilor tăi ani de slujire suplimentară!

Tensoon se opri o clipă să gândească. Un proces ar fi fost public. Până acum, doar câțiva sus-puși cunoșteau până unde se întindea trădarea sa. Putea să moară, blestemat ca rupător de Contract, dar păstrându-și un oarecare respect pentru fosta carieră. Undeva – probabil într-o gaură din chiar încăperea aceasta – erau unii ce sufereau într-o nesfârșită captivitate, o tortură care, în cele din urmă, izbutea să destrame până și mințile celor dăruiți cu Binecuvântarea Prezenței.

Voia să ajungă unul dintre aceia? Dezvăluindu-și acțiunile într-o adunare deschisă însemna să dobândească o eternitate de durere. Să forțeze un proces era ceva necugetat, fiindcă nu exista nădejdea răscumpărării. Mărturisirile sale îl condamnaseră deja.

Dacă vorbea, nu avea să fie pentru a se apăra. Ci pentru un cu totul alt motiv.

— Judecată, rosti iar, de data asta abia șoptit.

În anumite privințe, să ai o asemenea putere era copleșitor, cred. Ar fi durat milenii ca să o înțelegi: să refaci lumea ar fi fost ușor, odată ce te obișnuiai cu puterea. Însă mi-am dat sema de pericolul ce sălășluia în ignoranța mea. Ca un copil căruia i se dă dintr-odată o forță imensă, aș fi putut să apăs prea tare și să fac din lume o jucărie stricată pe care n-aș mai fi putut nicicând s-o repar.

3

Elend Venture, al doilea Împărat al Ultimului Imperiu, nu se născuse războinic. Se născuse nobil – ceea ce, în vremea Lordului Legiuitor, îl făcuse pe Elend, în principiu, un monden profesionist. Își petrecuse tinerețea învățând jocurile frivole ale Marilor Case, ducând viața de răsfăț a elitei imperiale.

Nu i se părea ciudat că devenise politician. Fusese întotdeauna interesat de politică, și, cu toate că se dovedise mai degrabă un teoretician decât un om de stat, știuse că într-o bună zi avea să ajungă la conducerea Casei sale. La început totuși, nu se descurcase bine ca rege. Nu pricepea că o cârmuire înseamnă

mai mult decât idei bune și intenții oneste. Mult mai mult.

Mă îndoiesc că vei fi vreodată genul de conducător care să conducă un atac asupra dușmanului, Elend Venture. Vorbele fuseseră rostite de Tindwyl – femeia care-l instruise în politici pragmatice. Amintirea acelor cuvinte îl făcu pe Elend să zâmbească, în vreme ce soldații dădeau buzna în tabăra kolossșilor.

Elend incendie fludorul. O senzație de căldură – acum familiară – se trezi brusc la viață în pieptul său, iar mușchii îi fură infuzați cu tărie și energie suplimentară. Înghițise metalul mai devreme, ca să-și poată extrage din el puterile pentru bătălie. Era un Allomant. Asta încă-l făcea să se minuneze uneori.

După cum prevăzuse, kolossșii erau luați prin surprindere. Stătură nemișcați câteva momente, șocați – deși trebuie să fi văzut noua armată a lui Elend pornind la atac. Kolossșii aveau greutăți în a face față lucrurilor ce se petreceau pe neașteptate. Nu reușeau să priceapă cum un grup mic și slab de oameni putea să le atace tabăra. Așa că le luă ceva timp să se regrupeze.

Oastea lui Elend se folosi de timpul acela. Elend însuși lovi primul, incendiindu-și fludorul ca să-și tragă și mai multă putere, și spintecă primul kolos. Era o lighioană mai mică. Precum cei din stirpea lui, avea formă umană, deși era acoperit cu o piele albastră prea largă, ce atârna, părând desprinsă de restul corpului. Ochii roșii, ca niște mărgele, licăriră inuman, cumva surprinși, când muri, iar Elend îi smulse sabia din piept.

— Loviți iute! Răcni, în vreme ce alți kolossși se îndreptau spre ei venind dinspre focuri. Omorâți cât de mulți puteți înainte să se înfierbânte!

Soldații săi – îngroziți, însă devotați – atacară în jurul său, copleșind primele câteva grupuri de kolossși. „Tabăra” abia dacă era mai mult decât un loc unde kolossșii călcaseră cenușă și plante în picioare, apoi săpaseră gropi pentru focuri. Elend își văzu oamenii devenind mai siguri pe ei după reușita începutului, și îi încurajă Răscolindu-le simțămintele cu allomanția sa – încă nu căpătase îndemânarea de a se juca cu metalele în felul în care o făcea Vin. Sentimentele însă le pricepea.

Fatren, conducătorul mătăhălos al orașului, se ținea pe lângă Elend, conducând un pâlc de soldați spre un buluc de kolossși. Fatren era cârmuitorul acestui orășel; dacă murea, ar fi fost o

lovitură pentru moralul trupelor. Împreună, năvăliră asupra unor kolosși surprinși. Bestia cea mai impunătoare avea vreo trei metri și jumătate înălțime. Ca toți kolosșii mari, pielea lighioanei – care odată atârnase – era acum strânsă bine pe trupul imens. Kolosșii nu se opreau din crescut niciodată, însă pielea le rămânea la fel. Pe cei mai tineri atârna în falduri, pe cei mari era strânsă și crăpată.

Elend arse oțel, apoi o mână de monede în aerul din fața sa. Împinse monedele, aruncându-și greutatea peste ele, revărsându-le asupra kolosșilor. Fiarele erau prea puternice ca să cadă de la niște simple monede, însă bucățile de metal aveau să le rănească și să le slăbească.

În timp ce monedele zburau, Elend atacă kolosul cel mare. Creatura trase de la spinare o sabie uriașă, părând încântată de șansa unei lupte.

Kolosul izbi primul, și brațul îi era teribil de lung. Elend trebui să sară în spate – fludorul îl făcea mai agil. Săbiile kolosșilor erau masive, necizelate și neascuțite, aproape ca niște măciuci. Forța loviturii cutremură aerul; Elend n-ar fi avut nicio șansă să abată lama, chiar și ajutat de fludor. Pe lângă asta, sabia – sau mai degrabă kolosul care-o mânuia – era atât de grea încât n-ar fi izbutit să folosească allomanția ca s-o Împingă din mâinile creaturii. Oțel-împingerea avea de-a face cu greutatea și forța. Dacă Elend Împingea în ceva mai greu decât el însuși, ar fi fost aruncat înapoi.

Așadar Elend trebuia să se bazeze pe viteza și dexteritatea oferite de fludor. Se furișă pe o parte, așteptând o nouă lovitură cu dosul mâinii. Bestia se întoarse alene, privindu-l, dar nu izbi. Nu intrase încă în zbuciumul sângelui.

Elend își privi dușmanul mătăhălos. *Cum am ajuns aici?* Își spuse, și nu era pentru prima oară. *Sunt un învățat, nu un războinic.* Cam jumătate din timp se gândea că n-ar fi trebuit defel să conducă oameni.

Cealaltă jumătate își spunea că gândește prea mult. Se ghemui și sări înainte, lovind. Kolosul anticipă mișcarea și încercă să-și coboare sabia spre capul lui Elend. Acesta însă întinse mâna și Trase sabia unui alt kolos – dezechilibrându-l pe acela și permițând ca doi dintre oamenii săi să îl răpună, și totodată Trăgându-l la o parte de Elend. Abia izbuti să evite arma vrăjmașului său. Atunci, răsucindu-se, arse fludor și izbi

din lateral.

Îi reteză fiarei piciorul de la genunchi, făcând-o să cadă la pământ. Vin spunea întotdeauna că puterea Allomantă a lui Elend era neobișnuit de puternică. Elend nu era așa de sigur – n-avea prea multă experiență cu allomanția – însă forța propriei lovituri îl făcu să se împiedice. Reuși să se țină pe picioare totuși, apoi tăie capul creaturii.

Câțiva soldați se holbau la el. Uniforma sa albă era acum pătată cu sânge roșu-intens, de kolos. Nu era pentru prima oară. Elend trase o gură bună de aer și auzi țipete inumane prin întreaga tabără. Zbuciumul începea.

— În formație! Începu să strige. În șir, stați laolaltă, pregătiți-vă de atac!

Soldații răspundeau greu. Erau mult mai puțin disciplinați decât trupele cu care era obișnuit Elend, însă izbutiră admirabil să se strângă la comanda sa. Elend se uită la terenul din spatele lor. Izbutiseră să doboare câteva sute de kolossi – o ispravă uimitoare.

Însă partea ușoară se terminase.

— Stați pe poziție! Răcni Elend alergând prin fața șirului de soldați. Dar luptați mai departe! Trebuie să omorâm cât mai mulți, cât mai repede! *Totul* depinde de asta. Arătați-vă mânia, oșteni!

Incendie alamă și Împinse simțămintele lor, și totodată le Domoli frica. Un Allomant nu putea controla minți – nu pe cele umane – însă *putea* încuraja unele simțăminte și descuraja altele. Iarăși, Vin spunea că Elend era în stare să afecteze mult mai mulți oameni decât ar fi fost posibil. Elend își obținuse puterile nu de mult, direct dintr-un loc pe care-l bănuia, acum, că ar fi sursa de origine a allomanției.

Sub influența Domolirii, soldații ridicară piepturile. Elend simți, iarăși, un respect sănătos pentru acești skaa simpli. Le dădea curaj și le lua o parte din frică, însă dârzenia era a lor. Erau oameni de nădejde.

Dacă avea noroc, poate că izbutea să-i salveze pe unii dintre ei.

Kolossii atacară. Cum sperase, un grup mare de lighioane se desprinse din tabără și porni către sat. Unii soldați se văitară, dar erau prea ocupați să se apere ca să-i poată urmări. Elend se azvârli în încleștare pe oriunde frontul amenința să se spargă,

întărind punctele slabe. Incendie alamă și încercă să Împingă simțămintele unui kolos din preajmă.

Nu se întâmplă nimic. Ființele astea erau rezistente la allomanția emoțională, mai ales când ajungeau să fie manipulate de altcineva. Totuși, atunci când *reușeau* să spargă bariera, putea căpăta asupra lor un control deplin. Dar îi trebuia timp, noroc și hotărârea de a lupta neabătut.

Și luptă lângă ceilalți, îi văzu murind, ucise kolossi în timp ce linia frontului se frângea la capete, formând un semicerc pentru ca trupele sale să nu fie înconjurate. Lupta era crâncenă. Tot mai mulți kolossi cuprinși de fierbințeala sângelui atacau, iar norocul, iute, începu să-i părăsească pe oștenii lui Elend. Dar kolossii tot rezistau manipulării sale emoționale. Și se tot apropiau.

— Suntem pierduți! Țipă Fatren.

Elend se întoarse, un pic surprins să-l vadă pe mătăhălosul lider alături de el, încă în viață. Bărbații continuau să lupte. Doar cincisprezece minute trecuseră de când kolossii fuseseră cuprinși de zbucium, dar frontul începea să cedeze deja.

Pe cer apăru un punctuleț.

— Ne-ai dus la moarte! Răcni Fatren.

Era plin de sânge de kolos, deși o pată de pe umăr părea să fie de la sângele său.

— De ce? Întrebă Fatren.

Elend se mulțumi să arate punctul, care se mărea.

— Ce-i aia? Întrebă, peste vuietul bătăliei, Fatren.

Elend zâmbi.

— E prima dintre armatele pe care ți le-am făgăduit.

Vin se prăvăli din înalt într-o furtună de potcoave, aterizând direct în mijlocul armatei kolossilor.

Fără să stea pe gânduri, folosi allomanția ca să Împingă o pereche de potcoave către un kolos ce se întorcea spre ea. O potcoavă pocni creatura în frunte, cealaltă îi zbură peste cap, lovind alt kolos. Vin se răsuci, azvârlind o altă potcoavă, care zbură pe lângă o lighioană deosebit de mare și izbi un kolos mai mic din spate.

Incendie fier, Trase înapoi potcoava, prinzând-o de încheietura kolosului cel mare. Apoi Împingerea o smuci către fiară, dar dezechilibră, în același timp, creatura. Sabia ei uriașă, de fier, căzu la pământ când Vin o izbi în piept. După care Împinse sabia

căzută, propulsându-se într-un salt cu răsucire tocmai când sabia altui kolos se lăsa către ea.

Se înălță vreo cinci metri în aer. Sabia nu-și nimeri ținta, ci reteză, în schimb, capul unui kolos de dedesubt. Kolosul care dăduse lovitura nu părea necăjit că-și ucisese tovarășul; nu făcu decât să ridice capul spre ea, cu ochi sângerii, plini de ură.

Vin Trase de sabia căzută. Sabia porni spre ea, dar o și atrase cu greutatea. O prinse din cădere – era aproape la fel de lungă ca ea, însă arsese fludor și o mânuia cu ușurință – și-i desprinse kolosului care-o atacase brațul de corp, apoi căzu în picioare.

Îi reteză picioarele de la genunchiși-l lăsă să moară, întorcându-se spre alți vrăjmași. Ca întotdeauna, kolossii păreau ffascinaţi – într-un fel plin de furie și nedumerire – de Vin. Alăturau mărimea pericolului și le venea greu să priceapă cum o femeie micuță precum Vin – douăzeci de ani, abia mai înaltă de un metru cincizeci și subțire ca o crenguță de salcie – putea să fie primejdioasă. Dar o văzuseră ucigând și asta îi atrăgea.

Iar lui Vin îi convenea de minune.

Țipă atacând, fie și ca să adauge ceva zgomot câmpului de bătaie, prea tăcut. Kolossii aveau tendința să se oprească din urlat când intrau în zbuciumul sângelui, preocupați doar să ucidă. Aruncă în față o mână de monede și le Împinse spre grupul din spatele ei, apoi sări înainte, Trăgând de o sabie.

Un kolos din față se împletici și căzu. Îi poposi pe spate și atacă o altă creatură de alături. Creatura se prăvăli, iar Vin își înfipse sabia în spinarea celei pe care stătea călare. Se Împinse într-o parte și Trase de sabia kolosului muribund. Îi prinse arma, despică o a treia bestie, apoi aruncă sabia, Împingând-o ca pe o săgeată uriașă în pieptul unui al patrulea monstru. Aceeași Împingere o propulsă, cu spatele, din calea unui atac. Smulse sabia din spatele unuia pe care-l înjunghiase, eliberând lama chiar când bestia murea. Și, cu o mișcare fluidă, o abătu prin clavicula și pieptul unui al cincilea monstru.

Căzu în picioare. În urma ei, kolossii cădeau la pământ.

Vin nu era furie. Nu era teroare. Depășise acele lucruri. Îl văzuse pe Elend murind – și-l ținuse în brațe în momentele acelea – știind că din cauza ei se întâmplase. Că dăduse voie să se întâmple asta.

Și totuși el trăia încă. Fiece răsuflare era neașteptată, poate nemeritată. Cândva se temuse să nu-l piardă. Însă își găsise

pacea, cumva, înțelegând că nu-l putea opri să-și riște viața. Înțelegând că nu *voia* să-l oprească să-și riște viața.

Așa că nu mai lupta temătoare pentru bărbatul pe care-l iubea. Lupta înțelegând. Era o unealtă, un cuțit al lui Elend, cuțitul Ultimului Imperiu. Nu lupta ca să apere un singur om, ci un fel de viață pe care-o crease el și poporul pe care se străduise atât de trudnic să-l apere.

Pacea îi dădea tărie.

Kolossii mureau împrejurul ei și sângele ruginiu – prea deschis la culoare ca să fie uman – mânjea văzduhul. Erau zece mii în armata lor – mult prea mulți ca să-i poată elimina. Însă nu era nevoie să-i ucidă până la unul.

Trebuia, doar, să le bage frica în oase.

Pentru că, în ciuda a ce crezuse cândva, kolossii *puteau* simți frica. O vedea cum crește în lighioanele din jurul său, ascunsă de năduf și furie. Un kolos o atacă, iar ea se feri într-o parte, cu viteza mărită de fludor. Îi înfipse în spinare o sabie, din mișcare, și se roti, observând că o creatură mătăhăloasă își croia prin armată drum către ea.

Perfect, își spuse. Era mare – poate cel mai mare pe care-l văzuse vreodată. Avea aproape patru metri. Oprirea inimii ar fi trebuit să-l răpună de mult, iar pielea îi era pe jumătate crăpată și-i atârna în falduri largi.

Mugi, iar sunetul răsună peste câmpul de bătălie, ce era nefiresc de tăcut. Vin zâmbi și arse duraluminiu. Îndată, fludorul care se aprinsese deja în ea explodă și-i oferi un val instantaneu de putere. Duraluminiul, folosit împreună cu un alt metal, îl amplifica pe cel din urmă și-l făcea să se consume tot deodată, slobozindu-și întreaga putere.

Vin incendie oțel, apoi Împinse în toate direcțiile. Împingerea, sporită de duraluminiu, se izbi ca un val în săbiile creaturilor ce se năpusteau către ea. Armele fură smulse din mâini, kolossii se treziră azvârliți înapoi, suflați ca funinginea ce curgea pe sub soarele sângeriu. Fludorul, sporit în putere de duraluminiu, o împiedică să fie zdrobită când făcu asta.

Fludorul și oțelul din ea dispărură, arse într-o descătușare unică de putere. Scoase un flacon mic cu lichid – o soluție alcoolică cu pilitură de metale – și-o dădu pe gât dintr-o înghițitură, refăcându-și metalul din corp. Apoi arse fludor și săltă peste kolossii căzuți și dezorientați, spre creatura uriașă

zărită mai înainte. Un kolos mai mic încercă s-o oprească, dar îi prinse brațul de la încheietură și-l răsuci, rupându-i articulația. Apucă sabia creaturii, se ghemui evitând un alt atac și se învârti pe loc, făcând să cadă trei kolosși deodată, retezându-i de la genunchi.

Își termină rotația și-și înfipse sabia în pământ. Cum se așteptase, bestia de patru metri jumătate o atacă după o clipă, mânuind un paloș atât de mare că făcea aerul să vuiască. Vin își vârâse în pământ sabia tocmai la timp, fiindcă – și cu fludor – n-ar fi fost nicicând în stare să blocheze arma enormei creaturi. Paloșul, totuși, se izbi în lama sabiei sale, stabilizată de pământul de dedesubt. Metalul se zgudui sub mâinile ei, însă rezistă izbiturii.

Cu degetele usturând-o de la șocul unei parări atât de violente, Vin dădu drumul sabiei și sări. Nu Împinse – n-avea de ce – dar ajunse cu picioarele pe garda în formă de cruce a sabiei și-și făcu vânt de acolo. Kolosul arătă aceeași uimire caracteristică atunci când o văzu înălțându-se patru metri prin aer, cu picioarele strânse și ciucurii mantiei bălăngănindu-se.

Lovi kolosul drept în tâmplă. Craniul plesni. Kolosșii erau neomenesc de rezistenți, însă ea incendiase fludor. Ochii ca niște mărgele ai creaturii se dădură peste cap și kolosul se prăvăli. Vin Împinse ușurel de sabie, menținându-se în aer suficient timp ca, atunci când căzu, să aterizeze direct pe pieptul kolosului căzut.

Kolosșii din preajmă încremeniră. Chiar și cuprinși de zbuciumul bătăliei, erau buimăciți s-o vadă că doboară o asemenea namilă cu doar o lovitură de picior. Poate că mințile le erau prea încete ca să înțeleagă ce văzuseră. Sau poate că, pe lângă frică, puteau totuși simți și o anume îngrijorare. Vin nu știa destul despre ei ca să-și dea seama. Înțelegea, totuși, că într-o armată obișnuită de kolosși, ce făcuse ea i-ar fi adus ascultarea oricărei creaturi care o văzuse.

Din nefericire, oștirea asta era controlată de o forță externă. Vin se îndreptă de șale și văzu armata mică și deznădăjduită a lui Elend, la distanță. Sub călăuzirea lui Elend izbutea să țină piept hoardei. Oamenii care luptau ar fi trebuit să aibă asupra kolosșilor un efect aidoma cu tăria misterioasă a lui Vin – creaturile n-ar fi înțeles cum o asemenea forță măruntă le putea rezista. N-ar fi văzut cât de lihniți erau oamenii, sau situația

gravă în care se afla grupul lui Elend; n-ar fi văzut altceva decât o armată mai mică, inferioară lor, ținându-se pe poziții și luptând.

Vin se întoarse în vâltoarea bătăliei. Kolossii se apropiau cu mai mult tremur acum, dar se apropiau. Asta era ciudățenia cu kolossii. Nu se retrăgeau nicicând. Simțeau frica, doar că nu puteau reacționa la ea. Însă îi slăbea. Vedea asta în felul în care veneau către ea, în felul în care arătau. Erau gata să rupă rândurile.

Așa că arse alamă și Împinse în simțămintele uneia dintre lighioanele mai mărunte. La început, kolosul rezistă. Înteți apăsarea și, în fine, ceva se rupse în creatură și o făcu să devină a ei. Cel care o controlase până atunci era prea departe și se concentra asupra prea multor kolossi deodată. Lighioana asta – cu mintea buimacă de zbucium, cu simțămintele vraiște din cauza uimirii, fricii și frustrării – ajunse cu totul sub stăpânirea lui Vin.

Îi porunci, îndată, să-și atace tovarășii. Kolosul fu despicat o clipă mai târziu, dar apucase să ucidă și el doi kolossi. Luptând, Vin puse stăpânire pe încă un kolos, apoi pe altul. Izbea pe unde nimerea, învârtind sabia ca să-i țină ocupați pe kolossi în vreme ce alegea membri din oastea lor și-i făcea ai ei. Nu peste mult, zona din jurul ei se transformă în haos, și căpătă un șir mic de kolossi care luptau pentru ea. Ori de câte ori se prăbușea câte unul, îl înlocuia cu alți doi.

Aruncă, în focul luptei, o privire iute spre Elend și ai săi, și descoperi, ușurată, că alături de oameni lupta un grup mare de kolossi. Elend însuși se mișca printre ei, fără să mai lupte, concentrându-se să atragă de partea sa kolos după kolos. Elend jucase un joc riscant venind singur în oraș, unul pe care nu era sigură că-l încuviința. În clipa aceea, însă, se bucura, doar că reușise să-l prindă la timp din urmă.

Luându-se după Elend, se opri din luptat și se strădui, în loc de asta, să-și comande micul grup de kolossi, luând în stăpânire noi lighioane, una câte una. Curând ajunse să aibă un grup de aproape o sută care luptau pentru ea.

Nu mai ține mult de-acum, își spuse. Și, într-adevăr, văzu curând un punct în aer, prăvălindu-se iute spre ea prin ploaia de cenușă. Punctul se apropia transformându-se într-o siluetă în sutană întunecată, ce înainta pe deasupra armatei Împingând în

săbiile kolossilor. Ființa era înaltă, cheală, cu fața tatuată. Vin desluși cele două piroane groase care-i fuseseră înfipte în ochi. Un Inchizitor de Oțel, unul pe care nu-l recunoștea.

Inchizitorul lovi cu putere, despicând unul dintre kolossii luați sub control de Vin cu o pereche de securi de obsidian. Își aruncă asupra lui Vin uitătura lipsită de văz, făcând-o, fără să vrea, să simtă o împunsătură de groază. Un șir de amintiri i se înfățișară cu limpezime în minte. O noapte neagră, ploioasă, plină de umbre. Turle și turnuri. O durere într-o latură. O noapte lungă petrecută în captivitate, în palatul Lordului Legiuitor.

Kelsier, Supraviețuitorul de la Hathsin, murind pe străzile din Luthadel.

Vin arse electru. Asta închipui în jurul său un nor de imagini, umbre ale feluritelor lucruri pe care le putea face în viitor. Electrul, completarea Allomantă a aurului. Elend începuse să-l numească „atiul săracului.” N-avea să influențeze prea mult bătălia, însă avea s-o facă pe ea imună la atiu, asta dacă Inchizitorul avea așa ceva.

Vin scrâșni din dinți și se năpusti, în vreme ce armata kolossilor îi copleșea cele câteva creaturi pe care și le însușise. Sări, Împingându-se ușor într-o sabie căzută și lăsând inerția s-o poarte spre Inchizitor. Spectrul ridică securile, se abătu asupra ei, însă în ultima clipă Vin se Trase într-o parte. Trasul său smuci o sabie din mâna unui kolos surprins, pe care Vin o prinse pe când se învârtea în aer, apoi o Împinse înspre Inchizitor.

Acesta Împinse deoparte tăișul uriaș al paloșului cu doar o uitătură scurtă. Kelsier izbutise să învingă un Inchizitor, dar numai după multă strădanie. Și murise și el îndată după aceea, răpus de Lordul Legiuitor.

Gata cu amintirile! Se sili Vin să-și spună. *Fii atentă la momentul de față.*

Simți frecarea cenușii când se răsuci în aer, încă propulsată de Împingere. Ajunse la pământ, piciorul îi alunecă în sânge de kolos, apoi se aruncă asupra Inchizitorului. Îl momise intenționat acolo, ucigându-i și controlându-i kolossii, silindu-l să se arate. Acum îndrăznea să-l înfrunte.

Scoase la iveală un pumnal de sticlă – fiindcă Inchizitorul era în stare să Împingă deoparte o sabie de kolos – și incendie fludor. Iuțeala, tăria și agerimea îi inundară trupul. Însă, din păcate, și Inchizitorul avea fludor, și asta îi punea pe picior de egalitate.

Cu o excepție. Inchizitorul avea o slăbiciune. Vin se ghemui, ferindu-se de o lovitură de secure, Împingând într-o sabie de kolos pentru a căpăta viteza necesară ca să se dea deoparte. Apoi Trase aceeași armă, azvârlindu-se înainte și încercând să împungă spre gâtlejul Inchizitorului. Cu o mișcare a brațului, acesta îi feri izbitura, blocându-i brațul cu pumnal. Însă, cu mâna cealaltă, Vin îl apucă de marginea sutanei.

Apoi consumă fier și *Trase* în spate, smulgând vreo zece săbii diferite. Tragerea bruscă o propulsă în spate. Oțel-Împingeri și Fier-Trageri se amestecau, lucruri brute cu multă putere decât subtilitatea. Vin se agăță de sutană, iar Inchizitorul își găsi echilibrul Trăgând de armele kolossșilor din fața sa.

Sutana se sfâșie într-o parte, lăsând-o pe Vin cu o bucată mare de pânză în mână. Spatele Inchizitorului era la vedere acum, și ar fi trebuit să vadă un singur piron – aidoma celor pe care le avea în ochi – ieșind din spatele creaturii. Însă pironul era ascuns de un scut de metal care acoperea spinarea Inchizitorului și se întindea pe sub brațe, până peste piept. Ca o platoșă ce urma forma corpului, îi acoperea spatele întreg, aducând cu o carapace de țestoasă.

Inchizitorul se întoarse zâmbind spre ea și Vin blestemă. Pironul acela dorsal – înfipt direct între umerii fiecărui Inchizitor – era punctul lor cel mai slab. Dacă era smuls, creatura murea. De aceea, firește, și platoșa – un lucru pe care, bănuia Vin, Lordul Legiuitor îl interzicea. *Voia* ca slujitorii săi să aibă slăbiciuni, ca să-i poată, în acest chip, stăpâni.

Însă Vin nu avea timp de gândire, fiindcă kolossșii atacau încă. Chiar când puse tălpile în pământ, azvârlind deoparte țesătura ruptă, un monstru mare, cu piele albastră, o lovi cu paloșul. Vin săltă mai sus decât sabia vâjâitoare, apoi Împinse în ea ca să-și ia înălțime.

Inchizitorul o urmă, atacând-o la rândul său. Învolburări de cenușă se ridicară în jurul lui Vin, care sălta pe câmpul de bătălie încercând, în același timp, să gândească. Celălalt fel de a ucide un Inchizitor era să-l descăpățâneze – ceva mai ușor de gândit decât de săvârșit, ținând cont că ticălosul era întărit de fludor.

Se lăsă pe un delușor pustiu, în marginea bătăliei. Inchizitorul pluti spre ea, oprindu-se cu un bufnet pe pământul acoperit de cenușă. Vin se feri de o lovitură de secure, încercând să se

apropie suficient cât să lovească. Însă Inchizitorul roti cealaltă secure, iar Vin se alese cu o tăietură adâncă în braț când pară lovitura cu pumnalul.

Sânge cald începu să-i picure de la încheietură. Sânge de culoarea soarelui roșu. Gemu, înfruntându-și vrăjmașul inuman. Zâmbetele Inchizitorului o tulburau. Se aruncă înainte, să lovească iar.

Ceva pâlpâi în văzduh.

Linii albastre, mișcându-se iute – indicația Allomantă a prezenței, aproape, a unor bucățele de metal. Vin abia dacă apucă să se ferească din calea atacului când un pumn de monede îl luară pe Inchizitor prin surprindere, din spate, înfingându-se în corpul său într-o duzină de locuri.

Creatura țipă, se învârti în jurul său, făcând să zboare picături de sânge, în timp ce Elend atinse pământul din susul dealului. Uniforma sa, altădată de un alb-strălucitor, era mânjită cu cenușă și sânge, însă avea fața limpede și ochii strălucitori. Într-o mână purta un baston de duel, iar cealaltă și-o ținea lipită de pământ, susținând Oțel-săritura. Încă nu dobândise rafinamentul allomanției fizice.

Era însă un Născut-din-Ceață, ca și Vin. Iar Inchizitorul, acum, era rănit. Kolossii se strângeau în jurul dealului, cățărându-se spre culme, însă Vin și Elend mai aveau câteva clipe. Vin se năpusti, ridicând cuțitul, iar Elend atacă odată cu ea. Inchizitorul încercă să-i urmărească pe amândoi deodată, iar zâmbetul, în sfârșit, îi pieri. Dădu să sară deoparte.

Elend aruncă în sus o monedă. O bucățică de cupru învârtindu-se printre fulgii de cenușă. Inchizitorul o văzu și zâmbi iarăși, așteptând, se vedea bine, Împingerea lui Elend. Socotea că greutatea sa o să se transfere prin monedă și o să lovească în greutatea lui Elend, fiindcă și aceasta avea să Împingă. Doi allomanți de cam aceeași talie, îmbrâncindu-se unul pe celălalt. Aveau să fie amândoi aruncați în spate – Inchizitorul ca s-o atace pe Vin, Elend într-o hoardă de kolossi.

Doar că Inchizitorul nu prevăzuse că Elend avea o asemenea forță Allomantică. De unde să fi știut? Elend se poticni, însă Inchizitorul fu aruncat departe de o Împingere bruscă, brutală.

E așa de puternic! Își spuse Vin, privindu-l cum se prăbușește pe Inchizitorul surprins. Elend nu era un Allomant oarecare – poate că nu-și însușise încă la perfecție controlul, însă când își

incendia metalele și Împingea, reușea cu adevărat să *Împingă.*

Vin se năpusti să-l atace pe Inchizitor, care încerca să-și revină. Izbuti să-i prindă brațul înarmat cu cuțit, iar strânsoarea sa puternică îi trimise un junghi de durere prin brațul deja rănit. Țipă când el o aruncă în lături.

Vin atinse pământul și se rostogoli, punându-se iar pe picioare: Lumea se învârtea, și-l văzu pe Elend întinzând spre Inchizitor bastonul de duel. Creatura îi blocă lovitura cu un braț, făcând lemnul țăndări, apoi șerpui înainte și-l izbi pe Elend în piept cu cotul. Împăratul icni.

Vin Împinse kolossii care erau la doar un metru acum, și se aruncă iarăși asupra Inchizitorului. Își scăpase cuțitul – dar și Inchizitorul își pierduse securile. Îl vedea aruncând privire într-o parte, spre locul unde-i căzuseră armele, dar nu-i oferi ocazia de a și le recupera. Se aruncă peste el, apucându-l și încercând să-l trântească la pământ. Din păcate, era mult mai lat în spate – și mai puternic – decât ea. O azvârli înaintea lui, făcând-o să i se taie răsuflarea.

Kolossii năvăleau. Însă Elend apucase una dintre securile căzute, și cu ea lovi în Inchizitor.

Inchizitorul se deplasă cu o zvâcnire bruscă și iute. Forma sa deveni o pâclă, iar securea nu atinse decât aerul. Elend se roti, cu privire buimacă, când Inchizitorul apăru iarăși, de data asta nu cu o secure în mână, ci – ciudat lucru – cu o țepușă de metal precum cele din propriul corp, doar că mai subțire și mai lungă. Creatura ridică țepușa, mișcându-se cu o repeziciune neomenească – mai iute decât ar fi izbutit orice Allomant.

Asta n-a fost de la fludor, își spuse Vin. *Nici măcar duraluminiu.*

Se ridică în picioare cu greu, țintuindu-l pe Inchizitor cu privirea. Iuțeala stranie a făpturii se topise, însă tot se afla într-o poziție din care îl putea lovi pe Elend direct în spinare cu țepușa. Vin era prea departe ca să-l poată ajuta.

Dar kolossii nu erau. Ajunseseră pe coama dealului, la un pas sau doi de Elend și dușmanul său. Deznădăjduită, Vin arse alamă și cuprinse simțămintele kolosului aflat cel mai aproape de Inchizitor. Chiar când Inchizitorul se mișcă să-l atace pe Elend. Kolosul ei se răsuci, înălță paloșul său cu lama ca de baltag și-l izbi pe Inchizitor în plină figură.

Nu-i desprinse capul de trunchi. Ci doar i-l zdrobi cu totul. Se părea că-i destul, fiindcă Inchizitorul căzu fără un sunet și

rămase nemișcat.
Un tremur se răspândi prin armata kolossșilor.
— Elend! Zise Vin. Acum!
Împăratul îi întoarse spatele Inchizitorului muribund. Îi citi pe chip încordarea. Odată, Vin îl văzuse pe Lordul Legiuitor afectând cu allomanția sa emoțională toată lumea dintr-o piață plină ochi. Fusese mai puternic decât ea; ba chiar mult mai puternic decât Kelsier.
Nu-l văzu pe Elend consumând duraluminiu, apoi alamă, dar o simți. Îl simți cum apasă asupra sentimentelor ei când trimise un val de putere îndreptat în toate direcțiile, Domolind mii de kolossși deodată. Se opriră cu toții din luptă. În depărtare, Vin desluși rămășițele extenuate ale armatei de țărani a lui Elend, un cerc de trupuri sleite așezate în cerc. Cenușa cădea. Arareori se oprise în ultima vreme.
Kolossșii lăsară jos armele. Elend triumfase.
Asta presupun că s-a întâmplat de fapt cu Rashek. A tras prea tare. A încercat să limpezească cețurile apropiind mai mult de soare planeta, dar a mișcat-o prea departe, făcând ca lumea să fie mult prea fierbinte pentru cei care-o locuiau.
Ploile de cenușă au fost soluția sa. Învățase că împinsul unei planete necesita prea multă precizie, așa că a produs erupția munților, făcându-i să reverse cenușă și fum. Atmosfera mai densă a răcorit lumea și a făcut soarele să se înroșească.

4

Sazed, ambasador principal al Noului Imperiu, își aruncă ochii pe foaia de hârtie de dinaintea sa. *Crezul poporului Canzi*, scria acolo. *Despre frumusețea mortalității, importanța morții și funcția vitală a corpului omenesc ca parte din întregul divin*.
Cuvintele erau scrise de propria-i mână, copiate dintr-una din metalmințile sale Feruchimice – unde depozitase, la propriu, mii de cărți. Sub titlu, umplând mare parte din foaie cu scrisul său înghesuit, transcrisese credințele de bază ale poporului Canzi și ale religiei lor.
Sazed se lăsă pe spătarul scaunului, luând în mână hârtia și parcurgându-și încă odată notițele. Trecuse o zi întreagă de când își concentra atenția asupra acestei religii, și voia să ia o decizie în privința sa. Chiar înainte să-și petreacă ziua studiind-o, știuse multe despre doctrina Canzi, pe care o studiase – ca și

pe celelalte religii anteînălțare – mare parte din viață. Religiile acestea fuseseră pasiunea lui, centrul tuturor cercetărilor sale.

Și apoi venise ziua când își dăduse seama că tot ce învățase era fără sens.

Religia Canzi se autocontrazice, decise notând ceva cu stiloul într-o margine a foii. *Explică faptul că toate creaturile sunt parte a „întregului divin” și afirmă că orice trup este o operă de artă creată de un spirit ce a decis să locuiască în lume.*

Cu toate acestea, o altă dogmă a sa este că cei răi sunt pedepsiți cu trupuri care nu funcționează corect. O doctrină neplăcută, în opinia lui Sazed. Cei născuți cu deficiențe mentale sau fizice meritau compasiune, poate milă însă nu dispreț. În plus, care dintre ideile acestei religii erau adevărate? Că spiritele alegeau și-și concepeau trupurile după dorință, ori că erau pedepsite de trupurile alese pentru ele? Dar cum era cu influența înaintașilor asupra trăsăturilor și temperamentului unui copil?

Dădu din cap ca pentru sine și-și notă ceva în josul foii. *Inconsistență logică. Neadevăruri evidente.*

— Ce ai tu acolo? Vru să știe Boare.

Sazed ridică privirea. Boare stătea la o măsuță, sorbindu-și vinul și mâncând struguri. Purta unul dintre veștmintele sale obișnuite de nobil, cu haină închisă la culoare, o vestă de un roșu-aprins și baston de duel – cu care îi plăcea să gesticuleze când vorbea. Își recâștigase mare parte din corpolența pierdută la asediul din Luthadel și cu ce mai urmase, așa că putea fi descris, fără a greși prea mult, drept „dolofan”.

Sazed coborî ochii. Așeză foaia, cu grijă, alături de alte câteva sute din portofoliul său, apoi închise scoarțele îmbrăcate în pânză și-i legă cheutorile.

— Nu-i nimic care să conteze, Lord Boare, zise.

Boare sorbi încetișor din pocal.

— Nimic care să conteze? Mereu stai cu nasul în hârțoagele tale. Oricând ai o clipă liberă scoți la iveală câte una.

Sazed își așeză portofoliul lângă jilț. Cum să-i explice? Fiecare pagină din vraful gros de hârtii conținea rezumatul câte uneia dintre cele peste trei sute de religii diferite pe care le colectaseră Păstrătorii. Fiecare dintre religiile acelea era acum, la propriu, „moartă”, fiindcă Lordul Legiuitor le sugrumase pe toate foarte devreme pe parcursul cârmuirii sale, cu câteva mii

de ani în urmă.

Acum un an, femeia pe care o iubea Sazed murise. Acum, voia să știe… nu, *trebuia* să știe dacă religiile lumii aveau vreun răspuns pentru el. Voia musai să afle adevărul, ori dacă nu, să elimine orice fel de credință.

Boare încă îl privea.

— Aș prefera să nu vorbesc despre asta, Lord Boare, spuse Sazed.

— Cum poftești, zise Boare ridicând pocalul. Ai putea să folosești puterile Feruchimistului ca să asculți conversația care are loc în odaia de alături.

— Nu cred că ar fi politicos.

Boare zâmbi.

— Dragul meu terisian, doar tu ai veni să cucerești un oraș și apoi ți-ai face griji că nu ești „politicos” cu dictatorul pe care-l ameninți.

Sazed își coborî privirea, ușor stânjenit. Însă nu putea trece peste remarcile lui Boare. Deși cei doi nu aduseseră vreo armată cu ei la Lekal, veniseră, într-adevăr, să cucerească. Doar că intenționau s-o facă cu o bucată de hârtie și nu cu sabia.

Totul ținea de ce se petrecea în încăperea de alături. Avea regele să semneze sau nu tratatul? Boare și Sazed nu puteau decât să aștepte. Sazed ardea de nerăbdare să-și scoată mapa, să se uite la următoarea religie care venea la rând. Chibzuise mai bine de o zi la Canzi, și acum, că luase o decizie, își dorea să treacă la următoarea foaie. Pe parcursul ultimului an parcursese cam două treimi dintre religii. Abia dacă mai rămâneau vreo sută, deși numărul total era mai aproape de două sute, dacă lua la socoteală toate sectele și confesiunile.

Se apropia. Urma, pe parcursul următoarelor luni, să treacă și prin restul. Voia să dea fiecăreia o șansă. Cu siguranță că una dintre cele rămase avea să-l izbească cu esența adevărului, cea după care umbla. Cu siguranță că una dintre ele avea să-i spună ce se întâmplase cu spiritul lui Tindwyl fără să se auto-contrazică într-o jumătate de duzină de puncte.

Însă, pentru moment, se simțea cam îngâmfat citind așa, în fața lui Boare. Așa că se strădui să stea locului și să aștepte cu răbdare.

Încăperea în care se afla era împodobită în felul obișnuit pentru vechea nobilime imperială. Sazed nu era învățat cu

asemenea finețuri, sau mai degrabă se dezvățase. Elend vânduse sau arsese multe dintre lăcașurile sale luxoase – oamenilor săi le trebuise hrană și căldură peste iarnă. Regele Lekal nu făcuse la fel, se părea, deși asta poate fiindcă aici, în Sud, iernile erau mai puțin aspre.

Sazed își aruncă privirea pe geamul de lângă jilțul său. Orașul Lekal nu avea un adevărat palat – cu nici doi ani în urmă încă era o reședință de la țară. Conacul, totuși, îngăduia o priveliște plăcută a orașului aflat în creștere – mai degrabă o mahala întinsă decât o adevărată metropolă.

Însă mahalaua aceea controla pământuri aflate periculos de aproape de perimetrul defensiv al lui Elend. Aveau nevoie să se asigure de supunerea regelui Lekal. Astfel că Elend trimisese un contingent – incluzându-l pe Sazed, șeful ambasadorilor săi – ca să capete credința regelui din Lekal. Omul acela delibera în sala de alături, înconjurat de ajutoarele sale, încercând să hotărască dacă să accepte sau nu tratatul – care i-ar fi transformat în supuși ai lui Elend Venture.

Ambasador-șef al Noului Imperiu...

Sazed nu prea avea la inimă acest titlu, fiindcă implica faptul că era cu adevărat un cetățean al imperiului. Poporul său, terisienii, juraseră să nu mai numească niciun om drept stăpân al lor. Petrecuseră o mie de ani sub jug, crescuți ca animalele și transformați în servitori docili, perfecți. Doar după căderea Ultimului Imperiu își căpătase Terrisul libertatea deplină.

Până acum nu făcuseră mare lucru cu ea. Sigur, nu-i ajutase nici faptul că Inchizitorii de Oțel masacraseră întreg Consiliul terisian, lăsând poporul lui Sazed fără direcție și cârmuire.

Într-un fel, suntem oricum ipocriți, își zise. *Lordul Legiuitor era, fără să se știe, terisian. Unul de-ai noștri ne-a făcut lucrurile acelea oribile. Ce drept avem să insistăm că nu vom accepta niciun stăpân străin? Doar nu un străin ne-a distrus neamul, cultura și religia.*

Așa că Sazed intrase în slujba de ambasador al lui Elend Venture. Elend îi era prieten, un bărbat pe care Sazed îl respecta ca pe puțini alții. Pentru Sazed, nici Supraviețuitorul însuși nu se ridicase la tăria de caracter a lui Elend Venture. Împăratul nu încercase să-și impună autoritatea asupra terisienilor, chiar și după ce acceptase să primească refugiați pe pământurile lui. Sazed nu era sigur dacă poporul său era sau nu

liber, însă era limpede că-i datorau multe lui Elend Venture. Sazed era bucuros să servească de ambasador pentru acesta.

Chiar dacă erau și alte lucruri pe care simțea că ar fi trebuit să le facă. De pildă, să cârmuiască oameni.

Nu, își zise privindu-și portofoliul. *Nu. Un om lipsit de credință nu poate să-i conducă pe alții. Trebuie ca, mai întâi, să-mi găsesc adevărul. Dacă există așa ceva.*

— Dar știu că durează ceva, zise Boare mâncând o boabă de strugure. Te-ai gândi că, după atâta vorbărie consumată ca să ajungem în punctul ăsta, ar trebui să știe, totuși, dacă au de gând ori nu să semneze.

Sazed aruncă o privire spre ușa cu sculpturi complicate aflată de cealaltă parte a încăperii. Ce avea să decidă regele? Chiar avea de ales?

— Am făcut bine ce-am făcut aici, Lord Boare? Se trezi Sazed că întreabă.

Boare pufni.

— Binele și răul n-au a face. Dacă n-am fi venit *noi* să-l luăm la trei păzește pe Regele Lekal, ar fi apărut altcineva. E vorba de o necesitate strategică elementară. Sau așa văd eu lucrurile – poate că-s mai chibzuit decât alții.

Sazed îi aruncă bondocului o privire. Boare era un Domolitor – sau, de fapt, cel mai nerușinat și bătător la ochi Domolitor pe care-l cunoscuse vreodată. Cei mai mulți Domolitori își foloseau puterile cu discreție și subtilitate, manipulând simțăminte doar la momentul potrivit. Boare, însă, se juca cu simțămintele *tuturor*. Sazed îi simțea atingerea pe simțăminte, de fapt, chiar în acea clipă – deși numai fiindcă știa unde să caute.

— Dacă-mi permiți o observație, Lord Boare, rosti Sazed, nu mă păcălești așa de ușor pe cât crezi.

Boare ridică o sprânceană.

— Știu că ești om bun, spuse Sazed. Te străduiești din greu s-o ascunzi. Faci mare caz de nepăsarea și egoismul tău. Însă, pentru cei care se uită la tine și nu doar la ce spui, devii cu mult mai transparent.

Boare se încruntă, iar Sazed simți o împunsătură de mulțumire pentru că-l luase pe Domolitor prin surprindere. Acesta, era limpede, nu se așteptase ca Sazed să i-o spună așa, de la obraz.

— Dragă prietene, zise Boare sorbindu-și vinul, mă dezamăgești. Nu vorbeai despre a fi politicos? Ei bine, nu-i *defel*

politicos să dai în vileag, în felul ăsta, secretul întunecat al unui pesimist bătrân și rablagit.

— Secretul întunecat? Întrebă Sazed. Că ești bun la inimă?

— E un atribut de-al meu la care am muncit din greu ca să-l descurajez, zise voios Boare. Dar mă tem că m-am dovedit prea slab. Acum, ca să ne abatem complet de la subiectul ăsta – care mi se pare *mult* prea stânjenitor – voi reveni la întrebarea de mai devreme. Întrebi dacă facem bine ce facem? Acum? Forțându-l pe rege să devină un vasal de-al lui Elend?

Sazed încuviință.

— Atunci, zise Boare, îți voi spune că da, am făcut bine. Tratatul îi va da lui Lekal protecția armatelor lui Elend.

— Cu prețul libertății de a guverna.

— Bla-bla, zise Boare făcând un gest de lehamite. Știm amândoi că Elend e un cârmuitor cu mult mai bun decât ar putea vreodată spera Lekal să fie. Oamenii lui, cei mai mulți locuiesc în maghernițe neterminate, pentru numele Lordului Legiuitor!

— Dar, dar trebuie să admiți că l-am luat tare.

Boare se încruntă.

— Așa-i în politică. Sazed, nepotul omului ăstuia, a trimis o armată de kolossi să distrugă Luthadelul! Are noroc că Elend n-a venit pur și simplu să-i facă zob tot orașul, ca plată. Avem oștiri mai mari, resurse mai multe și allomanți mai buni. Nația asta o s-o ducă mult mai bine odată ce Lekal semnează tratatul. Care-i baiul cu tine, dragul meu? Ai argumentat exact așa acum două zile, la negocieri.

— Iertare, Lord Boare, zise Sazed. Se pare că… în ultima vreme am simțăminte contrarii.

Boare, câteva clipe, tăcu.

— Încă suferi, așa-i? Întrebă apoi.

Omul ăsta e mult prea bun la înțelegerea simțămintelor altora, cugetă Sazed.

— Da, șopti într-un târziu.

— O să se oprească, spuse Boare. Până la urmă.

Chiar așa? Cugetă Sazed ferindu-și privirea. Încă părea… ca și cum nimic n-avea să mai fie vreodată la locul său. Se întreba, uneori, dacă cufundarea sa în religii nu era decât o cale de a-și ascunde durerea.

Dacă așa stăteau lucrurile, atunci alesese o cale greșită,

fiindcă durerea era acolo mereu, la pândă. Dăduse greș. Nu, *credința* îi dăduse greș. Nu-i mai rămânea nimic.

Totul. Era. Pulbere.

— Uite, zise Boare atrăgându-i atenția, faptul că stăm aici și-l așteptăm pe Lekal să se hotărască ne face, evident, agitați. Ce-ar fi să vorbim despre altceva? Știu, zi-mi ceva despre una dintre religiile alea pe care le-ai memorat. N-ai mai încercat de luni întregi să mă convertești!

— Nu mi-am mai purtat cuprumințile de aproape un an, Boare.

— Dar sigur că-ți mai amintești câte ceva, zise Boare. Hai, ce-ar fi să încerci să mă convertești? De dragul vremurilor de altădată și din astea.

— Nu prea cred, Boare.

Părea o trădare. Ca Păstrător – ca Feruchimist terisian – putea aduna amintiri în piese de cupru, pe care să le extragă mai târziu. Pe timpul Ultimului Imperiu, cei din stirpea lui Sazed înduraseră multe ca să-și strângă vastele colecții de cunoaștere – și nu doar despre religii. Strânseseră orice bucățică de informație pe care-o putuseră găsi despre vremurile de dinaintea Lordului Legiuitor. Memoraseră totul, le transmiseseră altora, depinzând de feruchimie ca să le mențină acuratețea.

Și totuși nu găsiseră singurul lucru pe care-l căutau cu tot dinadinsul. Cel de la care începuse cercetarea lor: religia oamenilor din Terris. Aceasta fusese rasă de pe fața pământului de Lordul Legiuitor încă din primul veac al domniei sale.

Și totuși mulți muriseră, trudiseră și sângeraseră pentru ca Sazed să-și aibă întinsele depozite de informație pe care le moștenise. Iar el le luase pe toate. După ce-și făcuse însemnările despre toate religiile, trecându-le pe paginile pe care le purta în portofoliu acum, își decuplase absolut toate metalmințile și le pusese la păstrare.

Pur și simplu... nu păreau să mai conteze. Uneori nu conta, parcă, nimic. Încerca să nu stăruie prea mult cugetând la asta. Însă gândul i se furișa în minte, groaznic și imposibil de alungat. Se simțea pătat, nevrednic. Era, din câte știa el, ultimul feruchimist. Nu aveau resurse să cerceteze chiar acum, dar, pe timpul unui an, niciun Păstrător refugiat nu nimerise pe stăpânirile lui Elend. Sazed era singurul. Și, ca toți stewarzii terisieni, fusese castrat de mic. Puterea ereditară a feruchimiei putea, foarte bine, să moară odată cu el. Poate că ceva urme

ale sale aveau să mai stăruie în neamul terisian, însă date fiind eforturile Lordului Legiuitor de a o elimina din sângele lor, apoi moartea celor din Sinod… lucrurile nu arătau bine deloc.

Metalminţile rămâneau puse deoparte, purtate oriunde se ducea, însă nu le folosea nicicând. Se îndoia că avea să mai folosească vreodată cunoaşterea înscrisă în ele.

— Ei bine? Întrebă Boare ridicându-se, apropiindu-se de Sazed şi sprijinindu-se de pervazul ferestrei. Ai de gând să-mi spui de vreo religie? Despre care? Aia în care oamenii făceau hărţi? Sau cea în care venerau plantele? Trebuie să fie vreuna pe-acolo care venerează vinul. S-ar putea să mi se potrivească.

— Rogu-te, Lord Boare, zise Sazed uitându-se departe, peste oraş, unde cenuşa cădea, cum cădea mereu în ultima vreme. Nu doresc să vorbesc despre asemenea lucruri.

— Ce? Făcu Boare. Dar cum se poate?

— Dacă ar exista vreun Dumnezeu, Boare, spuse Sazed, crezi că ar fi lăsat ca atâţia oameni să fie ucişi de Lordul Legiuitor? Crezi că ar fi lăsat ca lumea să devină ce este acum? N-o să te învăţ pe tine – sau pe oricine – o religie care nu-mi poate răspunde la întrebări. Niciodată.

Boare tăcu.

Sazed întinse mâna şi-şi atinse stomacul. Comentariile lui Boare îl făceau să aibă dureri. Îi aduceau aminte de momentul acela oribil din urmă cu un an, când fusese ucisă Tindwyl. Când Sazed se luptase cu Marsh la Fântâna Înălţării, de unde fusese cât pe ce să i se tragă moartea. Îşi simţea cicatricele de pe pântece chiar şi prin ţesătura hainelor, unde Marsh îl lovise cu un pumn de inele de metal, străpungându-i pielea şi aproape ucigându-l.

Îşi trăsese puterea feruchimică din chiar inelele acelea ca să se salveze, să se vindece, să le cuprindă în el. Însă curând după aceea se mai înzdrăvenise şi pusese un chirurg să-i scoată inelele din trup. În ciuda protestelor lui Vin, care susţinea că dacă le are în el e un avantaj, Sazed se temea că ar fi nesănătos să le ţină încrustate în propria-i carne. Şi, în plus, voise să le vadă dispărute şi gata.

Boare se întoarse şi privi pe geam.

— Mereu ai fost cel mai bun dintre noi, Sazed, rosti cu glas domol. Fiindcă credeai în ceva.

— Iartă-mă, Lord Boare. Nu vreau să te dezamăgesc.

— A, nu mă dezamăgești, zise Boare. Fiindcă nu cred ce-ai zis. Nu ești menit să fii ateu, Sazed. Am senzația că n-o să fii bun la asta, nu ți se potrivește defel. O să-ți treacă până la urmă.

Sazed își aruncă privirea pe fereastră. Era impetuos pentru un terisian, însă nu dorea să continue disputa.

— Niciodată nu ți-am mulțumit, zise Boare.

— Pentru ce, Lord Boare?

— Fiindcă m-ai scos din mine însumi. Fiindcă m-ai forțat să mă ridic, acum un an, și să continui. Dacă nu mă ajutai, nu știu dacă aș fi putut trece peste… ce s-a întâmplat.

Sazed încuviință din cap. Însă gândurile sale erau mult mai amare. *Da, ai văzut distrugere și moarte, prietene. Însă femeia pe care o iubești e încă vie. Și eu mi-aș fi revenit, dacă n-aș fi pierdut-o. Aș fi putut trece peste, la fel ca tine.*

Ușa se deschise.

Sazed și Boare se răsuciră. Un aghiotant intră, purtând un pergament decorat. Regele Lekal semnase tratatul, în josul paginii. Semnătura sa era mică, aproape înghesuită, în comparație cu spațiul care-i fusese destinat. Se recunoștea înfrânt.

Aghiotantul așeză pe masă tratatul, apoi se retrase.

Ori de câte ori Rashek încerca să repare câte ceva, înrăutățea acel lucru. A trebuit să schimbe plantele din lume, ca să le facă capabile să trăiască în noul mediu, mai neprimitor. Dar schimbarea a făcut plantele mai puțin hrănitoare pentru omenire. Iar cenușa căzătoare îi îmbolnăvea pe oameni, făcându-i să tușească așa cum o făceau cei ce-și petrecuseră vreme prea lungă scormonind pe sub pământ. Așa că Rashek a schimbat omenirea însăși, modificând-o ca să poată supraviețui.

5

Elend îngenunche alături de Inchizitorul căzut, încercând să ignore chisălița în care i se transformase capul. Vin se apropie. Elend îi văzu rana de pe antebraț. Ca de obicei, ea își ignora rănile.

Armata de kolossi zăbovea tăcută pe câmpul de bătaie, înconjurându-i. Elend încă nu se simțea în largul lui cu ideea că-i controla. Se simțea… mânjit de asocierea cu ei. Însă nu exista altă cale.

— Ceva nu-i bine, Elend, zise Vin.

El ridică privirea de la cadavru.
— Ce? Crezi că ar mai putea fi unul pe-aici?
Vin scutură din cap.
— Nu. Inchizitorul ăsta se mișca prea iute spre final. N-am mai văzut pe nimeni – Allomant sau nu – cu genul ăsta de viteză.
— Probabil avea duraluminiu, zise Elend coborând privirea.
Un timp, el și cu Vin se aflaseră în avantaj, fiindcă aveau acces la un metal Allomantic de care Inchizitorii nu știuseră. Rapoartele indicau, acum, că avantajul nu mai era.
Din fericire, încă mai aveau electru. Lordului Legiuitor trebuia să i se mulțumească pentru asta, de fapt. Atiul săracului. În mod obișnuit, un Allomant care ardea atiu era, propriu-zis, invincibil – doar un alt Allomant care ardea același metal putea să-i facă față. Asta dacă nu cumva se întâmpla să ai electru în tine. Electrul nu garanta invincibilitate, ca atiul – care permitea allomanților să vadă un pic în viitor – însă te *făcea* imun la atiu.
— Elend, zise Vin, nu era duraluminiu. Inchizitorul se mișca prea repede chiar și pentru asta.
Elend se încruntă. Îl văzuse doar cu coada ochiului pe Inchizitor mișcându-se, dar nu putea să fie, totuși, *chiar* atât de rapid. Vin avea tendința de a exagera și de a se aștepta la ce-i mai rău.
Dar mai avea, uneori, și dreptate.
Vin se apropie și apucă poalele sutanei cadavrului, rupându-le. Elend își feri privirea.
— Vin! Respectă morții!
— Pentru lighioanele astea n-am respect, zise ea, și n-o să am în veci. N-ai văzut cum dihania asta a încercat să folosească un piron de-al său ca să te omoare?
— Asta a fost *ciudat*. Poate i s-a părut că n-o să ajungă la timp la securi.
— Ia uite.
Elend se uită. Inchizitorul avea piroanele obișnuite – trei bătute între coaste, de amândouă laturile pieptului. Însă… mai era unul – cum Elend nu mai văzuse la alt cadavru de Inchizitor – vârât direct în coșul pieptului creaturii.
Lord Legiuitor! Gândi Elend. *Trebuie să-i fi trecut chiar prin inimă. Cum de-a supraviețuit?*
Sigur că dacă două țepușe bătute prin creier nu-l ucideau, atunci probabil că nu-l omora niciun piron bătut în inimă.

Vin întinse mâna și smulse pironul. Elend se strâmbă, dezgustat. Îl ridică, încruntată.

— Fludor.

— Chiar? Întrebă Elend.

Ea încuviință.

— Cu ăsta avem zece piroane. Două prin ochi și unul prin umeri: toate de oțel. Șase prin coaste: două de oțel și patru de bronz. Acum ăsta, de fludor ca să nu mai zic de cel pe care-a încercat să-l folosească pe tine, care pare să fie de oțel.

Elend cercetă pironul din mâna ei. În allomanție și feruchimie, metalele acționau diferit – putea ghici că și pentru Inchizitori era la fel de important ce soi de metal conțineau piroanele.

— Poate că nu folosesc deloc allomanția, ci… o a treia putere.

— Poate, zise Vin strângând țepușa în mână și ridicându-se. O să trebuiască să-i despicăm stomacul, să vedem dacă are atiu.

— Poate ăsta, până la urmă, o să aibă vreun pic.

Ardeau mereu electru, din precauție; niciunul dintre Inchizitorii cu care avuseseră de-a face până acum nu posedase atiu.

Vin clătină din cap, purtându-și privirea peste câmpia acoperită de cenușă.

— Ceva ne scapă, Elend. Suntem ca niște copii care joacă un joc pe care l-au văzut la părinți, dar nu-i știu de fapt regulile. Și… dușmanul nostru a creat jocul ăsta de la bun început.

Elend dădu ocol cadavrului, apropiindu-se de ea.

— Vin, nici nu știm măcar dacă e pe acolo. Lucrul pe care l-am văzut acum un an la Puț… poate că nu mai este. Poate că a plecat, acum că e liber. Poate că asta și-a dorit.

Vin îl privi. Elend îi citi în ochi neîncrederea. Poate că și ea vedea că nu credea nici el ce spune.

— E pe-acolo, Elend, șopti femeia. Îndrumă Inchizitorii și știe ce face. De aceea kolossii atacă întotdeauna aceleași orașe spre care ne îndreptăm și noi. Are putere asupra lumii – poate schimba texte scrise, poate să provoace harababură, încurcături. Ne știe planurile.

Elend lăsă o palmă pe umărul ei.

— Dar astăzi l-am învins… și ne-am ales cu armata asta folositoare de kolossi.

— Și câți oameni am pierdut încercând să luăm captivă oștirea asta?

Elend nu avu nevoie să rostească răspunsul. *Prea mulți.*

Numărul lor scădea. Cețurile – Adâncimea – se făceau din ce în ce mai puternice și sorbeau viața unora, iar altora le ucideau recoltele. Stăpânirile Exterioare erau pustiite – doar cele mai apropiate de capitală, Luthadel, aveau încă destulă lumină ca să-și crească hrana. Și până și zona aceea, în care se putea trăi încă, se micșora.

Speranță, se sili Elend să gândească. *Are nevoie de asta din partea mea; mereu a avut nevoie de asta.* O apăsă mai tare pe umăr, apoi o trase într-o îmbrățișare.

— O să-l învingem, Vin. Găsim noi o cale.

Ea nu-l contrazise, însă se vedea că nu e convinsă. Dar îl lăsă să o strângă în brațe, închizând ochii și lipindu-și capul de pieptul lui. Stăteau pe câmpie, în fața dușmanilor căzuți, însă chiar și Elend trebuia să admită că nu simțea asta ca pe o mare victorie. Nu când lumea se prăbușea în jurul lor.

Speranță! Își zise iar. *Țin, acum, de Biserica Suptaviețuitorului. Are o singură poruncă de căpătâi.*

Supraviețuiește.

— Dă-mi un kolos, zise în cele din urmă Vin, trăgându-se din îmbrățișare.

Elend slobozi o creatură de mărime medie și-o lăsă pe Vin să preia controlul asupra ei. Încă nu înțelegea pe deplin cum anume controlau ființele acelea. Odată ce prelua controlul unui kolos, putea să controleze la nesfârșit fiara – fie că dormea sau era treaz, fie că ardea sau nu metale. Allomanția avea multe necunoscute pentru el. Abia de un an își folosea puterile și se văzu obligat să conducă un imperiu, să-și hrănească poporul, asta dacă nu punea la socoteală războaiele. Nu prea avusese timp de instrucție.

Sigur, Vin a avut și mai puțin timp de instrucție înainte de a-l ucide pe însuși Lordul Legiuitor. Însă Vin era un caz special. Folosea allomanția la fel de ușor cum alții respirau; era pentru ea mai mult decât o măiestrie, mai degrabă o prelungire a ființei sale. Elend poate părea mai puternic – cum insista ea mereu să spună – însă adevăratul maestru era ea.

Kolosul singuratic al lui Vin se apropie și apucă cadavrul Inchizitorului, plus pironul. Apoi Elend și Vin o porniră spre vale – urmați de kolos – către armata oamenilor. Trupele kolosșilor la comanda lui Elend deschiseră un pasaj de trecere. Își potoli un tremur pe care-l simțea punând stăpânire asupra lui.

Fatren, bărbatul rufos care conducea orașul, se gândise să organizeze o unitate de triaj – deși Elend nu era tocmai sigur de îndemânarea chirurgilor skaa.

— De ce s-au oprit? Întrebă Fatren, proțăpit în fața oamenilor săi, când Vin și Elend se apropiară, călcând pământul pătat de cenușă.

— Ți-am promis o a doua armată, Lord Fatren, zise Elend. Iat-o.

— Kolossii? Întrebă el.

Elend încuviință.

— Adică armata care-a venit să ne distrugă.

— Iar acum sunt ai tăi, zise Elend. Oamenii tăi s-au descurcat foarte bine. Asigură-te că pricep că victoria asta este a lor. A trebuit să-l silim pe Inchizitor să se arate la loc deschis, și singura cale era să întoarcem împotriva sa propria lui armată. Kolossii se sperie când văd că ceva mic învinge ceva mare. Ai tăi au luptat cu vitejie și, din cauza asta, kolossii sunt ai noștri acum.

Fatren se scărpină în bărbie.

— Adică, zise tărăgănat, s-au speriat de noi și au schimbat tabăra?

— Cam așa ceva, zise Elend trecându-i pe soldați în revistă.

Comandă uneori kolossi, mental, să pășească în față.

— Creaturile astea vor asculta comenzile oamenilor din acest grup. Puneți-i să vă care răniții înapoi în oraș. Însă ai grijă să nu-ți lași oamenii să-i atace sau să-i pedepsească pe kolossi. Sunt servitorii noștri, ai înțeles?

Fatren dădu din cap.

— Să mergem, zise Vin cu nerăbdare în voce, privind spre orășel.

— Lord Fatren, vrei să mergi cu noi, sau să-ți supraveghezi oamenii? Întrebă Elend.

Ochii lui Fatren se îngustară.

— Unde vreți să vă duceți?

— Există în orașul tău ceva ce vrem să revendicăm.

Fatren șovăi.

— Păi atunci o să vin.

Dădu câteva porunci ostașilor, în vreme ce Vin aștepta, nerăbdătoare. Elend îi zâmbi, și în cele din urmă Fatren li se alătură, apoi porniră spre porțile Vetitanului.

— Lord Fatren, zise Elend în timp ce mergeau, ar trebui, de acum înainte, să mi te adresezi cu „Maria Ta”.

Fatren ridică privirea, cercetând, nu tocmai în largul lui, kolossii dimprejur.

— Ai priceput? Zise Elend privindu-l drept în ochi.

— Ăă… mda. Maria Ta.

Elend dădu din cap aprobator, iar Fatren rămase un pic în urma lor, arătând, parcă, un respect inconștient. Nu părea dornic de rebeliune – era, deocamdată, fericit că e viu. Poate că, mai încolo, avea să-i poarte pică lui Elend pentru că-i luase comanda orașului, dar n-avea să mai poate face mare lucru. Oamenii lui Fatren se vor fi obișnuit cu siguranța de a fi parte dintr-un imperiu, iar poveștile despre puterea misterioasă a lui Elend de a comanda kolossii – ducând la salvarea orașului – vor fi fost știute de toți. Fatren n-avea să mai cârmuiască vreodată.

Așa de ușor am ajuns să dau ordine, cugetă Elend. *Acum doi ani abia, făceam mai multe greșeli decât omul ăsta. El, măcar, a izbutit să-și țină orașul laolaltă în vreme de criză. Eu mi-am pierdut tronul, până ce mi l-a recucerit Vin.*

— Mă îngrijorezi, zise Vin. Trebuia să începi bătălia fără mine?

Elend îi aruncă o privire piezișă. În glasul său nu se simțea nicio urmă de reproș, doar îngrijorare.

— Nu știam sigur când – ori *dacă* – vei apărea, zise. Ocazia era prea bună. Kolossii mărșăluiseră o zi întreagă. Probabil că am ucis cinci sute înainte să se hotărască să ne atace.

— Și Inchizitorul? Întrebă Vin. Te-ai luptat vreo cinci minute bune cu el înainte să pot ajunge ca să te ajut.

Vin nu folosi argumentul cel mai la îndemână – că ea era o Născută-din-Cețuri mult mai abilă. Încă își făcea griji pentru el, deși nu mai încerca să-l ferească de primejdii. Grija ei, ca și faptul că era dispusă să-l lase să riște, făceau parte din dragostea pe care i-o purta. Iar el le aprecia pe amândouă cu adevărat.

Încercau să stea împreună cât mai mult cu putință, dar nu era întotdeauna practic – ca de pildă atunci când Elend descoperise o armie de kolossi avansând spre un oraș ce nu putea fi apărat, iar Vin era plecată cu porunci pentru Penrod, în Luthadel. Elend sperase ca ea să se întoarcă în tabără la timp ca să afle încotro o pornise, apoi să-i vină în ajutor, însă nu avusese vreme de așteptat. Nu când erau la mijloc mii de vieți omenești.

Mii de vieți… și mai mult decât atât.

Ajunseră, în cele din urmă, la porți. O puzderie de soldați, care ori ajunseseră prea târziu la bătălie ori se temuseră să atace, stăteau pe metereze, privind către ei cu uimire nespusă. Câteva mii de kolossi trecuseră pe lângă oamenii lui Elend și încercaseră să atace orașul. Acum stăteau neclintiți – obligați de o poruncă nerostită – așteptând lângă metereze.

Soldații deschiseră porțile, lăsându-i înăuntru pe Vin, Elends, Fatren și servitorul kolos al lui Vin. Mulți se uitară neîncrezători la kolos – și așa și trebuia. Porunci bestiei să pună jos cadavrul Inchizitorului, apoi îi ceru să-i urmeze pe strada înțesată de cenușă. Vin avea o filosofie: cu cât mai multă lume îi vedea pe kolossi și se obișnuia cu ei, cu atât mai bine. Îi făcea pe oameni să se teamă mai puțin de lighioane și-i ajuta să lupte mai ușor dacă aveau de înfruntat kolossi în bătălie.

Curând se apropiară de clădirea Cultului, pe care o inspectase Elend la început, când intrase în oraș. Kolosul lui Vin păși înainte și începu să smulgă șipcile ce blocau ușile.

— Clădirea Cultului? Zise Fatren. La ce bun? Deja am cercetat-o.

Elend îi aruncă o privire.

— Maria Ta, zise într-un târziu Fatren.

— Cultul de Oțel era legat direct de Lordul Legiuitor, zise Elend. Obligatorii lui erau spioni prin imperiu și prin ei îi controla pe nobili, supraveghea comerțul și se asigura că ortodoxia dogmei se păstra.

Kolosul smuci ușa și o deschise. Când intră, Elend arse cositor, sporindu-și claritatea vederii, ca să poată zări în penumbră. Vin, făcând evident același lucru, nu întâmpină nicio piedică în a-și croi drum printre scândurile rupte și resturile de mobilier împrăștiate pe dușumele. Oamenii lui Fatren, așadar, nu „cercetaseră” doar locul – îl jefuiseră de-a binelea.

— Da, știu, despre obligatori, zise Fatren. Nu sunt deloc pe-aici, Maria Ta. Au plecat odată cu nobilimea.

— Obligatorii se ocupau de niște misiuni foarte importante, Fatren, zise Elend. De pildă, încercau să descopere cum să folosească noi metale Allomantice, sau căutau linii pure de sânge terisian. Unul dintre proiectele astea ne interesează în mod deosebit.

— Aici, făcu Fatren, strigând de lângă ceva încastrat în podea.

Un chepeng ascuns.
Fatren aruncă o privire peste umăr, la soare, dorindu-și, poate să fi adus vreo câțiva soldați cu el. Ajunsă lângă chepeng, Vin aprinse un felinar pe care-l găsise pe undeva prin preajmă. În bezna din pivniță nici măcar cositorul n-ar fi ajutat-o să vadă. Chepengul dădea într-o cramă.
Elend păși în mijlocul micii crame și-o cercetă amănunțit, în vreme ce Vin verifica pereții.
— Am găsit-o, zise ea o clipă după aceea, bătând cu pumnul într-o anume bucată de lespede. Elend i se alătură. În piatră era o despicătură minusculă, abia vizibilă. Arzând oțel, Elend văzu două liniuțe slabe, albastre, ce indicau plăci metalice ascunse sub rocă. Două fire albastre mai puternice arătau, în spatele lui, spre o placă mare de metal îmbinată în perete, prinsă bine cu piroane enorme bătute în piatră.
— Gata? Întrebă Vin.
Elend dădu din cap și incendie fier. Împinseră amândoi în placa îngropată în peretele de stâncă, echilibrându-se Împingând în spate, în plăcile din celălalt perete.
Nu era pentru prima dată când prevederea Cultului îl impresiona pe Elend. De unde să fi știut ei că într-o bună zi un grup de skaa avea să preia conducerea asupra orașului? Și totuși, ușa asta fusese nu doar ascunsă – fusese astfel făurită ca doar cineva care stăpânea allomanția s-o poată deschide. Elend continuă să Tragă în amândouă direcțiile deodată, simțindu-se ca și cum trupul i-ar fi fost rupt între doi cai. Avea însă, din fericire, puterea fludorului ca să se întărească, să nu fie sfârtecat. Vin alături icnea de efort, și nu peste mult o porțiune de perete începu să alunece și să se desfacă spre ei. Ușa nu s-ar fi deschis cu nicio pârghie de pe lume și doar un efort îndelung și chinuitor ar fi fost suficient ca s-o spargă. Însă, cu allomanție, o deschiseră în câteva clipe.
Apoi se opriră. Vin pufni extenuată, iar Elend își dădu seama că pentru ea fusese mai greu decât pentru el. Uneori nu simțea că merită să aibă mai multă putere decât ea – fiindcă fusese Allomant pentru mult mai puțin timp.
Vin ridică felinarul și intrară în încăperea ce se deschidea, acum, înaintea lor. Ca și celelalte două pe care le mai văzuse Elend, și caverna de aici era enormă. Se întindea până departe, iar lumina felinarului lor săpa doar o adâncitură micuță în

întuneric. Fatren icni, uluit, când li se alătură în cadrul ușii. Încăperea era înțesată de rafturi. Sute. Mii.
— Ce-i asta? Întrebă Fatren.
— Merinde, zise Elend. Și provizii de primă necesitate. Leacuri, pânză, apă.
— Așa de multe, zise Fatren. Aici, în tot timpul ăsta…
— Adu mai mulți oameni, zise Elend. Soldați. O să avem nevoie de ei să păzească intrarea, să oprească lumea să intre și să fure ce-i aici.
Fatren se împietri la față.
— Locul ăsta le aparține alor mei.
— Alor *mei*, Fatren, zise Elend uitându-se către Vin, care intrase în încăpere cu lumina. Orașul e al meu acum, și tot ce este în el.
— Ai venit să ne jefuiești, îl acuză Fatren. Exact ca bandiții care au încercat să ia orașul anul trecut.
— Nu, zise Elend întorcându-se cu fața către omul mânjit de cenușă. Am venit să vă cuceresc. E o diferență.
— Nu văd care.
Elend scrâșni din dinți ca să se abțină să se răstească – osteneala, sleirea pe care i-o provoca conducerea unui imperiu ce părea sortit pieirii îl făceau în ultima vreme să-și piardă cumpătul mai ușor.
Se apropie de el și, intenționat, nu folosi cu el allomanția simțămintelor. Domolirea era eficientă în multe situații, dar se consuma mai iute. Nu era o metodă de a-și face aliați permanenți.
— Lord Fatren, zise Elend. Vreau să te gândești cu grijă la ce poftești să spui. Ce s-ar întâmpla dacă *chiar* v-aș părăsi? Cu atâta mâncare, cu atâtea leacuri aici? Chiar crezi că oamenii tăi nu vor da buzna, că soldații tăi nu vor încerca să vândă câte ceva din toate astea altor orașe? Ce-o să fie când secretul proviziilor tale va ieși la iveală? Vei primi miile de refugiați care vor sosi? Îi vei apăra, pe ei și peștera asta împotriva jefuitorilor și bandiților ce vor urma să vină?
Fatren rămase tăcut.
Elend își lăsă mâna pe umărul bărbatului.
— Ce-am zis înainte, Lord Fatren, am zis din inimă. Oamenii tăi au luptat bine – am fost foarte impresionat. Îți datorează supraviețuirea de astăzi ție – prevederii tale, instrucției. Cu doar

câteva ore în urmă își închipuiau că vor fi măcelăriți de kolossi. Acum nu doar că-s în siguranță, ci se află sub protecția unei armate mult mai mari. Nu te împotrivi. Te-ai luptat bine, dar e vremea să ai aliați. N-o să te mint – o să iau ce-i în hruba asta, fie că te împotrivești ori nu. Dar, în orice caz, îți voi oferi protecția armatelor mele, stabilitatea resurselor mele de hrană și cuvântul meu de onoare că vei continua, supus mie, să-ți conduci poporul. E nevoie să lucrăm împreună, Lord Fatren. Doar în acest chip vom supraviețui în următorii câțiva ani.

Fatren ridică privirea.

— Ai dreptate, desigur. Mă duc să chem oamenii pe care i-ai cerut, Maria Ta.

— Îți mulțumesc, zise Elend. Și, dacă cunoști pe cineva care știe să scrie, trimite-l la mine. Va trebui să trecem în catastif ce avem aici.

Fatren încuviință din cap, apoi plecă.

— Odinioară, nu puteai face asemenea lucruri, zise Vin de la mică distanță, cu vocea răsunând în grota încăpătoare.

— Ca de pildă?

— Să-i poruncești unui om cu atâta hotărâre. Să-i iei controlul. Ai fi vrut să-i pui pe oamenii ăștia să voteze dacă vor sau nu să se alăture imperiului tău.

Elend se uită spre ușă. Păstră un moment de tăcere. Nu folosise allomanția emoțională, dar tot se simțea ca și cum îl luase tare pe Fatren.

— Uneori simt că greșesc, Vin. Că ar trebui să existe o altă cale.

— Acum, în clipa asta, nu există, zise Vin apropiindu-se și punându-i palma pe braț. Au nevoie de tine, Elend. Știi că-i așa.

El făcu un semn afirmativ.

— Știu asta. Numai că nu mă pot opri să nu fiu de părere că cineva mai de soi ar fi găsit o cale să conducă în acord cu voia poporului.

— Tu ai făcut-o, zise ea. Parlamentul conduce încă în Luthadel, iar regatele al căror suveran ești mențin drepturi și privilegii de bază pentru skaa.

— Compromisuri, zise Elend. Fac ce poftesc doar atâta vreme cât *eu* nu-mi exprim dezacordul.

— E destul. Trebuie să fii realist, Elend.

— Când mă întâlneam cu prietenii, eu eram acela care vorbea

despre tot felul de iluzii, despre lucrurile mărețe pe care le vom înfăptui. Am fost mereu idealistul.

— Împărații nu-și permit luxul ăsta, zise cu voce domoală Vin.

Elend se uită la ea, apoi oftă și își întoarse privirea.

Vin stătu și-l privi pe Elend în lumina rece a felinarului. Nu suporta să vadă atâtea regrete, atâta… dezamăgire în el. Într-un fel, problemele de acum păreau mai grave, chiar, decât lipsa de încredere în sine care-l măcinase cândva și pe care o înfrânse. Părea să se socotească un ratat, în ciuda a tot ce realizase.

Însă nu se lăsă cuprins de dezamăgire. Mergea mai departe, își vedea de treabă cu toate regretele. Era mai dur decât fusese cândva. Asta nu era neapărat un lucru rău. Vechiul Elend fusese o persoană ce putea fi trecută ușor cu vederea – un geniu cu idei minunate, dar nu tocmai în stare să conducă. Dar îi lipsea totuși partea aceea din el care dispăruse. Idealismul pur. Elend era încă un optimist, și un învățat, însă amândouă atributele păreau atenuate de câte fusese silit să îndure.

Îl privi cum înaintează pe lângă rafturi și cum lasă cu degetul o urmă în praf. Ridică degetul, privindu-și-l pentru o clipă, apoi pocni din el, azvârlind în aer o mică explozie de praf. Barba îl făcea să pară mai aspru – asemeni unui comandant la vreme de război, cum devenise. Un aer de antrenament intensiv cu allomanția și sabia îi întărise trupul și trebuise să-și croiască uniforme noi, care să-i vină. Cea pe care o avea acum pe el încă purta urmele murdare ale bătăliei.

— E uimitor locul ăsta, nu? Întrebă Elend.

Vin se întoarse și privi în bezna cavernei-depozit.

— Așa cred.

— El știa, Vin, zise Elend. Lordul Legiuitor. Bănuia că va veni și ziua asta – în care ceața se va întoarce și hrana se va împuțina. Și a pregătit depozitele astea.

Vin i se alătură, lângă un raft. Știa din grotele de dinainte că mâncarea avea să fie bine păstrată, mare parte din ea fiind procesată în atelierele de conserve ale Lordului Legiuitor, și că avea să rămână astfel cu anii. Cantitatea din grota asta ar fi putut hrăni vreme de doi ani orașul întreg. Din păcate, Vin și Elend aveau în grijă mai mult de un singur oraș.

— Închipuie-ți cât efort, zise Elend răsucind în mână o cutie cu carne de vacă conservată. Trebuia să mute mâncarea asta la câțiva ani odată, și să pregătească de depozitare provizii noi. Și

a făcut așa vreme de secole, fără să știe cineva.
Vin ridică din umeri.
— Nu-i greu să păstrezi secrete când ești un împărat-zeu cu o preoțime fanatică.
— Dar, dar atâta trudă… magnitudinea asta…
Elend se opri și o privi.
— Știi ce înseamnă?
— Ce?
— Că Lordul Legiuitor se gândea că poate fi înfrânt. Adâncimea, lucrul acela care a fost slobozit. Lordul Legiuitor socotea că ar putea să-l învingă până la urmă.
Vin pufni.
— Nu-i musai să însemne asta, Elend.
— Atunci de ce-ar fi trecut prin toate astea? Trebuie să fi crezut că lupta nu era lipsită de speranță.
— Oamenii luptă, Elend. Și o fiară pe moarte va continua să lupte, va face orice să rămână vie.
— Trebuie să recunoști că grotele astea sunt un semn bun, totuși, zise Elend.
— Un semn bun? Zise Vin încetișor și se dădu mai aproape. Elend, știu că tu încerci să găsești nădejde în toate, dar mie mi-e greu să văd „semne bune” în ceva, în ultimul timp. Trebuie să recunoști că soarele se tot întunecă. Se face mai roșu. Aici, în sud, e chiar mai rău.
— De fapt, zise Elend, mă îndoiesc ca soarele să se fi schimbat vreun pic. Probabil că e de la fumul și cenușa din aer.
— Adică o altă problemă. Acum cenușa nu se mai oprește din căzut. Oamenilor le vine greu s-o curețe de pe străzi. Tulbură lumina, face totul mai întunecat. Chiar dacă cețurile *nu* distrug recoltele de la anul, o s-o facă cenușa. Acum două ierni – când ne-am luptat la Luthandel cu kolossii – a fost pentru întâia oară când am văzut zăpadă în Stăpânirea Centrală, iar iarna trecută a fost și mai rău. Astea nu-s lucruri cu care ne putem război, Elend, oricât de mare ți-ar fi oștirea!
— Și ce-ai vrea să fac? Zise Elend trântind conserva înapoi pe raft. Kolossii se adună în Stăpânirile Exterioare. Dacă nu ne pregătim apărarea, ai noștri nici nu vor *rezista* suficient cât să flămânzească.
Vin clătină din cap.
— Armatele sunt pe termen scurt. *Asta*, zise arătând cu un

gest grota, e pe termen scurt. Ce facem aici?

— Supraviețuim. Kelsier zicea…

— Kelsier e *mort,* Elend! Se răsti Vin. Sunt singura care vede ironia? Îi zicem Supraviețuitorul, dar el e cel care n-a supraviețuit! S-a *lăsat* să devină martir. S-a sinucis. Cum e asta supraviețuire?

Rămase o clipă așa, privindu-l pe Elend, răsuflând tare. Elend se uita undeva în spate, părând netulburat de izbucnirea ei.

Ce fac? Își zise Vin. *Numai ce mă gândeam cât de mult admir speranța care-l însuflețește pe Elend. De ce oare mă cert acum cu el?*

Erau încordați, tare încordați. Amândoi.

— N-am răspunsuri pentru tine, Vin, zise Elend în grota întunecată. Nici nu-mi dau seama, nici pe departe, cum să mă lupt cu ceva precum ceața. Însă cu armatele mă pot descurca. Sau, cel puțin, învăț cum.

— Îmi pare rău, zise Vin întorcându-și fața de la el. N-am vrut să mă iau la ceartă iar. Doar că mă râcâie.

— Facem progrese, zise Elend. Găsim noi o cale, Vin. O să supraviețuim.

— Chiar crezi că putem izbuti? Întrebă Vin și se răsuci ca să-l privească în ochi.

— Da, zise Elend.

Și îl crezu. Avea nădejde, mereu avea să aibă. Era unul dintre motivele de căpătâi pentru care îl iubea atât de mult.

— Haide, zise Elend punându-i o mână pe umăr. Să găsim ce căutam.

Vin i se alătură, lăsându-și kolosul în urmă. Și intrară în măruntaiele cavernei, fiindcă de afară se auzeau pași. Exista mai mult decât un motiv pentru care veniseră până aici. Hrana și proviziile – treceau pe lângă un număr aparent nesfârșit de rafturi – erau importante. Dar mai era și altceva.

O placă mare de metal era prinsă în zidul grosolan al grotei. Vin citi cu voce tare cuvintele săpate în ea:

„Acesta e ultimul metal de care vă voi spune”, citi. „Mi-e greu să-i decid scopul. Te ajută să vezi trecutul, într-un fel. Ce-ar fi putut cineva să devină, cine-ar fi putut fi dacă făceau alte alegeri. Seamănă mult cu aurul, dar e pentru alții. Cețurile, de-acum, trebuie să se fi întors. Sunt lucruri imunde, pline de ură. Sfidați-le. Nu vă lăsați cuprinși de ele. Caută să ne distrugă pe

toți. Dacă e vreun necaz, să știți că puteți controla kolossii și pe kandra folosind câțiva oameni care să le Împingă simțămintele deodată. Am zidit în ei această slăbiciune. Păstrați bine secretul.”

Dedesubt era o listă cu compuși Allomantici din metale, o listă pe care Vin o știa, deja, bine. Aliajul de atiu îl numeau malatiu – era al Unsprezecelea Metal al lui Kelsier. Așadar Lordul Legiuitor *știuse* de el. Doar că, la fel ca toată lumea, nu-i înțelesese scopul.

Placa fusese inscripționată de Lordul Legiuitor, firește. Sau pusese să fie scrisă. Toate celelalte ascunzători conținuseră informații scrise în oțel. În Urteau, de pildă, învățase despre electru. Într-un oraș din est, descoperiseră o descriere a aluminiului, deși pe acesta îl cunoșteau deja.

— Nu-s prea multe noutăți aici, zise Elend părând dezamăgit. Știam deja despre malatiu și despre controlatul kolossilor, dar nu m-am gândit să folosesc mai mulți Domolitori deodată. S-ar putea să fie folositor.

Crezuseră, până atunci, că era nevoie de un Născut-din-Ceață care să ardă duraluminiu pentru a obține controlul asupra kolossilor.

— Nu are a face, zise Vin arătând care partea cealaltă a plăcii. Avem *asta.*

Cealaltă jumătate conținea o hartă săpată în oțel, întocmai ca și cele găsite în alte trei grote-depozit. Zugrăvea Imperiul Ultim, împărțit în Stăpâniri. Luthadel era un pătrat în centru. Un X în est însemna lucrul de căpătâi pe care veniseră să-l caute: locul unde se afla ultima dintre grote.

Credeau că sunt cinci cu totul. Pe prima o găsiseră sub Luthadel, lângă Fântâna Înălțării. Le dezvăluise locul celei de-a doua, spre est. A treia fusese în Urteau – Vin izbutise să se strecoare acolo, dar nu reușiseră încă să recupereze merindele. Aceea îi trimisese aici, în sud.

Fiecare hartă avea pe ea două cifre – un cinci și un număr mai mic. Luthadel fusese numărul unu. Aici era numărul patru.

— Asta e, zise Vin trecându-și degetele peste inscripțiile săpate în metal. În Stăpânirea Vestică, cum ai ghicit tu. Undeva pe lângă Chardees?

— Orașul Fadrex, zise Elend.

— Casa lui Cett?

Elend încuviință. Știa mult mai multă geografie decât ea.
— Ăla-i locul, atunci, zise Vin. Locul unde e *chestia*.
Elend îi întâlni privirea și ea știu că o înțelege. Grotele se făcuseră din ce în ce mai mari și mai valoroase. Fiecare avea și o particularitate anume – prima, pe lângă alte provizii, găzduise și arme, în vreme ce a doua depozitase cantități mari de lemn. Cu fiecare ascunziș deveniseră tot mai aprinși în privința a ce putea să conțină ultima. Ceva ieșit din comun. Poate chiar *chestia.*
Ascunzătoarea unde Lordul Legiuitor își ținuse atiul.
Cea mai valoroasă resursă din Imperiul Ultim. Cu toți anii de căutări, n-o găsise nimeni încă. Unii ziceau că nici nu există măcar. Însă Vin simțea că trebuia să existe. Deși controlase mii de ani singura mină care producea acest metal extrem de rar, permisese ca doar o mică parte să intre în economie. Nimeni nu știa ce făcuse Lordul Legiuitor cu partea mai mare, pe care și-o ținuse pentru sine vreme de atâtea secole.
— Ei, nu te entuziasma prea tare, zise Elend. N-avem dovezi că o să găsim atiu în ultima cavernă.
— Acolo trebuie să fie, zise Vin. Are logică. Unde altundeva și-ar păstra Lordul Legiuitor atiul?
— Dacă puteam răspunde, l-am fi găsit.
Vin scutură din cap.
— L-a băgat la loc sigur undeva, însă undeva să poată fi găsit în cele din urmă. A lăsat hărțile ca indicii pentru discipolii săi, dacă el, cumva, ar fi fost înfrânt. Nu a vrut ca vreun dușman care pune mâna pe vreo grotă să le găsească pe toate dintr-odată.
Un șir de indicii care duceau la ultima ascunzătoare, cea mai importantă. Avea logică. *Trebuia* să aibă. Elend nu părea convins. Își frecă bărbia țepoasă, studiind placa lucitoare în lumina felinarului.
— Chiar dacă am găsi-o, zise, nu știu dacă o să ne ajute prea mult. La ce ne mai trebuie bani acum?
— E vorba de mai mult decât bani, zise ea. E putere. O armă pe care o putem folosi în luptă.
— Să ne luptăm cu cețurile? Întrebă el.
Vin tăcu.
— Poate că nu, rosti după un răstimp, dar cu kolossii și alte oștiri. Cu atiul ăla, imperiul tău s-ar consolida… Și-n plus, atiul e

o parte din toate astea. E valoros doar din cauza allomanției – dar allomanția n-a existat până la Înălțare.

— O altă întrebare fără răspuns, zise Elend. De ce pepita de metal pe care am înghițit-o m-a transformat într-un Născut-din-Ceață? De unde a venit asta? De ce am zăcut pe jos lângă Fântâna Înălțării, și de către cine? De ce am rămas doar eu, și ce s-a ales de ceilalți?

— Poate că o să aflăm răspunsul după ce cucerim Fadrexul, zise Vin.

Elend dădu din cap. Își dădea seama că pentru ea informația din ascunzători era motivul cel mai important pentru descoperirea acestora, și că al doilea motiv îl reprezentau proviziile. Pentru el, posibilitatea de a găsi atiu era cumva neimportantă. Vin nu putea explica de ce socotea că el se-nșală în privința asta. Atiul *era* important. O știa pur și simplu. Deznădejdea ei de mai devreme se mai potoli când privi harta. Trebuiau să meargă la Fadrex. O știa.

Răspunsul avea să fie acolo.

— N-o să fie ușor să cucerim Fadrexul, observă Elend. Inamicii lui Cett s-au fortificat puternic acolo. Am auzit și că un fost obligator al Cultului e la conducere.

— Atiul o să merite, zise Vin.

— Dacă e acolo.

Îi aruncă o privire posacă.

Bărbatul ridică o mână.

— Încerc, doar, să fac ce mi-ai zis, Vin, să fiu realist. Cu toate astea, sunt de acord că adrexul ar merita efortul. Chiar și fără atiu, avem nevoie de provizii. Trebuie să știm ce ne-a lăsat Lordul Legiuitor.

Vin dădu aprobator din cap. Nici ea nu mai avea pic de atiu. Arsese ultimele rămășițe acum un an și jumătate și nu se obișnuise cu cât de expusă se simțea fără el. Electrul îi mai potolea teama, dar nu de tot.

Din cealaltă parte a grotei răsunară voci, iar Elend întoarse capul într-acolo.

— Ar trebui să vorbesc cu ei. O să avem de organizat la iuțeală lucrurile pe aici.

— Le-ai spus că va trebui să-i deplasăm înapoi la Luthadel?

Elend făcu semn că nu.

— Nu le va plăcea, zise. Au devenit independenți și sper că așa

o să rămână.
— Trebuie făcut, Elend, zise Vin. Orașul ăsta e mult în afara perimetrului nostru defensiv. Și-n plus, n-au decât câteva ore fără cețuri, în zona asta așa de depărtată. Recoltele le sunt deja condamnate.
Elend încuviință, însă continuă să se uite fără țintă în întuneric.
— Vin, le iau orașul, pun mâna pe comoara lor, apoi îi silesc să-și abandoneze casele. Și de aici ne ducem la Fadrex, să-l cucerim.
— Elend…
Ridică o mână.
— Știu, Vin, dar trebuie făcut.
Îi întoarse spatele, lăsând felinarul jos, și porni spre ușa de la intrare. Se îndreptă de umeri iar expresia feței îi deveni mai hotărâtă.
Vin se aplecă iarăși asupra plăcii, citind din nou vorbele Lordului Legiuitor. Pe o altă placă, asemănătoare acesteia, Sazed descoperise vorbele lui Kwaan, terisianul mort de mult care schimbase lumea pretinzând că-l descoperise pe Eroul Evurilor. Kwaan își lăsase cuvintele în urmă ca pe o confesiune a greșelilor sale, avertizând că exista o forță ce lucra pentru a schimba istoria și religiile omenirii. Se îngrijorase că forța aceasta se slujea de religia din Terris pentru a face ca un „Erou” din nord să vină și să o elibereze.
Exact asta făcuse Vin. Se intitulă erou și eliberase vrăjmașul – totodată gândindu-se că-și sacrifică trebuințele proprii pentru binele întregii lumi.
Își trecu degetele peste lungimea plăcii.
Trebuie să înlesnim producerea și a altor lucruri nu doar a războaielor! Cugetă, mânioasă pe Lordul Legiuitor. *Dacă știai atât de multe, de ce nu ne-ai lăsat mai mult de atât? Câteva hărți prin săli pierdute, pline cu merinde? Niște rânduri, spunându-ne despre metale care abia dacă folosesc la ceva? La ce-i bună o peșteră plină de hrană când avem un imperiu întreg de hrănit?*
Se opri, Degetele ei – sensibilizate de cositorul pe care-l ardea ca să-și ascută privirea și să vadă în cavernă – se atinseră de proeminențele de pe suprafața plăcii. Îngenunche, se lăsă mai aproape și descoperi o inscripție scurtă în metal, în capătul de jos, cu litere mult mai mici decât cele de deasupra.

Ai grijă ce rostești. Aude ce spui. Citește ce scrii. Doar gândurile îți sunt la adăpost.

Vin se cutremură.

Doar gândurile îți sunt la adăpost.

Ce învățase Lordul Legiuitor în momentele sale de transcendență? Ce lucruri ținuse pentru totdeauna închise în minte, fără a le scrie de teama da a nu-și dezvălui cunoașterea, așteptându-se mereu ca el să fie cel ce va lua puterea când avea să sosească iarăși? Plănuise, poate, să folosească acea putere ca să distrugă chestia aceea pe care o eliberase Vin?

Ați adus pieirea asupra voastră... ultimele cuvinte ale Lordului Legiuitor, rostite înainte ca Vin să-i înfigă sulița în inimă. Știuse. Chiar și atunci, ca înainte să vină ziua cețurilor, înainte ca ea să audă bufnetele stranii care o călăuziseră la Fântâna Înălțării.

Ai grijă ce rostești... doar gândurile îți sunt la adăpost. Trebuie să deslușesc asta. Trebuie să pun laolaltă ce avem, să găsesc o cale de a înfrânge – sau de a păcăli – lucrul acela pe care l-am lăsat liber.

Și nu pot vorbi despre asta cu nimeni, altfel va ști ce plănuiesc.

Rashek a găsit curând un echilibru în schimbările pe care le-a făcut lumii – ceea ce a fost un noroc, fiindcă puterea i s-a consumat la iuțeală. Deși puterea pe care o deținea i se părea imensă, era de fapt doar o părticică din ceva cu mult mai măreț. Sigur, a ajuns să-și spună „Fragment al Infinitului” în religia sa. Poate că a priceput mai multe decât îi recunosc eu. Oricum ar fi fost, lui aveam să-i mulțumim pentru o lume lipsită de flori, unde plantele creșteau cafenii, și nu verzi, iar oamenii puteau îndura viața pe un tărâm unde cenușa cădea adeseori din văzduh.

6

Sunt prea slab, cugetă Marsh.

Deveni brusc lucid, cum se întâmpla adesea când Năruire nu-l veghea atent. Era ca și cum s-ar fi trezit dintr-un coșmar, pe deplin conștient de cele petrecute în vis și totuși buimac, fără să-și înțeleagă acțiunile.

Continuă să înainteze prin tabăra kolossilor. Năruire încă îl controla, ca întotdeauna. Însă, atunci când nu Apăsa destul asupra minții lui Marsh – când nu se concentra asupra sa – uneori gândurile acestuia reveneau.

Nu mă pot opune, își spuse. Năruire nu-i putea citi gândurile, de asta era îndeajuns de sigur. Și totuși nu se putea opune sau lupta în niciun chip. Când făcea asta, Năruire prelua îndată hățurile. I se dovedise asta lui Marsh de zece ori și mai bine. Uneori izbutea să miște un deget, sau să se oprească din mers preț de o clipă, dar asta era tot ce putea.

Era deprimant. Însă Marsh se socotise mereu un om practic și se străduia să accepte adevărul. N-avea să capete destul control asupra trupului său ca să se poată sinucide.

Pășea prin tabără, sub cenușa ce cădea. Oare avea să se mai oprească vreodată? Aproape că-și dorea ca Năruire să nu-i lase niciodată mintea limpede. Când își putea aduna gândurile, Marsh nu vedea decât durere și distrugere. Când îl controla Năruire însă, cenușa căzătoare i se părea minunată, soarele sângeriu un triumf magnific, iar lumea un loc în care moartea era dulce.

Nebunie, își zise Marsh apropiindu-se de mijlocul taberei. *Trebuie să înnebunesc odată. Atunci n-o să mai am de-a face cu toate astea.*

Alți Inchizitori i se alăturară în mijloc, pășind pe fâșâieli domoale de sutane. Nu vorbeau. Niciodată nu rosteau vreun cuvânt – Năruire îi stăpânea pe toți, așa că ce rost avea conversația? Tovarășii lui Marsh aveau piroanele obișnuite în capete, vârâte în cranii. Dar vedea și semne ale piroanelor noi, care se ițeau din piepturile și spinările lor. Marsh însuși bătuse multe, ucigându-i pe terisienii care fuseseră ori capturați în nord, ori urmăriți și prinși pe câmpie.

Și el avea un set de piroane noi, unele băgate între coaste, altele trecute prin piept. Erau frumoase. Nu înțelegea de ce, dar îl încântau. Piroanele veniseră prin moarte, și asta era destul de plăcut oricum, însă mai era ceva cu ele. Știa, cumva, că Inchizitorii fuseseră incompleți – Lordul Legiuitor le oprise unele puteri, ca să-i facă mai dependenți de el însuși, ca să se asigure că n-or să-l amenințe. Însă ceea ce le fusese refuzat le era oferit acum.

Ce lume minunată, gândi Marsh cătând către ploaia de cenușă, simțind fulgii ușori și liniștitori pe piele.

Vorbesc folosindu-mă de cuvântul „noi”. Ceata. Aceia care am încercat să-l descoperim și să-l înfrângem pe Năruire. Poate că gândurile îmi sunt tulburi acum, dar îmi place să privesc în urmă

și să văd toate cele înfăptuite de noi ca pe un atac unic, colectiv, deși am fost cu toții implicați în acțiuni și planuri diverse.

Eram toți ca unul. Asta n-a oprit lumea să se sfârșească, însă nu-i neapărat un lucru rău.

7

Îi dădură oase.

Tensoon se undui împrejurul lor, dizolvându-și mușchii și închipuind din ei organe, tendoane și piele. Clădi un trup peste oase, folosind măiestria obținută după secole de mâncat și digerat oameni. Doar cadavre, firește – nu ucisese niciodată un om. Contractul interzicea una ca asta.

După un an petrecut în gaura care-i slujise de închisoare, se simțea ca și cum ar fi uitat să folosească un corp. Cum era să atingi lumea cu degete rigide, și nu cu un trup care șerpuia lipit de bariera de piatră? Cum era să guști și să miroși doar cu limba și nările, și nu cu fiece bucățică de piele expusă la aer. Cum era să…

Să vezi. Deschise ochii și icni, trăgând pentru prima oară aer în plămânii refăcuți, deplini. Lumea era ceva minunat și… luminos. Uitase asta pe parcursul lunilor de nebunie. Se ridică în genunchi, privindu-și brațele. Apoi întinse palma și-și pipăi, șovăielnic, fața.

Corpul său nu era al vreunei persoane anume – i-ar fi trebuit un model ca să poată produce o copie. Însă acoperise oasele cu mușchi și piele cât de bine putuse. Era destul de bătrân ca să știe să creeze o copie rezonabilă a unui om. Trăsăturile n-aveau să fie frumoase, ci riscau chiar să arate nițel grotesc. Dar, pentru moment, îi era prea de-ajuns. Se simțea… real iarăși.

Încă în patru labe, ridică privirea spre cel care-l ținea prizonier. Caverna era luminată doar de o piatră-licăritoare – o bucată mare și poroasă de rocă așezată peste baza groasă a unei coloane. Ciupercile albăstrii care creșteau pe piatră făceau destulă lumină cât să poți zări – mai ales dacă-ți creșteai anume ochi buni la privit prin lumină slabă și albăstruie.

Tensoon își știa temnicerul. Îi știa pe cei mai mulți kandra, cel puțin până pe la A Șasea și A Șaptea generație. Numele acestui kandra era Varsell. În Patrie, Varsell nu purta oase de animal sau om, ci folosea un Trup Adevărat – un set de oase false

precum cele de om, făurite de un artizan kandra. Trupul Adevărat al lui Varsell era de cuarț și-i făcea pielea translucidă, lăsând piatra să scânteieze slab în lumina ciupercilor. Îl cerceta pe Tensoon.

Mi-am făcut corpul opac, își dădu Tensoon seama. *Ca al unui om, cu piele arămie care să ascundă mușchii de dedesubt.* De ce i se păruse atât de firesc? Cândva blestemase anii petrecuți printre oameni, faptul că le folosise oasele în locul unui Trup Adevărat. Poate că o făcuse fiindcă temnicerii săi nu-i dăduseră un Trup Adevărat. Ci oase de om. Un fel de insultă.

Tensoon se ridică.

— Ce e? Întrebă văzând cum îl privea Varsell.

— Am luat din cămări un rând de oase, la întâmplare. E culmea să-ți dau un set de oase la care ai contribuit inițial.

Tensoon se încruntă? *Ce?*

Și atunci făcu legătura. Corpul pe care-l crease în jurul oaselor primite arăta probabil convingător – ca și cum ar fi fost originalul, cel căruia îi aparținuseră oasele. Varsell presupunea că Tensoon fusese capabil să construiască ceva atât de asemănător fiindcă digerase mai înainte corpul acestui om, știind așadar cum să-i pună carnea pe oase cum trebuia.

Tensoon zâmbi.

— N-am mai purtat oasele astea.

Varsell holbă ochii. Era din A Cincea Generație – cu două secole mai tânăr decât Tensoon. Într-adevăr, chiar și printre cei din A Treia Generație, puțini kandra aveau atâta experiență cu lumea exterioară.

— Înțeleg, zise în cele din urmă Varsell.

Tensoon se întoarse să se uite prin mica încăpere. Alți trei din A Cincea Generație se aflau lângă ușă urmărindu-l din priviri. Ca și Varsell, puțini dintre ei purtau haine – iar cei care erau îmbrăcați aveau doar niște halate despicate în față. Kandar obișnuiau să nu poarte cine știe ce veșminte cât erau în Patrie, fiindcă asta le permitea să-și expună mai bine Adevăratele Trupuri.

Tensoon văzu două vergi lucitoare de metal încrustate în mușchii transparenți de pe umerii fiecărui Cinci. Toți aveau Binecuvântarea Tăriei. A Doua Generație nu voia să-și asume vreun risc ca el să evadeze. Era, firește, o nouă insultă. Tensoon își acceptase voluntar soarta.

— Ei bine? Întrebă Tensoon, întorcându-se iarăși spre Varsell. Mergem odată?

Varsell aruncă o privire către unul dintre tovarășii săi.

— Era de așteptat ca formarea corpului să dureze mai mult.

Tensoon pufni.

— A Doua Generație și-a ieșit din mână. Ei presupun că, doar pentru că le ia lor multe ore ca să creeze un trup, și noi ceilalți avem nevoie de aceeași durată.

— Sunt generația de dinaintea ta, zise Varsell. Ar trebui să le arăți respect.

— A Doua Generație s-a închis în peșteri vreme de secole, zise Tensoon, iar pe noi, ceilalți, ne-au trimis să servim în Contracte, în vreme ce ei au stat și-au lenevit. I-am depășit de mult în măiestrie.

Da, Treii erau un caz special. Mereu fuseseră. De aceea Secunzii îi țineau așa de mult departe, cu Contracte – n-ar fi fost nimerit să-i aibă mereu alături pe cei din generația imediat următoare, care să le afecteze micuța și perfecta lor utopie kandra.

— Să mergem atunci, decise în cele din urmă Varsell, făcând semn din cap spre două dintre gărzi ca să-i deschidă drumul.

Al treilea i se alătură lui Varsell, mergând în spatele lui Tensoon. Ca și Varsell, aceștia trei aveau Trupuri Adevărate formate din piatră. Erau populare printre cei din A Cincea Generație, care avusese timp să-și comande – și să folosească – Trupuri Adevărate dintre cele mai scumpe. Erau cățelușii preferați ai Secunzilor și aveau tendința să petreacă în Patrie mai mult timp ca majoritatea celorlalți.

Nu-i dăduseră lui Tensoon nimic de îmbrăcat. Așa că, în timp ce mergeau, își dizolvă organele genitale și-și realcătui un pântece neted, cum era lucru obișnuit printre kandra. Încercă să pășească cu mândrie și încredere, însă știa că trupul nu-i părea foarte impunător. Era slab – pierduse mult din corpolență pe parcursul încarcerării și o altă parte din pricina acidului, așa că nu reușise să-și creeze mușchi foarte voluminoși.

Tunelul neted de stâncă fusese cândva o alcătuire a naturii, însă pe parcursul veacurilor generațiile mai tinere se învățaseră ca, pe perioada copilăriei, să lustruiască piatra cu sucurile lor digestive. Tensoon nu zări mulți alți kandra. Varsell se ascundea pe coridoare dosnice, fiindcă, era limpede, nu voia să bată prea

tare la ochi.

Tare mult am lipsit, își zise Tensoon. *De acum cred că a fost aleasă și A Unsprezecea Generație. Încă nu-i știu bine pe cei dintr-a Opta, nu mai zic de cei dintr-a Noua sau a Zecea.*

Începea să bănuiască că n-avea să mai fie o a Douăsprezecea Generație. Chiar să fi fost, lucrurile nu puteau continua așa. Tatăl murise. Și atunci cum stăteau lucrurile cu Prima Învoială? Neamul său petrecuse zece veacuri în sclavia oamenilor, executând Contractele, străduindu-se să se mențină în siguranță. Mulți kandra îi urau pe oameni din pricina asta. Și, până nu de mult, printre ei se numărase și Tensoon.

E ironic, cugetă Tensoon. *Dar și când purtăm Adevăratele Trupuri, le purtăm în formă umană. Două brațe, două picioare, chiar și chipuri în felul oamenilor.*

Se întreba uneori dacă nenăscuții – creaturile cărora oamenii le spuneau năluci-de-ceață – nu erau mai cinstiți decât frații lor, kandra. Nălucile puteau alcătui trupuri oricând voiau, legând oasele în structuri stranii, făcând aproape opere de artă din oase de om și de animal. Însă kandra creau trupuri ce arătau omenește. Chiar dacă-i blestemau pe oameni pentru că-i ținuseră în sclavie.

Tare ciudați mai erau. Însă erau ai lui. Cu toate că-i trădase.

Și acum trebuie să conving Prima generație că am avut dreptate să trădez. Nu pentru mine. Pentru ei. Pentru noi toți.

Trecură prin coridoare și prin săli, ajungând, în cele din urmă, în părți ale Patriei care-i erau mai familiare lui Tensoon. Își dădu seama îndată că destinația lor era, probabil, Cotlonul Încrederii. Avea să se apere în locul cel mai sacru al poporului său. Ar fi trebuit să ghicească.

Un an de prizonierat și tortură îi obținuse un proces înaintea Primei Generații. Avusese un an să se gândească la ce urma să spună. Și, dacă eșua, îl aștepta o eternitate în care să se gândească la ce greșise.

E prea simplu ca Năruirea să fie socotită, cum o fac mulți, drept o simplă forță de distrugere. Gândiți-vă mai degrabă ca la o destrămare inteligentă. Nu simplu haos, ci o forță care căuta într-un chip rațional – și primejdios – să reducă totul la formele cele mai elementare.

Năruire putea plănui și complota, știind că dacă construia un lucru, îl putea folosi pentru a dărâma altele două. Natura lumii

este de așa manieră încât, atunci când creăm ceva, distrugem adesea altceva pe parcurs.

8

În prima zi în care ieșiră din Vetitan, Vin și Elend uciseră o sută de săteni. Sau, cel puțin, așa simți Vin.

Stătea pe o buturugă putredă din mijlocul taberei, știind ce anume avea să se întâmple. Cenușa, tăcută, cădea în jur. Și cețurile apărură.

Cândva – nu de mult – cețurile apăreau doar noaptea. În timpul anului ce urmase morții Lordului Legiuitor însă, asta se schimbase. De parcă o mie de ani, cât stătuseră în întuneric, făcuseră cețurile să-și piardă răbdarea.

Așadar, începuseră să apară pe timp de zi. Uneori veneau în vălătuci uriași, apărând din senin și dispărând la fel de iute. Dar cel mai adesea apăreau în văzduh ca o puzderie de fantome, răsucindu-se și crescând unele din celelalte. Tentacule de ceață se întindeau, ca niște vițe, peste cer. În fiecare zi se retrăgeau tot mai târziu peste zi, și în fiecare zi apăreau tot mai devreme la lăsarea serii. Nu peste mult – poate înainte să se încheie anul – aveau să acopere neîncetat pământul. Și asta însemna o problemă, fiindcă, din acea seară în care Vin luase puterea Puțului Înălțării, ceața ucidea.

Elend avusese dificultăți în a crede povestirile lui Sazed cu doi ani înainte. Terisianul venise în Luthadel cu relatări îngrozitoare despre săteni înspăimântați și cețuri ce ucideau. Vin își închipuise și ea că Sazed greșea. În sinea ei își dorea să fi putut trăi mai departe cu iluzia asta, privind localnicii, adunați pe câmpie, la loc deschis, înconjurați de soldați și kolossi.

Oamenii începură să moară de îndată ce apărură cețurile. Deși pe cei mai mulți îi lăsau în pace, pe unii îi alegeau la întâmplare și îi făceau să se zguduie din tot trupul. Victimele cădeau, scuturate de spasme, lăsându-i pe cei apropiați să-i privească buimăciți de groază.

Groaza era încă reacția lui Vin. Și frustrarea. Keliser o asigurase că cețurile erau un aliat – că aveau s-o protejeze și să-i dea putere. Și crezuse că-i adevărat până când cețurile începuseră să i se pară străine, ascunzând năluci și intenții ucigașe.

— Te urăsc, șopti în vreme ce pâcla își înfăptuia treaba

sinistră.

Era ca și cum ai urmări o rudă știută și mult-iubită cum alege necunoscuți dintr-o mulțime și, unul câte unul, le retează gâtlejurile. Și nu era absolut nimic de făcut. Învățații lui Elend încercaseră de toate – să folosească glugi ca să oprească cețurile din a fi respirate, să aștepte până ce cețurile se așezau, să bage oamenii la adăpost în clipa când începeau să se învolbureze. Animalele, nu se știa de ce, aveau imunitate, însă orice om era, în principiu, vulnerabil. Dacă cineva ieșea afară, în cețuri, risca să moară și nimeni nu putea opri asta.

Se termină iute. Cețurile îi făcură pe câțiva să aibă convulsii, și doar puțini dintre aceștia muriră. În plus, era de ajuns să te expui o singură dată acestor cețuri noi – riscai o dată, apoi deveneai imun. Mulți dintre cei care se simțeau rău aveau să-și revină. Dar asta nu era o alinare pentru familiile morților.

Se așeză pe buturuga ei, holbându-se în cețuri, care erau încă luminate de soarele ce apunea. Părea să-i fie mai greu să vadă prin ceață decât prin întuneric. Nu putea să ardă prea mult cositor, altfel soarele ar fi orbit-o, însă fără el nu putea străpunge cu privirea cețurile.

Rezultatul era o priveliște care-i aducea aminte de ce se temuse, odată, de cețuri. Cu vizibilitatea redusă la doar trei metri, abia dacă zărea și altceva decât umbre. Siluete amorfe se frământau încoace și-ncolo, țipând. Siluete îngenuncheau sau stăteau în picioare, înfricoșate. Sunetul scos de năluci era înșelător, răsunând din obiecte nevăzute.

Vin se așeză printre ele, cu cenușa curgând peste ea ca niște lacrimi arse, și lăsă capul în piept.

— Lord Fatren! Chemă vocea lui Elend, făcând-o pe Vin să ridice privirea. Cândva, vocea asta nu avusese în ea, nici pe departe, atâta autoritate. Părea să fi trecut tare mult timp. El apăru dintre cețuri, purtându-și a doua uniformă albă – cea curată încă – cu fața înnegurată de priveliștea morții. Îi simțea pe măsură ce se apropia atingerea Allomantică revărsată asupra celor din jur – Domolirea sa făcea durerea mai puțin violentă, însă nu Împingea pe cât de tare ar fi putut. Știa, din câte vorbise cu el, că nu i se părea drept să înlăture întreaga durere pe care o simțea cineva la moartea celor dragi.

— Maria Ta! Îl auzi zicând pe Fatren și-l văzu apropiindu-se. E un dezastru!

— Pare cu mult mai rău decât este, Lord Fatren, zise Elend. Ți-am explicat, mare parte dintre cei căzuți își vor reveni în simțiri.

Fatren se opri alături de buturuga lui Vin. Se întoarse, apoi, și se uită lung în cețuri, ascultând bocetul și durerea oamenilor săi.

— Nu pot să cred că am făcut asta. Nu pot… nu pot să cred că m-ai convins să-i punem să stea în cețuri.

— Trebuia să fiți inoculați, Fatren, zise Elend.

Era adevărat. Nu aveau corturi pentru toți locuitorii, și asta lăsa doar două opțiuni. Să-i lase în satul lor aflat pe moarte, sau să-i silească s-o pornească spre nord – să-i facă să iasă în ceață cu toții și să vadă cine moare. Era odios, era brutal, dar trebuia, până la urmă, să se întâmple. Însă, cu toate că Vin știa ce logică au faptele lor, Vin se simțea groaznic fiindcă era părtașă la asta.

— Ce fel de monștri suntem? Întrebă Fatren cu voce șoptită.

— Cei care trebuie să fim, zise Elend. Fă o socoteală, află câți au murit. Liniștește-i pe cei vii și promite-le că nu vor mai avea de pătimit de pe urma cețurilor.

— Da, Maria Ta, zise Fatren și o luă din loc.

Vin se uită la el cum se duce.

— I-am omorât, Elend, șopti. Le-am spus că o să fie bine. I-am obligat să iasă din sat și să vină aici, să moară.

— O să fie bine, zise Elend lăsându-și palma pe umărul ei. Mai bine decât o moarte înceată în satul ăla.

— Puteam să-i lăsăm să aleagă.

Elend scutură din cap.

— Nu exista alegere. În câteva luni, orașul lor o să fie acoperit în permanență de cețuri. Asta ar însemna că ar fi trebuit să stea în case și să flămânzească, ori să iasă în cețuri. Mai bine să-i luăm în Stăpânirea centrală, unde mai există încă suficiente zile fără cețuri ca să crească recoltele.

— Adevărul nu face situația mai ușoară.

Elend stătea în picioare, cu cenușa căzând în jurul său.

— Nu, zise, n-o face. Mă duc să strâng kolossii, ca să îngroape morții.

— Și răniții?

Cei atacați de cețuri dar care nu fuseseră uciși aveau să se simtă bolnavi și slăbiți vreme de câteva zile, poate mai mult. Dacă se păstrau procentele obișnuite, atunci aproape o mie de țărani ar fi intrat în categoria aceea.

Mâine, când plecăm, îi punem pe kolosși să-i care. Dacă izbutim să ajungem la canal, probabil că majoritatea vor avea loc pe barje.

Lui Vin nu-i plăcea să se simtă expusă. Își petrecuse copilăria ascunzându-se prin unghere, adolescența făcând-o pe asasinul tăcut din puterea nopții. Era deci incredibil de greu să *nu se simtă* expusă atunci când călătorea cu cinci mii de țărani osteniți pe unul dintre drumurile cele mai vizibile din Stăpânirea Sudică.

Se depărtă puțin de locuitori, pe jos – nu călărea niciodată – și încercă să găsească ceva care să-i abată gândul de la cei ce muriseră cu o seară în urmă. Din păcate, Elend călărea alături de Fatren și ceilalți comandanți, încercând să îndulcească relațiile. Așadar rămăsese singură.

Mai avea doar namila de kolos. Matahala se legăna greoaie alături. O ținea lângă ea pentru un plus de spațiu; știa că avea să-i țină la distanță pe localnici. Oricât de dornică ar fi fost să-și găsească ceva de făcut care să-i alunge gândurile, nu voia să aibă de-a face cu privirile acelea trădate, înfricoșate. Nu în clipa asta.

Nimeni nu-i înțelegea pe kolosși, iar Vin cu atât mai puțin. Descoperise cum să-i controleze folosind declanșatorul Allomantic ascuns. Și cu toate astea, pe parcursul celor o mie de ani de cârmuire ai Lordului Legiuitor, acesta ținuse kolosșii separați de oameni, permițând ca foarte puține să se audă despre aceștia, în afara faptului că erau destoinici în bătălie și că aveau o natură simplă, primitivă.

Chiar și acum, Vin simțea cum kolosul se zbate, cum încearcă să se elibereze. Nu-i plăcea să fie controlat – voia să o atace. Însă, din fericire, nu putea; avea stăpânire asupra lui și avea s-o aibă fie că era trează sau dormea, fie că ardea sau nu metale, asta dacă nu-i fura cineva fiara.

Cu toată legătura, Vin nu înțelegea multe despre creaturile astea. Ridică ochii și văzu că Kolosul se holbează la ea, cu ochi sângerii. Avea pielea întinsă bine peste față, nasul turtit, complet plat. Pielea plesnise lângă ochiul drept și o ruptură în zigzag cobora până la colțul gurii, lăsându-i faldul de piele albastră să atârne, și lăsându-i la iveală mușchii roșii și dinții însângerați de dedesubt.

— Nu te uita la mine, zise creatura, vorbind cu voce

tărăgănată.

Cuvintele se auzeau înfundat, în parte din pricina felului în care avea buzele.

— Ce? Făcu Vin.

— Nu crezi că sunt uman, zise kolosul, rostind cuvintele rar, apăsat – ca și alții pe care-i auzise vorbind.

Era de parcă trebuiau să se gândească bine înainte de fiecare cuvânt.

— Nu *ești* uman, zise Vin. Ești altceva.

— Voi fi uman, zise kolosul. Vă ucidem. Vă cucerim orașele. Apoi vom fi umani.

Vin se simți cuprinsă de un fior. Era o temă obișnuită printre kolossi. Îi auzise și pe alții spunând același lucru. Era ceva care îți dădea răcori în felul apăsat, lipsit de simțăminte în care vorbeau kolossii despre masacre.

Au fost creați de Lordul Legiuitor, își zise. *Cum să fie, dacă nu ticăloșiți? La fel de ticăloșiți pe cât era și el.*

— Cum te cheamă? Îl întrebă pe kolos.

Acesta continua să se legene alături. În cele din urmă o privi.

— Uman.

— Știu că vrei să fii uman, zise Vin. Cum te cheamă?

— Așa mă cheamă. Uman. Să-mi spui Uman.

Vin se încruntă, pășind mai departe. *Aproape că a sunat... isteț*. Nu mai vorbise niciodată înainte cu un kolos. Presupusese, de la bun început, că aveau o mentalitate omogenă – că erau aceeași lighioană tâmpită, repetată la infinit.

— Bine, Uman, zise curioasă. De cât timp ești în viață?

El continuă să pășească un timp lung, atât de lung încât Vin crezu că a uitat întrebarea. Însă, în cele din urmă, vorbi.

— Nu-mi vezi măreala?

— Măreala? Adică dimensiunile?

Uman continuă să pășească.

— Adică toți creșteți în același pas?

Nu i se răspunse. Vin scutură din cap, bănuind că întrebarea era prea abstractă pentru creatură.

— Sunt mai mare ca alții, zise Uman. Mai mic ca alții – dar nu ca mulți. Asta înseamnă că-s bătrân.

Încă un semn de inteligență, își spuse ridicând din sprânceană. Din câte văzuse Vin la alți kolossi, logica lui Uman era impresionantă.

— Te urăsc, zise Uman după ceva timp de mers. Vreau să te omor. Dar nu pot să te omor.

— Nu, zise Vin, nu te las.

— Ești mare pe dinăuntru. Foarte mare.

— Da, zise Vin. Uman, unde-s fetele kolos?

Creatura făcu alți câțiva pași.

— Fete?

— Ca mine.

— Noi nu suntem ca tine, zise el. Suntem mari doar pe dinafară.

— Nu, zise Vin. Nu-i vorba de mărimea mea. E…

Cum să descrie sexul? În afară de dezbrăcat, nu cunoștea altă metodă. Așa că decise să încerce o tactică diferită.

— Există copilași kolos?

— Copilași?

— Din cei mici.

Kolosul arătă spre armata de kolosși în mișcare.

— Mici, zise referindu-se la unii dintre kolosșii de un metru cincizeci.

— Mai mici, zise Vin.

— Mai mici nu sunt.

Reproducerea kolosșilor era un mister pe care, după știința ei, nu-l deslușise nimeni încă. Chiar și după un an de luptat cu bestiile, nu descoperise de unde proveneau înnoirile. Ori de câte ori armatele de kolosși ale lui Elend se împuținau, se ducea și fura alții de la Inchizitori.

Însă era ridicol să presupui că ființele acelea nu se înmulțeau. Văzuse tabere de kolosși care nu erau controlați de vreun Allomant, iar creaturile se omorau între ele cu o frecvență înfiorătoare. La viteza asta, s-ar fi căsăpit unii pe alții în doar câțiva ani. Însă durau de zece veacuri.

Asta implica o trecere rapidă de la copil la adult, ori cel puțin așa păreau să creadă Sazed și Elend. Nu izbutiseră să-și confirme teoriile, și știa că această necunoaștere îl necăjea pe Elend – mai ales de când atribuțiile imperiale îi lăsau puțin timp pentru studiul care-i plăcuse atât de mult cândva.

— Dacă nu există mai mici, întrebă Vin, de unde vin kolosșii proaspeți?

— Kolosșii vin din noi, zise în cele din urmă Uman.

— Din voi? Întrebă încruntându-se Vin. Nu prea-mi spune mare

lucru.

Nici Uman nu mai spuse altceva. Părea să nu mai aibă chef de vorbă.

Din noi, cugetă Vin. *Înmuguresc unii din alții, poate*? Auzise de lighioane care, tăiate cum trebuie, se făceau din fiecare jumătate câte un animal nou. Dar nu puteau sta lucrurile astfel și cu kolossii – văzuse câmpuri de bătaie pline de cadavrele lor și nimic nu crescuse din ele ca să formeze kolossi noi. Dar nici vreo femeie kolos nu văzuse. Deși majoritatea creaturilor purtau acoperăminte grosolane peste mijloc, erau – din câte știa – masculi cu toții.

Renunță să mai facă speculații pe marginea acelei teme, fiindcă observase că în față se producea o busculadă; marșul încetinea. Curioasă, aruncă un bănuț și-l lăsă în spate pe Uman, propulsându-se printre oameni. Cețurile se retrăseseră de câteva ore, și cu toate că noaptea se apropia din nou, pentru moment era lumină și pâcla lipsea.

Ca atare, în timp ce gonea prin cenușa căzătoare, îi fu ușor să zărească canalul, drept înainte. Despica pământul în chip nefiresc, mult mai de-a dreptul decât orice râu. Elend bănuia că, în curând, căderile necontenite de cenușă vor fi sfârșitul mai tuturor canalelor. Fără lucrători skaa care să le dragheze des, aveau să se umple cu depuneri de cenușă și să se înnămolească, devenind în cele din urmă de nefolosit.

Vin se înălță în aer, completându-și saltul arcuit, îndreptându-se spre o adunătură mare de corturi puse lângă canal. Mii de focuri scuipau fum în aerul după-amiezii, iar oamenii forfoteau, antrenându-se, lucrând sau pregătindu-se. Aproape cinci mii de soldați își aveau aici lagărul, folosind canalul ca linie de aprovizionare din Luthadel.

Vin lăsă o altă monedă să cadă, săltând iarăși prin aer. Ajunse rapid la grupul mic de cai ce se desprinsese din șirul ostenit de skaa mărșăluitori ai lui Elend. Ateriză, aruncând monedă și Împingând-o ușurel ca să-i atenueze coborârea, ridicând o trâmbă de cenușă când atinse solul.

Elend stătea falnic pe cal, zâmbind și cercetând cu privirea tabăra. Expresia îi era destul de ciudată în ultimul timp și-o făcu și pe Vin să surâdă. În față, un grup de bărbați îi așteptau – iscoadele lor observaseră de mult apropierea sătenilor.

— Lord Elend! Zise un bărbat ce stătea în fruntea batalionului.

Ai venit mai devreme!
— Presupun că ești oricum gata, generale, zise Elend și coborî de pe cal.
— Păi mă știți, zise Demoux și zâmbi, apropiindu-se.
Generalul purta o armură uzată din piele și oțel, avea o cicatrice pe un obraz iar din partea stângă a scalpului îi lipsea o șuviță mare de păr, în locul unde paloșul unui kolos fusese cât pe-aci să-i reteze capul. Mereu reverențios, bărbatul cărunt îi făcu o plecăciune lui Elend, care se mulțumi să-l bată cu palma pe umăr, afectuos.
Surâsul lui Vin stăruia. *Țin minte când omul ăsta abia dacă era un proaspăt recrut, ce stătea speriat într-un tunel.* Demoux avea cam aceeași vârstă ca ea, chiar dacă din pricina feței arse de soare și a mâinilor bătătorite părea mai vârstnic.
— Am menținut poziția, Maria Ta, zise Demoux în vreme ce Fatren și fratele său descălecau și se alăturau grupului. Oricum, nu am avut contra cui s-o menținem. Dar le-a făcut bine oamenilor să se instruiască în construirea de fortificații.
Într-adevăr, tabăra de lângă canal era înconjurată de valuri de pământ și pari ascuțiți – o realizare deloc neglijabilă, dacă țineai cont de mărimea armatei.
— Ai făcut bine, Demoux, zise Elend și întoarse capul ca să arunce o privire locuitorilor din orășel. Misiunea noastră a avut succes.
— Văd asta, Maria Ta, zise Demoux și zâmbi. Ai cules și-o turmă pe cinste de kolossi. Sper că Inchizitorul care-i conducea n-a fost *prea* trist să-i vadă pierduți.
— Nu cred să-l fi supărat prea tare, zise Elend, de vreme ce era mort. Am găsit și depozitul din grotă.
— Slăvit fie Supraviețuitorul! Zise Demoux.
Vin se încruntă. La gâtul lui, scos să atârne peste haine, Demoux purta un colier ce avea prinsă o suliță mică, de argint: simbolul tot mai popular al Bisericii Supraviețuitorului. I se părea ciudat că arma ce-l ucisese pe Kelsier devenise simbolul discipolilor săi.
Sigur, nu-i plăcea să se gândească la posibilitatea cealaltă – că sulița nu o reprezenta pe cea care-l ucisese pe Kelsier. Putea, prea bine, să o reprezinte pe aceea cu care ea însăși îl ucisese pe Lordul Legiuitor. Nu-l întrebase pe Demoux care din două era. Cu toate că trecuseră trei ani de când puterea Bisericii

creștea, Vin nu se simțea încă în largul său știind că avea propriul rol în doctrină.

— Slăvit fie, într-adevăr, zise Elend cătând cu privirea spre barjele cu provizii ale armatei. Cum a mers misiunea?

— Să draghez brațul sudic? Întrebă Demoux. A mers bine – nu prea am avut altele de făcut așteptându-te. Ar trebui ca de-acum să poți trimite barje pe acolo.

— Bine, zise Elend. Formează două escadroane de câte cinci sute de oameni. Pe unul trimite-l cu barjele înapoi la Vetitan, pentru proviziile pe care a trebuit să le lăsăm în peșteră, acolo. Vor transfera încărcătura pe barje și o vor trimite la Luthadel.

— Da, Maria Ta, zise Demoux.

— Al doilea grup trimite-l în nord la Luthadel, cu acești refugiați, zise Elend făcând un semn cu bărbia spre Fatren. El este Lord Fatren. Comandă refugiații. Oamenii tăi să-i respecte dorințele, atâta timp cât sunt rezonabile, și prezintă-l Lordului Penrod.

Cândva, nu de mult, Fatren s-ar fi plâns să fie dat pe mâna unor soldați. Însă timpul petrecut cu Elend îl transformase surprinzător de iute. Conducătorul rufos înclină din cap, recunoscător, spre escortă.

— Tu… n-o să vii așadar cu noi, Maria Ta?

Elend clătină din cap.

— Am și alte lucruri de făcut, iar oamenii tăi trebuie s-ajungă în Luthadel, unde pot începe să cultive pământul. Însă dacă vreunul dorește să intre în oastea mea, e binevenit. Am întotdeauna nevoie de ostași buni, iar tu, cu toate piedicile, ai izbutit să pregătești o forță utilă.

— Maria Ta, dar de ce nu-i silești, atunci? Iertare, dar până acum așa ai făcut.

— I-am silit ca să-i pun la loc sigur, Fatren, zise Elend. Uneori, până și un om care se îneacă o să se lupte cu cel ce-ncearcă să-l salveze, așa că trebuie salvat cu de-a sila. Dar cu armata e altceva. Bărbații care nu vor să lupte sunt oameni pe care nu te poți bizui în bătălie, iar din ăștia nu vreau să am în armata mea. Domnia Ta trebuie să te duci în Luthandel – oamenii tăi au nevoie de tine – dar spune-le, rogu-te, ostașilor tăi că-i voi primi bucuros în rândurile noastre.

Fatren încuviință.

— Bine. Și… mulțumesc, Maria Ta.

— Cu plăcere. Acum spune-mi, generale Demoux, Sazed și Boare s-au întors?

— Sosesc în seara asta, Maria Ta. Au trimis călăreți înainte, să ne înștiințeze.

— Bine, zise Elend. Cortul meu, presupun, este gata?

— Da, stăpâne.

Elend dădu din cap aprobator, iar lui Vin i se păru, dintr-o dată, foarte obosit.

— Maria Ta? Întrebă cu vioiciune Demoux. Ai găsit… obiectul celălalt? Cu poziția ultimei ascunzători?

— E în Fadrex.

— Orașul lui Cett? Râse Demoux. Păi o să se bucure să audă. De mai bine de un an se tot vaietă că n-am mai ajuns să i-l cucerim înapoi.

Elend surâse.

— Am fost pe jumătate convins că, dac-o făceam, Cett și soldații săi ar fi decis că nu mai au trebuință de noi.

— O să stea, Maria Ta. După sperietura pe care i-a tras-o Doamna Vin anul trecut…

Demoux îi aruncă o privire fugară lui Vin, încercând să zâmbească, dar ea citi în ochii lui respectul pe care i-l purta. Nu glumea cu ea așa cum o făcea cu Elend. Încă nu-i venea a crede că Elend devenise exponentul acelei ridicole religii a lor. Intențiile lui Elend fuseseră politice – adoptând religia Skaa, stabilise o legătură între el și oamenii de rând. Însă tot stânjenită se simțea.

Un an de căsnicie o învățase totuși că existau chestiuni ce trebuiau ignorate. Îl putea iubi pe Elend pentru dorința de a face lucrurile bine, chiar și când socotea că întreprinde, de fapt, opusul.

— Adună sfatul în seara asta, Demoux, zise Elend. Avem multe de vorbit – și vestește-mă de îndată ce sosește Sazed.

— Să-i anunț pe Lordul Hammond și pe ceilalți despre ce se va vorbi la sfat, Maria Ta?

Elend zăbovi cu răspunsul, aruncându-și privirea către cerul de cenușă.

— Despre cucerirea lumii, Demoux, zise în cele din urmă. Ori cât a mai rămas din ea.

Allomanția s-a născut, într-adevăr, odată cu cețurile. Sau, cel puțin, allomanția a început odată cu primele înfățișări ale

ceţurilor. Când Rashek a luat puterea în Fântâna Înălţării, a devenit conştient de anumite lucruri. Unele i-au fost şoptite de Năruire, altele i-au fost acordate ca parte instinctivă a puterii.

Una dintre acestea era înţelegerea celor Trei Arte Metalice. Ştia, de pildă, că pepitele de metal din Sala Înălţării îi puteau transforma în Născuţi-din-Ceaţă pe cei care le înghiţeau. Erau, până la urmă, fragmente neînsemnate din însăşi puterea Fântânii.

9

Tensoon mai vizitase Cotlonul Încrederii şi înainte; aparţineau celei de-A Treia Generaţii. Se născuse cu şapte secole în urmă, când kandra erau încă noi – chiar dacă Prima Generaţie încredinţase deja creşterea noilor kandra celei de-A Doua Generaţii.

Cei din A Doua Generaţie nu făcuseră o treabă foarte bună cu generaţia lui Tensoon – sau cel puţin aşa simţeau Secunzii. Doriseră să creeze o societate de indivizi care să respecte regulile stricte şi ierarhia. Un popor „perfect” care trăia pentru a servi Contractele şi, bineînţeles, pe membrii celei de-A Doua Generaţii.

Până în momentul întoarcerii sale, Tensoon fusese socotit de mai toată lumea unul dintre cei mai puţin zurbagii membri din A Treia Generaţie. Era cunoscut drept un kandra prea puţin preocupat de politicile Patriei; unul supus Contractelor, mulţumit să se ţină cât mai departe cu putinţă de Secunzi şi intrigile lor. Era, într-adevăr, o ironie că Tensoon ajunsese să fie judecat pentru una dintre cele mai odioase fărădelegi kandra.

Gărzile îl conduseră direct în centrul Cotlonului – chiar pe platformă. Tensoon nu ştia dacă să se simtă mândru sau stânjenit. Cu toate că făcea parte din A Treia Generaţie, nu i se permisese să se apropie prea des de Cotlon.

Încăperea se arăta spaţioasă şi circulară, cu ziduri de metal. Platforma era un disc masiv de oţel fixat în podeaua de piatră. Nu părea foarte înaltă – nici jumătate de metru – dar avea un diametru de trei metri. Picioarele lui Tensoon simţiră rece la atingerea suprafeţei lucioase şi asta îi reaminti de nuditatea lui. Nu îi legaseră mâinile; ar fi fost o insultă prea mare chiar şi pentru el. Kandra se supuneau Contractului, până şi cei din A Treia Generaţie. Nu ar fi fugit, nu ar fi încercat să doboare pe

unul de-al lui. Era mai bun de atât.

Camera era luminată de lămpi mai degrabă decât de piatra-licăritoare, însă fiecare lampă era închisă în sticlă albastră. Uleiul era greu de obținut – A Doua Generație, din motive întemeiate, nu dorea să se bazeze pe provizii din lumea oamenilor. Oamenii de la suprafață, chiar și majoritatea supușilor Tatălui, nu știau că exista un guvern central kandra. Era mai bine așa.

În lumina albăstruie, Tensoon îi putea vedea cu ușurință pe membrii celei de-A Doua Generații – toți douăzeci, așezați în spatele pupitrelor, înșiruiți pe latura îndepărtată a încăperii. Erau destul de aproape pentru a-i vedea, cerceta, vorbi cu ei – și totuși destul de departe pentru ca Tensoon să se simtă izolat, singur în mijlocul platformei. Picioarele i se răciseră. Privi în jos și observă o gaură mică lângă degetele sale. Fusese decupată în discul de oțel al platformei.

Încrederea, gândi. Era chiar sub el.

— Tensoon, din A treia Generație, se auzi o voce.

Tensoon ridică privirea. Era Kanpaar, desigur. Era un kandra înalt – sau mai degrabă preferase să folosească un Trup Adevărat înalt. Ca la toți Secunzii, oasele erau fabricate din cel mai pur cristal – ale lui aveau o nuanță roșiatică pronunțată. Era un corp în multe feluri ineficient. Oasele acelea n-ar fi putut îndura prea mult chin. Și totuși, dacă duceai viață de administrator al Patriei, fragilitatea oaselor părea să fie un schimb acceptabil pentru frumusețea lor sclipitoare.

— Sunt aici, spuse Tensoon.

— Insiști să continui cu acest proces? Întrebă Kanpaar, păstrându-și vocea arogantă, punându-și în evidență accentul pronunțat. Pentru că se ținuse departe de oameni atât de mult timp, limba nu-i fusese coruptă de dialectele lor. Se zicea că accentul celor din A Doua Generație semăna cu al Tatălui.

— Da, zise Tensoon.

Kanpaar oftă zgomotos, stând în spatele pupitrului său de piatră netedă. În cele din urmă, schiță din cap un semn reverențios spre partea de sus a încăperii. Prima Generație privea din înalt. Stăteau în alcovurile lor individuale ce înconjurau ca un brâu perimetrul încăperii de sus, învăluiți în penumbră, părând aproape niște movile umanoide. Nu vorbeau. Asta era treaba Secunzilor.

Ușile se deschiseră în spatele lui Tensoon și voci șoptite se auziră, zgomote de pași. Se întoarse cu un zâmbet furiș, privindu-i cum intră. Kandra de diferite mărimi și vârste. Celor mai tineri nu li se permitea să participe la un eveniment atât de important, dar celor din generațiile de adulți – toți până la A Noua Generație – nu li se putea interzice. Aceasta era victoria lui, probabil unica pe care avea să o obțină până la sfârșitul procesului.

Dacă avea să fie condamnat la închisoare pe viață, atunci voia măcar ca poporul lui să afle adevărul. Mai important, voia să îi urmărească procesul, să audă ce avea de spus. Nu avea să îi convingă pe cei din A Doua Generație, și cine știe ce aveau să gândească cei din Prima, așezați în alcovurile lor? Totuși, poate, kandra cei tineri aveau să asculte. Poate că ei vor face ceva, după dispariția lui Tensoon. Îi privi cum vin șiruri-șiruri, umplând băncile de piatră. Se strânseseră sute de kandra. Generațiile bătrâne – Prima, A Doua, A Treia – erau puțin numeroase, căci mulți fuseseră uciși la începuturi, când oamenii se temeau de ei. Însă celelalte generații erau bine reprezentate – A Zecea Generație avea peste o sută de indivizi. Băncile din Cotlonul Încrederii fuseseră construite pentru ca pe ele să aibă loc întreaga populație kandra, dar acum erau pline doar cu cei liberi de îndatoriri și de Contract.

Sperase că Melaan nu va fi în acel grup. Dar iată că intrase prima pe ușă. Se temu, o clipă, că o să dea buzna în sală, că o să pășească pe platformă, unde erau îngăduiți doar cei binecuvântați sau damnați. Însă ea înlemni imediat după ce intră, obligându-i pe alții să dea peste ea, agasați, cât își căutau loc.

N-ar fi trebuit s-o recunoască. Avea un nou Trup Adevărat – unul ieșit din comun, cu oase de lemn. Erau subțiri și mlădioase, într-un fel exagerat, nenatural: craniul de lemn i se prelungea cu o bărbie ascuțită, triunghiulară, ochii îi erau prea mari și pe cap avea prinse bucăți răsucite de stofă, închipuind părul. Generațiile mai tinere forțau hotarele bunei-cuviințe, necăjindu-i pe Secunzi. Cândva, Tensoon s-ar fi arătat de acord cu ei – chiar și acum mai avea ceva tradiționalist în el. Însă azi, corpul ei sfidător îl făcu, pur și simplu, să zâmbească.

Asta păru s-o încurajeze cumva și-și găsi un loc, mai în față, cu un grup de alți membri ai Generației a Șaptea. Aveau cu toții

Trupuri Adevărate, diforme – unul era prea mare, dintr-o bucată, altul avea patru brațe.

— Tensoon din A Treia Generație zise ceremonios Kanpaar, făcând să amuțească mulțimea de kandra care priveau. Te-ai încăpățânat să ceri judecată înaintea Primei Generații. Prin puterea Primului Contract, nu te putem condamna fără a-ți îngădui, mai întâi, ocazia de a-ți susține cauza înaintea Primilor. Dacă ei vor socoti potrivit să-ți înlăture pedeapsa, vei fi eliberat. Dacă nu, trebuie să accepți soarta pe care Consiliul Secunzilor ți-a hărăzit-o.

— Înțeleg, zise Tensoon.

— În acest caz, spuse Kanpaar aplecându-se înainte în jilțul său, să începem.

Nu-i defel îngrijorat, își dădu Tensoon seama. *Pare, mai degrabă, că are de gând să se distreze.*

Și de ce nu? După secole de predicat cum că A Treia Generație e plină de necredincioși? Au încercat, în tot timpul ăsta, să-și corecteze greșelile făcute cu noi – de pildă că ne-au dat libertate prea multă, lăsându-ne să credem că am fi la fel de buni ca și ei. Dovedind că eu – cel mai „temperat” dintre Terți – sunt o primejdie, Kanpaar va câștiga într-o bătălie pe care-a dus-o mare parte din viața sa.

Lui Tensoo i se păruse întotdeauna bizar felul în care Secunzii se simțiseră amenințați de Terți. Doar o generație le trebuise ca să-și înțeleagă greșelile – A Patra Generație era aproape la fel de loială ca și A Cincea, cu doar câțiva devianți.

Însă unii din generațiile mai tinere – Melaan și amicii ei, de pildă – purtându-se cum se purtau... ei bine, poate că Secunzii aveau dreptul de a se simți amenințați. Iar Tensoon trebuia să fie jertfa lor. Felul lor de a restaura ordinea și dreapta credință.

Doar că îi aștepta o surpriză.

Pepitele de allomanție pură, puterea însăși a Dăinuirii. De ce a lăsat Rashek una dintre ele în Fântâna Ascensiunii, asta nu știu. Poate n-a văzut-o, sau a vrut s-o țină ca dar pentru vreun slujitor credincios.

Poate s-a temut că într-o zi își va pierde puterile și va avea nevoie de pepită ca să-i îngăduie allomanția. În orice caz, binecuvântat fie Rashek pentru prevedere, fiindcă fără pepită Elend ar fi murit în ziua aceea la Fântână.

10

Lui Sazed îi venea greu să cumpănească Larstaismul. Religia părea îndeajuns de inocentă. Știa multe despre ea; un Păstrător din al patrulea secol izbutise să scoată la iveală o sumedenie de materiale de cult, texte sacre, note și scrieri aparținând unui membru cu rang înalt.

Însă, în sine, religia nu părea tocmai… ei bine… religioasă. Se concentrase asupra artei, nu pe cea sacră în sensul obișnuit, și pe donațiile făcute unor călugări, pentru ca aceștia să compună poeme, să picteze și să sculpteze opere de artă. Asta, de fapt, îi bloca lui Sazed înclinația de a o da deoparte, fiindcă nu-i descoperea nicio contradicție în doctrine. Pur și simplu nu avea destule ca să intre în conflict unele cu altele.

Își așeză dinainte foaia, clătinând din cap, apoi citi iarăși ce era scris. Foaia era prinsă în susul portofoliului, ca să nu fie luată de vânt, și o umbrelă de soare prinsă de șa îl oprea ca mare parte din cenușă să-i mânjească pagina. O auzise pe Vin plângându-se că nu știa cum de pot unii să citească așa, călare, însă metoda asta îi ușura mult situația.

Nu trebuia să întoarcă paginile. Citea, pur și simplu, aceleași cuvinte din nou și din nou, învârtindu-le în minte, jucându-se cu ele. Încercând să decidă. Oare asta deținea adevărul? În cea de față crezuse Iapa, soția lui Kelsier. Era una dintre puținii oameni întâlniți de Kelsier care alesese să creadă într-una dintre vechile religii pe care el le predicase.

Larsta credeau că viața avea ca principiu căutarea divinului, citi. *Învățăturile lor spuneau că arta ne apropie de înțelegerea divinității. Și de vreme ce nu toată lumea își poate petrece timpul făcând artă, este spre beneficiul societății ca toți să sprijine un grup de artiști dedicați scopului de a crea opere de artă majore, care să-i înalțe pe cei care se bucură de ele.*

Toate bune și frumoase, în estimarea lui Sazed, dar ce se întâmpla cu întrebarea privind viața și moartea? Spiritul? Ce *anume* era divinul, și cum de se puteau întâmpla asemenea lucruri groaznice în lume dacă divinitatea chiar exista?

— Știi ce, zise din șaua sa Boare, e ceva care mă uimește în toate astea.

Comentariu îl făcu pe Sazed să-și piardă concentrarea. Oftă și-și ridică fruntea din foi.

— Ce te uimește, Lord Boare?

— Cenușa asta, zise Boare. Uită-te și tu. Cum acoperă totul, cum înnegrește pământul. E șocant cât de *sufocantă* a devenit priveliștea. Pe vremea Lordului Legiuitor totul era cafeniu, și plantele crescute afară arătau de parcă ar fi fost pe cale să moară de vreo boală. Și credeam că *aia* e deprimant. Dar să cadă cenușă toată ziua, să ardă întregul tărâm…

Domolitorul clătină, zâmbind, din cap.

— N-aș fi crezut să fie posibil ca vreun lucru să fie mai rău fără Lordul Legiuitor. Dar e clar că am făcut ceva harababură! Cu distrusul lumii. Și nu-i o faptă de colea, dacă stai să te gândești. Mă întreb dacă n-ar trebui să fim impresionați de noi înșine.

Sazed se încruntă. Ici și colo, câte un fulg de cenușă plutea coborând din văzduh, iar cerurile, în înalturi, erau întunecate de obișnuita pâclă cenușie. Cenușa cădea ușurel, deși neîncetat, de mai bine de două luni. Caii se mișcau prin câteva straturi bune de cenușă pe drumul către sud, însoțiți de o sută de soldați de-ai lui Elend. Cât avea să mai dureze până când cenușa urma să devină așa de groasă încât să împiedice călătoriile? Prin unele locuri se înălțau deja movile de-un metru.

Totul era întunecat – dealurile, drumul, câmpiile. Copacii se gârboveau sub greutatea de cenușă de pe ramuri și frunze. Ce creștea pe pământ era, în mare parte, mort – să ia până și doi cai cu ei până în orașul Lekal fusese greu, fiindcă n-aveau ce să pască. Soldații fuseseră siliți să le care nutrețul.

— Trebuie să spun totuși, continuă Boare trăncănind în felu-i obişnuit, apărându-se de cenușă cu o umbrelă prinsă de spatele șeii, că cenușa asta e un *picuț* cam lipsită de imaginație.

— Lipsită de imaginație?

— Păi da, făcu Boare. Cu toate că, întâmplător, îmi place negrul la costume, altminteri îl găsesc o nuanță nu tocmai inspirată.

— Dar cum să fie cenușa, dacă nu așa?

— Boare ridică din umeri.

— Bun, Vin zice că ceva provoacă toate astea, da? O forță teribilă a răului sau ceva? Ei, dacă *eu* aș fi respectiva forță a răului, cu siguranță că nu mi-aș folosi puterile ca să înnegresc pământul. N-are bun gust, atâta tot. Dar roșul… asta ar fi o culoare interesantă. Numai gândește-te la posibilități – dacă cenușa ar fi roșie, râurile ar părea ca de sânge. Negrul e așa de monoton că poți uita de el, dar roșul… te-ai gândi necontenit:

„Ia uite la asta. Ce roșu e dealul. Forța aia malefică are cu siguranță ceva stil.”

— Nu-s prea convinsă că există o asemenea „forță malefică”, Boare, zise Sazed.

— A?

Sazed scutură din cap.

— Munții de Cenușă au scuipat *întotdeauna* cenușă. E chiar așa de ireal să presupunem că au devenit mai activi în ultima vreme? Poate că ăsta e rezultatul unor procese naturale.

— Și cețurile?

— S-au adaptat la vreme, Lord Boare. Poate că înainte era, pur și simplu, prea cald pentru ele pe timp de zi ca să poată ieși. Acum, că munții de cenușă scapă mai multă, ar fi logic ca și zilele să devină mai reci, așa că cețurile zăbovesc mai mult.

— Aha... Și dacă asta ar fi cauza, dragul meu, atunci de ce nu rămâneau cețurile afară, pe timpul zilei, iarna? Era mai frig decât vara, dar plecau întotdeauna la ivirea zorilor.

Sazed tăcu. Boare avea un argument valabil. Și totuși, cu cât se cufunda mai tare în religiile de pe lista lui, Sazed se întreba tot mai adesea dacă nu cumva își *creau* pur și simplu dușmanul, întruchipându-l în „forța” aceea pe care o simțise Vin. Nu mai știa ce să creadă. Nu credea că ar fi fost posibil ca ea să fi inventat. Însă, dacă în religii nu exista pic de adevăr, era prea mult dacă socotea de aici, logic, că lumea se termina pur și simplu fiindcă îi venise sorocul?

— Verde, zise în cele din urmă Boare.

Sazed întoarse capul spre el.

— Asta da, ar fi o culoare de bun-gust, zise Boare. Altceva. Nu poți să vezi verde și să uiți de el – nu cum faci cu negrul sau cafeniul. Nu povestea Kelsier că, în alte vremuri, plantele erau verzi? Înainte de Înălțarea Lordului Legiuitor, înainte ca prima Adâncime să se pogoare peste tărâm?

— Așa spun poveștile.

Boare dădu gânditor din cap.

— Chiar că bun gust, zise. Ar fi foarte drăguț pe-afară, așa cred.

— Ce? Făcu Sazed cu adevărat surprins. Majoritatea celor cu care am stat de vorbă păreau să creadă că ideea asta cu verdele ar fi cam nefirească.

— Așa credeam și eu, dar acum, după ce-am văzut numai

negru în fața ochilor toată ziua, zi de zi… mi se pare că puțină varietate n-ar strica. Câmpii înverzite… punctulețele de culoare… cum le zicea Kelsier…?

— Flori, spuse Sazed. Larsta au scris poeme despre acestea.

— Mda, zise Boare. Ar fi drăguț să se-ntoarcă alea.

— Să se întoarcă?

Breeze strânse din umeri.

— Păi… Biserica Supraviețuitorului prorocește că Vin, într-o bună zi, va curăți cerurile de cenușă și văzduhul de cețuri. Mă gândesc că, dacă tot e pusă pe treabă, ar putea la fel de bine să aducă plantele și florile înapoi. Pare, nu știu de ce, o chestie cât se poate de feminină.

Sazed oftă și clătină din cap.

— Lord Boare, îmi dau seama că-ncerci, pur și simplu, să-mi dai curaj. Mă îndoiesc, totuși, că *tu, personal,* îmbrățișezi învățăturile Bisericii Supraviețuitorului.

Boare șovăi. Apoi zâmbi.

— Am exagerat și eu un pic, nu?

— Puțin.

— Cu tine e greu să-mi dau seama, dragule. Ești așa de conștient de atingerea mea asupra simțămintelor tale că nu prea pot folosi multă allomanție, iar în ultima vreme ai fost așa de… hmm… altfel.

Vocea lui Boare deveni melancolică.

— Dar mi-ar plăcea totuși să văd plantele cele verzi de care vorbea Kelsier al nostru mereu. După șase luni de cenușă… pff… ajungi cel puțin să *vrei* să crezi. Poate că-i destul pentru un bătrân ipocrit ca mine.

Deznădejdea ce-l cuprinsese pe Sazed îl împingea să sară și să urle că simpla *credință* nu era de ajuns. Dorința și credința nu-l duseseră nicăieri. Nu aveau să schimbe faptul că plantele mureau și că lumea se sfârșea.

Nu merita să se zbată, fiindcă totul era deșertăciune.

Sazed încercă să-și stăvilească gândurile negre, însă îi venea greu. Uneori melancolia asta a lui îl îngrijora. Din păcate, în majoritatea timpului, abia dac-aș putea aduna suficientă energie cât să-i pese că are o asemenea dispoziție sumbră.

Larsta, își spuse. *Fii atent la religia aia. Trebuie să iei o decizie.*

Observațiile lui Boare îl puseseră pe gânduri. Larsta punea mult accent pe frumusețe și artă, socotindu-le „divine.”. Păi,

dacă divinitatea avea în vreun fel de-a face cu arta, atunci un zeu *n-ar fi putut* în niciun caz fi implicat în ceea ce se petrecea pe lume. Cenușa, peisajul sinistru, deprimant... era mai mult decât „lipsit de imaginație”, cum formulase Boare. Era complet fad. Searbăd. Monoton.

Religie neadevărată, scrise Sazed la capătul foii. *Învățăturile sale sunt în contradicție directă cu evenimente observabile.*

Deschise portofoliul și vârî foaia înăuntru; mai făcuse un pas către ceilalți. Sazed îl vedea pe Boare cercetându-l cu coada ochiului; Domolitorii iubeau secretele. Sazed se îndoia că omul acela ar fi fost prea impresionat să afle care-i de fapt esența lumii. Oricum, își dorea ca Boare să-i dea pace când venea vorba de studiile sale.

N-ar trebui, totuși, să fiu aspru cu el, cugetă Sazed. Știa că Domolitorul încerca, în felul lui, să-i fie de ajutor. Boare se schimbase de când se cunoscuseră. La început – cu toate că avea și pâlpâiri de compasiune – Boare fusese cu adevărat manipulatorul egoist și lipsit de scrupule care acum doar se prefăcea a fi.

Sazed bănuia că Boare se alăturase bandei lui Kelsier nu din dorința de a-i ajuta pe skaa, ci datorită îndrăznelii acelui plan, fără a pune la socoteală răsplata bogată promisă de Kelsier.

Răsplata aceea – ascunzătoarea comorii de atiu a Lordului Legiuitor – se dovedise un basm. Boare se mulțumise cu alte recompense.

În susul pantei, Sazed băgă de seamă pe cineva care înainta prin cenușă. Silueta purta veșminte negre, însă pe fundalul de cenușă al câmpiei era ușor să prinzi cu privirea orice nuanță de trup omenesc. Era una dintre iscoadele lor. Căpitanul Goradel opri formația, apoi trimise un om înainte să întâmpine iscoada. Sazed și Boare rămaseră răbdători în așteptare.

— Raportul iscoadei, lord ambasador, zise căpitanul Goradel, îndreptându-se, după scurt timp, spre calul lui Sazed. Armata împăratului e la doar câteva dealuri distanță – mai puțin de o oră.

— Bine, rosti Sazed bucurându-se la gândul că avea să mai vadă și altceva în afara dealurilor mohorâte și negre.

— Se pare că ne-au zărit, lord ambasador, spuse Goradel. Vin călăreți. De fapt, sunt chiar...

— Aici, spuse cu un oftat Boare.

Silueta care se zgâlțâia în șa se transformă într-o tânără cu păr auriu, îmbrăcată într-o rochie roz-deschis – care-o făcea să arate mai tânără decât cei douăzeci și ceva de ani pe care-i avea. Alirianne nutrea o slăbiciune pentru dantele și podoabe și îi plăcea să poarte straie în culori vii, făcute să ia ochii. Sazed s-ar fi așteptat ca o asemenea făptură să nu se priceapă la călărie. Alirianne, însă, galopa cu o ușurință grațioasă, ceva de care oricine ar fi avut nevoie dacă s-ar fi aflat în spinarea unui cal în goană, purtând o rochie atât de vaporoasă.

Fata trase de hățuri în fața soldaților lui Sazed, făcând animalul să se învârtă, într-o fulguire de material foșnitor și păr auriu. Cât pe ce să descalece, șovăi la vederea stratului gros de cenușă de pe pământ.

— Alirianne? Întrebă după un moment de tăcere Boare.

— Taci, zise ea. Încerc să decid dacă merită să-mi murdăresc rochia ca să-ți sar în brațe.

— Putem aștepta până ce ne întoarcem în tabără.

— Nu te-aș pune într-o situație atât de stânjenitoare în fața soldaților.

— Tehnic vorbind, draga mea, sunt soldații lui Sazed.

Fiindcă i se amintise de prezența lui Sazed, Alirianne își îndreptă ochii spre el. Îi zâmbi cu drăgălășenie și se înclină schițând o reverență, din șaua calului.

— Lord ambasador, rosti fata, făcându-l pe Sazed să simtă un brusc – și nefiresc – sentiment de afecțiune față de tânără.

Îl ațâța. Dacă putea fi cineva mai nerușinat pe lume decât Boare, atunci Alirianne era.

— Prințesă, rosti Sazed înclinând capul.

Într-un târziu, Alirianne se decise și alunecă de pe cal. Nu tocmai „zbughind-o”, ci ținându-și rochia ridicată de poale, într-o postură nu tocmai demnă de o doamnă. Ar fi putut fi socotită lipsită de pudoare dacă n-ar fi purtat pe dedesubt un fel de jupă ce părea a fi făcută din mai multe rânduri de dantelă.

În cele din urmă, căpitanul Goradel se apropie și-o ajută să urce pe calul lui Boare, așezând-o înaintea lui în șa. Cei doi nu erau căsătoriți oficial – în parte, poate, fiindcă Boare se simțea stânjenit de relația cu o femeie cu atâția ani mai tânără. Când fusese luat la întrebări în privința asta, Boare explicase că nu voia s-o lase văduvă când avea să moară – un lucru despre care părea să creadă că era iminent, deși avea doar patruzeci și ceva

de ani.

O să murim oricum cu toții, după cum merg lucrurile, cugetă Sazed. *Nu contează ce vârste avem.*

Poate că de aceea și acceptase, în parte, Boare să aibă o relație cu Alirianne. Oricum ar fi fost, se vedea bine, din felul în care se uita la ea – din felul delicat, aproape reverențios, în care o ținea lângă el – că o iubea foarte mult.

Structura noastră socială se destramă, gândi Sazed, în vreme ce coloana pornea iarăși la drum. *Cândva, pecetea oficială a căsniciei ar fi fost esențială, mai ales fiind vorba de o tânără de rangul ei.*

Dar cine să mai „oficializeze” acum? Obligatorii dispăruseră aproape cu totul. Guvernarea lui Elend și a lui Vin era ceva ce ținea de necesitățile războiului – o alianță de orașe pragmatică, organizată militar. Și peste toate trona conștiința tot mai acută a faptului că ceva era foarte, foarte în neregulă cu lumea.

De ce să te mai obosești cu însuratul dacă oricum te așteptai ca lumea să se termine până la finele anului?

Sazed clătină din cap. Era o perioadă când oamenii aveau nevoie de structură – de *credință* – ca să poată continua. El ar fi trebuit să fie cel care să le-o dea. Biserica Supraviețuitorului încerca să le-o ofere, însă era prea de curând creată, iar discipolii prea lipsiți de experiență întru cele religioase. Deja se iscau certuri despre doctrină și ritualuri, și fiece oraș din Noul Imperiu își creea propria variantă mutantă a cultului.

În trecut, Sazed predase religia fără să simtă nevoia de a crede în vreuna. Acceptase că fiecare era specială în felul ei și le oferea celor interesați așa cum un ospătar ar servi un aperitiv pe care el personal nu l-ar mânca.

Să facă asta acum i se părea o ipocrizie. Dacă oamenii lui aveau nevoie de credință, atunci nu el ar fi trebuit să le-o ofere. Nu mai voia să propovăduiască minciuni.

Sazed își aruncă pe față un pumn de apă rece din lighean, bucurându-se de izbitura de răcoare. Apa i se prelinse pe obraji. Își uscă fața cu un prosop curat apoi scoase briciul și oglinda, ca să-și radă cum se cuvine părul de pe cap.

— De ce continui să faci asta? Întrebă pe neașteptate o voce.

Sazed se răsuci. În cortul său nu fusese nimeni în urmă cu doar câteva clipe, însă acum cineva stătea în spatele lui. Sazed zâmbi.

— Doamnă Vin.

Ea își încrucișă brațele pe piept și ridică din sprânceană. Mereu se mișcase fără zgomot, însă acum devenise așa de pricepută că-l uimea până și pe el. Abia dacă mișcase ușa de pânză a cortului când intrase. Își purta obișnuita cămașă și nădragi bărbătești, cu toate că-n ultimii doi ani își lăsase părul negru ca pana corbului să-i crească până la umeri, femeiește. Într-o vreme, Vin parcă se furișa oriunde s-ar fi dus, încercând mereu să se ascundă, arareori privind în ochi pe cineva. Asta se schimbase. Încă era ușor să n-o observi, cu mișcările ei moi, cu silueta subțire și statura mică. Însă acum se uita întotdeauna în ochii celorlalți.

Și asta schimba mult lucrurile.

— Generalul Demoux zicea că te odihnești, Doamnă Vin, observă Sazed.

— Demoux știe că nu-i cazul să mă lase să dorm când sosești tu.

Sazed surâse, apoi arătă cu mâna spre un scaun, poftind-o să se așeze.

— Poți să te razi mai departe, zise ea. E-n regulă.

— Te rog, zise el gesticulând din nou.

Vin oftă și se așeză.

— Niciodată nu-mi răspunzi la întrebări, Sazed. De ce continui să porți roba aceea de majordom? De ce îți tot razi creștetul, la fel ca servitorii terisieni? De ce îți tot faci griji că nu ești respectuos fiindcă te epilezi când sunt eu de față? Doar nu mai ești un servitor.

El oftă și se așeză cu grijă într-un jilț, față în față cu Vin.

— Nu mai știu exact *ce* anume sunt, Doamnă Vin.

Pânza cortului tremură în bătaia ușoară a vântului și fire de cenușă intrară înăuntru, căci Vin nu închisese bine după ea. Auzindu-l, se încruntă.

— Ești Sazed.

— Ambasadorul-șef al împăratului Venture.

— Nu, zise Vin. Poate asta *faci*, dar nu asta *ești*.

— Și atunci, mă rog, ce sunt?

— Sazed, repetă ea. Păstrător din Terris.

— Un Păstrător care nu-și mai poartă cuprumințile?

Vin aruncă o privire într-un ungher, spre scrinul în care le păstra. Cuprumințile, depozitele feruchimice care conțineau

religiile, istoriile și basmele unor popoare de mult dispărute. Așteptau să fie predate, așteptau să fie completate.

— Mă tem că am devenit foarte egoist, Doamnă Vin, zise cu voce domoală Sazed.

— Ce aiureală, spuse Vin. Ți-ai petrecut viața întreagă în slujba altora. Nu cunosc pe nimeni mai puțin egoist ca tine.

— Apreciez acest simțământ, zise el. Dar mă tem că trebuie să-mi exprim dezacordul. Doamnă Vin, mâhnirea nu-i ceva nou pentru noi. Știi mai bine decât oricine greutățile vieții din Ultimul Imperiu. Am pierdut cu toții oameni dragi nouă. Și totuși parcă numai eu nu reușesc să trec peste ce-am pierdut. Parcă aș fi un copil. Da, Tindwyl e moartă. Și, cu toată sinceritatea, n-am petrecut prea mult timp cu ea înainte să-i vină sorocul. N-am motive ca să mă simt astfel.

Însă, când mă trezesc dimineața, nu mă pot opri să nu văd negru înaintea mea. Când îmi așez pe brațe metalmințile, îmi simt pielea rece și-mi amintesc de timpul petrecut alături de ea. Viața mea e deznădăjduită. Ar trebui să pot trece peste asta, însă nu pot. Voința mi-e slabă, cred.

— Nu-i deloc adevărat, Sazed, zise Vin.

— Trebuie să-mi exprim dezacordul.

— Aha! Făcu Vin. Dacă ai fi într-adevăr un om cu voință slabă, ai putea să nu fii de acord cu mine?

Sazed tăcu o clipă, zâmbind, apoi întrebă:

— Dar de când ai ajuns să gândești atât de logic?

— De când îmi împart viața cu Elend, zise Vin cu un oftat. Dacă preferi argumente iraționale, nu te căsători cu un învățat.

Eu aproape am făcut-o. Gândul acesta i se ivi în minte fără să vrea și șterse zâmbetul de pe chip. Vin probabil că observă, fiindcă tresări ușurel.

— Iartă-mă, zise ferindu-și privirea.

— Nu-i nimic, Doamna Vin. Numai că… mă simt lipsit de vlagă. Nu pot fi cel pe care și-l dorește poporul meu. Sunt, poate, ultimul dintre Păstrători. A trecut un an de când Inchizitorii mi-au atacat țara și au ucis toți copiii feruchimiști; nu avem dovezi că ar fi supraviețuit cineva din clanul meu. Mai erau și alții plecați din oraș, limpede și inevitabil, însă ori au dat Inchizitorii peste ei, ori i-a găsit nenorocirea. De așa ceva putem spune că am avut parte din plin, în ultimul timp.

Vin își lăsă mâinile în poală; arăta neobișnuit de slăbită în

lumina ce abia mijea. Sazed îi văzu expresia chinuită și se încruntă.

— Doamnă Vin?

— Îmi pare rău, zise ea. Doar că... tu ai fost mereu cel care dădea sfaturi, Sazed. Iar acum îmi trebuie un sfat în ce te privește.

— Nu e niciun sfat de dat, mă tem.

Rămaseră tăcuți câteva clipe.

— Am găsit un depozit, zise Vin. Penultima dintre grote. Ți-am făcut o copie cu cuvintele găsite, săpate într-o foaie de oțel subțire spre bună păstrare.

— Mulțumesc.

Vin părea nesigură.

— N-o să te uiți, așa-i?

Sazed rămase încremenit o clipă. Apoi clătină din cap.

— Nu știu.

— N-o pot face singură, Sazed, șopti Vin. Nu mă pot lupta singură. Am *nevoie* de tine.

În cort se lăsă liniștea.

— Fac... tot ce pot, zise în cele din urmă Sazed. În felul meu. Trebuie să găsesc un răspuns pentru mine însumi înainte de a putea da răspunsuri altora. Dar pune să se aducă la mine în cort inscripția. Promit că măcar îmi voi arunca ochii pe ea.

Vin încuviință cu o mișcare a capului, apoi se ridică.

— Elend ține o adunare diseară. Ca să plănuim următoarele acțiuni. Vrea să vii.

Când păși să plece lăsă o dâră vagă de parfum în urmă.

— A fost o vreme, zise, după ce am luat puterea la Fântâna Înălțării, când am crezut că Elend va muri.

— Dar n-a murit. Încă trăiește.

— Nu are a face, zise Vin. L-am socotit mort. Știam că-i pe moarte – am avut puterea aceea, Sazed, putere *cum nu-ți poți închipui*. Niciodată. Puterea de a distruge lumi și de a le clădi iarăși. Puterea de a vedea și de a înțelege. L-am văzut și am știut că va muri. Și că am în mâna mea puterea de a-l salva.

Sazed ridică privirea.

— Dar n-am făcut-o, zise Vin. L-am lăsat însângerat și am slobozit, în schimb, puterea. L-am dat morții.

— Cum? Cum ai putut face un asemenea lucru? Întrebă Sazed.

— M-am uitat în ochii lui, rosti Vin, și am știut ce ar vrea să fac.

Tu mi-ai dăruit asta, Sazed. Tu m-ai învățat să-l iubesc îndeajuns cât să-i dau voie să moară.

Îl lăsă, apoi, singur în cort. În câteva momente Sazed reveni asupra epilării țestei și găsi ceva așezat lângă lighean. O bucată mică și împăturită de hârtie.

Pe ea, un desen vechi, șters, al unei plante bizare. O floare. Desenul îi aparținuse cândva Iepei. De la ea ajunsese la Kelsier, și de la acesta la Vin.

Sazed luă foaia, întrebându-se ce avusese de gând Vin să-i transmită lăsându-i desenul. În cele din urmă îl împături la loc și și-l strecură în mâneca sutanei, apoi își văzu de treabă.

Prima Învoială, adesea rostit de Kandra, era inițial doar o serie de promisiuni pe care Prima Generație i le făcuse Lordului Legiuitor. Aceste promisiuni le-au pus pe hârtie și, făcând asta, au obținut și primul cod de legi kandra. Îi îngrijora posibilitatea autoguvernării, independența de Lordul Legiuitor și imperiul acestuia. Așa că au dus cele scrise înaintea sa, cerându-i încuviințarea.

El a cerut ca regulile să fie întipărite în oțel și a scrijelit cu mâna lui o semnătură, la sfârșit. Codul acesta era primul lucru pe care-l învăța un kandra după ce se trezea din viața de nălucă-de-ceață. Conținea porunci referitoare la respectul datorat generațiilor anterioare, drepturi legale simple garantate oricărui kandra, indicații pentru crearea unor noi kandra și solicitarea unui devotament desăvârșit pentru Lordul Legiuitor.

Mai supărător era că Prima Învoială conținea o prevedere care, invocată, ar fi dus la sinuciderea în masă a neamului kandra.

11

Kanpaar se lăsă în față, în jilțul său, cu oasele roșii, cristaline, scânteind în lumina felinarelor.

— Prea bine atunci, Tensoon, trădător al neamului kandra. Ai vrut judecata asta. Acum apără-te.

Tensoon trase o gură bună de aer – era așa de bine s-o poată iar face – și dădu să vorbească.

— Spune-le, continuă rânjind Kanpaar, explică-le, dacă poți, de ce ai ucis unul de-ai noștri. Un tovarăș kandra.

Tensoon îngheță. Cotlonul Încrederii era tăcut – generațiile de kandra erau mult prea binecrescute ca să se frământe și să facă gălăgie, ca o adunare de oameni. Stăteau acolo, cu oase de

piatră, lemn sau chiar metal, așteptând răspunsul lui Tensoon.

Tensoon nu se așteptase la întrebarea aceea.

— Da, am ucis un kandra, zise acesta, stând rece și dezgolit pe platformă. Nu este interzis.

— Trebuie să fie interzis? Zise Kanpaar țintuindu-l cu un deget acuzator. Oamenii se omoară unii pe alții. Kolossii o fac. Da și unii, și alții aparțin Năruirii. *Noi* suntem Dăinuirea, aleșii Tatălui însuși. Nu ne omorâm unii pe alții!

Tensoon se încruntă. Era un interogatoriu neobișnuit. *De ce ai întreba asta? Trădarea poporului meu e cu siguranță un păcat cu mult mai grav decât uciderea unuia.*

— Am fost silit de Contract, zise cu onestitate Tensoon. Tu ar trebui să știi, Kanpaar. *Tu* m-ai încredințat omului Straff Venture. Și știm cu toții ce fel de persoană era.

— Cu nimic diferit de orice alt *om*, se burzului unul dintre Secunzi.

Cândva, Tensoon ar fi fost de acord. Însă știa că mai existau și oameni, măcar câțiva, care *erau* diferiți. O trădase pe Vin, și totuși ea nu-l urâse pentru asta. Înțelesese și fusese îndurătoare. Chiar dacă nu ar fi putut deveni prieteni, chiar dacă n-ar fi ajuns s-o respecte profund, acel moment, în sine, i-ar fi câștigat lui Vin credința sa neabătută.

Se baza pe el, chiar dacă nu știa asta. Se îndreptă de umeri și-l privi în ochi pe Kanpaar.

— Am fost atribuit omului Straff Venture prin Contract plătit, zise Tensoon. Iar el m-a lăsat în voia toanelor fiului său cel tulburat, Zane. Zane a poruncit să-l ucid pe kandra numit Oreseur și să-i iau locul, ca să o pot iscodi pe femeia Vin.

La auzul numelui se auziră câteva șoapte. *Da, ați auzit de ea. Cea care l-a ucis pe Tată.*

— Așa că ai făcut cum ți-a poruncit Zane? Întrebă cu voce răsunătoare Kanpaar. Ai ucis un alt kandra. Ai asasinat un *membru al propriei noastre generații!*

— Crezi că mi-a plăcut? Întrebă Tensoon. Oreseur era frate de generație cu mine – un kandra pe care-l știam de șapte sute de ani. Însă... Contractul...

— Oprește uciderea, zise Kanpaar.

— Oprește uciderea oamenilor.

— Și o viață kandra nu e mai de preț decât cea a unui om?

— Cuvintele sunt limpezi, Kanpaar, se răsti Tensoon. Le cunosc

prea bine – am ajutat la scrierea lor! Am fost amândoi acolo atunci când Contractele acestea de slujire au fost create, folosindu-se ca model Prima Învoială însăși! Nu ne dau voie să ucidem oameni, dar nu ne interzic să ne ucidem unii pe alții.

Kanpaar se aplecă iarăși în față.

— Ai discutat cu acest Zane? I-ai dat a înțelege că poate ar trebui să săvârșească singur crima? Ai încercat, cât de cât, să eviți uciderea unuia dintre ai noștri?

— Nu le întorc vorba stăpânilor mei, zise Tensoon. Și cu siguranță n-am vrut să-i spun omului Zane cum să ucidă un kandra. Lipsa lui de cumpănire era bine știută.

— Deci nu te-ai opus, zise Kanpaar. Ci l-ai ucis, pur și simplu, pe Oreseur. Și apoi i-ai luat locul, pretinzând că ești el.

— Asta facem noi, zise cu năduf Tensoon. Luăm locul altora, făcând-o pe iscoadele. Ăsta e chiar *scopul* Contractului.

— Facem asta cu *oamenii*, izbucni un alt Secund. E prima dată când un kandra a fost folosit pentru a imita un alt kandra. E un precedent supărător pe care l-ai stabilit.

A fost iscusit, cugetă Tensoon. *Îl urăsc pe Zane că m-a silit s-o fac, dar tot văd că a fost o mișcare genială. Vin n-a bănuit nicio clipită.*

Cine ar fi făcut-o?

— Ar fi trebuit să refuzi să faci acest act, zise Kanpaar. Ar fi trebuit să soliciți clarificarea Contractului tău. Dacă și alții ar începe să ne folosească în acest chip, ca să ne ucidem unii pe alții, am putea fi șterși de pe lume în doar câțiva ani!

— Ne-ai trădat pe toți cu pripeala ta, zise un altul.

Ah, își spuse Tensoon. *Deci ăsta le este planul. Mă scot trădător de la bun început, pentru ca orice aș afirma după aceea să nu mai găsească crezare.*

Zâmbi. Era din A Treia Generație și se făcuse vremea să se poarte ca atare.

— V-am trădat cu pripeala? Dar voi glorioși Secunzi? Cine a îngăduit ca un Contract să-i fie atribuit lui Kelsier însuși. Ați dat un slujitor kandra *chiar celui care plănuia să ne ucidă Tatăl!*

Kanpaar înlemni, de parcă ar fi fost pălmuit, cu fața translucidă și furioasă în lumina albăstrie.

— Nu ai căderea de a aduce acuzații, Terțule!

— Nu mai am căderea să fac nimic, se pare, spuse Tensoon. Niciunul dintre noi nu mai are, acum că a murit tatăl. Nu ai

dreptul să te plângi, fiindcă am ajutat la asta.

— De unde să știm că un om va reuși acolo unde alții n-au izbutit, se rățoi un Secund. A plătit așa de bine că…

Kanpaar le tăie celorlalți vorba cu un gest tăios al mâinii. Nu era bine ca și cei din A Doua Generație să fie nevoiți să se apere. Iar Hunfoor – kandra care vorbise – nu se prea nimerise la fel cu ceilalți din generația sa. Era un picuț mai… greoi.

— Nu vei mai scoate nicio vorbă despre asta, Terțule, zise Kanpaar arătând spre Tensoon.

— Cum să mă apăr, dacă nu pot…

— Nu ești *aici* ca să te aperi, zise Kanpaar. Acesta nu este un proces – deja ți-ai recunoscut vinovăția. E sentința unei judecăți. Lămurește-ți faptele, apoi lasă Prima Generație să-ți hotărască soarta!

Tensoon tăcu. Nu era timpul pentru presiuni. Nu încă.

— Acum, zise Kanpaar, lucrul ăsta pe care l-ai făcut, luând locul unuia dintre frații tăi, e îndeajuns de rău. Continuăm sau îți accepți judecata?

— Știm amândoi că moartea lui Oreseur are prea puțin de-a face cu motivul pentru care mă aflu aici.

— Prea bine, zise Kanpaar. Să trecem, atunci, mai departe. De ce nu spui Primei Generații pentru ce – dacă ești un kandra atât de respectuos cât privește Contractul – ai *încălcat* Legea cu stăpânul tău, nesocotindu-i nevoile și ajutându-l, în schimb, pe dușmanul său?

Acuzația lui Kanpaar răsună în sală. Tensoon închise ochii, gândindu-se la ziua aceea, cu un an în urmă. Își amintea că stătuse liniștit pe lespezile Fortăreței Venture, uitându-se la lupta dintre Zane și Vin.

Nu. Nu fusese o luptă. Zane arsese atiu, și asta-l făcuse aproape invincibil. Zane se jucase cu Vin, o umilise și-o batjocorise.

Vin nu fusese stăpâna lui Tensoon – îi ucisese kandra și-i luase locul, spionând-o potrivit poruncii lui Zane. *El* fusese stăpânul lui Tensoon. *El* deținuse Contractul lui Tensoon.

Însă, cu toată instruirea sa, Tensoon o ajutase pe Vin. Și-i dezvăluise, în consecință, marele secret al neamului kandra. Slăbiciunea lor: că un Allomant își putea folosi puterile pentru a stăpâni complet corpul unui kandra. Kandra slujiseră pentru a ține acest lucru secret – se făcuseră servitori pentru a nu ajunge

sclavi. Tensoon deschise ochii în încăperea tăcută. Era momentul pe care îl așteptase.

— Nu mi-am încălcat Contractul, declară.

Kanpaar pufni a lehamite.

— Altceva ai spus când te-ai întors la noi acum un an, Terțule.

— V-am spus ce s-a întâmplat, zise Tensoon și își îndreptă cu mândrie spinarea. N-am mințit. Am ajutat-o pe Vin și nu pe Zane. În parte din cauza acțiunilor mele, stăpânul meu a murit la picioarele lui Vin. Însă Contractul nu l-am încălcat.

— Susții că Zane *voia* să-i ajuți dușmanul? Zise Kanpaar.

— Nu, nu mi-am încălcat Contractul fiindcă am decis să slujesc un Contract mai însemnat. Prima Învoială!

— Tatăl e mort! Țipă unul dintre Secunzi. Cum să slujești Contractul cu el?

— A murit, e drept. Dar Prima Învoială n-a murit odată cu el! Vin, Moștenitoarea Supraviețuitorului, ea a fost aceea care l-a ucis pe Lordul Legiuitor. *Ea* este acum Mama noastră. Prima Învoială e acum cu ea!

Se așteptase la țipete indignate, la insulte și acuzații de blasfemie. Însă obținuse o tăcere buimacă. Kanpaar stătea, înlemnit, după pupitrul său. Membrii Primei Generații tăceau, ca de obicei, în alcovurile lor umbrite.

Păi, își spuse Tensoon*, cred că asta înseamnă că ar trebui să continui.*

— A *trebuit* s-o ajut pe femeia Vin, zise. Nu-l puteam lăsa pe Zane s-o omoare, fiindcă aveam o datorie față de ea, o datoria care a început în clipa în care a luat locul Tatălui.

Kanpaar izbuti, până la urmă, să-și găsească vocea:

— *Ea?* Mama noastră? L-a ucis pe Lordul Legiuitor!

— Și i-a luat locul. Este acum, într-un fel, una dintre noi.

— Prostii! Făcu Kanpaar. Mă așteptam la explicații, Tensoon, poate chiar la minciuni. Dar fanteziile astea? Blasfemiile astea?

— Ai mai fost pe-afară în ultima vreme, Kanpaar? Ai mai ieșit din Patrie în ultimul veac? Pricepi ce se întâmplă? Tatăl e *mort*. Tărâmul e răscolit. Când mă întorceam în Patrie, acum un an, am văzut cum s-au schimbat cețurile. Nu se mai poartă cum s-au purtat întotdeauna. Nu mai putem continua. A Doua Generație nu-și dă, poate, seama, dar Năruirea a venit! Viața se va sfârși. Vremea de care vorbeau Lume-Aducătorii – poate vremea Încheierii – a venit!

— Vorbești în dodii, Tensoon. Ai stat prea mult printre oameni și…

— Spune-le despre ce-i cu adevărat vorba, Kanpaar, îl întrerupse Tensoon ridicând vocea. Nu vrei să se știe *adevăratul* meu păcat? Nu vrei să audă și ceilalți?

— Nu întinde coarda, Tensoon, zise Kanpaar arătând din nou cu degetul spre el. Ce-ai făcut e și așa rău. Nu face din asta…

— I-am spus, zise Tensoon întrerupându-l iar. I-am spus *Secretul* nostru. Și, în cele din urmă, m-a folosit. Ca allomanții din evurile vechi. Mi-a controlat trupul, folosind Slăbiciunea, și m-a făcut să mă lupt cu Zane! *Asta* e tot. I-am trădat pe toți ai noștri. Ea știe… și sunt sigur că a spus-o și altora. Nu peste mult, vor ști cu toții cum să ne controleze. Și vrei să afli *de ce* am făcut-o? Judecata asta nu-i întocmită ca să pot vorbi despre țelurile mele?

Continuă să vorbească, deși Kanpaar încerca să-l acopere.

— Am făcut-o fiindcă avea *dreptul* de a ști Secretul, răcni Tensoon. Ea este Mama! A moștenit tot ce-a avut Lordul Legiuitor. Fără ea nu suntem nimic. Nu putem crea Binecuvântări noi, sau kandra, pe noi înșine! Încrederea este a ei, acum! Ar trebui să mergem la ea. Dacă acesta e cu adevărat sfârșitul tuturor lucrurilor, atunci va veni iute și Încheierea. Ea va…

— Destul! Mugi Kanpaar.

Încăperea se cufundă iarăși în tăcere.

Tensoon respiră adânc. Vreme de un an, prins în gaura sa, plănuise cum să facă cunoscută această informație. Neamul său își petrecuse o mie de ani, zece generații, urmând învățăturile Primului Contract. Meritau să afle ce se întâmplase cu el.

Și totuși… i se părea așa de… nepotrivit să țipe toate acestea, ca un om purtat de nebunie. Oare aveau să-l creadă? Oare putea schimba ceva, cât de cât?

— Tu singur ți-ai recunoscut trădarea, zise Kanpaar. Ai încălcat Contractul, ai ucis pe cineva din propria-ți generație și ai spus unui om cum să ne stăpânească. Ai vrut judecată. Judecată va fi.

Tensoon se întoarse încetișor și se uită spre balcoanele de unde priveau membrii Primei Generații.

Poate… poate-și vor da seama că ce-am spus e adevărat. Poate că vorbele mele îi vor trezi și vor pricepe că trebuie să ne

punem în serviciul lui Vin și nu să stăm aici, în peșteri, să așteptăm sfârșitul lumii.

Însă nu se întâmplă nimic. Nici mișcare și nici sunet. Uneori, Tensoon se întreba dacă acolo, sus, mai trăia cineva. Nu mai vorbise de secole cu vreun membru al Primei Generații – își mărgineau comunicarea doar la cea cu Secunzii.

Dacă viețuiau încă, niciunul nu profită de ocazie pentru a-i da iertare lui Tensoon. Kanpaar zâmbi.

— Prima Generație ți-a ignorat cererea, Terțule, zise. Ca atare, ca slujitori ai lor, noi, cei din A Doua Generație, vom da sentința în locul lor. Ți se va anunța într-o lună.

Tensoon se încruntă. *O lună? De ce să aștepte?*

Oricum ar fi fost, se sfârșise. Oftând, plecă capul. Apucase să-și zică păsul. Kandra știau acum că Secretul lor ieșise la iveală. Secunzii nu mai puteau ascunde asta. Poate că vorbele lui îi vor trezi poporul la fapte.

Dar el n-avea, probabil, s-o știe vreodată.

Rashek, desigur, a mutat Fântâna Înălțării.

A fost foarte iscusit din partea lui, poate lucrul cel mai chibzuit pe care l-a făcut. Știa că puterea avea într-o bună zi să revină în Fântână, fiindcă asemenea putere – cea fundamentală, prin care se formase lumea însăși – nu se isprăvește pur și simplu. Poate fi folosită, deci dispersată, dar se va reface mereu.

Știind, deci, că zvonurile și legendele vor rămâne, Rashek a schimbat însăși alcătuirea lumii. A pus munți în ceea ce a devenit Nordul, numind locul Terris. Apoi a netezit adevăratul său loc de baștină și și-a clădit capitala acolo.

Și-a construit palatul cu încăperea aceea în mijloc, locul în care medita, spațiu ce era o copie a vechii sale colibe din Terris. Un refugiu creat în ultimele momente de dinainte ca puterea să-l părăsească.

12

— Îmi fac griji pentru el, Elend, zise Vin așezându-se pe saltea.

— Pentru cine? Întrebă Elend întorcând fața de la oglindă. Sazed?

Vin dădu din cap, încuviințând. Când Elend se trezi din ațipeală, ea se sculase deja, se îmbăiase și se îmbrăcase. Își făcea griji uneori pentru *ea*, pentru că trudea atâta. Acum, că devenise și el Născut-din-Ceață, își făcea și mai multe griji

cunoscând limitele fludorului. Metalul întărea trupul, dând voie celui ce-l folosea să-și întârzie oboseala – dar cu un preț. Când se termina fludorul sau era oprit, osteneala revenea și să prăbușea peste el ca un zid de piatră.

Și totuși Vin continua. Elend ardea și el fludor, își forța limitele, însă ea părea să aibă nevoie de mai puțină odihnă. Era mai tare decât el – puternică în feluri pe care Elend n-avea niciodată să le afle.

— Sazed o să se ocupe de problemele lui, zise Elend întorcându-se iar la oglindă. Trebuie să fi pierdut și alți oameni dragi până acum.

— Acum e altceva, zise Vin.

O zărea reflectată în oglindă, stând picior peste picior în spatele lui, înveșmântată simplu. Uniforma albă ca zăpada a lui Elend era tocmai dimpotrivă. Nasturii de lemn aurit străluceau, meșteșugiți astfel tocmai pentru ca să aibă prea puțin metal în ei pentru a fi afectați de allomanție. Haina însăși era făcută dintr-o țesătură specială, mai ușor de curățat de cenușă. Uneori se simțea vinovat de câtă muncă trebuia ca să-l facă să arate ca un rege. Însă era necesar. Nu pentru vanitatea sa, ci pentru imagine. Figura pentru care oștenii săi plecau la război. Într-un tărâm al întunecimii, Elend îmbrăcat în alb – era un simbol.

— Altceva? Întrebă Elend închizându-și butonii de la manșete. Ce e cu moartea lui Tindwyl? A fost răpusă în timpul asaltului de la Luthadel. La fel au căzut Ciomege și Dockson. Tu mi-ai ucis în luptă propriul tată, iar apoi, la puțin timp, l-am descăpățânat pe cel mai bun prieten al meu. Am pierdut cu toții oameni dragi.

— Asta a zis și el, spuse Vin. Dar pentru el e mai mult decât o moarte. Cred că vede în moartea lui Tindwyl o trădare – dintre noi, el a fost mereu singurul cu credință. A pierdut asta, oarecum, când a murit ea.

— Singurul cu credință? Întrebă Elend culegând de pe birou o broșă de lemn argintată și potrivindu-și-o în pieptul hainei. Dar de asta ce zici?

— Tu aparții Bisericii Supraviețuitorului, Elend. Dar îți lipsește credința. Nu o ai cum o avea Sazed. Era ca și cum… *știa* că totul va fi bine până la urmă. Avea încredere că cineva avea grijă de lume.

— O să se descurce.

— Nu-i doar el, Elend, zise Vin. Boare încearcă prea tare.

— Ce-nseamnă asta? Întrebă amuzat Elend.
— Împinge simțămintele tuturor. Împinge prea tare, încearcă să-i facă fericiți pe alții și râde prea tare. E temător, îngrijorat. Și arată asta străduindu-se prea tare.
Elend zâmbi.
— Devii la fel de rea ca și el când citești emoțiile și spui celorlalți cum se simt.
— Sunt prietenii mei, Elend. Îi *cunosc*. Și, să știi, îi simt cum cedează. Unul câte unul, încep să creadă că nu avem cum să câștigăm.
Elend își încheie și ultimul nasture, apoi se privi în oglindă. Se întreba, uneori, dacă se potrivea uniformei împodobite, cu albeața ei imaculată și regalitatea pe care o emana. Se uită în propriii săi ochi, evitând să-și privească barba scurtă, trupul de luptător și pielea cu cicatrice.
Se uită în ochii aceia și căută regele din spatele lor. Și, ca întotdeauna, nu se simți foarte impresionat de ce văzu.
Însă continua, fiindcă era tot ce aveau mai bun. Tindwyl îl învățase asta.
— Prea bine, zise. Cred că ai dreptate în ce-i privește pe ceilalți. Voi face ceva ca să rezolv.
Asta, până la urmă, era treaba lui. Titlul de împărat ducea după el o singură îndatorire.
Să îmbunătățească totul.
— În regulă, zise Elend indicând către o hartă a imperiului ce atârna într-o parte a cortului sfatului. Am măsurat apariția și dispariția cețurilor în fiecare zi, apoi Nordeen și scribii săi au socotit totul. Ne-au oferit aceste perimetre să ne călăuzească.
Grupul se apropie și începu să studieze harta. Vin rămase în fundul cortului, cum îi plăcea. Mai aproape de umbre. Mai aproape de ieșire. Se făcuse mai încrezătoare, era drept, dar nu și nesăbuită. Voia să poată ține sub observație pe fiecare din cort, chiar dacă avea încredere în toți.
Și avea. Poate cu excepția lui Cett. Bărbatul acela căpos stătea în fruntea grupului, alături de fiul său cel tăcut, ca de obicei. Cett, sau *regele Cett*, unul dintre monarhii care-i jurase supunere lui Elend – avea o barbă netăiată, o gură cam spurcată și două picioare care nu-l susțineau. Asta, însă, nu-l împiedicase să fie cât pe ce să cucerească Luthadelul cu mai bine de un an în urmă.

— Drăcie, zise Cett. Doar nu vrei să putem citi chestia asta?

Elend bătu cu degetul în hartă. Era o schiță grosolană a imperiului său, aidoma celei pe care o găsise în grotă, doar că actualizată. Avea niște cercuri mari, concentrice, desenate pe ea.

— Cercul exterior este teritoriul unde cețurile au ocupat cu totul tărâmul și nu mai dispar, nici măcar în timpul zilei.

Elend își mișcă degetul spre interior, către al doilea cerc.

— Acesta trece prin satul pe care tocmai l-am vizitat, unde am găsit ascunzătoarea. Indică patru ore de lumină a zilei. Ce-i înăuntrul acestui cerc are parte de mai mult de patru ore. Ce-i în afara lui are mai puțin de-atât.

— Și ultimul cerc? Zise Boare.

Stătea cu Alirianne cât de departe de Cett îi permitea spațiul din cort. Cett încă nu se dezbărase de obiceiul de a azvârli cu tot felul de chestii în Boare: insulte, cel mai adesea, și uneori cuțite.

Elend privi harta.

— Presupunând că cețurile avansează spre Luthadel cu aceeași repeziciune, cercul ăsta reprezintă aria despre care scribii cred că va avea parte de suficient soare, în vara asta, ca să iasă recoltele.

Cortul se cufundă în tăcere.

Nădejdea e pentru neghiobi, păru să-i șoptească lui Vin în minte vocea lui Reen. Fratele ei, Reen, o învățase legile străzii și ale fărădelegii, arătându-i că e bine să fie neîncrezătoare, bănuitoare. Și, făcând așa, o învățase să supraviețuiască. Trebuise să apară Kelsier ca să-i arate că era posibil ca în același timp să aibă încredere și să supraviețuiască, iar asta fusese o lecție dură. Însă auzea și acum vocea de nălucă a lui Reen – mai degrabă ca o amintire – șoptindu-i despre nesiguranța ei, scoțând în evidență lucrurile brutale pe care i le arătase.

— E un cerc cam mititel, zise Ham cercetând încă harta.

Bărbatul lat în spate stătea cu generalul Demoux între Cett și Boare. Sazed ședea, liniștit, într-o latură. Vin îi aruncă o privire, încercând să-și dea seama dacă discuția lor de dinainte îi mai tăiase din deznădejde, însă nu-și dădu seama.

Erau un grup mic: nouă doar, dacă-l socoteai și pe Gneordnir, fiul lui Cett. Doar Fantomă, care plecase în recunoaștere în

Nord, lipsea. Toată lumea se concentra asupra hărții. Cercul ultim era, cu adevărat, tare mic – nici măcar cât Stăpânirea Centrală, unde se afla capitala imperială de la Luthadel. Ce zicea harta, și voia să sublinieze Elend, era că peste nouăzeci la sută din imperiu nu avea să poată obține recolte în vara aceea.

— Până și bucățica asta va dispărea până iarna viitoare, zise Elend.

Vin îi privi pe ceilalți cum se uită și-și dădu seama – dacă nu pricepuseră și ei – de groaza care-i cuprinsese. *E așa cum zicea jurnalul lui Alendi. Nu au putut înfrunta Aâncimea cu armele. Orașele au fost distruse, aducând o moarte lentă, oribilă. Au fost neputincioși.*

Adâncimea. Așa li se zisese cețurilor, ori, cel puțin, așa le numeau documentele care scăpaseră întregi. Poate că lucrul cu care se luptaseră, forța aceea primordială eliberată de Vin, se afla în spatele acestei întunecări. N-aveau cum ști ce fusese odată, fiindcă ființa aceea avea puterea de a modifica ce fusese înregistrat.

— Ei, oameni buni, zise Elend ducându-și la piept brațele, avem nevoie de opțiuni. Kelsier v-a adunat fiindcă puteți face imposibilul. Și misiunea ce ne așteaptă e mai degrabă imposibilă.

— Nu m-a adunat nimeni, anunță Cett. Am fost tras de fudulii în panarama asta.

— Ei, dragul meu, zise Boare, varianta cea mai evidentă pare a fi Fântâna Înălțării. Se pare că puterea de acolo a fost făcută ca să lupte cu cețurile.

— Sau să elibereze lucrul ascuns acolo, zise Cett.

— Nu are a face, spuse Vin făcându-i să-și întoarcă privirile. Nu mai este putere în Fântână. S-a dus. A fost folosită. Dacă revine vreodată, cred că o să fie abia peste o mie de ani, din ce bănuiesc.

— E cam multișor, dacă e să trăim pe seama proviziilor din ascunzători, zise Elend.

— Dar dacă am crește plante care au nevoie de foarte puțină lumină? Întrebă Ham.

Purta, ca întotdeauna, niște nădragi simpli și o vestă. Era un Brutal și putea să ardă fludor, care-l făcea să îndure fierbințeala și frigul. Umbla voios, cu brațele dezgolite, în zile cu vreme urâtă care i-ar fi făcut pe cei mai mulți să se pună la adăpost.

Ei bine, poate nu atât de voios. Ham nu se schimbase peste noapte, precum Sazed. Dar își pierduse, totuși, ceva din veselie. I se citeau adesea expresii preocupate pe figură, de parcă s-ar fi gândit foarte, foarte adânc la lucruri și nu i-ar fi convenit de fel concluziile trase.

— Există plante care n-au trebuință de lumină? Întrebă Alirianne, înclinându-și capul într-o parte.

— Ciupercile și alte cele, zise Ham.

— Mă îndoiesc că am putea hrăni un imperiu întreg cu ciuperci, zise Elend. Deși nu e de lepădat gândul.

— Trebuie să mai fie și alte plante, zise Ham. Chiar și cu cețuri toată ziua, ceva lumină are să treacă. Unele plante ar putea să trăiască așa.

— Plante pe care nu le putem mânca, dragul meu, sublinie Boare.

— Dar poate animalele reușesc, zise Ham.

Elend dădu gânditor din cap.

— Avem al naibii de puțin timp pentru horticultură, observă Cett. Trebuia să-ncepem cu alde astea cu ani în urmă.

— Nu știam prea multe până-n urmă cu câteva luni, zise Ham.

— E drept, spuse Elend. Însă Lordul Legiuitor a avut o mie de ani ca să se pregătească. De asta a făcut grotele-depozit – și încă nu știm ce-o fi în ultima.

— Nu-mi place să mă bizui pe Lordul Legiuitor, Elend, zise Boare cu un clătinat din cap. Probabil că a pregătit ascunzătorile știind că va fi mort deja dacă, vreodată, va ajunge să le folosească altcineva.

Cett încuviință.

— Domolitorul ăsta tâmpit are dreptatea lui. Dacă eram Lordul Legiuitor, îndesam în hrubele alea mâncare otrăvită și apă cu pișat. Că, dacă tot sunt mort, n-au decât să crape toți.

— Din fericire, Cett, zise Elend ridicând o sprânceană, Lordul Legiuitor s-a dovedit mai altruist decât ne-am fi așteptat.

— Nu credeam să aud vreodată una ca asta, băgă de seamă Ham.

— A fost împărat, zise Elend. Poate că nu ne-a plăcut stăpânirea sa, dar îl înțeleg într-un fel. Nu era ranchiunos – nici măcar malefic nu era, mai precis. Doar că... l-a luat valul. Nu mai spun că s-a opus acestui lucru cu care ne războim.

— Acest lucru? Zise Cett. Adică cețurile?

— Nu, răspunse Elend. Lucrul prins în Fântâna Înălțării.

E numit Năruire, gândi deodată Vin. *Va distruge totul*.

— De aceea am hotărât că-i nevoie să punem mâna pe acea ultimă tainiță, zise Elend. Lordul Legiuitor a mai trecut odată prin asta – știa cum să se pregătească. Poate că vom găsi plante care pot crește fără lumina soarelui. Fiecare ascunzătoare de până acum a avut lucruri comune – mâncare, apă – însă în fiecare a existat și ceva nou. În Vetitan am găsit depozite cuprinzătoare din primele opt metale Allomantice. Poate că ce e în ultima ascunzătoare va fi chiar ce ne trebuie ca să supraviețuim.

— Asta e, atunci! Zise Cett rânjind pe sub barbă. *Pornim* spre Fadrex, așa-i?

Elend încuviință scurt.

— Da. Unitatea principală a armatei va mărșălui către Stăpânirea Vestică odată ce ridicăm tabăra de-aici.

— Ha! Făcu Cett. Penrod și Janarle or să crape de *draci!*

Vin surâse. Penrod și Janarle erau ceilalți doi regi importanți de sub oblăduirea imperială a lui Elend. Penrod guverna în Luthadel, motiv pentru care, de altfel, nu se afla cu ei acolo, iar Janarle conducea Stăpânirea Nordică – ce includea și moșiile ereditare ale Casei Venture.

Cel mai mare oraș al Nordului, totuși, fusese cuprins de o revoltă în vreme ce Janarle – cu tatăl lui Elend, Straff Venture – era plecat să asedieze Luthadelul. Până acum, Elend nu izbutise să facă rost de trupele necesare pentru a recuceri orașul Urteau, astfel că janarle domnea în exil, iar trupele lui, puține la număr, erau folosite pentru a menține ordinea în orașele pe care *chiar* le controla.

Și Janarle și Penrod găsiseră motive pentru a întârzia înaintarea oștirii principale către țara lui Cett.

— N-or să se bucure deloc, nemernicii, când or să audă una ca asta, zise Cett.

Elend clătină din cap.

— Chiar orice spui trebuie să conțină vreo vulgaritate sau alta?

Cett ridică din umeri.

— La ce să vorbești, dacă nu poți spune ceva interesant?

— Înjuratul nu-i interesant.

— Asta-i nenorocita ta de părere, zise Cett zâmbind. Și chiar n-ar trebui să te plângi, împărate. Dacă crezi că ce spun *eu* e

vulgar, înseamnă că ai trăit prea mult în Luthadel. De unde vin eu, oameni-s stânjeniți să folosească cuvinte drăguțe ca „al naibii”.

Elend oftă.

— În fine, eu…

Îl întrerupse o scuturătură a pământului. În câteva clipe, Vin sări în picioare căutând primejdia, în vreme ce ceilalți, blestemând, căutau un punct de sprijin. Dădu deoparte ușa de pânză a cortului, scrutând cețurile. Dar zdruncinăturile se opriră iute, și nu produseră decât un pic de haos în tabără. Patrulele începură să facă ronduri, căutând probleme – ofițeri și allomanți aflați sub comanda lui Elend. Soldații însă, cei mai mulți, rămaseră în corturi.

Vin se întoarse în cort. Câteva jilțuri căzuseră, alte piese de mobilier fuseseră răsturnate de cutremur. Ceilalți reveniră, ușor-ușor, la locurile lor.

— Am cam avut din astea în ultima vreme, spuse Ham.

Vin întâlni privirea lui Elend și văzu în ei îngrijorare.

Armate putem înfrunta, putem cuceri orașe, dar ce facem cu cenușa, ceața și cutremurele? Ce facem cu lumea care se destramă în jurul nostru?

— Oricum, zise Elend cu voce fermă, cu toată preocuparea pe care Vin știa că o simte. Fardex va fi țelul nostru. Nu putem risca să nu descoperim tainița și lucrurile din ea.

C*a, de pildă, atiu*, șopti Reed în capul lui Vin, în vreme ce femeia se așeza iarăși.

— Atiu, zise cu voce tare.

Cett ciuli urechea.

— Crezi că o să fie pe-acolo?

— Sunt teorii, zise Elend cu ochii la Vin. Dar nu și dovezi.

— Va fi acolo, zise ea.

Trebuie. Nu știu de ce, dar trebuie să punem mâna pe el.

— Sper să nu fie, spuse Cett. Jumătate de imperiu afurisit am prădat, căutând să șterpelesc atiul ăla… dacă se dovedește că l-am lăsat chiar sub orașul meu…

— Cred că ne scapă ceva de căpătâi. El, zise Ham. Te gândești să *cucerești* orașul Fadrex?

Încăperea se cufundă în tăcere. Până în acel moment, armatele lui Elend fuseseră utilizate în apărare, pentru a ataca garnizoane de kolossi sau taberele unor războinici și bandiți

mărunți. Intimidaseră câteva orașe să li se alăture, însă niciodată nu atacaseră un oraș, încercând să-l cucerească prin forță.

Elend se întoarse spre hartă. Chiar și dintr-o latură, Vin îi vedea ochii – ochii unui om asprit de doi ani de război aproape necontenit.

— Țelul nostru dintâi va fi să cucerim orașul prin forța diplomației, zise Elend.

— Diplomație? Făcu Cett. Fadrex e al *meu*. Nemernicul de Obligator mi l-a furat! Nu-i cazul să ai mustrări de conștiință că îl ataci, Elend.

— Nu-i nevoie? Cett, aceia sunt oamenii tăi – ostașii tăi – pe care o să trebuiască să-i ucidem ca să intrăm în oraș.

— În războaie se moare, spuse Cett. Și dacă-ți pare rău după ei, asta nu-ți spală sângele de pe mâini, așa că de ce să-ți bați capul? Soldații ăia s-au pus împotriva mea; merită ce-or să pățească.

— Nu-i așa de simplu, zise Ham. Dacă n-a fost chip pentru soldații aceia să înfrunte uzurpatorul, de ce ne-am aștepta să-și dea viețile?

— Mai ales pentru unul care, la rândul lui, a fost un uzurpator, zise Elend.

— Oricum, continuă Ham, rapoartele spun că orașul e foarte bine apărat. O să fie ca o nucă greu de spart, El.

Elend rămase tăcut o clipă, apoi îl măsură pe Cett cu privirea. Acesta arăta încă exagerat de mulțumit de sine. Cei doi părură să împărtășească ceva – o înțelegere comună. Elend era un maestru al planurilor și citise destule despre război. Cett părea să aibă un al șaselea simț când venea vorba de lupte și tactici și-l înlocuise pe Ciomege în calitate de prim strateg al imperiului.

— Asediu, zise Cett.

Elend încuviință.

— Dacă regele Yomen n-o să răspundă la diplomație, atunci singura cale prin care putem lua orașul – în afară de a ne omorî jumătate dintre oameni – e să-l asediem și să-i frângem nădejdea.

— Avem timp pentru asta? Întrebă încruntându-se Ham.

— În afară de Urteau, zise Elend, Fadrex și zonele ce-l înconjoară sunt singurele părți importante ale Stăpânirilor

Interioare ce mențin forțe destul de puternice pentru a reprezenta o amenințare. Asta, plus ascunzătoarea, înseamnă că nu ne putem îngădui să-i lăsăm, pur și simplu, în pace.

— Timpul, într-un fel, e de partea noastră, zise Cett scărpinându-se în barbă. Nu ataci cu una cu două un oraș ca Fadrexul, Ham. Are întărituri, e unul dintre puținele orașe, în afară de Luthadel, care poate ține la distanță o oștire. Însă, de vreme ce-i afară din Stăpânirea Centrală, probabil că le arde deja buza după mâncare.

Elend dădu aprobator din cap.

— În timp ce noi avem proviziile din tainițe. Dacă blocăm drumul mare și preluăm canalul, vor *trebui* să predea orașul până la urmă. Chiar dacă ar găsi ascunzătoarea – lucru de care mă îndoiesc – tot le vom înfrânge rezistența.

Ham se încruntă.

— Posibil…

— Plus că, adăugă Elend, dacă se strică treaba, avem totuși vreo douăzeci de mii de kolossi pe care ne putem baza.

Ham ridică din sprânceană, însă nu spuse nimic. Era limpede ce-ar fi vrut să zică. *Ai pune kolossii pe alți oameni?*

— Mai există un element, spuse Sazed. Orașul Fadrex e mult dincolo de aria cețurilor, împărate Venture. Îți vei supune armata unor pierderi de cincisprezece la sută până măcar să ajungi acolo, lângă oraș?

Elend se cufundă în tăcere. Izbutise, până acum, să-și ferească de cețuri majoritatea trupelor. Lui Vin i se părea greșit că armata fusese protejată de molimă, în vreme ce țăranii fuseseră siliți să iasă în cețuri. Și totuși aici, unde aveau tabăra, exista încă destul lumină neîntinată de cețuri, și mai aveau și destule corturi ca să adăpostească toți soldații, ceva ce le lipsise când îi deplasaseră pe săteni.

Cețurile intrau arareori în încăperi, fie ele și de pânză. Nu avusese motive pentru a risca să-și ucidă soldații, atâta vreme cât reușise să evite expunerea. Lui Vin i se părea o ipocrizie, însă, deocamdată, avea logică.

Elend întâlni privirea lui Sazed.

— Ai mare dreptate. Nu putem apăra la infinit soldații de asta. Pe sătenii din Vetitan i-am silit să se imunizeze; va trebui, bănuiesc, să fac și cu armata la fel, din aceleași motive.

Vin se lăsă, tăcută, pe speteaza jilțului. Își dorea adesea

câteva zile în care să n-aibă de-a face cu asemenea hotărâri – sau, și mai bine, ca Elend să nu fi fost forțat să le ia.

— Pornim spre Fadrex, zise iarăși Elend arătând spre hartă. Dacă vom avansa pe aici, și prin „noi” înțeleg poporul Noului Imperiu – va trebui să ne adunăm și să ne concentrăm populațiile în jurul Stăpânirii Centrale. Va fi singurul loc unde vor crește grâne în vara asta și ne va trebui orice braț pe care-l putem folosi ca să înlăture cenușa și să lucreze câmpul. Asta înseamnă să-i aducem pe locuitorii din Fadrex sub protecția noastră.

Mai înseamnă, zise indicând partea nord-estică a hărții, că va trebui să reprimăm rebeliunea din Urteau. Orașul nu doar conține o tainiță – cu grâne de care avem o disperată nevoie pentru o a doua însămânțare în Stăpânirea Centrală – însă noii cârmuitori ai cetății își strâng oaste. Urteau nu-i prea departe de Luthadel, cum am descoperit când tatăl meu ne-a atacat. *Nu* vreau ca un asemenea eveniment să se repete.

— N-avem destule trupe ca să avansăm pe amândouă fronturile deodată, El, zise Ham.

Elend încuviință.

— Știu. Aș evita, de fapt, să iau Urteau cu asalt. A fost cetatea tatălui meu – oamenii de-acolo aveau motive întemeiate să se răscoale împotriva sa. Demoux, raportul?

Demoux se ridică.

— Avem un mesaj inscripționat în oțel de la Fantomă, trimis când Majestatea Voastră lipsea. Omul spune că facțiunea ce controlează Urteau e alcătuită din rebeli skaa.

— Sună promițător, observă Boare. De-ai noștri.

— Sunt… cam aspri cu nobilimea, Lord Boare. Și printre nobili îi socotesc pe toți cei cu părinți de viță veche.

— Un pic cam exagerat, aș zice, spuse Ham.

— Mulți îl credeau și pe Kelsier exagerat, zise Boare. Sunt sigur că-i putem convinge cu vorba bună pe rebeli.

— Bine, spuse Elend, fiindcă mă bizui pe tine și pe Sazed să aduceți Urteau sub stăpânirea noastră fără a folosi forța. Sunt doar cinci asemenea ascunzători și nu ne putem permite să pierdem vreuna. Cine știe ce-o să descoperim în Fadrex – s-ar putea să fie nevoie să revenim la celelalte tainițe, să descoperim ceva ce ne-a scăpat.

Se răsuci și-l privi pe Boare, apoi pe Sazed.

— Nu putem, uite-așa, să scoatem pe furiș mâncarea din Urteau. Dacă răzmerița din orașul acela se întinde, întregul imperiu ar putea să se facă iar bucățele. *Trebuie* să-i aducem pe cei de acolo de partea noastră.

Cei din încăpere încuviințară, la fel ca și Vin. Știau din experiența personală câtă forță putea exercita asupra unui imperiu o răzmeriță cât de mică.

— Asediul de la Fadrex ar putea să dureze, zise Elend, mult înainte de sosirea verii, vreau să capturați ascunzătoarea nordică și să potoliți rebeliunea. Trimiteți semințele la Stăpânirea Centrală, pentru plantare.

— Nicio grijă, zise Boare. Am văzut ce fel de conducere își organizează acești skaa – până ajungem acolo, orașul va fi, probabil, pe cale să se prăbușească oricum. Și cred că vor fi ușurați că li se face o ofertă să se alăture Noului Imperiu!

— Aveți grijă, zise Elend. Rapoartele lui Fantomă au fost rare, însă se pare că în oraș încordarea este teribilă. Vom trimite câteva sute de soldați cu voi, ca protecție.

Privi din nou spre hartă, cu ochii ușor mijiți.

— Cinci ascunzători, cinci orașe. Urteau e, cumva, parte din asta. Nu ne putem permite să ne scape printre degete.

— Maria Ta, zise Sazed, este prezența mea necesară în această călătorie?

Elen îi aruncă o privire înnegurată.

— Ai altceva de făcut, Sazed?

— Aș avea ceva de studiat, zise Păstrătorul.

— Îți respect dorințele, ca întotdeauna. Dacă socotești că studiul e important...

— Are o natură personală, Maria ta, spuse Sazed.

— N-ai putea să studiezi și totodată să ajuți în Urteau? Întrebă Elend. Ești terisian, ceea ce îți oferă o credibilitate pe care niciunul dintre noi n-o poate pretinde. Iar oamenii te respectă și au încredere în tine, Sazed – și au și de ce. Boare, pe de altă parte, are o anume... reputație.

— Am lucrat din greu pentru ea, să știți, zise Boare.

— Mi-ar plăcea mult să conduci tu misiunea, Sazed, zise Elend. Nu-mi vine în minte un ambasador mai potrivit decât Sântul Martor însuși.

Expresia lui Sazed era de nepătruns.

— Prea bine, spuse într-un târziu. Voi face tot ce-mi stă în

puteri.

— Bun, zise Elend întorcându-se să-i privească pe ceilalți. Atunci mai e un lucru pe care aș vrea să vi-l cer tuturor.

— Care e ăla? Întrebă Cett.

Elend zăbovi câteva clipe, privind peste creștetele lor, cu expresie meditativă.

— Vreau să-mi povestiți despre Supraviețuitor, zise în cele din urmă.

— Era stăpân al cețurilor, rosti îndată Demoux.

— Nu chestiile retorice. Ceva despre om, despre Kelsier. Nu l-am cunoscut, doar știți. L-am văzut odată, chiar înainte să moară, dar nu l-am cunoscut.

— Ce rost are? Făcu Cett. Am auzit cu toții poveștile. E practic un zeu, dacă îi asculți pe skaa.

— Faceți cum v-am rugat.

După câteva clipe de liniște, Ham hotărî să vorbească.

— Kell era… măreț. Nu era doar un om, ci mai mult de-atât. De aceea mi-am început prima treabă cu Kelsier. Printre impostori și prefăcuți, el era autentic. Fiecare voia să fie cel mai bun. Kelsier chiar era.

— Era un om, zise domol Vin. Doar un om. Dar știai, cumva, că o să reușească mereu. Te făcea să fii ce voia să fii.

— Ca să te folosească, zise Boare.

— Dar, după ce termina cu tine, erai mai bun, adăugă Ham.

Elend dădu încetișor din cap.

— Aș vrea să-l fi cunoscut. Când eram mai tânăr mă comparam mereu cu el. Când am auzit eu de Kelsier, era deja pe cale să devină o legendă. A fost necinstit să mă silesc să fiu el, dar m-a preocupat, totuși, asta. Oricum, voi cei ce l-ați cunoscut, îmi puteți răspunde, poate, la o întrebare. Ce credeți că ar spune dacă ne-ar vedea acum?

— Ar fi mândru, sări Ham cu vorba. Doar l-am învins pe Lordul Legiuitor și am construit o conducere skaa.

— Dacă ne-ar vedea aici, acum, adunați? Zise Elend.

În cort se lăsă iarăși tăcerea. Cineva la care Vin nu s-ar fi așteptat rosti ceva ce toți gândeau.

— Ne-ar fi spus să râdem mai mult, șopti Sazed.

Boare chicoti.

— Era nebun de legat, să știi. Cu cât se strica mai tare treaba, cu atâta glumea mai mult. Țin minte ce voios era în ziua de

după una dintre înfrângerile noastre cele mai grave, când ne-am pierdut mare parte din armata de skaa în fața neghiobului de Yeden. Kell a intrat, pășind vioi, și-a făcut una dintre glumele lui proaste.

— Aduce a nepăsare, zise Alirianne.

Ham clătină din cap.

— Nicidecum. Era doar dârzenie. Zicea mereu că râsul era un lucru pe care Lordul Legiuitor nu i l-ar putea lua. A planificat și a dus la îndeplinire răsturnarea unui imperiu vechi de o mie de ani – și a făcut asta ca o… penitență pentru a-și fi lăsat soția să moară cu gândul că o ura. Și a făcut totul cu zâmbetul pe buze, ca și cum fiecare glumă era felul său de a-mi plesni soarta peste față.

— Ne trebuie asta, ce-a avut el, zise Elend.

Ochii celor prezenți se întoarseră către el.

— Nu mai putem continua astfel, zise Elend. Ne ciondănim, ne văităm, ne uităm cum cade cenușa, convinși că suntem condamnați.

Boare se hlizi.

— Nu știu dac-ai băgat de seamă cutremurul de acum câteva minute, dragul meu, dar lumea pare să se sfârșească. E un eveniment ce, neîndoielnic, duce la depresie.

Elend scutură din cap.

— Putem supraviețui. Dar numai dacă poporul nostru nu se dă bătut. Au nevoie de conducători care râd, conducători care simt că lupta *poate* fi câștigată. Asta, deci, vă cer. Nu-mi pasă dacă sunteți optimiști sau pesimiști, nu-mi pasă dacă, în sinele vostru, credeți că vom fi morți cu toții până la finele lunii. Vreau, la exterior, să vă văd zâmbetul. Faceți-o sfidător, dacă trebuie. În caz că sfârșitul vine cu adevărat, vreau ca noi, cei de față, să întâmpinăm acest sfârșit zâmbind. Cum ne-a învățat Supraviețuitorul.

Alene, foștii tovarăși ai lui Kelsier încuviințară din cap, chiar și Sazed, deși avea pe chip o expresie tulbure.

Cett însă clătină din cap.

— Sunteți nebuni. N-o să pricep în veci cum de-am ajuns să am de-a face cu alde voi.

Boare râse.

— Acum minți, Cett. Știi *exact* cum ai ajuns să ni te alături. Te-am amenințat cu moartea dacă n-o faci!

Elend se uita la Vin. Ea îi prinse privirea și înclină capul. Discursul fusese nimerit. Nu era sigură că vorbele acestea aveau să schimbe ceva – trupa lor nu mai putea fi nicicând ca la începuturi, râzând cu gura până la urechi împrejurul mesei lui Ciomege, la vremea serii. Însă, dacă-și păstrau în gând zâmbetul lui Kelsier, poate le venea mai greu să uite pentru ce continuau cu strădania.

— Bine, toată lumea, zise în cele din urmă Elend. Să începem pregătirile. Boare, Sazed, Alirianne, să vorbiți cu scribii despre socoteala proviziilor pentru călătoria voastră. Ham, trimite vorbă la Luthadel și zi-i lui Penrod să-i pună pe învățații noștri să cerceteze dacă există plante care se pot cultiva cu lumină puțină. Demoux, dă-le oamenilor de știre. Mâine pornim.

Hemalurgia e numită astfel fiindcă are de-a face cu sângele. Nu este o coincidență, cred că moartea este întotdeauna implicată în procesul transferului de puteri prin Hemalurgie. Marsh a descris-o, cândva, drept un procedeu „murdar”. Nu e adjectivul pe care l-aș fi ales. Nu-i suficient de zguduitor.

13

Îmi scapă ceva, gândi Marsh.

Stătea în tabăra kolossșilor. Stătea și gata. Nu se mișcase de ore întregi. Cenușa îl acoperea, ca pe o statuie. Atenția lui Năruire stătuse concentrată pe altceva în ultimul timp, iar Marsh fusese lăsat cu tot mai mult timp la dispoziție pentru el însuși.

Nu se zbătea, totuși. Zbătutul ar fi atras atenția lui Năruire.

Nu asta vreau? Își zise. *Să fiu controlat?* Când Năruire îl silea să vadă lucrurile în felul său, lumea muribundă i se părea minunată. Fericirea aceea nespusă era cu mult mai bună decât teroarea pe care o simțea așezat pe buturugă, lăsându-se îngropat, încetișor, de cenușă.

Nu. Nu, nu asta vreau! Extazul îl simțea, era drept, însă era unul fals. Cum luptase cândva să scape de Năruire, lupta acum împotriva sentimentului de zădărnicie.

Ce îmi scapă? Se gândi iarăși, abătându-și mintea. Armata de kolossși – trei sute de mii cu toții – nu se mișcase de săptămâni. Membrii săi, încet dar fără cruțare, se ucideau unii pe alții. Părea o risipă să lași armata să stagneze așa, chiar dacă creaturile puteau mânca, se pare, până și plantele moarte de sub cenușă pentru a supraviețui.

Dar nu pot trăi doar cu ele mult timp, nu? Nu știa prea multe despre kolossi, deși stătuse cu ei o mare parte din an. Păreau în stare să mănânce aproape orice, ca și cum umplerea stomacurilor ar fi fost mai importantă decât hrănirea în sine.

Ce aștepta Năruire? De ce nu-și ducea armata la atac? Marsh era suficient de familiar cu Ultimul Imperiu pentru a-și da seama că staționau în nord, aproape de Terris. De ce nu porneau spre sud, să izbească orașul Luthadel?

În tabără nu mai erau alți Inchizitori. Năruire îi chemase pentru alte sarcini, lăsându-l pe Marsh singur. Dintre toți Inchizitorii, lui Marsh i se aplicase cel mai mare număr de piroane noi – avea zece asemenea piroane, înfipte în diverse locuri în corp. Asta presupunea că era acum cel mai puternic dintre Inchizitori. De ce-l lăsase, atunci, acolo?

Dar… ce contează? A venit sfârșitul. Năruire nu poate fi înfrânt. Lumea se termina.

Se simți vinovat pentru acest gând. Dacă și-ar fi putut pleca ochii, rușinat, ar fi făcut-o. Într-o vreme condusese întreaga răzmeriță skaa. Mii de oameni îi așteptau cârmuirea. Apoi… Kelsier fusese prins. Și Iapa, femeia pe care și Kelsier și Marsh o iubiseră.

Când Kelsier și Iapa fuseseră azvârliți în Puțurile din hathsin. Marsh părăsise rebeliunea. Calculul său fusese simplu. Dacă Lordul Legiuitor îl putuse prinde pe Kelsier – cel mai strălucit hoț al vremii sale – atunci, în cele din urmă, avea să-l prindă și pe Marsh. Nu frica îl făcuse să se retragă, ci simplul realism. Marsh fusese întotdeauna practic. Lupta se dovedise inutilă. Așa că de ce să lupte?

Apoi Kelsier se întorsese și izbutise ce nu reușiseră rebelii skaa într-o mie de ani: distrusese imperiul, și ajutase la uciderea Lordului Legiuitor însuși.

Eu ar fi trebuit să fiu, își zise Marsh. *Toată viața mi-am pus-o în slujba rebeliunii, apoi am renunțat chiar înainte să câștigăm.*

Era tragic, iar situația era înrăutățită de faptul că marsh o făcea iarăși. Era pe cale s-o lase baltă.

Luate-ar naiba, Kelsier! Gândi cu năduf. *Nici mort nu mă poți lăsa în pace?*

Însă stăruia un fapt sâcâitor, ce nu putea fi trecut cu vederea. Marsh avusese dreptate. Îl alesese pe Kelsier, nu pe Marsh. Apoi amândoi bărbații trebuiseră să facă față morții ei, și unul

cedase.
Celălalt îi împlinise visele.
Marsh știa de ce Kelsier hotărâse să răstoarne Ultimul Imperiu. Nu pentru bani, faimă, nici măcar, cum bănuiau mulți, de dragul răzbunării. Kelsier o cunoștea până în străfunduri pe Iapă. Știa că visase la zilele în care plantele înfloreau și cerul nu era roșu. Purtase mereu asupra ei imaginea aceea mică a unei flori, o copie a unei copii – înfățișare a ceva ce fusese pierdut cu multă vreme în urmă.
Însă, își spuse Marsh cu amărăciune, *n-ai făcut din visele ei realitate, Kelsier. Ai eșuat. L-ai ucis pe Lordul Legiuitor, dar asta n-a rezolvat nimic. A înrăutățit lucrurile!*
Cenușa cădea necontenit, suflată în trâmbe leneșe pe lângă Marsh. Kolossii mârâiau, și ceva mai în depărtare unul răcni, ucis de un tovarăș.
Kelsier era mort acum, însă murise pentru orașul ei. Iapa avusese dreptate să-l aleagă, însă era moartă și ea. Marsh nu. Încă nu. *Mai pot să lupt*, își zise. *Dar cum?* Dacă mișca fie și un deget i-ar fi atras atenția lui Năruire.
Cu toate că, în ultimele săptămâni, nu se opusese defel. Poate de aceea decisese Năruire că-l poate lăsa în pace atâta vreme. Creatura – sau forța, sau ce era – nu era omnipotentă. Marsh bănuia, totuși, că se putea mișca liberă peste tot, cercetând lumea și văzând ce se petrecea în diferite părți ale sale. Niciun zid nu-i putea stăvili privirea – era în stare să vadă totul.
În afară de gândul omului.
Poate... poate că dacă nu mă mai opun destul de mult timp, o să-l pot lua prin surprindere când decid, până la urmă, să lovesc.
Părea un plan la fel de bun ca oricare. Și Marsh știa exact ce avea de făcut, când avea să fie timpul. Intenționa să elimine unealta cea mai de folos a lui Năruire. Avea să-și smulgă pironul din spinare și să se sinucidă. Nu din frustrare și nu din deznădejde. Știa că are un rol important de jucat în planurile lui Năruire. Dacă se anihila la momentul potrivit, le putea oferi celorlalți ocazia de care aveau nevoie.
Doar asta le putea da. Însă părea lucrul potrivit, și noua încredere îl făcu să-și dorească să se poată înfățișa lumii cu mândrie. Kelsier se sinucisese pentru a asigura libertatea poporului. Marsh avea să facă la fel, cu speranța că putea,

astfel, salva lumea însăși de la distrugere.

PARTEA A DOUA

Pânză și sticlă

Conștiința lui Năruire era prinsă în Fântâna Înălțării, ținută aproape neputincioasă. În noaptea aceea, când am descoperit Fântâna pentru întâia oară, am descoperit ceva ce nu înțelegeam. Un fum negru, o negură care umplea una dintre încăperi.

Deși după aceea am discutat despre asta, n-am putut hotărî ce era. De unde să fi știut?

Trupul unui zeu – sau, mai degrabă, puterea unui zeu, de vreme ce cele două de fapt una și aceeași. Năruirea și Dăinuirea sălășluiau în putere și energie în același fel în care o persoană sălășluiește în carnea și sângele său.

14

Fantomă arse cositor.

Lăsă metalul să se consume în el – să ardă tare, să ardă cu putere. Nu-l mai oprea. Îl lăsa să vuiască în el, ca o vâlvătaie. Cositorul era unul dintre metalele cu arderea cea mai înceată și nu era greu să obții cantitatea necesară pentru allomanție.

Înaintă pe strada liniștită. Chiar și cu faimoasa, de-acum, proclamație a lui Kelsier, că skaa nu aveau de ce se teme de cețuri, prea puțini îndrăzneau să iasă noaptea. Fiindcă cețurile soseau pe înserate. Adânci și misterioase, întunecate și atotprezente, cețurile erau unul dintre lucrurile obișnuite ale Ultimului Imperiu. Veneau noapte de noapte. Mai neguroase decât obișnuita pâclă, se învârtejeau în închipuiri deosebite – aproape ca și cum vălătucii, valurile și degetele de ceață ar fi fost vii. Aproape jucăușe, însă enigmatice.

Pentru Fantomă însă, asta nu prea mai însemna o piedică. I se spusese mereu să nu mai incendieze așa de mult cositor; fusese avertizat că putea deveni dependent de acesta. Îi făcea rău, zicea lumea. Și adevărul era că aveau dreptate. Incendiase cositor, fără oprire, vreme de un an – nu se oprise deloc, își menținuse corpul într-o stare continuă de încordare a simțurilor – și asta *chiar* îl schimbase. Se temea ca schimbările să nu fie, cu adevărat, primejdioase.

Însă avea nevoie de ele, fiindcă poporul din Urteau avea nevoie de el.

Stelele străluceau orbitor pe cer, ca un milion de sori minusculi. Lumina lor străbătea cețurile, care începuseră să arate, în ultimul an, diafane, subțiri. La început, Fantomă crezuse că lumea însăși se schimbase. Apoi a înțeles că așa vedea el. Cumva, fiindcă incendiase atâta vreme cositor, își ascuțise simțurile, cu mult peste ce puteau obține alți allomanți.

Aproape că se oprise, atunci. Arderea cositorului începuse ca o reacție la moartea lui Ciomege. Încă îi era groază de felul în care scăpase din Luthadel, lăsându-și unchiul să moară. În acele săptămâni de după, Fantomă consumase metal aproape ca o penitență – voise să *simtă* totul în jur, să absoarbă totul în el, chiar dacă era dureros. Sau poate tocmai de aceea.

Începuse apoi să se schimbe și asta-l îngrijora. Însă ceilalți vorbeau mereu despre felul în care trudea Vin. Abia dacă dormea, folosind fludor ca să stea trează și în gardă. Fantomă nu știa cum face – nu era Născut-din-Ceață și era în stare să ardă un singur metal – însă își zisese că dacă arderea acestui metal al său îi putea da un avantaj, ar fi făcut bine să-l accepte. Fiindcă avea să aibă nevoie de orice era cu putință.

Lumina stelelor era ca lumina zilei pentru el. În timpul zilei trebuia, însă, să poarte o bucată de pânză legată peste ochi, ca să și-i apere, ba chiar și atunci era un chin să iasă în lumina orbitoare a zilei. Pielea îi ajunsese așa de sensibilă încât fiece pietricică – fiece crăpătură, fiece muchie de piatră – părea o lamă de cuțit ce-l împungea prin tălpile încălțărilor. Aerul răcoros al primăverii îi părea înghețat, și purta o mantie groasă.

Însă ajunsese de părere că aceste neajunsuri reprezentau un preț mic de plătit pentru ocazia de a deveni… ceea ce devenise. Înaintând pe stradă, auzea cum se foiesc oamenii în paturi, chiar dacă se aflau dincolo de pereți. Simțea pașii cuiva de la distanță. Vedea în beznă cum nu mai era în stare niciun om.

Poate că avea să devină, cumva, de folos celorlalți. Fusese, mereu, cel mai insignifiant membru al trupei. Băiatul nebăgat în seamă care făcea comisioane sau stătea de strajă în vreme ce ceilalți plănuiau. Nu le purta pică pentru asta – avuseseră dreptate să-l însărcineze cu treburi așa de mărunte. Fiindcă vorbea jargonul străzii, era greu de priceput, și-n vreme ce membrii ceilalți ai bandei fuseseră aleși de Kelsier personal,

Fantomă intrase și el în rândurile lor, automat, fiind nepotul lui Ciomege.

Fantomă oftă și-și îndesă mâinile în buzunarele nădragilor, pășind mai departe pe strada prea luminoasă pentru el. Simțea toate firele țesăturii.

Se petreceau lucruri primejdioase, știa asta: felul în care cețurile zăboveau pe timp de zi, felul în care se scutura pământul, ca un om adormit chinuit de un coșmar periodic. Fantomă se temea că n-avea să poată ajuta prea mult în zilele de căpătâi ce aveau să urmeze. Cu un an și ceva în urmă, unchiul său murise după ce Fantomă o ștersese din oraș. Fantomă fugise de frică, dar și fiindcă-și știa neputința. N-ar fi putut să ajute în timpul asediului.

Nu voia să se mai găsească într-o asemenea situație. Voia să poată ajuta cumva. Nici vorbă să fugă în pădure și să lase lumea să piară. Elend și Vin îl trimiseseră în Urteau ca să adune cât de multe informații cu putință despre Cetățean și cârmuirea sa. Avea de gând să se achite de sarcină cât de bine putea. Dacă asta însemna să-și forțeze trupul dincolo de limita periculoasă, era dispus s-o facă.

Ajunse la o răscruce mare. Se uită în amândouă direcțiile, pe străzile ce se încrucișau – îi apăreau limpede ca ziua. *Nu-s eu Născut-din-Ceață și nici împărat n-oi fi,* își zise. *Dar ceva sunt. Ceva nou. Ceva ce l-ar face mândru pe Kelsier.*

Poate că acum voi fi de ajutor.

Nu văzu mișcare în nicio direcție, așa că se furișă pe stradă și porni spre nord. I se părea straniu, uneori, să se furișeze pe o uliță ce-i părea bine luminată. Știa însă că pentru ceilalți era întunecoasă, cu lumină doar de la stele și ceața, ca întotdeauna, opacă. Cositorul ajuta la străpungerea întunericului dacă erai Allomant, iar ochii tot mai sensibili ai lui Fantomă zăreau și mai bine încă. Trecea prin cețuri abia observându-le.

Auzi patrula cu mult timp înainte s-o vadă. Cum putea cineva să *nu* audă zăngănitul ăla de armuri, să nu simtă dupăitul ăla de picioare pe caldarâm? Încremeni, lipindu-și spatele de peretele de pământ ce mărginea ulița, cu ochii ațintiți spre patrulă.

Aveau o făclie – care i se păru, lui Fantomă, un far de o strălucire aproape orbitoare. Făclia îi arăta neghiobi. Lumina nu era de folos, ci dimpotrivă. Lumina se oglindea în cețuri, înfășurând străjerii într-o bulă de lumină ce le afecta vederea

nocturnă.
Fantomă rămase unde era, neclintit. Patrula înaintă zdrăngănind, însă fără să-l observe. Era ceva… înviorător în felul în care putea să urmărească totul, simțindu-se în același timp și cu totul expus dar și pe deplin nevăzut. Îl făcea să se întrebe de ce noua cârmuire din Urteau se mai obosea cu patrulele. E drept că acești conducători skaa aveau prea puțină experiență cu cețurile.
După ce patrula dispăru după colț – și odată cu ei și făclia orbitoare – Fantomă se întoarse la treabă. Cetățeanul avea să se întâlnească în seara aceea cu aghiotanții săi, dacă programul rămânea în picioare. Fantomă avea de gând să asculte acea discuție. Păși grijuliu pe stradă.
Niciun oraș nu se compara cu Luthadel ca mărime, însă Urteau se străduia din răsputeri. Fiind reședința moștenită din generație în generație a Casei Venture, avusese cândva o importanță cu mult mai mare și fusese întreținută mai bine decât era acum. Decăderea începuse încă dinainte de moartea Lordului Legiuitor. Semnul cel mai limpede era drumul pe care pășea acum Fantomă. Cândva, orașul fusese străbătut de canale ce funcționaseră ca drumuri pe apă. În loc să le umple, populația începuse să folosească șanțurile rămase goale ca alei.
Strada pe care o folosea acum Fantomă fusese cândva un canal larg, pe care încăpeau și barje din cele mari. Ziduri înalte de trei metri se înălțau de amândouă părțile străzii aflate sub nivelul solului, și clădiri construite la buza canalului îl dominau cu înălțimea. Nimeni nu-i putuse da lui Fantomă un răspuns limpede, sau logic, la întrebarea de ce se goliseră canalele – unii dădeau vina pe cutremure, alții pe secetă. Însă rămânea faptul că în suta de ani de când se goliseră canalele, nimeni nu găsise un mod ieftin de a le umple iar.
Așa că Fantomă își văzu de drum pe „stradă”, simțind că umblă printr-un canion nesfârșit. Nenumărate scări – și câte o rampă sau câte un șir de trepte – duceau către trotuarele și clădirile de deasupra, însă prea puțini urcau acolo. Străzile-albii – cum le ziceau locuitorii – deveniseră normale pentru ei.
Fantomă simți un iz de fum. Ridică privirea și văzu o spărtură în șirul neîntrerupt de edificii. De curând, o clădire arsese din temelii. Casa unui nobil. Mirosul său, ca și celelalte simțuri, era incredibil de puternic. Se putea deci să perceapă fumul de

demult, de când clădirile arseseră în timpul jafurilor de după moartea lui Straff Venture. Însă duhoarea părea prea puternică.

Fantomă se grăbi. Urteau murea încet, se ruina, și mare parte din vină aparținea conducătorului său, Cetățeanul. Cu mult timp în urmă, Elend ținuse o cuvântare poporului din Luthadel. În noaptea când murise Lordul Legiuitor, în noaptea revoltei lui Kelsier. Fantomă își amintea bine de cuvintele lui Elend, fiindcă el vorbise despre ură, răscoală și pericolele pe care acestea le aduceau. Îi avertizase că, dacă poporul își întemeia noua guvernare pe vrajbă și vărsare de sânge, această guvernarea avea să fie mâncată pe dinăuntru de frică, invidie și haos.

Fantomă fusese de față și ascultase. Vedea acum câtă dreptate avusese Elend. Populația skaa din Urteau își răsturnase conducătorii de viță nobilă și, într-un fel Fantomă era mândru de ei c-o făcuseră. Se simțea tot mai atașat de oraș, în parte fiindcă încercau, plini de zel, să urmeze cât mai îndeaproape învățăturile Supraviețuitorului. Însă rebeliunea nu se oprise la răsturnatul nobilimii. Cum prevăzuse Elend, orașul devenise un loc al fricii și al morții.

Întrebarea era nu *de ce* se întâmpla asta, ci cum se putea opri.

Însă, deocamdată, nu era treaba lui Fantomă. El avea doar de strâns informaţii. Doar familiaritatea – obținută în săptămâni de cercetat orașul – îl făcu să-și dea seama că se apropie, fiindcă pe fundul străzilor-albii era greu să-ți dai seama pe unde te aflai. Încercase, la început, să se țină departe de ele și să se strecoare pe aleile mai înguste de deasupra. Din păcate, albiile ajungeau prin întreg orașul și pierdea atâta timp cu suișuri și coborâșuri încât pricepuse, până la urmă, că doar străzile-albii îi erau cu adevărat de folos.

Asta dacă nu cumva erai Născut-din-Ceață. Din nefericire, Fantomă nu putea sălta de pe o clădire pe alta, pe fire de putere Allomantică. Era blocat în matcă. Și făcea ce putea.

Apucă o scară și porni să se cațere. Purta mănuși de piele, însă simțea nodurile din lemn. Deasupra se făcea un trotuar mic, ce urma buza străzii-albie. Din trotuar se desprindea o alee ce ducea spre un pâlc de case. Un imobil de la capătul străduței era ținta sa, nu porni însă într-acolo. Se mulțumi să aștepte, neclintit, și să se uite după semnele care știa că erau acolo. Și, îndată, văzu ceva mișcând la o fereastră, câteva clădiri mai încolo. Urechile îi surprinseră zgomote de pași, în altă clădire.

Strada din față era supravegheată.

Fantomă se dădu într-o parte. Deși santinelele avuseseră grijă să țină aleea sub supraveghere, lăsaseră, fără să vrea o altă cale deschisă: propria lor clădire. Fantomă se furișă în noapte, simțind fiece pietricică sub tălpi, ascultând cu urechi ce auzeau cum se iuțește răsuflarea în pieptul unui om ce băga de seamă vreun lucru neobișnuit. Dădu ocol fațadei clădirii, depărtându-se de ochii pânditori, și intră pe un fundac din cealaltă parte. Ajuns acolo, puse palma pe zidul clădirii.

De dinăuntru se simțeau vibrații; încăperea era ocupată, așa că merse mai încolo. Următoarea încăpere îi atrase îndată atenția, fiindcă auzi șoapte. A treia, însă, nu-i oferi nimic. Nici vibrații, nici mișcări. Nicio șoaptă. Nici măcar bubuitul înfundat al unei bătăi de inimă – putea auzi și asta uneori, dacă aerul era îndeajuns de liniștit. Fantomă trase aer adânc în piept, Fantomă descuie la repezeală zăvorul ferestrei și se strecură înăuntru.

Era o odaie pentru odihnă, goală, așa cum se așteptase. Nu mai trecuse pe aici. Inima îi bubuia când trase obloanele după el și pătrunse în încăpere. Cu toate că era aproape beznă, nu întâmpină nicio greutate în a vedea camera. Abia dacă i se părea slab luminată.

Dincolo de încăpere descoperi un culoar mai familiar. Se strecură cu ușurință pe lângă doi străjeri, care se uitau la străzile de afară. Se simțea încântat când se infiltra astfel. Fantomă era într-una dintre garnizoanele de străjeri ai Cetățeanului, la câțiva pași, doar, de numeroși soldați înarmați. Ar fi făcut bine să-și străjuiască mai bine propria clădire.

Sui scările neauzit și își croi drum până într-o încăpere mică și arareori folosită de la catul al treilea. Verifică dacă sunt vibrații, apoi intră. Camera sărăcăcioasă era plină cu un vraf de saltele și un teanc de uniforme prăfuite. Fantomă zâmbi în timp ce pășea grijuliu și fără zarvă, izbutind să simtă cu degetele sensibile de la picioare scândurile desprinse, îndoite sau cele care scârțâiau. Se așeză pe pervazul ferestrei, sigur că, de afară, nimeni n-avea cum să-l zărească prin întuneric.

Casa Cetățeanului se afla la câțiva metri mai încolo. Lui Quellion îi repugna ostentația, așa că-și alesese pentru reședință o clădire modestă. Probabil că fusese cândva locuința unui nobil mărunt și n-avea decât o curticică, pe care Fantomă, de la înălțime, o cuprindea cu ușurință cu privirea. Clădirea

însăși licărea, lumina ieșea din toate crăpăturile și prin geamuri era de parcă ar fi fost umplută cu o putere uimitoare, pe cale să dea pe dinafară.

Dar așa vedea, de fapt, Fantomă orice clădire, datorită arderilor necontenite de cositor.

Se lăsă în spate, cu picioarele pe pervaz și spinarea lipită de cercevea. Fereastra n-avea nici geam și nici obloane, deși existau urme de cuie în lemn, indicând că fusese ceva acolo, cândva. Motivul scoaterii obloanelor nu-l privea pe Fantomă – însă lipsa lor însemna că era puțin probabil să pătrundă cineva acolo peste noapte. Cețurile puseseră stăpânire deja pe încăpere, însă pentru ochii lui Fantomă erau atât de subțiri că abia dacă le deslușea.

Un timp, nu se petrecu nimic. Clădirea și curtea de jos rămaseră tăcute, nemișcate în aerul nopții. Însă, în cele din urmă, ea apăru.

Fantomă întinse gâtul, urmărind-o pe tânără cum iese din casă și intră în grădină. Purta o rochie skaa, cafeniu-deschis – veșmânt căruia reușea să-i dea o eleganță izbitoare. Avea părul mai închis la culoare decât rochia, dar nu cu mult. Fantomă văzuse prea puțini oameni care să aibă părul de nuanța aceea – bogată, de ambră – sau, cel puțin, prea puțini izbuteau să-și ferească părul de cenușă și funingine.

Toată lumea din oraș auzise de Beldre, sora Cetățeanului, însă puțini o văzuseră. Se spunea că e frumoasă – și, în cazul de față, zvonurile erau adevărate. Însă nimeni nu spusese despre tristețea ei. Cu arderile de cositor atât de puternice, lui Fantomă i se păru că stă chiar lângă ea. Îi vădea ochii mari, mâhniți, reflectând lumina clădirii strălucitoare din spate.

În curte era o bancă, pusă în fața unei tufe. Era singura plantă rămasă în grădină; restul fuseseră smulse, lăsând doar pământul negricios în urmă.

Din ce auzise Fantomă, Cetățeanul declarase că grădinile ornamentale sunt pentru nobilime. Susținea că asemenea locuri fuseseră posibile doar prin truda sclavilor skaa – încă o cale prin care nobilimea atinsese un asemenea nivel de lux supunându-și servitorii la muncă pe măsură.

Când populația din Urteau ștersese picturile murale ale orașului și-i spărsese vitraliile, distrusese totodată și grădinile ornamentale.

Beldre se așeză pe băncuță, cu mâinile nemișcate în poală, iscodind spre tufa cea jalnică. Fantomă încercă să se convingă că nu *ea* era motivul pentru care se strecura ca să asiste la întâlnirile Cetățeanului, de cele mai multe ori cu succes. Erau cele mai bune ocazii cu putință pentru a spiona. Faptul c-o vedea pe Beldre era încă ceva pe deasupra. Nu-i păsa, oricum, *atât* de mult. Nici n-o cunoștea măcar.

Își zise asta chiar în vreme ce stătea acolo, holbându-se de sus la ea, dorindu-și să existe o cale să-i poată vorbi.

Dar nu era momentul pentru asta. Exilarea lui Beldre în grădină însemna că fratele ei era pe cale să înceapă adunarea. O ținea mereu alături, însă nu voia, se pare, ca ea să audă secrete de stat. Din păcate pentru el, fereastra i se deschidea către locul de unde pândea Fantomă. Niciun om normal – nici măcar un Cositorian sau Născut-din-Ceață de rând – n-ar fi putut auzi ce se vorbea înăuntru. Numai că Fantomă nu era, după nicio definiție de pe lume, normal.

N-o să mai fiu un nevolnic, își zise cu dârzenie și ciuli urechea la cele ce se discutau. Cuvintele străbăteau pereții, treceau prin spațiul acela mic și-i ajungeau la urechi.

— Bun, Olid, zise o voce. Ce vești ai? Vocea îi devenise familiară lui Fantomă. Quellion, Cetățeanul din Urteau.

— Elend Venture a mai cucerit un oraș, zise o a doua voce, a lui Olid, ministrul de externe.

— Unde? Vru Quellion să știe. Ce oraș?

— Unul neînsemnat, zise Olid. Din sud. Nici cinci mii de oameni.

— N-are logică, zise o a treia voce. A abandonat îndată orașul, luând cu el întreaga populație.

— Dar s-a ales, cumva, cu încă o armată de kolossi, adăugă Olid.

Bine, își zise Fantomă. A patra tainiță era a lor. Luthadel mai avea merinde pentru încă o vreme. Mai rămâneau două ascunzători – cea de aici, din Urteau, și încă una, pe unde avea să fie.

— Un tiran nu are nevoie de logică pentru ceea ce face, zise Quellion.

Era tânăr, dar nu și lipsit de minte. Uneori suna ca alți oameni pe care-i cunoscuse Fantomă. Oameni înțelepți. Însă diferența stătea în patimă.

Sau, poate, sincronizare?

— Un tiran cucerește de dragul de a ține sub control, continuă Quellion. Venture nu-i mulțumit cu pământurile pe care le-a luat, și n-o să fie în veci. O să cucerească mai departe. Până ce ajunge și la noi.

Camera se cufundă în tăcere.

— Se zice că a trimis un ambasador la Urteau, zise a treia voce. Un membru al bandei Supraviețuitorului însuși.

Fantomă ciuli urechea.

Quellion pufni.

— Unul dintre mincinoși? Vine aici?

— Ca să ne propună un tratat, din ce se zice, spuse Olid.

— Și? De ce-mi spui asta, Olid? Crezi că ar trebui să cădem la înțelegere cu tiranul?

— Nu ne putem lupta cu el, Quellion, zise Olid.

— Nici Supraviețuitorul nu se putea măsura cu Lordul Legiuitor, spuse Quellion. Dar a făcut asta oricum. A murit, însă a câștigat, dând poporului skaa curajul de a se ridica împotriva nobilimii.

— Până ce ticălosul de Venture a preluat controlul, zise a treia voce.

Din nou tăcere.

— Nu-i putem ceda lui Venture, zise în cele din urmă Quellion. Nu voi da acest oraș pe mâna niciunui nobil, nu după ce a făcut pentru noi Supraviețuitorul. Din întregul Ultim Imperiu, doar Urteau a înfăptuit țelul lui Kelsier, al unei conduceri a națiunii de către skaa. Doar noi am ars casele nobilimii. Doar noi ne-am curățat orașul de ei și de societatea lor. Doar noi am ascultat. Supraviețuitorul ne va purta de grijă.

Fantomă simți că-l cuprinde un frison. Tare i se părea ciudat să audă oameni care nu-l cunoscuseră vorbind într-un asemenea fel despre Kelsier. Ce drept aveau oamenii ăștia să vorbească ca și cum l-ar fi cunoscut pe cel ce devenise Supraviețuitorul lor?

Conversația se îndreptă spre subiecte ceva mai pământești. Vorbiră despre legi noi care aveau să interzică anumite feluri de țesături care plăcuseră cândva nobilimii, apoi deciseră să ofere mai multe fonduri comitetului de cercetare genealogică. Trebuia scos la iveală oricine ascundea rădăcini nobile. Fantomă își făcu însemnări, ca să le transmită celorlalți. Însă nu-și putea feri privirile să nu-i cadă pe tânăra din grădină.

Ce-o face atât de mâhnită? Se întrebă. Ceva din el voia să întrebe – să cuteze, cum ar fi făcut Supraviețuitorul, și să sară în grădină ca să afle de la fata gravă și solitară care se uita lung, cu atâta melancolie, la planta aceea. Se trezi că se mișcă s-o facă, apoi se controlă.

Era el ca nimeni altul, era puternic, însă – trebuia să-și amintească asta – nu era un Născut-din-Ceață. Calea sa era una a tăcerii și furișatului.

Așa că se trase înapoi. Mulțumit, pentru moment, s-o privească de acolo, simțind că într-un fel – în ciuda distanței dintre ei, în ciuda neștiinței sale – îi înțelegea simțămintele din priviri.

Cenușa.

Nu cred că lumea a înțeles, de fapt, cât de norocoși erau cu toții. Pe parcursul miei de ani de dinainte de Prăbușire, au aruncat cenușa în râuri, au făcut-o movile în afara orașelor și, în general, au lăsat-o în pace. N-au înțeles că fără microbii și plantele concepute de Rashek ca să mistuie particulele de cenușă, pământul ar fi fost iute astupat.

Deși, desigur, asta s-a și întâmplat în cele din urmă.

15

Cețurile ardeau. Strălucitoare, orbitoare, aprinse de roșeața soarelui, păreau un foc ce o cuprindea în văpaie.

Ceața pe timp de zi era nefirească. Însă nici cețurile nopții nu păreau să mai fie ale lui Vin. Cândva, o protejau și o adăposteau. Acum i se păreau din ce în ce mai străine. Când folosea allomanția, avea senzația că cețurile se retrag încetișor – ca o fiară ce dă înapoi în fața unei lumini puternice.

Stătea singură în fața taberei, tăcută cu toate că soarele răsărise cu ore în urmă. Până acum, Elend continuase să-și țină armata la adăpost de cețuri ordonând ca soldații să rămână în corturi. Ham susținuse că nu era nevoie să fie expuși, însă Vin simțea, instinctiv, că Elend avea să rămână la planul de a le cere ostașilor să intre în cețuri. Aveau nevoie de imunitate.

De ce? Își zise Vin iscodind cețurile luminate. *De ce v-ați schimbat? Ce e altfel?* Cețurile dansau în jurul ei, deplasându-se în felul lor straniu, în învârtejiri și vălătuci. Lui Vin i se păru că se mișcau, parcă, mai rapid. Că zumzăiau. Vibrau.

Soarele își întețea arșița. În cele din urmă, cețurile se retraseră, făcându-se nevăzute precum apa ce se evaporă dintr-

o oală pusă pe foc. Vipia o lovea ca un val, iar Vin se întoarse și privi cum se duc cețurile, murind ca un strigăt îndepărtat.

Nu sunt naturale, gândi Vin în vreme ce străjile anunțau că totul se limpezise. Tabăra începu îndată să se frământe, să se miște, oamenii ieșiră din corturi și începură să-și vadă de treburile de dimineață cu o anume grabă. Vin se opri în capul taberei, pe drumul de pământ bătătorit, lângă canalul nemișcat din dreapta. Păreau mai *reale* acum, că cețurile nu mai erau.

Ceruse părerea lui Sazed și lui Elend – dacă ei credeau că-s naturale sau... altceva. Și amândoi, ca niște învățați ce erau, citaseră teorii ce veneau în sprijinul *ambelor* opinii. Sazed, cel puțin, luase până la urmă o decizie, acceptând că cețurile erau un fenomen natural.

Până și felul în care se agață de oameni și-i sufocă, în vreme ce pe alții îi lasă în pace, nu se poate explica, Doamna Vin, spuse acesta*. Până la urmă, și înțepăturile de insecte îi ucid pe unii, în timp ce pe alții abia dacă-i supără nițel.*

Pe Vin n-o interesau teoriile și dezbaterile. Își petrecuse mare parte din viață gândindu-se la cețuri ca la oricare alt fenomen al naturii. Reen și ceilalți hoți obișnuiau să ia în derâdere basmele care povesteau că cețurile ar fi fost supranaturale. Însă, când Vin devenise Allomantă, ajunsese să cunoască cețurile. Le *simțea*, iar simțurile i se ascuțiseră în ziua când atinsese puterea de la Fântâna Înălțării.

Dispăreau prea iute. Când le ardea soarele, se retrăgeau ca o persoană care-și caută adăpost. Ca... un bărbat care și-a istovit puterea luptând și, în cele din urmă, renunță și se retrage. Pe lângă asta, cețurile nu apăreau în încăperi. Un simplu cort era de ajuns ca să-i apere pe cei dinăuntru. Era ca și cum cețurile înțelegeau, într-un fel, că erau excluse, deloc binevenite.

Vin aruncă o uitătură spre soarele, ce strălucea ca o bucată de chihlimbar dincolo de pâcla întunecată a văzduhului. Își dori ca Tensoon să fie acolo, ca să vorbească cu el despre ce o îngrijora. Îi ducea dorul, mai mult decât ar fi crezut. Onestitatea lui simplă se potrivise bine cu a sa. Încă nu știa ce se alesese de el după ce se întorsese la ai săi; încercase să afle un alt kandra care să trimită un mesaj, însă în ultima vreme creaturile astea erau tare greu de găsit.

Oftă și se întoarse încetișor în tabără.

Era impresionant cât de iute reușiseră să pună armata în

mișcare. Își pierdeau diminețile blocați în corturi, îngrijindu-și armurile și armele, în vreme ce bucătarii găteau și ei ce se putea. Până să se apropie Vin, focurile din vetre începuseră să ardă cu pălălaie iar corturile să cadă la pământ, strânse de soldații ce se pregăteau pentru plecare.

Când trecu, unii dintre oameni o salutară. Alții înclinară respectuoși capul. Alții, însă, își feriră privirea, părând șovăielnici. Nu-i învinuia. Nici măcar *ea* nu știa care-i era locul în armată. Ca soție a lui Elend, era propriu-zis împărăteasa lor, deși nu purta veșminte imperiale. Era, pentru mulți, un simbol religios, Moștenitoarea Supraviețuitorului. Nu prea voia nici titlul acela.

Îi găsi pe Elend și pe Ham stând de vorbă lângă cortul imperial, care începuse să fie dezasamblat. Deși stăteau la loc deschis și gesticulau ca lipsiți de griji, pe Vin o izbi imediat cât de departe stăteau de lucrători, de parcă Elend și Ham n-ar fi dorit să fie auziți. Arzând cositor, deslușí ce-și spuneau înainte să se apropie.

— Ham, zicea cu voce joasă Elend, știi că am dreptate. Nu putem continua așa. Cu cât pătrundem mai adânc în Stăpânirea Vestică, cu atât o să pierdem mai multă lumină a zilei în favoarea cețurilor.

Ham clătină din cap.

— Ai fi în stare să te uiți cum îți mor soldații, El?

Fața lui Elend împietri, și-i întâlni privirea lui Vin, care ajunsese lângă ei.

— Nu ne putem îngădui să stăm, în fiecare dimineață, după cețuri.

— Chiar dacă sunt salvate vieți? Întrebă Ham.

— Încetineala *costă* vieți, zise Elend. Fiece ceas pe care-l petrecem aici aduce cețurile mai aproape de Stăpânirea Centrală. Plănuim să ducem asediul o vreme, Ham – și asta înseamnă că trebuie să ajungem cât mai devreme cu putință la Fadrex.

Ham se uită către Vin, așteptând sprijin. Ea clătină din cap.

— Îmi pare rău, Ham. Elend are dreptate. Nu putem ține armata la cheremul cețurilor. Am fi lipsiți de apărare – dacă ne-ar ataca cineva dimineața, oamenii noștri ar trebui fie să reacționeze și să fie izbiți de cețuri, fie să stea ascunși în corturi și să aștepte.

Ham, nemulțumit, își ceru voie să plece și o porni prin cenușă să ajute un grup de soldați la strânsul corturilor. Vin se alătură lui Elend, urmărindu-l cum pleacă pe soldatul cel masiv.

— Kelsier a greșit în privința lui, zise ea în cele din urmă.

— Cine? Ham?

Vin dădu din cap.

— La final – după ce a murit Kelsier – am găsit un ultim mesaj de la el. Zicea acolo că stabilea ca tovarășii săi să fie conducători în noul guvern. Boare să fie ambasador, Dockson birocrat, iar Ham general. Ceilalți doi se potrivesc de minune cu slujbele, însă Ham…

— Se implică prea mult, zise Elend. Trebuie să cunoască personal orice om pe care-l comandă, sau nu se simte în largul lui. Și, după ce ajunge să-i cunoască, se atașează de ei.

Vin încuviință tăcută, văzând cum Ham începe să râdă și să lucreze cu soldații.

— Ascultă numai, zise Elend, cât de sec vorbim despre viețile celor ce ne urmează. Poate ar fi mai bine să ne atașăm, ca Ham. Poate atunci nu aș mai porunci cu atâta ușurință oamenilor să-și dea viața.

Vin îi aruncă o privire, îngrijorată de amărăciunea din glasul său. Elend zâmbi, încercând s-o acopere, și se uită în depărtare.

— Trebuie să faci ceva cu kolosul ăla al tău. Umblă brambura prin tabără, sperie oamenii.

Vin se încruntă. Îndată ce se gândi la creatură, locul unde se afla aceasta îi apăru în minte – pe lângă marginea taberei. Se afla mereu la porunca ei, însă nu putea să-l comande direct și deplin decât când se concentra. Altfel îi urma ordinele mai generale – să stea în zonă, să nu omoare nimic.

— Ar trebui să mă asigur că barjele sunt gata să pornească, zise Elend. O privi, și când ea nu schiță vreun gest că ar vrea să-l însoțească o sărută și plecă.

Vin o porni iarăși prin tabără. Majoritatea corturilor erau acum coborâte și strânse, iar soldații se mișcau iute. Trecu de perimetrul taberei și-l văzu pe Uman așezat, în liniște, cu cenușa coborându-i încetișor pe picioare. Se uita cu ochii lui roșii la tabără, cu fața schimonosită de pielea sfâșiată ce-i atârna de la ochiul drept până la colțul gurii.

— Uman, zise ea încrucișând brațele.

Kolosul o privi, apoi se ridică în picioare, făcând să se scuture

cenușa de pe trupul albastru, înalt de peste trei metri și cu mușchi uriași. Cu toate că ucisese multe asemenea creaturi, cu toate că știa că o controla deplin pe aceasta, Vin simți un moment de frică instinctivă când se găsi lângă fiara imensă, cu pielea întinsă și despicături sângerânde.

— De ce ai venit în tabără? Zise alungându-și panica.

— Sunt uman, zise kolosul cu glasul lui tărăgănat și apăsat.

— Ești kolos, zise ea. Doar știi asta.

— Ar trebui să am o casă, zise Uman. Ca acelea.

— Acelea sunt corturi, nu case, zise Vin. Nu poți intra în tabără așa. Trebuie să stai cu ceilalți kolossi.

Uman se răsuci și se uită spre sud, unde aștepta armata de kolossi, separată de oameni. Rămâneau sub controlul lui Elend, douăzeci de mii la număr, acum că-i adăugaseră și pe cei care așteptaseră alături de corpul principal de armată. Avea mai multă logică să fie lăsați sub controlul lui Elend, de vreme ce – ca tărie brută – era un Allomant cu mult mai puternic decât Vin.

Uman întoarse iarăși privirea spre ea.

— De ce?

— De ce trebuie să stai cu ceilalți? Fiindcă-i stingherești pe oamenii din tabără.

— Atunci ar trebui să mă atace, zise Uman.

— De aceea nu ești uman, zise Vin. Noi nu atacăm doar fiindcă cineva ne stingherește.

— Nu, zise Uman. Ne puneți pe *noi* să-i ucidem în locul vostru.

Vin se poticni și-și înclină capul într-o parte. Uman, în schimb, își purta iarăși privirea peste tabăra oamenilor. Ochii roșii, rotunzi îi făceau expresia greu de deslușit, însă Vin aproape că simți o… melancolie.

— Ești una dintre noi, zise Uman.

— Eu?

— Ești ca noi, zise creatura. Nu ca ei.

— De ce spui asta?

Uman își coborî privirea asupra ei.

— Ceață, rosti.

Vin se simți cuprinsă de un fior, deși nu știa de ce.

— Cum adică?

Uman nu răspunse.

— Uman, zise încercând o altă tactică. Ce crezi despre cețuri?

— Ele vin noaptea.

Vin dădu din cap.

— Da, dar ce crezi tu despre cețuri. Ce crede neamul tău. Îi omoară vreodată?

— Săbiile ucid, zise Uman. Ploaia nu ucide. Cenușa nu ucide. Ceața nu ucide.

Logică destul de bună, își spuse Vin. *Acum un an aș fi fost de acord.*

Era gata s-o lase baltă cu tema asta, însă Uman continuă.

— O urăsc. O urăsc fiindcă mă urăște, spuse și o privi. *Tu* simți.

— Da, zise Vin spre propria-i surprindere. Așa este.

Kolosul o privi, cu o dâră de sânge ce-i pornea de la pielea despicată de lângă ochi și se întindea pe pielea-i albastră, amestecându-se cu particulele de cenușă. Dădu în cele din urmă din cap, de parcă ar fi aprobat sinceritatea răspunsului ei.

Vin se cutremură. *Ceața nu-i vie. Nu mă poate urî. Sunt închipuiri.*

Însă cândva… cu ani în urmă, își trăsese vlaga din cețuri. Când se luptase cu Lordul Legiuitor izbutise, cumva, să le aibă în putere. Fusese ca și cum ar fi folosit chiar cețurile ca să-i alimenteze allomanția, în loc de metale. Doar cu această putere izbutise să-l înfrângă pe Lordul Legiuitor.

Trecuse mult de atunci și nu mai izbutise să repete asta. Încercase de nenumărate ori de-a lungul anilor și, după multe nereușite, începea să creadă că, poate, se înșelase. Cu siguranță, în perioada din urmă, cețurile fuseseră neprietenoase. Încerca să-și spună că n-aveau nimic supranatural, știa însă că nu așa stau lucrurile. Fiindcă cum era, atunci, cu spiritul de ceață, lucrul care încercase să-l ucidă pe Elend – apoi îl salvase arătându-i ei cum să-l transforme într-un Allomant? Era real, de asta măcar era sigură, chiar dacă nu mai văzuse spiritul acela de mai bine de un an.

Dar ce se petrecea cu ezitarea asta a cețurilor, cu felul în care se dădeau deoparte din calea ei? Ce era cu felul în care nu intrau în clădiri și cu felul în care ucideau? Totul părea să ducă spre ce spusese Uman. Cețurile – Adâncimea – o urau. Și acum, iată, admitea lucrul căruia-i rezistase atâta vreme.

Cețurile reprezentau dușmanul.

Li se spune savanți Allomantici. Bărbați sau femei care incendiază metal atât de mult timp încât fluxul constant de putere Allomantică le transformă fiziologia însăși.

În cele mai multe cazuri, cu majoritatea metalelor, aceste efecte sunt abia sesizabile. Arzătorii de bronz, de pildă, devin adesea savanți de bronz fără s-o știe. Raza de acțiune li se mărește de la arderea atât de îndelungată a metalului. Să devii savant de fludor e periculos, fiindcă înseamnă să-ți împingi corpul să stea întruna într-o stare în care nu se simte extenuarea sau durerea. Cei mai mulți se sinucid accidental înainte ca procesul să fie desăvârșit și, în opinia mea, beneficiul nu merită efortul.

Savanții de cositor, pe de altă parte... ei sunt ceva special. Înzestrați cu simțuri cu mult peste ce i-ar trebui oricărui Allomant, sau pe care le-ar vrea vreunul, devin sclavii a ceea ce ating, aud, văd, miros și gustă. Însă puterea nefirească a acestor simțuri le oferă un avantaj aparte, unul interesant.

S-ar putea afirma că, la fel ca un Inchizitor transformat de un piron hemalurgic, savantul Allomantic nici măcar nu mai este uman.

16

Fantomă se trezi în beznă.

Asta se întâmpla tot mai rar. Simțea legătura peste ochi și urechi, legată strâns. Îi intra în pielea suprasensibilă, însă era mult mai bine decât alternativa. Lumina stelelor era pentru ochii săi la fel de puternică precum soarele, iar pașii de pe culoarul din afara camerei sale puteau să sune ca niște tunete. Chiar și legat cu pânza aceea groasă, chiar și cu urechile înfundate cu ceară, chiar cu obloanele bine trase și astupate, uneori îi venea greu să adoarmă.

Atenuarea era periculoasă. Îl făcea vulnerabil. Însă lipsa de somn ar fi fost și mai primejdioasă încă. Poate că lucrurile pe care și le făcuse arzând cositor aveau să-l omoare. Însă, cu cât zăbovea mai mult printre oamenii din Urteau, cu atât mai mult simțea că vor avea nevoie de ajutorul său ca să supraviețuiască în fața pericolelor ce se apropiau. Îi trebuia o direcție. Se temea să nu fi luat decizia greșită, însă măcar luase o hotărâre. Avea să continue ca până atunci, sperând să fie îndeajuns.

Gemu ușor, se ridică în șezut, își scoase legătura și-și trase dopurile de ceară din urechi. Camera era întunecoasă, însă chiar și cea mai firavă geană de lumină ce se strecura printre șipcile obloanelor – îndesate cu pânză – îi era suficientă ca să vadă.

Cositorul îi ardea liniștit în stomac. Rezerva era pe terminate, consumată pe parcursul nopții. Trupul său îl folosea acum instinctiv, la fel cum respira sau clipea. Auzise că Brutalii puteau arde fludor ca să-și vindece rănile chiar dacă se aflau în stare de inconștiență. Corpul pricepea ce-i trebuie.

Întinse mâna și-o băgă într-o găletușă de lângă pat, scoțând-o plină cu praf de cositor. Își luase cu el o provizie bună din Luthadel, și cumpărase și mai mult de pe piața neagră. Din fericire, cositorul era destul de ieftin. Puse praful într-o cană de pe policioara de lângă pat, apoi porni spre ușă. Încăperea era mică și înghesuită, însă nu trebuia s-o împartă cu nimeni. Asta, după standardele skaa, era un lux.

Își strânse pleoapele, apoi trase ușa. Lumina coridorului scăldat de soare îl lovi. Scrâșni din dinți, din pricina luminii puternice, cu toate că ținea pleoapele strânse, și pipăi pe jos, prin preajmă. Găsi ulcica plină cu apă proaspătă – adusă de la puț de slujitorii de la han – și o trase înăuntru, apoi închise ușa.

Clipind, străbătu încăperea ca să-și umple cana. Bău apa cu cositor. Avea să-i ajungă pentru toată ziua. Mai luă un pumn de pilitură și-o îndesă în pungă, pentru orice eventualitate.

Câteva minute mai târziu era îmbrăcat și pregătit. Se așeză pe pat și închise ochii, pregătindu-se pentru o nouă zi. Dacă era să creadă iscoadele Cetățeanului, alți membri ai echipei lui Elend se îndreptau spre Urteau. Probabil că li se poruncise să pună mâna pe conținutul tainiței și să liniștească răscoala; Fantomă trebuia să afle cât mai multe cu putință înainte ca trimișii să sosească.

Stătu așa, învârtindu-și în minte planuri, cugetând. Simțea bubuituri de pași în camera de alături – structura de lemn se zguduia și se cutremura de parcă ar fi fost un stup enorm plin cu albine fremătătoare. Auzea slab sunet de clopot. Era încă devreme, abia trecut de amiază, însă cețurile se destrămaseră deja – Urteau avea parte de cam șase sau șapte ore fără ceață pe zi, și asta-l făcea un loc unde recoltele puteau încă crește și oamenii dăinui.

Fantomă, de obicei, ar fi dormit pe timp de zi. Însă avea lucruri de făcut. Deschise ochii, apoi întinse mâna spre policioară și luă o pereche de ochelari. Fuseseră făuriți după cum ceruse, cu lentile ce nu-i schimbau cu nimic vederea. Erau de sticlă simplă.

Și-i puse, apoi își legă din nou cârpa peste cap, acoperind

partea din față și laturile lentilelor. Chiar și cu simțurile ascuțite, nu reușea să vadă cu ochii închiși. În schimb, dacă-și punea ochelarii, putea deschide ochii și purta, în același timp, legătura de cârpă. Înaintă orbește spre geam, apoi trase de pătura întinsă peste tocul ferestrei și dădu de perete obloanele.

Lumina fierbinte – aproape arzătoare – a soarelui îl scăldă. Pânza îi apăsa pielea capului. Însă putea vedea. Cârpa bloca îndeajuns de mult lumina pentru a-l împiedica să orbească, însă lăsa să pătrundă suficientă cât să poată vedea. Era de fapt ca și cețurile – cârpa era aproape invizibilă pentru el, fiindcă vederea sa avea o ascuțime nefirească. Mintea filtra imaginile.

Fantomă înclină din cap, apoi își luă bastonul de duel și ieși din încăpere.

— Știu că ești tăcut de fel, zise Durn bătând ușurel darabana cu niște bețe în pământul de dinaintea lui. Dar până și tu trebuie să recunoști că e mai bine așa decât să trăiești sub stăpâni.

Fantomă stătea într-o stradă-albie, la zidul de piatră ce sprijinise canalul, cu capul ușor plecat. Puțul pieței era cea mai largă dintre străzile-albii din Urteau, așa de lată că trei bărci puteau sta una lângă alta în mijlocul său, și încă mai rămânea loc și pentru altele să treacă, în amândouă direcțiile. Devenise un bulevard central al orașului. Iar asta însemna că era un loc de mâna întâi pentru negustori, dar și pentru cerșetori.

Cerșetori precum Fantomă și Durn. Stăteau în mijloc, copleșiți de înălțimea clădirilor de pe cele două maluri. Prea puțini trecători îi băgau în seamă pe zdrențăroși. Niciunul nu se oprea ca să bage de seamă că unul părea să se uite cu atenție la mulțime, în ciuda legăturii negre de pânză de pe ochi, în vreme ce celălalt vorbea prea coerent ca să fi fost educat în canale.

Fantomă nu-i răspunse lui Durn. În tinerețe, felul în care vorbea – accent puternic, limbaj împănat de argou – îl marcase, făcuse ca oamenii să-l socoată mai prejos. Nici acum nu avea limba iute și felul cuceritor de-a fi al lui Kelsier. Așa că încerca să spună cât mai puține. Astfel nu existau prea multe șanse ca să dea de belea.

Și, ciudat lucru, în loc să-l găsească *și mai* puțin demn de respect, lumea, când nu vorbea, părea să-i dea mai multă atenție. Durn continuă să bată ritmul, ca un artist stradal fără public. Pământul de dedesubt era prea moale pentru ca altcineva să audă bătăile – asta dacă nu erai Fantomă.

Ritmul lui Durn era perfect. Orice menestrel i-ar fi purtat sâmbetele.

— Uită-te la piață, zic, continuă Durn. Sub Lordul Legiuitor, mulți skaa n-ar fi putut în veci să facă comerț liber. Avem ceva frumos aici. Skaa ce conduc skaa. Suntem fericiți.

Fantomă vedea piața. I se părea că, dacă poporul ar fi fost cu adevărat fericit, s-ar fi citit zâmbete pe fețe și nu priviri piezișe. Ar fi stat să prefire marfa, nu să înhațe la iuțeală ce voiau și să pornească mai departe. Iar dacă orașul ar fi fost paradisul care pretindea că este, n-ar fi fost nevoie de zeci de soldați care să supravegheze mulțimea. Fantomă clătină din cap. Toată lumea purta aproape aceleași haine – croieli și culori impuse de ordinele Cetățeanului. Până și cerșitul era strict reglementat. În curând aveau să sosească unii care să măsoare pomana primită de Fantomă, să aprecieze cât de mult câștigase și să tragă partea Cetățeanului.

— Uite, spuse Durn, vezi pe cineva bătut sau ucis pe stradă? Asta trebuie să merite vreo câteva restricții.

— Omorurile se întâmplă pe alei liniștite acum, zise moale Fantomă. Măcar Lordul Legiuitor ne ucidea pe față.

Durn, nemulțumit, se lăsă pe spate, bătând de zor cu bețele. Era un ritm complicat. Fantomă simțea vibrațiile pământului și le găsea liniștitoare. Știau că trec pe lângă un asemenea talent, care bătea ușurel lutul în vreme ce ei treceau? Durn ar fi putut fi un maestru muzician. Din păcate, sub guvernarea Lordului Legiuitor, skaa nu interpreta muzică. Iar sub Cetățean… nu era bine în general să atragi atenția asupra ta, indiferent cum.

— Uite-acolo, zise deodată Durn. Cum a fost promis.

Fantomă ridică ochii. Prin rumoare, sunet, sclipiri vii de culoare și izul puternic de gunoi, oameni și mărfuri de vânzare, Fantomă văzu un grup de prizonieri, escortați de soldați în cafeniu. Uneori șuvoiul senzațiilor era copleșitor. Cu toate acestea, cum îi spusese cândva lui Vin, arderea cositorului n-avea a face cu cât putea cineva să simtă, ci cu cât izbutea să ignore. Și învățase bine să se concentreze pe simțurile necesare, lăsând deoparte lucrurile care-l puteau distrage.

Cei din piață făcură loc soldaților și prizonierilor. Lumea, cu capetele plecate, privea cu solemnitate.

— Mai vrei să te ții după ei? Întrebă Durn.

Fantomă se ridică în picioare. Durn dădu din cap aprobator,

apoi se ridică și-l apucă pe Fantomă de umăr. Știa că acesta poate să vadă – sau, cel puțin, Fantomă își închipuia că Durn avea suficient spirit de observație ca să fi băgat de seamă asta. Însă amândoi se făceau că n-ar ști. Era lucru obișnuit printre cerșetori să se prefacă ologi, ca să adune mai mulți bănuți. Durn însuși umbla cu un șchiopătat fals și pusese să i se smulgă părul din anumite zone, ceea ce-i dădea un aer bolnăvicios. Dar Fantomă îi simțea izul de săpun de pe piele și mirosul de vin bun din răsuflare. Era un căpitan de hoți; puțini aveau în oraș mai multă putere. Însă era destul de iscusit cu deghizările sale încât să poată merge pe stradă nebăgat în seamă.

Nu erau singurii care-i urmau pe soldați și pe prizonierii acestora. Niște skaa purtând cenușiul aprobat se țineau ca niște năluci după grupul acela – o mulțime tăcută, târându-se prin cenușa ce cădea. Soldații urcară o rampă ce suia din străzile-albii, călăuzindu-și prizonierii într-o zonă mai de soi a orașului, unde unele canale fuseseră umplute și peticite.

Iute, punctele moarte începură să se arate. Cicatrici carbonizate – ruine care fuseseră cândva case. Mirosul de fum era aproape copleșitor pentru Fantomă, și trebui să înceapă să respire pe gură. Nu fusese nevoie să meargă mult. Cetățeanul însuși era în așteptare. Nu călărea vreun cal – fuseseră cu toții trimiși la ferme, fiindcă doar nobilii erau considerați prea buni ca să poată păși pe pământ cu propriile picioare. În schimb purta roșu.

— Cu ce e îmbrăcat? Șopti Fantomă în vreme ce Durn îl călăuzea mai pe la marginea mulțimii. Cetățeanul și garda sa stăteau pe treptele unei reședințe deosebit de fastuoase, iar skaa se adunau împrejur. Durn îl conduse pe Fantomă spre un loc unde câțiva duri puseseră stăpânire pe un petic de stradă doar al lor, de unde se vedea bine Cetățeanul. Îi făcură semne lui Durn, lăsându-l să treacă fără comentarii.

— Ce vrei să zici? Întrebă Durn. Cetățeanul e îmbrăcat ca întotdeauna – nădragi skaa și suman.

— Sunt roșii, șopti Fantomă. Nu-i o culoare aprobată.

— Ba din dimineața asta e. Funcționarii guvernamentali o pot purta. În acest fel ies în evidență, iar cei aflați în nevoie îi pot găsi. Sau, cel puțin, asta este explicația oficială.

Fantomă se încruntă. Însă altceva îi captă atenția.

Ea era acolo.

Lucru firesc, desigur – își însoțea fratele peste tot. Se îngrijora pentru siguranța ei și arareori o scăpa din vedere. Arăta la fel ca întotdeauna, ochi triști și părul ca o aureolă de nuanța chihlimbarului.

— Trist grup astăzi, zise Durn, și mai întâi Fantomă își închipui că se referă la Beldre.

Însă Durn arăta cu bărbia spre grupul de prizonieri. Nu păreau cu nimic diferiți de ceilalți oameni din oraș – haine cenușii, fețe mânjite de cenușă, posturi umile. Cetățeanul, totuși, ieși în față ca să explice diferențele.

— Una dintre primele proclamații pe care le-a făcut guvernământul, anunță acesta, a fost cea a solidarității. Suntem un popor skaa. „Nobilii” aleși de Lordul Legiuitor ne-au oprimat vreme de zece secole. Urteau, am decis noi, va deveni un loc al libertății. Un loc așa cum a profețit că va fi Supraviețuitorul însuși.

— I-ai numărat? Îi șopti Durn lui Fantomă.

— Zece, zise acesta. Cei pe care îi așteptam. Nu-ți meriți banii, Durn.

— Privește.

— Aceștia de aici, zise Cetățeanul, cu chelia lucind în roșeața soarelui, și-i arătă cu degetul pe prizonieri, nu au luat seamă la avertizările noastre. Știau, cum știți cu toții, că orice nobil care rămâne în oraș va plăti cu viața! Aceasta este voința noastră – *întreaga* noastră voință.

— Însă, cum le e felul, au fost prea aroganți ca să asculte. Au încercat să se ascundă. Însă se cred mai buni decât noi. Mereu s-au crezut astfel. Și asta i-a dat în vileag.

Se opri o clipă, apoi începu să vorbească iarăși.

Și de aceea facem ce trebuie făcut.

Le făcu semn soldaților să se apropie. Aceștia împinseră prizonierii pe trepte. Fantomă simți iz de ulei când soldații deschiseră ușile casei și-i împinseră acolo pe captivi. Apoi zăvorâră ușa pe dinafară și luară poziție. Fiecare soldat aprinse o făclie și o aruncă pe clădire. Nu era nevoie de simțuri supraomenești ca să simți fierbințeala ce se iscă iute, făcând mulțimea să se retragă – revoltată și temătoare, însă fascinată.

Ferestrele fuseseră închise cu scânduri bătute în cuie. Fantomă văzu degete încercând să desprindă lemnul, auzi oameni țipând. Îi auzea izbind în ușa încuiată, încercând să scape, urlând de

groază.

Își dorea să poată face ceva. Însă, chiar și cu cositorul, nu se putea lupta cu un pluton întreg de soldați. Elend și Vin îl trimiseseră să adune informații, nu să o facă pe eroul. Însă tot plecă cu umerii căzuți, numindu-se laș în vreme ce se depărta de clădirea în flăcări.

— N-ar trebui să fie așa, șopti aspru Fantomă.

— Erau nobili, zise Durn.

— Ba nu erau! Poate părinții lor să fi fost, dar ăștia erau skaa. Oameni normali, Durn.

— Au sânge de nobil.

— Așa avem toți, dacă cauți îndeajuns de mult în urmă, zise Fantomă.

Durn clătină din cap.

— Așa trebuia. Aceasta e voia Supravie…

— Nu-i *rosti* numele ca să justifici barbaria asta, zise Fantomă.

Durn tăcu o clipă, lăsând să se audă vuietul flăcărilor și strigătele celor ce mureau. Apoi spuse:

— Știu că-i greu de văzut, și poate că Cetățeanul face exces de zel. Dar… l-am auzit pe *el* vorbind odată. Pe Supraviețuitor. Lucruri din astea învăța el poporul. Moarte nobililor, skaa să se conducă singuri. Dacă l-ai fi auzit, ai fi înțeles. Uneori trebuie să distrugi ceva ca să poți construi altceva mai bun.

Fantomă închise ochii. Văpaia focului parcă îi pârjolea pielea. *Îl auzise* pe Kelsier vorbindu-le mulțimilor. Iar Kelsier rostise lucrurile la care se referea Durn. Atunci, vorbele Supraviețuitorului fuseseră cuvinte de speranță, de năzuință spre mai bine. Aceleași cuvinte, repetate acum, deveneau vorbe ale urii și distrugerii. Fantomă se simți îngrețoșat.

— Din nou, Durn, zise ridicând privirea și simțindu-se deloc binevoitor, nu te plătesc să-mi vâri pe gât propaganda Cetățeanului. Spune-mi de ce sunt aici, ori de la mine nu mai capeți un ban.

Cerșetorul cel spătos se răsuci și-l privi pe Fantomă în ochi, pe după legătură.

— Numără craniile, spuse cu voce slabă. Și, zicând asta, Durn își luă mâna de pe umărul lui Fantomă și se pierdu în mulțime.

Fantomă nu-l urmă. Duhoarea de fum și de carne arsă devenea tot mai puternică. Se răsuci pe călcâie, făcându-și loc prin mulțime, în căutare de aer curat. Dădu peste o clădire,

trase aer adânc în piept, simțind apăsarea lemnului tare și zgrunțuros. I se părea că fulgii de cenușă se contopeau cu rugul din spatele său, frânturi de moarte împrăștiate în vânt.

Auzi voci. Se întoarse într-acolo, băgând de seamă că Cetățeanul și gărzile sale se îndepărtaseră de lângă foc. Quellion se adresa mulțimii, îi încuraja să fie vigilenți. Fantomă stătu un timp și privi. În cele din urmă gloata începu să plece, urmându-l pe Cetățean pe drumul înapoi spre groapa pieței.

I-a osândit, acum trebuie să-i binecuvânteze. Deseori, mai ales după execuții, Cetățeanul vizita personal oamenii, umblând printre prăvălii, strângându-le mâna și îmbărbătându-i.

O apucă pe o străduță lăturalnică. Curând trecu de zona mai bogată a orașului și ajunse într-o fundătură. Alese un loc unde zidul de sprijin se prăbușise formând un povârniș până în canalul uscat, apoi sări și alunecă până în capăt. Își ridică gluga mantiei, umbrindu-și ochii acoperiți, și-și croi drum prin strada aglomerată cu îndemânarea unui copil crescut pe stradă.

Deși o luase pe o rută ocolitoare, ajunse la Piață înaintea Cetățeanului și a alaiului său. Fantomă văzu, prin ploaia de cenușă, cum bărbatul urcă pe o ridicătură lată de pământ, urmat de sute de adepți.

Vrei să fii el, gândi Fantomă, furișându-se pe după prăvălia unui negustor. *Kelsier a murit ca să dea speranță acestor oameni, iar acum tu vrei să-i răpești moștenirea.*

Acest bărbat nu era Kelsier. Acest bărbat nu era demn nici măcar să pronunțe numele Supraviețuitorului.

Cetățeanul se mișca de colo-colo, păstrând un aer patern, vorbind oamenilor din piață. Le punea mâna pe umăr, le strângea mâinile, zâmbea binevoitor.

— Supraviețuitorul ar fi mândru de voi.

Fantomă putea să-i distingă vocea peste murmurul mulțimii.

— Cenușa care cade este un semn de la el – reprezintă prăbușirea imperiului, cenușa tiraniei. Din această cenușă noi vom clădi o nouă națiune! Una stăpânită de skaa.

Fantomă se dădu mai aproape și își coborî gluga, pipăind aerul din față cu mâinile ca și cum ar fi fost orb. Își ducea bastonul de duel pe spate, prins într-o curea ascunsă de faldurile cămășii gri, lăbărțate. Era mai mult decât capabil atunci când venea vorba de umblat prin mulțime. În timp ce Vin se străduise mereu să rămână ascunsă și nevăzută, Fantomă izbutise să le

dobândească pe amândouă fără ca măcar să încerce. De fapt, adesea, încerca opusul. Visase să devină un bărbat precum Kelsier – căci chiar înainte de a-l întâlni pe Supraviețuitor, Fantomă auzise povești despre el. Cel mai mare hoț skaa al tuturor timpurilor – un bărbat destul de cutezător încât să încerce să-l jefuiască pe Lordul Legiuitor însuși.

Și totuși, în ciuda strădaniilor sale, Fantomă nu reușise să se facă observat. Era pur și simplu prea ușor să ignori încă un băiat cu față cenușie, mai ales dacă nu îi înțelegeai greoiul dialect estic. Fusese nevoie de fapt să-l întâlnească pe Kelsier – să vadă cum putea acesta să-i influențeze pe oameni vorbindu-le – pentru a-l convinge în cele din urmă pe Fantomă să abandoneze dialectul. Atunci Fantomă începuse să înțeleagă că în cuvinte se afla ascunsă o putere.

Fantomă se furișă până în fața mulțimii care-l privea pe Cetățean. Fu înghiontit și împins, dar nimeni nu cârti împotriva lui. Un om orb prins în îmbulzeală era ușor de ignorat – iar ce era ignorat putea ajunge și în locuri în care n-ar fi trebuit. Mișcându-se atent, Fantomă se găsi curând în fruntea grupului, la nici jumătate de braț distanță de Cetățean.

Omul mirosea a fum.

— Înțeleg, jupâneasă, spunea Cetățeanul în timp ce strângea mâinile unei femei în vârstă. Dar nepotul dumitale este trebuincios acolo unde este, la muncă pe câmp. Fără el și cei asemeni lui, nu am avea ce pune pe masă. O națiune stăpânită de skaa trebuie să fie și una *muncită* de skaa.

— Dar… nu se poate înapoia, măcar un pic? Întrebă femeia.

— Cu timpul, jupâneasă, zise Cetățeanul. Cu timpul.

Uniforma lui de un roșu-aprins era singura pată de culoare de pe întreaga stradă, iar Fantomă se trezi că se holbează la ea. Își feri privirea și continuă manevrele, căci nu Cetățeanul era țelul său.

Beldre stătea pe margine, ca de obicei. Întotdeauna privind, niciodată intervenind. Cetățeanul era atât de activ încât sora lui era adesea dată uitării. Fantomă înțelegea sentimentul acela destul de bine. Lăsă un soldat să-l înghiontească, împingându-l din calea Cetățeanului. Ghiontul îl trimisese chiar lângă Beldre. Dinspre fată venea un iz slab de parfum.

Credeam că nu este îngăduit.

Ce ar fi făcut Kelsier? Ar fi atacat, poate, ucigându-l pe

Cetățean. Sau i s-ar fi împotrivit în alt fel. Kelsier nu ar fi lăsat să se întâmple lucruri atât de cumplite – ar fi trecut la fapte.

Poate ar fi încercat să câștige încrederea vreunuia dintre apropiații Cetățeanului?

Fantomă își simți inima – întotdeauna prea zgomotoasă pentru el – bătându-i mai repede parcă. Mulțimea începuse din nou să se miște, iar el se lăsă împins către Beldre. Gărzile nu se uitau – erau cu ochii la Cetățean, să-l păzească de zarva și îmbulzeala din jur.

— Fratele tău, îi șopti Fantomă la ureche, încuviințezi crimele lui?

Ea se întoarse spre el, iar Fantomă observă, pentru prima oară, că avea ochii verzi. Lăsă mulțimea să îl împingă mai departe, în vreme ce ea căuta cu privirea, încercând să descopere cine îi vorbise. Gloata care îi urma fratele o purtă departe, tot mai departe de Fantomă.

Băiatul mai așteptă un pic, înghiontit de o mare de umeri, pentru puțin timp. Apoi începu din nou să se miște, croindu-și cu grijă drum prin puhoiul de oameni, până când ajunse iar lângă Beldre.

— Crezi că se deosebește în vreun fel de ce a făcut Lordul Legiuitor? Șopti el. L-am văzut cândva cum aduna oameni la întâmplare și îi executa în piața orașului Luthadel.

Ea se întoarse din nou, de această dată identificându-l pe Fantomă în gloata mișcătoare. Încremenise, privind-o țintă în ciuda legăturii de pe ochi. Oamenii forfoteau între ei, iar ea fu împinsă mai încolo.

Buzele i se mișcară. Doar cineva cu simțurile ascuțite de cositor ar fi putut să vadă atât de clar încât să deslușească vorbele ei.

— Cine ești tu?

Își croi încă o dată drum prin mulțime. Se părea că Cetățeanul plănuia să țină o cuvântare curând, profitând de gloata tot mai numeroasă. Oamenii se înghesuiau în jurul eșafodului amplasat în mijlocul pieței; devenea tot mai anevoios să te miști printre ei.

Fantomă ajunse din nou aproape, dar simți cum mulțimea îl împinge înapoi. Așa că se strecură printre două trupuri și o apucă de mână, trăgând-o de încheietură când se îndepărta odată cu valurile iscate de mișcarea mulțimii. Beldre se răsuci,

bineînțeles, dar fără să strige. Puhoiul de oameni fremăta în jurul lor, iar ea se întoarse către el pentru a-i întâlni privirea.

— Cine ești tu? Întrebă din nou Beldre.

Deși Fantomă era îndeajuns de aproape pentru a auzi ce rostise, niciun sunet nu îi scăpase printre buze. Doar îngăimase cuvintele. În spate, pe scenă, fratele ei își începea predica.

— Sunt cel care îți va ucide fratele, rosti cu voce domoală Fantomă.

Din nou, așteptase o reacție din partea ei – un țipăt, poate. O acuzație. Acțiunile sale fuseseră impulsive, născute din neputința de a le fi de folos celor executați. *Dacă* ea ar fi țipat, își dădu seama, asta i-ar fi putut aduce moartea.

Și totuși ea rămase tăcută. Fulgi de cenușă cădeau printre ei.

— Alții au spus același lucru, mimă ea cu buzele.

— Eu nu sunt alții.

— Și cine ești tu? Întrebă ea pentru a treia oară.

— Însoțitorul unui zeu. Un om care poate vedea șoaptele și simți strigătele.

— Un om care crede că știe ce-i mai bine pentru poporul lui decât cârmuitorul lor ales? Vor exista mereu rebeli care se pun împotriva a ceea ce trebuie făcut.

El încă o ținea de mână. O strânse ușor, trăgând-o mai aproape. Mulțimea năvăli pe podium, lăsându-i pe ea și pe Fantomă în urmă, asemeni scoicilor rămase pe plajă după retragerea valurilor.

— L-am cunoscut pe Supraviețuitor, Beldre, șopti el aspru. Îmi dăduse un nume, îmi spunea prieten. Ce ați săvârșit în acest oraș l-ar îngrozi – și *nu* am de gând să-i permit fratelui tău să mânjească moștenirea lui Kelsier. Poți să-l avertizezi, dacă trebuie. Spune-i lui Quellion că vin după el.

Cetățeanul se oprise din vorbit. Fantomă aruncă o privire înspre pupitru. Quellion, de sus, cuprindea cu privirea mulțimea de adepți. Îi vedea pe Fantomă și pe Beldre, aflați împreună în spatele gloatei. Fantomă nu-și dăduse seama cât de expuși deveniseră.

— Hei, tu! Urlă Cetățeanul. Ce faci cu sora mea?

Fir-ar să fie! Gândi Fantomă, eliberând mâna fetei și luând-o la goană. În orice caz, unul dintre marile neajunsuri ale străzilor erau zidurile lor înalte și abrupte. Erau puține căi de ieșire din piață, și toate erau păzite de străjile lui Quellion. La ordinul

zbierat al Cetățeanului, soldații începură să înainteze în grabă de la posturile lor, înveșmântați în piele și cu arme de oțel.

Bine, își spuse Fantomă, ochind cel mai apropiat grup de soldați. Dacă putea să treacă printre ei, dacă ajungea la o pantă, ar fi reușit, poate, să se facă nevăzut pe ulițele dintre clădirile de deasupra.

Săbiile țâșniră din teacă. În spatele lui Fantomă, norodul țipa de uimire. Băgă mâna printre fâșiile jerpelite ale mantiei și trase bastonul de duel.

Și se găsi printre ei.

Fantomă nu era un războinic, nu tocmai. Se antrenase cu Ham, bineînțeles – Ciomege insistase ca nepotul său să știe să se apere. Dar adevărații războinici ai grupului fuseseră dintotdeauna Născutul-din-Ceață, Vin, și Kelsier, cu Ham – un Braț-de-Fludor – care asigura forța brută la nevoie.

Însă Fantomă se antrenase intens în ultima vreme și astfel descoperise ceva interesant. Avea ceva ce Vin și Kelsier nu avuseseră: o aureolă difuză de cunoaștere senzorială, pe care trupul său o putea folosi instinctiv. Putea simți mișcarea aerului, tremurăturile podelei și își putea da seama unde se aflau oamenii doar după cât de tare le auzea bătăile inimii.

Fără să fie un Născut-din-Ceață, era totuși foarte periculos. Simți o adiere și știu că o sabie se îndrepta înspre el. Se feri. Simți un pas pe pământ și știu că cineva îl ataca dintr-o parte. Făcu un pas în lateral. Era ca și cum ar fi luat atiu.

Sudoarea îi zbură din sprânceană când se întoarse și izbi cu bastonul în ceafa unui soldat. Omul se prăbuși la pământ – arma lui Fantomă era făurită din lemn de esență tare de cea mai bună calitate. Dar, ca să fie sigur, lovi cu mânerul armei în tâmpla bărbatului căzut, scoțându-l de-a binelea din luptă.

Auzi un mârâit lângă el – ușor, dar suficient. Fantomă își flutură arma într-o parte și izbi peste antebrațul soldatului care îl ataca. Oasele pocniră și soldatul urlă, scăpând arma din mână. Fantomă îl izbi în moalele capului, apoi se învârti ridicând bastonul pentru a bloca lovitura celui de-al treilea soldat.

Oțelul se ciocni de lemn, și oțelul ieși câștigător. Chiar și așa, întârziase lovitura de sabie suficient timp pentru ca Fantomă să se aplece și să apuce sabia unui soldat căzut. Era deosebită de săbiile cu care se antrenase – oamenii din Urteau preferau lame lungi, subțiri. Fantomă mai avea un soldat – dacă-l dobora, avea

să fie liber.

Inamicul lui Fantomă părea să priceapă că se afla în avantaj. Dacă Fantomă ar fi fugit, și-ar fi lăsat spatele descoperit la atac. Dacă ar fi rămas, avea să fie curând copleșit. Soldatul îi dădea târcoale cu precauție, încercând să tragă de timp.

Așa că Fantomă atacă. Ridică tăișul, sperând că simțurile lui sporite vor compensa diferența de pregătire. Soldatul își ridică arma pentru a para, când Fantomă făcu o mișcare.

Sabia lui Fantomă îngheță în aer.

El se poticni în încercarea de a-și împinge sabia înainte, însă în mod straniu arma era ținută pe loc – ca și cum ar fi tăiat prin ceva solid, nu prin aer. Ca și cum...

Cineva o Împingea către el. Allomanție. Fantomă privi deznădăjduit în jur, și imediat găsi sursa puterii. Persoana care Împingea trebuia să fie în partea opusă, căci allomanții puteau Împinge doar către partea contrară lor.

Quellion, Cetățeanul, se dusese lângă sora lui. Cetățeanul văzu privirea fixă a lui Fantomă, iar Fantomă văzu efortul din ochii bărbatului când o prinse pe sora lui în brațe strâns, folosindu-i greutatea ca sprijin pentru a Împinge sabia lui Fantomă, amestecându-se în luptă precum făcuse și Kelsier cândva, demult, când vizitase grotele unde se antrena armata sa.

Fantomă scăpă arma, o lăsă să-i zboare din mâini, în spate, și se aruncă la pământ. Simți vâjâitul unei arme inamice pe deasupra capului, ratându-l pentru puțin. Propria lui armă zăngăni la atingerea pământului, nu departe de el, asurzindu-l.

Nu avea timp să-și tragă răsuflarea; putea doar să se ridice pentru a se feri de următoarea lovitură a soldatului. Din fericire, Fantomă nu purta niciun fel de metal pe care Quellion să-l poată Împinge pentru a se amesteca în continuare în luptă. Era o deprindere pe care Fantomă se bucura că nu o pierduse.

Singura șansă era fuga. Nu putea să lupte, nu cu amestecul unui Allomant. Se răsuci în timp ce soldatul pregătea o nouă lovitură. Apoi Fantomă se aruncă înainte, strecurându-se pe după garda acestuia. Se strecură pe sub brațul oșteanului și o zbughi într-o parte, sperând să-l depășească și să-l lase buimac.

Ceva îl prinse de picior.

Fantomă se roti pe loc. Bănui, mai întâi, că era Quellion, care-l Trăgea cumva de picior. Apoi văzu că cel care îl apucase era soldatul întins pe pământ – primul pe care-l doborâse.

L-am trăsnit în cap de două ori! Gândi cu năduf Fantomă. *Nu se poate să fie conștient!*

Mâna îi strângea piciorul, trăgându-l pe Fantomă înapoi cu o forță neomenească. Cu o putere ca asta, bărbatul trebuie să fi fost un Brutal – un arzător de fludor, ca Ham.

Fantomă dăduse de necaz.

Izbi cu piciorul, reușind să se elibereze, apoi se ridică în picioare, poticnindu-se. Dar un Brutal avea putere de fludor – putea alerga mai repede, mai departe decât Fantomă.

Doi allomanți, dacă-l pui la socoteală și pe Cetățean, gândi Fantomă. *Cineva nu e atât de disprețuitor față de sângele de nobil precum pretinde!*

Cei doi soldați avansară spre el. Țipând de frustrare – auzea bătăile propriei inimi ca bătăi la tobă – Fantomă se aruncă spre Brutal și-l apucă cu putere, luându-l prin surprindere. În acel moment de confuzie, Fantomă îl roti și-i folosi corpul drept scut pentru a se apăra de atacul celui de-al treilea soldat.

Nu pusese la socoteală instrucția nemiloasă a Cetățeanului. Quellion vorbea mereu despre sacrificiu și necesitate. Se părea că această filosofie se extinsese și asupra soldaților săi, căci bărbatul cu sabia își înfipse arma drept în spatele camaradului său, străpungându-i inima și împingând tăișul direct în pieptul lui Fantomă. Era o mișcare pe care doar cineva cu puterea și precizia unui Brutal o putea face.

Trei allomanți, își spuse Fantomă, năucit, pe când soldatul încerca să-și scoată sabia din cele două trupuri. Cadavrul celui ucis se dovedi a fi prea greu și sabia se rupse.

Cum de am supraviețuit atâta timp? Trebuie că au încercat să-și ascundă adevăratele puteri. Au încercat să se ascundă de norod…

Fantomă se împletici mergând cu spatele, simțind sângele cum îi șiroiește pe piept. Ciudat, dar nu îl durea. Simțurile sale ascuțite ar fi trebuit să-i facă durerea atât de aprigă încât…

Îi izbi. Totul se întunecă.

Subtilitatea demonstrată prin microbii mâncători de cenușă și plantele modificate arată că Rashek devenise tot mai priceput în folosirea puterii. Arsese în câteva minute – dar pentru un zeu minutele pot trece drept ceasuri. În acest timp, Rashek începuse ca un copil neștiutor care împinsese o planetă prea aproape de soare, crescuse devenind un adult care putea concepe munți de

cenușă pentru a răcori aerul, apoi devenise un meșteșugar matur, care putea alcătui plante și ființe cu scopuri precise.

Arată de asemenea cum a gândit cât a avut puterea Dăinuirii. Sub influența acesteia, era, clar, într-o dispoziție defensivă. În loc să niveleze munții de cenușă și să încerce să împingă planeta la loc, a muncit cu înverșunare ca să rezolve problemele create tot de el.

17

Elend mergea călare în fruntea oamenilor săi, pe un splendid armăsar alb care fusese bine curățat de cenușă. Își întoarse calul, privind șirurile de soldați nervoși. Așteptau în lumina serii, iar Elend le putea citi groaza pe față. Auziseră zvonuri care le fuseseră confirmate chiar de Elend cu o zi înainte. Astăzi, armata lui avea să fie imunizată împotriva cețurilor.

Elend merse printre rânduri, cu Generalul Demoux, călare pe un armăsar murg, alături. Ambele animale erau cai mari de luptă, cumpărați pe drum mai mult pentru a impresiona decât pentru folosul lor. Elend și ceilalți ofițeri călătoriseră mai mult cu șlepurile decât în șa.

Nu-și făcea griji pentru moralitatea deciziei de a-și expune trupele la cețuri – cel puțin nu în această clipă. Învățase un lucru foarte important pentru el: era cinstit. Poate prea cinstit. Dacă șovăia, i se citea pe față. Soldații i-ar fi simțit nehotărârea. Așa că învățase să-și închidă tulburarea și grijile până în momentul în care se afla în preajma celor apropiați. Asta însemna că Vin văzuse prea mult din frământările sale. În orice caz, îi dăduse libertatea ca în alte dăți să emane încredere.

Se mișcă cu repeziciune, lăsând potcoavele calului său să tropăie asurzitor, pentru ca soldații să audă. Din când în când, auzea cum căpeteniile le ordonau soldaților să rămână fermi. Dar chiar și așa, Elend vedea neliniștea din ochii lor. Și cine-i putea învinovăți? În această zi, aveau să întâlnească un vrăjmaș căruia nu i se puteau împotrivi, căruia nu-i puteau ține piept. Într-o oră, șapte sute dintre ei aveau să fie răpuși. Cam unul din cincizeci. Nu era un rezultat rău, la o scară mai mare – dar nu le servea la nimic oamenilor care simțeau ceața furișându-se tot mai aproape.

Oamenii rămaseră pe pozițiii. Elend era mândru de ei. Le dăduse șansa, celor care doreau, de a se întoarce în Luthadel în

loc să dea piept cu cețurile. Încă avea nevoie de trupe în capitală și prefera să nu înainteze cu oșteni care nu ar fi fost dornici să mărșăluiască prin ceață. Aproape niciunul nu plecase. Majoritatea se aliniaseră în formații complete fără să li se fi ordonat asta, echipați pentru luptă, cu armura lustruită și unsă, cu uniformele arătând cât mai îngrijite cu putință în sălbăticia înțesată cu cenușă. Faptul că purtau armura era un semn bun pentru Elend. Îi făcea să pară că merg la luptă – și, într-un fel, chiar asta făceau.

Aveau încredere în el. Știau că cețurile înaintează spre Luthadel și înțelegeau importanța cuceririi orașelor cu tainițe de depozitare. Se încredeau în capacitatea lui Elend de a face ceva pentru a le salva familiile.

Încrederea lor îl făcea și mai hotărât. Își struni calul, întorcând animalul uriaș înspre un rând de soldați. Incendie fludor și corpul său deveni mai puternic, plămânii i se umflară, apoi Ațâță simțămintele oamenilor pentru a-i face mai cutezători.

— Curaj! Strigă.

Privirile se întoarseră către el, iar zăngănitul armurilor se opri. Propria lui voce îi răsuna atât de tare în urechi încât trebui să-și domolească cositorul.

— Cețurile acestea îi vor răpune pe unii dintre noi. Totuși, cei mai mulți vor rămâne neatinși – iar mulți dintre cei căzuți își vor reveni! Apoi, niciunul nu se va mai teme de cețuri. *Nu putem* ajunge în Fadrex fără să ne întărim. Altfel, riscăm să fim atacați dimineața, când ne adăpostim în corturi. Dușmanii ne-ar împinge înspre cețuri oricum, și am ajunge să ducem lupta cu o șesime din noi trântiți la pământ, tremurând din cauza bolii!

Își întoarse calul, cu Demoux după el, și înaintă de-a lungul rândurilor.

— Nu știu să înfrâng cețurile. Dar îmi pun nădejdea în Supraviețuitor! Și-a spus Lord al Cețurilor. Dacă unii dintre noi vor muri, atunci aceasta este voia sa. Rămâneți puternici!

Îndemnurile sale părură să aibă un oarecare efect. Soldații luară o poziție mai hotărâtă, cu fețele spre vest, unde soarele avea în curând să apună. Elend se sumeți iarăși, îndreptându-și spinarea și lăsându-se văzut.

— Par puternici, Maria Ta, zise cu voce scăzută Demoux, mânându-și calul alături de al lui Elend. A fost un discurs bun.

Elend încuviință.

— Maria Ta… zise Demoux, chiar e adevărat ce ai spus despre Supraviețuitor?

— Sigur că da.

— Iertare, Maria Ta, n-am vrut să-ți pun la îndoială credința, doar că… ei bine, nu e nevoie să te prefaci credincios, dacă nu vrei.

— Mi-am dat cuvântul, Demoux, zise Elend încruntat, țintuindu-l cu privirea pe generalul cu cicatrice. Și fac ceea ce spun.

— Te cred, Maria Ta, zise Demoux. Ești un bărbat de onoare.

— Dar?

Demoux își căută cuvintele.

— Dar… dacă nu crezi cu adevărat în Supraviețuitor, nu cred că el ar vrea să vorbești în numele său.

Elend deschise gura ca să-l mustre pe Demoux pentru lipsa lui de respect, însă se opri. Omul vorbise cinstit, din inimă. Nu era ceva de pedepsit.

Și se putea să aibă și dreptate.

— Nu știu în ce să cred, Demoux, zise Elend uitându-se la șirurile de soldați. Cu siguranță nu în Lordul Legiuitor. Religiile lui Sazed sunt apuse de secole și nici măcar el nu mai pomenește de ele. Mi se pare că singura opțiune reală rămâne Biserica Supraviețuitorului.

— Cu tot respectul cuvenit, Maria Ta, nu-i tocmai o declarație neabătută de la credință.

— Îmi dă de furcă credința în ultimul timp, Demoux, zise Elend ridicând privirea după fulgii de cenușă plutitori. Ultimul meu zeu a fost ucis de femeia cu care m-am căsătorit până la urmă – o femeie pe care o socotiți o emblemă religioasă, dar care vă disprețuiește credința.

Demoux încuviință fără o vorbă.

— Nu-ți resping zeul, Demoux, zise Elend. Am fost sincer în ce am spus – cred că o credință în Kelsier e mai bună decât alternativele. Și, dacă ne gândim la ce va urma în lunile următoare, aș vrea să cred că ceva – orice – e undeva acolo și ne ajută.

Rămaseră tăcuți câteva clipe.

— Știu că Doamna Moștenitoare se împotrivește venerării Supraviețuitorului, Maria Ta, zise Demoux în cele din urmă. L-a cunoscut, ca și mine. Ce nu înțelege este că Supraviețuitorul a

devenit cu mult mai mult decât omul Kelsier.

— Asta sună ca și cum l-ai fi făcut intenționat zeu, se încruntă Elend, e ca și cum ai crede în el, Demoux, doar ca într-un simbol.

Demoux negă cu o scuturare a capului.

— Spun că Kelsier a fost om, dar un om care a obținut ceva – o părticică, o porție din ceva etern și nemuritor. Când a murit, nu mai era doar Kelsier, șeful bandei. Nu ți se pare ciudat că n-a fost Născut-din-Ceață până să se ducă la Puțuri?

— Așa e cu allomanția, Demoux, zise Elend. Nu-ți capeți puterile înainte de Dezlănțuire – până ce nu pățești ceva chinuitor, ceva care aproape te ucide.

— Și nu crezi că Kelsier a avut parte de așa ceva înainte de Puțuri? Întrebă Demoux. Maria Ta, era un hoț care fura de la obligatori și de la nobili. A trăit o viață plină de primejdii. Crezi că va fi ocolit bătăile, pericolul de moarte și chinul sufletesc?

Elend zăbovi să răspundă.

— Și-a obținut puterile la Puțuri, zise calm Elend, fiindcă asupra lui s-a pogorât altceva. Oamenii care l-au cunoscut vorbesc despre cât de schimbat era când s-a întors. Avea un țel – era decis să înfăptuiască ceva ce restul lumii socotea imposibil.

Demoux clătină din cap.

— Nu, Maria Ta. Kelsier omul a murit în Puțuri și s-a născut Kelsier Supraviețuitorul. I s-a dat putere mare, înțelepciune, de către o forță mai presus de noi toți. *Astfel* a izbutit în ce a făcut.

De aceea ne închinăm lui. A rămas cu neajunsurile unui om, însă avea speranțele unei divinități.

Elend întoarse privirea. Partea lui rațională, de învățat, înțelegea exact ce se întâmpla. Kelsier trecea printr-un proces de zeificare treptată, iar viața îi era făcută tot mai mistică de aceia ce-i erau discipoli. Kelsier trebuia investit cu putere divină, fiindcă Biserica nu putea continua să venereze un simplu muritor.

Însă era și o parte a lui Kelsier care se bucura de această raționalizare, fie și pentru că povestea devenea, astfel, mult mai credibilă. Demoux, până la urmă, avea dreptate. Cum *reușise* un om ce trăise pe străzi să își întârzie atât de mult Dezlănțuirea?

Cineva țipă.

Elend ridică privirea și cercetă șirurile de oșteni. Oamenii

începeau să se frământe pe măsură ce apăreau ceţurile întinzând în aer lujeri, ca nişte plante ce se întind. Nu-l văzu pe soldatul căzut. Şi, curând, începură şi alţii să ţipe.

Soarele se ascundea, aruncând văpăi roşii, după linia orizontului. Calul lui Elend se agita, speriat. Căpitanii cerură oamenilor să păstreze formaţia, însă Elend văzu mişcare. În grupul din faţa lui, în şiruri apărură găuri, fiindcă oamenii se prăvăleau alandala la pământ, ca marionetele când le retezi sforile. Se zbăteau pe jos, iar alţi soldaţi dădeau îngroziţi înapoi, în vreme ce ceţurile începeau să ocupe zarea.

Au nevoie de mine, gândi Elend şi apucă hăţurile, apoi începu să Tragă de emoţiile celor din jur.

— Demoux, să pornim.

Îşi întoarse calul. Demoux nu-l urmă.

Elend se răsuci.

— Demoux? Ce...

Însă îi pieri graiul. Demoux se afla între ceţuri şi tremura groaznic. Sub privirea lui Elend, soldatul cu părul rar alunecă din şa şi se prăvăli în cenuşa groasă până la glezne de dedesubt.

— Demoux! Ţipă Elend şi sări din şa, simţindu-se un neisprăvit. Nu se întrebase dacă şi Demoux era sensibil la ceţuri – presupusese că el, ca şi Vin şi ceilalţi, era deja imun. Îngenunche lângă Demoux, ascultându-şi soldaţii cum răcneau şi cum căpitanii urlau la ei impunând disciplină. Prietenul său se zvârcolea în convulsii, gemând de durere.

Iar cenuşa cădea netulburată.

Rashek nu a rezolvat toate problemele lumii. De fapt, cu fiece lucru pe care-l rezolva, crea probleme noi. Însă era îndeajuns de isteţ ca fiecare problemă să fie mai măruntă decât cele de dinainte. Aşa că, în loc de plante care mureau din cauza văpăii soarelui şi a pământului sufocat de cenuşă, ne-am ales cu plante care nu erau îndeajuns de hrănitoare.

A salvat, într-adevăr, lumea. E drept, aproape-distrugerea a fost de la început vina sa – însă a făcut o treabă admirabilă, în context. Cel puţin nu l-a eliberat pe Năruire în lume, cum am făcut noi.

18

Sazed îşi lovi calul peste crupă, făcându-l să pornească în galop. Copitele animalului loveau, în goană, bolovani de cenuşă

întărită. Părul îi fusese pe vremuri de un alb luminos; acum era de un gri murdar. Începuseră să i se vadă coastele – era atât de prost hrănit că nu îi mai puteai cere să ducă un călăreț, și nici nu mai aveau nutreț pentru el.

— Asta da priveliște tristă, remarcă Boare, mergând pe lângă Sazed pe drumul acoperit de cenușă. Escorta lor de două sute de soldați aștepta în liniște, privind cum se îndepărtează animalul. Sazed nu se putu abține să nu vadă ceva simbolic în eliberarea ultimului lor cal.

— Crezi că va scăpa cu viață? Întrebă Boare.

— Presupun că va fi în stare să scobească pe sub cenușă și să găsească hrană pentru un timp, spuse Sazed. Îi va fi greu, în orice caz.

Boare mormăi nemulțumit.

— Să scapi cu viață e o treabă grea pentru noi toți. Ei bine, îi doresc mult noroc. Ni te vei alătura Aliriannei și mie în caleașcă?

Sazed aruncă o privire peste umăr, spre vehicul, care fusese luminat, apoi modificat pentru a fi tras de soldați. Scoseseră ușile și atârnaseră perdele în loc, ba chiar îndepărtaseră câteva părți din spate. Cu o greutate redusă și cu două sute de oameni să facă cu rândul, vehiculul nu putea fi o povară prea mare. Totuși, Sazed știa că s-ar simți vinovat dacă era tras de alții. Vechile sale instincte de servitor erau prea puternice.

— Nu, răspunse. Prefer să merg pe jos un pic. Mulțumesc.

Boare aprobă cu o mișcare a capului, în timp ce se îndrepta înspre trăsură pentru a se așeza lângă Alirianne. Un soldat îi ținu o umbrelă până ce intră. Acum pradă cenușii, Sazed își ridică gluga mantiei de călătorie, își strânse portofoliul sub braț, apoi porni de-a lungul pământului întunecat către capătul șirului.

— Căpitane Goradel, zise, puteți continua marșul.

Și așa făcură. Era un drum anevoios – cenușa se îngroșa, era alunecoasă și istovitoare. Se mișca și se ondula sub pașii lor, era precum mersul pe nisip. Oricât de grea era înaintarea, tot nu-i putea alunga lui Sazed gândurile apăsătoare. Sperase că vizitarea oștirii – întâlnirea cu Elend și Vin – avea să-i aducă alinare. Cei doi erau prieteni dragi, iar prețuirea pe care și-o purtau îi dădea putere. Până la urmă, chiar el le oficiase nunta.

Și totuși, întâlnirea îl lăsase și mai îngândurat. *Vin i-a îngăduit lui Elend să moară*, gândi. *Și a făcut-o din cauza învățăturilor*

mele.

Purta imaginea cu floarea în buzunarul de la cămașă, încercând să deslușească sensul discuției avute cu Vin. Cum se făcea că ajunsese Sazed cel la care oamenii veneau când aveau probleme? Oare nu-și dădeau seama că era pur și simplu un ipocrit, capabil să formuleze răspunsuri care sunau bine, dar în același timp incapabil să-și urmeze propriul sfat? Se simțea pierdut. Simțea o greutate apăsătoare, ceva care-i cerea să se dea bătut.

Ce ușor vorbea Elend despre speranță și umor, ca și cum fericirea ar fi fost o decizie luată de cineva. Unii presupuneau că și asta este. Cândva, poate că Sazed le-ar fi dat dreptate. Acum însă, stomacul i se strângea și simplul gând de a întreprinde vreo acțiune îi făcea greață. Era năpădit de îndoieli.

Pentru asta e religia, își spuse Sazed în timp ce călca prin cenușă la capătul coloanei, cărându-și bocceaua pe umeri. *Ajută oamenii în vremuri rele ca acestea*.

Se uită la portofoliu. Apoi îl deschise și îi răsfoi paginile din mers. Sute isprăvite, și niciuna dintre religii nu-i oferise răspunsurile căutate. Poate că le știa prea bine. Mulți din oștirea lui aveau probleme în a-l venera pe Kelsier precum ceilalți skaa, tocmai pentru că îi știau slăbiciunile și ciudățeniile. Îl cunoscuseră mai întâi ca om, și abia apoi drept zeu. Pesemne că religiile îi păreau la fel lui Sazed. Le cunoștea atât de bine încât le putea vedea prea lesne cusururile.

Nu-i privea de sus pe oamenii care urmaseră o religie, dar Sazed – până în acest moment – găsise doar contradicții și ipocrizie în fiecare credință studiată. Divinitatea ar fi trebuit să fie desăvârșită. Divinitatea nu și-ar lăsa adepții să fie măcelăriți, și cu siguranță n-ar îngădui ca lumea să fie distrusă de oameni buni, care încearcă doar să o salveze.

Una dintre cele rămase avea să-i ofere un răspuns. *Trebuia* să existe un adevăr pe care să-l poată descoperi. Fiindcă începea să se simtă copleșit de o întunecată sufocare, se aplecă asupra studiilor și scoase următoarea filă, prinzând-o de coperta portofoliului. Avea să studieze din mers, întorcând pagina pe dos când nu citea, pentru a o ține departe de cenușă.

Avea să găsească răspunsurile. Nu îndrăznea să se gândească la ce-i rămânea de făcut dacă ele n-ar mai fi existat.

În cele din urmă, trecură în Stăpânirea Centrală, ținuturi în

care oamenii încă mai puteau lupta pentru mâncare și viață. Boare și Alirianne rămâneau în trăsură, dar Sazed era bucuros să meargă pe jos, chiar dacă asta îi îngreuna studiul.

Nu știa ce să creadă cu privire la câmpurile cultivate. Trecuseră pe lângă zeci de parcele – Elend înghesuise cât de mulți oameni putuse în Stăpânirea Centrală, apoi le ordonase tuturor să cultive provizii pentru iarnă. Chiar și acei skaa veniți din orașe erau obișnuiți cu munca grea, așa că ascultaseră de îndată porunca lui Elend. Sazed nu era sigur dacă oamenii înțeleseseră cât de cumplită era situația lor, sau dacă se bucurau că cineva le spune ce să facă.

Pe marginea drumului se înălțau mormane de cenușă. În fiecare zi, muncitorii skaa trebuiau să curețe cenușa care căzuse peste noapte. Această îndeletnicire interminabilă – împreună cu nevoia de a căra apă la cele mai multe dintre câmpurile noi, neirigate – alcătuia un sistem agricol deosebit de trudnic.

Plantele creșteau totuși. Trupele lui Sazed traversară ogor după ogor, toate cu mlădițe cafenii. Priveliștea ar fi trebuit să-i dea speranță. Și totuși era greu să vezi tulpinile înmugurite și să nu simți cum te cuprinde o disperare și mai mare. Arătau atât de gingașe și de mărunte pe lângă uriașele mormane de cenușă. Și chiar dacă lăsau deoparte cețurile, cum avea Elend să hrănească un imperiu în aceste condiții? Cât avea să dureze până în clipa în care va fi prea multă cenușă pentru a fi mutată? Skaa lucrau pământul, cum făcuseră și-n vremea Lordului Legiuitor. Ce se schimbase cu adevărat pentru ei?

— Privește-i, se auzi o voce. Sazed întoarse capul și îl văzu pe Căpitanul Goradel mergând alături. Chel și mătăhălos, bărbatul avea un aer binevoitor – calitate des întâlnită la soldații promovați de Ham.

— Știu, spuse Sazed încet.

— Cu toată cenușa și ceața, parcă mai prind nădejde când îi văd.

Sazed îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Serios?

— Negreșit, zise Goradel. În familia mea toți eram fermieri, stăpâne terisian. Trăiam în Luthadel, dar lucram câmpurile din afară.

— Totuși tu erai soldat, spuse Sazed. Nu ai fost tu cel care a condus-o pe Doamna Vin în palat, în noaptea în care l-a ucis pe

Lordul Legiuitor?
Goradel încuviință din cap.
— De fapt, l-am condus pe Lordul Elend în palat pentru a o salva pe Doamna Vin, deși s-a dovedit că nu avea nevoie de mare ajutor din partea noastră. Oricum, aveți dreptate. Eram soldat în palatul Lordului Legiuitor – părinții m-au dezmoștenit când m-am înrolat. Însă nu suportam gândul că voi lucra pământul toată viața.
— E o muncă istovitoare.
— Nu, n-a fost asta, rosti Goradel. Nu munca mă amăra, ci… deznădejdea. Nu mă împăcam cu ideea că muncesc toată ziulica pentru a face să rodească ceva care avea să fie al altcuiva. De asta m-am lăsat de muncit pe ogor și m-am făcut soldat, și tot de asta, când văd fermele de pe-aici, prind speranță.
Goradel salută înclinând din cap când trecură pe lângă o parcelă. Unii dintre skaa priviră înspre ei, apoi făcură din mână la vederea însemnelor lui Elend.
— Acești oameni, continuă Goradel, muncesc pentru că așa le e vrerea.
— Muncesc pentru că altfel vor muri de foame.
— Negreșit, zise Goradel. Poate că ai dreptate. Dar nu trudesc pentru că cineva îi va ciomăgi dacă nu o fac – trudesc pentru ca familiile și prietenii să nu le moară. E o deosebire de căpătâi pentru un fermier. Îți dai seama după cum stau în picioare.
Sazed se încruntă, dar nu mai spuse nimic.
— Oricum, stăpâne terisian, venisem să vă propun să facem un popas în Luthadel pentru provizii.
Sazed încuviință.
— Cred că așa vom face. Eu, oricum, voi fi nevoit să vă părăsesc pentru câteva zile, cât sunteți în drum spre Luthadel. Lordul Boare poate lua comanda. Ne vom revedea pe drumul din nord.
Goradel făcu semn că a înțeles, apoi se întoarse la ceilalți pentru a face pregătirile. Nu îl întrebă pe Sazed de ce voia să se îndepărteze de convoi sau încotro voia să o apuce.
Câteva zile mai târziu, Sazed ajunse – singur – la Puțurile din Hathsin. Nimic nu se mai deslușea, acum că cenușa acoperea tot. Pașii lui Sazed se poticneau în bulgării de cenușă pe măsură ce urca dealul. Privi în jos către Puțuri – locul în care soția lui Kelsier fusese ucisă. Locul unde Supraviețuitorul se născuse.

Acum era casa terisienilor.

Puțini dintre ei mai rămăseseră în viață. Nu fuseseră niciodată un popor numeros, iar sosirea cețurilor și călătoria anevoioasă către Stăpânirea Centrală însemnaseră o jertfă de multe vieți. Mai erau, poate, patruzeci de mii de suflete. Iar mulți dintre bărbați erau eunuci.

Sazed o porni pe povârniș către vale. Fusese un adăpost natural pentru terisieni. În vremea Lordului Legiuitor, sute de sclavi trudiseră aici, străjuiți de și mai multe sute de soldați. Povestea luase sfârșit odată cu întoarcerea lui Kelsier la Puțuri, când le oprise producția de atiu. Oricum, Puțurile încă aveau clădirile și infrastructura din vremea trudei lor. Era apă proaspătă din belșug și ceva adăpost. Terisienii îmbunătățiseră totul, ridicaseră și alte clădiri dincolo de vale, transformând ceea ce cândva era unul dintre cele mai odioase lagăre de muncă într-un șirag de sate de păstori.

Coborând, Sazed putu să vadă cum oamenii măturau cenușa de pe pământ pentru a lăsa vegetația să înmugurească și animalele să pască. Tufele din zona Stăpânirii Centrale erau rezistente, pâlcuri zdravene de plante adaptate la cenușă, care aveau nevoie de mai puțină apă decât cele de la ferme. Asta însemna că terisienii aveau o viață mai ușoară decât alții. Erau păstori, ceea ce fuseseră și în secolele de dinaintea Înălțării Lordului Legiuitor. O turmă de oi zdravene, cu picioare scurte, hălăduia pe dealuri, rumegând tulpinile dezgolite de frunziș.

Terisienii, cugetă Sazed, *duc o viață mai lesnicioasă decât cei mai mulți. Ce loc ciudat a devenit lumea.*

Apropierea sa atrase curând atenția. Copiii alergară înspre părinți și capete se iviră printre colibe. Oile începură să se strângă în jurul său, ca și cum ar fi adus cine știe ce bunătăți.

O mână de bărbați în vârstă dădură fuga înspre deal, cât de iute le permiteau mădularele noduroase. Ei – asemeni lui Sazed – purtau veșmintele de slujitori. Și, asemeni lui Sazed, le fereau de cenușă, etalând modele viu colorate, ca niște vârfuri de săgeată. Desenele arătaseră, cândva, casa nobiliară pentru care lucra slujitorul.

— Stăpâne Sazed! Strigă cu înflăcărare unul dintre oameni.

— Majestate! Spuse un altul.

Majestatea Ta.

— Fiți buni, rosti Sazed ridicând mâinile, și nu-mi spuneți așa.

Cei doi slujitori bătrâni se uitară unul la altul.

— Rogu-te, Stăpâne Păstrător. Să-ți aducem ceva cald de-ale gurii.

Da, cenușa era neagră. Și nu, nu așa ar fi trebuit să fie. În general cenușa are negru în ea, dar poate fi și albă sau gri.

Cenușa din munții de-cenușă... era altfel. Precum cețurile, cenușa care ne acoperea pământul nu era cu adevărat un lucru natural. Poate că era un efect al puterii lui Năruire – neagră, după cum Dăinuirea era albă. Sau poate acesta era felul munților – de-cenușă, care fuseseră concepuți și creați special pentru a azvârli cenușă și fum către cer.

19

— Ridică-te!

Totul era întunecat.

— Ridică-te!

Fantomă deschise ochii. Totul era neclar și tăcut. De abia dacă zărea câte ceva. Lumea era un păienjeniș întunecat. Și... se simțea amorțit. Mort. De ce nu simțea nimic?

— Fantomă, trebuie să te ridici!

Vocea, măcar, era clară. În rest, totul devenise tulbure. Nu putea să gândească. Clipi, gemând încetișor. Ce i se întâmplase? Ochelarii și pânza îi dispăruseră. Asta ar fi trebuit să-i ajute vederea, dar în schimb totul era întunecat.

Rămăsese fără cositor.

Nu mai simțea nicio fierbințeală în stomac. Văpaia familiară, flacăra liniștitoare, lăuntrică nu mai era acolo. Îi fusese tovarășă mai bine de un an, nelipsită. Îi era teamă de ce i-ar fi putut face, dar nu încercase nicicând să o stingă. Și acum nu mai era.

De asta totul părea de nedeslușit. Oare așa își duceau traiul oamenii obișnuiți? Așa își dusese și el traiul? Abia vedea – bogăţia, claritatea detaliilor cu care era obișnuit dispăruseră. Culorile vii și contururile clare. În schimb, totul era tern și vag.

Avea urechile înfundate. Nasul său... nu mai simțea mirosul scândurilor de sub el, nu mai putea cunoaște după iz soiul lemnului. Nu putea adulmeca trupurile care trecuseră. Nu putea simți pașii înăbușiți ai oamenilor care se preumblau prin celelalte încăperi.

Și... se *afla* într-o încăpere. Scutură din cap, se ridică în șezut, încercând să gândească. De îndată, o durere în umăr îi tăie

respirația. Rana nu îi fusese îngrijită. Își amintea cum sabia îl străpunsese aproape de umăr. Nu era o rană care să se vindece ușor – brațul stâng nu părea să se miște cum trebuie, una dintre cauzele pentru care ridicarea îi fusese atât de anevoioasă.

— Ai pierdut mult sânge, se auzi vocea. Vei muri curând, chiar și dacă nu te cuprind flăcările. Nu te obosi să-ți cauți punga cu cositor – l-au luat.

— Flăcări? Întrebă Fantomă cu glas răgușit, clipind.

Cum supraviețuiau oamenii într-o lume atât de întunecată?

— Nu le simți, Fantomă? Sunt aproape.

Nu departe, pe un coridor, era o lumină. Fantomă scutură din cap, încercând să-și limpezească mintea. *Sunt într-o casă*, gândi. *O casă drăguță. O casă de nobil.*

Și i-au dat foc.

În cele din urmă, gândul acela îi dădu forță să se ridice, deși se prăbuși la loc imediat. Trupul îi era prea slăbit – mintea prea încețoșată – pentru a se ține pe picioare.

— Nu încerca să mergi, continuă vocea.

Unde o mai auzise oare? Avea încredere în ea.

— Târăște-te.

Fantomă se supuse poruncii și se târî.

— Nu, nu *înspre* flăcări! Trebuie să ieși de aici pentru a-i pedepsi pe cei care ți-au făcut asta. Gândește, Fantomă!

— Fereastra, hârâi Fantomă, apoi se răsuci pe o parte și se îndreptă spre una dintre ele.

— E bătută în scânduri și cuie, spuse vocea. Ai mai văzut asta de afară. Există o singură cale pentru a supraviețui. Trebuie să mă asculți.

Fantomă încuviință apatic.

— Îndreaptă-te spre cealaltă ușă. Târăște-te spre scările care duc la al doilea etaj.

Fantomă ascultă, sforțându-se să se miște în continuare. Brațele îi erau atât de amorțite că îi păreau greutăți legate de umeri. Incendiase cositor atât de mult timp, încât simțurile obișnuite păreau să nu-i mai fie de niciun folos. Găsi scările, deși până să ajungă la ele deja își scuipa plămânii tușind. Din pricina fumului, îi spunea o parte a minţii sale. Pesemne târâtul era un lucru bun.

Cu cât avansa, cu atât începea să simtă mai mult căldura. Flăcările păreau să-l urmărească, punând stăpânire pe camera

din urma sa, în timp ce el urca pe scări, încă amețit. Ajunse la capăt, dar alunecă pe propriul sânge și se izbi de un perete, gemând.

— Ridică-te! Îi porunci vocea.

Unde am mai auzit oare vocea asta? Se întrebă iar. *De ce vreau să fac ceea ce-mi cere?* Era atât de aproape! Și-ar fi dat seama, dacă mintea nu i-ar fi fost atât de tulbure. Și totuși se supuse, străduindu-se să-și pună din nou în mișcare brațele și genunchii.

— A doua odaie pe stânga, îi porunci vocea.

Fantomă se târî fără să stea pe gânduri. Flăcările se cățărau pe scări, pâlpâind pe ziduri. Mirosul îi era slab, ca și celelalte simțuri, dar era aproape convins că totul fusese îmbibat cu ulei. În acest chip, arderea avea să fie mai rapidă, mai spectaculoasă.

— Oprește-te. Aceasta este încăperea.

Fantomă coti la stânga, târându-se în cameră. Era o bibliotecă, bine mobilată. Tâlharii orașului se plângeau că locuri luxoase ca acesta nu meritau osteneala. Cetățeanul interzisese ostentația, așa că mobila scumpă nu putea fi vândută, nici măcar pe piața neagră. Nimeni nu voia să fie prins cu obiecte de lux, decât dacă era dispus să sfârșească ars într-una dintre execuțiile Cetățeanului.

— Fantomă!

Fantomă auzise de execuțiile acelea. Nu văzuse una niciodată. Îl plătise pe Durn ca să-l anunțe când are loc următoarea. Primise, pentru moneda sa, promisiunea că avea să fie înștiințat dinainte, împreună cu cea a unui un loc bun pentru a urmări casa arzând până-n temelii. În plus, Durn se jurase că mai avea un pont, ceva care l-ar fi interesat pe Fantomă. Ceva demn de moneda plătită.

Numără craniile.

— Fantomă!

Deschise ochii. Căzuse pe podea și începuse să delireze. Flăcările cuprinseseră deja tavanul. Nu era nicio cale de ieșire cel puțin nu în starea în care se afla.

— Mergi la pupitru, îi spuse vocea.

— Sunt mort, șopti Fantomă.

— Nu, nu ești. Mergi la pupitru.

Fantomă întoarse capul, privi flăcările. Conturul unui trup

răzbătea dintre ele, o siluetă întunecată. Pereții picurau, fierbeau și sâsâiau, zugrăveala se înnegrise. Și totuși, acest om-umbră nu părea deranjat de foc. Acea siluetă îi părea cunoscută. Înaltă. Poruncitoare.

— Tu…? Șopti Fantomă.

— Mergi la pupitru!

Fantomă, în genunchi, se răsuci. Se târî, trăgând după el brațul nefolositor, spre marginea biroului.

— Sertarul din dreapta.

Fantomă îl deschise și se sprijini în el. Era ceva înăuntru.

Fiole?

Se grăbi să le ia. Erau fiole folosite de allomanți pentru a-și ține metalele… Cu degete tremurânde, Fantomă ridică una, apoi o scăpă, amorțit. Se sparse. Se holbă la lichidul care fusese în interior – o soluție volatilă care proteja așchiile metalice de rugină, dar și care ajuta Allomantul să le bea.

— Fantomă! Rosti vocea.

Cu multă greutate, Fantomă apucă o altă fiolă. Scoase dopul cu dinții, simțind mușcătura flăcărilor. Peretele din partea opusă a camerei era aproape ars. Flăcările se întindeau spre el, șerpuitoare.

Bău conținutul fiolei, apoi cercetă înăuntrul său, căutând cositor. Nu găsi nimic. Cum l-ar fi salvat? L-ar fi făcut să simtă și mai tare focul și rana.

— Fantomă! Strigă vocea. Incendiază-l!

— Nu e cositor! Urlă Fantomă.

— Nu-i cositor! Stăpânul acestei case nu era Cositorian!

Nu e cositor, clipi Fantomă. Apoi – căutând în sine – găsi ceva cu totul neașteptat. Ceva ce nu crezuse să găsească vreodată, ceva ce n-ar fi trebuit să existe.

O nouă rezervă de metal. O consumă.

Corpul i se umplu de forță. Brațele tremurânde îi deveniră ferme. Moleșeala păru să-i dispară cu desăvârșire, izgonită asemeni întunericului înainte de răsărit. Simți încordare și putere, iar mușchii i se întăriră de nerăbdare.

— Stai drept!

Sări în picioare, iar de data aceasta amețeala nu mai era. Mintea încă îi era amorțită, dar un lucru îi era limpede. Un singur metal i-ar fi putut schimba trupul, făcându-l destul de puternic să funcționeze în ciuda rănii groaznice și a pierderii de sânge.

Fantomă incendiase fludor.
Silueta stătea între flăcări, întunecată, greu de desluşit.
— Ţi-am dat binecuvântarea fludorului, Fantomă, rosti vocea. Foloseşte-o pentru a ieşi de aici. Poţi ieşi printre scândurile din partea cealaltă a coridorului şi poţi scăpa pe acoperişul clădirii vecine. Soldaţii nu se vor uita după tine – sunt prea ocupaţi să aibă grijă ca focul să nu se întindă.
Fantomă încuviinţă cu o mişcare a capului. Căldura nu-l mai sâcâia.
— Mulţumesc.
Silueta făcu un pas în faţă, devenind mai mult decât o siluetă. Flăcările îi luminau chipul şi bănuielile i se dovediră întemeiate. Exista un motiv pentru care se încrezuse în acea voce, pentru care se supusese poruncilor.
Ar fi făcut orice i-ar fi cerut acel om.
— Nu ţi-am dat fludor doar ca să scapi cu viaţă, Fantomă, spuse Kelsier, cu degetul întins spre el. Ţi l-am oferit pentru a te putea răzbuna. Şi acum te du!
Existau diverse relatări ale unor persoane care simţiseră, venind dinspre ceţuri, o ură înzestrată cu conştiinţă. Asta, oricum, nu avea neapărat legătură cu ceaţa care lua vieţi. Pentru cei mai mulţi – chiar şi pentru cei răpuşi – ceaţa se înfăţişa doar ca un capriciu al vremii, cu nimic mai personal sau mai răzbunător decât o boală cruntă.
Pentru câţiva, totuşi, era ceva mai mult. Cei pe care îi favoriza erau prinşi în vârtej. De cei cărora le era potrivnică se îndepărta. Unii simţeau pace interioară, alţii duşmănie. Totul ţinea de atingerea abia simţită a lui Năruire şi de chipul în care răspundea cineva chemării sale.

20

Tensoon zăcea în cuşcă.
Până şi simpla existenţă a cuştii era o insultă. Kandra nu erau ca oamenii – chiar şi dacă nu ar fi fost închis, Tensoon nu ar fi fugit, nu ar fi încercat să evadeze. Venise de bunăvoie la întâlnirea cu destinul.
Şi totuşi îl ferecaseră. Nu ştia precis de unde făcuseră rost de cuşcă – cu siguranţă nu era un lucru îndeobşte necesar pentru kandra. Şi totuşi, Secunzii o găsiseră şi o ridicaseră într-una dintre grotele principale ale Patriei. Era făcută din plăci de metal

și bare din oțel dur, cu o plasă de sârmă groasă întinsă peste cele patru laturi, pentru a-l împiedica să-și reducă trupul la mușchii de bază și să se strecoare. O altă insultă.

Tensoon ședea înăuntru, gol pe placa de fier. Izbutise oare altceva decât propria osândire? Valorau oare ceva cuvintele rostite în Cotlonul Încrederii?

Dincolo de cușcă, grotele erau luminate de culturile de mușchi fosforescenți, iar kandra își vedeau de treburile lor. Mulți se opreau, îl cercetau cu privirea. Acesta era motivul întârzierii dintre judecarea sa și sentință. Cei din A Doua Generație nu aveau nevoie de săptămâni pentru a cumpăni ce aveau să îi facă. În orice caz, Tensoon îi forțase să-l lase să-și spună păsul, iar Secunzii voiau să se asigure că nu scapă nepedepsit. Fusese așezat la vedere, cum fac oamenii la târg. În toată istoria kandra, nimeni nu fusese tratat în halul ăsta. Numele său avea să devină un sinonim al rușinii, vreme de secole.

Dar nu vom mai apuca secole, gândi furios. *Despre asta a fost cuvântarea mea.*

Totuși, nu se descurcase prea bine vorbind. Cum putea să le explice tuturor ce simțea? Că tradițiile lor aveau să ajungă la o răscruce, că viețile lor – neschimbate de atâta timp – aveau o nevoie disperată de schimbare?

Ce s-a mai întâmplat deasupra? Să fi mers Vin la Fântâna Înălțării? Ce se mai petrecea cu Năruire și cu Dăinuire? Zeii poporului kandra erau din nou în război, iar singurii care aveau cunoștință de ei se prefăceau că nimic nu se întâmplă.

Mai încolo de cușca sa, ceilalți kandra își vedeau de viață. Unii îi instruiau pe membrii generațiilor mai tinere – îi putea zări pe cei din A Unsprezecea trecând, niște mese amorfe cu oase strălucitoare. Transformarea din nălucă-de-ceață în kandra era una dificilă. Odată primită o Binecuvântare, năluca avea să-și piardă o mare parte din instincte pe măsură ce câștiga conștiință și trebuia să reînvețe cum să-și formeze mușchi și corp. Era un proces care se întindea pe mulți, mulți ani.

Un alt adult kandra se apucă de făcut mâncare. Fierbeau un amestec de alge cu ciuperci în interiorul puțurilor de piatră, nu cu mult diferite de cel în care Tensoon avea să petreacă o veșnicie. În ciuda dușmăniei purtate mai demult omenirii, Tensoon profitase de orice ocazie pentru a savura mâncarea de afară – mai ales carnea maturată – o consolare ispititoare atunci

când îndeplinea un Contract.

Acum, abia dacă avea ce să bea, darămite să mai și mănânce. Oftă, privind printre gratii la peștera imensă. Grotele Patriei erau enorme, mult prea încăpătoare pentru cât puteau ocupa kandra. Dar multora le plăcea asta. După ce-și petreceau ani cu câte un Contract – făcându-i poftele stăpânului, adesea dedicându-i decenii – un loc care oferea opțiunea singurătății era destul de prețios.

Singurătate, gândi Tensoon. *O să am parte de destulă, cât de curând*. Imaginea unei eternitătii petrecute în temniță îl făcu să se simtă mai puțin agasat de cei care veneau să caște gura. Ei aveau să fie ultimii pe care îi va vedea. Pe mulți îi cunoștea. Cei din A Patra și A Cincea Generație veneau să scuipe pământul de dinaintea sa, arătându-și devotamentul față de Secunzi. Cei din A Șasea și a Șaptea – care formau grosul întocmitorilor de Contract – veneau să-l compătimească și să cineze un tovarăș căzut în dizgrație. Cei din A Opta și A Noua erau doar curioși, uluiți că cineva atât de bătrân putea să decadă atât de mult.

Apoi văzu un chip cât se poate de familiar printre cetele de privitori. Tensoon se întoarse cu spatele, rușinat, când Melaan se apropie, iar mâhnirea i se citea limpede în ochii ei mari.

— Tensoon? Se auzi curând o șoaptă.

— Pleacă, Melaan, spuse el încetișor, cu spatele la gratii, poziție care-l obliga să stea cu fața înspre un alt grup de kandra, care-l priveau din partea opusă.

— Tensoon, repetă ea.

— Nu se cuvine să mă vezi așa, Melaan. Te rog, pleacă.

— N-ar trebui să le stea în putință să-ți facă asta, continuă ea, iar el îi simți mânia din voce. Ești aproape la fel de înaintat în vârstă ca și ei și cu mult mai înțelept.

— Ei sunt A Doua Generație, zise Tensoon. Sunt aleșii Primilor. Ei ne conduc.

— Nu este *obligatoriu* să ne conducă.

— Melaan! Spuse el, în cele din urmă întorcându-se cu fața către ea.

Majoritatea gurilor-cască priveau de departe, de parcă vina lui Tensoon ar fi fost o boală molipsitoare. Melaan se ghemui singură lângă cușcă. Trupul Adevărat din oase subțiri de lemn îi dădea o înfățișare nefiresc de zveltă.

— Ai putea să îi provoci, rosti Melaan cu voce joasă.

— Ce crezi că suntem noi? Oameni, cu răzmerițele și răzvrătirile lor? Noi suntem kandra. Noi ținem de Dăinuire. Noi căutăm ordinea.

— Încă te supui lor? Șuieră Melaan, lipindu-și fața de gratii. După tot ce ai spus – cu ce se întâmplă sus?

Tensoon se opri.

— Sus?

— Aveai dreptate, Tensoon, spuse ea. Cenușa învăluie pământul ca o mantie neagră. Cețurile vin pe timp de zi, nimicind recolte și oameni. Bărbații merg la război. Năruire s-a întors.

Tensoon închise ochii.

— Vor face ei ceva, rosti în cele din urmă. Prima Generație.

— Sunt prea bătrâni, spuse Melaan. Bătrâni, uituci, neputincioși.

Tensoon deschise ochii.

— Ce mult te-ai schimbat!

Ea zâmbi.

— N-ar fi trebuit să încredințeze copiii unei noi generații Terților pentru a-i crește. Sunt mulți dintre noi, cei tineri, care ar lupta. Secunzii nu pot stăpâni pe vecie. Ce putem face, Tensoon? Cum să-ți fim de ajutor?

O, copilă, gândi el. *Crezi că ei nu au aflat de voi?*

Cei din A Doua Generație nu erau nerozi. Erau poate leneși, însă bătrâni și îndemânateci – Tensoon înțelesese asta, căci îi cunoștea pe fiecare dintre ei îndeajuns de bine. Aveau kandra care trăgeau cu urechea, așteptând să afle ce se spune lângă cușca sa. Un kandra din A Patra Generație, cu Binecuvântarea Cunoștinței, putea sta la o oarece depărtare și totuși să audă fiecare cuvânt rostit acolo.

Tensoon era kandra. Se întorsese pentru a-și primi pedeapsa, pentru că așa era cinstit. Era mai mult decât onoare, mai mult decât un Contract. Era el însuși.

Și totuși, dacă vorbele lui Melaan erau adevărate…

Năruire s-a întors.

— Cum suporți să stai aici? Spuse Melaan. Ești mai puternic ca ei.

Tensoon clătină din cap.

— Am încălcat Contractul, Melaan.

— Pentru un bine mai mare.

Cel puțin am convins-o pe ea.

— Este adevărat, Tensoon? Întrebă ea încetișor.

— Ce?

— Oreseur. Avea Binecuvântarea Tăriei. Pesemne că ai moștenit-o când l-ai ucis. Și totuși nu ți-au găsit-o în trup când te-au luat. Ce ai făcut cu ea? Vrei să mă duc, să o caut? Să ți-o aduc ca să poți lupta?

— Nu voi lupta împotriva propriului meu popor, Melaan. Sunt un kandra.

— Cineva trebuie să ne conducă! Spuse ea apăsat.

Ultimele ei cuvinte, cel puțin, erau adevărate. Dar el nu avea dreptul. De fapt, nici cei din A Doua Generație – sau chiar din Prima – nu aveau acest drept. Era dreptul celui care îi crease. Și acela era mort. Însă altul îi luase locul.

Melaan rămase tăcută pentru o vreme, încă îngenuncheată lângă cușcă. Poate aștepta ca el să o îmbărbăteze sau poate să devină liderul pe care îl voia. Tensoon nu spuse nimic.

— Prin urmare ai venit doar ca să mori, zise ea în cele din urmă.

— Să explic ce am descoperit. Ce am simțit.

— Și apoi? Te întorci, dai vești proaste, apoi ne lași să o scoatem singuri la capăt?

— Nu e drept, Melaan. Am venit pentru a da ce am mai bun din mine.

— Atunci luptă!

El scutură din cap.

— E adevărat deci, rosti ea. Cei din generația mea spun că te-a înnebunit ultimul tău stăpân. Omul Zane.

— Nu m-a înnebunit, spuse Tensoon.

— Cum? Continuă Melaan. Atunci de ce te-ai întors în Patrie în acel... trup pe care-l foloseai?

— Oasele câinelui? Nu mi-au fost încredințate de către Zane, ci de Vin.

— Prin urmare *ea* te-a înnebunit.

Tensoon pufni ușor. Cum să-i explice?

Pe de o parte, i se părea ironic cum Melaan – care purta intenționat un Trup Adevărat care era neomenesc – găsea de cuviință că folosirea unui trup de câine este supărătoare. Cu toate că putea pricepe de ce. Îi luase și lui destul de mult timp până să ajungă să aprecieze avantajele acelor oase.

Făcu o pauză.

Dar nu. Nu venise să pornească o revoluție. Venise să explice, să servească interesele poporului său. Și va face asta acceptându-și osânda, așa cum se cădea pentru un kandra.

Și totuși…

Exista o șansă. Una mică. Nici măcar nu era sigur că vrea să evadeze, dar dacă exista o ocazie…

— Oasele pe care le-am purtat, se auzi Tensoon spunând. Știi unde sunt?

Melaan se încruntă.

— Nu. La ce ți-ar folosi?

Tensoon clătină din cap.

— Nu le-am vrut, zise alegându-și cuvintele cu atenție. Erau rușinoase! Am fost nevoit să le port timp de mai bine de un an, forțat să intru într-un rol umilitor de câine. Le-aș fi aruncat, dar nu aveam niciun cadavru pe care să-l înghit și să-l preiau, așa că a trebuit să mă întorc aici purtând acel trup grotesc.

— Eviți adevărata problemă, Tensoon.

— Nu există adevărata problemă, Melaan, spuse întorcându-se cu spatele la ea.

Fie că planul său funcționase sau nu, nu voia ca Secunzii să o pedepsească pentru că avea de-a face cu el.

— Nu mă voi răzvrăti împotriva poporului meu. Te rog, dacă vrei cu adevărat să-mi fii de folos, lasă-mă în pace.

Melaan șuieră încet, și el o auzi ridicându-se.

— Cândva, ai fost cel mai măreț dintre noi.

Tensoon oftă când ea se îndepărtă. *Nu, Melaan, n-am fost niciodată măreț. Până nu demult, eram cel mai drept-credincios din generația mea, un conservator care ieșea în evidență doar prin dușmănia purtată oamenilor. Acum am devenit cel mai mare criminal din istoria poporului nostru, dar a fost mai degrabă un accident.*

Asta nu e măreție. E doar neghiobie.

N-ar trebui să surprindă pe nimeni că Elend devenise un Allomant atât de capabil. E un fapt bine documentat – deși majoritatea nu aveau acces la informațiile acestea – că allomanții erau mult mai puternici în primele zile ale Ultimului Imperiu.

În acele vremuri, un Allomant nu avea nevoie de duraluminiu pentru a prelua controlul asupra unui kandra sau kolos. O simplă

Împingere sau Tragere emoțională era suficientă. De fapt, această abilitate era unul dintre principalele motive pentru care kandra concepuseră Contractele cu oamenii – căci, atunci, nu doar Născuții-din-Ceață, ci și Domolitorii și Ațâțătorii puteau să-i controleze după cum pofteau.

21

Demoux supraviețui.

Făcea parte dintr-un grup mai mare, cele cincisprezece procente care fuseseră bolnavi, dar nu muriseră. Vin ședea deasupra cabinei vasului, cu mâna sprijinită de marginea de lemn, plimbându-și alene degetele peste cerceii mamei sale – pe care, ca de obicei, îi purta în urechi. Kolossii pășeau greoi pe marginea canalului, târâind barjele și bărcile în aval. Multe dintre barje încă aveau provizii – corturi, de-ale gurii, apă curată. Câteva fuseseră golite însă și încărcătura ajunsese în spatele soldaților supraviețuitori, pentru a face loc răniților.

Vin își mută privirea dinspre barje spre partea din față a șlepului. Elend stătea la proră, ca de obicei, uitându-se spre vest. Nu părea măcinat de gânduri. Arăta ca un rege, cu spatele drept, privind hotărât către țelul său. Nu mai semăna deloc cu bărbatul care fusese cândva, cu barbă deasă, plete lungi, cu uniformele albe, imaculate. Hainele îi erau ponosite. Nu jerpelite… erau și acum curate și îngrijite, pe cât de albe se putea în starea de acum a lumii. Pur și simplu nu mai erau noi. Deveniseră uniformele unui bărbat care fusese la război doi ani la rând.

Vin îl cunoștea destul de bine pentru a simți că ceva stătea prost. În orice caz, îl cunoștea destul de bine și pentru a simți că el nu voia deocamdată să vorbească despre asta.

Se ridică în picioare și coborî, consumând din reflex fludor pentru a-și menține echilibrul. Trase o carte de pe o bancă și se așeză în liniște. Elend avea să-i vorbească în cele din urmă – întotdeauna o făcea. Pentru moment, Vin avea altă ocupație.

Deschise cartea la pagina însemnată și reciti un anumit paragraf. *Adâncimea trebuie nimicită,* se spunea. *Am văzut-o, am simțit-o. Numele pe care i l-am dat o descrie prea puțin. Da, este adâncă și de nepătruns, dar este și înspăimântătoare. Mulți nu pricep că este conștientă, dar eu i-am simțit mintea, așa cum este, în cele câteva momente de înfruntare directă.*

Fixă pagina cu privirea pentru o clipă, lăsându-se pe spate. Pe lângă ea, apele canalului se despicau, acoperite cu o spumă de cenușă plutitoare.

Era jurnalul lui Alendi. Fusese scrisă cu o mie de ani înainte de un bărbat care se crezuse el însuși Eroul Evurilor. Alendi nu-și dusese călătoria până la capăt; fusese ucis de unul dintre slujitorii săi – Rashek – care luase puterea de la Fântâna Înălțării și devenise Lordul Legiuitor.

Povestea lui Alendi semăna izbitor cu cea a lui Vin. Și ea se crezuse Erou al Evurilor. Călătorise la Fântână, însă nu fusese trădată de o slugă – ci de forța întemnițată acolo. Acea forță era, presupunea ea, sursa profețiilor despre Eroul Evurilor.

De ce revin iarăși și iarăși la acest paragraf? Gândi, aruncându-și din nou privirea peste rândurile scrise. Pesemne că din cauza a ceea ce îi spusese Uman – că cețurile o urau. Simțise chiar ea acea dușmănie, și se pare că Alendi îi împărtășise sentimentul.

Dar putea să se încreadă în acele însemnări? Forța pe care o eliberase, pe care ea o numea Năruire, demonstrase că poate schimba lucruri în lume. Lucruri mărunte, dar totuși importante. Cum ar fi textul unei cărți. De aceea ofițerii lui Elend erau instruiți să trimită toate mesajele doar prin cuvinte memorate sau litere gravate în metal.

Oricum, dacă ar fi existat vreun indiciu care să reiasă din citirea cărții, Năruire l-ar fi îndepărtat de mult. Vin se simțea ca și cum ar fi fost dusă de nas în ultimii trei ani, trasă de sfori invizibile. Crezuse că avea revelații și că făcea descoperiri mărețe, dar de fapt făcuse voia lui Năruire.

Și totuși, Năruire nu e atotputernic, gândi Vin. *Dacă era, nu s-ar mai fi dat lupte. Nu ar fi avut nevoie să mă amăgească pentru a-l elibera.*

Nu-mi pot cunoaște gândurile...

Chiar și acea descoperire era frustrantă. La ce serveau gândurile? Înainte, îi avusese pe Sazed, Elend sau Tensoon pentru a vorbi despre asemenea nedumeriri. Nu era o sarcină pentru Vin; ea nu era un învățat. Dar iată că Sazed întorsese spatele învățăturii, Tensoon se întorsese la ai săi, iar Elend era mult prea ocupat pentru a-și face griji cu altceva în afară de armată și cârmuire. Mai rămăsese Vin. Și ea încă găsea că cititul și învățătura sunt îmbâcsite și plictisitoare.

Cu toate acestea, se obișnuia treptat cu ideea că face ce este

necesar, chiar dacă i se părea supărător. Nu-și mai aparținea sieși. Aparținea Noului Imperiu. Îi servise drept cuțit – acum era timpul să încerce un alt fel de rol.

Trebuie să o fac, își spuse, așezată în lumina roșie a soarelui. *Aici e o enigmă – ceva ce trebuie rezolvat. Cum îi plăcea lui Kelsier să spună?*

Mereu mai este câte un secret ce-și așteaptă dezvăluirea.

Își aminti de Kelsier, stând curajos în fruntea unui grup mic de hoți care susțineau că îl vor detrona pe Lordul Legiuitor și că vor elibera imperiul. *Suntem hoți,* spusese. *Și suntem al naibii de buni. Putem prăda neprădabilul și înșela neînșelabilul. Ne pricepem să luăm o sarcină incredibil de mare și să o mărunțim în bucăți acceptabile, apoi să ne ocupăm de fiecare bucată în parte.*

În acea zi, când el scrisese pe o plăcuță țelurile și planurile bandei, Vin fusese mișcată de felul în care izbutise să facă o sarcină imposibilă să pară posibilă. În acea zi, o părticică din ea începuse să creadă în puterea lui Kelsier de a răsturna Ultimul Imperiu.

În regulă, gândi Vin. *Voi începe așa cum făcea Kelsier, cu o listă a lucrurilor pe care le știu sigur.*

Existase o putere la Fântâna Înălțării, prin urmare o parte a legendelor era adevărată. Existase de asemenea ceva viu, captiv, în Fântână sau prin preajmă. O amăgise să-și folosească puterea pentru a-i rupe zăgazurile. Poate că ar fi fost mai util să folosească puterea pentru a-l distruge pe Năruire, dar renunțase la ea.

Se așeză gânditoare, bătând cu degetul în legătura cărții. Încă își putea aduce aminte, vag, senzația pe care o avusese când deținuse acea putere. O copleșise, dar în același timp păruse firească și dreaptă. De fapt, cât o ținuse, *totul* păruse firesc. Treburile lumii, căile oamenilor… de parcă puterea ar fi fost mai mult decât o simplă abilitate. Fusese, de asemenea, pătrundere în înțelesul lumii. Dar se abătea de la subiect. Trebuia să se concentreze pe ce știa înainte de a filosofa despre ce trebuia să facă. Puterea era reală și Năruire era real. Năruire păstrase, captiv fiind, ceva din abilitatea de a schimba lumea. — Sazed confirmase că textele sale fuseseră modificate pentru a servi scopului lui Ruină. Acum era liber, iar Vin presupuse că lui i se datorau uciderile săvârșite de cețuri și căderea cenușii.

Totuși, își reaminti, *nu pot fi sigură de niciunul dintre aceste lucruri*. Ce cunoștea despre Năruire? Îl atinsese, îl simțise în clipa eliberării. Simțea nevoia să distrugă, și totuși nu era o forță a haosului brut. Nu acționa la întâmplare. Plănuia și gândea. Și nu părea capabil să facă orice voia. Ca și cum ar fi urmat indicații precise...

Se opri.

— Elend? Strigă.

Împăratul se întoarse spre ea, de la locul său de lângă proră.

— Care este prima regulă a allomanției? Întrebă Vin. Primul lucru pe care l-ai învățat de la mine?

— Consecința, spuse Elend. Fiecare acțiune este urmată de consecințe. Când Împingi înspre ceva greu, te va împinge la rândul lui. Dacă Împingi spre ceva ușor, se va mișca din loc.

Era prima lecție pe care Kelsier i-o predase lui Vin, și de asemenea – presupunea ea – prima lecție pe care i-o predase lui Kelsier maestrul său.

— Este o regulă bună, spuse Elend, întorcându-se înapoi la contemplarea liniei orizontului. Se potrivește tuturor lucrurilor în viață. Dacă arunci ceva în aer, se va întoarce în jos. Dacă aduci o armată în regatul cuiva, el va reacționa...

Consecința, gândi ea ridicând din sprâncene. *Precum lucrurile care cad înapoi atunci când sunt aruncate către cer. Așa mi se par și acțiunile Năruirii. Consecințe.* Poate era o rămășiță ce stăruia după atingerea puterii sau doar o raționalizare pe care subconștientul i-o oferea. În orice caz, simțea că Năruire are o logică. Nu pricepea încă acea logică, dar putea să o recunoască.

Elend se întoarse iar către ea.

— De asta îmi și place allomanția. Sau, cel puțin, teoria ei. Skaa vorbesc în șoaptă despre ea, o numesc mistică, când de fapt e destul de rațională. Poți prevedea ce efect va avea o Împingere la fel de bine cum știi ce se va întâmpla dacă arunci o piatră de pe marginea bărcii. Pentru fiecare Împingere, există o Tragere. Fără excepție. Are un sens simplu, logic – spre deosebire de căile oamenilor, care sunt pline de cusururi, meandre și înțelesuri duble. Allomanția este o operă a naturii.

O operă a naturii.

Pentru fiecare Împingere, există o Tragere. O consecință.

— Asta e important, șopti Vin.

— Ce?

O consecință.

Ceea ce simțise la Fântâna Înălțării era un lucru al distrugerii, precum o descrisese Alendi în cartea sa. Dar nu era o ființă, nu aducea cu o persoană. Era o forță – o forță gânditoare, totuși o forță. Iar forțele aveau reguli. Allomanția, vremea, chiar tragerea către pământ. Lumea era un loc care avea sens. Un loc al logicii. Fiecare Împingere avea o Tragere. Fiecare forță avea o consecință.

Trebuia să descopere, în acest caz, legile care ghidau lucrul împotriva căruia lupta. Ele aveau să-i arate cum să o învingă.

— Vin? Rosti Elend, studiindu-i chipul.

Vin își feri privirea.

— Nu-i nimic, Elend. Nimic despre care să pot vorbi, cel puțin.

Se uită la ea preț de o clipă. *Crede că uneltești împotriva lui*, îi șopti Reen din străfundurile minții. Din fericire, vremurile în care lua în seamă cuvintele lui Reen erau de mult apuse. Într-adevăr, când se uită la Elend, îl văzu încuviințând din cap ușor, semn că îi acceptase explicația, apoi se întoarse la propriile-i cugetări.

Vin se ridică și făcu câțiva pași spre el, apoi își lăsă palma pe brațul lui. El oftă, înălță brațul, o cuprinse de după umeri și o trase lângă el. Brațul acela, cândva un braț sfrijit de învățat, era acum musculos și ferm.

— Ce gânduri te frământă? Întrebă Vin.

— Știi tu.

— Era necesar, Elend. Soldații oricum aveau să fie expuși cețurilor cândva.

— Da, dar mai e un lucru, Vin. Mă tem că ajung să fiu ca el.

— Ca cine?

— Lordul Legiuitor.

Vin pufni, lipindu-se și mai tare de el.

— Asta e ceva ce ar fi făcut, continuă Elend. Și-ar fi sacrificat propriii oameni pentru un avantaj strategic.

— I-ai explicat deja lui Ham, zise Vin. Nu ne putem permite să pierdem timpul.

— Tot e crud, spuse Elend. Problema nu este că acei oameni au murit, ci că abia așteptam să se întâmple. Mă simt... *nemilos*, Vin. Până unde voi merge pentru a-mi atinge țelurile? Mărșăluiesc prin regatul altcuiva pentru a i-l lua.

— Pentru un bine mai mare.

— Asta a fost mereu o scuză a tiranilor. O știu și eu. Și totuși o

țin așa. Din acest motiv nu vreau să fiu împărat. Din acest motiv i-am permis lui Penrod să-mi ia tronul, în timpul asediului. Nu voiam să fiu un conducător care face asemenea lucruri. Vreau să apăr, nu să iau cu asalt și să ucid! Dar există oare altă cale? Tot ce fac pare că *trebuie* făcut. Cum ar fi ducerea oamenilor între cețuri. Cum ar fi înaintarea către Orașul Fadrex. Trebuie să ajungem la tainiță – este singura cale ce ne-ar putea arăta ce avem de făcut! Totul are sens! Un sens, crud, brutal.

Cruzimea este cea mai practică dintre emoții, șopti vocea lui Reen. O ignoră.

— Ai ascultat prea mult de Cett.

— Poate, spuse Elend. Totuși are o logică greu de ignorat. Am crescut ca idealist, Vin – știm amândoi că acesta e adevărul. Cett dă dovadă de echilibru. Cuvintele sale aduc mult cu ce obișnuia Tindwyl să spună.

Făcu o pauză, clătinând din cap.

— Nu de mult, vorbeam cu Cett despre Dezlănțuirea Allomantică. Știi ce făceau casele nobiliare pentru a se asigura că allomanția se declanșează în copiii lor?

— Îi băteau, șopti Vin. Puterile Allomantice ale unei persoane erau latente până în clipa în care ceva traumatic le scotea la iveală. O persoană trebuia adusă în pragul morții, dar să supraviețuiască – doar astfel puterile le erau trezite. Se numea Dezlănțuire.

Elend încuviință cu o mișcare a capului.

— Era unul dintre marile și murdarele secrete ale așa-zisei vieți nobiliare. Familiile își pierdeau adesea copiii în urma bătăilor – acele bătăi trebuiau să fie crunte, pentru ca ei să apeleze la abilități. Fiecare casă de nobili proceda altfel, dar în general alegeau o vârstă înainte de adolescență. Când un băiat sau o fată atingeau acea vârstă, li se dădea o bătaie soră cu moartea.

Vin simți un fior ușor.

— Mi-o amintesc pe a mea, zise Elend. Tata nu m-a bătut chiar el, dar a privit tot. Cea mai tristă parte a bătăilor este că multe nu-și aveau rostul. Doar câțiva copii, chiar dintre cei nobili, deveneau allomanți. Eu nu am devenit. Am fost bătut degeaba.

— Ai oprit acele bătăi, Elend, spuse Vin cu blândețe.

Dăduse un decret, la scurt timp după ce devenise rege. Un om putea alege să se supună unei bătăi supravegheate când ajungea la o anumită vârstă, dar Elend nu permitea să se aplice

asta și copiilor.

— Și am greșit, răspunse el.

Vin privi în sus.

— Alomanții sunt cea mai puternică resursă pe care o avem, Vin, spuse Elend privind către soldații care mărșăluiau.

— Cett și-a pierdut regatul, aproape că și viața, pentru că nu a fost în stare să adune destui allomanți pentru a-l proteja. Iar eu am decretat ilegală căutarea de allomanți în rândul populației.

— Elend, ai pus capăt *bătăii aplicate copiilor*.

— Și dacă tocmai acele bătăi ar putea salva vieți? Întrebă Elend. La fel cum și expunerea soldaților mei ar putea salva vieți? Cum rămâne cu Kelsier? Și-a dobândit puterile de Născut-din-Ceață *după* ce a fost închis în Puțurile din Hathsin. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost bătut cum se cade în copilărie? Ar fi fost de la bun început un Născut-din-Ceață. Ar fi putut să-și salveze soția.

— Și apoi nu ar fi avut destul curaj sau motivație pentru a răsturna Ultimul Imperiu.

— Și ce avem acum e mai bun? Întrebă Elend. Cu cât stau mai mult pe acest tron, Vin, cu atât înțeleg mai bine că unele dintre faptele Lordului Legiuitor nu au fost rele, ci doar eficiente. Bun sau rău, a păstrat ordinea în regat.

Vin ridică privirea, întâlnind-o pe a lui și forțându-l să și-o coboare către ea.

— Nu-mi place asprimea asta a ta, Elend.

El se uită înspre apele înnegrite ale canalului.

— Nu mă controlează, Vin. Dezaprob cea mai mare parte a lucrurilor făcute de Lordul Legiuitor. Am ajuns doar să-l înțeleg – iar această înțelegere mă îngrijorează.

Văzu nelămuriri în ochii lui, dar și tărie. Elend își coborî privirea către ea.

— Pot păstra tronul doar pentru că știu că, odată, am fost dispus să îl cedez pentru a face ceea ce e corect. Dacă pierd vreodată acest lucru, Vin, trebuie să-mi spui. Bine?

Vin încuviință.

Elend privi iar în zare. *Ce speră să găsească?* Se întrebă Vin.

— Trebuie să existe un echilibru, Vin, zise el. Într-un fel sau altul, îl vom găsi. Echilibru între ceea ce năzuim să fim și ceea ce trebuie să fim.

Oftă.

— Dar deocamdată, spuse întorcându-și capul într-o parte, trebuie să ne mulțumim, pur și simplu, cu cine suntem.

Vin își aruncă privirea către o barcă mică cu pânze, care se apropia, venind de la un alt șlep, de al lor. Un bărbat în straie cafenii, simple, stătea în barcă. Purta lentile mari, ca și cum s-ar fi străduit să-și ascundă complicatele tatuaje preoțești din jurul ochilor, și zâmbea vesel.

Vin zâmbi la rându-i. Cândva, credea că un obligator fericit e *întotdeauna* un semn rău. Asta fusese înainte de a-l cunoaște pe Nordeen. Chiar și în vremea Lordului Legiuitor, eruditul mulțumit își trăise pesemne cea mai mare parte din viață în lumea sa închisă. El dovedise că, în hotarele a ceea ce fusese – după părerea ei – cea mai malefică rânduire a imperiului, existaseră și oameni buni.

— Excelență, spuse Nordeen, pășind pe punte și făcând o plecăciune.

Doi scribi i se alăturară pe punte, cărând cărți și registre grele.

— Nordeen, îi răspunse Elend, apropiindu-se de proră.

Vin îl urmă.

— Ați făcut calculele așa cum v-am rugat?

— Da. Excelență, spuse Nordeen pe când un ajutor deschidea un registru, sprijinindu-l pe un vraf de cutii. Trebuie să vă mărturisesc că a fost o sarcină grea, cu armata asta care se tot fâțâie și toate cele.

— Sunt sigur că ai fost riguros, ca de obicei, Nordeen, zise Elend. Aruncă o privire în registru, care părea să aibă sens pentru el, deși tot ce vedea Vin era o puzderie de numere puse la întâmplare.

— Ce zice? Întrebă ea.

— Este evidența cu cei bolnavi sau morți, explică Elend. Din cei treizeci și opt de mii, aproape șase mii au fost răpuși de boală. Am pierdut cam cinci sute cincizeci.

— Inclusiv un scrib de-al meu, spuse Nordeen, clătinând din cap.

Vin se încruntă. Nu din cauza morții, era altceva ce o frământa…

— Mai puțini morți decât mă așteptam, zise Elend mângâindu-și barba gânditor.

— Da, Excelență, spuse Nordeen. Pesemne că acest gen de soldați sunt mai robuști decât populația skaa. Boala, sau ce-o fi,

nu i-a lovit chiar așa de tare.

— De unde știi? Întrebă Vin ridicându-și privirea. De unde știi câți *ar fi trebuit* să moară?

— Experiența din trecut, Doamna mea, răspunse Nordeen în felul său expansiv. Am urmărit cu interes aceste morți. Cum boala este nouă, încercăm să aflăm cu exactitate ce o provoacă. Poate ne va duce la un mod de a o vindeca. Scribii mei au tot citit, am încercat să găsim indicii pentru alte boli aidoma acesteia. Aduce puțin cu frigurile, dar de obicei acestea sunt produse de…

— Nordeen, îl întrerupse Vin crispată. Ai cifre exacte?

— După cum mi-a poruncit Excelența Sa, Doamnă.

— Câți au fost cuprinși de boală? Cu precizie.

— Păi, să văd… spuse Nordeen, care alungă scribul și se apucă de studiat registrul. Cinci mii două sute patruzeci și trei.

— Ce procent din soldați înseamnă asta? Întrebă Vin.

Nordeen se opri, făcu un semn cu mâna către un scrib și începu să calculeze.

— Cam treisprezece procente și jumătate, Doamnă, spuse în cele din urmă aranjându-și ochelarii.

Vin se încruntă.

— Ai inclus și oamenii uciși în calculele tale?

— Dacă stau să mă gândesc, nu.

— Și ce număr total ai folosit? Toți soldații din armată sau toți oamenii care nu mai fuseseră între cețuri înainte?

— Cei dintâi.

— Ai o evidență pentru ceilalți?

— Da. Împăratul a dorit un număr precis al soldaților afectați.

— Atunci folosește numărul acela, spuse Vin fixându-l pe Elend, care părea interesat.

— Despre ce e vorba, Vin? O întrebă el după ce Nordeen și oamenii săi trecură la treabă.

— Nu sunt… sigură.

— Numerele sunt importante pentru generalizări, zise Elend. Dar nu văd cum… cuvintele i se stinseseră când Nordeen își ridică capul dintre numere, apoi îl aplecă la loc, mormăind ceva.

— Ce este? Întrebă Vin.

— Iertare, Doamnă. Sunt un pic uimit. Calculele au dat un rezultat exact – nici mai mult, nici mai puțin de șaisprezece procente dintre soldați au fost afectați. Până la ultimul om.

— O coincidență, Nordeen, spuse Elend. Nu e într-atât de notabil să ai un rezultat precis.

Cenușa cădea pe punte.

— Nu, răspunse Nordeen, nu, așa este, Excelență. O simplă coincidență.

— Verifică-ți registrele, spuse Vin. Caută procentaje și pe alte grupuri de oameni atinși de boală.

— Vin, rosti Elend, nu sunt statistician, dar am lucrat cu cifre în cercetările mele. Uneori, fenomenele naturii au rezultate bizar de asemănătoare, dar haosul statisticii duce în cele din urmă către normalizare. Poate părea ciudat că numerele noastre au dat un procentaj exact, dar așa merge statistica.

— Șaisprezece, spuse Nordeen. Își ridică privirea. Încă un procent exact.

Elend își ascuți privirea și se duse către registru.

— Al treilea rezultat nu e exact, continuă Nordeen, dar asta doar pentru că numărul de bază nu este multiplu de douăzeci și cinci. Până la urmă, nu se poate îmbolnăvi doar o parte dintr-o persoană. Și totuși, rata de îmbolnăvire a acestei populații este la o persoană distanță de șaisprezece la sută.

Elend îngenunche, neatent la cenușa care acoperise puntea de la ultima suflare de vânt. Vin privi peste umărul lui, cercetând cifrele.

— Nu contează care este vârsta medie a populației, zise Nordeen, continuând să mâzgălească. Nu contează nici unde trăiesc. La fiecare se întâlnește *exact* același procentaj de oameni îmbolnăviți.

— Cum de nu am observat asta până acum? Întrebă Elend.

— Ei bine, observaserăm, dar altfel, spuse Nordeen. Știam că *circa* patru din douăzeci și cinci luau boala. Oricum, nu pricepusem cât de exacte erau cifrele. Este într-adevăr straniu, Excelență. Nu am cunoștință de nicio altă maladie care să acționeze astfel. Privește, aici este o însemnare care arată că o sută de iscoade au fost trimise între cețuri și exact șaisprezece s-au simțit rău.

Elend păru tulburat.

— Ce este? Întrebă Vin.

— Ceva e în neregulă, foarte în neregulă.

— E ca și cum haosul variabilelor întâmplătoare a cedat, spuse Nordeen. O populație nu ar trebui nicicând să se comporte cu

atâta precizie – ar trebui să existe o curbă de probabilitate, cu unele grupuri mici din populație care să reflecte cu mai puțină acuratețe rezultatele așteptate.

— Cel puțin, zise Elend, boala ar fi trebuit să afecteze bătrânii într-o proporție mai mare față de cei în putere.

— Într-un fel face asta, spuse Nordeen când unul dintre ajutoarele sale îi întinse o foaie cu alte calcule. *Morțile* se comportă astfel, după cum ne așteptam. Dar procentul celor care se îmbolnăvesc este mereu șaisprezece la sută! Am dat atâta atenție numărului celor răposați, că nu am băgat de seamă cât de nefiresc este procentajul celor îmbolnăviți.

Elend se ridică în picioare.

— Fii atent, Nordeen. Discută cu lumea, asigură-te că datele nu au fost modificate de Năruire, și vezi dacă tendințele sunt aceleași. Nu putem trage concluzii doar după patru sau cinci exemple. Ar putea fi totul o mare coincidență.

— Da, Excelență, spuse Nordeen un pic tulburat. Dar... dacă totuși nu este o coincidență? Ce înseamnă asta?

— Nu știu, zise Elend.

Înseamnă consecință, gândi Vin. *Înseamnă că există legi, chiar dacă noi nu le pricepem.*

Șaisprezece. De ce șaisprezece procente?

Mărgelele de metal găsite la Fântână – mărgele care transformau oamenii în Născuți-din-Ceață – erau motivul puterii mai mari a allomanților. Acei Născuți-din-Ceață dintâi erau precum devenise și Elend Venture – posedau o putere primordială, transmisă apoi pe linie nobiliară, slăbind puțin câte puțin cu fiecare generație.

Lordul Legiuitor era unul dintre acei vechi allomanți, puterea lui pură nu fusese alterată de timp și diluarea de la o generație la alta. Acesta era doar unul dintre motivele pentru care era atât de puternic în comparație cu alți Născuți-din-Ceață – deși, adevărul este că iscusința sa de a amesteca Feruchimia și Allomanția produsese multe dintre cele mai spectaculoase abilități. Totuși, mi se pare interesant că una dintre puterile sale „divine” – tăria sa esențială Allomantică – era un lucru pe care îl posedau toți cei nouă allomanți inițiali.

22

Sazed stătea în una dintre clădirile mai drăguțe de la Puțurile

din Hathsin – o fostă cabină a santinelei – ținând în mână o cană cu ceai.

Bătrânii terisieni ședeau pe scaune în fața sa, cu o sobă mică ce emana căldură. În ziua următoare trebuia să plece pentru a-i ajunge din urmă pe Goradel și pe Boare, care deja făcuseră o bună parte din drumul spre Urteau până acum.

Lumina soarelui era tot mai palidă. Cețurile veniseră deja și pluteau de partea cealaltă a ferestrei. Sazed dibuia cu greu adânciturile din pământul întunecat de afară – crăpături în scoarță. Erau zeci de spărturi; terisienii construiseră garduri pentru a le marca. Nu cu mulți ani în urmă, înainte de distrugerea cristalelor de atiu de către Kelsier, oamenii erau siliți să se târască în spărturile acestea, căutând bile mici de minereu care aveau în centru mărgele de atiu.

Orice sclav care nu era în stare să găsească cel puțin o bilă pe săptămână era executat. Probabil că încă mai existau sute, chiar mii, de cadavre țintuite sub pământ, uitate în caverne adânci, morți fără ca să știe sau să-i pese cuiva.

Ce loc groaznic a fost acesta, gândi Sazed, apoi se depărtă de lângă fereastră când o femeie închise obloanele. În fața lui, pe masă, erau câteva registre care indicau resursele, cheltuielile și nevoile terisienilor.

— Dacă nu mă înșel, am sugerat ca să fie bătute în metal cifrele, zise Sazed.

— Da, Maestre Păstrător, spuse unul dintre slujitorii în vârstă. Copiem cifrele importante pe o foaie de metal în fiecare seară, apoi le verificăm în fiecare săptămână pentru a ne asigura că nimic nu s-a schimbat.

— Prea bine, încuviință Sazed în timp ce răsfoia un registru pe care-l ținea în poală. Și curățenia? V-ați ocupat de această chestiune de la ultima mea vizită?

— Da, Maestre Păstrător, răspunse alt bărbat. Am pregătit și mai multe haznale – deși nu avem nevoie de ele.

— Ar putea apărea refugiați, explică Sazed. Vreau să fiți în stare să aveți în grijă o populație mai mare, dacă va fi cazul. Dar vă rog. Acestea sunt doar sugestii, nu porunci. Nu am nicio autoritate asupra voastră.

Slujitorii își aruncară priviri unii altora. Sazed fusese ocupat în timpul petrecut cu ei, ceea ce-l ținuse departe de gânduri triste. Se asigurase că au destule provizii, că erau în relații bune cu

Penrod din Luthadel și că aveau un sistem pentru a rezolva disputele dintre ei.

— Maestre Păstrător, rosti unul dintre bătrâni în cele din urmă. Cât timp vei mai rămâne?

— Trebuie să vă părăsesc mâine dimineață, mă tem. Am trecut doar pentru a vedea de ce mai aveți nevoie. Sunt vremuri grele și puteți fi lesne uitați de cei din Luthadel, cred.

— Suntem bine, Maestre Păstrător, spuse unul de-al lor. Era cel mai puțin vârstnic dintre bătrâni, cu doar câțiva ani mai tânăr decât Sazed. Majoritatea erau cu mult mai înaintați în vârstă – și cu mult mai înțelepți – decât el. I se părea nefiresc că aceștia îl ascultau.

— Poate că vei voi să te gândești să ni te alături din nou, Maestre Păstrător? Întrebă un altul. Nu pentru mâncare sau pământ. Ceea ce ne lipsește, de fapt, este un conducător.

— Sunt de părere că terisienii au fost asupriți îndeajuns de mult, spuse Sazed. Nu aveți trebuință de un nou rege tiran.

— Nu un tiran, zise cineva. Unul asemeni ție.

— Lordul Legiuitor era asemeni mie, rosti Sazed cu voce scăzută.

— Ne trebuie cineva care să ne călăuzească, continuă unul dintre bărbați. Chiar și pe vremea Lordului Legiuitor, nu el era conducătorul nostru. Noi ne supuneam Sinodului Păstrătorilor.

Sinodul Păstrătorilor – liderii clandestini ai sectei lui Sazed. Cârmuiseră poporul din Terris timp de secole, acționând în secret pentru a se asigura că Feruchimia continua să existe, în ciuda sforțărilor Lordului Legiuitor de a elimina puterea din oameni.

— Maestre Păstrător, spuse Maestrul Vedlew, cel mai vechi dintre înțelepți.

— Da, Maestre Vedlew?

— Nu porți cuprumințile.

Sazed își coborî privirea. Nu-și dăduse seama că se putea observa că, pe sub sutanele sale, nu purta nicio apărătoare de metal.

— Sunt în bocceaua mea cu lucruri.

— Găsesc că este straniu, spuse Vedlew, că ai muncit din greu în vremea Lordului Legiuitor, întotdeauna purtând cuprumințile în secret, cu toată primejdia. Și iată că acum, când ești liber să faci cum poftești, le ții în boccea.

Sazed clătină din cap.
— Nu pot fi omul pe care îl vreți. Nu acum.
— Ești un Păstrător.
— Am fost cel mai neînsemnat dintre ei. Un răzvrătit, o pleavă. M-au alungat din preajma lor. Ultima dată când am plecat din Tathingdwen, am plecat acoperit de rușine. Oamenii simpli mă blestemau în căminele lor.
— Acum te binecuvântează, Maestre Sazed, spuse unul dintre bărbați.
— Nu merit acele binecuvântări.
— Fie că le meriți sau nu, ești tot ce ne-a rămas.
— Suntem un popor mai iertător decât părem.
În încăpere se făcu liniște.
— Mai este un motiv pentru care am venit, Maestre Vedlew, spuse Sazed. Spune-mi, vreunul dintre oamenii voștri a murit recent în… circumstanțe bizare?
— Despre ce vorbești? Întrebă bătrânul terisian.
— Uciși de cețuri, răspunse Sazed. Oameni care au murit după ce au mers prin ceață pe timp de zi.
— Asta e o scorneală skaa, râse unul dintre bărbați. Cețurile nu sunt primejdioase.
— Negreșit, spuse Sazed prudent. Dar vă trimiteți oamenii la muncă în timpul zilei, când cețurile nu s-au retras încă?
— Bineînțeles că da, răspunse terisianul cel tânăr. De ce, ar fi o neghiobie să lăsăm orele alea bune de muncă să treacă.
Sazed își simți curiozitatea ațâțată. Terisienii nu erau răpuși de cețurile diurne.
Care era legătura?
Încercă să cheme energia mentală pentru a cugeta asupra problemei, dar îl cuprinse o ticăloasă lehamite. Voia doar să se ascundă undeva unde nimeni să nu aibă așteptări de la el. Unde nu trebuia să rezolve problemele lumii, sau nici măcar să se ocupe de propria lui criză spirituală.
Cât pe ce să facă asta. Și totuși, o mică parte din el – scânteia de mai devreme – refuza să renunțe, pur și simplu. Avea, cel puțin, să-și continue cercetările, și avea să îndeplinească ceea ce Elend și Vin îl rugaseră. Nu era *tot* ce-i stătea în putință, și nu avea să fie destul pentru terisienii așezați dinaintea sa, care-l priveau plini de speranță și stăruință.
Dar, pentru moment, era tot ce le putea oferi. Să rămână la

Puțuri ar fi însemnat să se predea, știa asta. Trebuia să umble mai departe, să continue să lucreze.

— Îmi pare rău, le spuse oamenilor așezați de-o parte a registrului. Dar așa e sortit să fie.

În primii ani ai planului inițial al lui Kelsier, îmi amintesc cât de tare ne deruta pe toți cu al său misterios „Al Unsprezecelea Metal”. Susținea că există legende despre un metal mistic care i-ar fi permis cuiva să-l răpună pe Lordul Legiuitor – și Kelsier însuși găsise acel metal după căutări stăruitoare.

Nimeni nu știa cu adevărat ce făcuse Kelsier în anii scurși între evadarea sa de la Puțurile din Hathsin și întoarcerea în Luthadel. Când era strâns cu ușa, se mulțumea să spună că fusese „la Apus”. Cumva, în timpul hoinărelilor sale, descoperise povești care nu ajunseseră niciodată la urechea vreunui Păstrător. Cei mai mulți dintre tovarășii săi nu știau ce să înțeleagă din legendele despre care vorbea. Aceasta a fost, poate, prima sămânță de neîncredere care i-a făcut până și pe cei mai vechi prieteni ai săi să se îndoiască de puterea lui de a conduce.

23

Pe tărâmurile de la Răsărit, aproape de pustietatea de pietriș și de nisip, un băiețel căzu la pământ într-o colibă skaa. Se întâmpla cu mulți ani înainte de Prăbușire, iar Lordul Legiuitor era încă în viață. Nu că băiatul ar fi avut habar despre acele lucruri. Era o creatură murdară și jerpelită – ca mai toți copiii skaa din Ultimul Imperiu. Prea tânăr pentru a fi trimis la muncă în mine, își petrecea zilele ferindu-se de supravegherea maică-sii și hoinărind cu cetele de copii care scormoneau pe străzile uscate și prăfuite.

Fantomă nu mai era de vreo zece ani acel băiețel. Într-un fel, părea conștient că delira – că febra de la răni îl făcea să-și mai piardă când și când cunoștința, că scene din trecut i se perindau prin minte. Se lăsă pradă lor. Concentrarea îi consuma prea multă energie.

Era, așadar, prins în imaginile trecutului, și se simți izbit la pământ. Un bărbat solid – toți bărbații erau solizi în comparație cu Fantomă – stătea aplecat deasupra sa, cu pielea înnegrită de praful și funinginea ce-l arătau a fi un miner. Omul scuipă pe dușumea lângă Fantomă, apoi se întoarse către ceilalți skaa din încăpere. Erau mai mulți. Cineva, o femeie, plângea, iar

lacrimile lăsau urme curate pe fața sa, spălând praful.

— Bine, spuse uriașul. Îl avem. Acum ce facem?

Oamenii se uitară unii la alții. Unul dintre ei închise încetișor ușa colibei, stăvilind lumina roșie a soarelui.

— Avem un singur lucru de făcut, zise altul. Îl predăm.

Fantomă se uită în sus. Privirea o întâlni pe a femeii care plângea, dar ea și-o feri.

— Care-i șpilu' fazei? Întrebă Fantomă.

Bărbatul masiv scuipă iar, punându-și o gheată pe gâtul lui Fantomă și împingându-l înapoi pe lemnul tare.

— Nu trebuia să-l lași să hălăduiască cu găștile alea de pe stradă, Margel. Afurisitul ăsta de băiat de-abia dacă mai e coerent.

— Ce se întâmplă dacă îl dăm pe mâna lor? Întrebă unul dintre ceilalți bărbați. Adică, dacă ei decid că suntem la fel? Ar putea să ne execute și pe *noi*. Am mai văzut dintr-astea. Torni pe cineva, apoi acele… chestii vin după toți cei care l-au cunoscut.

— Problemele de felul ăsteia se moștenesc, așa e, adăugă altul.

În încăpere se lăsă liniștea. Cu toții știau despre familia lui Fantomă.

— O să ne ucidă! Spuse omul înspăimântat. Știți că așa vor face! I-am văzut, i-am văzut cu piroanele alea în ochi. Spirite ale morții, asta sunt.

— Nu-l putem lăsa să o șteargă, mai zise altul. Vor descoperi ce este.

— E un singur lucru de făcut, interveni uriașul, apăsând cu și mai multă putere pe gâtul lui Fantomă.

Cei prezenți în cameră – cei pe care Fantomă îi putea zări – încuviințară solemn aplecând capetele spre piept. Nu-l puteau preda. Nu-l puteau lăsa să plece. Dar nimeni n-ar simți lipsa unei haimanale. Niciun Inchizitor sau obligator n-ar întreba de două ori despre un puști găsit în drum. Skaa mureau mai tot timpul.

Așa mergeau lucrurile în Ultimul Imperiu.

— Tată, șopti Fantomă.

Călcâiul apăsă mai tare.

— Nu ești fiul meu! Fiul meu s-a dus între cețuri și nu s-a mai întors. Pesemne că ești o nălucă de ceață.

Fantomă încercă să protesteze, dar gâtul îi era prins în

strânsoare. Nu putea să respire, darămite să vorbească. Camera devenea tot mai întunecoasă. Și totuși, urechile sale – cu un simț supranatural, sporit de puteri pe care de abia le înțelegea – auziră ceva.

Monede.

Apăsarea pe gâtul său slăbi. Izbuti să tragă aer în piept, vederea îi reveni. Iar acolo, pe podeaua din fața sa, se găseau împrăștiați câțiva bănuți frumoși de aramă. Skaa nu erau plătiți pentru truda lor – minerii primeau bunuri în schimb, care abia le îngăduiau să trăiască de pe o zi pe alta. Și totuși, Fantomă zărise din când în când monede, trecând prin mâini nobile. Cândva cunoscuse un băiat care găsise o monedă rătăcită în praful murdar al străzii.

Un alt băiat, mai mare, îi luase viața pentru asta. Apoi un nobil îl omorâse pe băiatul care încercase să cheltuie banul. Lui Fantomă îi părea că niciun skaa nu și-ar dori monede – erau mult prea prețioase și mult prea primejdioase. Și totuși, fiecare ochi din cameră se holba la săculețul de bogăție vărsat.

— Punga în schimbul băiatului, zise o voce. Trupurile se dădură în lături, lăsând să se vadă un bărbat așezat la o masă, în fundul încăperii. Nu se uita la Fantomă. Pur și simplu stătea, mânca în liniște fiertură cu o lingură. Chipul îi era strâmb și sucit, asemenea pieii lăsate prea mult în soare.

— Ei bine? Întrebă strâmbul, între înghițituri.

— De unde te-ai procopsit cu bani din ăștia? Vru să afle tatăl lui Fantomă.

— Nu vă privește.

— Nu-i putem da drumul băiatului, zise unul dintre skaa. Ne va trăda! Odată prins, le va spune că am fost părtași.

— Nu îl vor prinde, spuse omul pocit. Va veni cu mine, în Luthadel. Și-apoi, dacă nu îl lăsați să plece, mă voi duce și le voi povesti obligatorilor despre voi toți.

Făcu o pauză, coborî lingura și privi mohorât către șleahtă.

— Dacă nu cumva vă gândiți să mă ucideți acum.

Tatăl lui Fantomă își luă în sfârșit călcâiul de pe gâtul său și păși înspre bărbatul cu față strâmbă. Mama sa însă îl apucă de braț.

— Nu, Jedal, îi spuse în șoaptă – dar nu destul de încet pentru auzul ascuțit al lui Fantomă. Îți va curma viața.

— E un trădător, zise tatăl, scuipând. Slugă în armata Lordului

Legiuitor.
— Ne-a oferit bani. Fără îndoială că e mai bine să-i luăm, decât să omorâm băiatul.
Tatăl își coborî privirea către femeie.
— Tu ai făcut asta! Ai trimis după frate-tu. Știai că o să vrea să ia băiatul!
Mama lui Fantomă se întoarse cu spatele.
Omul cu chip pocit lăsă în cele din urmă lingura din mână și se ridică. Oamenii se îndepărtară de lângă scaunul său, cuprinși de spaimă. Păși, șchiopătând anevoie, spre capătul celălalt al odăii.
— Vino, băiete, zise deschizând ușa, fără să se uite la Fantomă.
Fantomă se ridică încetișor, nesigur. Aruncă o privire către părinții săi, în timp ce se îndepărta. Jedal se aplecă în cele din urmă să adune monedele. Privirile lui Margel și Fantomă se întâlniră, dar ea îi întoarse spatele. *Este tot ce îți pot oferi*, părea să transmită corpul ei.
Fantomă se răsuci pe călcâie, frecându-și gâtul, și o porni grăbit pe urmele străinului, în lumina roșie și arzătoare a soarelui. Acesta îl privi, mergând.
— Care ți-e numele, băiete?
Fantomă deschise gura, dar limba i se împletici. Vechiul său nume nu mai părea nimerit.
— Lestibournes, zise într-un târziu.
Bătrânul nici nu clipi. Mai târziu, Kelsier avea să decidă că Lestibournes era prea greu de pronunțat, numindu-l în schimb „Fantomă”. Fantomă nu-și dăduse seama dacă Ciomege știa sau nu să vorbească în dialectul estic al străzii. Chiar dacă vorbea, Fantomă se îndoia că unchiul lui ar fi înțeles la ce trimitea numele său.
Însemna, în argou, „am fost abandonat”.
Cred, acum, că poveștile cu Kelsier, legendele și profețiile despre „Al Unsprezecelea Metal” au fost născocite de Năruire. Kelsier căuta o cale de a-l ucide pe Lordul Legiuitor, iar Năruire – subtil ca întotdeauna – îi oferise o cale.
Secretul era, într-adevăr, de o covârșitoare importanță. Al Unsprezecelea Metal al lui Kelsier furniza însuși indiciul care ne trebuia pentru a-l înfrânge pe Lordul Legiuitor. Însă și aici am fost duși de nas. Lordul Legiuitor știa ce scopuri avea Năruire și nu l-ar fi eliberat niciodată din Fântâna Înălțării. Lui Năruire îi

trebuiau, deci, alți pioni – și, ca să se întâmple asta, Lordul legiuitor trebuia să moară. Până și cea mai mare victorie a noastră a fost țesută de degetele iscusite ale lui Năruire.

24

Trecuseră zile, și cuvintele lui Melaan încă apăsau asupra conștiinței lui Tensoon.

Vii, aduci vești groaznice, apoi ne lași să rezolvăm singuri necazul? În timpul anului de captivitate i se păruse simplu. Avea să facă acuzațiile, să-și transmită informația, apoi să accepte pedeapsa meritată.

Acum însă, ciudat lucru, o eternitate de captivitate i se părea o ieșire ușoară din scenă. Dacă se lăsa în voia felului ăstuia de a gândi, în ce fel era mai bun decât Prima Generație? Ar fi ocolit problemele, mulțumit să stea închis, știind că lumea exterioară nu mai avea de ce să-l preocupe.

Neghiobule, își zise. *Vei fi întemnițat pentru eternitate sau până ce tot neamul kandra va fi distrus și o să ajungi să mori de foame. Nu-i o ieșire ușoară din scenă! Acceptându-ți pedeapsa, faci un lucru onorabil, în respectul legii.*

Și, făcând-o, ar fi permis ca Melaan și ceilalți să fie distruși, fiindcă conducătorii refuzau să acționeze. Mai mult, ar fi lăsat-o pe Vin fără informațiile care-i trebuiau. Până și el, din interiorul Patriei, simțea câteodată vuietul pietrelor ce se clătinau. Cutremurele erau încă îndepărtate, iar ceilalți, probabil, ne ignorau. Însă Tensoon își făcea griji.

Sfârșitul putea fi aproape. Dacă așa stăteau lucrurile, Vin trebuia să știe adevărul despre kandra. Originea, credințele lor. Poate ar fi izbutit să folosească Încrederea însăși. Și totuși, dacă îi spunea mai multe lui Vin, ar fi însemnat o trădare și mai gravă a poporului său. Unui om, poate i s-ar fi părut ridicol faptul că ezita. Însă, până acum, păcatele sale adevărate fuseseră datorate pripelii, și abia mai târziu se gândise la ce făcuse. Dacă se lupta ca să scape din închisoare, ar fi fost altceva. Un lucru gândit, plănuit.

Închise ochii, simțind răceala cuștii, care rămăsese în mijlocul peșterii largi – locul, în timpul orelor de somn, era mai mult abandonat. Ce rost avea? Chiar și cu Binecuvântarea Prezenței – care-l ajuta să se concentreze, în ciuda locului lipsit de confort – nu îi venea în minte nicio cale de scăpare din cușca cu bare

împletite și de paznicii săi din A Cincea Generație, care purtau cu toții Binecuvântarea Tăriei. Chiar dacă ar fi izbutit să iasă din cușcă, Tensoon ar fi trebuit să treacă prin zeci de grote mici. Cu masa corporală atât de mică, nu avea mușchi ca să lupte și nu putea alerga mai iute decât un kandra cu Binecuvântarea Tăriei. Era prins.

Asta, cumva, era liniștitor. Evadarea nu era un lucru la care prefera să se gândească – nu era, pur și simplu, calea kandra. Încălcase Contractul și merita pedeapsa. Era onorabil să suporți consecințele faptelor proprii.

Nu?

Își schimbă poziția în celulă. Spre deosebire de cea a unui om adevărat, pielea de pe trupul său gol nu se învinețea și nu-l ustura bășica după zilele petrecute acolo, fiindcă își putea re-alcătui carnea ca să înlăture rănile. Însă faptul că se simțea înghesuit și chinuit acolo, obligat să se ghemuiască în cușcă, era de neînlăturat.

Sesiză o mișcare. Tensoon se răsuci, surprins să-l vadă pe Varsell și pe alți câțiva kandra solizi, din a Cincea Generație, apropiindu-se de cușca lui, cu Trupurile Adevărate din piatră de cuarț sclipind rău-prevestitor.

Deja e vremea? Își zise Tensoon. Cu Binecuvântarea Prezenței putea să-și socotească toate zilele întemnițării. Nici pe departe nu sosise momentul. Observă, îngrijorat, că unul dintre kandra ducea un sac mare. O clipă, Ten Soon fu cuprins de un junghi de panică, închipuindu-și că aveau să-l vâre în sacul acela.

Dar arăta plin deja.

Să nădăjduiască? Trecuseră zile de la discuția cu Melaan, timp în care ea se întorsese de mai multe ori să-l privească, însă nu vorbiseră. Aproape că uitase ce-i spusese, cuvinte rostite cu speranța că aveau să fie auzite de slujitorii Secunzilor. Varsell deschise cușca și azvârli înăuntru sacul. Auzi un zuruit familiar. Erau oase.

— Vei purta acestea la proces, zise Varsell, aplecându-se și lipindu-și fața translucidă de barele cuștii lui Tensoon. Porunca Celei de-a Doua Generații.

— Dar ce au oasele pe care le port? Întrebă cu grijă Tensoon trăgând sacul spre el, nesigur dacă să fie încântat sau rușinat.

— Au de gând să-ți rupă oasele ca parte a pedepsei, zise zâmbind Varsell. E un fel de execuție publică – dar la care

prizonierul supraviețuiește. E ceva simplu, știu... dar punerea asta în scenă ar trebui să facă impresie asupra unora dintre generațiile mai tinere.

Stomacul lui Tensoon se strânse. Kandra își puteau re-forma trupurile, era drept, însă simțeau durere la fel de ascuțită ca și oamenii. Ar fi trebuit să încaseze o bătaie pe cinste ca să-i se rupă oasele și cu Binecuvântarea Prezenței n-avea să poată simți ușurarea căderii în inconștiență.

— Nu văd rostul altui corp, zise Tensoon trăgând afară unul dintre oase.

— Nu-i nevoie să stricăm un set impecabil de oase umane, Terțule, zise Varsell trântind ușa cuștii. Mă întorc în câteva ore după oasele tale de acum.

Osul piciorului pe care-l scosese nu era de om, ci de câine. Un copoi mare. Același schelet pe care-l purtase Tensoon când se întorsese, cu mai bine de un an în urmă, în Patrie. Închise ochii, strângând între degete osul neted.

Acum o săptămână vorbise despre cât de mult disprețuia aceste oase, cu speranța că iscoadele Secunzilor aveau să ducă veștile stăpânilor lor. A Doua Generație era mult mai tradiționalistă decât Melaan, și până și ei i se păruse dezgustătoare purtarea unui corp de câine. Pentru Secunzi, să-l forțeze pe Tensoon să ia formă de animal ar fi însemnat degradarea supremă.

Și exact pe asta se bazase și Tensoon.

— O să arăți bine așa, zise Varsell ridicându-se să plece. Când va veni vremea pedepsirii tale, vor vedea cu toții ce ești cu adevărat. Niciun *kandra* nu și-ar încălca Contractul.

Tensoon își trecu un deget, delicat peste os, ascultând râsul lui Varsell. Cei din a Cincea Generație n-aveau cum să știe că abia îi oferiseră o cale de scăpare.

Cumpăna. Este reală?

Aproape că uitasem basmul ăsta din popor. Skaa vorbeau despre ea înainte de Prăbușire. Filosofii au dezbătut problema pe larg în veacul al treilea și al patrulea, dar, până în vremea lui Kelsier, subiectul fusese aproape uitat.

Însă era reală. Exista cu adevărat *o diferență de fiziologie între skaa și nobilime. Când Lordul Legiuitor a transformat umanitatea, ca s-o facă mai capabilă de a face față cenușii, a schimbat totodată și altele. Unele grupuri – nobilii – au fost*

create pentru ca să fie mai puțin fertile, însă cu membri mai înalți, mai puternici și mai inteligenți. Ceilalți, skaa, au fost făcuți mai scunzi, mai rezistenți și în stare să aibă copii mulți.

Schimbările erau mărunte, cu toate acestea, și după o mie de ani de amestec diferențele aproape că fuseseră șterse.

25

— Orașul Fadrex, zise Elend, așezat la locul său obișnuit, lângă prova șalupei. În față, Canalul Conway cel larg – principala rută pe apă spre vest – continua să se întindă, cotind către nord-vest. La stânga lui Elend pământul se ridica abrupt, formând un șir de piscuri pietroase. Le vedea înălțându-se mult mai mult în depărtare.

Mai aproape de canal însă, în mijlocul unor formațiuni stâncoase impunătoare, era cuibărit un oraș întins. Stâncile stacojii și portocalii erau dintre cele cioplite de bătaia vântului și a ploii, și multe aveau ascuțișuri înalte, ca niște turle. Altele formau bariere colțuroase, compacte – ca și cum pietroaie imense ar fi fost alipite, înălțându-se la zece-cincisprezece metri în aer.

Elend abia dacă putea zări câteva acoperișuri de clădiri dincolo de stâncăriș. Fadrex nu avea un zid clar delimitat, însă rocile din jur formau un șir de fortificații naturale, terasate.

Mai fusese aici, în acest oraș. Tatăl său avusese grijă să-i arate toate metropolele culturale ale Ultimului Imperiu. Fadrex nu se numărase printre acestea, însă se găsise în drumul spre Treredare, cunoscut odată drept capitala Vestului. Alcătuindu-și noul regat, totuși, Cett ignorase Treredare, stabilindu-și, în schimb, reședința în Fadrex. O mișcare isteață, socotea Elend – Fadrex era mai mic, mai ușor de apărat și un punct important de aprovizionare pentru multe trasee pe canale.

— Orașul arată altfel decât ultima dată când l-am văzut, zise Elend.

— Copacii, spuse Ham, care stătea alături. Fadrex avea copaci pe stâncărișuri și platouri. Sunt pregătiți pentru noi. Au tăiat copacii ca să aibă un câmp de acțiune mai larg și să ne împiedice să ne furișăm prea aproape.

Elend dădu din cap.

— Uite acolo.

Ham privi cu ochii mijiți, dar îi trebui un pic până să observe ce

văzuse privirea scrutătoare a lui Elend, ajutată de cositor. În partea nordică a orașului – cea mai aproape de canalul cel mare – terasele de stâncă și platourile se terminau într-un canion natural. Lat de cam vreo șapte metri, era singura cale de acces în oraș, iar apărătorii tăiaseră câteva șanțuri în stâncă. Erau, pentru moment, traversate de punți, însă intrarea pe calea aceea îngustă, cu gropi în fața armatei și cu arcași care, probabil, erau gata să tragă din firidele stâncoase de deasupra, cu o poartă în capăt…

— Nu-i rău, zise Ham. Mă bucur, numai că au decis să nu sece canalul.

Pe măsură ce înaintaseră spre vest, relieful se înălțase – iar convoiul trecuse prin câteva ecluze uriașe. Ultimele patru fuseseră blocate intenționat și trebuiseră multe ore de trudă ca să fie puse în funcțiune.

— Depind prea mult de el, zise Elend. Dacă supraviețuiesc asediului nostru vor avea nevoie să-și aducă provizii. Presupunând că se vor putea găsi.

Ham tăcu. Într-un târziu se întoarse și se uită în spate, la canalul întunecat.

— El, zise, nu cred că prea multe vor mai umbla pe canal. Bărcile noastre abia au ajuns până aici – e prea astupat cu cenușă. Dacă-o fi să ne întoarcem acasă, o să o facem pe jos.

— *Dacă* ne întoarcem?

Ham strânse din umeri. În ciuda vremii mai reci din vest, se mulțumea să poarte doar o vestă. Acum, că Elend era Allomant, înțelegea, în sfârșit, de ce. Când ardea fludor, Elend abia dacă simțea frigul, deși chiar de dimineață niște soldați se plânseseră de asta.

— Nu știu, El, zise în cele din urmă Ham. Mi se pare rău-prevestitor. Canalul se închide în spatele nostru. E ca și cum soarta ar încerca să ne blocheze aici.

— Ham, zise Elend, ție *totul* ți se pare rău-prevestitor. O să ne descurcăm.

Ham ridică din umeri.

— Organizați-vă trupele, zise Elend arătând cu mâna. Să ne adăpostim în golfulețul de colo și să ridicăm tabăra pe platou.

Ham încuviință. Însă tot se uita în spate. Spre Luthadel, acum rămas în urmă.

Nu se tem de cețuri, își zise Elend privind încordat întunecimile

stâncoase ce marcau intrarea în Fadrex. Se vedeau pălălăi de foc ce străpungeau întunericul. Adesea, asemenea lumini erau inutile – arătau frica de cețuri a oamenilor. Însă aici focurile erau altfel, cumva. Păreau o avertizare, o proclamare cutezătoare a încrederii. Ardeau tare, înalt, ca și cum ar fi plutit în văzduh.

Elend se întoarse și intră în cortul de comandă luminat, unde un grup mic îl aștepta. Ham, Cett și Vin. Demoux lipsea, fiindcă se întrema încă după boala ceții.

Ne-am subțiat, cugetă Elend. *Fantomă și Boare în nord, Penrod în Luthadel, Pâslă păzind ascunzătoarea din est...*

— Bun, zise Elend, lăsând ușa de pânză a cortului să se închidă după el. Se pare că ne-am aciuat binișor pe-aici.

— Rapoartele cercetașilor au sosit, Elend, zise Ham. Bănuim că ar fi cam douăzeci și cinci de mii de apărători.

— Nu atât de mulți cât mă așteptam, zise Elend.

— Nemernicul de Yomen trebuie să controleze restul regatului meu, zise Cett. Dacă-și adună toate forțele în capitală, celelalte orașe s-ar putea revolta.

— Ce? Zise Vin, amuzată. Crezi că se vor răscula și vor trece de partea ta iarăși?

— Nu, zise Cett, se vor răscula și vor încerca să pună mâna pe stăpânire! Așa merg lucrurile. Acum, că Lordul Legiuitor s-a dus, orice stăpân mărunt sau obligator amărât, care a gustat și el un pic puterea, crede că poate conduce un regat. La dracu', am încercat și eu – și tu ai încercat.

— Noi am avut succes, sublinie Ham.

— La fel și Lordul Yomen, zise Elend încrucișându-și brațele pe piept. A ținut regatul laolaltă de când a pornit Cett spre Luthadel.

— Mai că m-a dat afară, recunoscu Cett. Jumătate din nobili îi asmuțise asupra mea când nici nu pornisem. Am zis că-l las ca locțiitor, dar știam amândoi adevărul. Îl duce capul – îl duce îndeajuns ca să știe că poate rezista împotriva unei forțe mai mari și că-și poate răsfira trupele ca să păstreze ordinea în regat și totodată să îndure un asediu îndelungat fără să-i lipsească proviziile.

— Din păcate, Cett are probabil dreptate, zise Ham. Rapoartele noastre inițiale vorbeau de armate de cam optzeci de mii de oameni. Ar fi nesăbuit să nu aibă câteva regimente pe undeva pe aproape, cu care să ne poată lovi tabăra. Să avem grijă la

atacuri fulger.
— Dublați străjile și triplați numărul cercetașilor, zise Elend, mai ales dimineața, când ceața e încă deasă, dar soarele s-a ridicat și luminează.
Ham dădu din cap.
— Pe lângă asta, zise cu chibzuință Elend, porunciți ca oamenii să stea în corturi cât țin cețurile, dar cereți-le să fie gata dacă e vreun atac. Dacă Yomen crede că ne temem să ieșim, poate că-l putem momi la un „atac prin surprindere.”
— Deștept, zise Ham.
— Asta n-o să ne treacă, totuși, de zidurile naturale, zise Elend încrucișându-și brațele pe piept. Ce părere ai, Cett?
— Apărăm canalul. Punem străji în jurul țarcurilor acelora, să fim siguri că Yomen nu aduce în secret provizii în oraș. Apoi o luăm din loc.
— Ce? Zise uimit Ham.
Elend aruncă o privire asupra lui Cett, încercând să deslușească ce voise să spună.
— Să atacăm orașele din jur? Să lăsăm aici trupe suficiente cât să zădărnicească o rupere a asediului, apoi să capturăm alte părți ale teritoriului său?
Cett dădu din cap aprobator.
— Majoritatea orașelor din jur nu sunt fortificate. Or să cedeze fără luptă.
— Un sfat bun, zise Elend, dar n-o vom face.
— De ce nu?
— Aici nu-i vorba să-ți cucerești tu pământurile înapoi, Cett, zise Elend. Motivul de căpătâi pentru care am venit este să punem mâna pe tainiță – și sper să fac asta fără să jefuiesc primprejur.
Cett pufni.
— Ce te aștepți să găsești acolo? Vreo magie cu care să oprești cenușa? Nici atiul n-o să facă asta.
— Ceva e acolo, zise Elend. Și-i singura noastră nădejde.
Cett scutură din cap.
— De aproape un an umbli după o ghicitoare lăsată de Lordul Legiuitor, Elend. Nu te-ai gândit că omul ăla era crud? Nu-i niciun secret. Nu-i nicio cale magică de scăpare. Dacă e să trecem peste următorii ani, va trebui s-o facem pe cont propriu – și asta înseamnă să cucerim Stăpânirea Vestică. Platourile din

zonă sunt cele mai înălțate terenuri de cultură din imperiu – și înălțimea înseamnă că-s mai aproape de soare. Dacă e să găsim plante care să trăiască în ciuda ceții de peste zi, aici va trebui să le crești.

Argumentele erau bune. *Dar nu pot ceda*, își zise Elend. *Nu încă.* Citise rapoartele despre provizii în Luthadel, văzuse ce se prevedea. Cenușa ucidea recoltele la fel de mult, sau mai mult decât cețurile. Mai mult pământ nu ar fi salvat poporul – le trebuia altceva. Un lucru pe care, spera el, li-l lăsase Lordul Legiuitor.

Lordul Legiuitor nu și-a urât poporul și n-ar fi vrut să-l vadă pierind, chiar dacă el era înfrânt. A lăsat mâncare, apă, provizii. Și, dacă știa secrete, le-ar fi ascuns în tainițe. Ceva avea să fie acolo.

Trebuia să fie.

— Ascunzătoarea rămâne ținta noastră de bază, zise Elend și o văzu, cu coada ochiului, pe Vin cum zâmbește.

— Bine, oftă Cett. Atunci știi ce trebuie să facem. Asediul ar putea să dureze un timp.

Elend încuviință.

— Ham, trimite-ți geniștii, sub acoperirea ceții. Pune-i să caute o cale de acces pentru trupele noastre, peste șanțurile alea. Pune iscoadele să se uite după pâraie care ar putea curge către cetate – Cett, presupun, poți ajuta aici. Și, odată ce o să avem spioni în oraș, pune-i să caute hambare pe care să le distrugem.

— Un început bun, zise Cett. Sigur, ar mai fi o cale să semănăm haos în oraș, să-i facem, poate să se predea fără luptă…

— N-o să-l asasinăm pe regele Yomen, zise Elend.

— Și de ce nu? Vru Cett să știe. Avem *doi* Născuți-din-Ceață. N-o să fie greu să lichidăm stăpânirea din Fadrex.

— Nu așa procedăm noi, zise Ham întunecându-se la față.

— A? Pe Vin n-ați oprit-o să-mi facă terci armata și să mă atace pe *mine*, înainte să ajungem de aceeași parte.

— Atunci a fost altceva.

— Nu, zise Elend, întrerupându-l. N-a fost. Motivul pentru care n-o să-l asasinăm pe Yomen, Cett, e că vreau să încerc mai întâi diplomația.

— Diplomația? Făcu Cett. Nu tocmai am adus sub zidurile orașului o armată de patruzeci de mii de soldați? Nu-i chiar o

mișcare diplomatică.
— E drept, aprobă Elend. Însă deocamdată nu am atacat. Dacă tot sunt aici în persoană, aș putea foarte bine să încerc să discut, înainte de a trimite cuțite în noapte. Poate că-l vom convinge pe Lordul Yomen că o alianță ne-ar fi mai de folos decât un război.
— Dacă facem o alianță, zise Cett aplecându-se în jilț, atunci n-o să-mi capăt orașul înapoi.
— Știu.
Cett se înnegură.
— Pari să nu-ți mai știi locul, Cett, zise Elend. Nu ai „ajuns de aceeași parte” cu mine. Ai îngenuncheat dinaintea mea și mi-ai făcut legăminte de credință, pentru că nu te-am executat. Îți apreciez vasalitatea și voi avea grijă să fii răsplătit cu un regat pe care să-l conduci în numele meu. Însă nu tu alegi ce regat, și nici când ți-l voi oferi.
Cett rămase tăcut în jilț, cu un braț așezat peste picioarele nefolositoare, schiloade. În cele din urmă zâmbi.
— Afurisenie, băiete. Te-ai schimbat mult într-un an, de când te știu.
— Toată lumea pare să-mi spună asta, zise Elend. Vin, crezi că poți pătrunde în oraș?
Femeia ridică o sprânceană.
— Sper că m-ai întrebat doar retoric.
— Am vrut să fiu politicos. Am nevoie de tine ca să iscodești. Nu știm mai nimic despre ce s-a întâmplat în stăpânire în ultimul timp – ne-am concentrat toate eforturile asupra sudului și orașului Urteau.
Vin strânse din umeri.
— Pot să-mi bag nițeluș nasul. Dar nu știu ce te aștepți să găsesc.
— Cett, zise Elend întorcând capul, îmi trebuie nume. Informatori, sau poate nobili care-ți sunt credincioși încă.
— Nobili? Întrebă amuzat Cett. Credincioși?
Elend își dădu ochii peste cap.
— Dar cineva care-ar putea fi mituit ca să dea ceva la iveală?
— Sigur, zise Cett. O să scriu niște nume și locuri. Asta dacă mai locuiesc în oraș. La naiba, dac-or mai fi vii. Nu poți fi sigur de nimic în zilele noastre.
— Nu vom mai întreprinde nimic până ce nu avem vești

proaspete. Ham, asigură-te că soldații sapă bine – folosește fortificațiile de câmp pe care li le-a arătat Demoux. Cett, ai grijă ca străjile să fie puse și ca ai noștri Cositorieni să rămână atenți și de veghe. Vin o să cerceteze, să vadă dacă nu se poate strecura până la tainiță, ca în Urteau. Dacă știm ce-i acolo putem judeca mai bine dacă merită riscul, sau nu, să cucerim orașul.

Diferiții membri ai grupului dădură din cap aprobator, înțelegând că sfatul se sfârșise. În vreme ce plecau, Elend ieși în cețuri și cătă spre pălălăile de foc ce ardeau pe înălțimile stâncoase.

Tăcută ca o umbră, Vin i se alătură și-i urmări direcția privirii. Rămase așa câteva clipe, apoi se uită într-o parte, la cei doi soldați care intrau în cort ca să-l care pe Cett de-acolo. Ochii i se îngustară de neplăcere.

— Știu, zise Elend încetișor, știind că se gândea iarăși la Cett și la influența sa asupra lui Elend.

— N-ai respins posibilitatea unei asasinări, zise cu glas molatec Vin.

— Să sperăm că nu se ajunge la asta.

— Și dacă s-ar ajunge?

— Atunci o să iau cea mai bună hotărâre pentru imperiu.

Vin tăcu, și se uită la focurile din înălțimi.

— Aș putea veni cu tine, se oferi Elend.

Ea zâmbi și-l sărută.

— Iertare, zise, dar ești gălăgios.

— Ei, haide, nu-s chiar *așa* de rău.

— Ba ești. Nu mai spun că miroși.

— Așa deci? Făcu el amuzat. Și a ce miros, mă rog?

— A împărat. Un Cositorian te-ar adulmeca într-o clipită.

Elend înălță din sprâncene.

— Așa deci. Iar tu nu posezi, la rândul tău, un miros imperial?

— Ba cum să nu, zise Vin strâmbând din nas. Numai că eu știu cum să scap de el. Oricum ar fi, nu ești destul de bun ca să mergi cu mine, Elend. Îmi pare rău.

Elend zâmbi. *Draga de Vin și felul ei tăios de-a fi.*

Alături, soldații ieșeau din cort ducându-l pe Cett. Un aghiotant înaintă, înmânându-i lui Elend o listă scurtă cu informatori și nobili ce ar fi fost dispuși să vorbească. Elend i-o trecu lui Vin.

— Distracție plăcută!

Ea aruncă un bănuț între ei, îl sărută iar și se avântă în noapte.

Abia încep să înțeleg extraordinara sinteză culturală a Lordului Legiuitor. Unul dintre beneficiile faptului că era nemuritor și – în linii mari – omnipotent a fost o influență directă și eficientă asupra evoluției Ultimului Imperiu.

A izbutit să ia elemente dintr-o duzină de culturi diferite și să le aplice societății sale noi, „perfecte”. De pildă, geniul arhitectural al constructorilor Khlenni apare în fortărețele pe care și le-a construit marea nobilime. Simțul stilistic khlenni – costume pentru domni, rochii pentru doamne – e un alt lucru pe care Lordul Legiuitor a decis să și-l însușească.

Bănuiesc că, în ciuda urii sale pentru poporul Khlenni – din care făcea parte Alendi – Rashek îi și invidia în adâncul său. Terisienii din acea vreme erau ciobani, Khlenni erau urbanizați și culți. Oricât de crudă ar fi ironia, este logic ca noul imperiu al lui Rashek să imite cultura superioară a celor pe care îi ura.

26

Fantomă stătea în bârlogul său mic, cu o singură încăpere, care era, desigur, ilegal. Cetățeanul interzicea asemenea locuri, unde un om să poată trăi nepus la socoteală, nesupravegheat. Din fericire, interdicția nu eliminase aceste locuri.

Le făcuse, doar, mai scumpe.

Fantomă avea noroc. Abia dacă-și mai amintea că sărise de pe clădirea în flăcări, la piept cu șase fiole Allomantice, tușind și sângerând. Nici nu-și mai amintea drumul înapoi spre bârlog. Ar fi trebuit, probabil, să fi murit. Și chiar dacă supraviețuise, ar fi trebuit să fie vândut autorităților – dacă proprietarul acestui mic han ilegal ar fi priceput cine era Fantomă și de ce anume scăpase, recompensa promisă ar fi fost, neîndoielnic, irezistibilă pentru el.

Însă Fantomă supraviețuise. Poate că ceilalți hoți din bârlog crezuseră că luase parte la un jaf ce mersese prost, sau, pur și simplu, nu le păsa. Oricum ar fi fost, era în stare să stea înaintea oglinzii mici din cameră, fără cămașă, uitându-se perplex la rană.

Sunt viu, își zise. *Și... mă simt destul de bine.*

Își întinse articulațiile, își roti brațele. Rana durea mult mai puțin decât ar fi trebuit. În geana de lumină din încăpere vedea tăietura, deja cicatrizată și vindecându-se. În stomac îi ardea

fludor – o adăugire minunată la flacăra familiară a cositorului.

Era ceva ce n-ar fi trebuit să existe. În allomanție, oamenii aveau ori doar câte una dintre cele opt puteri principale, ori toate cele paisprezece puteri. Una sau toate. Niciodată două. Iar Fantomă încercase și altădată să ardă alte metale, fără a izbuti. Cumva, primise și fludorul alături de cositor. Oricât de uimitoare ar fi fost situația, era lăsată în umbră de ceva și mai minunat.

Văzuse spiritul lui Kelsier. Supraviețuitorul se întorsese și se arătase lui Fantomă.

Fantomă nu știa ce să creadă despre asta. Nu era religios din cale-afară... totuși... un mort – pe care unii îl numeau zeu – îi apăruse și îi salvase viața. Se temea să nu fie vreo nălucire. Dar, dacă așa stăteau lucrurile, cum de se alesese cu puterea fludorului?

Clătină din cap, întinzând mâna după bandaje, însă se opri văzând că ceva sclipește în oglindă. Se apropie, bazându-se, ca întotdeauna, pe lumina stelelor. Cu simțurile ascuțite de cositor îi era ușor să vadă bucățica de metal înfiptă în umăr, chiar dacă nu intrase decât puțin.

Vârful sabiei omului, își dădu Fantomă seama, *cel care m-a înjunghiat. S-a rupt, și vârful mi-a rămas prins în piele.*

Scrâșni din dinți, gata să-l scoată.

— Nu, zise Kelsier. Lasă-l. Ca și rana, e un semn al supraviețuirii tale.

Fantomă tresări. Se uită peste tot, dar de data asta nu era nicio viziune. Doar vocea. Pe care era sigur că o auzise.

— Kelsier? Întrebă șovăielnic.

Niciun răspuns.

Oare înnebunesc? Sau... e așa cum predică Biserica Supraviețuitorului?

Era posibil, Kelsier devenise ceva măreț. Ceva ce veghea asupra discipolilor săi? Și dacă da, Kelsier îl urmărea *mereu*? Gândul era cam... neliniștitor. Însă, dacă-i dăduse puterea fludorului, de ce să se plângă?

Fantomă se întoarse cu spatele și își puse cămașa, întinzându-și iar, de probă, brațul. Avea nevoie de mai multe informații. Cât timp delirase? Ce făcea Quellion? Sosiseră ceilalți din bandă?

Abătându-și deocamdată mintea de la strania apariție, se furișă afară din cameră, pe strada întunecoasă. Bârlogul nu-i era foarte impresionant – o odaie după ușa mascată într-un perete,

pe o ulicioară de mahala. Însă era mai bine decât să trăiască în cocioabele aglomerate pe lângă care trecea acum, croindu-și drum prin orașul acoperit de beznă și de cețuri.

Cetățeanului îi plăcea să pretindă că totul era perfect în mica sa utopie, însă Fantomă nu fusese surprins să afle că existau zone rău-famate, întocmai ca orice alt oraș în care fusese. Era multă lume în Urteau care, dintr-un motiv sau altul, nu se dădea în vânt să locuiască în zonele de oraș în care putea fi controlată de Cetățean. Oamenii aceștia se îmbulzeau într-un loc cunoscut drept Surpăturile, un canal deosebit de aglomerat, aflat departe de căile principale de acces.

Surpăturile erau înțesate cu o harababură de lemn, pânză și corpuri. Cocioabă lângă cocioabă, clădiri cocoșate, suite unele peste altele, cățărându-se pe pereții canalului către cerul negru. Ici și colo, lumea dormea sub o bucată de pânză murdară întinsă între doi pari – frica lor milenară de cețuri cedase în fața simplei necesități.

Fantomă se strecură prin canalul aglomerat. Unele adunături de colibe se ridicau atât de sus, claie peste grămadă, încât din cer nu mai rămânea decât o dungă ce-și prefira lumina de miez de noapte, prea slabă ca să poată fi de folos altor ochi decât celor ai lui Fantomă.

Haosul, cine știe, era poate motivul pentru care Cetățeanul nu vizita niciodată Surpăturile. Sau poate că aștepta, pur și simplu, să facă ceva curățenie până ce avea să-și țină mai bine regatul sub stăpânire. În orice caz, societatea sa plină de reguli, amestecată cu sărăcia pe care o crea, dusese la apariția unei culturi nocturne ciudat de deschise. Lordul Legiuitor avusese patrule pe străzi. Cetățeanul, însă, predica faptul că cețurile erau semne ale lui Kelsier, așa că nu le prea putea interzice oamenilor să pătrundă prin ele. Urteau era primul loc pe care-l văzuse Fantomă unde cineva putea merge pe stradă în miez de noapte și să găsească vreo tavernă mică, unde se putea bea. Intră, acoperindu-se bine cu mantia. Nu era tocmai o cârciumă, ci mai degrabă un grup de oameni murdari adunați în jurul unei scobituri în care se făcuse focul. Alții stăteau pe scăunașe și cutii, prin unghere. Fantomă găsi o cutie goală și se așeză pe ea.

Apoi închise ochii și începu să tragă cu urechea, filtrând conversația. Îi auzea pe toți, cum să nu – chiar și cu dopuri. Să

fii Cositorian, în primul rând, ținea nu atât de ce puteai auzi, ci mai degrabă de ce puteai ignora.

Auzi bocănit de pași lângă el și deschise ochii. Un bărbat, ai cărui pantaloni erau cusuți cu o sumedenie de lănțișoare și catarame, se opri în fața lui Fantomă, apoi, cu un bufnet, lăsă pe pământ o sticlă.

— Toată lumea bea, zise omul. Am de plată ca să țin cald locul ăsta. Nimeni nu stă pe degeaba.

— Ce ai? Întrebă Fantomă.

Cârciumarul dădu cu piciorul în sticlă.

— Producție specială Domeniul Venture. Vechi de cincizeci de ani. Altădată costa șase sute de lacre sticla.

Fantomă zâmbi, scoțând un pek – o monedă bătută de Cetățean, care valora o părticică dintr-un bănuț de cupru. Combinația de prăbușire economică și dezaprobare a luxului însemna că o sticlă de vin care valorase sute de lacre nu mai valora, acum, aproape nimic.

— Trei pentru o sticlă, zise cârciumarul întinzând mâna.

Fantomă mai scoase doi bănuți. Cârciumarul lăsă pe jos sticla, iar Fantomă o culese de acolo. Nu i se oferise vreun tirbușon sau vreun pocal – amândouă, probabil, mai adăugau la preț, deși acest vin de soi avea un dop de plută care se înălța la câțiva centimetri peste buza sticlei. Fantomă îl privi.

Mă întreb...

Ardea, încetișor, fludor – nu-l incendia ca pe cositor. Doar cât să-l ajute să îndure oboseala și durerea. Și își făcea atât de bine treaba încât mai că uitase de rană cât mersese spre cârciumă. Mări întru câtva arderea fludorului și restul de durere dispăru. Apoi înșfăcă dopul și-l scoase cu o mișcare iute. Dopul ieși fără să opună prea multă rezistență.

Fantomă azvârli dopul într-o parte. *Cred că o să-mi placă asta,* își zise zâmbind.

Luă o înghițitură de vin direct din sticlă, și începu să caute conversații interesante. Fusese trimis să adune informații, iar dacă zăcea în pat n-avea să le fie de mare folos lui Elend sau celorlalți. Zeci de discuții înfundate rezonau prin încăpere, majoritatea critice. Nu era soiul de loc unde să găsești oameni credincioși guvernământului – și tocmai de aceea ajunsese și Fantomă, de la bun început, în Surpături.

— Zice că o să scape de monede, șoptea un bărbat de la focul

cel mai mare. Plănuiește să le adune pe toate, să le țină în vistierie.

— E-o nebunie, răspunse o altă voce. Și-a bătut banii lui – de ce să-i retragă acum?

— E adevărat, zise prima voce. L-am văzut cu ochii mei vorbind despre asta. Zice că oamenii n-ar trebui să se bazeze pe monede – că ar trebui să avem totul laolaltă, să nu mai trebuiască să vindem și să cumpărăm.

— Lordul Legiuitor nu i-a lăsat pe skaa să aibă monede, tună o altă voce. Se pare că, cu cât stă mai mult la conducere amicul Quellion, cu atât aduce mai mult cu șobolanul pe care l-a ucis Supraviețuitorul.

Fantomă ridică uimit din sprâncene și mai trase un gât din sticlă. Vin, nu Kelsier, îl omorâse pe Lordul Legiuitor. Urteau, totuși, era la distanță mare de Luthadel. Probabil că nu aflaseră de prăbușirea Lordului Legiuitor decât după săptămâni. Fantomă trecu la altă discuție, căutând din cei ce vorbeau încetișor, furișat. Descoperi exact asta la doi bărbați ce împărțeau o sticlă de vin bun, așezați pe jos într-un ungher.

— I-a catalogat cam pe toți de-acum, șopti omul. Dar încă n-a isprăvit. Are scribii ăia, genealogiști. Pun întrebări, interoghează vechi și prieteni, încearcă să vadă până în urmă cu cinci generații, caută orice urmă de sânge nobil.

— Dar nu-i omoară decât pe cei cu sânge nobil până la două generații în urmă.

— Are să se facă o despărțire, șopti cealaltă voce. Orice om care e pur până la cinci generații va putea să slujească în administrație. Celorlalți li se va interzice asta. E-o perioadă când se pot face bani buni ajutându-i pe anumiți cetățeni să ascundă anumite evenimente din trecut.

Bârfe, își zise Fantomă și mai sorbi niște vin. Ciudat lucru, dar alcoolul nu părea să-l afecteze prea mult. *Fludorul,* își dădu seama. *Întărește trupul, îl face mai rezistent la dureri și răni. Și, poate, te ajută să nu te îmbeți?*

Zâmbi. Capacitatea de a bea fără să te îmbeți – un avantaj al fludorului de care nu-i vorbise nimeni până atunci. Trebuia să găsească o cale de a-și folosi o asemenea însușire.

Își îndreptă atenția spre alți clienți, căutând crâmpeie de noutăți folositoare. Alții vorbeau despre munca în mine. Fantomă simți un tremur și un fior de reamintire. Bărbații

vorbeau de-o mină de cărbuni, nu de aur, însă aveau aceleași nemulțumiri. Gropi adânci. Gaz periculos. Aer îmbâcsit și supraveghetori nemiloși.

Asta mi-ar fi fost și mie viața, gândi Fantomă, *dacă Ciomege n-ar fi venit după mine.*

Nici în ziua de azi nu înțelegea. De ce făcuse Ciomege atâta drum, până în marginile de apus ale Ultimului Imperiu, ca să-și salveze un nepot pe care nu-l cunoștea? Trebuie să fi fost și alți allomanți tineri în Luthadel care să-i fi meritat protecția.

Ciomege cheltuise o avere, mersese mult printr-un imperiu unde populației skaa îi era interzis să-și părăsească localitățile de baștină, și riscase să fie trădat de tatăl lui Fantomă. Pentru asta, Ciomege își câștigase credința unui băiat crescut pe stradă, sălbăticit, care, până atunci, fugise de orice figură autoritară care încercase să-l controleze.

Cum ar fi fost? Dacă Ciomege n-ar fi venit, n-aș fi ajuns niciodată în ceata lui Kelsier. Mi-aș fi ascuns allomanția și-aș fi refuzat s-o folosesc. M-aș fi ascuns în mine și mi-aș fi trăit viața ca oricare alt skaa.

Bărbații îi căinau acum pe unii care muriseră căzând în niște puțuri adânci. Pentru ei, se părea, nu se schimbaseră prea multe din vremea Lordului Legiuitor. Și viața lui ar fi fost așa. Prin pustietățile estice, trăind în praf încins când era pe-afară, iar în restul timpului muncind în spații strâmte.

Părea că, mare parte a vieții sale, fusese ca un fulg de cenușă, împins de orice suflare de vânt. Se dusese unde-i ziseseră oamenii să meargă, făcuse ce voiseră. Chiar și Allomant fiind, Fantomă își trăise viața ca un nimeni. Ceilalți fuseseră oameni de seamă. Kelsier organizase o revoluție imposibilă. Vin îl doborâse pe Lordul Legiuitor însuși. Ciomege condusese oștirile revoluției, devenind întâiul general al lui Elend. Sazed era un Păstrător și purta cu el cunoașterea veche de secole. Boare mișcase puzderie de popor cu limba lui ascuțită și puternica-i Domolire, iar Ham era un soldat curajos. Însă Fantomă doar stătuse și se uitase, fără să facă nimic.

Până în ziua în care dăduse bir cu fugiții, lăsându-l pe Ciomege să moară.

Fantomă oftă și ridică privirea spre tavan.

— Aș vrea să pot fi de folos, șopti.

— Poți, zise vocea lui Kelsier. Poți ajunge important. Cum am

fost și eu.

Fantomă tresări și se uită împrejur. Însă nimeni altcineva nu părea să fi auzit vocea. Se așeză la loc, stingher. Cuvintele aveau sens. De ce se mustra, mereu, atât de tare? Adevărat, Kelsier nu-l alesese ca să intre în grupul său, dar acum Supraviețuitorul însuși i se arătase și-i dăruise puterea fludorului.

I-aș putea ajuta pe locuitorii orașului, își zise. *Cum i-a ajutat Kelsier pe cei din Luthadel. Aș putea face ceva de seamă: să aduc orașul Urteau în imperiul lui Elend, să-i ofer tainița la fel ca și credința poporului.*

Odată am fugit. Nu vreau să mai fac asta vreodată. Și nu *o voi mai face!*

Izuri de vin, trupuri, cenușă și mucegai se simțeau în aer. Fantomă simțea și nervurile lemnului de sub el, cu toate că era îmbrăcat, simțea mișcările oamenilor printre clădiri, vibrând și rezonând în pământul de sub picioare. Și, împreună cu toate acestea, fludorul ardea în el. Îl incendie, îl făcu să se consume cu tărie, alături de cositor. Sticla se crăpă între degetele sale, fiindcă o strânsese prea tare între degete, însă îi dădu drumul iute, izbutind să n-o spargă. Căzu pe podea și-o prinse în aer cu cealaltă mână, mișcată cu iuțeală aiuritoare.

Fantomă clipi uimit la vederea propriilor mișcări. Apoi zâmbi. *O să mai am nevoie de fludor*.

— El e.

Fantomă încremeni. Câteva conversații de prin odaie încetaseră, și pentru urechile sale – obișnuite cu cacofonia – tăcerea tot mai apăsătoare era nefirească. Se uită pieziș într-o parte. Bărbații care vorbiseră despre mine se uitau la Fantomă acum, și vorbeau încetișor, presupunând că n-aveau cum să fie auziți.

— Îți spun că l-am văzut *alergat* de străji. Toată lumea l-a crezut mort chiar înainte să-l ardă.

Nu-i bine, își zise. Nu se socotise îndeajuns de memorabil ca lumea să și-l aducă aminte. Totuși… atacase un grup de soldați în piața cea mai aglomerată a orașului.

— Durn a vorbit despre el, continuă vocea. A zis că a făcut parte din propriul grup de tovarăși ai Supraviețuitorului…

Durn. Deci știe *cine sunt de fapt. De ce le-a spus altora secretele mele: Credeam că-i mai grijuliu de atât.*

Fantomă se ridică, pe cât de nepăsător izbuti să pară, şi o zbughi în noapte.

Da, Rashek a ştiut să se folosească de cultura duşmanilor săi pentru dezvoltarea Ultimului Imperiu. Însă alte elemente ale culturii imperiale se aflau în contrast deplin cu Khlennium şi societatea sa. Vieţile populaţiei skaa erau modelate după traiul sclavilor neamului Canzi. Majordomii terisieni aduceau cu clasa de servitori ai neamului Urtan, pe care Rashek i-a cucerit relativ târziu în primul său secol de viaţă.

Religia imperială, cu obligatorii săi, pare să se fi iscat din sistemul mercantil şi birocratic al naţiunii Hallant, un popor foarte preocupat de măsuri, unităţi de calcul şi aprobări. Faptul că Lordul Legiuitor şi-a bazat Biserica pe o instituţie financiară arată – în opinia mea – că se preocupa mai puţin de adevărata devoţiune a credincioşilor şi mai mult de stabilitate, loialitate şi alte feluri măsurabile de evaluare a credinţei.

27

Vin străbătu ca o săgeată aerul întunecat al nopţii. În jurul ei se învârtejea ceaţa, ca o furtună albă pe negrul beznei. Ceaţa se apropia de corpul ei, ca şi cum ar fi vrut s-o înhaţe, însă nu se apropia decât până la câţiva centimetri – de parcă vreun suflu de aer ar fi trimis-o înapoi. Ţinea minte vremea când ceţurile îi atingeau pielea, în loc să fie respinse. Trecerea fusese treptată; durase luni bune până să-şi dea seama.

Nu purta mantie-de-ceaţă. Se simţea ciudat, oarecum. Să salte prin ceţuri fără echipament, de fapt, făcea mai puţin zgomot. Cândva, mantia-de-ceaţă îi fusese de folos, fiindcă făcea străjile sau hoţii să se ferească de trecerea ei. Însă, ca şi vremea ceţurilor prietenoase, timpul acela trecuse. Aşa că nu purta decât cămaşă şi nădragi negri, strânse pe trup ca să nu foşnească. Ca întotdeauna, nu avea asupra sa metal, dacă nu puneai la socoteală bănuţii din pungă şi un şirag cu metale de rezervă la brâu. Scoase o monedă – simţindu-i greutatea familiară prin stratul de pânză – şi-o aruncă sub ea. O Împingere făcu banul să se izbească de pietroaiele de dedesubt, dar ţesătura acoperi sunetul izbirii. Folosise Împingerea ca să-şi încetinească coborârea, iar bănuţul o împingea uşurel în sus.

Ateriză cu grijă pe o lespede, apoi Trase moneda, aducând-o iarăşi în palmă. Se furişă pe platoul stâncos, simţind sub degete

moliciunea cenușii. La mică distanță, câțiva străjeri stăteau în beznă, șoptind, privind tabăra armatei lui Elend – care era acum doar niște licăriri prin ceață. Străjerii vorbeau despre răcoarea primăverii, zicând că era mai frig în acest an decât în cei de dinainte. Cu toate că Vin era desculță, arareori băga de seamă frigul. Un dar al fludorului.

Vin arse bronz și nu auzi nicio pulsație. Niciunul dintre bărbații aceia nu ardea metale. Unul dintre motivele pentru care Cett venise la Luthadel fusese că nu izbutise să adune suficienți allomanți ca să-l apere de asasinii Născuți-din-Ceață. Neîndoielnic că Lordul Yeomen întâmpinase aceleași greutăți cu recrutarea de allomanți, și probabil că nu i-ar mai fi trimis pe cei disponibili în frig, să caște gura la tabăra inamică.

Vin se furișă pe lângă postul de pază. Nu-i trebuia allomanție ca să nu facă zgomot – ea și fratele ei, Reen, fuseseră câteodată și spărgători, furaseră de prin case. Avea o viață întreagă de pregătire pe care Elend n-avea s-o cunoască sau s-o înțeleagă vreodată. Putea el să se antreneze cât voia cu fludorul – și chiar devenea din ce în ce mai bun – însă n-avea cum să producă instincte ascuțite de o copilărie petrecută cu ascunzișurile, ca să rămână în viață.

Îndată ce depăși postul de gardă, sări iarăși în cețuri, folosind ca pe niște ancore monezile înfășurate în pânză. Ocoli de departe focurile din fața orașului, preferând să o apuce prin spate. Majoritatea patrulelor erau în partea din față, fiindcă spatele era apărat de pereți abrupți de stâncă. Sigur, asta abia dacă o încurca puțin pe Vin, care ajunse îndată să coboare vreo sută de metri prin aer, pe lângă un perete de stâncă, înainte de a poposi pe o alee, chiar în coada orașului.

O apucă pe acoperișuri și cercetă iute împrejurimile, sărind de pe o stradă pe alta cu salturi largi, Allomantice. O impresionă iute mărimea orașului Fadrex. Elend numise orașul „provincial”, motiv pentru care Vin își imaginase o localitate baricadată, sobră – mai degrabă o fortăreață. Fadrex nu era niciuna, nici alta.

Ar fi trebuit să-și dea seama că Elend – crescut în întinsa metropolă Luthadel – avea o viziune distorsionată despre ce înseamnă un oraș mare. Fadrex nu era deloc micuț. Vin numără câteva mahalale skaa, o mână de reședințe nobiliare, ba chiar și vreo două conace întărite, în stilul din Luthadel. Structurile

grandioase de piatră aveau obișnuitele ferestre cu vitralii și ziduri groase, cu piloni de sprijin. Erau, fără îndoială, căminele celor mai se seamă nobili ai orașului.

Se opri pe un acoperiș, în apropierea unuia dintre turnuri. Majoritatea clădirilor aveau un nivel sau două, contrastând puternic cu locuințele înălțate din Luthadel. Erau parcă mai încăpătoare, tinzând să fie plate și pătrățoase, nu înalte și țuguiate. Asta făcea fortăreața masivă să pară, pusă alături, mult mai mare. Clădirea era dreptunghiulară, cu șiruri de câte trei turnuri ascuțite înălțându-se la fiecare capăt. Întreaga parte de sus era din piatră albă, cu decorațiuni.

Și zidurile, desigur, își arătau frumoasele ferestre cu vitralii, luminate dinăuntru. Vin se ghemui pe un acoperiș jos, privind frumusețea colorată a cețurilor învârtejite. Fu, o clipă, răpită înapoi în timp, în urmă cu trei ani, când participase la baluri în asemenea conace, în Luthadel, ca parte a planului lui Kelsier de a răsturna Ultimul Imperiu. Pe atunci, era nesigură pe ea și agitată, preocupată că noua ei lume, cu tovarăși de nădejde și petreceri strălucitoare, avea să se prăbușească în jurul său. Și asta se și întâmplase, într-un fel – lumea aceea nu mai era. Ajutase la distrugerea ei.

Fusese totuși, în lunile acelea, mulțumită. Mai mulțumită, poate, decât oricând în viață. Îl iubea pe Elend și se bucura că viața o adusese în punctul la care-l putea numi soț, însă zilele ei dintâi, petrecute cu ceata, fuseseră de-o dulce inocență. Dansuri cu Elend citind la masa ei, prefăcându-se că o ignoră. Nopți petrecute cu învățatul secretelor allomanției. Seri în jurul mesei, la prăvălia lui Ciomege, râzând în hohote cu tovarășii. Se confruntaseră cu provocarea de a plănui căderea unui imperiu și totuși nu simțise apăsarea cârmuirii sau greutatea răspunderii pentru viitor.

Devenise, cumva, femeie, printre atâtea căderi de regi și lumi sfărâmate. Cândva orice schimbare o înspăimânta. Apoi o îngrozise gândul că-l putea pierde pe Elend. Spaimele de-acum erau mai nedeslușite – griji despre ce avea să urmeze după ce ea n-avea să mai fie, temeri în privința a ce avea să se întâmple cu imperiul dacă eșua în a descifra secretele pe care le căuta.

Își mută atenția asupra reședinței fortificate largi, ca un castel, Împingându-se într-o proptea a unui horn și azvârlindu-se în noapte. Frecventarea acelor baluri din Luthadel o schimbaseră

cu desăvârșire, lăsând în urmă un efect stăruitor, de care n-avea să se poată vreodată dezbăra. Ceva lăuntric reacționase îndată la dansuri și la petreceri. Se străduia, de mult, să înțeleagă cum se potrivea acea parte a sa cu restul existenței. Nu era încă sigură de răspuns. Era Valette Renoux – fata care se prefăcuse a fi pe la baluri – cu adevărat o parte din Vin, sau doar o fantasmă concepută pentru a sluji complotului lui Kelsier?

Vin țâșni printre case, întipărindu-și în minte, la repezeală, poziția fortificațiilor și dispunerea trupelor. Ham și Demoux aveau să găsească probabil o cale de a trimite spioni militari în oraș, dar aveau să aibă nevoie de informații preliminare de la Vin. Observa și condițiile de locuit. Elend sperase că orașul avea să se lupte cu lipsurile, un factor pe care sediul l-ar fi inflamat, făcându-l pe Lordul Yeomen mult mai dispus să capituleze.

Nu văzu niciun semn limpede de foamete sau neglijență, deși noaptea era greu să-ți dai seama. Însă străzile erau măturate de cenușă, iar un număr remarcabil de locuințe nobiliare păreau ocupate. S-ar fi așteptat ca nobilii s-o șteargă primii la auzul veștii că se apropia o armată.

Vin își isprăvi turul prin oraș poposind într-o piață anume, pe care i-o indicase Cett. Conacele erau separate unele de altele de pajiști largi și de pomi fructiferi; merse în lungul străzii, numărându-le. La al patrulea, sări peste poartă și urcă coama dealului până la casă.

Nu era sigură de ce avea să găsească – Cett, totuși, lipsea de doi ani din oraș. Cum îi spusese acesta, balconul din spate al conacului era iluminat. Vin așteptă în beznă, bănuitoare, înconjurată de ceața rece și dușmănoasă, care însă o adăpostea. N-avea încredere în Cett – se temea că acesta încă îi purta pică după atacul asupra reședinței sale din Luthadel, cu un an în urmă. Grijulie, aruncă un bănuț și se lansă în aer.

O siluetă singuratică stătea pe balcon, potrivindu-se cu descrierea din instrucțiunile lui Cett. Aceleași instrucțiuni dădeau acestui informator numele de Încetiute. Bătrânul părea să citească, la lumina unui felinar. Vin se încruntă, însă, cum fusese instruită, poposi pe balustrada balconului și se ghemui lângă o scară ce-ar fi permis apropierea unui vizitator ceva mai puțin neobișnuit.

Bătrânul nu ridică privirea din carte. Pufăia alene dintr-o pipă,

cu o pătură groasă de lână pe genunchi. Vin nu-și dădu seama dacă o observase ori nu. Își drese vocea.

— Da, da, zise cu calm bătrânul. Mă ocup de dumneata într-o clipă.

Vin înclină capul, uitându-se la acest bărbat neobișnuit, cu sprâncene stufoase și păr alb ca zăpada. Purta veșmânt de nobil, cu eșarfă și un surtuc, la care sărea în ochi un guler uriaș de blană. Nu părea deloc îngrijorat de Născutul-din-Ceață de pe balustradă. În cele din urmă, bărbatul cel vârstnic închise cartea și se întoarse spre ea.

— Îți plac poveștile, domniță?

— Ce fel de povești?

— Din cele mai de soi, desigur, zise Încetiute bătând cu degetul în cartea cu mituri și monștri. Basme, așa le zic unii – istorii povestite de skaa la gura sobei, șoapte despre năluci ale ceții, zâne și spiriduși și alte cele.

— Nu prea am timp de povești.

— Se pare că tot mai puțină lume are.

Avea la balcon un acoperământ ce-l ferea de cenușă, însă părea că cețurile nu-l îngrijorează defel.

— Mă face să mă întreb ce-i atât de ațâțător la lumea reală, de le place tuturor așa de mult. Nu e un loc foarte plăcut în vremea din urmă.

Vin verifică iute, arzând niște bronz, însă omul nu folosea niciun metal. De-a ce se juca?

— Mi s-a spus că mi-ai putea da informații, zise atentă.

— Asta e limpede că pot, spuse bărbatul. Am o groază de informații – deși ceva îmi spune că pe majoritatea le-ai socoti inutile.

— Aș asculta o poveste, dacă ăsta e prețul.

Bărbatul chicoti.

— Nu există cale mai iute de a ucide o poveste decât considerând-o a fi un „preț”, domniță. Cum te numești și cine te-a trimis?

— Vin Venture, zise Vin. Cett mi-a dat numele tău.

— Ah, zise omul. Încă mai trăiește, pezevenghiul?

— Da.

— Ei bine, cred c-aș putea sta de vorbă cu cineva trimis de un vechi prieten într-ale scrisului. Coboară de pe margine, îmi dai amețeli.

Vin, precaută, coborî.

— Prieten într-ale scrisului?

— Cett e unul dintre cei mai de soi poeți pe care îi cunosc, copila mea, zise Încetiute, făcându-i semn să se așeze pe un scaun. Am schimbat lucrări între noi vreo zece ani și mai bine, înainte să fie răpit de politică. Nici lui nu-i plăceau poveștile. La el totul trebuia să fie aspru și „real”, chiar și poezia. Pare o atitudine cu care tinzi să fii de acord.

Vin ridică din umeri, așezându-se unde i se arătase.

— Presupun că da.

— Mi se pare ironic, într-un fel pe care nu-l vei înțelege nicicând, zise bătrânul zâmbind. Și acum, ce anume poftești de la mine?

— Să aflu despre Yomen, regele obligator.

— E un om bun.

Vin se încruntă.

— Ah, zise Încetiute, nu te așteptai? Oricine îți e dușman trebuie neapărat să fie un ticălos?

— Nu, zise Vin gândindu-se la zilele de dinaintea căderii Ultimului Imperiu. Am ajuns să mă mărit cu cineva pe care prietenii l-ar fi socotit dușman.

— Aha. Ei bine, Yomen e un om de treabă și un rege acceptabil. Un rege un pic mai bun decât era Cett, așa aș zice. Vechiul meu prieten încearcă prea din greu, iar asta îl face brutal. N-are atingerea delicată care-i trebuie unui lider.

— Și ce a făcut Yomen de e așa de bun, atunci? Întrebă Vin.

— A ținut orașul laolaltă, zise Încetiute pufăind din pipă.

Fumul se amesteca cu vălătucii de ceață.

— Plus că a dat și nobililor, și populației skaa ceea ce voiau.

— Anume?

— Stabilitate, copilă. Un timp lumea a fost în fierbere – nici skaa și nici nobilii nu-și mai știau locul. Societatea se destrăma, lumea murea de foame. Cett a făcut prea puține ca să oprească asta – a luptat continuu să păstreze ceea ce obținuse prin omoruri. Atunci a apărut Yomen. Oamenii au văzut autoritate în el. Înainte de Prăbușire, Ministrul Lordului Legiuitor cârmuise, și populația era gata să accepte un obligator ca mai-mare. Yomen a preluat imediat controlul asupra plantațiilor și a adus de mâncare oamenilor, apoi a pornit manufacturile, a dat drumul minelor din Fadrex și a oferit nobilimii o aparență de

normalitate.

Vin stătea și asculta. Înainte, i s-ar fi părut imposibil asta – că, după o mie de ani de asuprire, poporul era dispus să se întoarcă în sclavie. Dar ceva aidoma se întâmplase și în Luthadel. Îl respinseseră pe Elend, care le acordase mari libertăți, și-l puseseră la cârmă pe Penrod – și asta numai fiindcă le promisese o întoarcere la lumea pe care o pierduseră.

— Yomen e un obligator, zise ea.

— Poporului îi plac lucrurile familiare, copila mea.

— Sunt asupriți.

— Cineva trebuie să conducă, zise bătrânul. Și cineva trebuie să se supună. Așa e în firea lucrurilor. Yomen a dat oamenilor ceva după care plângeau încă de la Prăbușire – identitate. Skaa poate că trudesc, poate că-s bătuți, sunt poate luați în sclavie, dar își știu locul. Nobilimea își trece vremea cu balurile, dar viața are din nou ordine.

— Baluri? Întrebă Vin. Lumea se termină și Yomen dă *baluri?*

— Desigur, zise Încetiute și trase lent și prelung din pipă. Yomen cârmuiește păstrând ceea ce e familiar. Le dă oamenilor ce-au avut și înainte – și balurile erau de însemnătate înainte de Prăbușire, chiar și într-un oraș mai mic, precum Fadrexul. O, dar e unul chiar în seara asta, la Conacul Orielle.

— În chiar ziua în care o armată a sosit ca să asedieze orașul?

— Tocmai ai arătat că lumea pare a se afla în pragul dezastrului, zise bătrânul, arătând spre ea cu pipa. Pe lângă asta, o armată nu e cine știe ce. Plus că Yomen înțelege ceva ce nu pricepea nici Lordul Legiuitor – Lordul Yomen participă întotdeauna, în persoană, la balurile date de supușii săi. Și, făcând-o, îi îmbărbătează și îi liniștește. De aceea ziua de azi, când a sosit o armată, e perfectă pentru un bal.

Vin se lăsă cu spinarea pe spătar, neștiind ce să mai creadă. Dintre toate lucrurile pe care se așteptase să le găsească în oraș, balurile curtenești nu erau tocmai printre prioritățile ei.

— Deci, zise, care-i slăbiciunea lui Yomen? E ceva în trecut ce putem folosi? Are vreo scădere în felul de-a fi care-l poate face vulnerabil? Unde să lovim?

Încetiute trase alene din pipă, și o pală de vânt îi aduse pe chipul îmbătrânit cenușă și ceață.

— Așadar?

Bătrânul dădu afară fum și ceață.

— Tocmai ți-am spus că îmi place omul ăla, copilă. Ce m-ar putea împinge să-ți dau informații pe care să le poți folosi împotriva lui?

— Ești informator, zise Vin. Asta faci… vinzi informații.

— Sunt povestitor, o corectă Încetiute. Și nu orice poveste e pentru orice fel de urechi. De ce-aș sta de vorbă cu unii care vor să-mi atace orașul și să-mi răstoarne suveranul?

— Îți vom da o poziție puternică în oraș, odată ce e al nostru.

Încetiute pufni ușor.

— Dacă ai impresia că asemenea lucruri mă interesează, atunci e limpede că Cett ți-a spus puține despre felul meu de a fi.

— Te-am putea plăti bine.

— Vând informații, copila mea, nu-mi vând sufletul.

— Nu mă ajuți prea mult, observă Vin.

— Și spune-mi, draga mea, zise el surâzând, de ce, mai exact, ar trebui să îmi pese?

Vin se încruntă. *Asta e, neîndoielnic, cea mai bizară întâlnire cu un informator pe care am avut-o vreodată,* își zise.

Încetiute pufăia din pipă. Nu părea să aștepte ca ea să spună ceva. Părea, de fapt, să creadă că discuția se sfârșise.

E nobil, cugetă Vin*. Îi place felul în care era înainte lumea. Era confortabil. Până și skaa se tem de schimbare.*

Se ridică în picioare.

— Îți spun eu de ce să-ți pese, bătrâne. Fiindcă cenușa cade și nu peste mult timp va acoperi orașul tău cel cochet. Cețurile ucid. Cutremurele zguduie pământul și munții de cenușă se încing tot mai tare și mai tare. Schimbarea stă să se petreacă. Până la urmă, nici Yomen n-o s-o mai poată ignora. Urăști schimbarea. O urăsc și eu. Însă lucrurile nu pot rămâne la fel – și asta e bine, fiindcă altminteri nu ți se mai schimbă nimic în viață, e ca și cum ai fi mort deja.

Se răsuci, dând să plece.

— Atunci spune-mi că o să oprești cenușa, zise domol bătrânul, din spate. Fă soarele galben iarăși. Îți spun Moștenitoarea Supraviețuitorului. Eroul Evurilor.

Vin se opri să se uite, prin cețurile înșelătoare, la bărbatul cu pipă, ce ținea cartea închisă.

— Da, zise.

— Pare un destin vrednic de urmat.

— Ori asta, ori mă dau bătută.

Încetiute tăcu un moment.

— Ia loc, copila mea, zise apoi, făcând un gest către scaun.

Vin se așeză iarăși.

— Yomen e un om bun, zise Încetiute, însă e un conducător mediocru. E birocrat, un membru al Cantonului Proviziilor. Poate face să se întâmple lucruri – să aducă provizii unde trebuie, să organizeze proiecte de construcții. În mod obișnuit, asta l-ar fi făcut un cârmuitor acceptabil. Însă…

— Nu și când se sfârșește lumea, zise cu glas înmuiat Vin.

— Întocmai. Dacă ce am auzit e adevărat, atunci soțul tău e un om cu viziune și care știe să acționeze. Dacă vrem ca orășelul nostru să supraviețuiască, va trebui să fim parte din ceea ce oferiți.

— Ce facem, atunci?

— Yomen are puține slăbiciuni, zise Încetiute. E calm și onorabil. Are, cu toate acestea, o încredere nezdruncinată în Lordul Legiuitor și felul său de organizare.

— Chiar și acum? Lordul Legiuitor a murit!

— Da, și? Făcu amuzat Încetiute. Dar cum e cu Supraviețuitorul vostru? Ultima dată când am verificat era nițeluș mort și el. Și asta nu i-a stăvilit revoluția, parcă?

— Ai dreptate.

— Yomen e un credincios, zise Încetiute. Asta ar putea fi o slăbiciune, după cum ar putea fi și o forță. Credincioșii sunt adesea dispuși să încerce imposibilul și să se bazeze pe providență ca să-i călăuzească.

Se opri și-i aruncă o privire.

— Felul ăsta de comportament poate fi o slăbiciune *dacă* credința e prost înțeleasă.

Vin nu zise nimic. Credința în Lordul Legiuitor *era* prost înțeleasă. Dacă ar fi fost vreun zeu, nu ar fi reușit să-l omoare. În mintea ei, chestiunea era simplă.

— Dacă Yomen mai are vreo slăbiciune, zise Încetiute, atunci aceea e bogăția lui.

— N-aș numi-o slăbiciune.

— Este, dacă nu poți da seamă de originea averii. A făcut rost de bani de pe undeva – mult prea mulți, mai mulți decât ar fi putut să-i ofere cuferele locale ale Cultului. Nimeni nu știe de unde îi are.

Ascunzătoarea, tresări Vin. *Chiar are atiul!*

— Ai reacționat un pic prea tare la asta, zise Încetiute pufăind din pipă. Ar trebui să încerci să nu fii atât de ușor de citit când vorbești cu un informator.

Vin se îmbujoră.

— În sfârșit, zise bătrânul întorcându-se la cartea lui, dacă asta e tot, aș vrea să mă reapuc de citit. Salută-l pe Cett din partea mea.

Vin aprobă cu o înclinare a capului, dând să se apropie de marginea balconului. Însă Încetiute își drese vocea.

— De obicei, observă el, există compensații pentru acte precum al meu.

Vin înălță o sprânceană.

— Credeam că poveștile n-ar trebui să aibă preț.

— De fapt, am zis că o poveste n-ar trebui să fie un preț. E cu totul altceva decât prețul poveștii înseși. Iar eu, unul, cred că o poveste care nu are un preț e socotită fără valoare.

— Sunt sigură că ăsta e singurul motiv, zise Vin surâzând și aruncându-i punga ei – mai puțin câțiva bănuți acoperiți cu pânză pe care-i folosea ca să sară. Imperiali de aur. Încă circulă pe aici, presupun?

— Circulă, zise bătrânul punând mâna pe pungă. Circulă...

Vin săltă în noapte, sări peste câteva case și arse bronz, ca să sesizeze orice puls Allomantic ar fi existat în spate. Știa că îi stătea în fire să-i bănuiască nejustificat pe cei ce păreau slabi. Mult timp fusese convinsă că Cett era un Născut-din-Ceață, pur și simplu fiindcă era paralizat. Dar tot îl verifică pe Încetiute. Devenise un vechi obicei pe care nu simțea nevoia să-l lase deoparte.

Din spate nu veni niciun puls. Așa că o luă îndată din loc și, potrivit instrucțiunilor lui Cett, căută un al doilea informator. Avea destulă încredere în ce-i spusese Încetiute, dar voia o întărire. Alese unul aflat de la opusul lui Încetiute – un cerșetor pe nume Hoid, despre care Cett susținea că poate fi găsit în piața aceea, noaptea târziu.

Câteva sărituri iuți o duseră acolo. Se opri pe un acoperiș și cercetă zona. Cenușii i se dăduse voie să cadă aici, să se adune pe la colțuri, să facă mizerie. Pe o alee se vedeau niște momâi ghemuite. Cerșetori, fără casă sau slujbă. Așa trăise uneori și Vin, dormind pe ulițe, tușind cenușă, sperând să nu plouă.

Descoperi îndată o siluetă care nu dormea precum celelalte, ci stătea tăcută în fulguiala de cenușă. Auzi un sunet slab. Bărbatul fredona ceva în legea lui, cum spuseseră și instrucțiunile.

Vin ezită.

Nu-și dădea seama ce, însă situația avea ceva ce nu-i pica bine. Nu era în regulă. Nu se opri să gândească, ci se răsuci și sări, depărtându-se. Asta era una dintre diferențele mari dintre ea și Elend – ei nu-i trebuia întotdeauna un motiv. O senzație era îndeajuns. El voia mereu să zgândărească lucrurile și să descopere un *de ce*, și-l iubea pentru logica sa. Însă ar fi fost nemulțumit de decizia ei de a se feri de piața aceea, cum făcuse.

Poate că nu s-ar fi întâmplat nimic rău dacă ar fi intrat în piață. Poate că s-ar fi întâmplat ceva oribil. N-avea să știe vreodată, și nici nu voia. Cum făcuse de nenumărate ori, Vin se mulțumi să-și accepte instinctele și porni mai departe.

Zborul o duse pe o stradă asupra căreia Cett îi atrăsese atenția. Curioasă, Vin nu mai căută vreun informator ci urmă strada, săltând în cețurile ce cuprindeau totul. Poposi pe o stradă pietruită, la mică distanță de o clădire cu ferestre luminate.

Masivă și utilitară, clădirea era totuși impresionantă – fie și pentru mărimea sa. Cett scrisese că dintre clădirile Cultului de Oțel Cantonul Proviziilor era cea mai mare din oraș. Fadre îl folosise ca stație de tranzit între Luthadel și alte orașe mai importante din vest. Cu canale mari aflate în apropiere, bine fortificat împotriva banditilor, orașul era perfect pentru un sediu provincial al Cantonului Proviziilor. Însă Fadrex nu fusese îndeajuns de important ca să atragă Cantonul Ortodoxiei sau pe cel al Inchiziției – cunoscute drept cele mai puternice departamente ale Cultului.

Asta însemna că Yomen, ca obligator șef al clădirii Proviziilor, fusese cea mai mare autoritate religioasă din zonă. Din cele spuse de Încetiute, Vin își imagina că Yomen era un obligator al proviziilor standard: șters, plicticos dar teribil de eficient. Și astfel, desigur, alesese să-și transforme vechiul sediu într-un palat. Așa bănuise Cett, iar Vin își dădea seama, cu ușurință, că era adevărat. Clădirea forfotea de activitate chiar dacă orele erau târzii, și era păzită de batalioane întregi de soldați. Yomen

probabil că alesese clădirea ca să le reamintească tuturor de unde îi provenea autoritatea.

Din nefericire, tot acolo se afla, probabil, și tainița Lordului Legiuitor. Vin oftă și se opri din contemplat clădirea. Îi venea, oarecum, să se strecoare înăuntru și să descopere, dacă putea, calea spre caverna de dedesubt. Însă aruncă un bănuț și se ridică în aer. Nici măcar Kelsier n-ar fi încercat să intre undeva în prima noapte de cercetare. Ea intrase în tainița din Urteau, însă aceea fusese abandonată. Trebuia să stea la sfat cu Elend și să mai studieze câteva zile orașul, înainte de a încerca o mișcare atât de cutezătoare precum strecuratul într-un palat fortificat.

Cu ajutorul cositorului și luminii stelelor, Vin citi numele celui de-al treilea și ultim informator. Era un al nobil, lucru defel surprinzător dacă se gândea la propria stare a lui Cett. Porni în direcția indicată. Însă, când porni, observă ceva. Era urmărită.

Îl sesiza doar vag, fiindcă era ascuns de vălătucii mișcători de ceață. Șovăielnică, Vin consumă bronz și fu răsplătită cu un duduit slab, în spate. Un puls Allomantic cu surdină. De obicei, când un Allomant mistuia cupru – cum făcea cel care o urmărea – asta îl făcea invizibil pentru puterea de pătrundere a bronzului. Și totuși, din motive pe care nu le putea explica, Vin putea vedea prin această barieră. Lordul Legiuitor fusese și el în stare s-o facă, la fel și Inchizitorii.

Continuă să se miște. Allomantul care o urmărea se socotea, vezi bine, invizibil pentru simțurile lui Vin. Se deplasa cu salturi iuți, urmând-o la o distanță sigură. Era bun, fără a fi excelent, și era cu siguranță Născut-din-Ceață, fiindcă doar un Născut-din-Ceață ar fi putut să ardă, în același timp, și cupru, și oțel.

N-o surprindea. Presupusese că dacă era vreun Născut prin oraș, salturile ei aveau să atragă atenția acestuia.

Nu se obosise să mistuie cupru, lăsându-și pulsațiile să fie ascultate de oricine – Născut-din-Ceață sau Căutător – ar fi ascultat. Mai bine un dușman scos din bârlog decât unul ascuns în umbre.

Mări viteza, deși nu într-atât cât să dea de bănuit, iar persoana care-o urmărea trebui să-și iuțească deplasarea ca să i se țină pe urme. Vin o ținu drept spre partea din față a orașului, ca și cum ar fi plănuit să plece. Când se apropie, simțurile Allomantice îi produseră linii albastre ce duceau spre grinzile

mari de fier ce țineau porțile orașului prinse de stânca din lateral. Grinzile erau surse importante de metal, iar liniile care arătau asta erau strălucitoare și groase.

Asta însemna că erau numai bune de ancore. Mistuind fludor ca să nu fie strivită, Vin împinse grinzile și fu aruncată în spate.

Îndată, pulsațiile Allomantice din spatele ei dispărură.

Vin țâșni prin cenușă și pâclă, făcând ca până și veșmintele ei strânse pe trup să foșnească de la vânt. Se trase iute pe un acoperiș și se ghemui, încordată. Celălalt Allomant probabil că se oprise din ars metale. Dar de ce s-o fi făcut? Știa oare că ea putea pătrunde prin nori cuprici? Și dacă da, de ce o urmase cu atâta nechibzuință?

O scutură un fior. Mai era și un alt lucru care emana pulsații Allomantice în noapte. Spiritul ceții. Nu-l mai văzuse de mai bine de un an. De fapt, pe parcursul ultimei întâlniri, spiritul aproape că-l ucisese pe Elend – doar pentru a-l reface, apoi, ca Născut-din-Ceață.

Încă nu știa ce rol are spiritul în toate acestea. Nu era Năruire – simțise prezența lui Năruire când îl eliberase la Fântâna Înălțării. Acesta era altfel.

Nedumerită și înfrigurată, se Împinse afară din oraș și ajunse, iute, înapoi în tabăra lui Elend.

Un ultim aspect al manipulării culturale a Lordului Legiuitor e extrem de interesant: cel al tehnologiei.

Am menționat deja că Rashek a ales să folosească arhitectura khlenni, care i-a permis să edifice structuri vaste și i-a oferit cunoașterea inginerească necesară pentru a clădi un oraș atât de mare ca Luthadelul. În alte zone, însă, a suprimat avansul tehnologic. Praful de pușcă, de pildă, a fost privit cu atâta neîncredere de Rashek încât cunoștințele despre el au dispărut la fel de iute, ca acelea despre religia din Terris.

Rashek, se pare, a fost alarmat de faptul că, folosind arme cu praf de pușcă, până și cel mai obișnuit dintre oameni putea fi aproape la fel de eficient ca arcașii cu ani grei de instrucție. Așa că i-a favorizat pe arcași. Cu cât mai dependentă de instrucție era tehnologia militară, cu atât mai puțin probabil era ca populația țărănească să se poată răscula și să-i reziste. Și, e drept, rebeliunile skaa au eșuat mereu, în parte, chiar din acest motiv.

— Ești sigură că spiritul ceții a fost? Întrebă Elend, încruntat, cu o scrisoare pe jumătate terminată – inscripționată pe foiță de oțel – așezată pe pupitrul de alături.

Hotărâse să doarmă în cabina de pe vas și nu într-un cort. Era nu doar mai confortabil, dar se simțea și mai în siguranță cu pereți în jur, și nu cu pânză.

Vin oftă, se așeză pe patul ei, își trase picioarele spre piept și-și sprijini bărbia de genunchi.

— Nu știu. M-am cam speriat și-am luat-o la goană.

— Foarte bine, zise Elend, cutremurându-se la amintirea a ce-i făcuse lui spiritul ceții.

— Sazed era convins că spiritul ceții nu era răuvoitor, zise Vin.

— Și eu eram, zise Elend. Dacă mai ții minte, eu m-am dus drept spre el, spunându-ți că simțeam că e prietenos. Și îndată m-a înjunghiat.

Vin scutură din cap.

— Încerca să mă oprească pe mine să-l eliberez pe Năruire. Credea că dacă tu ești pe moarte o să iau puterea pentru mine și o să te vindec, nu să te las de izbeliște.

— Nu-i cunoști gândurile, Vin. S-ar putea să fie doar coincidențe care sunt legate în mintea ta.

— Poate. În orice caz, l-a dus pe Sazed la descoperirea că Năruire schimba scrierile.

Asta, cel puțin, era adevărat – dacă relatarea lui Sazed era de încredere. Terisianul fusese cam... incoerent de când murise Tindwyl. *Nu,* își zise Elend, simțindu-se împuns de vinovăție. *Nu, Sazed e demn de încredere. Se luptă el cu credința, dar tot ne putem bizui pe el de două ori mai mult decât pe oricare dintre noi.*

— Oh, Elend, zise cu glas slab Vin. Sunt atâtea pe care nu le știm. Mi se pare, în ultima vreme, că viața mea e o carte scrisă într-o limbă pe care nu știu s-o citesc. Spiritul ceții are de-a face cu toate astea, dar nu izbutesc să deslușesc cum anume.

— E probabil de partea noastră, zise Elend, cu toate că era greu să nu-și amintească felul în care se simțise când fusese înjunghiat, să-și simtă viața scurgându-se din el. Să moară, știind ce i-ar fi făcut asta lui Vin.

Se strădui să revină la subiect.

— Crezi că spiritul ceții a încercat să te oprească să-l eliberezi

pe Năruire, iar Sazed zice că i-a dat informații importante. Asta îl face dușmanul dușmanului nostru.

— Deocamdată, zise Vin. Dar spiritul ceții e mult mai slab decât Năruire. Le-am simțit pe amândouă. Aude tot ce spunem, poate vedea toate locurile deodată. Spiritul ceții e mult mai nevolnic. Mai mult ca o amintire decât ca o forță ori putere adevărată.

— Tot mai crezi că te urăște?

Vin strânse din umeri.

— Nu l-am mai văzut de un an și mai bine, dar sunt sigură că una ca asta nu se schimbă, și am simțit mereu ură și vrăjmășie venind dinspre el. Atunci a fost începutul. În noaptea în care am văzut întâi spiritul ceții am început să simt că cețurile nu mai erau căminul meu.

— Ești sigură că nu spiritul omoară oameni și-i îmbolnăveşte?

Vin dădu din cap.

— Sigură.

Era neînduplecată în privința asta, deși lui Elend i se părea că se cam pripește. Aducea cu o nălucă printre cețuri? Părea ceva ce-ar fi putut avea legătură cu oamenii morți în acele cețuri.

Sigur, cei care mureau în cețuri nu erau înjunghiați, ci piereau în convulsii. Elend oftă și se frecă la ochi. Scrisoarea neterminată adresată Lordului Yomen se afla pe pupitru – avea să revină mâine dimineață la ea.

— Elend, zise Vin. În seara asta am spus cuiva că o să opresc căderea cenușii și-o să fac soarele galben.

Elend ridică o sprânceană.

— Informatorul acela căruia îi spuneai ceva?

Vin dădu din cap că da, apoi se lăsă un răstimp de tăcere.

— Nu mă așteptam să recunoști așa ceva, zise el în cele din urmă.

— Sunt Eroul Evurilor, nu? Până și Sazed a zis asta, înainte să înceapă să se poarte ciudat. E destinul meu.

— Același „destin” care zicea că vei lua puterea Fântânii Înălțării și-o vei slobozi spre binele suprem al umanității?

Vin dădu din cap.

— Vin, zise Elend cu un zâmbet. Nu prea cred că „destinul” e un lucru de care să ne facem griji acum. Avem dovezi că profețiile au fost strâmbate de Năruire, ca să păcălească oamenii să-l elibereze.

— Cineva trebuie să-și facă griji în privința cenușii, zise Vin.

La asta nu prea avea replică. Partea sa logică voia să se contrazică, să afirme că ar fi trebuit să se concentreze pe lucrurile care se puteau face – o guvernare stabilă, descoperirea secretelor lăsate de Lordul Legiuitor, însușirea proviziilor din tainițe. Însă ploaia de cenușă părea să se îndesească. Dacă ar fi continuat, nu peste mult cerul avea să se transforme într-o furtună neagră de pulbere.

Numai că-i venea greu să accepte că Vin – soția lui – putea face ceva în privința culorii soarelui sau a cenușii ce cădea. *Demoux are dreptate*, gândi bătând darabana pe foaia metalică a scrisorii. *Chiar nu sunt un membru devotat al Bisericii Supraviețuitorului.*

O privi, de cealaltă parte a cabinei, așezată pe pat, cu expresie absentă, gândindu-se la lucruri ce n-ar fi trebuit s-o împovăreze. Chiar și după salturile în noapte, chiar și după zilele petrecute pe drum, chiar și cu fața mânjită de cenușă, era frumoasă.

În clipa aceea Elend își dădu seama de ceva. Vin nu avea nevoie de încă cineva care s-o divinizeze. Nu-i trebuia încă un credincios devotat ca Demoux, și mai ales ca el să fie acela. Elend nu trebuia să fie un membru de nădejde al Bisericii Supraviețuitorului. Trebuia să fie doar un soț de nădejde.

— Bine atunci, zise. S-o facem.

— Ce?

— Să salvăm lumea, zise Elend. Să oprești cenușa.

Vin pufni.

— O spui ca și cum ar fi o glumă.

— Nu, sunt serios, zise și se ridică în picioare. Dacă asta simți tu că trebuie să faci – dacă simți că asta ești – atunci s-o facem. O să te ajut cum pot.

— Și ce-ai spus mai devreme? Zise Vin. În ultima ascunzătoare când ai vorbit despre diviziunea muncii. Eu lucrez cu cețurile, tu lucrezi ca să unifici imperiul.

— Am greșit.

Vin zâmbi, iar lui Elend i se păru că lumea se mai adunase un pic laolaltă.

— Așadar, zise Elend așezându-se lângă ea pe pat. Ce propui? Te-ai gândit la ceva?

Vin întârzie să răspundă.

— Da, dar nu-ți pot spune.

Elend se încruntă.
— Nu fiindcă n-aș avea încredere în tine, zise Vin. Din pricina lui Năruire. În ultima tainiță, în capăt, am descoperit pe placă o a doua inscripție. Prevenea că orice vorbesc, sau scriu, va fi cunoscut de dușman. Deci dacă vorbim prea mult, *el* ne va cunoaște planurile.
— Asta ne cam încurcă dacă e să rezolvăm problema împreună.
Vin îi luă mâinile într-ale ei.
— Elend, știi de ce am acceptat până la urmă să mă mărit cu tine?
Elend clătină din cap.
— Fiindcă mi-am dat seama că ai încredere în mine, zise Vin. Că ai încredere cum n-a mai avut nimeni. În noaptea aceea, când m-am luptat cu Zane, am hotărât să mă încred în tine. Forța asta care distruge lumea nu înțelege ce avem noi. Nu-mi trebuie neapărat ajutorul tău; îmi trebuie încrederea. Speranța ta. E ceva ce eu n-am avut niciodată și mă bazez pe a ta.
Elend dădu încetișor din cap.
— Îți aparține.
— Mulțumesc.
— Știi, adăugă Elend, în zilele acelea, cât ai refuzat să te căsătorești cu mine, m-am tot gândit ce ciudată ești.
Vin ridică din sprâncene.
— Ei, ce romantic.
Elend zâmbi.
— Hai, trebuie să admiți că ești neobișnuită, Vin. Ești un amestec bizar de femeie din nobilime, zdrențăroasă din stradă și pisică. Nu mai spun că ai izbutit – în cei trei ani scurți de când suntem împreună – să-mi ucizi nu doar zeul, ci și tatăl, fratele *și* logodnica. E un soi de șmecherie cu omorurile astea. O fundație cam bizară pentru o relație, n-ai zice?
Vin se mulțumi să-și dea ochii peste cap.
— Mă bucur că nu mai am și alte rude apropiate, zise Elend, apoi o privi. În afară de tine, desigur.
— N-am de gând să mă înec, dacă spre asta bați.
— Nu, zise Elend, iartă-mă. Sunt doar… păi… știi. În orice caz, explicam ceva. În cele din urmă am încetat să mă mai gândesc la cât de stranie păreai. Mi-am dat seama că nici nu *conta* dacă te înțeleg sau nu, fiindcă aveam încredere în tine. Are vreo

logică? Oricum, presupun că ceea ce zic eu aici e că sunt de acord. Nu prea știu ce faci și n-am habar cum o să îți atingi țelul. Dar am încredere că vei izbuti.

Vin se trase mai aproape de el.

— Aș vrea să te pot ajuta cumva, zise Elend.

— Atunci ocupă-te tu de partea cu numerele, zise Vin încruntându-se dezgustată.

Deși ea se gândise că era ceva necurat la mijloc cu procentul celor care erau răpuși de ceață, Elend știa că cifrele îi dădeau bătaie de cap. Nu avea pregătirea și nici experiența de a se descurca cu ele.

— Ești sigură că are vreo legătură? Întrebă Elend.

— Ție ți s-a părut ceva ciudat cu procentele alea.

— Așa e. Bine, mă ocup.

— Doar să nu-mi spui ce-ai descoperit, zise Vin.

— Și cum o să ajute *asta* la ceva?

— Încredere, zise Vin. Îmi poți spune ce să fac, doar să nu-mi spui de ce. Poate reușim să i-o luăm arătării înainte.

Să i-o luăm înainte? Își spuse Elend. *Are puterea de a îngropa în cenușă întregul imperiu și ne poate auzi fiecare cuvințel. Cum să „i-o iei înainte” unei asemenea ființe?*

Promisese însă să aibă încredere în Vin și era decis să-și respecte promisiunea.

Vin arătă către masă.

— E scrisoarea către Yomen?

— Sper că va vorbi cu mine, acum că am ajuns aici în persoană.

— Încetiute pare să creadă că Yomen e un om bun. Poate o să te asculte.

— Mă cam îndoiesc, zise Elend încleștând pumnul și scrâșnind din dinți de frustrare. Le-am spus celorlalți că vreau să încerc cu diplomația, dar *știu* că Yomen îmi va respinge mesajul. De asta am și venit cu armata după mine – puteam să te trimit pe tine să te furișezi, ca în Urteau. Dar strecuratul nu prea ne ajută aici. Trebuie să punem stăpânire pe oraș dacă vrem proviziile.

— Ne *trebuie* acest oraș. Chiar dacă nu am fi fost îmboldiți să aflăm ce-i în tainiță, tot aș fi venit. Amenințarea pe care o reprezintă Yomen pentru regatul nostru e prea puternică, iar posibilitatea ca Lordul Legiuitor să fi lăsat date importante în ascunzătoarea aceea nu poate fi trecută cu vederea. Yomen are

grâne în ascunziș, însă pământul de pe-aici n-o să aibă parte de destulă lumină ca să le poată cultiva. Așa că va da probabil grâne poporului de mâncare – o risipă, când noi nu avem destul ca să plantăm în Stăpânirea Centrală. Trebuie să luăm orașul, sau cel puțin să ne facem un aliat din el.

Dar ce mă fac dacă Yomen nu vrea să stea de vorbă? Să trimit armata să atace satele din jur? Să otrăvesc proviziile orașului? Dacă ai dreptate, atunci am găsit ascunzătoarea, ceea ce înseamnă că are mai multă mâncare decât am sperat. Însă dacă o distrugem, ai lui vor flămânzi...

Elend scutură din cap.

— Mai ții minte când l-am executat pe Jastes?

— Ai avut tot dreptul, zise iute Vin.

— Așa cred, zise Elend. Dar l-am ucis fiindcă a condus spre orașul meu un grup de kolossi și i-a lăsat să-mi distrugă poporul. Aproape că am făcut același lucru aici. Sunt douăzeci de mii de lighioane afară.

— Le poți controla.

— Așa a crezut și Jastes. Nu vreau să le dezlănțui, Vin. Dar dacă asediul eșuează și va trebui să încerc să trec de fortificațiile lui Yomen? Fără kolossi n-aș izbuti, zise Elend și clătină din cap. Dacă aș putea *vorbi* cu Yomen... Poate l-aș face să priceapă, sau măcar să mă conving pe mine însumi că trebuie să cadă.

Vin rămase tăcută un răstimp.

— S-ar putea să... fie o cale.

Elend o țintui cu privirea.

— Încă se țin baluri în oraș, zise Vin. Iar regele Yomen participă la toate.

Elend clipi. Crezu, la început, că nu înțelesese bine. Dar ochii ei – cu dârzenia lor sălbatică – îl convinseră de contrariu. Vedea în ea, câteodată, o urmă a Supraviețuitorului; sau, cel puțin, a omului în care-l transformaseră legendele pe Kelsier. O influențase pe Vin mai mult decât îi plăcea ei să recunoască.

— Vin, zise sec, ai sugerat să participăm la un *bal* care se ține în mijlocul unui oraș pe care-l asediem?

Vin ridică din umeri.

— Sigur. De ce nu? Suntem Născuți-din-Ceață, putem intra fără bătaie de cap în oraș.

— Da, dar... zise Elend și se poticni.

Aș avea o sală plină cu nobilimea pe care sper s-o intimidez, nu mai spun de accesul la omul care refuză să mă vadă, într-o situație în care ar avea de furcă s-o șteargă fără să pară laș.

— Crezi că-i o idee bună, zise Vin zâmbind răutăcioasă.

— E o *nebunie*. Sunt împărat, n-ar trebui să mă strecor în orașul dușman ca să mă duc la o petrecere.

Vin își miji ochii, privindu-l țintă.

— Recunosc totuși, zise Elend, că acest concept *are* o doză considerabilă de farmec.

— Yomen nu vrea să ne vadă, zise Vin, așa că ne ducem nechemați la petrecerea lui.

— A trecut ceva de la ultimul meu bal, zise Elend gânditor. O să trebuiască să scot la iveală niște lucruri bune de citit, de dragul vremurilor de altădată.

Brusc, Vin se făcu palidă. Elend se opri, o privi, simțind că ceva nu-i cum trebuie. Nu cu ce zisese, cu altceva. *Ce este? Asasini? Spirite ale ceții? Kolossi?*

— Acum mi-am dat seama de ceva, zise Vin privindu-l cu ochii ei intenși. Nu pot merge la bal – nu mi-am luat nicio rochie!

Lordul Legiuitor n-a interzis, doar, anumite tehnologii, ci a suprimat complet orice progres tehnologic. Pare ciudat, acum, că pe parcursul întregii sale domnii de o mie de ani s-au făcut atât de puține progrese. Sisteme de cultivare a pământului, tehnici arhitecturale, ba chiar și moda, au rămas toate remarcabil de stabile cât a durat stăpânirea sa.

A construit imperiul perfect, apoi a încercat să-l facă să rămână așa. În cea mai mare parte, a avut succes. Ceasurile de buzunar – altă invenție Khlenni pe care și-a însușit-o – care se făceau în veacul al zecelea al imperiului erau aproape identice cu cele făcute în veacul întâi. Totul rămânea la fel.

Până ce s-a prăbușit totul, desigur.

29

Ca majoritatea orașelor din Ultimul Imperiu, Urteau nu avusese permisiunea să-și construiască ziduri înconjurătoare. În perioada timpurie a vieții lui Sazed, înainte ca acesta să se răzvrătească, faptul că aceste orașe nu-și puteau construi fortificații păruse mereu a fi un indiciu subtil al vulnerabilității Lordului Legiuitor. Până la urmă, dacă Lordul Legiuitor era îngrijorat de răscoale și se temea ca orașele să nu se ridice împotriva sa, poate că știa

ceva ce nu mai știa nimeni: că *putea* fi învins.

Asemenea gânduri îl duseseră pe Sazed la Iapă și în cele din urmă la Kelsier. Acum îl purtaseră spre orașul Urteau – care, în sfârșit, *chiar* se răsculase împotriva cârmuirii nobililor. Din păcate, îl puneau și pe Elend Venture la socoteală printre nobili.

— Nu-mi place, Maestre Păstrător, zise căpitanul Goradel pășind alături de Sazed, care – de dragul imaginii – mergea acum în caleașcă lângă Boare și Alirianne. După ce lăsase poporul din Terris în urmă, Sazed se grăbise să-i ajungă pe Boare și pe ceilalți din urmă, iar acum pătrundeau, în sfârșit, în orașul care le era ținta.

— Lucrurile ar trebui să fie destul de dure pe-aici, continuă Goradel. Nu cred că vei fi în siguranță.

— Mă îndoiesc că e atât de rău pe cât crezi, spuse Sazed.

— Dacă te iau prizonier?

— Dragul meu, spuse Boare aplecându-se în față ca să-l privească pe Goradel. De aceea *trimit* regii ambasadori. În felul ăsta, dacă cineva e prins, regele rămâne totuși în siguranță. Noi, prietene, suntem ceva ce Elend nu poate fi: înlocuibili.

Goradel se încruntă.

— *Eu* nu mă simt foarte înlocuibil.

Sazed scoase capul din caleașcă, privind, prin perdeaua de cenușă, orașul. Era mare și unul dintre cele mai vechi din imperiu. Observă, cu interes, că pe măsură ce se apropiau, drumul părea să coboare, intrând pe un braț secat de canal.

— Ce-i asta? Întrebă Alirianne, scoțându-și căpșorul blond pe cealaltă parte a caleștii. De ce și-au construit drumurile în șanțuri?

— Canale, draga mea, zise Boare. Orașul era înțesat cu ele cândva. Acum sunt goale – un cutremur sau ceva a schimbat cursul unui râu.

— Te înfioară, zise trăgându-și înăuntru capul. Face clădirile să pară de două ori mai înalte.

Când intrară în orașul propriu-zis – însoțiți de cei două sute de soldați în formație – fură întâmpinați de o delegație de soldați din Urteau, în uniforme cafenii. Sazed trimisese vorbă că aveau să sosească, desigur, și regele – Cetățeanul, cum era numit – îi permisese lui Sazed să-și aducă în oraș micul contingent de trupe.

— Spun că regele lor vrea să se întâlnească cu tine de îndată,

maestre terisian, zise Goradel apropiindu-se iarăși de caleașcă.
— Nu pierde vremea, așa-i? Întrebă Boare.
— Atunci să mergem, zise Sazed făcându-i un semn de încuviințare lui Goradel.
— Nu sunteți doriți aici.
Quellion, Cetățeanul, era un bărbat tuns scurt, cu piele aspră și cu purtare milităroasă. Sazed se întrebă de unde căpătase omul – care fusese, din ce știa, un simplu fermier înainte de Prăbușire – asemenea iscusință de conducător.
— Îmi dau seama că nu dorești să vezi soldați străini în orașul tău, zise cu grijă Sazed. Dar ți-ai dat seama, desigur, că nu am venit puși pe cuceriri. Două sute de oameni nu înseamnă tocmai o forță de invazie.
Quellion stătea la pupitrul său, cu mâinile la spate. Purta nădragi de skaa obișnuiți și cămașă, însă ambele fuseseră vopsite în roșu-închis, cu tente arămii. „Camera de audiențe” era o sală de sfat mare, aflată în ceea ce fusese cândva o reședință nobiliară. Pereții fuseseră dați cu var alb și candelabrul înlăturat. Lipsită de mobilier și de podoabe, încăperea era ca o cutie.
Sazed, Boare și Alirianne stăteau pe scăunele de lemn tare, singurele pe care li le oferise Cetățeanul. Goradel stătea mai în spate, cu o gardă de zece soldați.
— Nu e vorba de soldați, terisianule, spuse Quellion. E vorba despre cel ce te-a trimis.
— Împăratul Venture e un monarh bun și îngăduitor, rosti Sazed.
Quellion pufni, întorcându-se către unul dintre cei ce-l întovărășeau. Avea mulți – poate douăzeci – despre care Sazed presupuse că erau membri în administrația sa. Majoritatea purtau roșu, precum Quellion, deși de o nuanță mai puțin intensă.
— Elend Venture, spuse Quellion ridicând un deget, e un mincinos și un tiran.
— Nu este adevărat.
— A? Făcu Quellion. Și tronul cum și l-a căpătat? Nu învingându-i în luptă pe Straff Venture și pe Ashweather Cett?
— Războiul a fost…
— Războiul este adesea un pretext al tiranilor, terisianule, zise Quellion. Rapoartele mele spun că nevasta lui Născută-din-

Ceață i-a obligat pe regi să i se închine în ziua aceea – i-a silit să-i jure credință dacă nu voiau să fie măcelăriți de brutele sale de kolossi. Ți se pare acțiunea unui om „bun și îngăduitor”?

Sazed nu răspunse.

Quellion făcu un pas înainte, lăsându-și palmele pe pupitru. Știi ce am făcut cu nobilimea din orașul ăsta, terisianule?

— I-ați ucis, zise calm Sazed.

— Întocmai cum a poruncit Supraviețuitorul, zise Quellion. Pretinzi că i-ai fost tovarăș, înainte de cădere. Și totuși slujești una dintre casele nobile pe care voia să le răstoarne. Nu ți se pare o contradicție, terisianule?

— Lordul Kelsier și-a împlinit țelul odată cu moartea Lordului Legiuitor, spuse Sazed. Odată ce s-a obținut pacea aia.

— Pace? Spune-mi, terisianule, l-ai auzit vreodată pe Supraviețuitor să vorbească despre asta?

Sazed șovăi.

— Nu, recunoscu până la urmă.

Quellion pufni.

— Măcar ești cinstit. Singurul motiv pentru care vorbesc cu tine e pentru că Venture a fost îndeajuns de isteț pentru a trimite un terisian. Dacă ar fi trimis un nobil, l-aș fi ucis pe nemernic și i-aș fi trimis țeasta înnegrită înapoi drept răspuns.

În sală se lăsă tăcerea. După câteva clipe de așteptare, Quellion îi întoarse spatele lui Sazed și li se adresă însoțitorilor săi.

— Simțiți? Începeți să vă simțiți rușinați? Uitați-vă la simțămintele voastre – simțiți deodată o frăție între voi și slujitorii aceștia ai unui mincinos?

Se răsuci iar, privindu-l pe Boare.

— V-am prevenit pe toți în privința allomanției, unealta neagră a nobilimii. Ei bine, acum aveți parte de ea. Omul ăsta – ce stă alături de *distinsul* terisian – e cunoscut drept Boare. E unul dintre cei mai ticăloși oameni de pe pământ. Un Domolitor cu puteri mari.

Quellion i se adresă lui Boare.

— Spune-mi, Domolitorule, pe câți i-ai forțat să-ți fie prieteni? Pe câți dușmani i-ai silit să se omoare singuri? Fata cea drăguță de lângă tine – ia spune, ți-ai folosit arta pentru a o vrăji ca să ți-o aduci în pat?

Boare zâmbi și ridică pocalul cu vin.

— Dragul meu, m-ai descoperit, firește. Însă, înainte de a te felicita pentru că mi-ai băgat de seamă atingerea, ar trebui să te întrebi, poate, de ce te-am manipulat ca să spui ce tocmai ai spus.

Quellion tăcu – deși, firește, Boare juca la cacealma. Sazed oftă. O reacție indignată ar fi fost mult mai potrivită – însă nu asta îi era lui Boare firea. Acum Cetățeanul avea să-și petreacă restul întâlnirii întrebându-se dacă vorbele îi fuseseră insuflate de Boare.

— Stăpâne Quellion, rosti Sazed, sunt vremuri primejdioase. Trebuie să fi observat.

— Ne putem apăra foarte bine și singuri, zise Quellion.

— Nu vorbesc despre armate sau bandiți, Cetățene. Vorbesc despre cețuri și cenușă. Ai băgat de seamă că cețurile zăbovesc tot mai mult în timpul orelor de lumină de peste zi? Ai băgat de seamă lucrurile nefirești pe care le fac oamenilor tăi, ducându-i la moarte pe cei ce ies afară?

Quellion nu-l contrazise, nici nu-l numi neghiob. Asta îi spuse destule lui Sazed. Muriseră oameni în orașul acela.

— Cenușa cade necontenit, Cetățene, spuse Sazed. Cețurile sunt ucigașe iar kolossii umblă nestingheriți. Ar fi un moment bun pentru o alianță puternică. În Stăpânirea Centrală putem cultiva grâne mai bine, fiindcă avem mai mult soare. Împăratul Venture a descoperit o cale de a controla kolossii. Orice s-ar întâmpla în următorii ani ar fi foarte avantajos pentru prietenul împăratului Venture.

Quellion scutură din cap, resemnat parcă. Se întoarse iarăși spre tovarășii săi.

— Vedeți – întocmai cum v-am spus. Ne spune mai întâi că vine în pace, apoi trece la amenințări. Venture controlează kolossii. Venture controlează hrana. Îndată va zice că Venture controlează și cețurile!

Quellion se răsuci din nou spre Sazed.

— N-avem ce face cu amenințări pe-aici, terisianule. Nu ducem grija viitorului.

Sazed ridică din sprânceană.

— Și de ce așa?

— Fiindcă *noi* îl urmăm pe Supraviețuitor. Dispari din fața mea.

Sazed se ridică.

— Aș dori să rămân în oraș, ba poate chiar să ne mai întâlnim

iarăși.
— Asta nu se va întâmpla.
— Oricum ar fi, zise Sazed, aș prefera să stau. Îți făgăduiesc că oamenii mei nu vor provoca tulburări. Îmi îngădui?
Își plecă respectuos capul.
Quellion mormăi ceva în barbă, apoi flutură din mână.
— Dacă îți interzic, atunci o să te strecori cumva. Rămâi dacă trebuie, terisianule, dar te previn – respectă-ne legile și nu ne face necazuri.
Sazed mai făcu o plecăciune, apoi se retrase împreună cu ai săi.
— Ei bine, zise Boare așezându-se iarăși pe pernele caleștii, revoluționari puși pe omor, toată lumea poartă aceleași haine gri, au străzi ca niște șanțuri pe care una din zece clădiri a fost arsă din temelii. Ce loc încântător a ales Elend pentru vizita noastră – amintiți-mi să-i mulțumesc la întoarcere.
Sazed zâmbi, deși nu se simțea tocmai amuzat.
— Haide, nu face mutra asta posomorâtă, bătrâne, zise Boare gesticulând cu bastonul, în vreme ce caleașca pornea, înconjurată de soldați. Ceva îmi spune că Quellion ăsta nu-i nici pe jumătate așa de amenințător pe cât se dă. O să-l convingem până la urmă.
— Nu sunt sigur, Lord Boare. Locul ăsta… e altfel decât alte orașe. Conducătorii nu sunt așa de deznădăjduiți iar poporul e mai ascultător. N-o să ne fie ușor, așa cred.
Alirianne împunse brațul lui Boare.
— Borișor, vezi aia, acolo?
Boare își miji ochii în lumină, iar Sazed se aplecă în față, uitându-se printr-o latură a caleștii. Un grup de oameni făcuseră un foc mare în curte. Pălălaia trimitea în văzduh o dâră șerpuitoare de fum. Sazed căută din reflex o cositorminte cu care să-și sporească ascuțimea vederii. Înlătură impulsul apoi și se mulțumi să privească cu luare-aminte, cu toate că-i venea în ochi lumina după-amiezii.
— Arată ca…
— Tapiserii, zise unul dintre soldați, apropiindu-se de ferestruică. Și mobilă – lucruri scumpe – semne ale nobilimii, potrivit Cetățeanului. Focul a fost pus ca să ne impresioneze pe noi, cum altfel. Quellion probabil că are puse deoparte diverse, ca să poruncească să fie arse în momente anume alese,

dramatice.

Sazed încremeni, bănuitor. Ca toți oameniilor, și acesta avea gluga mantiei coborâtă pe ochi, ca să se apere de cenușă. Când bărbatul întoarse capul, Sazed văzu că – ciudat lucru – acesta purta o legătură de pânză strânsă bine peste ochi, de parcă ar fi fost orb. Îi recunoscu, totuși, chipul.

— Fantomă, dragul meu băiat! Știam eu că o să apari. De ce te-ai legat la ochi?

Fantomă nu răspunse. Se răsuci în schimb, aruncând o privire înapoi, spre flăcări. Trupul lui părea încordat.

Pânza trebuie că este îndeajuns de subțire ca să vadă prin ea, își zise Sazed. Era singura explicație pentru felul grațios și ușor în care se mișca Fantomă, în ciuda legăturii. Dar părea totuși, suficient de groasă ca să opacizeze…

Fantomă se întoarse către Sazed.

— O să aveți nevoie de un sediu în oraș. Ați ales vreunul?

Boare scutură din cap.

— Ne gândeam să folosim un han.

— În orașul ăsta nu-s hanuri adevărate, spuse Fantomă. Quellion zice că cetățenii ar trebui să aibă grijă unii de alții, iar vizitatorii să stea prin casele oamenilor.

— Hmm, zise Boare. Poate o să fie nevoie să punem cortul afară.

Fantomă clătină din cap.

— Nu. Urmați-mă.

— Cantonul Inchiziției? Întrebă încruntându-se Sazed, în vreme ce se dădea jos din caleașcă.

Fantomă stătea ceva mai încolo, pe treptele ce duceau înăuntrul grandioasei clădiri. Se întinse spre el, dând din capul legat atât de bizar.

— Quellion n-a atins niciuna dintre clădirile Cultului. A poruncit să fie blocate cu scânduri bătute în cuie, dar nu le-a jefuit și nici nu le-a ars. Cred că se teme de Inchizitori.

— O teamă sănătoasă și rațională, băiatul meu, zise Boare, care încă stătea în caleașcă.

Fantomă pufni.

— Inchizitorii n-or să ne supere, Boare. Sunt prea ocupați încercând s-o omoare pe Vin. Haideți.

Păși pe trepte, iar Sazed îl urmă. În spate îl auzi pe Boare oftând exagerat de tare, apoi cerându-i unui soldat să-i aducă o

umbrelă ca să se apere de cenușă.

Clădirea era masivă, impozantă, ca majoritatea clădirilor Cultului. În vremea Lordului Legiuitor, clădirile avuseseră menirea de a atrage atenția asupra puterii imperiale în orice oraș de pe întinderea Ultimului Imperiu. Preoții care le umpluseră erau mai degrabă birocrați și funcționari – dar asta fusese, până la urmă, adevărata putere a Ultimului Imperiu. Controlul resurselor și al oamenilor.

Fantomă se opri lângă ușile late, acoperite cu scânduri bătute în cuie. Ca majoritatea imobilelor din Urteau, și acesta era construit din lemn, nu din piatră. Se uită în sus, de parcă ar fi privit căderea cenușii, așteptându-i pe Sazed și Boare. Mereu fusese tăcut de fel, și devenise și mai tăcut după ce-i murise unchiul, în timpul asaltului asupra orașului Luthadel. Când ajunse și Sazed, Fantomă începu să desprindă scândurile.

— Mă bucur că ai venit, Sazed, zise.

Sazed veni să-l ajute cu scândurile. Se opinti, încercând să desprindă cuiele – dar probabil că alesese una dintre cele mai încăpățânate, fiindcă, deși cele apucate de Fantomă se desprindeau cu ușurință, a lui Sazed nu se mișca nici atâtica.

— Și de ce te bucuri, Lord Fantomă?

Fantomă pufni.

— Nu-s lord, Sazed. Elend n-a mai apucat să-mi dea și mie un titlu.

Sazed zâmbi.

— A zis că nu-l voiai decât ca să impresionezi femeile.

— Chiar așa, zise Fantomă și zâmbi, în vreme ce desfăcea încă o scândură. Ce alt motiv ar fi să ai vreun titlu? Oricum, zi-mi Fantomă, te rog. E un nume bun.

— Prea bine.

Fantomă întinse o mână și rupse cu ușurință, fără strădanie, scândura pe care o trăgea Sazed. *Ce?* Își zise buimăcit Sazed. Nu era el prea musculos, dar nici nu crezuse ca Fantomă să fie. Probabil că se antrenase cu greutăți.

— În orice caz, zise Fantomă întorcând capul, mă bucur că ai venit fiindcă am de vorbit cu tine. Lucruri pe care alții nu le-ar pricepe.

Sazed se înnegură.

— Lucruri de care fel?

Fantomă zâmbi, apoi izbi ușa cu umărul, deschizând-o către o

sală întunecată, cavernoasă.

— Lucruri de-ale zeilor și oamenilor, Sazed. Haideți.

Băiatul dispăru în întuneric. Sazed așteptă afară, dar Fantomă nu aprinse vreun felinar. Însă îl auzea cum umblă pe dinăuntru.

— Fantomă? Zise într-un târziu. Nu văd nimic. Ai vreun felinar?

Fantomă întârzie câteva clipe cu răspunsul, apoi zise:

— A, așa e.

Și o clipă după aceea o lumină scăpără și un felinar începu să licărească.

Boare ajunse în spatele lui Sazed.

— Spune-mi, făcu acesta cu voce înceată, mi se pare mie sau băiatul s-a schimbat de când nu l-am mai văzut?

— Pare mult mai încrezător în sine, spuse Sazed, aplecând capul în piept. Și mai capabil. Dar care crezi că ar fi scopul legăturii aceleia peste ochi?

Boare ridică din umeri și o luă pe Alirianne de braț.

— Mereu a fost mai ciudățel. Poate crede că o să-l ascundă, să nu fie recunoscut ca membru al grupului lui Kelsier. Ținând seama de îmbunătățirea stării de spirit – și a dicției – accept să am de-a face cu o ciudățenie, două.

Boare și Alirianne intrară, iar Sazed îi făcu semn din mână căpitanului Goradel, arătându-i că trebuia să stabilească un perimetru afară. Bărbatul încuviință cu un gest și trimise un grup de soldați să-i urmeze pe Sazed și pe ceilalți. În cele din urmă, încruntându-se, Sazed intră și el în clădire.

Nu știa la ce se așteptase. Clădirea ținuse de Cantonul Inchiziției – cel mai infam dintre brațele Cultului. Nu se dădea în vânt să intre acolo. Ultima clădire de acest fel în care pătrunsese fusese Abația din Seran, și fusese cu siguranță nu tocmai plăcut. Însă acest imobil nu arăta deloc ca Abația, ci era doar un sediu birocratic și nimic mai mult. Era mobilat ceva mai auster decât majoritatea clădirilor Cultului, însă avea încă tapiserii pe pereții de lemn și covoare late, roșii, ce acopereau pardoseala. Ornamentațiile erau de metal și în fiecare încăpere se găseau șeminee.

Urmându-i pe Boare și Fantomă prin clădire, Sazed își imagina cum arătase locul pe vremea Lordului Legiuitor. Fără praf, însă cu un aer de eficiență scorțoasă. La acele pupitre ar fi stat administratori, adunând și completând informații despre casele nobile, rebeli skaa și chiar alte cantoane ale Cultului. Între

Cantonul Ortodoxiei, care administra imperiul, și Cantonul Inchiziției, care-l supraveghea, existase un veșnic conflict.

Locul nu inspira teamă, era mai degrabă un spațiu al numerelor și arhivelor. Inchizitorii veneau, probabil, arareori pe aici. Fantomă îi conduse prin mai multe încăperi aflate în dezordine, până ajunse la o cămară mai mică, în spate. Aici, Sazed observă că praful fusese răscolit pe podea.

— Ai mai fost pe aici? Întrebă intrând în odaie după Fantomă, Boare și Alirianne.

Fantomă încuviință.

— Și Vin a mai fost. Nu mai ții raportul?

Se lăsă apoi pe burtă, descoperi un zăvor ascuns și deschise un chepeng. Sazed privi spre întunericul de jos.

— Despre ce vorbește? Îi șopti Alirianne lui Boare. Vin a fost aici?

— A fost în recunoaștere, draga mea. Să găsească…

— Tainița, rosti Sazed, în vreme ce Fantomă începea să coboare o scară în beznă.

Lăsă felinarul afară.

— Ascunzătoarea cu provizii lăsate de Lordul Legiuitor. Toate sunt sub clădiri ale Cultului.

— Păi asta am venit să recuperăm, nu? Zise Alirianne. Și-o avem. De ce ne mai batem capul cu Cetățeanul ăla și țăranii lui nebuni?

— N-avem cum scoate proviziile afară din oraș dacă Cetățeanul e la conducere.

Vocea lui Sazed se ridica, răsunând ușor printre pereți.

— Sunt prea multe.

— Și, pe lângă asta, draga mea, zise Boare, Elend nu ne-a trimis doar după provizii, ci să potolim o răscoală. Nu putem sta așa, cu unul dintre orașele noastre mari răsculat, și *mai ales* nu ne putem permite să lăsăm răzmerița să se întindă. Mi se pare cam ciudat, totuși, să ne aflăm de partea asta a problemei – să avem de oprit o rebeliune în loc să o pornim.

— S-ar putea să trebuiască organizată o rebeliune *împotriva* rebeliunii, răsună de jos vocea lui Fantomă. Dacă asta te face să te simți mai bine. Și aveți de gând, până la urmă, să coborâți sau nu?

Sazed și Boare schimbară o privire, apoi Boare făcu un gest spre gaura întunecată.

— După tine.
Sazed luă felinarul și începu să coboare. La fund, descoperi o încăpere mică săpată în piatră, cu un perete ce fusese împins în spate, lăsând la iveală o grotă. Păși în ea, în vreme ce Boare ajungea și el jos, ajutând-o și pe Alirianne să coboare.
— Lord Legiuitor! Zise Boare din spatele său. E enormă!
— Lordul Legiuitor a pregătit aceste tainițe în caz de dezastru, spuse Fantomă de undeva din fața lor. Erau menite să ajute imperiul să treacă prin ceea ce trecem noi acum. N-ar fi fost de mare folos dacă nu erau făcute în stil mare.
„Stil mare” era corect. Stăteau pe o lespede, lângă tavanul cavernei, iar în jos se întindea o încăpere vastă. Sazed văzu șiruri după șiruri de rafturi, întinse pe lungimea podelei.
— Cred că ar trebui să ne stabilim aici baza, Sazed, zise Fantomă deplasându-se spre un șir de trepte ce duceau înspre burta grotei. E singurul loc din oraș care se poate apăra. Dacă ne punem trupele în clădirea de deasupra, putem folosi caverna pentru provizii – și ne putem retrage aici în caz de urgență. O putem apăra chiar și de un atac îndârjit.
Sazed se întoarse și privi cadrul de piatră al ușii ce dădea spre încăpere. Era îndeajuns de mic ca doar un om să poată pătrunde odată – adică ar fi foarte ușor de apărat, și probabil că exista o cale de a închide iarăși pasajul.
— Deodată mă simt mult mai în siguranță în orașul ăsta, observă Boare.
Sazed încuviință. Se răsuci pe loc și mai privi odată caverna. Auzea, în depărtare, ceva.
— Acolo e apă?
Fantomă cobora treptele. Vocea sa, iarăși, vui în încăpere.
— Fiece tainiță are ceva aparte – ceva în cantități mai mari decât se află în celelalte.
Sazed coborî treptele, în vreme ce soldații lui Goradel pătrundeau în ascunziș, prin spatele lui Boare. Deși ostașii aduseseră felinare cu ei, Boare și Alirianne se ținură aproape de Sazed cât dură coborâșul.
Curând, Sazed zări niște scânteieri de lumină, ceva mai încolo. Ridică felinarul și se opri pe trepte, observând că bezna din depărtare era prea netedă ca să facă parte din lespezile cavernei.
Boare fluieră ușurel, în vreme ce cercetau cu privirile enormul

lac subteran.
— Ei bine, observă el, știm acum ce s-a ales de apa din canalele alea.

La început, lumea a presupus că persecutarea de către Rashek a religiei din Terris era o dovadă a urii sale. Acum însă, știm că Rashek era el însuși un terisian, așa că această distrugere pare cam neobișnuită. Bănuiesc că are ceva de-a face cu profețiile despre Eroul Evurilor. Rashek știa că puterea Dăinuirii avea să revină, până la urmă, în Fântâna Înălțării. Dacă religia din Terris ar fi fost îngăduită, atunci poate că, într-o bună zi, cineva avea să-și croiască drum spre Fântâna Înălțării și să ia puterea, apoi s-o folosească pentru a-l înfrânge pe Rashek și pentru a-i răsturna domnia. Așa că a ascuns ce se știa despre Erou și ce-ar fi trebuit acesta să facă, sperând să țină pentru el secretul Fântânii.

30

— Nu încercați să mă convingeți să n-o fac? Întrebă amuzat Elend.
Ham și Cett schimbară o privire.
— De ce am face asta? Întrebă Ham, de la prora bărcii.
Soarele, în depărtare, apunea, iar cețurile începeau deja să se adune. Barca se legăna ușurel, iar soldații forfoteau pe mal, pregătindu-se de noapte. Trecuse o săptămână de la prima cercetare făcută de Vin în Fadrex și tot nu izbutise să se strecoare în tainiță.
Venea noaptea următorului bal, iar Elend și Vin se pregăteau să participe.
— Ei bine, mă pot gândi la vreo două motive pentru care ai putea să nu fii de acord, zise Elend și se apucă să le numere pe degete. Mai întâi, nu e înțelept să mă expun unei eventuale capturări. În al doilea rând, arătându-mă la petrecere, voi dezvălui că sunt un Născut-din-Ceață, confirmând zvonuri pe care Yomen poate că nu le crede încă. În al treilea, i-aș duce în același loc pe cei doi Născuți-din-Ceață pe care îi avem, unde ar putea fi cu ușurință atacați – nu poate fi o idee bună. În fine, mai e și faptul că a merge la un bal în mijlocul războiului e *nebunie curată*.
Ham ridică din umeri, sprijinindu-se într-un cot de parapetul punții.

— Nu-i prea diferit de atunci când ai intrat în tabăra tatălui tău, în timpul asediului Luthadelului. Doar că nu erai încă Născut și n-aveai atâta putere politică. Yomen ar fi nebun să facă ceva împotriva ta – trebuie să știe că dacă ești cu el în aceeași încăpere, e și el în pericol de moarte.

— O s-o șteargă, zise Cett din jilțul său. Petrecerea o să se sfârșească în clipa în care apari.

— Nu, zise Elend, nu cred.

Aruncă o privire iute spre cabina lor. Vin se pregătea încă – pusese croitorii taberei să-i modifice o rochie de bucătăreasă. Elend era îngrijorat. Oricât de bine ar fi arătat rochia aceea, avea să sară în ochi comparată cu straiele luxoase de bal ale celorlalți.

Se întoarse iarăși spre Cett și Ham.

— Nu cred că Yomen va fugi. Știe că, dacă Vin ar vrea să-l ucidă, ar ataca în secret palatul. Încearcă din greu să pretindă că nu s-a schimbat nimic de când a dispărut Lordul Legiuitor. Când vom apărea la bal, va crede că suntem dornici să ne prefacem și noi cu el. Va rămâne, încercând să obțină vreun avantaj din întâlnirea cu noi pe terenul său.

— Omul ăla e un neghiob, spuse Cett. Nu pot crede că vrea să se întoarcă la rostul lucrurilor din trecut.

— Măcar încearcă să le dea supușilor ce vor. Aici ai greșit tu, Cett. Ți-ai pierdut regatul în clipa în care ai plecat, fiindcă n-ai vrut să încerci să faci pe placul nimănui.

— Un rege nu stă să facă pe plac, se răsti Cett. El e ăla cu armata – asta înseamnă că ceilalți trebuie să-i facă *lui* pe plac.

— De fapt, zise Ham frecându-și bărbia, teoria asta nu poate fi adevărată. Un rege trebuie să facă cuiva pe plac – până la urmă, chiar dacă ar avea de gând să *silească* pe oricine să face ce zice, tot ar trebui să-i facă pe plac armatei sale. Numai dacă armata e mulțumită doar să i se dea voie să fie brutală s-ar putea să fie cum zici…

Ham se poticni, părând să cugete, iar Cett schiță o expresie plină de lehamite.

— Trebuie ca orice să fie o drăcie de joacă cu logica pentru tine? Întrebă, însă Ham își freca mai departe bărbia.

Elend zâmbi și aruncă iarăși o privire spre cabină. Era bine să-l audă pe Ham purtându-se ca el însuși din nou. Cett protesta la comentariile lui Ham aproape la fel de mult ca și Boare. De

fapt… *Poate de aceea nu și-a mai jucat în ultima vreme joculețele logice*, își zise Elend. *N-a avut cine să se plângă din cauza lor.*

— Deci, Elend… spuse Cett. Dacă mori, eu rămân șeful, așa-i?

— Vin va prelua comanda dacă pățesc ceva, spuse Elend. Știi asta.

— Așa, făcu Cett, dar dacă muriți amândoi?

— Sazed urmează la succesiunea imperială după Vin. Am discutat asta.

— Bun, dar ce facem cu armata? Zise Cett. Sazed e plecat în Urteau. Cine-o să conducă oamenii până dăm de el?

Elend oftă.

— Dacă, cumva, Yomen izbutește să ne omoare și pe mine, și pe Vin, atunci te sfătuiesc s-o iei la goană fiindcă da, tu o să rămâi șeful iar Născutul-din-Ceață care ne-a omorât probabil că o să vină după tine.

Cett zâmbi mulțumit, însă Ham părea mai puțin satisfăcut.

— Tu n-ai vrut niciodată titluri, Ham, îi explică Elend. Și ai refuzat orice poziție de comandă pe care ți-am oferit-o.

— Știu. Dar ce zici de Demoux?

— Cett are mai multă experiență, spuse Elend. E mai bun decât se preface a fi, Ham. Am încredere în el. Va trebui să fie îndeajuns pentru tine. Cett, dacă lucrurile merg prost, te însărcinez să te întorci la Luthadel și să trimiți după Sazed ștafete care să-l anunțe că el e împăratul. Acum cred că…

Elen se opri, fiindcă ușa cabinei se deschidea. Se întoarse, pregătindu-și cel mai bun zâmbet de consolare al său, și îngheță.

Vin stătea în prag, îmbrăcată într-o rochie răpitoare, neagră cu margini argintii, croită modern. Cumva, rochia părea să nu arate umflată cu toate că partea de jos era umflată ca un clopot și plină cu jupe. Părul ei de un negru pur, pe care de obicei îl purta prins simplu la spate, era desfăcut acum și-i ajungea până la umeri, aranjat cu grijă și un pic cârlionțat. Singura podoabă pe care o purta era cercelul ei simplu, pe care-l avea de la mama ei încă din copilărie.

O socotise întotdeauna frumoasă. Și totuși… de când n-o mai văzuse în strai de petrecere, machiată și aranjată? Încercă să spună ceva, să-i facă un compliment, însă vocea i se înecă în piept.

Ea se apropie ușoară și-l sărută scurt.

— O s-o iau drept un compliment că am reușit s-o scot la capăt cu bine. Am uitat ce *chin* sunt rochiile astea. Și machiajul! Sincer, Elend, nu mai ai voie să te plângi de costumele astea ale tale.

Ham se hlizea lângă ei. Vin se întoarse către el:

— Ce-i?

— Ah, Vin, zise bărbatul lăsându-se pe spătarul jilțului și încrucișându-și brațele musculoase pe piept, când ai crescut așa? Parcă săptămâna trecută purtai părul tuns băiețește, te cățărai și te ascundeai prin unghere ca un șoarece.

Vin zâmbi, mișcată.

— Mai știi când ne-am întâlnit? Credeai că-s un fel de băiețoi.

Ham încuviință.

— Boare mai că n-a leșinat când a aflat că stătuserăm atâta vreme cu un Născut-din-Ceață! Pe cuvânt, Vin, uneori nu-mi vine a crede că ești aceeași fată speriată pe care a adus-o Kelsier în bandă.

— Au *trecut* cinci ani, Ham. Am douăzeci și unu acum.

— Știu, zise oftând bărbatul. Ești ca și copiii mei, adulți înainte să-i pot cunoaște copii. De fapt, probabil că vă știu, pe tine și pe Elend, mai bine decât îi știu pe ei...

— O să te întorci să-i vezi, Ham, zise Vin punându-i o mână pe umăr. După ce se sfârșesc toate astea.

— Da, știu, zise el zâmbind, optimist până la capăt. Dar ce-ai pierdut nu mai poți căpăta. Sper ca toate astea să merite până la urmă.

Elend clătină din cap, regăsindu-și în sfârșit glasul.

— Un singur lucru am de spus. Dacă bucătăresele poartă asemenea rochii, atunci le plătesc *mult* prea mult.

Vin râse.

— Serios, Vin. Sunt ei buni croitorii armatei, dar nu se poate ca rochia asta să fi fost făcută din țesături pe care le avem în tabără. De unde ai scos-o?

— E un mister, zise Vin cu ochii mijiți, zâmbind. Nou, Născuții-din-Ceață, suntem incredibil de misterioși.

Elend rămase, câteva secunde, blocat.

— Ăă... și eu sunt Născut-din-ceață, Vin. N-are niciun sens ce spui.

— Noi, Născuții, nu trebuie să avem vreun sens, zise Vin. Este

sub demnitatea noastră. Haide – soarele a și apus. Trebuie s-o luăm din loc.

— Distracție plăcută la dansatul cu dușmanii, zise Ham în vreme ce Vin sărea din barcă, Împingându-se apoi prin cețuri. Elend făcu un semn de rămas-bun și se Împinse și el prin aer. În timp ce țâșnea, auzul său ascuțit de cositor recunoscu vocea lui Ham vorbindu-i lui Cett.

— Deci... nu te poți duce nicăieri decât dacă te cară cineva, așa-i? Întrebă Brutalul.

Cett mârâi.

— Prea bine, spuse celălalt părând satisfăcut. Am niște enigme filosofice, deloc puține, care s-ar putea să-ți placă...

Salturile Allomantice *nu* erau tocmai ușoare când purtai rochie de bal. Ori de câte ori dădea să coboare, rochia se umfla, se frământa și foșnea ca un stol de păsări speriate.

Vin nu era prea îngrijorată că cineva se putea uita pe sub rochie. Nu doar că era prea întuneric, dar mai purta și pantalonași pe sub jupoane. Din păcate, rochiile foșnitoare – și rezistența pe care-o creau în aer – îngreuna mult coordonarea salturilor. Și mai făceau și mult zgomot. Se întrebă ce credeau străjile când trecu peste platformele stâncoase care alcătuiau fortificațiile naturale ale orașului. Urechea ei auzea zborul precum fâlfâitul unei duzini de flamuri în vânt, izbindu-se unele într-altele în bătaia furtunii.

Încetini în sfârșit, țintind către un acoperiș ce fusese curățat de cenușă. Ateriză ușor, săltând și răsucindu-se, cu rochia umflată, și-l așteptă pe Elend. Acesta nu întârzie să apară, aterizând ceva mai greoi, cu un bufnet și un icnet. Nu era prost la Împingere și la Tragere, doar că nu se antrenase la fel de mult ca Vin. Și ea trebuie să fi fost cam la fel în primul ei an de Allomanție.

Ei bine... poate nu ca el, gândi ea cu afecțiune, în vreme ce Elend se scutura de praf. *Dar sunt sigur că mulți alți allomanți erau cam la nivelul lui Elend după doar un an de practică.*

— Am sărit ceva, Vin, zise Elend gâfâind ușor și uitându-se înapoi spre culmile pietroase, cu focurile ridicând pălălăi în noapte. Elend își purta uniforma obișnuită, albă, una dintre cele pe care le concepuse pentru el Tindwyl. O curățase bine de cenușă și își tunsese barba.

— N-am putut să mă opresc foarte des, explică Vin. Jupele astea se murdăresc repede de cenușă. Haide, trebuie să intrăm.

Elend se întoarse spre ea, zâmbind în întuneric. Părea, de fapt, încântat.

— Rochia asta… ai plătit un croitor din oraș să ți-o facă?

— De fapt, am plătit un prieten din oraș să pună să-mi fie făcută, și să-mi facă rost de farduri.

Vin sări, îndreptându-se spre castelul Orielle – care, potrivit lui Încetiute, era locul unde se ținea balul. Rămase în aer, fără să mai poposească pe pământ. Elend, folosind aceleași monede, o urmă.

Se apropiară, curând, de o explozie de culoare în cețuri, ca o auroră dintr-unul dintre basmele lui Sazed. Bula de lumină se transformă într-o cetățuie solidă, cea pe care o văzuse când se strecurase data trecută, cu vitraliile sclipind de la lumina de dinăuntru. Vin se lăsă în jos, străbătând ca o săgeată cețurile. Se gândi, o clipă, să aterizeze în curte – departe de priviri cercetătoare – astfel ca ea și Elend să se poată apropia fără să atragă atenția la uși. Apoi decise că nu era cazul.

Nu era un moment bun pentru subtilități.

Așa că se lăsă direct pe treptele acoperite cu covoare ce duceau către intrarea principală a clădirii care semăna cu un castel. Când se lăsă la pământ stârni fulgii de cenușă, creând un petic de loc curat. Elend se lăsă alături de ea într-o clipă, apoi se ridică în picioare, cu mantia albă fâlfâind. La capătul treptelor o pereche de servitori în livrele întâmpinau oaspeții și-i conduceau înăuntru. Amândoi înlemniră, cu expresii buimace pe chipuri.

Elend îi oferi brațul lui Vin.

— Mergem?

Vin acceptă brațul.

— Da. Și dacă se poate, înainte ca oamenii ăia să cheme străjile.

Urcară cu pași mari, în vreme ce exclamații uimite veneau din spate, unde un grup mic de nobili tocmai cobora din caleașcă. Sus, unul dintre servitori dădu să le taie calea. Elend puse atent o mână în pieptul omului și-l împinse deoparte, întărit de fludor. Celălalt o zbughi să cheme străjile.

În anticameră, nobilii care așteptau începuseră să șușotească curioși. Vin îi auzi întrebând dacă îi recunoștea cineva pe acești nou-veniți ciudați, unul în alb și celălalt în negru. Elend pãși hotărât înainte, cu Vin lângă el, făcând lumea să se împiedice și să se dea grăbită înapoi. Trecură iute prin încăperea mică, iar

Elend îi înmână o carte de vizită majordomului care anunța sosirile în sala de bal.

Așteptară ca servitorul să-și facă slujba, iar Vin își dădu seama că își ținea răsuflarea. Parcă ar fi retrăit un vis – ori își regăsise vreo amintire? Era, preț de o clipă, aceeași fată de acum patru ani și ceva, sosind la conacul Venture pentru primul ei bal, agitată și îngrijorată că nu-și va putea juca rolul.

Vin nu mai simțea aceeași nesiguranță. Nu-și mai făcea griji că avea sortit să nu găsească acceptare sau credință. Îl ucisese pe Lordul Legiuitor. Se măritase cu Elend Venture. Și – mai ales – cumva, în tot haosul și harababura, se descoperise pe sine. Nu o fată de pe stradă, deși acolo crescuse. Nu o curteancă, deși îi plăcuseră frumusețea și gingășia balurilor. Altcineva.

Altcineva de care îi plăcea.

Majordomul citi iarăși cartea de vizită a lui Elend și deveni palid. Ridică privirea. Elend i-o întâlni și aplecă ușor capul, parcă pentru a spune: „Da, mi-e teamă că e adevărat."

Majordomul își drese glasul, în vreme ce Elend o conducea în sală pe Vin.

— Înălțimea sa Împăratul, Lordul Elend Venture, anunță servitorul cu voce răspicată. Și Împărăteasa Vin Venture, Moștenitoarea Supraviețuitorului, Eroul Evurilor.

Peste întreaga sală de bal se lăsă, brusc și nefiresc, tăcerea. Vin și Elend se opriră, dând o șansă nobilimii adunate ca să-i vadă. Se părea că sala principală a conacului Orielle, ca și în cel al familiei Venture, devenise totodată și sală de bal. Însă, în loc să fie înaltă, cu tavan arcuit, încăperea aceasta avea tavanul destul de jos cu arabescuri mărunte săpate în piatră.

Sala era făcută din marmură albă de diferite nuanțe. Deși suficient de încăpătoare cât să găzduiască sute de oameni – plus un ring de dans și mese – tot lăsa o impresie de spațiu intim. Sala era străbătută de șiruri de coloane ornamentale de marmură compartimentată de panouri cu vitralii ce urcau din podele până în tavan. Vin era impresionată – majoritatea castelelor din Luthadel rezervau vitraliile doar pereților exteriori, ca să fie luminate dinafară. Și această reședință avea câteva din acestea, însă Vin își dădu seama iute că adevăratele piese de rezistență fuseseră așezate acolo, în interior, unde puteau fi admirate din ambele părți.

— Pe Lordul Legiuitor, șopti Elend cercetând mulțimea. Ăștia

chiar cred că pot ignora pur și simplu restul lumii!

Aur argint, bronz și alamă sclipeau pe siluetele în rochii de bal lucitoare și pe costumele elegante ale domnilor. Bărbații purtau mai ales nuanțe închise, iar femeile veșminte colorate. Într-un colț cânta o orchestră, netulburată de buimăceala generală. Servitorii zăboveau nesiguri, ducând tăvi cu mâncare și băutură.

— Da, șopti Vin, ar trebui să ne dăm din cadrul ușii. Când vor sosi străjile vom vrea să fim amestecați în mulțime, ca soldații să nu știe dacă vor suna de atac.

Elend zâmbi, iar ea știu că se gândea la tendința ei de a nu-și expune spatele. Dar știu și că își dădea seama că Vin avea dreptate. Coborâră cele câteva trepte de marmură, alăturându-se petrecerii.

Skaa s-ar fi ferit de un cuplu atât de primejdios, însă Vin și Elend își purtau cu eleganță costumele nobiliare. Aristocrația Ultimului Imperiu se pricepea la prefăcătorie – și, când nu știau cum să se poarte, reveneau la vechile obiceiuri și la manierele elegante.

Lorzi și doamne se înclinară curtenitori, de parcă prezența împăratului și a împărătesei ar fi fost așteptată. Vin îl lăsă pe Elend să preia conducerea, fiindcă se pricepea mai bine ca ea la cele curtenești. Elend înclină capul spre cei pe lângă care trecea, arătând întocmai doza potrivită de siguranță de sine. În spatele lor, străjile se postau în sfârșit la uși. Însă se opriră, temându-se să nu deranjeze petrecerea.

— Uite, zise Vin arătând cu bărbia înspre stânga lor. Printr-o placă cu vitralii desluși o siluetă așezată la o masă înălțată.

— Îl văd, zise Elend conducând-o pe după sticlă și lăsând-o să-l vadă, pentru întâia oară, pe Aradan Yomen, regele Stăpânirii Vestice.

Era mai tânăr decât se așteptase – poate la fel de tânăr ca Elend. Față rotundă, cu ochi gravi, și țeasta rasă în felul obligatorilor. Sutana cenușiu-închis era un însemn al rangului său, la fel ca și tatuajele complicate dimprejurul ochilor, care-l arătau a fi un membru important al Cantonului Proviziilor.

Yomen se ridică la apropierea lui Elend și a lui Vin. Arăta ca lovit de trăsnet. În spate, soldaţii începeau să-și croiască drum, cu atenție, prin încăpere. Elend se opri la o oarecare distanță de masa cea mare, cu față albă și veselă din cleștar pur. Îi întâlni privirea lui Yomen, iar ceilalți musafiri se făcură așa de liniștiți

încât Vin bănui că își țineau respirația.

Vin își verifică rezervele de metal, răsucindu-se ușor, cu un ochi la soldați. Apoi îl văzu, cu coada ochiului, pe Yomen ridicând mâna și îndepărtând, cu un semn ușor, gărzile.

Rumoarea cuprinse aproape imediat încăperea. Yomen se așeză la locul său, părând îngrijorat, și nu se mai atinse de mâncare.

Vin ridică privirea spre Elend.

— Păi, am intrat, șopti. Acum ce facem?

— Trebuie să stau de vorbă cu Yomen, zise Elend. Dar aș vrea să mai aștept un pic, să-i dau o șansă să se obișnuiască cu prezența noastră.

— Atunci ar trebui să ne amestecăm cu lumea.

— Să ne separăm? Putem acoperi mai multă nobilime așa.

Vin șovăi.

— Mă pot apăra și singur, Vin, zise Elend zâmbind. Pe cuvânt.

— Bine, încuviință Vin, deși nu doar de aceea șovăise.

— Vorbește cu cât de mulți oameni poți, zise Elend. Suntem aici ca să spulberăm iluzia lor că ar fi în siguranță. Fiindcă tocmai am demonstrat că Yomen nu ne poate ține afară din Fadrex, și-i arătăm că ne simțim așa de puțin amenințați de el încât o să valsăm la un bal la care participă. După ce stârnim un pic de vâlvă, o să vorbesc cu regele lor și o să fiu sigur că trag cu toții cu urechea.

Vin dădu aprobator din cap.

— Când te preumbli prin mulțime, să fii atent la cei care-ar fi dispuși să ne sprijine împotriva guvernării actuale. Încetiute a dat de înțeles că ar fi prin oraș și unii care nu-s mulțumiți de felul în care se descurcă regele.

Elend încuviință, o sărută pe obraz, iar Vin rămase singură. Stătu o clipă, în frumoasa ei rochie, simțindu-se puțin buimacă. În ultimii doi ani se străduise cât putuse să se țină departe de situații unde să aibă de purtat rochii și să se amestece cu nobilimea. Purtase încăpățânată nădragi și cămăși, străduindu-se să-i pună în dificultate pe aceia pe care-i socotea prea plini de sine.

Însă tot ea sugerase această infiltrare. De ce? De ce să se pună iar într-o asemenea situație? Nu-i displăcea cine era – nu avea de dovedit nimic nimănui punându-și vreo rochie aiurită și conversând politicos cu o mână de nobili pe care nu-i cunoștea.

Sau avea ceva de dovedit?

N-are rost să mă frământ acum cu asta, își zise Vin cercetând cu privirea mulțimea. Balurile nobililor din Luthadel – și putea presupune că la fel și aici – erau întâlniri foarte politicoase, menite a încuraja contactele și prin urmare a facilita jocurile politice. Balurile fuseseră cândva principala distracție a nobilimii, care avusese parte de privilegii sub domnia Lordului Legiuitor fiindcă strămoșii lor fuseseră prieteni cu acesta înainte de Înălțarea sa.

Petrecerea era alcătuită din grupuri mici – cupluri amestecate, dar mai ales pâlcuri formate exclusiv din bărbați sau femei. O pereche nu trebuia să rămână mereu împreună. Erau săli lăturalnice unde domnii se puteau retrage ca să bea cu aliații lor, lăsându-le pe doamne să stea de vorbă în sala de bal.

Vin înaintă, apucând un pocal cu vin de pe tava unui servitor. Separându-se, Elend și ea arătaseră că erau deschiși să converseze și cu alții. Din păcate, trecuse multă, multă vreme de când Vin trebuise să fie singură la o asemenea petrecere. Era stingheră, nu știa dacă să se apropie de vreunul dintre grupuri sau să vadă dacă o aborda cineva. Se simțea, într-un fel, ca în prima ei seară, când se dusese la reședința Venture deghizată în aristocrată, avându-l drept călăuză pe Sazed.

În acea zi jucase teatru, ascunzându-se după personajul ei, Valette Renoux. Acum nu mai putea face asta. Știau cu toții cine era cu adevărat. Asta, altădată, ar fi stânjenit-o, însă nu și acum. Și chiar nu putea face acum ce făcuse atunci – să stea și să aștepte să vină alții la ea. Întreaga încăpere părea să se holbeze în direcția ei.

Păși prin sala albă, frumoasă, știind prea bine cât de mult îi ieșea în evidență rochia neagră printre veșmintele colorate ale celorlalte femei. Ocoli fragmentele de sticlă colorată ce atârnau din tavan ca niște draperii de cristal. Învățase, de la celelalte baluri, că exista un lucru pe care putea să conteze întotdeauna: ori de câte ori se întâlneau femei de viță nobilă, exista mereu una care își dădea multă importanță.

Vin o găsi cu ușurință. Femeia avea păr negru și piele arămie, și stătea la o masă, înconjurată de lingușitoare. Vin recunoscu expresia arogantă, felul în care vocea femeii era suficient de puternică pentru a impune, dar și suficient de domoală pentru a-i face pe ceilalți să o asculte cu luare-aminte.

Vin se apropie decisă. Cu ani în urmă fusese silită să înceapă de la coadă. Nu avea timp de asta. Nu cunoștea subtilitățile și intrigile complicate din oraș – alianțele și rivalitățile. Însă exista un lucru în privința căruia era destul de sigură.

De orice parte s-ar fi găsit femeia aceea, Vin voia să se afle de partea opusă.

Câteva dintre femeile cu aer servil ce-o înconjurau ridicară privirile la apropierea lui Vin și păliră. Șefa lor avu tăria să se prefacă netulburată. *Va încerca să mă ignore*, își zise Vin. *Nu-i pot permite asta*. Se așeză la masă chiar în fața femeii. După care întoarse capul și se adresă câtorva curtence mai tinere.

— Plănuiește să vă trădeze.

Femeile se priviră.

— Se gândește să plece din oraș, zise Vin. Când va ataca armata, n-o să mai fie aici. Și vă va lăsa pe toate să muriți. Dacă însă treceți de partea mea, voi avea grijă să fiți apărate.

— Pardon? Făcu conducătoarea cârdului, cu voce indignată. Te-am invitat să te așezi aici?

Vin zâmbi. *Era ușor*. Pentru șeful unei bande de hoți, puterea consta în bani – dacă i-i luai, își pierdea poziția. La o asemenea femeie, puterea sta în cei ce o ascultau. Ca s-o facă să reacționeze, cineva nu trebuia decât să amenințe să-i ia admiratorii.

Vin se întoarse să o înfrunte.

— Nu, nu m-ai invitat. M-am invitat singură. Cineva trebuie să le prevină pe aceste femei.

Conducătoarea pufni.

— Împrăștii minciuni. Nu știi nimic despre așa-zisele mele planuri.

— Nu? Doar nu ești genul care să-l lase pe Yomen să-ți decidă viitorul, și dacă celelalte ar sta un pic să se gândească, și-ar da seama că în ruptul capului nu te-ai lăsa prinsă în Fadrex, fără planuri de scăpare. Mă și mir că mai ești aici.

— Amenințările tale nu mă sperie, zise doamna.

— Încă nu te-am amenințat, sublinie Vin și sorbi din pocal.

Împinsese cu grijă simțămintele femeilor de la masă, făcându-le să se simtă îngrijorate.

— Putem trece și la asta, dacă așa poftești, deși, la drept vorbind, îți ameninț deja orașul întreg.

Femeia o privi, mijindu-și ochii.

— N-o ascultați, doamnelor.
— Da, Doamna Patresen, zise una dintre femei, rostind parcă prea în pripă vorbele.
Patresen, își zise Vin, ușurată că cineva menționase numele femeii. *Cunosc acest nume?*
— Casa Patresen, zise răspicat Vin. Nu-i înrudită cu Casa Elariel?
Doamna Patresen rămase tăcută.
— Am omorât o Elariel cândva, zise Vin. A fost o luptă pe cinste. Era foarte iscusită femeia, și un Născut-din-Ceață abil.
Se aplecă înainte.
— Poate crezi că poveștile despre mine sunt exagerări. Presupui, poate, că nu l-am ucis pe Lordul Legiuitor, și că toată vorbăria e simplă propagandă, făurită pentru a ajuta la consolidarea domniei soțului meu. Gândește ce vrei, Doamna Patresen. Dar e un lucru pe care *trebuie* să-l pricepi. Nu ești adversara mea. Nu am *timp* de tine. Ești o biată femeie într-un oraș neînsemnat, ținând de o cultură nobiliară condamnată la dispariție. Nu vorbesc cu tine fiindcă vreau să iau parte la intrigile tale; nici nu poți să pricepi, măcar, cât de neînsemnate sunt pentru mine. Am venit doar ca să avertizez. Vom lua acest oraș – iar când o vom face, nu va fi prea mult loc pentru cei ce ne-au stat împotrivă.
Patresen păli ușor. Însă, când vorbi, vocea îi era calmă.
— Mă îndoiesc că-i adevărat. Dacă ai putea cuceri orașul pe cât de ușor pretinzi, ai fi făcut-o deja.
— Soțul meu e om de onoare, zise Vin, și a decis că dorește să vorbească cu Yomen înainte de a ataca. Eu însă nu sunt atât de stăpânită din fire.
— Ei bine, *eu* cred că…
— Nu pricepi, așa-i? Întrebă Vin. Nu contează ce crezi. Uite, știu că ești genul care ai relații însemnate. Aceste relații trebuie să-ți fi spus cu ce oaste am venit. Patruzeci de mii de oameni, douăzeci de mii de kolossi și un batalion de allomanți. Și doi Născuți-din-Ceață. Soțul meu și cu mine n-am venit la întâlnirea de azi ca să ne facem aliați, sau ca să ne facem dușmani. Am venit să tragem un semnal de alarmă. Și te-aș îndemna să te socotești avertizată.
Ultimele cuvinte și le însoți cu o Domolire puternică. Voia să fie evidentă, ca ele să știe că se află, cu adevărat, în puterea ei.

Apoi se ridică și se depărtă de masă.
Ce-i zisese acelei Patresen nu era cu adevărat important – de însemnătate era că Vin fusese văzută înfruntând-o. Asta, spera s-o așeze într-o tabără a politicii locale, făcând-o mai puțin amenințătoare pentru alte grupări aflate în încăpere. Apoi, ca urmare, avea să devină mai accesibilă pentru…
Hârșâitul scaunelor trase se auzi în spatele ei. Vin se răsuci, bănuitoare, și văzu că mare parte a clicii doamnei Patresen se apropia grăbită, lăsându-și șefa aproape singură la masă, cu un rânjet disprețuitor pe chip.
Vin se încordă.
— Doamnă Venture, zise una dintre femei. Poate ne permiteți, unora dintre noi, să vă… prezentăm la serată?
Vin se încruntă.
— Vă rog, zise cu voce abia auzită femeia.
Vin clipi, surprinsă. Se așteptase ca femeile să-i poarte pică, nu să o *asculte*. Aruncă o privire în jur. Majoritatea doamnelor arătau atât de intimidate încât Vin crezu că or s-o zbughească de-acolo, ca frunzele în vânt. Simțindu-se un pic amuzată, Vin înclină capul și se lăsă călăuzită spre prezentări.
Rashek purta alb și negru. Cred că voia să arate că era o dualitate, totodată Dăinuire și Năruire. Ceea ce, desigur, era o minciună. Până la urmă, nu atinsese decât una dintre puteri – și doar în treacăt.

31

— Lord Boare a ghicit corect, rosti Sazed, stând înaintea celor câteva persoane din grupul lor. Din câte-mi dau seama, abaterea apelor către acest rezervor subpământean a fost intenționată. Lucrarea trebuie să fi luat decenii. A fost nevoie ca trecerile naturale să fie lărgite, astfel ca apa – care alimenta cândva râul și canalele de deasupra – să curgă aici, în grotă.
— Da, dar care-i rostul? Întrebă Boare. De ce atâta efort ca să muți un râu?
Trei zile petrecute în Urteau le îngăduiseră să facă așa cum le sugerase Fantomă. Își mutaseră trupele în clădirea Cultului și se întăriseră înăuntru. Cetățeanul nu știuse despre ascunzătoare, altfel ar fi golit-o. Asta însemna că Sazed și ai săi aveau un avantaj însemnat dacă se strica treaba în oraș.
Aduseseră mobilier de deasupra și-l aranjaseră – cu așternuturi

și tapiserii – alcătuind „camere” – printre rafturile din cavernă. Logica cerea ca grota să fie locul cel mai bun unde să-și treacă timpul, fiindcă, dacă cineva ar fi atacat clădirea, acolo ar fi vrut să se afle. Ar fi fost prinși înăuntru, era drept, dar cu proviziile pe care le aveau ar fi putut trăi vreme îndelungată, gândindu-se între timp la un plan de evadare.

Sazed, Boare, Fantomă și Alirianne stăteau într-una din aceste despărțituri, printre rafturile cu merinde.

— Motivul pentru care Lordul Legiuitor a făcut acest lac este simplu, cred, spuse Sazed și întoarse capul, privind peste umăr la luciul apei. Apa vine dintr-un râu subteran și este filtrată, din câte se pare, de straturi de stâncă. Apa este pură, cum vezi arareori în Ultimul Imperiu. Fără cenușă, fără sedimente. Scopul acestei ape este de a ține populația în viață dacă se întâmplă vreun dezastru. Dacă ar ajunge în canalele de deasupra s-ar murdări iute și ar fi poluată de locuitorii orașului.

— Pe Lordul Legiuitor îl preocupa viitorul, zise Fantomă, care încă purta bizarul său bandaj peste ochi.

Evitase să răspundă la întrebările pe această temă, cu toate că Sazed începea să bănuiască că i se trăgea de la arderile de cositor.

Sazed încuviință comentariul tânărului.

— Lordul Legiuitor nu era îngrijorat că va provoca dezastru financiar în Urteau, voia doar să se asigure că această grotă are acces la o sursă neîntreruptă de apă dulce.

— Dar nu-s toate astea discuții degeaba? Întrebă Alirianne. Avem apă, bine. Dar ce facem cu dementul care conduce orașul?

Sazed nu se grăbi să răspundă. Ceilalți se întoarseră spre el, așteptând. *Sunt, din păcate, șeful aici*.

— Ei bine, zise, ar trebui să vorbim despre asta. Împăratul Venture ne-a cerut să obținem orașul. Iar Cetățeanul nu s-a arătat dornic să se întâlnească iarăși cu noi, așa că trebuie să discutăm alte variante.

— Omul trebuie să dispară, zise Fantomă. Ne trebuie asasini.

— Mă tem că n-ar ieși prea bine, dragul meu băiat, zise Boare.

— De ce nu? Pe Lordul Legiuitor l-am ucis și a ieșit binișor.

— Ah, zise Boare ridicând un deget, dar Lordul Legiuitor era de neînlocuit. Era zeu, așa că uciderea sa a avut un impact psihologic asupra populației.

Alirianne încuviință din cap.

— Cetățeanul nu este o forță a naturii, ci un om – iar oamenii pot fi înlocuiți. Dacă îl asasinăm pe Quellion, unul dintre lacheii săi îi va lua pur și simplu locul.

— Și vom fi știuți ca ucigași, adăugă Boare.

— Atunci ce facem? Întrebă Fantomă. Îl lăsăm în pace?

— Sigur că nu, zise Boare. Dacă vrem orașul, trebuie să-l sabotăm pe Cetățean, *apoi* să-l îndepărtăm. Dovedim că tot sistemul său e greșit – că guvernarea sa e, în esență, ridicolă. Dacă izbutim să facem asta, nu doar că îl vom opri, dar vom opri pe oricine a lucrat cu el și-l susține. Doar astfel vom obține orașul Urteau, în afară de un atac prin care să-l ocupăm cu de-a sila.

— Și, de vreme ce Majestatea Sa a avut bunăvoința să ne lase *fără* trupe… zise Alirianne.

— Nu sunt convins că e nevoie să ne pripim, zise Sazed. Poate că, în timp, vom putea lucra cu acest om.

— Cu *el?* Spuse Fantomă. Sunteți de trei zile aici – nu-i de ajuns ca să vă dați seama cum e Quellion?

— Am văzut, răspunse Sazed. Și, sincer să fiu, nu știu dacă găsesc vreo greșeală în felul în care vede lucrurile Cetățeanul.

În grotă se lăsă liniștea.

— Poate ar trebui să explici ce vrei să spui, dragul meu, spuse Boare sorbind dintr-un pocal cu vin.

— Lucrurile spuse de Cetățean nu sunt neadevărate, replică Sazed. Nu-l putem învinui pentru că susține aceleași lucruri pe care le predica Kelsier. Supraviețuitorul vorbea despre uciderea nobilimii – și, pentru numele zeilor, l-am văzut adeseori făcând *asta* cu mâna lui. Vorbea de revoluție și despre cum skaa ar trebui să se guverneze pe ei înșiși.

— Vorbea de acțiuni extreme în timpuri extreme, zise Boare. Asta faci când vrei să motivezi lumea. Nici măcar Kelsier n-ar fi mers atât de departe.

— Poate. Însă putem fi cu adevărat uimiți că oamenii care l-au auzit vorbind pe Kelsier au creat această societate? Ce drept avem să le-o răpim? Ei sunt, într-un fel, mai apropiați de intențiile lui Kelsier decât noi. Chiar credeți că ar fi mulțumit să afle că am pus pe tron un nobil, la nicio zi după moartea sa?

Boare și Fantomă se uitară unul la celălalt, fără ca vreunul să-l contrazică.

— Pur și simplu nu-i drept, zise în cele din urmă Fantomă. Oamenii ăștia pretind că-l cunosc pe Kelsier, dar nu-i așa. El n-a vrut ca lumea să fie cenușie și înfricoșată – a vrut să fie liberă și veselă.

— Într-adevăr, zise Boare. Pe lângă asta, noi am *ales* să-l urmăm pe Elend Venture, iar el ne-a dat o poruncă. Imperiul nostru are nevoie de provizii și nu putem lăsa o rebeliune organizată să controleze unul dintre cele mai de seamă orașe din imperiu. Trebuie să capturăm tainița și să apărăm poporul din Urteau. E pentru un bine mai mare, până la urmă!

Alirianne dădu din cap aprobator și, ca întotdeauna, Sazed îi simți atingerea în simțăminte.

Pentru un bine mai mare... își zise terisianul. Știa că Fantomă are dreptate. Kelsier n-ar fi lăsat ca societatea asta strâmbă să continue în numele său. Trebuia să se facă ceva.

— Prea bine, spuse. Cum ar trebui să acționăm?

— Nu facem, deocamdată, nimic, zise Boare. Ne trebuie timp ca să ne adaptăm la climatul orașului. Cât de aproape sunt oamenii de a se răscula împotriva dragului de Quellion? Cât de activă este lumea delincvenței locale? Cât de coruptibili sunt cei ce activează în noua administrație? Dați-mi timp să descopăr răspunsurile la aceste întrebări, apoi putem hotărî ce-i de făcut.

— Eu tot zic să facem cum a făcut Kelsier? De ce nu-l putem înfrânge pe Cetățean cum a făcut el cu Lordul Legiuitor?

— Mă îndoiesc că ar merge, spuse Boare sorbind din pocal.

— De ce nu?

— Dintr-un motiv simplu, dragul meu băiat. Nu-l mai avem pe Kelsier printre noi.

Sazed încuviință cele spuse. Era adevărat – deși se întreba dacă aveau să fie, vreodată, eliberați de moștenirea Supraviețuitorului. Lupta din acest oraș fusese, într-un fel, de neocolit. Dacă Kelsier avea vreun defect, atunci acela era ura sa neostoită pentru nobilime. Îl mânase în luptă, îl ajutase să înfăptuiască imposibilul. Sazed se temea, totuși, că asta avea să-i distrugă pe cei pe care-i infectase.

— Ia-ți ce răgaz vrei, Boare. Și spune-mi când crezi că suntem gata să facem pasul următor.

Boare făcu un semn aprobator și sfatul se rupse. Sazed se ridică, oftând încetișor. Întâlni privirea lui Boare, iar Domolitorul îi făcu din ochi zâmbind, părând să zică „nu va fi nici pe

jumătate pe cât de greu crezi.” Sazed îi zâmbi și el, simțind atingerea lui Boare asupra emoțiilor sale, care încerca să-l încurajeze.

Însă Domolitorul fusese prea blând. Boare nu avea de unde ști ce conflict îl zguduia pe Sazed. Un conflict dincolo de Kelsier și problemele din Urteau. Se bucura că are un pic de răgaz ca să aștepte, fiindcă mai avea mult de lucru cu religiile de pe paginile din portofoliu.

Până și asta îi venise greu, în ultima vreme, să facă. Îi îndrumase pe ceilalți cât de bine putuse, cum îi ceruse Elend. Însă întunecimea primejdioasă pe care o simțea lăuntric nu se lăsa îndepărtată. Era mai periculoasă pentru el, o știa, decât orice altceva înfruntase alături de tovarășii săi, fiindcă îl făcea să se simtă ca și cum nu i-ar fi păsat.

Trebuie *să lucrez mai departe*, decise depărtându-se de locul sfatului, după ce așeză cu grijă portofoliul pe un raft din preajmă. *Trebuie să mai caut. Nu vreau să mă dau bătut.*

Era, însă, mult mai greu de-atât. În trecut, logica și cugetarea îi fuseseră mereu adăpost. Dar simțămintele nu-i răspundeau la logică. Oricât s-ar fi gândit la ce *trebuia* să facă, nu-l ajuta defel.

Strânse din dinți, mergând, cu nădejdea că mișcarea avea să-l ajute să-și dezlege nodurile lăuntrice. Îi venea, pe de o parte, să iasă și să studieze noua formă a Bisericii Supraviețuitorului ce se dezvoltase aici, în Urteau. Dar i se părea o pierdere de vreme. Lumea se sfârșea, ce rost avea să mai studieze încă o religie? Știa deja că era falsă; respinsese Biserica Supraviețuitorului de mult, în studiile sale. Era plină de contradicții, la fel ca mai toate din portofoliul său.

Dar și mai plină de pasiune.

Toate religiile din colecția sa erau aidoma dintr-un punct de vedere; eșuaseră toate. Cei care le urmaseră muriseră, fuseseră cuceriți, credințele lor strivite. Nu era o dovadă suficientă? Încercase să le predice, dar rar, foarte rar avusese succes.

Totul era fără rost. Totul avea, oricum, să se sfârșească.

Nu! Voi găsi răspunsurile. Religiile n-au dispărut cu totul. Păstrătorii le-au conservat. Într-una dintre ele trebuie să se găsească răspunsurile. Pe undeva.

Ajunse, în cele din urmă, la peretele cavernei, lângă placa cu inscripția Lordului Legiuitor. Aveau deja o transcriere, desigur, însă Sazed voia s-o vadă și s-o parcurgă cu ochii lui. Privi

metalul ce reflecta lumina unui felinar alăturat, și citi vorbele celui ce distrusese atâtea religii.

Planul, scria acolo, *este simplu. Când puterea revine în Fântână, o voi lua și mă voi asigura că lucrul acela rămâne captiv.*

Dar mă tem, totuși. S-a arătat mult mai isteț decât am crezut, infectându-mi gândurile, făcându-mă să văd și să simt lucruri pe care nu le doresc. A fost atent, iscusit. Nu văd cum mi-ar putea provoca moartea, dar tot mă tem.

Dacă mor, atunci aceste tainițe vor asigura o anume protecție pentru popor. Mi-e frică de ce urmează. De ce ar putea să fie. Dacă citești asta acum, atunci eu nu mai sunt și mi-e teamă pentru tine. Dar voi încerca să ajut atât cât pot.

Sunt metale Allomantice pe care nu le-am împărțit cu nimeni. Dacă ești vreun preot de-al meu, care lucrezi aici și-mi citești vorbele, să știi că mânia mea te va lovi dacă vei spune și altora ce vei afla. Însă, dacă e adevărat că forța s-a întors și nu sunt în stare să mă descurc cu ea, atunci cunoașterea despre electru te-ar putea ajuta. Cercetătorii mei au descoperit că dintr-un amestec de patruzeci și cinci la sută aur și cincizeci și cinci la sută argint se obține un nou metal Allomantic. Arderea sa nu îți va da puterea atiului, dar va fi de ajutor împotriva celor care îl ard ei înșiși.

Asta era tot. Lângă inscripție se găsea o hartă, arătând locul următoarei tainițe – cea din orășelul minier din sud, pe care o capturaseră cu scurtă vreme în urmă Vin și Elend. Sazed citi încă o dată cele scrise, însă cuvintele nu făcură decât să-i mărească deznădejdea. Până și Lordul Legiuitor se simțise neajutorat în fața celor cu care se confruntau ei acum. Plănuise să fie în viață, plănuise ca nimic din toate acestea să nu se întâmple. Dar știuse și că planurile sale ar fi putut să nu izbutească.

Sazed se întoarse cu spatele la placă și porni spre lacul subpământean. Apa stătea neagră, ca de sticlă, netulburată de cenușă ori vânt, deși se unduia ușor de la curent. O pereche de felinare se aflau lângă marginea apei, lumini domoale ce indicau malul. În spate, la mică distanță, își făcuseră tabără unii dintre soldați – cu toate că două treimi rămâneau deasupra, ca să arate că în clădire se locuiește. Alții cercetau pereții peșterii, sperând să descopere o ieșire secretă. S-ar fi simțit mult mai

bine să știe că exista și o cale de scăpare în caz că erau atacați.
— Sazed.
Se întoarse și dădu din cap spre Fantomă, care i se alătură pe malul apei negre, nemișcate. Rămaseră tăcuți, meditativi.
Are și el grijile lui, își spuse Sazed, observând în ce fel se uita Fantomă în ape. Apoi surprinzător, Fantomă întinse mâna și-și îndepărtă de pe ochi legătura de pânză. Dezvălui ochelarii de dedesubt, pe care îi folosea, poate, pentru a împiedica pânza să-i apese peste ochi. Își scoase și ochelarii și clipi, mijindu-și ochii. Aceștia începură să-i lăcrimeze, așa că apucă unul dintre cele două felinare și-l stinse, lăsându-l pe Sazed într-o geană de lumină slabă. Fantomă oftă, se ridică și se frecă la ochi.
Deci chiar este *vorba despre cositor*, își zise Sazed. Când se gândi mai bine la asta, Sazed își dădu seama că-l văzuse adesea pe tânăr purtând mănuși – pentru a-și proteja, parcă, pielea. Sazed bănuia că, dacă s-ar fi uitat îndeaproape, l-ar fi văzut și punându-și dopuri în urechi. *Curios lucru*.
— Sazed, zise Fantomă, aș vrea să vorbim despre ceva.
— Rogu-te, vorbește fără oprelişti.
— Cred… se poticni Fantomă, apoi îi aruncă o privire. Cred că Kelsier e încă printre noi.
Sazed se încruntă.
— Nu-i viu, sigur că nu, se grăbi să continue Fantomă. Dar cred că veghează asupra noastră. Ne protejează… cam așa ceva.
— E un sentiment plăcut, cred, spuse Sazed.
Și absolut fals, desigur.
Tăcură. Era limpede că Fantomă așteaptă ceva.
— Ei bine? Întrebă într-un târziu. Nu ai de gând să-mi predici vreo religie?
— Nu mai fac asta, zise iute celălalt.
— Aa… păi de ce nu?
Sazed scutură din cap.
— Mi se pare dificil să le vorbesc altora despre ceva ce mie nu mi-a adus pic de mângâiere, Fantomă. Le cercetez, încerc să descopăr care dintre ele sunt greșite și care corecte, dacă va fi vreuna corectă. Odată ce voi avea această cunoaștere, voi împărtăși bucuros cu tine acea credință ce pare a conține adevărul. Deocamdată, însă, nu cred în niciuna și ca atare nu voi predica despre niciuna.
Surprinzător, Fantomă nu încercă să-l contrazică. Sazed se

simțea frustrat că prietenii săi – în cea mai mare parte atei convinși – se arătau atât de ofensați că amenința să se alăture lipsei lor de credință. Dar Fantomă nu oferi și argumente.

— Mi se pare logic, zise tânărul după un timp. Religiile astea *nu sunt* adevărate. Până la urmă, Kelsier veghează asupra noastră, nu alți zei.

Sazed închise ochii.

— Cum poți spune asta? Ai trăit alături de el, l-ai cunoscut. Știm amândoi că n-a fost deloc un zeu.

— Cei din oraș cred că este.

— Și la ce i-a dus asta? Credințele lor au adus asuprire și violență. La ce-i bună credința dacă *acesta* e rezultatul? Un oraș plin de oameni care interpretează greșit poruncile zeului lor? O lume de cenușă și durere, de moarte și tristețe? Clătină el din cap. De aceea nu mai port metalmințile. Religiile care nu pot oferi mai mult de atât nu merită a fi împărtășite.

— Oh, zise Fantomă îngenunchind și muindu-și, cu un tremur, o mână în apă. Și asta e logic, cred – deși eu, unul, m-aș fi gândit că e din cauza *ei.*

— Cum adică?

— Femeia ta. Celălalt Păstrător – Tindwyl. Pe ea am auzit-o vorbind despre religie. Nu se gândea la asta prea tare. Și mi-am zis că nu mai vrei să vorbești despre religie fiindcă așa ar fi vrut ea.

Sazed simți un fior.

— În orice caz, zise Fantomă ridicându-se în picioare și ștergându-și mâna, oamenii din acest oraș știu mai multe decât ai crede. Kelsier *chiar* veghează asupra noastră.

Și, zicând acestea, băiatul se retrase. Însă, oricum, Sazed nu-l asculta. Se uita lung în apele ca păcura.

Fiindcă așa ar fi vrut ea.

Tindwyl socotise religia o neghiobie. Spusese că cei ce se-ndreaptă spre profeții străvechi sau forțe nevăzute caută scuze. În ultimele sale săptămâni cu Sazed, acesta fusese un subiect pe care-l discutaseră adesea – ba chiar se și contraziseseră uneori – fiindcă studiul lor avusese de-a face cu profețiile privitoare la Eroul Evurilor.

Studiul se dovedise fără folos. Profețiile erau, în cel mai bun caz, speranțele vane ale unor oameni ce visau la o lume mai bună. În cel mai rău caz, acestea fuseseră așezate iscusit pentru

a servi țelurilor unei forțe răuvoitoare. Oricum ar fi fost, atunci crezuse cu tărie în munca sa. Iar Tindwyl îl ajutase. Căutaseră prin metalminți, răscoliseră veacuri de informație, istorie și mitologie, căutând referiri la Adâncime, Eroul Evurilor și Fântâna Înălțării. Lucrase cu el, susținând că din interes științific, și nu religios, Sazed bănuia că motivele ei fuseseră altele.

Voise să-i fie alături. Își suprimase inapetența față de religie din dorința de a avea de-a face cu ceva ce socotea el că era important. Iar acum, că murise, Sazed își dădea seama că făcea ce socotise *ea* important. Tindwyl studiase politica și guvernarea. Îi plăcuseră biografiile marilor oameni de stat și generali. Oare acceptase, fără să-și dea seama, să fie ambasadorul lui Elend pentru a se cufunda la rândul său în studiile lui Tindwyl, așa cum și ea, înainte să moară – făcuse cu domeniul său de cercetare?

Nu știa cu siguranță. Și, de fapt, socotea că problemele sunt mai profunde de atât. Și totuși, faptul că *Fantomă* făcuse o observație atât de subtilă îl lăsase perplex. Era un fel foarte isteț de a privi lucrurile. În loc să-l contrazică, Fantomă lansase o ipoteză.

Sazed era impresionat. Își coborî privirea peste apele negre, gândindu-se la cele zise de Fantomă. Scoase apoi o foaie cu următoarea religie și începu să chibzuiască. Cu cât mai iute le parcurgea pe toate, cu atât avea să descopere – spera asta – adevărul.

Allomanția, firește, ține de Dăinuire. Mintea rațională va vedea asta. Fiindcă, în cazul allomanției, se obține o putere a legăturii. E furnizată de o sursă externă – trupul însuși al Dăinuirii.

32

— Elend, ești chiar tu?

Elend, uimit peste poate, se întoarse în direcția vocii. Se amestecase printre petrecăreți, vorbind cu un grup de bărbați ce se dovediseră a-i fi veri îndepărtați. Vocea din spate însă îi părea mult mai familiară.

— Telden? Întrebă Elend. Ce cauți aici!

— Aici trăiesc, El, zise Telden strângându-i viguros mâinile într-ale sale.

Lui Elend nu-i venea să-și creadă ochilor. Nu-l mai văzuse pe Telden de când familia sa scăpase din Luthadel, în zilele de haos

ce urmaseră morții Lordului Legiuitor. Cândva, bărbatul acesta fusese unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Elend. Într-o latură, verii lui Elend se retraseră cu grație.

— Credeam că ești în Basmardin, Tell, zise Elend.

— Nu. Acolo s-a așezat familia mea, însă mi s-a părut că zona e prea primejdioasă, cu atâtea năvăliri ale kolossilor. M-am mutat în Fadrex odată ce-a ajuns la putere lordul Yomen – și-a câștigat iute faima că e în stare să asigure stabilitate.

Elend zâmbi. Prietenul său se schimbase în cei doi ani care trecuseră. Telden fusese cândva un ușuratic și afemeiat elegant, cu păr coafat și haine scumpe, făcute să ia ochii. Și nu devenise neglijent neapărat, însă se vedea că nu mai este atât de preocupat de ținută și aspect. Fusese mereu un bărbat corpolent – înalt și cam pătrățos – iar faptul că se îngrășase îl făcea să arate mult mai… obișnuit decât fusese cândva.

— Elend, zise Telden clătinând din cap. Știi, o groază de vreme am refuzat să cred că ai pus cu adevărat mâna pe putere în Luthadel.

— Dar ai fost acolo la încoronarea mea!

— Am crezut că te-au pus ca marionetă, El, zise Telden frecându-și bărbia lată. Am crezut… ei bine, îmi pare rău. Cred că n-am crezut în tine prea mult.

Elend hohoti.

— Ai avut dreptate, prietene. S-a dovedit că sunt un rege groaznic.

Telden era limpede că nu știa cum să răspundă la asta.

— Dar mi-am mai îmbunătățit prestația, spuse Elend. A trebuit, mai întâi, să trec prin niște belele.

Petrecăreții se foiau prin sala de bal compartimentată. Deși cei care se uitau înspre el se străduiau din răsputeri să pară distanți și lipsiți de interes, Elend își dădu seama că executau echivalentul nobiliar al holbatului fără jenă. Aruncă o privire într-o parte, unde se găsea Vin, în superba ei rochie neagră, înconjurată de un grup de femei. Părea să se descurce bine – se integra în peisajul curtenesc mai bine decât i-ar fi plăcut să recunoască. Era grațioasă, demnă și în centrul atenției.

Era, totodată, și alertă – Elend își dădea seama din felul în care reușise să se ațină cu spatele la una dintre despărțiturile de sticlă. Ardea fier sau oțel, urmărind mișcări bruște ale metalelor ce-ar fi putut indica atacul vreunui Monedazvârlitor. Elend

începu și el să ardă fier, și continuă să ardă alamă pentru a Domoli simțămintele celor din sală, pentru ca aceștia să nu se simtă prea furioși sau amenințați de amestecul său. Alți allomanți – Boare, sau chiar Vin – ar fi izbutit cu greu să Domolească dintr-odată o mulțime întreagă. Pentru Elend, cu puterea sa ce depășea firescul, abia dacă însemna un pic de atenție în plus.

Telden se afla tot acolo și părea tulburat. Elend încercă să spună ceva cu care să pornească iarăși discuția, dar nu-i venea în minte nimic care să nu sune stânjenitor. Trecuseră aproape patru ani de când Telden părăsise orașul Luthadel. Înainte de asta, fusese unul dintre prietenii cu care Elend discuta teorie politică și făcea planuri, cu idealismul tinereții, pentru vremea când aveau să ajungă la conducerea familiilor lor. Însă zilele tinereții – și ale teoriilor idealiste – erau duse acum.

— Așadar... zise Telden. Așa am ajuns, nu? N-o să ataci orașul, sper? Ai venit doar ca să-l intimidezi pe Yomen, corect?

— Nu, zise cu voce domoală Elend. Voi cuceri orașul dacă n-am încotro, Telden.

Telden se înroși în obraji.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Elend? Unde e omul care vorbea despre drepturi și lege?

— M-a schimbat lumea asta, Telden. Nu mai pot fi cel care eram odinioară.

— Așa că, în schimb, ai devenit Lordul Legiuitor?

Elend ezită. I se părea bizar ca altcineva să-i arunce în față propriile sale întrebări și argumente. Simțea, cumva, și o împunsătură de frică – dacă Telden întreba aceste lucruri, atunci avusese dreptate să-și facă griji în privința lor. Poate că erau adevărate.

Însă se simțea îmboldit de ceva mai puternic. Un imbold pe care i-l stârnise Tindwyl și pe care i-l întărise un an de lupte pentru a aduce ordinea în ce mai rămânea din Ultimul Imperiu.

Imboldul de a se încrede în el însuși.

— Nu, Telden, zise cu fermitate. Nu sunt Lordul Legiuitor. Un Consiliu parlamentar conduce în Luthadel, și altele aidoma sunt în toate orașele pe care le-am adăugit imperiului meu. Acum e pentru prima dată când am venit cu armata dintr-o nevoie de a cuceri și nu de a proteja – și asta doar fiindcă Yomen însuși a luat orașul de la un aliat de-al meu.

Telden pufni.
— Te-ai pus împărat peste toți.
— Fiindcă de asta are norodul *nevoie*, Telden. Nu vor să se întoarcă la vremurile Lordului Legiuitor, dar ar face asta mai degrabă decât să trăiască în haos. Reușita lui Yomen aici o dovedește. Poporul vrea să știe că cineva, acolo, veghează. Au avut un împărat-zeu vreme de o mie de ani, nu-i timpul, acum, să fie lăsați fără cârmuitor.
— Vrei să-mi spui că ești un simbol și atâta tot? Întrebă Telden încrucișându-și brațele pe piept.
— Nu tocmai, zise Elend. Dar sper să fiu, în cele din urmă. Știm amândoi că-s un învățat, nu un rege.
Telden se încruntă. Nu-l credea pe Elend. Și totuși Elend simțea că asta nu-l supără. Faptul că rostise vorbele acelea, că se confruntase cu scepticismul, îl făcea să recunoască îndreptățirea propriei sale încrederi. Telden nu pricepea – nu trecuse prin ce trecuse Elend. Nici Elend însuși, dacă ar fi fost mai tânăr, n-ar fi fost de acord cu ce făcea el acum. Într-o măsură, vocea acelei tinereți încă răsuna în sufletul lui Elend – și n-avea să tacă nicicând. Însă nu mai era dispus să se lase clătinat în convingeri de ea.
Elend își lăsă palma peste umărul prietenului său.
— Nicio grijă, Tell. Mi-a luat ani ca să te conving că Lordul Legiuitor e un cârmuitor groaznic. Mă aștept pe deplin să dureze la fel de mult până te conving că eu voi fi unul bun.
Telden schiță un zâmbet palid.
— Ai de gând să-mi spui că m-am schimbat? Întrebă Elend. Toată lumea mi-o spune în ultimul timp.
Telden râse.
— Am crezut că se înțelege de la sine. Nu-i nevoie să scot asta în evidență.
— Atunci ce?
— Păi… zise Telden, mă gândeam să te cert nițel pentru că nu m-ai chemat la nunta ta! Mă doare, El. Serios. Mi-am petrecut cea mai bună parte a tinereții dându-ți sfaturi în dragoste, iar când în cele din urmă alegi o fată, nici măcar nu-mi spui că te însori!
Elend râse, întorcându-se să urmărească privirea lui Telden, îndreptată spre Vin. Sigură pe ea și puternică, însă având ceva delicat și grațios. Elend zâmbi, mândru. Nici în vremurile de aur

ale balurilor din Luthadel nu-și amintea să fi văzut o femeie care să atragă atâta atenție precum Vin. Și, spre deosebire de Elend, ea pătrunsese în sală fără să cunoască pe absolut nimeni.

— Mă simt ca un părinte mândru, zise Telden, lăsându-și mâna pe umărul lui Elend. Au fost zile când am crezut că n-o să ai niciodată vreo șansă, El! Îmi ziceam că o să intri în vreo bibliotecă și-o să dispari cu totul. Și după douăzeci de ani te-am fi găsit, plin de praf, căutând prin textele filosofilor pentru a șapte suta oară. Dar uită-te… însurat, și încă cu o așa femeie!

— Uneori nu înțeleg nici eu, spuse Elend. Nu-mi trece prin cap niciun motiv logic pentru care să fi vrut ea să fie cu mine. Trebuie doar… să mă încred în judecata ei.

— Oricum ar fi, te-ai descurcat de minune.

Elend ridică o sprânceană.

— Mi se pare că-mi amintesc că *tu* ai încercat, cândva, să mă convingi să nu-mi pierd timpul cu ea.

Telden se îmbujoră.

— Trebuie să admiți că dădea *cu adevărat* de bănuit când venea la petrecerile acelea.

— Da, zise Telden. Părea prea mult o persoană reală ca să fie de viță nobilă.

Îl privi pe Telden, zâmbind.

— În orice caz, dacă-mi îngădui, am ceva de făcut.

— Sigur că da, El, spuse Telden și se înclină ușurel, în vreme ce Elend se retrăgea. Venind din partea lui Telden, mișcarea i se păru cam neobișnuită lui Elend. Nu se mai știau unul pe celălalt. Însă își aminteau de prietenia lor.

Nu i-am spus că l-am ucis pe Jastes, își zise Elend în vreme ce străbătea încăperea, iar ceilalți îi făceau loc să treacă. *Mă întreb dacă știe*.

Auzul ascuțit al lui Elend surprinse o febrilitate crescândă în discuțiile celorlalți, care-și dădeau seama ce intenționează. Îi dăduse lui Yomen destul timp ca să-și controleze surprinderea. Acum era vremea să discute față în față. Deși unul dintre scopurile lui Elend era să intimideze nobilimea locală, motivul principal rămânea conversația cu regele lor.

Yomen îl privi cum se apropie de masa înălțată – și, spre meritul său, obligatorul nu părea înfricoșat de această întâlnire. Mâncarea de dinainte rămăsese neatinsă, totuși. Elend nu așteptă îngăduința de a se apropia, însă se opri un pic pentru a

aștepta ca Yomen să facă semn slugilor să debaraseze și să-i pregătească lui Elend un loc de partea cealaltă a mesei.

Elend se așeză, încrezându-se în faptul că Vin – lucru la care se adăugau și arderile sale de oțel și cositor – l-ar fi prevenit dacă ar fi fost atacat din spate. Doar el stătea de partea aceea a mesei, iar însoțitorii lui Yomen se retraseră cu toții când Elend se așeză în jilț, lăsându-i singuri pe cei doi conducători. Într-o altă situație, imaginea ar fi putut părea ridicolă: doi bărbați, de o parte și de alta a unei mese ce se întindea mult în amândouă părțile. Fața de masă și farfuriile de cleștar erau imaculate, cum ar fi fost și în vremea Lordului Legiuitor.

Elend vânduse de mult asemenea lucruri scumpe, încercând să-și hrănească poporul pe parcursul ultimelor ierni.

Yomen își așeză pe masă mâinile, cu degetele întrepătrunse – talerul cu bucate îi fu luat de dinainte de servitorii tăcuți – și-l cercetă cu privirea pe Elend. Ochii atenți îi erau umbriți de tatuaje alambicate. Yomen nu purta coroană, însă *purta* o mărgea de metal, prinsă în așa chip încât să-i vină drept în mijlocul frunții.

Era atiu.

— E o zicală în Cultul de Oțel, vorbi în cele din urmă Yomen. „Aşează-te la masă cu răul și-l vei înghiți odată cu bucatele.”

— E bine, atunci, că nu mâncăm, spuse Elend cu un surâs.

Yomen nu-i zâmbi la rându-i.

— Yomen, spuse Elend pe un ton mai serios, vin la tine acum, nu ca un împărat care caută să stăpânească tărâmuri noi, ci ca un rege aflat în cruntă nevoie ce-și caută aliați. Lumea a devenit un loc primejdios – pământul însuși pare să se lupte cu noi, sau cel puțin pare să se facă fărâme sub noi. Acceptă mâna mea, întinsă prietenește, și să sfârșim cu războaiele.

Yomen nu răspunse. Rămase așa, cu degetele întrepătrunse, privindu-l iscoditor.

— Te îndoiești de sinceritatea mea, zise Elend. Nu pot spune că te învinuiesc, de vreme ce am venit cu oaste până în fața ușii tale. E vreo cale să te pot convinge? Ai fi dispus să începem discuții sau negocieri?

Tot niciun răspuns. Așa că, de data asta, Elend așteptă. În încăpere, în jurul lor, se așternu liniștea.

Yomen, într-un târziu, vorbi.

— Ești un bărbat neobrăzat și strident, Elend Venture.

Elend se simți iritat. Poate că din pricina decorului de bal, poate din felul în care Yomen, cu atâta nepăsare, îi ignorase oferta. Însă se repezi să răspundă replicii celuilalt într-un fel în care ar fi făcut-o cu ani în urmă, când nu era un rege plecat la război.

— E un obicei prost pe care l-am avut mereu. Mă tem că anii de domnie – și de instrucție într-ale manierelor elegante – n-au schimbat un fapt: sunt un om neînchipuit de grosolan. Cred că-s neam prost.

— Ți se pare o joacă, zise obligatorul privindu-l cu asprime. Vii în orașul meu să-mi măcelărești norodul, apoi dansezi la balul meu sperând să-mi bagi nobilimea în sperieți, să-i înfricoșezi de moarte.

— Nu, zise Elend. Nu, Yomen, nu-i nicio joacă. Lumea pare să se apropie de sfârșit, iar eu fac tot ce pot să-i ajut pe cât mai mulți să trăiască.

— Și tot ce poți include și cucerirea orașului meu?

Elend clătină din cap.

— Nu mă pricep la mințit, Yomen, așa că voi fi onest cu tine. Nu vreau să ucid pe nimeni – cum am spus, aș prefera un armistițiu și să isprăvim odată. Dă-mi informațiile pe care le caut, alătură-ți resursele alor mele și nu te voi sili să-mi cedezi orașul. Ignoră-mă și lucrurile vor deveni mai dificile.

Yomen rămase tăcut o clipă, cu muzica auzindu-se încă, ușor, pe fundal, vibrând peste zumzetele a sute de conversații politicoase.

— Știi de ce nu-mi plac oamenii ca tine, Venture? Zise în cele din urmă.

— Nu-ți sunt pe plac farmecul și istețimea mea? Întrebă Elend. Mă îndoiesc că mi se trage de la cât sunt de chipeș – dar, dacă e să o comparăm cu cea a unui obligator, cred că până și mutra mea e plăcută.

Yomen se întunecă la față.

— Cum de a ajuns unul ca tine totuși la masa negocierilor.

— Am fost instruit de un Născut-din-ceață posomorât, de un terisian sarcastic și de o bandă de hoți lipsiți de respect, zise cu un oftat Elend. Pe lângă asta, am fost de la bun început un nesuferit. Dar nu te sfii, insultă-mă mai departe – n-am vrut să te întrerup.

— Nu te plac, continuă Yomen, fiindcă ai îndrăzneala de a

crede că *meriți* să iei acest oraș.

— Așa e, zise Elend. A fost al lui Cett; jumătate dintre soldații pe care i-am adus cu mine în acest marș au fost sub comanda lui și asta le este patria. Am venit să eliberăm, nu să cucerim.

— Ți se pare că oamenii ăștia au nevoie de libertate? Zise Yomen arătând cu bărbia spre perechile de dansatori.

— De fapt, da, spuse Elend. Yomen, tu ești nelalocul tău aici, nu eu. N-ai niciun drept asupra acestui oraș și o știi prea bine.

— Am dreptul care mi-a fost dat de către Lordul Legiuitor.

— Nu acceptăm dreptul de cârmuire al Lordului Legiuitor. De aceea l-am omorât. Sprijinim, totuși, *dreptul poporului* la cârmuire.

— Așa să fie? Zise Yomen, tot cu degetele împreunate pe masă, dinaintea sa. Fiindcă, din câte țin minte, norodul din orașul *tău* l-a ales pe Person Penrod să le fie rege.

Aici m-a atins, fu nevoit Elend să recunoască.

Yomen se înclină peste masă.

— Acesta este motivul pentru care nu te plac, Venture. Ești un ipocrit de cel mai rău soi. Te-ai prefăcut că lași poporul să cârmuiască, dar când ți-a făcut vânt și a ales pe altul ți-ai pus Născutul-din-ceață să-ți câștige iarăși orașul. Domnești prin forță, nu prin acordul tuturor, așa că să nu-mi vorbești mie despre *drepturi*.

— Au fost… anumite circumstanțe în Luthadel, Yomen. Penrod se aliase cu dușmanii noștri și și-a cumpărat tronul uneltind și cumpărând adunarea sfatului.

— Pare o lipsă în sistemul tău, zise Yomen. Un sistem pe care *tu* l-ai conceput, ca să-l înlocuiască pe cel de dinainte. Un popor depinde de stabilitatea guvernării, au nevoie de cineva pe care să se poată bizui. Un domnitor în care să creadă, un comandant cu autoritate adevărată. Doar cineva ales de Lordul Legiuitor însuși poate pretinde această autoritate.

Elend îl cercetă cu privirea pe obligator. Îl supăra că aproape era de acord el însuși cu omul acela. Yomen zicea lucruri pe care Elend însuși le spusese, chiar dacă erau un pic răstălmăcite de perspectiva sa de obligator.

— Doar un om ales de Lordul Legiuitor poate pretinde această autoritate… zise încruntat Elend.

Fraza îi suna familiar.

— Asta-i din Durton, așa-i? *Chemarea Încrederii?*

Yomen zăbovi o clipă cu răspunsul, apoi recunoscu:
— Da.
Îl prefer pe Gallingskaw când vine vorba de dreptul divin.
Yomen schiță un gest tăios.
— Gallingskaw era un eretic.
— Și asta îi face teoriile neadevărate?
— Nu. Arată că îi lipsea capacitatea de a judeca drept – altminteri n-ar fi ajuns să fie executat. *Asta* afectează adevărul teoriilor sale. Pe lângă asta, cum a zis, niciun om din clasele de jos nu poate fi însărcinat să conducă.
— Lordul Legiuitor era un om din clasele de jos înainte de a lua tronul, ripostă Elend.
— Da, zise Yomen, însă Lordul Legiuitor a atins divinitatea la Fântâna Înălțării. Asta l-a marcat cu Așchia Infinitului și l-a dăruit cu Dreptul Rațiunii.
— Vin, soția mea, a atins acea divinitate.
— Nu accept povestea asta, zise Yomen. După cum s-a spus, Așchia Infinitului era unică, neplănuită, necreată.
— Nu-l băga pe Urdee în toate astea, zise Elend ridicând un deget. Știm amândoi că era mai mult poet decât cu adevărat filosof – ignora convențiile și nu furniza niciodată atribute corecte. Măcar lasă-mi beneficiul îndoielii și citează-l pe Hardren. Sursele lui sunt mai bune.
Yomen deschise gura, apoi se opri, înnegurat.
— Nu are rost, zise. Disputele filosofice nu vor elimina faptul că ai o armată sub zidurile orașului meu, și nici faptul că te socotesc ipocrit, Elend Venture.
Elend oftă. Se gândise, o clipă, că se puteau respecta ca oameni dedicați cunoașterii. Însă era o problemă aici. Elend vedea dezgust adevărat în ochii lui Yomen. Și bănuia că exista un motiv mai profund pentru asta decât așa-zisa ipocrizie a lui Elend. Până la urmă, Elend se căsătorise cu cea care îi ucisese lui Yomen zeul.
— Yomen, zise Elend, aplecându-se peste tăblia mesei. Îmi dau seama că există neînțelegeri între noi. Însă un lucru pare clar – amândurora ne pasă de oamenii acestui imperiu. Am studiat amândoi teorie politică și ne-am concentrat, se pare, pe texte care pun accent pe binele poporului ca motiv principal al cârmuirii. Ar trebui să o putem scoate la capăt. Vreau să-ți propun ceva. Acceptă suveranitatea mea și vei putea rămâne la

cârmă aici, cu doar câteva schimbări. Voi avea nevoie de acces la oraș și resursele sale și va trebui să discutăm despre înființarea unui Consiliu parlamentar. În afară de asta, poți continua să faci ce poftești – poți, chiar, să dai mai departe baluri și să predici despre Lordul Legiuitor. Voi avea încredere în judecata ta.

Yomen nu respinse disprețuitor oferta, însă Elend își dădu seama că nici nu punea mare preț pe ea. Probabil că se așteptase să audă cele spuse de Elend.

— Greșești cu un lucru, Elend Venture, zise Yomen.

— Și anume?

— Crezi că pot fi intimidat, mituit sau influențat.

— Nu ești neghiob, Yomen. Uneori nu merită să lupți. Știm amândoi că nu mă poți înfrânge.

— Asta e discutabil, zise Yomen. Oricum, nu răspund bine la amenințări. Poate că, dacă nu ți-ai fi îmbulzit armata pe pragul meu, m-aș fi putut gândi la o alianță.

— Știm amândoi că, fără armata aceea, nici nu m-ai fi ascultat măcar. Ai refuzat fiecare sol pe care ți l-am trimis, chiar înainte să încep marșul încoace.

Yomen se mulțumi să clatine din cap.

— Pari mult mai chibzuit decât aș fi crezut, Elend Venture, dar asta nu schimbă lucrurile. Ai deja un imperiu mare, al tău. Venind aici, ți-ai dat aroganța pe față. La ce-ți trebuie stăpânirea mea? N-ai deja pământ destul?

— Mai întâi, zise Elend ridicând un deget, simt nevoia să-ți amintesc iarăși că ai furat acest regat de la un aliat al meu. A trebuit să vin până la urmă aici, fie și pentru a-mi ține promisiunile făcute lui Cett. Însă e în joc o miză mult mai importantă.

Elend ezită, apoi decise să riște.

— Trebuie să știu ce se află în tainița ta.

Fu răsplătit cu o privire uimită, fugară, și asta era confirmarea ce-i trebuia. Yomen știa despre cavernă. Vin avusese dreptate. Și, ținând seama de atiul pe care-l purta la vedere pe frunte, poate că avea dreptate și în privința conținutului cavernei.

— Uite, Yomen, zise Elend iuțindu-și vorba, nu-mi pasă de atiu, oricum abia dacă mai are vreun pic de valoare. Trebuie să știu ce instrucțiuni a lăsat Lordul Legiuitor în grota aceea. Ce informații ne sunt destinate? Ce provizii a socotit necesare

pentru supraviețuirea noastră?

— Nu știu despre ce vorbești, zise Yomen sec, însă nu se prea pricepea să mintă.

— M-ai întrebat de ce am venit aici, zise Elend. Yomen, nu mă interesează cuceririle, nu vreau să-ți iau pământurile. Îmi dau seama că-i greu de crezut, dar acesta e adevărul. Ultimul Imperiu e pe moarte. Cu siguranță că ai văzut asta. Omenirea trebuie să se unească, să-și pună laolaltă resursele – și tu ai indicii vitale, care ne trebuie. Nu mă obliga să-ți dărâm porțile ca să le obțin. Fii alături de mine.

Yomen îi respinse propunerea cu un scuturat din cap.

— Din nou greșești, Venture. Vezi tu, nu-mi pasă că mă ataci, spuse privindu-l pe Elend în ochi. Ar fi mai bine pentru poporul meu să lupte și să *moară* decât să se lase cârmuit de cel care ne-a răsturnat zeul și ne-a distrus religia.

Elend se uită în ochii aceia și văzu în ei hotărâre.

— Așa trebuie, deci, să fie?

— Așa, zise Yomen. Să mă aștept la un atac de dimineață?

— Sigur că nu, zise Elend ridicându-se în picioare. Soldații încă nu ți-au flămânzit. Mă întorc la tine în câteva luni.

Poate atunci vei fi mai dispus să faci o înțelegere.

Se întoarse să plece, apoi ezită.

— Frumoasă petrecere, apropo, zise aruncându-i o privire peste umăr lui Yomen. În ciuda a ceea ce cred eu, consider că zeul tău ar fi mulțumit cu ce ai făcut aici. Cred că ar trebui să-ți revezi prejudecățile. Lordul Legiuitor nu-i foarte atașat de Vin sau de mine, dar aș spune că ar prefera ca poporul tău să trăiască și nu să fie ucis.

Elend înclină cu respect capul, apoi plecă de la masa înălțată, simțindu-se mai plin de năduf decât arăta. Avea senzația că fusese cât pe-aici să se înțeleagă cu Yomen dar și că, în același timp, o alianță era imposibilă. Nu câtă vreme obligatorul îi ura așa de mult pe Elend și pe Vin.

Se strădui să se relaxeze, să pășească degajat. În momentul acela îi rămâneau prea puține de făcut – era nevoie de asediu ca să-l facă pe Yomen să se răzgândească. *Sunt la un bal*, își zise Elend umblând prin sală. *Ar trebui să mă bucur cât pot, să mă las văzut de nobilime, să-i intimidez și să-i fac să se gândească să ne ajute pe noi și nu pe Yomen…*

Un gând îi fulgeră mintea. Aruncă o privire spre Vin, apoi făcu

semn unui servitor.
— Domnul meu? Întrebă omul.
— Am nevoie să-mi aduci ceva, zise Elend.
Vin era în centrul atenției. Femeile se înghesuiau pe lângă ea, îi sorbeau cuvintele și o priveau admirativ. Voiau să afle vești din Luthadel, să știe ce se întâmpla în modă, politică și viața de zi cu zi a metropolei. Nu o respingeau și nu păreau să-i poarte pică.
Acceptarea aceea imediată era cel mai ciudat lucru de care avusese vreodată parte Vin. Stătea printre femeile cu rochii și podoabe și era întâia între ele. Știa că toate se datorau puterii sale – și totuși, femeile orașului păreau aproape disperate să aibă pe cineva pe care-l puteau admira. O împărătească.
Și Vin descoperi că-i place acest rol. O parte din ea tânjise după acceptare din prima zi când participase la un bal. Anul acela și-l petrecuse fiind tratată urât de femeile de la curte – unele o lăsaseră printre ele, dar fusese mereu o nobilă neînsemnată, din provincie, fără relații ori însemnătate. Acceptarea asta era ceva superficial, însă uneori și lucrurile superficiale lăsau impresia că ar fi importante. Și mai era ceva. În vreme ce zâmbea către o nou-venită – o nepoată pe care una dintre femei voia să i-o prezinte – Vin își dădu seama despre ce era vorba.
Face parte din mine, gândi. *N-am vrut așa ceva – poate fiindcă n-am crezut că o merit. Viața asta mi s-a părut prea diferită, prea plină de frumusețe și de încredere în sine. Dar* sunt *o nobilă*. *Și* chiar *mă potrivesc aici.*
Am fost hărăzită străzii de un părinte, însă celălalt m-a conceput pentru a fi aici.
Își petrecuse întâiul an al domniei lui Elend încercând din răsputeri să-l protejeze. Se străduise să se concentreze doar asupra părții sale de om al străzii, partea aceea care se antrenase pentru a fi nemiloasă, fiindcă asta, crezuse, îi dădea puterea să apere ce iubea. Însă Kelsier îi arătase și o altă cale de a fi puternică, iar acea putere avea de-a face cu nobilimea – cu intrigile, frumusețea și urzelile lor iscusite. Vin se adaptase aproape imediat la viața de la curte, și asta o înspăimântase.
Asta este, își zise zâmbind către o altă tânără care o complimenta. *De aceea mi s-a părut că ceva era greșit. N-a trebuit să mă străduiesc pentru asta, deci n-am putut crede că o*

meritam.

Își petrecuse pe stradă șaisprezece ani – își merita acea parte a ei. Însă îi luase o lună, abia, pentru a-și însuși o viață de nobil. I se păruse imposibil ca ceva ce venise cu atâta ușurință să fie la fel de important ca anii petrecuți pe străzi.

Însă era.

A trebuit să înfrunt asta, își dădu seama. *Tindwyl a încercat să mă convingă acum doi ani, dar nu eram pregătită.*

Trebuia să-și dovedească sieși nu doar că se putea preumbla printre nobili, ci și că se număra printre ei. Fiindcă asta dovedea ceva mult mai important: că dragostea lui Elend, pe care o câștigase în lunile acelea de la început, nu se întemeia pe falsitate.

E... adevărat, gândi Vin. *Pot să fiu amândouă. De ce mi-a luat așa de mult timp ca să-mi dau seama?*

— Iertare, doamnelor, zise o voce.

Vin zâmbi și se răsuci pe călcâie, în vreme ce femeile îi deschideau calea lui Elend. Câteva dintre cele mai tinere căpătară expresii visătoare la vederea lui Elend, cu trupul său de războinic, barba aspră și uniforma albă, imperială. Vin își înăbuși un pufnet agasat. *Ea* îl iubise înainte de a fi așa de arătos.

— Doamnelor, le spuse Elend femeilor, după cum cred că v-a și spus Doamna Vin, sunt mai degrabă prost-crescut. Asta, în sine, nu ar fi decât un păcat neînsemnat. Din păcate, nici nu prea îmi pasă de lipsa mea de bună-cuviință. Îmi voi răpi soția dintre domniile voastre și-i voi monopoliza, cu egoism, timpul. Mi-aș cere scuze, dar noi, barbarii, nu facem așa ceva.

Acestea fiind spuse, zâmbi și-i întinse brațul. Vin zâmbi și ea, îl luă de braț și-i îngădui s-o conducă departe de grupul femeilor.

— M-am gândit că vrei să-ți mai tragi sufletul, zise Elend. Nu pot decât să-mi închipui cum trebuie să te simți înconjurată de o armată întreagă de fandosite.

— Apreciez salvarea, zise Vin, deși nu e tocmai adevărat.

Dar de unde putea Elend să știe cum descoperise ea, deodată, că își avea locul printre fandosite? În plus, doar fiindcă purtau jupoane și farduri nu însemna că nu erau periculoase – asta o învățase în primele ei luni. Gândurile o absorbiră în așa măsură încât nici nu observă încotro o conducea Elend până ce nu ajunseră mai aproape.

Când își dădu seama, se opri îndată, smucindu-l pe Elend înapoi.

— Ringul de dans?

— Cam așa, zise el.

— Dar n-am mai dansat de aproape patru ani!

— Nici eu, replică Elend și se apropie mai mult de ea. Dar ar fi groaznic dacă aș rata ocazia. Până la urmă, n-am apucat și noi nici măcar un dans.

Era adevărat. Luthadelul se revoltase înainte să aibă vreo ocazie de a dansa împreună, iar înainte de asta nu fusese timp pentru baluri și alte lucruri ușuratice. Știa că Elend înțelege cât de mult îi lipsise asta. O invitase la dans în noaptea în care se cunoscuseră și-l refuzase. Încă i se părea că renunțase la o ocazie unică în seara aceea.

Și astfel, se lăsă călăuzită pe platforma ușor înălțată unde se dansa. Perechile șopteau și, la terminarea melodiei, toți ceilalți o șterseră din ring, lăsându-i singuri pe Elend și Vin – o siluetă în linii albe, alta în rotunjimi negre. Elend o cuprinse de talie, o întoarse către el, făcând-o pe Vin să se simtă invadată de o febrilitate vizibilă.

Asta e, gândi ea arzând fludor ca să nu tremure, *în sfârșit se întâmplă. Voi dansa, până la urmă, cu el!*

În momentul acela – când muzica începu – Elend băgă mâna în buzunar și scoase o carte. O ridică într-o mână, cu cealaltă pe după talia ei, și începu să citească.

Vin rămase cu gura căscată și-l plesni peste braț.

— Ce faci acolo? Vru să știe, în vreme ce el începea să se învârtă în ritm de dans, ținând mai departe cartea. Elend! Încerc să am parte de un moment special aici.

El întoarse capul spre ea și zâmbi teribil de răutăcios.

— Păi, vreau să fac momentul cât mai autentic cu putință. Că doar dansezi cu *mine* până la urmă.

— Pentru prima oară!

— E cu atât mai important să mă asigur că las o impresie bună, domnișoară Valette.

— Of, fir-ar să… Vrei, te rog, să scapi de cartea asta?

Surâsul lui Elend spori pe chipul său, însă băgă cartea la loc în buzunar, o luă de mână și începu să danseze într-un chip mai potrivit. Vin se îmbujoră văzând cum mulțimea se aduna în jurul ringului. Era limpede că nu pricepeau de ce Elend se poartă

astfel.

— Tu *chiar* ești un barbar, îi zise Vin.

— Barbar, fiindcă citesc cărți? Zise glumeț Elend. Asta o să-l distreze mult pe Ham.

— Serios, făcu Vin, de unde ai mai scos și cartea aia?

— Am pus un servitor de-al lui Yomen să mi-o aducă, spus Elend. Din biblioteca conacului. Știam eu că o să fie aici-*Încercările Monumentului* e o carte destul de celebră.

Vin se încruntă.

— Ar trebui să am habar de titlul ăsta?

— Era cartea pe care o citeam în noaptea aceea, pe balconul casei Venture, zise Elend. Prima dată când ne-am întâlnit.

— A, Elend, dar e aproape romantic – într-un fel sucit, gen „o s-o fac pe nevastă-mea să vrea să mă omoare”.

— Știam eu că o să apreciezi, zise el voios.

— Ești în mare formă în seara asta. Nu te-am mai văzut de mult așa.

— Știu, oftă el. Sincer, Vin, mă simt un pic vinovat. Mă tem că am fost prea relaxat în conversația cu Yomen. El e așa de bățos încât instinctele mele de altădată, cele care mă făceau să răspund mereu în zeflemea unora care se purtau ca el, au ieșit la iveală.

Vin îl lăsă să conducă dansul, privindu-l.

— Te porți așa cum ești tu. Asta-i bine.

— Vechea mea personalitate nu prea se descurca să fie regală, zise Elend.

— Lucrurile pe care le-ai învățat despre cârmuire n-au de-a face cu personalitatea ta, Elend. Au de-a face cu altele – cu încrederea, cu hotărârea. Poți să le ai și să fii pe mai departe tu însuți.

Elend clătină din cap.

— Nu sunt sigur că pot. Sigur, în seara asta ar fi trebuit să fiu mai formal. Am permis acestui decor să mă înmoaie.

— Nu, zise cu fermitate Vin. Nu, am *dreptate* în privința asta, Elend. Ai făcut exact ca mine. Așa de decis ai fost să fii un rege bun, că ai lăsat asta să zdrobească adevăratul tău fel de a fi. Responsabilitățile n-ar trebui să ne distrugă.

— Pe tine nu te-au distrus, zise el zâmbind pe sub barba scurtă.

— Au fost cât pe ce, replică Vin. Elend, a trebuit să-mi dau

seama că pot fi ambele – Născutul-din-Ceață de pe străzi și femeia de la curte. A trebuit să pricep că această persoană nouă în care mă transform e o prelungire reală a ceea ce sunt. Însă pentru tine e de-a-ndoaselea! Trebuie să îți dai seama că cel ce ai fost încă e o parte adevărată din tine. Persoana aceea spune lucruri trăsnite și face lucruri doar ca să provoace o reacție. Însă e în același timp o persoană iubitoare și bună la suflet. Nu poți pierde asta doar fiindcă ești împărat.

El căpătă expresia aceea gânditoare, cea care însemna că e pe cale să o contrazică. Însă șovăi.

— Venind în acest loc, zise privind ferestrele cele frumoase și pe nobilii în costume, mi-am amintit de ceea ce am făcut mai toată viața. Înainte de a fi nevoit să fiu rege. Chiar și atunci, încercam să fac în felul meu lucrurile – veneam la baluri și citeam. Însă n-o făceam izolat în bibliotecă, o făceam în sala de bal. Nu voiam să mă ascund, voiam să-mi arăt nemulțumirea față de tatăl meu, și cititul era felul meu de a o face.

— Erai un om bun, Elend. Nu un idiot, cum pari acum să crezi că ai fi fost. Erai cam lipsit de direcție, totuși un conducător bun. Ai pus mâna pe Luthadel și i-ai oprit pe skaa să comită un măcel cu rebeliunea lor.

— Dar apoi, acel eșec cu Penrod…

— A trebuit să înveți, zise Vin. Ca și mine. Dar te rog, nu încerca să fii altcineva, Elend. Poți fi și împăratul Elend, și Elend omul.

El zâmbi cu căldură, apoi o trase mai aproape, oprindu-se din dans.

— Mulțumesc, zise și o sărută.

Vin își dădu seama că nu luase încă decizia – tot mai credea că e mai bine să fie un războinic aspru decât un învățat blând. Dar se gândea, totuși, la asta. Și, pentru moment, era destul.

Vin ridică privirea, se uită în ochii lui, apoi își văzură de dans. Tăcură și lăsară acel moment minunat să-i cuprindă. Pentru Vin, experiența era incredibilă. Armata lor era afară, cenușa cădea fără oprire iar cețurile ucideau oameni. Și totuși, în încăperea aceea de marmură albă și culori scânteietoare, ea dansa, pentru întâia oară, cu cel pe care-l iubea.

Se roteau amândoi cu grația allomanției, pășind parcă pe vânt, mișcându-se ca făcuți din ceață. În încăpere se așternu tăcerea, nobilii începură să devină spectatori, privind parcă un spectacol

grandios, nu doi oameni ce nu mai dansaseră de ani întregi. Și totuși Vin știu că era minunat, că era ceva ce arareori se putea vedea. Cei mai mulți dintre Năcuții-din-Ceață nobili nu-și permiteau să se înfățișeze prea grațioși, pentru a nu-și dezvălui puterile.

Vin și cu Elend nu aveau asemenea opreliști. Dansau ca pentru a recupera anii pierduți, ca pentru a arunca bucuria lor în fața unei lumi apocaliptice și a unui oraș dușmănos. Melodia se stinse. Elend o trase la piept, iar cositorul o făcu să-i simtă, aproape, zvâcnetul inimii. Bătea mult mai iute decât ar fi trebuit în urma unui simplu dans.

— Mă bucur că am făcut asta, zise el.

— Mai e un bal curând, în câteva săptămâni.

— Știu. Din ce-am înțeles va fi ținut la Cantonul Proviziilor.

Vin încuviință.

— Îl dă însuși Yomen.

— Și dacă tainița cu provizii e ascunsă pe undeva prin oraș, e foarte posibil să fie chiar sub acea clădire.

— Și vom avea un pretext – și un precedent – ca să intrăm.

— Yomen are ceva atiu, zise Elend. Poartă o mărgică pe frunte. Dar, deși are o bobiță, asta nu înseamnă că deține neapărat mai mult.

Vin dădu din cap.

— Mă întreb dacă a găsit depozitul din grotă.

— L-a găsit. Sunt sigur. A reacționat când am adus vorba despre asta.

— Asta, totuși, n-ar trebui să ne oprească, zise zâmbind Vin. Ne ducem la balul lui, ne furișăm în grotă, aflăm ce-a lăsat acolo Lordul Legiuitor, apoi decidem cum rămâne cu asediul – și cu orașul?

— Pare un plan bun, zise Elend. Asta dacă nu cumva îl conving să asculte de vocea rațiunii. Am *fost* aproape, Vin. Nu-mi pot stăvili gândul că ar putea exista o șansă să-l aducem de partea noastră.

Ea încuviință.

— Bine atunci. Ești gata să ne facem ieșirea de zile mari?

Vin zâmbi și dădu aprobator din cap. Când muzica se opri, Elend se învârti pe loc și-o aruncă într-o parte, iar Vin Împinse în metalul din care era făcută marginea ringului de dans. Țâșni peste mulțime, înspre ieșire, cu rochia fâlfâind.

Vin ateriză și văzu cum mulțimea se întoarse când Elend săltă peste capetele lor, reușind, din fericire, să-și găsească drum prin încăperea destul de joasă fără a se izbi în ferestre sau în tavan. I se alătură la uși, ieșiră prin anticameră și se pierdură în noapte.

Hemalurgia este a lui Năruire. Distruge. Luând abilități de la cineva și dându-i-le altcuiva, în cantități mici, puterea este, de fapt, pierdută. În acord cu scopul însuși al lui Năruire – să macine universul în bucăți din ce în ce mai mici – hemalurgia oferă puteri mari, dar care au un preț la fel de mare.

33

Oamenii l-ar fi batjocorit pe Tensoon, ar fi azvârlit în el, poate, cu lucruri sau ar fi răcnit spre el blesteme, trecând. Kandra erau prea disciplinați pentru așa ceva, însă Tensoon le simțea dispreţul. Priviră cum era luat din cușcă și condus înapoi în Cotlonul Încrederii spre aflarea sentinței. Sute de ochi îl priveau, din orbitele unor trupuri cu oase de oțel, de sticlă, de piatră și de lemn. Kandra mai tineri erau cei mai radicali în formă, alții erau mai conservatori.

Însă privirile tuturor erau acuzatoare.

Înainte, la proces, mulțimea fusese curioasă – poate îngrozită. Asta se schimbase; timpul petrecut de Tensoon în cușca expusă funcționase cum se dorise. A Doua Generație îi expusese infamia, iar kandra care, altcândva, ar fi fost poate mai înțelegători îl priveau acum dezgustați. În o mie de ani de istorie, nu existase printre kandra un criminal precum Tensoon.

Îndură privirile țintuitoare și scârba cu capul sus, tropăind pe coridor în trupul unui câine. Simțea oasele nespus de firesc. Nu petrecuse decât un an purtându-le, dar odată ce și le pusese iar – lepădând trupul gol și sfrijit de om – avea senzația că se întoarce acasă, mai mult decât simțise la revenirea în Patrie, cu un an în urmă.

Așadar, ceea ce ar fi trebuit să fie o umilință era pentru el, de fapt, mai degrabă un triumf. Fusese o nădejde doar, cu slabe șanse de izbândă, însă manipulase Secunzii să-i dea înapoi trupul de câine. Săculețul conținuse chiar și părul și ghearele animalului – probabil că adunaseră totul laolaltă după ce-l siliseră pe Tensoon să abandoneze scheletul și să intre la închisoare, cu un an în urmă.

Oasele acelea confortabile îi dădeau putere. Acest trup îi

fusese dat de Vin. Ea era Eroul Evurilor. Trebuia să creadă asta.

Fiindcă, dacă nu, era pe cale să facă o greșeală enormă.

Paznicii îi deschiseră drum către Cotlonul Încrederii. De data asta erau prea mulți spectatori ca să poată încăpea în sală, așa că Secunzii porunciră celor mai tineri de A Șaptea Generație să aștepte afară. Dar, chiar și așa, anchetele de piatră erau pline cu kandra. Rămaseră tăcuți cât Tensoon fu călăuzit spre discul metalic ușor înălțat așezat în mijlocul podelei de piatră. Ușile largi rămaseră deschise, iar kandra mai tineri se îmbulziră în pragul lor, ascultând.

Tensoon înălță privirea, pășind pe platformă. Umbrele ca niște mogâldețe ale Primilor așteptau deasupra, fiecare în alcovul său, în lumina slabă, albăstruie.

Kanpaar se apropie de pupitrul său. Tensoon văzu mulțumire în felul în care aluneca pe lespezi. Secundul simți că triumful îi este deplin – ce se întâmpla cu aceia care ignorau ordinele Secunzilor nu avea să fie uitat prea ușor. Tensoon se așeză pe labele din spate, păzit de doi kandra cu Binecuvântarea Tăriei sclipind în fiecare umăr. Aveau în mâini ghioage uriașe.

— Tensoon, din a Treia Generație, zise cu voce răsunătoare Kanpaar. Ești gata să auzi sentința judecății tale?

— Nu va fi nicio judecată, zise Tensoon.

Vorbele îi ieșiră poticnite din botul câinelui, dar îndeajuns de clare pentru a fi înțelese.

— Nicio judecată? Întrebă amuzat Kanpaar. Vrei să dai înapoi de la ceea ce ai cerut tu însuți?

— Am venit să ofer informații, nu să fiu judecat.

— Eu…

— Nu vorbesc cu tine, Kanpaar, rosti Tensoon și se uită în sus, spre balcoane. Vorbesc cu ei.

— Îți ascultă cuvintele, Terțule, se răsti Kanpaar. Controlează-te. Nu te voi lăsa să transformi judecata într-un circ, cum ai mai făcut înainte.

Tensoon zâmbi. Doar un kandra ar fi socotit „circ” o mică contrazicere. Însă rămase cu fața spre alcoavele Primilor.

— Acum, dădu Kanpaar să zică, vom…

— Voi! Răcni Tensoon, făcându-l pe Kanpaar, iarăși, să se înece cu salivă. Primă Generație! Cât veți mai sta în căminul vostru confortabil pretinzând că lumea de deasupra nu există? Credeți că dacă ignorați problemele, acestea nu vă vor afecta?

Sau ați încetat să credeți în propriile voastre învățături?

A venit vremea cețurilor! Cade cenușa fără sfârșit! Pământul se zguduie și se cutremură! Mă puteți condamna pe mine, dar nu mă puteți ignora! Lumea va muri curând! Dacă vreți să existe supraviețuitori – orice formă ar avea – trebuie să acționați! Să fiți gata! Fiindcă va trebui, poate, ca peste puțină vreme să cereți poporului nostru să accepte Decizia!

Încăperea se cufundă în tăcere. Câteva dintre umbrele de sus se foiră, ca și cum ar fi fost luate prin surprindere, deși de obicei kandra nu reacționau astfel. Ar fi fost prea mare abaterea de la ordine.

Apoi o voce – slabă, ascuțită și ostenită – vorbi de sus.

— Mai departe, Kanpaar.

Vorbele veniseră atât de neașteptat, încât îi făcură să icnească de uimire pe unii din public. Prima Generație nu vorbea niciodată în prezența celor mai tineri. Tensoon nu rămase mut de uimire – îi văzuse, vorbise cu ei, înainte să devină prea elevați ca să mai aibă de-a face cu altcineva decât cu Secunzii. Nu, nu era deloc mut de uimire. Ci doar dezamăgit.

— Credința mea în voi nu și-a avut rostul, zise, mai mult ca pentru el. N-ar fi trebuit să revin.

— Tensoon din A Treia Generație! Zise Kanpaar îndreptându-și umerii, cu Trupul Adevărat sclipind cristalin, și întinzând mâna spre el. Ai fost condamnat la întemnițarea rituală Changaar! Vei fi bătut până la ruperea oaselor, apoi zidit într-un puț, cu doar o singură gaură pe unde ți se va turna hrana. Vei rămâne acolo vreme de zece generațiii! Abia după aceea vei fi executat, prin înfometare! Să știi, păcatul tău cel mai de seamă a fost răzvrătirea. Dacă nu te-ai fi abătut de la sfaturile și înțelepciunea acestui consiliu, nu ți s-ar fi părut drept să încalci Prima Învoială. Din cauza ta, Încrederea a fost primejduită, și la fel și fiece kandra din fiece generație!

Kanpaar lăsă proclamația să răsune în sală. Tensoon rămase cuminte pe labele din spate. Era limpede, Kanpaar așteptase o reacție din partea lui, însă nu-i oferi niciuna. În sfârșit, Kanpaar făcu semn paznicilor de lângă Tensoon, care cântăriră în mâini temutele ghioage.

— Știi, Kanpaar, spuse Tensoon, am învățat câteva lucruri importante purtând oasele astea, acum un an.

Kanpaar făcu încă un gest. Paznicii ridicară ghioagele.

— Nu stătusem să mă gândesc la asta, zise Tensoon. Oamenii, dacă cugeți un pic, nu sunt făcuți pentru viteză. Însă câinii *sunt*.

Ghioagele căzură.

Tensoon țâșni înainte.

Labele puternice îi imprimară viteză. Tensoon era un membru al celei de a Treia Generații. Nimeni nu consumase și nu imitase trupuri atât de mult ca el, și știa cum să construiască mușchi într-un corp. Pe lângă asta, își petrecuse un an purtând oasele unui copoi, obligat să țină pasul cu stăpâna Născut-din-Ceață. Trecuse printr-o instrucție de un an cu una dintre cele mai talentate Allomante care se văzuseră pe lume.

Mai mult, o masă corporală a unui om, fie și slăbănog, alcătuia un copoi uriaș. Asta, împreună cu măiestria sa în a alcătui corpuri, însemna că atunci când Tensoon sări, *sări* cu adevărat. Paznicii țipară de uimire când Tensoon o luă din loc, propulsat cel puțin trei metri prin încăpere. Ajunse la pământ cu labele gata de alergare, dar nu se îndreptă spre ușă. La asta s-ar fi așteptat.

Ci se aruncă drept spre Kanpaar. Căpetenia Secunzilor răcni, ridicând fără rost mâinile în fața copoiului de cincizeci de kilograme care îl izbi, aruncându-l pe lespezi. Tensoon auzi scrâșnete ascuțite, oasele delicate ale lui Kanpaar rupându-se, și urletul de durere al acestuia sfâșiind aerul, într-un chip foarte puțin demn de un kandra.

Așa îți trebuie, gândi Tensoon împingându-i pe Secunzi din cale, rupându-le oasele. *Chiar, ce fel de neghiob vanitos ar purta un Trup Adevărat făcut din cristal?*

Mulți dintre kandra nu știură cum să reacționeze. Alții – dintre cei tineri – petrecuseră mult timp în Contracte cu oamenii, și erau mai obișnuiți cu haosul. Se împrăștiară, lăsându-și fără respirație tovarășii mai vârstnici, de pe băncile de piatră. Tensoon zvâcni printre trupuri, îndreptându-se spre ușă. Paznicii de lângă podium, cei care fuseseră gata să-i sfărâme oasele – dădură buzna spre Kanpaar, fiindcă datoria filială le copleșea dorința de a-i opri evadarea. Și văzuseră ce mulțime se afla în pragul ușii, gândindu-se probabil că Ten Soon avea să fie încetinit.

De îndată ce ajunse în mulțime, Ten Soon sări iarăși. Vin îi ceruse să fie capabil de salturi incredibil de înalte și se antrenase cu multe structuri musculare. Saltul acesta n-ar fi

impresionat-o pe Vin – Tensoon nu mai avea Binecuvântarea Tăriei, pe care o furase de la Oreseur – însă era mai mult decât de ajuns ca să-și facă loc printre kandra aflați acolo ca spectatori. Unii țipară, în vreme ce el ateriză pe un petic de loc deschis, apoi sări din nou către gura peșterii ce se deschidea dincolo.

— Nu! Auzi un glas răsunând dinspre Cotlonul Încrederii. După el!

Ten Soon porni în goană nebună pe un coridor. Alerga iute, mult mai iute decât ar fi reușit orice biped. Spera, cu trupul său canin, să-i poată depăși până și pe acei kandra ce purtau Binecuvântarea Tăriei.

Rămas-bun, scump cămin, își zise Tensoon lăsând în urmă grota principală. *Și adio restului de onoare ce mi-a mai rămas.*

PARTEA A TREIA

Cerurile frânte

Feruchimia, să se bage de seamă, este puterea echilibrului. Dintre cele trei puteri, doar aceasta a fost cunoscută oamenilor înainte ca înfruntarea dintre Năruire și Dăinuire să-și atingă apogeul. În feruchimie, puterea este conservată, apoi recoltată mai târziu. Energia nu se pierde – ci doar timpul și măsura în care este folosită.

34

Marsh intră cu pași mari în orășel. Lucrătorii aflați sus, pe poarta improvizată – care părea îndeajuns de șubredă pentru ca un brânci mai puternic s-o azvârle cât colo –, încremeniră. Măturătorii de cenușă îl văzură cum trece, cuprinși de uimire, apoi de groază. Era nefiresc felul în care priveau, prea înspăimântați ca să fugă. Ori, cel puțin, prea înspăimântați pentru a fi ei cei care să o rupă primii la fugă.

Marsh îi ignoră. Pământul se zguduia sub el, alcătuind o melodie minunată – cutremurele erau obișnuite aici, în umbra Muntelui Tyrian. Era muntele de cenușă cel mai apropiat de Luthadel. Marsh intrase pe domeniul lui Elend Venture. Însă, desigur, împăratul îl abandonase. Lui Marsh i se părea o invitație, lui și celui care-l ținea sub stăpânire. Erau, de fapt, unul și același. Marsh zâmbi, pășind mai departe.

O părticică din el încă era liberă. O lăsă adormită însă. Năruire trebuia să creadă că renunțase. Acesta era scopul. Așa că Marsh ținea doar puțintel din el ascuns, și nu se opunea. Lăsa cerul de cenușă să devină o frumusețe fulguitoare, iar moartea lumii o binecuvântare nespusă.

Se pregătea. Aștepta.

Satul era o priveliște înviorătoare. Oamenii flămânzeau pe aici, chiar dacă se aflau în cuprinsul Stăpânirii Centrale, zona „protejată” de Elend. Aveau expresiile minunate, chinuite ale celor pe cale să se lase pradă deznădejdii. Străzile abia dacă erau măturate, casele – odată lăcașuri ale nobilimii, acum pline de skaa înfometați – erau acoperite cu cenușă, grădinile golașe și acareturile făcute surcele pentru a face focul pe timp de iarnă.

Priveliștea asta superbă îl făcu pe Marsh să zâmbească mulțumit. În spatele său, norodul începea în sfârșit să se miște, să fugă, să trântească ușile. Erau, probabil, vreo șase sau șapte sute de oameni în orășel. Nu-l preocupau pe Marsh deocamdată.

Îl interesa doar o clădire anume. Arăta un pic altfel decât celelalte, era un conac de pe o stradă din zona bună. Orășelul fusese cândva un loc de popas pentru călători și ajunsese să fie un loc în care nobililor le plăcuse să-și construiască reședințe de vacanță. Câteva familii nobile locuiseră permanent aici, supraveghindu-i pe numeroșii skaa ce lucraseră pe plantații, pe câmpurile dimprejur.

Clădirea aleasă de Marsh era ceva mai bine întreținută decât celelalte din preajmă. Grădina, firește, ajunsese mai mult buruieni decât plante cultivate, iar pereții exteriori nu se bucuraseră de ani buni de un curățat pe cinste. Însă prea puțin din ei părea să fi fost desprins pentru pus pe foc, iar la poarta din față încă străjuia un paznic.

Marsh îl ucise cu unul dintre triunghiurile ascuțite ca briciul pe care le folosise cândva în ceremoniile Lordului Legiuitor. Împinse în pieptul paznicului chiar când omul deschidea gura ca să-i ceară socoteală. Aerul rămase ciudat de neclintit și tăcut când paznicului i se tăie glasul, prăbușindu-se pe o parte în stradă. Acei skaa ce se uitau din casele alăturate nici nu gândiră să miște un deget măcar.

Marsh fredonă încetișor, pășind pe aleea din fața casei, unde stârni un stol mic de corbi ce veniseră să se odihnească.

Cândva, pe acolo fusese o cărare liniștită printre grădini, pavată cu lespezi de piatră. Acum era doar un drumeag pe un câmp umplut cu buruieni. Stăpânul casei, se vedea limpede, nu-și putuse permite mai mult decât paznicul acela, și nimeni nu dădu alarma la apropierea lui Marsh. Izbuti să ajungă chiar în fața ușilor. Zâmbind în barbă, ciocăni în ușă.

O slujnică deschise. Îngheță când îl văzu pe Marsh și-i privi ochii pironiți, silueta neobișnuit de înaltă, sutana întunecată. Apoi începu să tremure.

Marsh întinse un braț, cu palma în sus, cu un alt triunghi. Apoi i-l Împinse direct în față. Triunghiul ieși prin ceafa femeii, care se prăbuși. Păși peste cadavru și intră în casă.

Era mult mai plăcută la interior decât îl lăsase să creadă exteriorul. Mobilă bogată, pereți zugrăviți proaspăt, ceramică cu arabescuri. Marsh înălță din sprâncene, cercetând încăperea cu ochii săi pironiți. Îi era greu, după cum îi funcționa văzul, să distingă culorile, dar se obișnuise suficient, de-acum, cu puterile sale ca să le deslușească dacă voia. Liniile Allomantice din metalele pe care le conțineau majoritatea lucrurilor erau cu adevărat expresive.

Pentru Marsh, conacul era un loc de o albeață strălucitoare și picuri strălucitori de culoare scumpă. Marsh scrută prin ei, arzând fludor ca să-și sporească ascuțimea simțurilor și să vadă mult mai luminos decât ar fi izbutit altminteri. Mai ucise doi slujitori pe parcursul explorării, ajungând, în cele din urmă, la etajul al doilea.

Îl găsi pe bărbatul pe care-l voia așezat la un birou, într-o încăpere de la ultimul etaj. Cu părul rărit, îmbrăcat în straie scumpe. Avea o mustață micuță pe chipul rotund și stătea într-o rână, cu ochii închiși și o sticlă cu băutură tare la picioare. Marsh văzu cu neplăcere asta.

— Vin atâta cale ca să pun mâna pe tine, zise, și când te găsesc, în cele din urmă, descopăr că ești beat turtă?

Omul nu-l întâlnise niciodată pe Marsh, desigur. Asta nu-l oprea pe Marsh să se simtă iritat de faptul că n-avea să vadă licărirea de uimire și groază din ochii omului, descoperind în căminul său un Inchizitor. Aveau să-i lipsească frica, așteptarea îngrozită a morții. Pentru o clipă, Marsh se simți tentat să aștepte până ce bărbatul se trezea, pentru ca uciderea să fie înfăptuită cum se cuvine.

Însă Năruire nu dorea asta. Marsh suspină, fiindcă era nedrept, apoi îl trânti la podea pe bărbatul inconștient și-i trecu un piron de bronz prin inimă. Nu era la fel de lung și de gros ca un piron de Inchizitor, însă de ucis ucidea la fel de bine. Marsh îl smulse din inima omului, lăsând cadavrul nobilului acolo, într-o baltă de sânge.

Apoi plecă, părăsind clădirea. Nobilul – nici nu-i știa numele măcar – folosise de curând allomanția. Era un Fumegător, un Cețurian ce putea crea nori cuprici, iar folosirea puterii sale atrăsese atenția lui Năruire. Năruire voise un Allomant pe care să-l soarbă.

Și așa, Marsh venise să culeagă puterea omului și s-o absoarbă cu pironul său. I se părea, într-un fel, o risipă. Hemalurgia – mai ales îmbibările Allomantice – era mai puternică atunci când se putea înfige pironul prin inima victimei și direct într-o gazdă pregătită. În acest fel, foarte puțin din abilitatea Allomantică se pierdea. Făcând-o astfel – ucigând un Allomant ca să facă un piron, apoi ducându-se altundeva să-l înfigă – avea să-i ofere gazdei celei noi cu mult mai puțină putere.

Însă, în acest caz, nu avea încotro. Marsh clătină din cap, păși peste corpul mort al slujnicei și trecu prin grădina neîngrijită. Nu-l opri nimeni, nici măcar nu-l privi, cât merse până la porțile din față. Acolo, totuși, zări cu uimire doi skaa, îngenuncheați pe pământ.

— Te rugăm, Sfinția Ta, zise unul în timp ce Marsh trecea, te rugăm să ne trimiți iarăși obligatorii. Vom sluji mai bine de această dată.

— Ați pierdut ocazia, spuse Marsh îndreptându-și ochii pironiți înspre ei.

— Vom crede iarăși în Lordul Legiuitor, zise celălalt. Ne dădea să mâncăm. Familiile noastre flămânzesc.

— Ei bine, spuse Marsh, nu mai trebuie să vă faceți griji multă vreme în privința asta.

Cei doi rămaseră îngenuncheați și nedumeriți până ce Marsh se depărtă. Nu-i ucisese, deși o parte din el își dorea asta. Din nefericire, Năruire își dorea pentru sine acel privilegiu.

Marsh merse pe câmpiile din afara orașului. Se opri după cam un ceas, întorcându-se să se uite la orășel și la muntele impunător din spatele său.

În clipa aceea, partea din dreapta-sus a muntelui explodă,

revărsând un potop de praf, cenușă și pietre. Pământul se zgudui, iar un bubuit ca de tunet se întinse până la Marsh. Apoi, fierbinte și roșu, un puhoi de lavă prinse să curgă pe panta muntelui, către marginea micului lac și orașul de pe malul acestuia.

Marsh clătină din cap. Nu *hrana* era problema cea mai însemnată a orășelului. Chiar trebuiau să-și revizuiască prioritățile.

Hemalurgia e o putere despre care aș vrea să știu cât mai puține. Pentru Năruire, puterea avea, probabil, un cost nespus de mare – era atrăgătoare, însă semăna haos și distrugere în însăși folosirea sa.

În principiu, este vorba despre un act foarte simplu. Unul de parazitism. Fără alții de la care să fure putere, hemalurgia ar fi inutilă.

35

— O să vă descurcați aici? Întrebă Fantomă.

Boare întoarse spatele tavernei luminate, încrețindu-și fruntea. Fantomă îl adusese – împreună cu câțiva soldați de-ai lui Goradel îmbrăcați în civil – la unul dintre cele mai mari și cunoscute bodegi. De dinăuntru răsunau voci.

— Da, ar trebui să fie bine, zise Boare aruncând ocheade tavernei. Skaa pe afară, noaptea. N-aș fi crezut să văd așa ceva. Poate că lumea *chiar* se sfârșește.

— Eu o să mă duc într-unul dintre cartierele mai sărace, zise cu voce scăzută Fantomă. Am câte ceva de verificat.

Cartiere mai sărace, zise gânditor Boare. Pate că ar trebui să te însoțesc. Am descoperit că, pe cât sunt mai săraci, pe atât oamenii tind să-și dezlege mai ușor limbile.

Fantomă ridică o sprânceană.

— Fără supărare, Boare, dar cred că ai cam bătea la ochi.

— Ce? Făcu Boare arătând cu bărbia spre hainele cafenii de muncitor – o schimbare destul de evidentă față de obișnuitul costum cu vestă. Doar port straiele astea groaznice, nu?

— Hainele nu-s totul, Boare. Ai ceva... în felul tău de-a fi. Și nici n-ai pe tine suficientă cenușă.

— Mă infiltram în clasele de jos înainte să te fi născut tu, băiete, zise Boare amenințându-l cu un deget.

— Bine.

Fantomă culese un pumn de cenușă de pe jos.
— Să dăm puțintel cu asta pe hainele și fața ta…
Boare încremeni.
— Ne vedem mai târziu la bârlogul nostru, izbuti să îngaime.
Fantomă zâmbi și lăsă din pumn cenușa, dispărând în cețuri.
— Niciodată nu mi-a plăcut prea mult, șopti Kelsier.
Fantomă părăsi partea mai înstărită a orașului, pășind iute. Când ajunse la o stradă-albie nu se opri, ci sări de pe margine și plonjă șapte metri mai jos.
Mantia îi fâlfâi. Ateriză cu ușurință și păși mai departe cu iuțeală. Fără fludor și-ar fi rupt cu siguranță ceva. Acum se mișca cu aceeași iscusință pentru care îi invidiase cândva pe Vin și Kelsier. Era încântat. Cu fludorul arzând în el, nu se simțea niciodată obosit, niciodată sleit de puteri. Până și acțiunile simple, precum mersul pe stradă, îl făceau să se simtă grațios și puternic.
Merse iute înspre Surpături, lăsând în spate străzile celor avuți și pătrunzând pe ulițele înghesuite, știind întocmai unde să-și afle prada. Durn era una dintre figurile de seamă ale lumii fărădelegii din Urteau. În parte informator, în parte jupân al hoților, acest muzician nerealizat ajunsese un fel de primar al Surpăturilor. Oameni ca el trebuiau să se afle unde puteau fi găsiți și plătiți.
Fantomă își amintea încă acea primă noapte de după ce-și revenise din febră, cu câteva săptămâni în urmă, în noaptea când fusese la taverna aceea și auzise niște bărbați vorbind despre el. În următoarele zile mai vizitase și alte taverne, auzise și alte zvonuri despre Fantomă. Sosirea lui Sazed și a lui Boare nu-i permisese până atunci să-i ceară socoteală lui Durn – care părea a fi sursa bârfelor – pentru ce zisese lumii. Era vremea să-și corecteze scăparea.
Fantomă iuți pasul, sărind peste maldăre de scânduri putrede, zbughind-o pe lângă movile de cenușă până ce ajunse în gaura pe care Durn o numea casă. Era o parte a zidului canalului care fusese scobită pentru a alcătui un fel de grotă. Deși cadrul de lemn al ușii părea la fel de putred și de șubred ca orice altceva de prin Surpături, Fantomă știa că intrarea avea să fie întărită cu o grindă groasă de stejar.
Două namile stăteau de pază afară. Îl ochiră pe Fantomă de îndată ce apăru în fața ușii, cu mantaua fâlfâind. Aceeași pe

care o purtase când fusese aruncat în flăcări, încă însemnată cu urme de arsură și găurită.

— Șeful nu vede pe nimeni acum, puștiule, zise una dintre matahale, fără să se ridice de unde ședea. Vino mai încolo.

Fantomă dădu cu piciorul în ușă. Ușa se deschise, smulsă din balamale, iar grinda se rupse și căzu, sfărâmată, înăuntru.

Fantomă, uimit, rămase neclintit un moment. Nu era încă învățat cu fludorul, ca să-l poată folosi cu precizie. Însă, dacă el era uimit, cele două brute împietriseră. Se ridicară, privind fără să-și creadă ochilor la ușa spartă.

— S-ar putea să trebuiască să-i omori, șopti Kelsier.

Nu, își zise Fantomă. *Trebuie doar să mă mișc iute*. Se năpusti pe coridorul deschis, fără să aibă nevoie de făclie sau felinar. Își scoase din buzunar ochelarii și legătura de pânză, apropiindu-se de ușa de la capătul culoarului, punându-și-le chiar când paznicii începură să strige după el.

Împinse cu umărul în ușă, de data asta cu mai multă grijă, deschizând-o, dar fără să o mai rupă. Pătrunse într-o încăpere bine luminată, unde patru bărbați jucau cărți la o masă. Durn câștiga.

Fantomă întinse mâna spre bărbații care se opriseră brusc.

— Voi trei, afară. Durn și cu mine avem treabă.

Durn, așezat la masă, păru surprins cu adevărat. Namilele dădură buzna prin spatele lui Fantomă, iar el se întoarse, lăsându-se cu un genunchi la pământ și întinzând mâna să apuce bastonul de duel de sub manta.

— E-n regulă, zise Durn ridicându-se. Lăsați-ne.

Paznicii șovăiră, furioși că fuseseră depășiți atât de lesne. Însă până la urmă dădură înapoi, împreună cu partenerii de joc ai lui Durn. Traseră și ușa după ei.

— Ți-ai făcut o ditai intrarea, observă Durn, așezându-se din nou la masă.

— M-ai vorbit de rău, Durn, zise Fantomă. Am auzit oameni vorbind prin taverne despre mine, amintindu-ți și ție numele. Ai răspândit bârfe despre moartea mea, ai zis că am fost în ceata Supraviețuitorului. De unde știai cine sunt, și de ce mi-ai folosit numele?

— Ei, haide, îl zeflemisi Durn, cât de necunoscut te credeai? Ești prietenul Supraviețuitorului și ți-ai petrecut jumătate din viață în palatul împăratului.

— Luthadel e departe de aici.
— Nu așa de departe ca să nu ajungă veștile, zise Durn. Un Cositorian vine în oraș, iscodește, pare să aibă în chimir sume de bani aparent nesfârșite? Nu mi-a fost greu să te ghicesc. Și mai sunt și ochii tăi.
— Ce-i cu ei?
Bărbatul cel urât înălță din umeri.
— Toată lumea știe că lucruri ciudate s-au întâmplat cu ceata Supraviețuitorului.
Fantomă nu știa ce să creadă. Se apropie de masă și se uită la cărțile de joc de pe ea. Apucă una, pipăindu-i hârtia. Simțurile sale ascuțite îi îngăduiră să simtă umflăturile de pe dos.
— Cărți măsluite? Întrebă.
— Firește, zise Durn. Joc de antrenament, să văd dacă oamenii mei pot citi bine semnele.
Fantomă azvârli pe masă cartea.
— Încă nu mi-ai spus de ce ai răspândit zvonuri despre mine.
— Fără supărare, puștiule, dar… ar fi trebuit să fii mort.
— Dacă așa ai crezut, atunci de ce te-ai mai obosit să vorbești despre mine.
— De ce crezi? Norodul îl iubește pe Supraviețuitor, și tot ce are a face cu el. De aceea Quellion îi folosește atât de des numele. Însă, dacă aș putea să arăt că Quellion l-a ucis pe unul dintre tovarășii lui Kelsier… ei bine, sunt mulți în oraș care n-ar fi prea mulțumiți de asta.
— Deci încercai să fii de ajutor, zise cu voce uscată Fantomă. Din bunătatea inimii tale.
— Nu ești singurul care crede că Quellion sufocă orașul. Dacă ai fost cu adevărat în ceata Supraviețuitorului, ar trebui să știi că, uneori, poporul luptă.
— Nu prea reușesc să mi te închipui altruist, Durn. Ești un hoț.
— Și tu la fel.
— Nu știam în ce ne băgăm, zise Fantomă. Kelsier ne-a promis bogății. Tu ce ai de câștigat din toate astea?
Durn pufni.
— Cetățeanul face rău afacerilor. Vin roșu Venture, vândut pentru un bănuț? Nu mai putem face pic de contrabandă, fiindcă toată lumea se teme să ne cumpere marfa. Lucrurile n-au stat *niciodată* așa de rău sub Lordul Legiuitor.
Se apleacă peste masă.

— Dacă prietenii tăi care stau în fosta clădire a Cultului cred că pot face ceva în privința lunaticului care conduce orașul, spune-le că vor avea parte de sprijinul meu. N-a mai rămas cine știe ce lume a fărădelegii în oraș, dar Quellion va fi surprins ce pagube ar putea să facă, dacă e manipulată cum se cuvine.

Fantomă rămase tăcut o clipă.

— E un om ce iscodește în taverna de pe Westbrook Lane. Trimite pe cineva să intre în vorbă cu el. E un Domolitor – cel mai bun pe care-l vei întâlni vreodată –, însă iese un pic în evidență. Fă-i lui oferta asta.

Durn încuviință.

Fantomă se răsuci să plece, apoi întoarse capul și-i mai aruncă o privire.

— Să nu aduci vorba despre mine sau despre ce mi s-a întâmplat.

Și, zicând acestea, străbătu coridorul, trecând pe lângă paznici și pe lângă tâlharii ce veniseră la jocul de cărți. Își scoase legătura de la ochi când păși în noaptea luminată de stele, ce strălucea ca lumina zilei.

Porni grăbit spre Surpături, încercând să decidă ce impresia îi lăsase întâlnirea. Durn nu dezvăluise nimic *foarte* important. Însă Fantomă avea impresia că ceva se petrecea în jurul său, ceva ce nu plănuise, ceva ce nu izbutea să deslușească. Începuse să se obișnuiască cu vocea lui Kelsier și cu fludorul, însă tot se temea că n-avea să se poată ridica la înălțimea poziției în care ajunsese să se afle.

— Dacă nu ajungi iute la Quellion, zise Kelsier, o să-ți găsească prietenii. Deja pregătește asasini.

— N-o să-i trimită, zise cu voce înfundată Fantomă. Mai ales dacă a auzit zvonurile lui Durn despre mine. Toată lumea știe că Sazed și Boare au fost în ceata ta. Quellion nu i-ar elimina decât dacă se dovedesc o asemenea amenințare încât nu mai are de ales.

— Quellion e schimbător, zise Kelsier. Nu aștepta prea mult. Nu vrei să afli cât de necugetat poate fi.

Fantomă nu mai spuse nimic. Auzi, îndată, pași ce se apropiau iute. Simți vibrațiile în pământ. Se învârti și-și lărgi cheutoarea mantalei, întinzând mâna după armă.

— Nu ești în primejdie, zise încetișor Kelsier.

Fantomă se liniști și ascultă pașii grăbiți ce se apropiau. Era

unul dintre oamenii care jucaseră cărți cu Durn. Omul gâfâia, cu fața roșie de oboseală.

— Stăpâne! Rosti omul.

— Nu-s stăpânul nimănui, zise Fantomă. Ce s-a întâmplat. E Durn în primejdie?

— Nu, domnule, zise omul. Doar că… eu…

Fantomă ridică din sprânceană.

— Am nevoie de ajutorul tău, zise omul în timp ce-și trăgea sufletul. Când ne-am dat seama cine ești, plecaseși deja. Eu doar…

— Ajutor pentru ce? Întrebă cu asprime Fantomă.

— Sora mea, domnule. A fost luată de Cetățean. Tatăl… nostru a fost nobil. Durn m-a ascuns pe mine, însă Mailey… a fost vândută de femeia la care am lăsat-o. Domnule, are doar șapte ani. Are de gând s-o ardă în câteva zile!

Fantomă se înnegură. *Și ce-ar vrea să fac eu?* Deschise gura să întrebe chiar asta, însă se opri. Nu mai era același om. Nu mai avea limitările lui Fantomă de altădată. Putea face altceva.

Ceva ce ar fi făcut Kelsier.

— Poți aduna zece oameni? Întrebă Fantomă. Prieteni de-ai tăi, dornici să ia parte la o trebușoară pe înnoptat?

— Sigur. Așa cred. Are de-a face cu salvarea lui Mailey?

— Nu, zise Fantomă. E plata pentru salvarea lui Mailey. Adu-mi oamenii și voi face ce pot ca să-ți ajut sora.

Bărbatul încuviință grăbit.

— Fă-o acum, zise Fantomă întinzând un deget spre el. Începem diseară.

În hemalurgie, tipul de metal folosit pentru piron e important, la fel ca și poziția pironului în corp. De pildă, un piron de oțel ia puterile Allomantice fizice – abilitatea de a arde fludor, cositor, oțel sau fier – și le acordă persoanei care primește pironul. Însă care dintre aceste patru puteri e obținută depinde de locul unde e înfipt pironul.

Piroane făcute din alte metale răpesc abilități feruchimice. De pildă, tuturor Inchizitorilor inițiali li s-a dat un piron de fludor, care – după ce era trecut mai întâi prin trupul unui feruchimist – oferea Inchizitorului capacitatea de a aduna în trup putere vindecătoare (deși nu la fel de iute ca un adevărat feruchimist, potrivit legii decăderii hemalurgice.) Astfel, desigur, au căpătat Inchizitorii infamele lor abilități de a-și vindeca iute rănile, și tot

de aceea aveau atâta nevoie să se odihnească.

36

— N-ar fi trebuit să te bagi acolo, rosti sec Cett.

Elend ridică o sprânceană, îndemnându-și calul spre mijlocul taberei. Tindwyl îl învățase că era bine să fie văzut amestecându-se printre oameni, mai ales în situații în care putea controla felul cum era văzut. Se întâmpla să fie de acord cu lecția asta, așa că umbla călare, cu o mantie neagră pentru a ascunde urmele de cenușă, asigurându-se că soldații știau că se afla acolo, printre ei. Cett călărea alături, legat de șaua meșteșugită special.

— Crezi că m-am pus prea mult în primejdie intrând în oraș? Întrebă Elend, făcând semn din cap unui grup de soldați care se opriseră din corvezile de dimineață ca să-l salute.

— Nu, zise Cett, știm amândoi că nu-ți pasă defel dacă trăiești sau mori, băiete. Și ești Născut-din-ceață. O scoți tu la capăt dacă se strică treaba.

— Atunci? Care mi-a fost greșeala?

— Păi te-ai întâlnit cu oamenii dinăuntru. Ai vorbit cu ei, ai dansat printre ei. La naiba, măi băiete. Nu pricepi de ce-i asta o problemă? Când va sosi vremea să ataci, o să-ți faci griji pentru cei pe care o să-i izbești.

Elend zăbovi, câteva clipe, cu răspunsul. Cețurile dimineții erau, de-acum, ceva firesc. Împâcleau tabăra, ascunzându-i mărimea. Chiar și pentru ochii săi, cu agerime sporită de cositor, corturile aflate în depărtare se transformau în niște mogâldețe. Era ca și cum ar fi călărit printr-o lume magică, plină de umbre tăcute și de sunete depărtate.

Fusese o greșeală că pătrunsese în oraș? Poate. Elend știa despre ce teorii vorbea Cett – înțelegea cât de important era pentru un general să-și vadă dușmanii nu ca pe niște indivizi, ci ca pe niște numere, ca pe niște obstacole.

— Mă bucur pentru alegerea mea, zise Elend.

— Știu, spuse Cett scărpinându-și barba deasă. Asta mă împunge cel mai tare, cinstit să fiu. Ești un om plin de compasiune. E o slăbiciune, dar nu asta e beleaua. *Beleaua* e că nu te poți descurca cu compasiunea.

Elend îl privi pe sub sprâncene.

— Ai face bine să nu te atașezi de inamic, Elend. Ar fi trebuit

să știi cum vei reacționa și să faci în așa chip încât să eviți situația asta cu totul! La naiba, băiete, orice conducător are slăbiciuni – cei care înving sunt cei care-și pot ține în frâu slăbiciunile, nu cei care pun paie pe foc!

Văzând că Elend nu zice nimic, Cett urmă:

— Prea bine, să vorbim despre asediu. Geniștii au blocat niște pâraie care curg în oraș, dar nu cred că acelea sunt principalele surse de apă.

— Nu sunt, zise Elend. Vin a numărat șase fântâni mari în perimetrul orașului.

— Ar trebui să le otrăvim, propuse Cett.

Elend căzu pe gânduri. În el se dădea o luptă. Cel ce fusese nu voia decât să protejeze cât mai mulți oameni cu putință. Cel care devenise, însă, era mai realist. Știa că uneori trebuia să ucidă – sau să producă neplăceri, măcar – pentru a putea salva.

— Prea bine, zise Elend. O pun pe Vin să facă asta la noapte – și să lase pe buza fântânilor un mesaj în care să arate ce-am făcut.

— La ce ar folosi? Se încruntă Cett.

— Nu vreau să ucid, Cett, vreau să-i pun pe gânduri. În acest fel, se vor duce la Yomen să ceară apă. Dacă întregul oraș cere, își va epuiza iute rezervele de apă din tainiță.

Cett mormăi. Părea satisfăcut, totuși, că Elend îi acceptase sfatul.

— Și satele din jur?

— N-ai decât să te oțărăști la ele, zise Elend. Pregătește zece mii de oșteni și trimite-i să hărțuiască, dar nu să ucidă. Vreau ca iscoadele lui Yomen să-i trimită rapoarte îngrijorătoare despre cum se prăbușește regatul.

— Încerci să o faci pe moderatul, flăcău, zise Cett. Dar până la urmă va trebui să alegi. Dacă Yomen nu se predă, va trebui să ataci.

Elend trase de hățuri, oprind calul lângă cortul comandanților.

— Știu, zise încetișor.

Cett pufni, dar tăcu. Din cort ieșiră servitori, care începură să-l desfacă din șa. Însă nici nu începură bine și pământul porni să se zguduie. Elend blestemă, străduindu-se să-și stăpânească armăsarul, care începea să se frământe. Zguduitura făcu să se miște corturile, le dărâmă parii de sprijin și răsturnă vreo câteva, iar Elend auzi zdrăngănit de metal, fiindcă pocalele,

săbiile și alte lucruri erau azvârlite la pământ. Apoi vuietul pământului se domoli; întoarse capul după Cett. Acesta reușise să se țină pe cal, deși unul dintre picioarele sale neputincioase scăpase din legături și se bălăngănea în josul șeii. Părea, totuși, pe cale să se prăbușească. Servitorii se grăbiră să-l ajute.

— Ticăloasele se fac din ce în ce mai dese, zise Cett.

Elend își liniști calul, care se opri fornăind în cețuri. Peste tot prin tabără, oamenii înjurau și răcneau, încercând să repare consecințele cutremurului. Acestea, era drept, deveniseră tot mai frecvente; ultimul fusese abia cu câteva săptămâni în urmă. Cutremurele n-ar fi trebuit să fie ceva obișnuit în Ultimul Imperiu – în tinerețea lui nu auzise vreodată ca vreunul să se petreacă în stăpânirile interioare.

Oftă, coborând de pe cal și dând frâul unui aghiotant, apoi îl urmă pe Cett în cortul comandanților. Servitorii îl așezară într-un jilț pe Cett, apoi se retraseră, lăsându-i singuri. Cett se uită la Elend, părând frământat de ceva.

— Ți-a spus neghiobul de Ham ce vești au venit de la Luthadel?

— Sau că n-au venit? Suspină Elend. Da.

Nicio știre din capitală, nemaivorbind de proviziile pe care Elend le ceruse să fie trimise pe canal.

— Nu avem chiar *atâta* timp, Elend, zise Cett cu voce înceată. Câteva luni, cel mult. Suficient cât să-i șubrezim încrâncenarea lui Yomen, poate să-i facem norodul atât de însetat încât să privească cu ochi buni o invazie. Dar dacă nu suntem aprovizionați, nu avem cum să menținem asediul.

Elend îi aruncă celuilalt o privire. Cett stătea așezat cu o expresie arogantă, privindu-l drept în ochi. Schilodul se baza mult pe postură – nu-și mai folosea de mult picioarele, din cauza unei boli, și nu-i putea intimida fizic pe alții. Așa că găsise alte căi de a arăta amenințător.

Cett știa să lovească unde durea mai tare. Se lua de slăbiciunile cele mai supărătoare ale oamenilor și le putea exploata virtuțile într-un fel în care până și Domolitorii cei mai vrednici izbuteau arareori. Și făcea asta ascunzându-și o fire mult mai sensibilă, bănuia Elend, decât ar fi recunoscut Cett vreodată.

În ziua aceea părea mai arțăgos decât de obicei. De parcă l-ar fi îngrijorat ceva. Ceva important pentru el – ceva ce fusese silit

să lase în urmă, poate?

— O să fie bine, Cett, zise Elend. Alirianne n-o să pățească nimic cât e cu Sazed și Boare.

Cett pufni, cu un gest indiferent al mâinii – însă își feri privirea.

— Mi-e mult mai bine fără afurisita aia de proastă prin preajmă. Domolitorul n-are decât să și-o ia! Și nu vorbeam despre mine, vorbeam despre tine și asediul ăsta!

— Observațiile tale au fost luate în considerare, Cett, zise Elend. Vom ataca dacă vom considera necesar.

În timp ce vorbea, ușa de pânză se dădu într-o parte și Ham intră vioi, însoțit de o siluetă pe care Elend n-o mai zărise de săptămâni bune – cel puțin nu ridicată din pat.

— Demoux, zise Elend apropiindu-se de general. Te-ai pus pe picioare!

— Cât de cât, Majestate, zise Demoux, care arăta palid încă. Mi-am recăpătat destul puterile cât să pot umbla un pic pe-aici.

— Și ceilalți? Întrebă Elend.

Ham dădu din cap.

— Cei mai mulți și-au revenit și ei. Demoux e printre ultimii. Încă vreo câteva zile și armata își va recăpăta pe deplin forța.

În afara celor ce au murit, își zise Elend.

Cett îl măsură din priviri pe Demoux.

— Majoritatea și-au revenit cu săptămâni în urmă. Ești mai pirpiriu decât ne-am fi așteptat, ei, Demoux? Asta am auzit, cel puțin.

Demoux roși.

— Ce? Făcu Elend încruntându-se.

— Nimic, Majestate, zise Demoux.

— Nu există „nimic” în tabăra mea, Demoux. Ce-mi scapă aici?

Ham oftă și-și trase un jilț. Se așeză pe el de-a-ndoaselea, cu brațele musculoase pe spătar.

— E doar un zvon care circulă printre soldați, El.

— Soldații, făcu Cett. Toți sunt la fel, superstițioși ca niște gospodine.

Ham dădu din cap.

— Câțiva ți-au vârât în minte că aceia care s-au îmbolnăvit de la cețuri au fost pedepsiți.

— Pedepsiți? Pentru ce?

— Lipsă de credință, Majestate, zise Demoux.

— Prostii, zise Elend. Știm cu toții că cețurile lovesc la

întâmplare.

Ceilalți schimbară priviri, iar Elend trebui să stea și să se gândească mai bine. *Nu. Nu la întâmplare – statisticile spun că nu-i așa.*

— În orice caz, zise decis să schimbe subiectul, ce vești avem azi?

Cei trei bărbați vorbiră pe rând despre diferitele treburi soldățești. Ham se ocupa de moral și de instrucție, Demoux de aprovizionare și de corvezi, Cett de tactici și de patrule. Elend se ridică, cu mâinile la spate, și le ascultă dările de seamă, însă doar cu jumătate de ureche. Nu erau mult diferite de cele din ziua de dinainte, deși se bucura să-l vadă pe Demoux reîntors în activitate. Era mult mai eficient decât subordonații săi.

În vreme ce vorbeau, mintea lui Elend hălăduia departe. Asediul mergea destul de bine, însă o parte din el – cea instruită de Cett și de Tindwyl – se răzvrătea pusă în fața acestui joc al așteptării. Ar fi trebuit să poată lua orașul dintr-odată. Avea kolossi, și toate datele îi spuneau că trupele sale erau mult mai bine instruite decât cele din Fadrex. Stâncărișurile aveau să ajute la apărare, însă Elend nu era într-o poziție în care să nu poată câștiga.

Însă asta ar fi costat multe, multe vieți.

La acest pas se poticnea – cel care l-ar fi făcut, din apărător, agresor. Din protector, cuceritor. Și îl necăjea propria-i șovăială.

Mai era un motiv pentru care pătrunderea în oraș nu-i priise lui Elend. Fusese mai bine pentru el să-l creadă pe Yomen un tiran, un obligator corupt, credincios Lordului Legiuitor. Acum, din păcate, știa că Yomen e un om decent. Și cu argumente foarte bune. Într-un fel, judecata sa asupra lui Elend fusese corectă. Elend *era* un ipocrit. Vorbea despre democrație, însă se suise cu forța pe tron.

Credea că asta voise de la el poporul. Însă tot ipocrit rămânea. Totuși, după aceeași logică, știa că ar fi trebuit s-o trimită pe Vin să-l asasineze pe Yomen. Dar cum putea porunci moartea unui om care nu-i făcuse niciun rău, în afara faptului că i se pusese în cale?

Asasinarea obligatorului părea o acțiune la fel de perversă ca și trimiterea kolossilor să atace orașul. *Cett are dreptate. Încerc să fiu de amândouă părțile.* Pentru o clipă, vorbind cu Telden la bal, se simțise sigur pe sine. Și, de fapt, încă credea în ce

proclama. Elend *nu era* Lordul Legiuitor. *Chiar* oferea poporului mai multă libertate și dreptate.

Însă asediul ar fi putut înclina balanța între cine era și cine se temea să devină. Putea cu adevărat să justifice invadarea orașului Fadrex, măcelărirea oștenilor din oraș și jefuirea resurselor, toate în numele protejării norodului din imperiu? Putea îndrăzni să facă opusul: să se retragă și să lase secretele în cavernă – cele care ar fi putut, cine știe, poate chiar salva imperiul – la mâna unui om care tot mai credea că Lordul Legiuitor se va întoarce pentru a-și mântui poporul?

Nu era pregătit să decidă. Era, deocamdată, decis să epuizeze orice altă opțiune. Orice altceva în afară de invazia asupra orașului. Asta includea asediul, pentru a-l face pe Yomen mai flexibil. Și includea furișatul lui Vin în tainița depozitului. Din cele arătate de ea, clădirea era păzită bine. Nu știa dacă ar fi izbutit să intre într-o noapte oarecare. Însă, într-o seară de bal, poate că străjile ar fi fost mai puțin vigilente. Ar fi folosit momentul cel mai bun pentru a arunca o privire la cele ascunse acolo.

Asta dacă Yomen nu a mutat pur și simplu ultima inscripție a Lordului Legiuitor, își zise Elend. *Și presupunând că inscripția exista de la bun început.*

Dar mai era o șansă. Mesajul ultim al Lordului Legiuitor, ultima fărâmă de ajutor pe care o lăsase pentru națiunea sa. Dacă Elend putea găsi o cale de a obține mesajul fără să intre în oraș cu forța, ucigând mii de oameni, era dispus să o urmeze.

Ceilalți terminară de raportat în cele din urmă, iar Elend le dădu voie să plece. Ham ieși iute, dornic să participe la instrucția de luptă de dimineață. Cett plecă și el nu peste multă vreme, dus pe brațe la cortul său. Însă Demoux zăbovea. Uneori îi era greu să-și reamintească cât de tânăr era de fapt generalul – doar un pic mai în vârstă decât Elend însuși. Țeasta cu păr rărit și cicatricile numeroase îl făceau să arate mult mai bătrân decât era, iar la asta se adăugau și efectele încă vizibile ale bolii îndelungate.

Demoux șovăia. Elend așteptă, și în cele din urmă generalul își coborî ochii, stingher.

— Majestate, zise, mă simt obligat să cer eliberarea din postul de general.

— Și de ce asta? Întrebă cu grijă Elend.

— Nu cred că mai sunt demn să-l ocup. Doar cineva care se bucură de încrederea Supraviețuitorului poate comanda în această armată, Domnia Ta.

— Sunt sigur că are încredere în tine, Demoux.

Demoux clătină din cap.

— Atunci de ce mi-a dat boala? De ce m-a ales pe mine, dintre toți oamenii din armată?

— Ți-am spus, a fost rodul întâmplării, Demoux.

— Stăpâne, zise Demoux, n-aș vrea să mă pun împotrivă, dar știm amândoi că asta nu este adevărat. Până la urmă, tu ai fost cel care a arătat că acei ce se îmbolnăvesc pătesc asta potrivit vrerii lui Kelsier.

— Eu?

— În dimineața aceea, zise Demoux dând din cap, când am expus oastea la cețuri, le-ai strigat tuturor să-și amintească de faptul că Kelsier este Stăpânul Cețurilor și că, prin urmare, molima este voia sa.

— Nu asta am vrut să spun, Demoux. Am sugerat doar că este voia lui Kelsier să ne lovim de acest obstacol, nu că el ar alege anumiți indivizi.

— Oricum ar fi, Maria Ta, au fost cuvintele tale.

Elend făcu un semn disprețuitor cu mâna.

— Atunci cum explici numerele ciudate, Maria Ta?

— Nu sunt sigur, răspunse Elend. Recunosc că numărul oamenilor îmbolnăviți creează o statistică stranie, dar asta nu are nicio legătură cu tine în mod special, Demoux.

— Nu despre acel număr vorbesc eu, Maria Ta, spuse Demoux fără să-și ridice privirea. Ci despre cel care arată câți au rămas bolnavi față de cei care s-au însănătoșit.

— Stai așa. Cum adică?

— Nu ai auzit, Maria Ta? Întrebă Demoux în liniștea cortului. Scribii au tot vorbit despre asta și a ajuns și la urechile oștirii. Cred că cei mai mulți nici nu înțeleg cifrele și alte asemenea, dar înțeleg că *ceva* ciudat se întâmplă.

— Care cifre?

— Cinci mii au fost cuprinși de boală, Maria Ta.

Exact șaisprezece procente din oaste, gândi Elend.

— Din aceștia, cam cinci sute au murit, spuse Demoux. Din cei rămași, aproape toți s-au însănătoșit într-o zi.

— Unii nu, zise Elend. Ca tine.

— Ca mine, spuse Demoux încet. Trei sute douăzeci și șapte dintre noi au rămas bolnavi când ceilalți și-au revenit.

— Și?

— Sunt exact a șaisprezecea parte dintre cei care au căzut pradă bolii, Maria Ta. Și ne-a fost rău *exact* șaisprezece zile. Nicio oră în plus.

Pânza cortului foșni ușor la adierea vântului. Elend rămase tăcut, fără să-și poată opri un fior.

— Coincidență, spuse el în cele din urmă. Statisticienii care caută legături între rezultate vor găsi mereu coincidențe ciudate și anomalii. Dacă se străduiesc îndeajuns.

— Mie nu mi se pare o simplă anomalie, Maria Ta. Este precisă. Același număr apare iar și iar. Șaisprezece.

Elend clătină din cap.

— Chiar și așa, Demoux, nu *înseamnă* nimic. Este doar un număr.

— Atâtea luni a stat Supraviețuitorul la Puțurile din Hathsin, spuse Demoux.

— Coincidență.

— Atâția ani avea domnița Vin când a devenit Născută-din-Ceață.

— Tot o coincidență.

— Par să fie o mulțime de coincidențe în jurul acestui număr, Maria Ta.

Elend se încruntă, încrucișându-și brațele. Demoux avea dreptate. *Tăgăduirile mele nu duc la nimic. Trebuie să aflu ce gândesc oamenii, nu să-i contrazic.*

— Fie, Demoux. Să zicem că niciunul dintre aceste lucruri nu este o coincidență. Pare că ai o teorie despre însemnătatea lor.

— Ce spuneam și mai devreme, Maria Ta. Cețurile sunt trimise de Supraviețuitor. Pe unii oameni îi răpun, pe alții doar îi îmbolnăvesc – lăsând numărul șaisprezece ca semn. Prin urmare, cei care se îmbolnăvesc mai tare sunt cei care i-au fost cel mai puțin pe plac.

— Bine, cu excepția celor care *au murit* de la boală, observă Elend.

— Drept, spuse Demoux ridicând privirea. Deci... poate mai am o speranță.

— Nu era un comentariu liniștitor, Demoux. Încă nu sunt de acord cu toate acestea. Poate că *există* ciudățenii aici, dar

interpretarea ta se bazează pe speculații. De ce ar fi Supraviețuitorul nemulțumit de tine? Ești unul dintre cei mai credincioși preoți ai săi.

— M-am numit singur așa, Maria Ta. Nu m-a ales el. Pur și simplu... am început să predic despre ceea ce vedeam, iar oamenii îmi dădeau ascultare. Pesemne că asta a fost o insultă. Dacă ar fi vrut el asta de la mine, m-ar fi ales când încă era în viață, nu crezi?

Nu cred că Supraviețuitorului i-a păsat prea mult de asta când era în viață, gândi Elend. *Voia doar să stârnească îndeajuns de multă mânie în rândul poporului skaa ca acesta să se revolte.*

— Demoux, știi doar că Supraviețuitorul nu a pus bazele acestei religii în timpul vieții. Doar bărbații și femeile asemenea ție – care s-au aplecat asupra învățăturilor sale *după* ce a murit – au fost în stare să creeze o comunitate de credincioși.

— Drept. *Totuși* s-a arătat unor oameni după moartea sa. Eu nu m-a numărat printre ei.

— Nu s-a arătat nimănui. Era Oreseur, un kandra, care-i purta trupul. Știi asta, Demoux.

— Da, dar acel kandra respecta poruncile Supraviețuitorului. Și eu nu am fost pe lista celor de vizitat.

Elend îi puse mâna pe umăr, privindu-l direct în ochi. Îl văzuse pe general, cu chipul său îmbătrânit, cum doborâse un kolos feroce, cu un metru și jumătate mai înalt decât el. Demoux nu era un om slab nici în trup, nici în spirit.

— Demoux, spuse Elend. Cu cele mai bune intenții îți spun că autocompătimirea mai mult îți face rău. Dacă cețurile te-au ales pe tine, atunci acesta este un semn că efectele lor nu au de-a face cu supărarea lui Kelsier. Nu e timpul, acum, să te îndoiești de tine – știm amândoi că ești de două ori mai devotat decât orice om din oaste.

Demoux se îmbujoră.

— Mai gândește-te, continuă Elend și îi Împinse lui Demoux emoțiile, cu tine avem dovada clară că cețurile nu aleg oamenii după cât de credincioși sunt. Așa că, decât să rămâi așa mâhnit, mai bine mergem înainte, să găsim *adevărata* pricină pentru care cețurile se poartă astfel.

Demoux rămase nemișcat pentru o clipă, apoi încuviință din cap.

— Se prea poate, Maria Ta. Poate m-am pripit.

Elend zâmbi. Apoi se opri puțin să cugete la propriile sale cuvinte. *Dovadă clară că cețurile nu aleg oamenii după cât de credincioși sunt…*

Nu era tocmai adevărat. Demoux era unul dintre cei mai cucernici din tabără. Cum erau oare ceilalți care fuseseră la fel de bolnavi ca și el? Oare și ei credeau cu aceeași tărie? Elend deschise gura pentru a-i pune întrebarea lui Demoux. Atunci începură țipetele.

Decăderea hemalurgică era mai puțin evidentă la Inchizitorii creați din Născuți-din-Ceață. Cum ei aveau deja puteri Allomantice, adăugarea unor noi abilități îi făcea nespus de tari. În cele mai multe cazuri, totuși, Inchizitorii proveneau din Cețurieni. Se pare că recruții preferați erau Căutătorii, precum Mars. Fiindcă, atunci când niciun Născut-din-Ceață nu era disponibil, un Inchizitor cu abilități de bronz sporite era unealta perfectă pentru dibuirea Cețurienilor skaa.

37

Țipetele se auziră în depărtare. În cabină, Vin se deșteptase deja. Nu dormise, deși fusese cât pe ce. Încă o noapte de iscodire în Orașul Fadrex o istovise.

Dar toată sfârșeala se risipi odată cu zăngănitul armelor care se auzea dinspre nord. *În sfârșit!* Gândi ea, aruncând păturile la o parte și zbughind-o afară din cabină. Purta cămașa și pantalonii obișnuiți și – ca de obicei – avea la ea câteva fiole cu metale. Dădu peste cap una dintre ele, năpustindu-se către puntea șlepului.

— Doamnă Vin! O strigă unul dintre barcagii, dintre cețuri. Tabăra a fost atacată!

— Era și timpul! Spuse Vin și se Împinse de pe marginea bărcii, azvârlindu-se în aer. Țâșni printre cețurile de dimineață; buclele și rotocoalele albe o făceau să se simtă ca o pasăre măiastră care zboară printre nori. Cu ajutorul cositorului, găsi curând bătălia. Câteva grupuri de oameni călare se îndreptaseră către secțiunea nordică a taberei, și aparent încercau să-și facă drum către barjele cu provizii, care pluteau pe un cot bine păzit al canalului. O ceată de allomanți de-ai lui Elend blocaseră zona într-o parte, Brutalii în față, iar Monedazvârlitorii atacaseră din spate. Soldații obișnuiți apărau centrul, luptând bine, căci atacatorii erau încetiniți de baricadele și fortificațiile taberei.

Elend a avut dreptate, gândi Vin cu mândrie, coborând din aer. *Dacă nu ne-am fi expus oamenii la cețuri, am fi fost într-un mare necaz acum.*

Strategia regelui le salvase proviziile și atrăsese în capcană una dintre cetele de hărțuitori ale lui Yomen. Călăreții se așteptaseră pesemne să traverseze lesne tabăra – soldații să fie luați pe nepregătite, captivi între cețuri – apoi să dea foc barjelor cu provizii. Dar în loc de asta, iscoadele și patrulele lui Elend dăduseră alarma din vreme, iar cavaleria inamică se împotmolise într-o confruntare directă.

Soldații lui Yomen se strecurau în tabără dinspre partea sudică. Deși ostașii lui Elend luptau bine, inamicii lor erau călare. Vin plonjă din văzduh, incendiind fludor pentru a-și întări trupul. Azvârli o monedă, Împingând către ea pentru a încetini, și lovi pământul negru ridicând un nor uriaș de cenușă. Ceata de călăreți dinspre sud ajunsese până la al treilea rând de corturi. Ateriză chiar în mijlocul lor.

Nu au potcoave, gândi Vin în timp ce soldații se întorceau către ea. *Și sulițe – cu vârf de piatră – în loc de săbii. Yomen este prevăzător, fără îndoială*.

Aproape că o simți ca pe o provocare. Vin zâmbi; adrenalina îi dădea un sentiment plăcut după atâtea zile de așteptare. Căpeteniile lui Yomen începură să strige, îndreptându-și atacul către Vin. În câteva secunde, un grup de vreo treizeci de soldați galopau direct spre ea.

Îi fixă cu privirea. Apoi sări. Nu avea nevoie de oțel pentru a se înălța – mușchii întăriți de fludor erau suficienți. Ajunse deasupra suliței soldatului din fruntea grupului, o simți tăind aerul de sub ea. Vârtejuri de cenușă se ridicau în ceața de dimineață. Vin lovi cu piciorul direct în figura soldatului, aruncându-l din șa. Coborî lângă trupul care încă se rostogolea, apoi aruncă o monedă și se Împinse într-o parte, ferindu-se din calea copitelor care se apropiau galopând. Bietul călăreț pe care-l dăduse jos de pe cal urlă când camarazii săi, fără să-și dea seama, îl călcară.

Împingerea o purtă pe Vin printre pânzele unduitoare ale unui cort mare, de dormit. Ateriză în picioare și apoi – încă în mișcare – Împinse în stâlpii de metal ai cortului, smulgându-i din pământ.

Pereții se clătinară, iar pânza plesni când cortul fu ridicat în

aer, întinsă la maximum de stâlpii care o apucaseră în direcții diferite. Cenușa se împrăștie în aer și soldați din ambele părți se întoarseră către Vin. Lăsă cortul să-i cadă dinainte, apoi Împinse. Pânza se umflă, iar stâlpii se desprinseră, cu vârfurile țintind către cai și călăreți.

Oameni și animale se prăbușiră la pământ. Pânza cortului se așeză unduitor pe pământ în fața lui Vin. Zâmbi, apoi făcu un salt peste grămada scoasă din luptă, în timp ce călăreții se pregăteau să organizeze un nou atac. Nu le dădu timp. Soldații lui Elend de prin preajmă se retrăseseră, întărind centrul liniei defensive și oferindu-i lui Vin cale liberă de atac fără teama că ar putea răni vreunul de-al ei.

Vin țâșni printre călăreți. Caii lor masivi îi împiedicau să-i țină urma. Oameni și cai se învârtejiră, iar Vin Trase, smulgând corturile din pământ și folosind stâlpii de metal drept săgeți. Căzură cu zecile în fața ei.

Din spate se auzi tropăitul copitelor în galop, iar Vin se întoarse și văzu că unul dintre căpitanii inamici reușise să încropească un nou asalt. Zece oameni veneau direct către ea, unii cu sulițele țintuite, alții cu arcurile încordate.

Lui Vin nu-i plăcea să ucidă. Dar îi plăcea nespus allomanția – îi plăcea provocarea de a-și folosi puterile, forța și fiorul Împingerii și Tragerii, senzația electrizantă pe care o emana un trup care incendia fludor. Când oameni precum aceștia îi dădeau un motiv să lupte, nu se mai stăpânea.

Săgețile nu aveau nicio șansă împotriva ei. Fludorul îi dădu iuțeală și echilibru când se feri din calea lor, Trăgând către o sursă de metal din spatele său. Sări în aer când un cort fâlfâitor îi trecu pe dedesubt, dus în față de Tragerea de mai devreme. Coborî pe pământ, apoi Împinse câțiva din stâlpii săi – câte doi la fiecare colț al cortului. Cortul se plie, arătând ca un șervet pe care cineva îl trăgea cu putere de colțurile opuse.

Iar asta lovi în picioarele cailor ca o coardă metalică. Vin incendie duraluminiu, apoi Împinse. Caii din față nechezară când arma invizibilă îi trânti la pământ. Pânza se rupse și stâlpii se împrăștiară, dar răul era deja făcut – cei din față îi călcaseră în picioare pe cei din spate și oamenii se prăbușiseră pe lângă animalele lor.

Vin goli o nouă fiolă pentru a-și reface oțelul. Apoi Trase, șfichiuind un alt cort înspre ea. Când pânza acestuia se apropie,

făcu un salt, apoi se învârti pe loc și Împinse cortul înspre un alt grup de călăreți care erau mai în spate. Stâlpii cortului străpunseră pieptul unuia dintre soldați, aruncându-l îndărăt. Omul se izbi în ceilalți soldați, creând învălmășeală.

Soldatul atinse pământul, prăbușindu-se fără viață în cenușă. Încă prinsă de el din cauza țepușelor din piept, pânza se așeză unduindu-se pe pământ, acoperindu-i trupul ca un giulgiu funebru. Vin se întoarse, căutând alți dușmani. Însă călăreții începeau să se retragă. Făcu un pas înainte, cu intenția de a-i urmări, dar se opri. Cineva o privea – îi putea vedea umbra prin ceață. Incendie bronz.

Silueta duduia de puterea metalelor. Allomant. Născut-din-Ceață. Era de statură prea mică pentru a fi Elend, dar mai mult de atât nu-și putea da seama printre umbrele de ceață și de cenușă. Vin nu stătu pe gânduri. Dădu drumul unei monede și se aruncă înspre străin.

El făcu un salt înapoi, Împingându-se în aer. Vin îl urmă, lăsând în scurt timp tabăra în urmă, săltând în urmărirea Allomantului. El își croi repede drum către oraș, iar ea îl urmări în salturi uriașe pe deasupra întinderilor de cenușă. Prada ei ajunse la formațiunile de piatră din fața orașului, iar Vin nu-l scăpă din ochi, aterizând la câțiva metri de o patrulă luată prin surprindere, apoi se avântă pe deasupra bolovanilor și se lăsă purtată de vânt peste stânci, direct în Fadrex.

Celălalt Allomant se ținea încă înaintea ei. Nu era nimic jucăuș în mișcările sale, cum fusese cu Zane. Omul acesta făcea tot ce-i stătea în putință să scape. Vin se ținu după el, sărind acum peste acoperișuri și străzi. Scrâșni din dinți, frustrată de incapacitatea ei de a-l ajunge. Își cumpăni fiecare salt, aproape fără pauză, alegându-și noi puncte de susținere și Împingându-se de la o arcuire la alta. Da, era priceput. Allomantul dădu ocol orașului, forțând-o să se Împingă pentru a ține pasul. *Fie!* Gândi ea, apoi pregăti duraluminiu. Se apropiase îndeajuns pentru a desluși că nu mai era o simplă umbră între cețuri, putea să vadă că era real și avea trup, nu era vreun spirit fantomatic. Era tot mai convinsă că era același om pe care-l simțise privind-o când ajunsese în Fadrex. Yomen avea un Născut-din-Ceață.

În orice caz, dacă voia să se lupte cu el, trebuia mai întâi să-l prindă. Așteptă momentul potrivit, chiar atunci când el se lansă în unul dintre salturile lui arcuite, își stinse metalele și incendie

duraluminiu. Apoi Împinse.

O bufnitură se auzi în urma sa când Împingerea ei nefirească sfărâmă ușa pe care o folosise ca reazem. Fu aruncată înainte cu o viteză teribilă, asemeni unei săgeți eliberate din arc. Se apropie de dușman cu o viteză uimitoare.

Și nu găsi nimic. Vin blestemă, repornindu-și cositorul. Nu îl putea lăsa pornit cât timp consuma duraluminiu – altfel cositorul s-ar fi consumat dintr-o singură scânteie, lăsând-o fără vedere. Dar făcuse de fapt același lucru, oprindu-l. Se Trase înapoi din Împingerea duraluminiului și ateriză stângace pe vârful unui acoperiş din apropiere. Se ghemui și scrută aerul încețoșat.

Încotro ai apucat-o? Gândi incendiind bronz, bizuindu-se pe capacitatea ei înnăscută – încă inexplicabilă – de a străpunge nori cuprici pentru a-și descoperi inamicul. Niciun Allomant nu s-ar fi putut ascunde de Vin decât dacă și-ar fi oprit cu totul metalele.

Ceea ce, se pare, bărbatul acesta făcuse. Din nou. Era a doua oară când îi scăpa.

Asta trimitea către o posibilitate neliniștitoare. Vin încercase din răsputeri să păstreze secretul abilității sale de a străpunge nori cuprici, dar trecuseră deja aproape patru ani de când o descoperise. Zane aflase de ea și nu putea ști cine mai descoperise, datorită lucrurilor pe care le putea face. Secretul ei putea, la fel de bine, să fi fost dezvăluit.

Vin rămase pe acoperiș pentru câteva clipe, dar știa că nu mai avea ce să găsească. Un om suficient de ager la minte pentru a-i scăpa chiar în clipa în care rămăsese fără cositor știa că nu trebuia să iasă din ascunzătoare până ce ea nu pleca. De fapt, chiar se întreba de ce se lăsase acesta văzut de la început…

Vin se ridică brusc, apoi goli o fiolă cu metal și se Împinse de pe acoperiș, sărind, neliniștită și furioasă, înspre tabără.

Îi găsi pe soldați curățând perimetrul taberei de rămășițele distrugerii și de cadavre. Elend pășea printre ei, dându-le ordine, felicitând oamenii, și în general lăsându-se văzut de toată lumea. Să se vadă că este acolo. Și, cu adevărat, la vederea straielor sale albe Vin se simți ușurată.

Coborî lângă el.

— Elend, ai fost atacat?

El o privi.

— Cine? Eu? Nu, sunt bine.

Prin urmare Allomantul nu venise pentru a-mi distrage atenția de la un atac asupra lui Elend, gândi ea crispată. Păruse atât de evident. Era…

Elend o trase deoparte, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— *Eu* sunt bine, Vin, dar mai e ceva… ceva s-a întâmplat.

— Ce?

Elend clătină din cap.

— Cred că a fost o diversiune… întregul atac asupra taberei.

— Dar dacă nu veniseră după tine, spuse Vin, și nici după proviziile noastre, atunci de la ce au vrut să ne distragă atenția?

Elend o privi în ochi.

— De la kolossși.

— Cum de ne-a scăpat *asta*? Întrebă Vin cu o voce care îi dădea de gol frustrarea.

Elend stătea cu câțiva soldați pe platou, așteptând ca Vin și Ham să inspecteze echipamentul de asediu distrus de flăcări. În vale, putea vedea Orașul Fadrex, și propria-i armată așezată la poalele zidurilor sale. Cețurile se retrăseseră de puțin timp. Era deranjant că de la această distanță nu putea distinge bine nici măcar canalul – cenușa căzută îi înnegrise apele și acoperise priveliștea, făcând ca totul să pară întunecat.

La poalele stâncilor care formau platoul se aflau rămășițele armatei lor de koloși. Douăzeci de mii deveniseră zece mii în doar câteva clipe, căci o capcană bine întinsă adusese distrugere asupra creaturilor, în timp ce oștenii lui Elend erau ocupați cu altceva. Cețurile de zi împiedicaseră vederea, așa că oamenii săi pricepuseră prea târziu ce se întâmpla. Chiar și Elend simțise morțile, dar le interpretase greșit luându-le drept koloși adulmecând bătălia.

— Sunt grote în spatele acelor stânci, zise Ham împungând cu degetul o bucată de lemn carbonizat. Pesemne că Yomen și-a plasat catapultele în grote înainte de venirea noastră, deși presupun că au fost construite, inițial, pentru a asedia Luthadelul. Oricum ar fi, acest platou era perfect pentru o linie defensivă. Aș spune că Yomen le-a montat pentru a ne ataca oștirea, dar când i-am dus pe koloși chiar la bazele platoului…

Elend putea încă auzi urletele în cap – koloșii, însetați de sânge, cu spume la gură de atâta poftă de luptă, dar totuși incapabili să-și atace dușmanii care erau sus, pe platou. Ploaia de bolovani făcuse multe stricăciuni. Și apoi creaturile îi scăpară

de sub stăpânire. Frustrarea le fusese prea puternică și, pentru un timp, nu putuse să-i oprească din a se întoarce unii împotriva altora. Cele mai multe morți veniră după ce koloșii se atacaseră între ei. Cam unul din doi fusese răpus în încăierările dintre ei.

I-am scăpat de sub control, gândi el. Doar pentru scurt timp și doar pentru că nu putuseră ajunge la dușmanii lor. În orice caz, era un precedent primejdios.

Plină de năduf, Vin lovi cu piciorul într-un ciot ars, zvârlindu-l jos de pe platou.

— A fost un plan *foarte* bine ticluit, El, spuse Ham cu voce domoală. Probabil că Yomen ne-a văzut trimițând patrule suplimentare dimineața, și și-a dat seama că ne așteptam la un atac pe la acele ore. Așa că ne-a dat unul – apoi ne-a lovit în ce trebuia să fie punctul nostru forte.

— L-a costat mult asta, totuși, zise Elend. A trebuit să dea foc propriului echipament de asediu pentru a nu încăpea pe mâinile noastre – și trebuie că a avut sute de soldați – plus caii lor – la atacul din tabără.

— Adevărat, dar tu nu ai da la schimb două duzini de arme de asediu și cinci sute de oameni pe zece mii de koloși? În plus, lui Yomen i-a fost greu să țină atâta cavalerie – doar Supraviețuitorul poate ști de unde a făcut rost de atâtea grâne pentru a hrăni caii în tot acest timp. Mai bine să lovească acum și să piară în bătălie decât să-i moară de foame.

Elend încuviință cu o mișcare ușoară a capului. *Asta face lucrurile și mai complicate. Cu zece mii de koloși mai puțin...* Deodată, diferența de forțe era mult mai mică. Elend putea menține asediul, dar un asalt asupra orașului era mult prea riscant.

Oftă.

— N-ar fi trebuit să lăsăm koloșii atât de departe de tabăra principală. Va trebui să-i mutăm înăuntru.

Lui Ham nu păru să-i placă ideea.

— Nu sunt periculoși, spuse Elend. Vin și cu mine îi putem ține sub control. *Aproape tot timpul.*

Ham ridică din umeri. Se întoarse printre rămășițele fumegânde, pregătindu-se să trimită mesageri. Elend păși înainte, apropiindu-se de Vin, care stătea chiar pe marginea stâncii. Înălțimea încă îi dădea un sentiment neplăcut. Vin, însă, abia dacă băga de seamă panta abruptă din față.

— Ar fi trebuit să te pot ajuta să recapeți controlul asupra lor, spuse ea încetișor, cu privirea fixă în zare. Yomen mi-a distras atenția.

— Ne-a distras tuturor atenția. I-am simțit pe koloși în minte, dar chiar și așa, tot nu mi-am dat seama ce se întâmpla. Am recăpătat controlul asupra lor până când te-ai întors, dar mulți erau deja morți.

— Yomen are un Născut-din-Ceață.

— Ești sigură?

Vin încuviință.

Încă ceva, gândi el. Însă își stăpâni năduful. Oștenii săi trebuiau să îl vadă încrezător.

— Îți dau o mie de koloși, zise. Ar fi trebuit să-i împărțim mai devreme.

— Ești mai puternic, spuse Vin.

— Nu suficient de puternic, se pare.

Vin oftă.

— Permite-mi să merg în vale.

Descoperiseră că apropierea ajuta la preluarea controlului asupra koloșilor.

— Voi alege cam o mie, apoi le voi da drumul. Fii pregătită să-i înșfaci de îndată.

Vin făcu semn că a înțeles, apoi păși peste marginea platoului.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că eram prinsă în iureșul luptei, cugetă Vin în timp ce cobora din văzduh. Totul i se părea limpede acum. Și, din nefericire, deznodământul atacului o lăsa și mai închisă în sine și mai neliniștită decât fusese înainte.

Aruncă o monedă și coborî la pământ. Nu se mai sinchisea nici măcar de căderea de la zeci de metri. Își aminti rușinată cum stătea pe zidul care împrejmuia Luthadel, cu teamă să-și folosească allomanția pentru a sări, în ciuda încurajărilor lui Kelsier. Acum putea să coboare de pe o stâncă, gândindu-se totodată la ale ei.

Păși prin pulbere. Cenușa îi ajungea până la pulpe și mersul i-ar fi fost anevoios dacă fludorul nu i-ar fi dat putere. Căderile de cenușă se îndeseau.

Uman se apropie imediat de ea. Nu-și putea da seama dacă acel kolos reacționa pur și simplu la legătura dintre ei sau dacă era îndeajuns de conștient și interesat pentru a o recunoaște. Avea o rană proaspătă pe braț, căpătată în luptă. Își potrivi

pasul cu al ei, în timp ce Vin se îndrepta către ceilalți coloși. Trupul său mătăhălos părea să nu simtă nicio greutate în a străbate cenușa adâncă.

Ca de obicei, puțină emoție răzbătea din tabăra coloșilor. Cu puțin timp înainte, urlaseră însetați de sânge, năpustindu-se unii asupra altora în timp ce bolovanii se prăvăleau de sus. Acum stăteau trântiți în cenușă, adunați în grupuri mici, fără să le pese de răni. Ar fi făcut focul dacă ar mai fi avut niște lemn la îndemână. Câțiva scormoneau și găseau câte o mână de pământ bun de mestecat.

— Neamului tău chiar nu-i pasă, Uman? Întrebă Vin.

Kolosul uriaș își coborî privirea către ea; fața sfâșiată îi sângera ușor.

— Să-i pese?

— Că atâția de-ai voștri și-au pierdut viața, zise Vin.

Putea vedea leșurile împrăștiate, uitate în cenușă, mai puțin cele pregătite pentru ritualul de jupuire, obicei de înmormântare al koloșilor. Câțiva dintre ei încă trudeau, preumblându-se printre trupuri, îndepărtând pielea.

— Avem grijă de ei, spuse Om.

— Da. Îi despuiați de piele. Chiar, de ce faceți asta?

— Sunt morți, răspunse Om, ca și cum asta ar fi fost o explicație mai mult decât suficientă.

Pe margini, un grup mare de koloși se ridicase în picioare, la porunca tăcută a lui Elend. Se îndepărtaseră de tabăra principală, târâindu-și picioarele prin cenușă. Într-o clipită, începură să se uite în jur, fără să se mai miște la unison.

Vin interveni rapid. Își opri metalele, incendie duraluminiu, apoi aprinse zinc într-o Tragere enormă și Ațâță emoțiile koloșilor. După cum era de așteptat, ei i se supuseră imediat, asemenea lui Uman.

Nu era deloc lesne să controlezi atâția, dar nici peste puterile ei. Vin le porunci să fie calmi și să nu ucidă, apoi îi lăsă să se întoarcă în tabără. Din acel moment, aveau să îi rămână în cotloanele minții, fără a mai avea nevoie de allomanție pentru a-i controla. Erau ușor de ignorat cât timp simțirile nu le deveneau prea puternice.

Om se uita la ei.

— Suntem... mai puțini, spuse în cele din urmă.

Vin tresări.

— Da, zise ea. Îți poți da seama de asta?

— Eu… și vocea i se stinse.

Ochii lui mici ca mărgelele erau ațintiți înspre tabără.

— Noi am luptat. Noi am murit. Noi avem nevoie de mai mulți. Noi avem prea multe săbii, zise și arătă cu degetul înspre o movilă mare de metal.

Săbii triunghiulare de koloși, rămase fără stăpân.

Poți controla o populație de koloși cu ajutorul săbiilor, îi spusese Elend cândva. *Luptă pentru a primi săbii mai mari pe măsură ce cresc. Săbiile în plus ajung la koloșii mai tineri, mai mici.*

Dar nimeni nu știe de unde vin aceștia.

— Aveți nevoie de koloși pentru a folosi acele săbii, Uman, spuse Vin.

Uman încuviință.

— Ei bine, va trebui să faceți mai mulți copii.

— Copii?

— Mai mulți. Mai mulți koloși.

— Tu trebuie să ne dai mai mulți, zise Uman uitându-se la ea.

— Eu?

— Tu ai luptat, adăugă el, îndreptând un deget înspre cămașa lui Vin, stropită cu sânge, altul decât al ei.

— Așa este.

— Dă-ne mai mulți.

— Nu înțeleg. Arată-mi, te rog.

— Nu pot, spuse Om, scuturând din cap și vorbind în felul lui apăsat. Nu e cinstit.

— Stai un pic, nu e cinstit?

Era prima judecată de valoare pe care o auzea de la un kolos.

Om o privi, iar pe chip i se putea citi stupoarea. Așa că Vin îi dădu un ghiont Allomantic. Nu știa precis ce să-i ceară să facă, iar asta îi slăbi controlul. Așa că îl Împinse să facă după cum îi trecea prin cap, crezând – dintr-un motiv oarecare – că mintea lui ducea o luptă cu instinctele.

El scoase un țipăt.

Vin făcu un pas înapoi, șocată, dar Uman nu o atacă. Prinse a goni înspre tabăra de koloși, monstru albastru, uriaș pe două picioare, ridicând cenușa în urma sa. Ceilalți se feriră – nu de teamă, căci aveau și acum o expresie de nepăsare pe chip. Însă păreau să priceapă că era mai bine să se dea din calea unui

kolos furios de mărimea lui Uman.

Vin îl urmă cu prudență când Uman se apropie de unul dintre leșurile unui kolos, care încă avea piele. Om nu-i smulse pielea, dar ridică trupul pe umăr și o luă la goană către tabăra lui Elend.

Oh, vai, gândi Vin, lăsând o monedă să cadă și ridicându-se în aer. Săltă pe urmele lui Om, atentă ca nu cumva să-l depășească. Îi trecu prin cap să-i poruncească să se întoarcă, dar nu o făcu. Se comporta neobișnuit, ce-i drept, dar acesta era un lucru bun. De fel, koloșii nu făceau *nimic* neobișnuit. Erau peste măsură de previzibili.

Coborî la postul de gardă și făcu soldaților semn să se retragă. Uman își continuă drumul, gonind prin tabără, alarmându-i pe oșteni. Vin îl urmă, ținând soldații la distanță.

Uman se opri în mijlocul taberei; i se mai dusese un pic din înflăcărare. Vin îl înghionti iar. După ce aruncă o privire împrejur, Uman o porni către partea distrusă a taberei, unde dăduseră atacul soldații lui Yomen.

Vin îl urmă, din ce în ce mai curioasă. Uman nu-și scosese sabia. Nu părea mânios, ci mai degrabă... viu. Ajunse într-un loc unde corturile se prăbușiseră și oamenii muriseră. Trecuseră doar câteva ore de la bătălie, iar oștenii umblau de colo-colo, făcând curățenie. Fuseseră înălțate corturi de triaj chiar lângă câmpul de luptă. Uman se îndreptă către ele.

Ea i-o luă înainte, tăindu-i calea chiar când el ajunse la cortul pentru răniți.

— Uman, îi spuse ea cu grijă. Ce faci?

El o ignoră, trântind cadavrul kolosului în țărână. Abia acum îi jupui pielea. Se desprindea ușor – era unul dintre koloșii mici, a cărui piele atârna în valuri, mult prea mare pentru trupul său.

Uman îndepărtă pielea de tot, ceea ce îi făcu pe câțiva străjeri care priveau să scoată sunete de dezgust. Vin privi cu luare-aminte, în ciuda priveliștii care îi întorcea stomacul pe dos. Simțea că este pe punctul de a înțelege ceva foarte important.

Uman se aplecă și scoase ceva din leșul kolosului.

— Stai, zise Vin făcând un pas în față. Ce-a fost asta?

Uman o ignoră. Mai scoase ceva, și de data aceasta Vin întrezări scânteierea unui metal însângerat. Îi urmări degetele cum se mișcau, izbutind să zărească obiectul înainte ca el să-l scoată și să-l ascundă în palmă.

Un piron. Un piron mic de metal împins înăuntrul kolosului

mort. Avea o fâșie de piele albastră la un capăt, ca și cum…

Ca și cum piroanele fixau pielea, gândi Vin. *Ca niște cuie care țin pânza pe perete.*

Piroane. Piroane ca niște…

Uman recuperă o a patra țepușă, apoi se îndreptă către cort. Chirurgi și soldați se feriră înspăimântați, implorând-o pe Vin să ia măsuri, căci Uman se apropia de patul unui oștean rănit. Kolosul își plimbă privirea peste oamenii fără cunoștință, apoi întinse brațul către unul dintre ei.

Oprește-te! Îi porunci Vin în gând.

Uman se opri. Abia atunci pricepu Vin ce oroare se petrecea.

— Pentru numele Lordului Legiuitor, șopti ea. Voiai să-i transformi în koloși, nu-i așa? Așa luați voi naștere. De aceea nu există koloși copii.

— Eu sunt *uman*, rosti încetișor bestia uriașă.

Hemalurgia poate fi folosită pentru a fura puterile Allomantice și feruchimice și pentru a le transfera altcuiva. În orice caz, un piron hemalurgic poate fi creat prin uciderea unui om obișnuit, care nu este nici Allomant, nici feruchimist. În acest caz, țepușa fură chiar puterea Dăinuirii care există în sufletul acelei persoane. (Puterea care, de fapt, oferă tuturor oamenilor conștiință.)

O țepușă hemalurgică poate extrage această putere, apoi o transferă către altcineva, asigurându-i astfel abilități reziduale asemănătoare celor Allomantice. Până la urmă, trupul Dăinuirii – a cărei urmă minusculă există în orice ființă umană – este aceeași esență care alimentează allomanția.

Și astfel, un kandra care a primit Binecuvântarea Tăriei devine de fapt stăpân peste o fărâmă de putere înnăscută, aidoma arderii de fludor. Binecuvântarea Prezenței asigură o capacitate mentală într-un mod similar, în timp ce Binecuvântarea Conștiinței este abilitatea care crește acuitatea simțurilor, iar Binecuvântarea Statorniciei oferă tărie emoțională.

38

Uneori, Fantomă uita că ceața încă se afla acolo. Pentru el, era ceva atât de palid, de translucid. Aproape invizibil. Stelele de pe cer luminau ca un milion de pietre de calcar luminos. Frumusețea aceea o vedea doar el.

Se întoarse, privind peste rămășițele arse ale clădirii. Lucrătorii

skaa se strecurau cu băgare de seamă printre resturile învălmășite. Fantomă trebuia să se străduiască să nu uite că ei nu puteau vedea bine în întunericul nopții. Trebuia să-i țină cât mai laolaltă, folosind deopotrivă pipăitul și vederea.

Duhoarea era, firește, oribilă. Și totuși, arderea de fludor părea să o mai domolească. Pesemne că forța pe care i-o dădea îi oferea și capacitatea de a evita reacții nedorite, ca vomitatul sau tusea. Când era mai tânăr își pusese întrebări despre combinarea cositorului cu fludor. Alte perechi Allomantice erau potrivnice – oțelul Împingea metalele, fierul le Trăgea. Cuprul ascundea allomanții, bronzul îi scotea la iveală. Zincul ațâța emoții, alama le potolea. Și totuși, cositorul și fludorul nu păreau opuse – unul îmbunătățea trupul, celălalt simțurile.

Însă *erau* opuse. Cositorul îi ascuțise atingerea într-atât, încât la început fiecare pas i se păruse chinuitor. Fludorul îi fortifica trupul, făcându-l rezistent la durere – așa că, atunci când își croi drum printre ruinele înnegrite, picioarele nu-l durură atât de rău. La fel, de unde lumina îl orbise cândva, fludorul îi permitea acum să reziste mult mai mult până să-și acopere ochii.

Cele două metale erau opuse, însă complementare – asemeni altor perechi de metale Allomantice. I se părea *just* să le poată folosi pe amândouă. Cum ar fi supraviețuit fără fludor? Ar fi fost un om cu jumătate de abilitate. Acum era însă complet.

Cu toate acestea, se întreba cum ar fi fost să mai aibă și alte puteri: Kelsier îi oferise fludorul. Ar fi putut el oare să-l blagoslovească, de asemenea, cu fier și cu oțel?

Un om se îngrijea de rândul de lucrători. Se numea Franson; el era cel care îi ceruse lui Fantomă să îi salveze sora. Execuția era peste o zi. Curând, copila avea să fie aruncată și ea într-o clădire în flăcări, însă Fantomă căuta soluții pentru a împiedica asta. Deocamdată nu putea face mare lucru. Așa că, până una-alta, Franson și oamenii săi săpau.

Trecuse ceva timp de când Fantomă fusese să-i cerceteze pe Cetățean și pe sfetnicii săi. Le împărtășise informațiile strânse lui Sazed și lui Boare, iar ei păruseră recunoscători. În orice caz, cu paza întărită în jurul casei Cetățeanului, îi sugeraseră că era mult prea riscant și nesăbuit să-l mai spioneze până ce nu stabileau ce aveau de gând cu orașul. Fantomă le ascultase sfatul, deși simțea că devine tot mai nerăbdător. Îi era dor să o vadă pe Beldre, fata tăcută cu ochi întristați.

Nu o cunoștea. Nu se putea păcăli singur în privința asta. Și totuși, când se văzuseră și vorbiră atunci, ea nu țipase, nu-l trădase. Păruse nedumerită de el. Era un semn bun, nu?

Nerodule, își spuse. *E sora Cetățeanului însuși! Discuția cu ea aproape că te-a costat viața! Concentrează-te la sarcina pe care o ai acum*.

Fantomă se mai uită un timp la oamenii ce trudeau. În cele din urmă, Franson – murdar și istovit – se apropie în lumina stelelor.

— Domnia Ta, zise Franson, am cercetat această parte de patru ori deja. Oamenii din galerie au dat tot molozul și cenușa deoparte, și au scormonit prin ele de două ori. Orice trebuia să găsim, am găsit.

Fantomă încuviință. Franson avea probabil dreptate. Fantomă scoase o mică pungă din buzunar și i-o întinse lui Franson.

— Plata, zise Fantomă, pentru ceilalți. Au trudit aici trei nopți.

— Sunt prieteni, Domnia Ta. Vor doar s-o vadă pe soră-mea salvată.

— Oricum ar fi, plătește-i. Și zi-le să dea cât mai iute monedele pe hrană și provizii – înainte să le interzică Quellion în oraș.

— Da, Domnia Ta, spuse Franson, apoi privi într-o parte, spre stâlpii arși ce încă stăteau în picioare. Acolo așezaseră și lucrătorii obiectele găsite printre dărâmături – nouă cranii umane. Aruncau umbre înfiorătoare în lumina nopții. Rânjeau, arse și înnegrite.

— Domnia Ta, aș putea ști la ce bune toate astea?

— Am privit clădirea arzând din temelii. Eram aici când sărmanii oameni au fost înghesuiți în casă și încuiați. Nu am putut face nimic.

— Îmi... pare rău, Domnia Ta.

Fantomă clătină din cap.

— A trecut de-acum. În orice caz, putem învăța ceva din moartea lor.

— Domnia Ta?

Fantomă privi craniile. În ziua în care privise această clădire cuprinsă de flăcări – prima dată când asistase la una dintre execuțiile Cetățeanului – Durn îi spusese ceva. Fantomă îi ceruse informații despre slăbiciunile Cetățeanului, ceva care să-l ajute să-l învingă. Durn îi oferise un singur lucru drept răspuns.

Numără craniile.

Fantomă nu avusese până atunci șansa să cerceteze pontul

primit. Știa că Durn l-ar fi lămurit dacă l-ar fi luat mai tare, dar amândoi păruseră să înțeleagă ceva important. Fantomă trebuia să descopere de unul singur. Trebuia să afle ce făcea Cetățeanul.

Așa și făcuse.

— Zece oameni au fost trimiși la moarte în această clădire, zise Fantomă. Zece oameni. Nouă cranii.

Omul se încruntă.

— Și ce ne spune nouă asta?

— Ne spune că există o cale pentru a o scăpa pe sora ta.

— Nu știu ce să cred, Lord Boare, spuse Sazed.

Erau așezați la masă în una dintre bodegile skaa din Urteau. Alcoolul curgea în voie, iar țăranii skaa aglomeraseră locul, în ciuda întunericului și a cețurilor.

— Ce vrei să spui? Întrebă Boare.

Stăteau singuri, deși Goradel și trei dintre namilele lui se aflau la masa de alături, îmbrăcați în straie de stradă.

— Mi se pare foarte straniu, zise Sazed. E destul de ciudat că skaa au propriile bodegi. Dar skaa în oraș, noaptea?

Boare ridică nepăsător din umeri.

— Poate că teama lor de noapte era mai degrabă provocată de influența Lordului Legiuitor decât de cețuri. Cu străjeri pe străzi cu privirea după hoți, erau și alte pricini decât cețurile pentru a rămâne în casă pe timp de noapte.

Sazed scutură din cap.

— Am cercetat lucrurile acestea, Lord Boare. Teama poporului skaa față de cețuri era o superstiție adânc înrădăcinată în mentalitatea lor – făcea parte din viața lor. Iar Quellion a făcut-o bucăți în mai puțin de un an.

— Of, cred că mai curând vinul și berea s-au ocupat de asta, remarcă Boare. Ai fi surprins să afli de ce sunt capabili oamenii pentru a se intoxica cum se cuvine.

Sazed aruncă o privire cupei lui Boare – părea că omului i-au căzut cu tronc bodegile skaa, în ciuda faptului că era silit să poarte veșminte comune. Desigur, veșmintele probabil că nu mai aveau însemnătate. Dacă gura lumii și-ar fi făcut treaba măcar pe jumătate, oamenii ar fi trebuit să facă deja legătura între Boare și oaspeții care se întâlniseră cu Quellion cu doar câteva zile înainte. Și, acum că Sazed poposise la birt, toate bănuielile fură confirmate. Identitatea lui Sazed nu putea fi

nicicum ascunsă. Naționalitatea sa era evidentă. Era prea înalt, prea chel, și avea fața aceea tipică de terrisian cu trăsături lăsate și urechi clăpăuge din cauza numeroșilor cercei.

Timpul anonimatului trecuse, iar Boare profitase din plin de el.

Câtă vreme oamenii nu știuseră cine era, izbutise să obțină atât bunăvoință, cât și legături în lumea locală a fărădelegii. Acum putea, împreună cu Sazed, să bea în liniște ceva, fără să atragă prea mult atenția. Boare, desigur, îi Domolea pe cei din preajmă pentru a se asigura de asta – însă, chiar și așa, Sazed era impresionat. Pentru cineva atât de atașat de lumea bună ca Boare, acesta făcea o treabă deosebit de bună amestecându-se cu lucrătorii skaa.

Un grup de bărbați hohoteau la o masă alăturată, iar Boare zâmbi, apoi se ridică și se duse să li se alăture. Sazed rămase unde era, cu o ulcică de vin neatinsă pe masă. Exista un motiv evident, după părerea sa, pentru care skaa nu se mai temeau să iasă în cețuri. Superstițiile le fuseseră covârșite de ceva mai puternic: Kelsier. Cel pe care, acum, îl numeau Lord al Cețurilor.

Biserica Supraviețuitorului se întinsese mai mult decât s-ar fi așteptat Sazed. Nu era organizată în același fel în Urteau precum în Luthadel, și părea să pună accent pe alte lucruri, însă rămânea faptul că îl venerau pe Kelsier. De fapt, diferențele făceau întregul fenomen cu atât mai fascinant.

Ce-mi scapă oare? Gândi Sazed. *Care sunt ițele aici?*

Cețurile ucideau. Însă oamenii aceștia ieșeau în cețuri. De ce nu se temeau de ele?

Nu este problema mea, își spuse Sazed*. Trebuie să-mi păstrez concentrarea. Mi-am lăsat să aștept studiul religiilor din portofoliu.* Se apropia de sfârșit, iar asta îl îngrijora. Până acum, fiece religie cercetată se dovedise plină de inconsistențe, contradicții și fisuri logice. Se temea tot mai mult că, din atâtea sute de religii stocate în metalmințile sale, n-avea să poată scoate nicicând adevărul.

Un semn făcut de Boare îl abătu de la cugetările sale. Așa că se ridică – străduindu-se să nu-și arate deznădejdea – și porni către masa cealaltă. Cei de la masă îi făcură loc.

— Mulțumesc, rosti Sazed așezându-se.

— Ți-ai uitat pocalul, prietene terrisian, îl anunță unul dintre bărbați.

— Iertare, zise Sazed. Nu m-am atașat niciodată prea mult de

intoxicanți. Vă rog să nu vă simțiți jigniți. Generosul vostru dar a fost, totuși, apreciat.

— Întotdeauna vorbește așa? Întrebă unul dintre bărbați, uitându-se la Boare.

— N-ai mai cunoscut niciun terrisian, așa e? Întrebă altul.

Sazed se înroși în obraji, iar Boare, văzându-l, chicoti, punându-i o palmă pe umăr.

— Prea bine, domnilor. V-am adus terrisianul, cum ați cerut. Haideți, întrebați-l.

Erau șase localnici la masă – toți mineri, din ce-și dădea seama Sazed. Unul dintre ei se aplecă peste tăblia mesei, cu mâinile încleștate în față, cu articulațiile degetelor zgâriate de pietriș.

— Boare zice o mulțime de chestii, spuse cu voce joasă bărbatul. Dar lumea, pe-aici, se alege mereu cu promisiuni. Quellion zicea cam aceleași lucruri acum un an, când a preluat cârmuirea după ce s-a dus Straff Venture.

— Da, făcu Sazed. Îți înțeleg scepticismul.

— Numai că, spuse bărbatul ridicând un braț, terrisienii nu mint. Sunt oameni buni. Toată lumea știe asta – lorzi, skaa, hoți și obligatori.

— Așa că am vrut să vorbim cu tine, zise un altul. Poate că tu ești altfel, poate că o să ne minți. Dar mai bine s-o auzim de la un terrisian decât de la un Domolitor.

Boare clipi, făcând un gest de surpriză abia perceptibil. Nu-și dăduse seama, se pare, că erau conștienți de abilitățile sale.

— Întrebați, rosti Sazed.

— De ce ai venit în oraș? Întrebă un bărbat.

— Ca să preiau controlul asupra lui.

— Ce-ți pasă? Întrebă altul. De ce ar vrea fiul lui Venture să pună mâna pe Urteau?

— Din două motive, spuse Sazed. Mai întâi, pentru resursele pe care le are de oferit orașul. Nu pot vorbi mai în amănunt, e de ajuns să spun că, din motive economice, orașul vostru este teribil de râvnit. Al doilea motiv, însă, e la fel de important. Lordul Elend Venture este unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Crede că poate ajuta mai bine norodul decât actuala cârmuire.

— Nici n-ar fi greu, mormăi unul dintre meseni.

Un altul clătină din cap.

— Ce? Vreți să dați orașul înapoi familiei Venture? Un an doar,

și ați și uitat ce făcea Straff în orașul ăsta?

— Elend Venture nu este tatăl său, spuse Sazed. E un om demn de a fi urmat.

— Și poporul din Terris? Îl întrebă un skaa. Ei îl urmează?

— Într-un fel. Cândva, națiunea mea a încercat să se conducă singură, cum faceți voi acum. Dar și-au dat seama, totuși, de avantajele unei alianțe. Poporul meu s-a mutat în Stăpânirea Centrală și a acceptat protecția lui Elend Venture. *Evident că*, își spuse Sazed, *ar prefera să mă urmeze pe mine, dacă aș vrea să le fiu rege*.

La masă se lăsă liniștea.

— Nu știu, zise unul dintre bărbați. Noi ce treabă avem, oricum, să vorbim despre asta? Quellion domnește, iar străinii ăștia nu au o armată cu ajutorul căreia să-i ia tronul. Ce rost are?

— Lordul Legiuitor s-a prăbușit în fața noastră când nu aveam nicio armată, arătă Boare, iar Quellion însuși a răpit cârmuirea de la nobili. Schimbările se pot petrece.

— Nu încercăm să alcătuim vreo armată și nici vreo rebeliune, se grăbi să adauge Sazed. Vrem doar să începeți să... gândiți. Să vorbiți cu prietenii voștri. Se vede că sunteți bărbați de vază. Poate că, dacă Quellion aude că poporul e nemulțumit, va începe să se schimbe.

— Poate, zise unul dintre meseni.

— Nu ne trebuie oamenii ăștia din afară, repetă celălalt. Supraviețuitorul Flăcărilor a venit să se ocupe de Quellion.

Sazed clipi, nedumerit. *Supraviețuitorul Flăcărilor?* Observă un surâs viclean pe buzele lui Boare – Domolitorul mai auzise despre asta, și părea să urmărească reacția lui Sazed.

— Supraviețuitorul nu are a face cu asta, zise unul dintre bărbați. Nu pot să cred că vă *gândiți* măcar la răscoală. Mare parte din lume e în haos, dacă ați auzit veștile! N-ar trebui să fim mulțumiți cu ce avem?

Supraviețuitorul? Kelsier? Gândi Sazed. *Dar par să-i fi dat un titlu nou. Supraviețuitorul Flăcărilor?*

— Îți zvâcnește un mușchi pe față, Sazed, șopti Boare. Ai putea să întrebi. Nu-i nimic rău în a întreba, așa-i?

Nimic rău în a întreba.

— Supraviețuitorul... Flăcărilor? Întrebă Sazed. De ce îl numiți astfel pe Kelsier?

— Nu Kelsier, zise unul dintre meseni. Celălalt Supraviețuitor. Ăla nou.

— Supraviețuitorul din Hathsin a venit să-l alunge pe Lordul Legiuitor, zise un bărbat. Așadar, nu putem presupune că Suprevieţuitorul Flăcărilor a venit să-l alunge pe Quellion? Poate ar *trebui* să-i ascultăm pe oamenii aceștia.

— Dacă Supraviețuitorul a venit să-l alunge pe Quellion, zise un altul, atunci n-o să avem nevoie de ajutorul ăstora. Ei vor doar să aibă orașul pentru ei.

— Iertați-mă, spuse Sazed. Am putea să-l... întâlnim pe acest Supraviețuitor nou?

Bărbații de la masă schimbară priviri.

— Rogu-vă. Am fost prieten al Supraviețuitorului din Hathsin. Mi-ar plăcea mult să cunosc un om pe care l-ați socotit vrednic de a fi urmașul lui Kelsier.

— Mâine, zise unul dintre bărbați. Quellion încearcă să ascundă datele, dar tot se află. Vor fi execuții lângă Groapa Pieței. Să fii acolo.

Chiar și acum, abia dacă pot întrezări magnitudinea acestor lucruri. Evenimentele care au avut de-a face cu sfârșitul lumii par și mai vaste încă decât Ultimul Imperiu și oamenii săi. Simt urme a ceva străvechi, o prezență fragmentată, ceva ce se întinde în vid. Am cercetat cu stăruință și am izbutit să aflu un nume doar: Adonasius. Cine sau ce a fost, asta n-am izbutit încă să aflu.

39

Tensoon stătea pe labele din spate. Îngrozit.

Cenușa cădea din văzduh precum cioburile, plutind, făcând aerul însuși să arate pătat, bolnăvicios. Chiar unde poposise, pe culmea bătută de vânturi a unui deal, exista un strat de cenușă ce acoperea ierburile. Câțiva copaci aveau ramurile rupte sub apăsarea necontenită a cenușii adunate.

Cum de nu văd? Își spuse. *Cum de se pot ascunde în vizuina căreia îi zic Patrie, mulțumindu-se să lase pământul de deasupra pradă morții?*

Tensoon trăise, și el, totuși sute de ani și pricepea, în parte, sleita lehamite a celor din Prima și A Doua Generație. Simțea și el asta, uneori. O dorință de a aștepta pur și simplu. De a-și irosi leneș anii, mulțumit, în Patrie. Văzuse lumea de afară – mai mult

decât orice om sau kolos. Ce-i trebuia mai mult?

Secunzii îl socotiseră mai conservator întru dogme și mai ascultător decât frații săi de generație, și asta fiindcă voise necontenit să plece din patrie și să servească în Contracte. A Doua Generație nu-l înțelesese defel. Tensoon nu servise din dorința de a-și arăta ascultarea. O făcuse de frică: spaima de a nu deveni mulțumit de sine și apatic precum Secunzii, de a nu începe să creadă că lumea exterioară nu însemna nimic pentru poporul kandra.

Clătină din cap, apoi se ridică în cele patru picioare și o porni în salturi pe panta dealului, azvârlind rotocoale de cenușă în aer la fiecare săritură. Așa înfricoșătoare cum deveniseră lucrurile, ceva îl bucura. Trupul copoiului îi venea ca turnat. Avea o putere – capacitate de mișcare – imposibil de egalat de vreo formă umană. Parcă asta era forma pe care ar fi trebuit s-o aibă *de la bun început*. Ce trup mai bun se putea găsi pentru un kandra cu un dor de ducă necontenit? Un kandra care-și părăsise Patria mai adesea decât oricare altul, slujind sub teribili stăpâni umani, totul din frica de a nu se complace?

Își croi drum printre copacii răriți, peste dealuri, nădăjduind că pătura de cenușă n-avea să-l încurce prea mult. Pulberea căzătoare îi afecta pe kandra – îi afecta mult. Aveau legende despre chiar acest moment. La ce mai era bună Prima Învoială, la ce bună așteptarea, protejarea Încrederii? Pentru cei mai mulți dintre kandra, aceste lucruri deveniseră valori în sine.

Însă *însemnau* ceva. Aveau o origine. Tensoon nu trăise pe atunci. Dar cunoscuse Prima Generație și fusese crescut de A Doua. Devenise adult în vremurile când Prima Învoială – Încrederea, Decizia fuseseră mai mult decât vorbe. Prima Învoială reprezenta un set de instrucțiuni. Acțiuni ce trebuiau înfăptuite atunci când se sfârșea lumea. Nu doar ceremonie și metaforă. Știa că pe unii kandra îi înfricoșa conținutul său. Era mai bine, pentru ei, ca Prima Învoială să fie un curs filosofic, abstract – fiindcă dacă ar fi fost încă ceva concret, încă relevant, atunci asta le-ar fi cerut sacrificii uriașe.

Tensoon se opri din goană. Se găsea în cenușa deasă, neagră, până la genunchii săi de câine. Locul i se părea oarecum cunoscut. Se întoarse spre sud, înaintând printr-o scobitură mică, pietroasă – cu pietrele ajunse acum movilițe întunecate – căutând un loc în care mai fusese, cu mai bine de un an în

urmă. Un loc pe care-l vizitase după ce se ridicase împotriva lui Zane, stăpânul său, și plecase din Luthadel pentru a se întoarce în Patrie.

Sări peste câteva pietroaie, apoi coti pe după un stâncăriș golaș, desprinzând, în trecere, cocoloașe de cenușă. La cădere. Acestea se sfărâmau, adăugând și mai multă pulbere în aer.

Și acolo era. Scobitura în stâncă, locul unde se oprise cu un an în urmă. Își amintea locul, cu toate că nu mai arăta la fel din cauza cenușii. Binecuvântarea Prezenței îl ajuta iarăși. Cum s-ar fi descurcat fără ea?

N-aș fi în stare să cuget fără ea, își zise zâmbind amar. Coborârea Binecuvântării peste o nălucă de ceață o făcea pe aceasta să se trezească la adevărata sa viață. Fiecare kandra avea una dintre cele patru: Prezența, Tăria, Stabilitatea sau Înțelegerea. Nu conta pe care o căpăta; oricare dintre cele patru îi oferea rațiune, transformând năluca de ceață într-un kandra pe deplin conștient.

Pe lângă asta, fiecare Binecuvântare mai oferea ceva. O putere. Însă erau povești cu kandra ce căpătaseră mai mult decât una, luându-le de la alții.

Tensoon vârî o labă în adâncitură, scormonind prin cenușă ca să scoată la iveală ce ascunsese în urmă cu un an. Le găsi iute, și rostogoli unul, apoi pe celălalt, pe lespedea de dinaintea sa. Două piroane mici de fier lustruit. Era nevoie de două piroane pentru a alcătui o Binecuvântare. Tensoon nu știa de ce. Așa stăteau, pur și simplu, lucrurile.

Tensoon se întinse la pământ, comandând pielii de pe umărul său să se desfacă, și absorbi țepușele în trup. Le deplasă prin mușchi și ligamente – dizolvând câteva organe și re-alcătuindu-le cu piroanele în ele.

Simți îndată cum puterea se revarsă în el. Trupul i se întări. Era mai mult decât o simplă adăugare de mușchi – asta o putea face realcătuindu-și corpul. Nu, piroanele dădeau fiecărui mușchi o tărie în plus, făcându-i să lucreze mai bine, mai cu putere, decât ar fi putut-o face altminteri.

Binecuvântarea Tăriei. Furase cele două piroane din trupul lui Oreseur. Fără Binecuvântarea asta, Tensoon n-ar fi izbutit s-o urmeze pe Vin, cum făcuse în anul petrecut împreună. Îi dubla, chiar și mai mult, puterea și rezistența fiecărui mușchi. Nu putea controla sau schimba nivelul acelei tării adăugate – asta nu era

feruchimie sau allomanție, ci altceva. Hemalurgie.

O persoană murise pentru a crea fiece piron. Tensoon încercă să nu se gândească la asta prea mult, la fel cum se străduia să nu se gândească la faptul că avea această Binecuvântare doar pentru că o furase de la un membru al propriei sale generații. Lordul Legiuitor le oferise piroanele, secol după secol, în numărul solicitat, astfel ca poporul kandra să-și poată făuri generații noi.

Avea patru piroane acum, două Binecuvântări, și era unul dintre cei mai puternici kandra în viață. Mușchii i se încordară și Tensoon sări încrezător din vârful stâncărișului, căzând, fără să-și facă vreun rău, de la vreo șapte metri în cenușa de dedesubt. O porni din loc, alergând și mai iute acum. Binecuvântarea Tăriei se asemuia cu puterea unui Allomant ce consuma fludor, însă nu era la fel. Nu-l putea face pe Tensoon să se deplaseze la nesfârșit, și nici nu putea arde metal pentru o izbucnire proaspătă de putere. Însă, pe de altă parte, nu avea nevoie de vreun metal ca să o alimenteze.

Se îndrepta spre răsărit. Prima Învoială era limpede. Când Năruire avea să se întoarcă, kandra trebuiau să-și caute Tatăl pentru a-l sluji. Din păcate, Tatăl era mort. Prima Învoială nu lua în discuție această posibilitate. Așa că – neputându-și găsi Tatăl – Tensoon făcu ce credea că-i mai bine. Porni să o caute pe Vin.

Am crezut, inițial, că un kolos era o combinație de doi oameni făcuți unul. Dar greșeam. Kolossii nu sunt făcuți din doi oameni, ci din cinci, după cum arătau piroanele necesare pentru a-i făuri. Nu cinci trupuri, firește, ci cinci suflete. Fiecare pereche de piroane oferă ceea ce kandra numesc Binecuvântarea Tăriei. Însă fiecare piron schimonosește câte un pic trupul unui kolos, făcându-l din ce în ce mai puțin uman. Acesta este costul hemalurgiei.

40

— Nimeni nu știe exact cum sunt făcuți Inchizitorii, zise Elend, aflat în partea din față a cortului, adresându-se unei mici adunări care-i includea pe Ham, Cett, scribul Noorden și abia însănătoșitul Demoux. Vin stătea în spate, încercând încă să-și lămurească în minte ce descoperise. Umani… toți kolossii… fuseseră oameni cândva.

— Avem însă, pe acest subiect, multe teorii, continuă Elend.

Odată ce Lordul Legiuitor a căzut, Sazed și cu mine am întreprins anumite cercetări și am descoperit niște lucruri interesante de la obligatorii pe care i-am anchetat. De pildă, că Inchizitorii sunt făcuți din oameni obișnuiți – care-și amintesc cine sunt, dar capătă noi puteri Allomantice.

— Asta reiese și din experiența noastră cu Marsh, zise Ham. Își amintea cine este, chiar și cu toate piroanele acelea înfipte prin trup. Și a căpătat puterile unui Născut-din-Ceață când a devenit Inchizitor.

— Pardon, zise Cett, dar ar putea să-mi explice și mie cineva ce mama naibii are asta de-a face cu asediul cetății? Nu-i nici picior de Inchizitor pe-acolo.

Elend își încrucișă brațele pe piept.

— E important, Cett, fiindcă nu suntem în război doar cu Yomen. Ceva ce nu înțelegem, ceva mult mai de seamă decât soldații aceia din Fadrex.

Cett pufni.

— Tot mai crezi în trăncăneala asta cu judecata de apoi, zei și toate cele?

— Noorden, zise Elend privindu-l pe scrib. Spune-i, rogu-te, Lordului Cett ce mi-ai spus mie astăzi, mai devreme.

Fostul obligator încuviință din cap.

— Ei bine, Domnia Ta, e așa. Numerele care reprezintă procentele celor îmbolnăviți de cețuri sunt *prea* exacte ca să fie naturale. Natura e haos organizat – întâmplare pe o scară mai mică, modele pe o scară mai mare. Nu pot crede că ceva natural ar fi putut produce asemenea rezultate precise.

— Cum adică? Întrebă Cett.

— Păi, Domnia Ta, închipuie-ți că auzi o bocănitură undeva, din afara cortului. Dacă se repetă când și când, fără intervale exacte, atunci ar putea fi vântul ce bate pânza desprinsă de pe un stâlp de cort. Dar dacă se repetă la intervale exacte, știi că e o persoană care bate în stâlpul acela. Vei putea să faci pe loc diferența, fiindcă știi deja că natura poate fi repetitivă, dar nu *exactă*. Așa și cu numerele, Domnia Ta. Sunt prea organizate, prea repetitive pentru a fi naturale. Cineva le-a făurit.

— Spui că o persoană i-a îmbolnăvit pe soldați?

— O persoană? Nu, n-aș spune că o persoană. Dar *ceva inteligent* trebuie s-o fi făcut. E singura concluzie pe care-o pot trage. Ceva cu un țel, ceva ce dorește să fie precis.

Cei prezenți tăceau.

— Și asta are cumva de-a face cu Inchizitorii, Domnia Ta? Întrebă Demoux precaut.

— Are, zise Elend. Cel puțin, are dacă gândești ca mine, lucru pe care, recunosc, nu-l fac prea mulți.

— Fie că e bine sau rău… zise Ham zâmbind.

— Noorden, ce știi despre felul în care sunt făcuți Inchizitorii? Întrebă Elend.

Scribul se arătă stânjenit.

— Eu eram la Cantonul Ortodoxiei, cum știți poate, nu la Cantonul Inchiziției.

— Dar ceva zvonuri trebuie să fi fost.

— Păi da, desigur, zise Noorden. Mai mult decât zvonuri, de fapt. Obligatorii cei mai mari în rang încercau *mereu* să descopere de unde-și luau Inchizitorii puterea. Exista o rivalitate între Cantoane, și… ei bine, presupun că Domniei Tale nu-i pasă de așa ceva. În orice caz, zvonuri… *existau*.

— Și?

— Se spunea… se spunea că un Inchizitor era un amestec din mai mulți oameni. Ca să facă unul, Cantonul Inchiziției trebuia să obțină un grup întreg de allomanți, apoi să le combine puterile într-una singură.

Se lăsă, din nou, tăcerea. Vin își trase picioarele sub ea, cuprinzându-și genunchii cu brațele. Nu-i plăceau discuțiile despre Inchizitori.

— Pe Lordul Legiuitor! Exclamă încetișor Ham. Asta e! *De asta* erau atât de dornici Inchizitorii să vâneze Cețurieni skaa! Nu vedeți? Nu doar fiindcă Lordul Legiuitor poruncise să fie uciși cei cu sângele amestecat – ci pentru ca Inchizitorii să se poată perpetua! Le trebuiau allomanți pe care să-i ucidă, ca să facă noi Inchizitori!

Elend, din față, încuviință.

— Cumva, piroanele din trupurile Inchizitorilor transferă puterea Allomantică. Ucizi opt Cețurieni și dai puterile lor unui singur om precum Marsh. Sazed mi-a spus cândva că Marsh ezita mereu să vorbească despre ziua când fusese făcut Inchizitor, însă spunea că ar fi fost… „mizerie”.

Ham încuviință.

— Și când Kelsier și Vin au intrat în camera lui, în ziua în care a fost luat și făcut Inchizitor, au găsit acolo un cadavru. Doar că la

început au crezut că era chiar Marsh!

— Mai târziu, Marsh a zis că mai mult de o persoană fusese ucisă acolo, zise încetișor Vin. Doar că nu mai rămăsese… destul din ei ca să-ți poți da seama.

— Din nou, zise Cett, ce rost au toate astea?

— Păi, se pare că reușesc foarte bine să te irite, zise în glumă Ham. Mai este *nevoie* de vreun alt motiv?

Elend le aruncă priviri înnegurate.

— Rostul este, Cett, că Vin a descoperit ceva la începutul săptămânii.

Grupul se întoarse către ea.

— Kolossii, zise Vin, sunt făcuți din oameni.

— Cum? Se încruntă Cett. E absurd.

— Nu, clătină Vin din cap. Sunt sigură că-i așa. M-am uitat la kolossi vii. Pe sub pieile acelea de pe corpuri, sunt străpunși de piroane. Mai mici decât cele ale Inchizitorilor și din alte metale, dar toți kolossii le au.

— Nimeni nu a izbutit să-și dea seama de unde vin kolossii noi, zise Elend. Lordul Legiuitor și-a păzit secretul, care a ajuns unul dintre cele mai bine păzite mistere ale timpului nostru. Kolossii par să se ucidă unii pe alții adesea, dacă cineva nu-i ține din scurt. Dar mereu numărul lor pare să se mărească. Oare cum?

— Fiindcă își sporesc necontenit rândurile, zise Ham coborându-și lent bărbia în piept. Din satele pe care le jefuiesc.

— V-ați întrebat vreodată? Zise Elend, de ce, când cu asediul de la Luthadel, armata de kolossi a lui Jastes a atacat un sat oarecare înainte să ne înfrunte? Ființele astea aveau nevoie să-și sporească numărul.

— Umblă în două picioare, zise Vin, poartă haine, susțin că sunt umani. Și totuși nu-și mai amintesc cum e să fii om. Mințile le-au fost sfărâmate.

— Alaltăieri, Vin a convins în sfârșit pe unul să-i arate cum se fac kolossii cei noi. Din ce-a făcut, și din ce-a zis atunci, credem că încerca să *combine* doi oameni într-unul. Asta ar face o creatură cu puterea a doi oameni, dar cu mintea niciunuia.

— O a treia artă, zise Ham ridicând privirea, o a treia cale de folosire a metalelor. Avem allomanția, care trage putere din metalele însele. Apoi feruchimia, care folosește metalele pentru a trage putere din propriul corp, și ar mai fi…

— Marsh îi zicea hemalurgie, zise încetișor Vin.

— Hemalurgie… Care folosește metalele pentru a trage putere din corpul *altcuiva*.

— Nemaipomenit, făcu Cett? Și rostul care-i?

— Lordul Legiuitor a creat servitori care să-l ajute, zise Elend. Folosind arta asta… hemalurgia… a făcut acești soldați, cărora le spunem kolossi. A făcut iscoade, pe care-i numim kandra. Și a făcut preoți, pe care-i numim Inchizitori. Pe toți i-a făurit cu slăbiciuni, ca să-i poată controla.

— Am învățat cum să controlez kolossii datorită lui Tensoon. Fără să vrea, mi-a arătat secretul. A menţionat că kolossii și kandra sunt veri, și mi-am dat seama că-i pot controla pe unii la fel ca și pe ceilalți.

— Și… tot nu văd unde vreți să ajungeți cu asta, zise Demoux, mutându-și privirea de la Vin la Elend.

— Inchizitorii au probabil aceeași slăbiciune, Demoux, zise Elend. Hemalurgia lasă mintea… rănită. Dă voie unui Allomant să se strecoare și s-o ia în stăpânire. Nobilimea s-a întrebat mereu ce-i făcea pe Inchizitori să aibă un asemenea devotament fanatic pentru Lordul Legiuitor. Nu erau ca obligatorii obișnuiți, ci mult mai ascultători. Zeloși fără limite.

— I s-a întâmplat lui Marsh, șopti Vin. Prima dată când l-am întâlnit, după ce fusese făcut Inchizitor, părea diferit. Dar a devenit și mai ciudat în anii de după Prăbușire. Până la urmă l-a atacat pe Sazed, a încercat să-l ucidă.

— Ce încercăm să sugerăm noi, zise Elend, e că cineva controlează Inchizitorii și kolossii. Ceva se folosește de slăbiciunile pe care le-a pus în ei Lordul Legiuitor și îi folosește ca pioni. Necazurile suferite, haosul de după Prăbușire… *nu* e pur și simplu haos. Nu mai mult decât numărul celor care se îmbolnăvesc de la cețuri. Știu că pare evident, dar lucrul de căpătâi e că acum știm metoda. Înțelegem de ce pot fi controlați și cum sunt controlați.

Elend continuă să se plimbe de colo-colo, lăsând o urmă pe podeaua murdară a cortului.

— Cu cât mă gândesc mai mult la descoperirea lui Vin, cu atât ajung să cred că toate acestea au legătură între ele. Kolossii, kandra și Inchizitorii nu sunt trei entități separate, bizare, ci părți ale unui singur fenomen coerent. Acum, la suprafață… faptul că știm despre această a treia artă… hemalurgia… nu pare cine știe ce. Nu intenționăm s-o folosim pentru a face mai

mulți kolossi, atunci la ce ne folosește cunoașterea?
Cett dădu din cap, de parcă Elend i-ar fi rostit gândurile. Elend, totuși, pierduse un pic șirul și se uita pierdut prin ușile de pânză ale cortului, reflectând. Altădată făcea asta mai adesea, în vremurile când se dedica mai mult studiului. Nu respinsese întrebărilor lui Cett. Își rostea propriile îngrijorări, își urma propria gândire logică.
— Războiul pe care-l ducem, continuă Elend, n-are a face doar cu soldații. Nu are a face doar cu kolossii, ori cu cucerirea orașului Fadrex. Are legătură cu succesiunea de evenimente pe care am declanșat-o, fără să vrem, când l-am doborât le Lordul Legiuitor. Hemalurgia – originile kolossilor – e parte dintr-un model. Numărul celor care se îmbolnăvesc de la cețuri e și el parte. Cu cât mai puțin vedem haos și mai multă *structură*, cu atât mai bine vom înțelege cu ce ne luptăm aici și cum vom putea să-l înfrângem.
Elend se întoarse spre ceilalți.
— Nordeen, vreau să-ți canalizezi cercetările spre altceva. Am presupus, până acum, că mișcările kolossilor ar fi întâmplătoare. Nu mai sunt convins că este adevărat. Cercetează rapoartele mai vechi ale pândarilor noștri. Fă liste cu deplasări. Fii atent, îndeosebi, la trupele de kolossi despre care știm exact că *nu s-au aflat* sub controlul vreunui Inchizitor. Vreau să văd dacă putem descoperi de ce se duc acolo unde se duc.
— Da, Domnia Ta, zise Nordeen.
— Restul rămâneți în alertă. Nu mai vreau vreo greșeală ca săptămâna trecută. Nu ne mai putem permite să pierdem alte trupe, nici măcar de kolossi.
Aprobară cu toții, iar poziția lui Elend însemna că sfatul se sfârșise. Cett fu dus în cortul său, Nordeen porni grăbit să-și vadă de noile cercetări iar Ham porni să caute ceva de mâncare. Însă Demoux rămase. Vin se ridică și veni alături de Elend, luându-i brațul, în vreme ce împăratul i se adresa lui Demoux.
— Domnia Ta, făcu Demoux cu o expresie stânjenită pe chip. Presupun că generalul Hammond ți-a vorbit?
Ce-i asta? Își zise Vin, deodată atentă.
— Da, Demoux, zise cu un oftat Elend. Dar nu prea cred că ai de ce să-ți faci sânge rău.
— Ce-i? Întrebă Vin.
— Există un oarecare nivel de… izolare în tabără, doamna

mea, zise Demoux. Aceia dintre noi care au fost bolnavi două săptămâni și nu câteva zile sunt priviți acum cu o anume bănuială.

— Bănuială cu care nu mai ești de acord, așa este, Demoux?

Elend își însoți opinia cu o privire dură, foarte regală.

Demoux încuviință.

— Am încredere în interpretarea Domniei Tale. Doar că... ei bine, e greu să conduci oameni care n-au încredere în tine. Și, pentru cei ca mine e mult mai greu. Au ajuns să mănânce la olaltă, să se țină departe de ceilalți când au timp liber. Atitudinea asta șubrezește unitatea oștirii.

— Ce crezi? Întrebă Elend. Ar trebui să încercăm o reintegrare forțată?

— Depinde, Domnia Ta. Dacă intenționezi să ataci curând, atunci ar fi o idee proastă – nu vreau ca oamenii să lupte alături de acei în care n-au încredere. Totuși, dacă vom continua asediul o vreme, atunci are sens să-i silim să se adune împreună. Și partea mai numeroasă a armatei va avea timp să învețe să aibă încredere iarăși în Căzuții-în-Ceață.

Căzuții-în-Ceață, își zise Vin. *Interesant nume*.

Elend își coborî privirea asupra ei, iar Vin știu la ce se gândea. Balul de la Cantonul Proviziilor avea să se țină în câteva zile. Dacă planul lui Elend mergea bine, poate că nu mai trebuia să atace Fadrexul.

Vin nu își punea speranțe mari în asta. Mai mult, fără provizii proaspete din Luthadel, nu se putea ști sigur ce avea să urmeze. Puteau menține asediul cu lunile, cum plănuiseră de la început, sau să trebuiască să atace în câteva săptămâni.

— Orânduiește un regiment nou, zise Elend întorcându-se către Demoux. Fă-l cu acești Căzuți-în-Ceață. O să ne ocupăm de superstiții după ce punem stăpânire pe Fadrex.

— Da, Domnia Ta, zise Demoux. Cred că...

Își continuară discuția, însă Vin nu le mai dădu atenție, fiindcă auzi voci care se apropiau de cortul comandanților. Probabil că nu era nimic. Însă, chiar și așa, se mișcă pentru a se interpune între cei ce se apropiau și Elend, apoi își verifică rezervele de metale. Își dădu apoi seama, în câteva clipe, cine vorbea. Unul era Ham. Se relaxă când pulpanele ușii de pânză a cortului se desfăcură, lăsându-l vederii pe Ham, cu vesta și nădragii săi de fiecare zi, călăuzind un soldat extenuat, cu părul roșu. Bărbatul

cel sleit avea pete de cenușă pe haine și purta îmbrăcămintea de piele a unei iscoade.

— Conrad? Întrebă Demoux, surprins.

— Îl știi pe acest om? Întrebă Elend.

— Da, domnul meu, zise Demoux. E unul dintre locotenenții pe care i-am lăsat în Luthadel cu regele Penrod.

Conrad luă poziție de drepți, deși arăta și mai trudit astfel.

— Domnia Ta, zise omul, aduc vești din capitală.

— În sfârșit! Exclamă Elend. Ce-i cu Penrod? Unde-s barjele cu provizii pe care le-am cerut?

— Barje cu provizii, Domnia Ta? Stăpâne, regele Penrod m-a trimis să-ți cer *ție* hrană. Sunt răscoale în oraș, și câteva din depozite au fost jefuite. Regele Penrod m-a trimis să-ți cer și trupe, ca să reinstaureze ordinea.

— Trupe? Dar garnizoana pe care i-am lăsat-o? Ar trebui să aibă destui oameni!

— Nu sunt destui, Domnia Ta, zise Conrad. Nu știu de ce. Spun doar ce mi s-a cerut să spun.

Elend blestemă, izbind cu pumnul în masă.

— Nu poate și Penrod să facă *singurul* lucru pe care l-am cerut de la el? Nu trebuia decât să țină sub cârmuire pământuri pe care le stăpâneam deja!

Soldatul tresări, speriat de izbucnire, în vreme ce Vin privea, îngrijorată. Însă Elend izbuti să-și țină firea. Respiră adânc și-i făcu un semn cu mâna soldatului.

— Odihnește-te, locotenente Conrad, și îmbucă ceva. Voi vrea să mai stăm de vorbă despre toate acestea, mai târziu.

Vin îl găsi pe Elend, în noaptea aceea, în picioare la marginea taberei, privind la focurile pândarilor din Fadrex, de pe piscuri. Puse o palmă pe umărul lui, iar faptul că el nu tresări îi arătă că o auzise venind. Încă i se părea puțin neobișnuit că Elend, care păruse întotdeauna un pic absent la lumea ce-l înconjura, era acum un Născut-din-Ceață puternic, cu cositor care-i ascuțea auzul, făcându-l să simtă până și pasul cel mai ușor.

— Ai vorbit cu solul? Întrebă ea în vreme ce brațul său o cuprindea. Elend încă se uita pe cerul nopții. Cenușa cădea împrejur. Doi soldați Cositorieni trecură patrulând, fără să poarte felinare cu ei, străbătând tăcuți perimetrul taberei. Vin însăși tocmai se întorsese dintr-o patrulare aidoma, deși ea se învârtise în jurul orașului Fadrex.

Dădea târcoale în fiecare noapte, căutând activități neobișnuite în oraș.

— Da, zise Elend. După ce s-a odihnit, am stat de vorbă mai pe îndelete cu el.

— Vești proaste?

— Cam ce a zis de la început. Penrod n-a primit, se pare, ordinele în care-i ceream să trimită hrană și trupe. Conrad a fost unul dintre cei patru mesageri pe care mi i-a trimis Penrod. Cu ceilalți trei nu știu ce s-a întâmplat. Conrad însuși a fost urmărit de un grup de kolossi și a scăpat doar fiindcă i-a momit cu calul său, pe care l-a trimis într-o direcție în vreme ce el s-a ascuns, lăsându-i să-l prindă și să-l măcelărească. A reușit să se strecoare de acolo în timp ce kolossii se ospătau.

— Curajos, zise Vin.

— Și norocos, zise Elend. Oricum, sunt șanse mici ca Penrod să ne poată trimite provizii. Există silozuri în Luthadel, dar dacă e adevărat ce-am auzit despre revolte, Penrod nu va putea să se lipsească de soldații necesari apărării lor pe drumul spre noi.

— Și… asta în ce situație ne pune? Întrebă Vin.

Elend o privi, iar Vin citi dârzenie în ochii săi, și nu frustrare.

— Acum știm.

— Ce?

— Că dușmanul și-a arătat fața. Vin. Să ne atace solii cu grupuri ascunse de kolossi? Să încerce să ne submineze aprovizionarea în Luthadel? Zise Elend clătinând din cap. Dușmanul *vrea* ca toate astea să pară rodul întâmplării, dar eu văd modelul. E prea concentrat, prea inteligent, prea precis. Încearcă să ne facă să ridicăm asediul la Fadrex.

Vin simți un fior. Elend dădu să mai vorbească, însă întinse mâna și-i apăsă palma pe buze, făcându-l să tacă. Păru nedumerit, însă apoi păru să înțeleagă, fiindcă dădu din cap. *Orice am zice, Năruire poate să audă*, își zise Vin. *Nu putem dezvălui ce știm.*

Însă știau amândoi ceva. Că trebuia să rămână la Fadrex, că *trebuia* să afle ce era în tainiță. Pentru că vrăjmașul se străduia să-i împiedice. Se afla oare Năruire în spatele haosului din Luthadel? Un complot pentru a-l atrage pe Elend și forțele sale înapoi, ca să reinstaureze ordinea și să abandoneze așadar orașul Fadrex?

Erau doar presupuneri, dar nu aveau decât asta. Vin dădu din

cap către Elend, arătându-i că aprobă hotărârea sa de a rămâne. Dar era îngrijorată totuși. Luthadel ar fi trebuit să fie piatra lor de temelie – poziția lor întărită. Dacă se prăbușea, ce le mai rămânea atunci?

Începea să priceapă, din ce în ce mai mult, că o retragere nu mai era posibilă. Nu mai puteau să-și facă alte planuri. Lumea se prăbușea împrejur iar Elend se dedicase acestui asediu.

Dacă eșuau aici, n-ar mai fi avut încotro se duce.

Într-un târziu, palma lui Elend îi cuprinse umărul, după care el dispăru în cețuri, ca să verifice câteva posturi de gardă. Vin rămase singură, uitându-se lung la flăcările înalte, simțind, cu îngrijorare, că viitorul aducea primejdii. Gândurile de mai demult, din a patra tainiță, se întorceau. Războaie, asedii, jocuri politice... nu erau de ajuns. Toate astea nu i-ar fi salvat dacă tărâmul însuși murea.

Dar ce puteau face? Nu aveau încotro, trebuia să cucerească Fadrexul și să spere că Lordul Legiuitor le lăsase indicii ajutătoare. Încă simțea o dorință inexplicabilă de a găsi atiul. De ce era, oare, atât de sigură că avea să-i fie de ajutor?

Închise ochii, nevrând să vadă cețurile, care – ca întotdeauna – se despicau înainte-i, lăsând un spațiu de un deget, aer gol în juru-i. Le absorbise cândva puterea, când luptase cu Lordul Legiuitor. De ce izbutise, atunci, să-și hrănească allomanția cu puterea lor?

Întinse mâna spre cețuri, încercând iar, cum mai făcuse de atâtea ori. Le chemă, se rugă de ele în minte, încercă să le atingă puterea. Și se simți ca și cum *ar fi trebuit* să poată. În cețuri exista o tărie, prinsă în ele. Dar nu voia să-i cedeze. Era ca și cum ceva reținea cețurile, ca și cum le oprea. Ori poate erau năzuroase.

— De ce? Șopti cu ochii închiși. De ce m-ați ajutat atunci și după aceea niciodată? Sunt nebună sau mi-ați dat cu adevărat putere când am cerut-o?

Noaptea nu-i răspunse. În cele din urmă, suspinând, Vin se răsuci pe călcâie și-și căută adăpost în cort.

Piroanele hemalurgice pot schimba oamenii trupește, potrivit puterilor ce sunt oferite, locului plasării pironului și numărului de piroane. Inchizitorii, de pildă, sunt mult alterați de la chipul uman pe care l-au avut cândva. Inimile le sunt în alte locuri, iar creierele se reașază pentru a îngădui țepușele metalice înfipte

în ochi. Kolossii sunt schimbați și mai mult încă.

Te-ai putea gândi că cei mai schimbați dintre toți sunt kandra. Însă nu trebuie uitat că noii kandra sunt făuriți din năluci ale ceții, nu din oameni. Piroanele purtate de kandra provoacă doar o mică transformare în purtătorii lor – lăsându-le trupurile cam ca și cele ale unei năluci de ceață, dar dând voie minților lor să lucreze. E ironic că, în vreme ce piroanele îi dezumanizează pe kolossi, adaugă o anumită umanitate creaturilor kandra.

41

— Nu vezi, Boare, zise cu vioiciune Sazed. Acesta e un exemplu a ceea ce numim expandare mitică – o legendă imitată de viața reală. Poporul credea în Supraviețuitorul de la Hathsin, așa că și-a fabricat un *alt* supraviețuitor, care să fie de ajutor în momente de restriște.

Boare ridică o sprânceană. Se aflau în spatele unei gloate ce se aduna în districtul pieței, așteptând sosirea Cetățeanului.

— E fascinant. O evoluție a legendei Supraviețuitorului pe care n-am anticipat-o. Știam că s-ar putea să-l zeifice – era, de fapt, aproape inevitabil. Totuși, de vreme ce Kelsier a fost cândva un om „obișnuit”, cei ce-l divinizează își pot imagina că și *alții* pot ajunge la aceeași stare.

Boare dădu din cap absent. Alirianne stătea lângă el, cu o expresie morocănoasă de-a binelea pentru că i se ceruse să poarte haine skaa fără pic de culoare.

Sazed le ignoră lipsa de entuziasm.

— Mă întreb ce va fi mai departe. Poate se va produce o *succesiune* a Supraviețuitorilor pentru oamenii aceștia. Ar putea fi baza unei religii cu potențial durabil, de vreme ce s-ar putea reinventa pentru a se potrivi nevoilor populației. Desigur, Supraviețuitori noi ar însemna lideri noi – fiecare cu opinii diferite. În loc de o ierarhie preoțească ce promovează dreapta-credință, fiecare Supraviețuitor nou va încerca să se deosebească de cei cărora le-a urmat. Așa s-ar putea crea numeroase secte și separări printre credincioși.

— Sazed, zise Boare, nu ziceai că nu mai colecționezi, parcă, religii?

Sazed se opri o clipă.

— Nu colecționez religia asta. Doar emit ipoteze despre potențialul său.

Boare ridică o sprânceană.
— Pe lângă asta, zise Sazed, s-ar putea să aibă de-a face cu misiunea noastră actuală. Dacă acest nou Supraviețuitor e cu adevărat o persoană reală, atunci ne-ar putea ajuta să-l detronăm pe Quellion.
— Sau, observă Alirianne, să ni se pună împotrivă în privința conducerii orașului, odată ce Quellion se prăbușește.
— E drept, recunoscu Sazed. Oricum ar fi, nu văd de ce te-ai plânge, Boare. Nu *voiai* să devin iarăși interesat de religii.
— Asta înainte să-mi dau seama că ai de gând să-ți petreci toată seara și următoarea dimineață trăncănind despre ea, zise Boare. Și, mă rog, unde-i Quellion? Dacă pierd prânzul din cauza execuțiilor lui, o să mă cam supăr.
Execuții. În entuziasmul său, Sazed aproape că uitase ce anume veniseră să vadă. Cu înflăcărarea potolită, își aminti de ce se purta Boare cu atâta gravitate. Vorbea pe un ton nepăsător, însă preocuparea din ochii săi arăta că îl tulbura gândul că Cetățeanul condamna la moarte prin ardere oameni nevinovați.
— Uite, zise Alirianne, arătând cu degetul către cealaltă parte a pieței. Ceva stârnea agitație acolo: era Cetățeanul, îmbrăcat într-un costum albastru intens. Era o nouă culoare „aprobată” – una care-i era îngăduită doar lui. Consilierii săi, îmbrăcați în roșu, îl înconjurau.
— În sfârșit, făcu Boare luându-se după mulțimea care se îmbulzea în jurul Cetățeanului.
Sazed îl urmă, cu pași ce deveneau șovăielnici. Acum, că se gândea mai bine, era tentat să-și folosească soldații pentru a încerca să oprească ce era pe cale să se întâmple. Însă, firește, își dădea seama că ar fi fost o nebunie. Dacă făcea acum o mișcare pentru a-i salva pe câțiva, și-ar fi distrus șansele de a salva întregul oraș. Oftând, îi urmă pe Boare și Alirianne, purtat de mulțime. Bănuia și că dacă privea înfăptuirea acestor crime avea să-și amintească de natura presantă a misiunii sale în Urteau. Studiile teologice trebuiau să aștepte.
— Va trebui să-i ucizi, zise Kelsier.
Fantomă se ghemui, fără zarvă, pe acoperișul unei clădiri din zona mai înstărită a orașului. Jos, procesiunea Cetățeanului se apropia; Fantomă urmărea totul prin legătura ce-i acoperea ochii. Îl costase multe monede – „aproape tot ce-i mai rămânea

din ce adusese din Luthadel – ca să afle, dând mită, locul execuțiilor cu suficient timp înainte pentru a se așeza pe poziții.

Îi vedea pe amărâții pe care decisese Quellion să-i omoare. Mulți erau precum sora lui Franson – dați în vileag că erau copii de nobili. Mai se aflau și alți câțiva, însă, care doar erau căsătoriți cu persoane de viță nobilă. Fantomă vedea în grupul acela și un bărbat care vorbise prea tare împotriva lui Quellion. Legăturile sale cu nobilimea erau vagi. Lucrase cândva ca meșteșugar având clienți din nobilime.

— Știu că nu vrei s-o faci, zise Kelsier. Dar n-o să-ți pierzi cumpătul acum.

Fantomă se simțea puternic – fludorul îi dădea o aură de invincibilitate cum nu-și imaginase până atunci. Abia dacă dormise câteva ore în ultimele șase zile, însă nu se simțea ostenit. Avea un simț al echilibrului pe care l-ar fi invidiat orice pisică, și o putere pe care mușchii săi n-ar fi trebuit să o poată produce.

Însă puterea nu era totul. Palmele îi asudau pe sub mantie, simțea stropi de sudoare prelingându-i-se în josul sprâncenei. Nu era Născut-din-Ceață. Nu era Kelsier sau Vin. Era doar Fantomă. Oare ce avusese în cap?

— Nu pot s-o fac, șopti.

— Ba poți, zise Kelsier. Te-ai antrenat cu bastonul, te-am văzut. Și le-ai rezistat acelor soldați în piață. Aproape te-au omorât, dar te-ai luptat cu doi Brutali. Ținând seama de asta, te-ai descurcat foarte bine.

— Eu…

— Tu trebuie să-i salvezi pe oamenii aceia, Fantomă. Întreabă-te: ce aș face *eu* dacă aș fi acolo?

— Nu sunt ca tine.

— Nu încă, șopti Kelsier.

Nu încă.

Jos, pe stradă, Quellion ținea un discurs împotriva celor pe cale să fie executați. Fantomă o vedea pe Beldre, sora Cetățeanului, alături de el. Se aplecă să se uite mai bine. Era oare aceea cu adevărat o privire miloasă, îndurerată chiar, când se uita la nefericiții prizonieri mânați spre clădire? Sau asta voia Fantomă să vadă? Îi urmări privirea, îndreptată spre captivi. Unul dintre ei era un copil, agățat temător de fustele unei femei, în vreme ce grupul era împins în clădirea ce avea să se transforme în rug.

Kelsier are dreptate, își zise Fantomă. *Nu pot permite asta. Poate nu voi reuși, dar trebuie, cel puțin, să încerc.* Mâinile sale continuau să tremure când trecu prin trapa ce dădea spre acoperișul clădirii și o apucă la goană pe scări în jos, foșnind din mantie. Dădu colțul, îndreptându-se spre cramă.

Nobilii erau ființe ciudate. În vremea Lordului Legiuitor își temuseră viețile la fel ca și hoții skaa, fiindcă intrigile de la curte duceau adesea la întemnițare sau asasinat. Fantomă ar fi trebuit să-și dea seama de la bun început ce-i scăpase. Nicio bandă de tâlhari nu și-ar fi făcut un bârlog fără o ieșire dosnică prin care, la nevoie, să poată evada.

De ce ar fi fost nobilii altfel?

Sări, cu mantia fluturând, peste ultimele trepte. Atinse podeaua prăfuită, și cu auzul său fin prinse polologhia furioasă a lui Quellion, de deasupra. Mulțimea skaa murmura. Flăcările începuseră. Acolo, în bezna din pivnița clădirii, Fantomă găsi o parte din perete despicată deja, un pasaj secret ce ducea în clădirea de alături. În mijlocul trecerii stătea un grup de soldați.

— Iute! Îl auzi zicând pe unul, până nu ajunge focul aici.

— Vă rog! Țipă o altă voce, răsunând prin pasaj. Luați copilul măcar!

Ceilalți gemeau. Soldații se deplasară în partea cealaltă a pasajului, opusă lui Fantomă, împiedicându-i pe cei din pivniță să se ia după ei. Fuseseră trimiși de Quellion să salveze unul dintre prizonieri. Pe față, Quellion făcea caz de denunțarea oricui ar fi avut sânge nobil. Allomanții, însă, erau prea valoroși pentru a fi uciși. Așa că își alegea cu atenție clădirile – arzându-le doar pe acelea cu ieșiri ascunse, prin care reușea să-i scoată pe allomanți.

Era calea perfectă prin care arăta că respectă dogma, însă își păstra și controlul asupra celei mai prețioase resurse a orașului. Însă nu această dovadă de ipocrizie făcu mâinile lui Fantomă să se oprească din tremurat.

Ci plânsul copilului.

— *Omoară-i!* Țipă Kelsier.

Fantomă scoase bastonul de duel. Unul dintre soldați îl observă în sfârșit, răsucindu-se pe loc peste poate de uimit.

Căzu primul.

Fantomă nu-și dăduse seama cât de tare putea să lovească. Casca soldatului zbură prin pasaj, cu o adâncitură în metal.

Ceilalți soldați începură să strige când Fantomă apăru, pășind peste tovarășul lor căzut, în spațiul acela îngust. Aveau săbii, însă le era greu să le tragă din teci.

Fantomă însă venise cu pumnale.

Scoase unul la iveală, rotindu-l cu o iuțeală ce se nutrea atât cu fludor cât și cu furie, lăsându-se călăuzit de simțurile ascuțite. Despică doi soldați, împingându-le într-o parte cadavrele cu cotul, agățându-se de avantajul pe care-l avea. La capătul culoarului se opriseră patru soldați, alături de un skaa mic de înălțime.

În ochi le lucea frica.

Fantomă se aruncă înainte, iar soldații uimiți își reveniră în cele din urmă din șoc. Dădură înapoi, deschizând grăbiți ușa secretă și îmbulzindu-se acolo cu toții, pătrunzând în pivnița clădirii din cealaltă parte.

Clădirea luase foc de-a binelea. Fantomă simțea izul de fum. Restul condamnaților erau în încăpere – încercaseră, probabil, să iasă și să-l urmeze pe prietenul lor care scăpase. Erau siliți acum să dea înapoi de soldații care izbutiseră, în cele din urmă, să tragă săbiile.

Fantomă îl spintecă pe cel mai lent dintre soldați, lăsându-și pumnalul în trupul său și scoțând un al doilea baston de duel. Simți plăcută la atingere bucata solidă de lemn; se răsuci printre civilii buimăciți, atacându-i pe soldați.

— Soldații nu pot fi lăsați să scape, șopti Kelsier. Altfel Quellion va ști că oamenii au fost salvați. Trebuie să-l lași nedumerit.

O lumină licări pe un hol, dincolo de încăperea bine mobilată de la subsol. Foc. Fantomă simțea deja văpaia. Încolțiți, soldații ridicară săbiile. Focul începu să se furișeze pe tavan, întinzându-se ca o pâclă neagră. Prizonierii se chirciră, neștiind ce să mai facă.

Fantomă se lansă cu viteză, rotindu-se în aer și flutu-rându-și amândouă bastoanele în direcția unui soldat. Omul se lăsă momit, ferindu-se în lateral de atacul lui Fantomă, apoi fandând cu sabia. Într-o luptă obișnuită, Fantomă ar fi fost străpuns.

Însă fludorul și cositorul îl salvară. Fantomă, cu picioarele sprintene, se mișcă ușurel, simți vâjâitul aerului de la lovitura de sabie, știind pe unde avea să treacă. Inima îi bubui când lama îi despică îmbrăcămintea într-o parte, fără a-i atinge însă pielea. Coborî un baston cu putere, rupându-i soldatului brațul înarmat,

apoi îl izbi în moalele capului cu celălalt baston.

Soldatul se prăbuși, cu uimire în ochii muribunzi, în vreme ce Fantomă îl împinse din cale și păși mai departe.

Următorul soldat își cobora deja lama sabiei spre el. Fantomă încrucișă bastoanele, blocând lovitura. Sabia despică lemnul unuia, făcând să zboare o bucată, însă rămase prinsă într-al doilea. Fantomă își lăsă brațul în jos, brusc, abătând lama, apoi se răsuci pe lângă soldat și-l doborî cu o lovitură de cot în stomac.

În timp ce cădea, îl lovi cu pumnul în cap. Sunetul osului spart răsună în odaia ce ardea. Soldatul căzu moale la picioarele lui Fantomă.

Chiar pot s-o fac! Sunt ca ei, ca Vin și Kelsier. Gata cu ascunsul prin pivnițe sau cu fuga de primejdie. Pot să lupt!

Se învârti pe călcâie, zâmbind.

Și-l văzu pe ultimul soldat, în picioare, cu pumnalul pe care-l lăsase Fantomă lipit de gâtul unei fete. Soldatul stătea cu spatele la culoarul în flăcări, privind spre calea de scăpare prin pasajul ascuns. În spatele său flăcările se întindeau spre cadrul de lemn al ușii, amușinând încăperea cu limbi de văpaie.

— Voi, ceilalți, afară! Zise Fantomă, fără să-și ia ochii de la soldat. Ieșiți pe ușa din dos a clădirii pe care o veți găsi la capătul acestui tunel. Vor fi oameni acolo. Vă vor ascunde la loc sigur, apoi vă vor scoate din oraș. Plecați!

Câțiva o și tuliseră, iar cei rămași o luară din loc la comanda sa. Soldatul rămase, alert, încercând să decidă ce-i de făcut. Probabil că își dăduse seama că avea de-a face cu un Allomant – niciun om obișnuit n-ar fi putut doborî atât de iute atâția soldați. Din fericire, se părea că Quellion nu-și trimisese allomanți de-ai săi în clădire. Probabil și-i ținea aproape, ca să-l apere.

Fantomă își îndreptă umerii. Azvârli bastonul de duel rupt, însă pe celălalt îl prinse bine, ca să-și oprească mâna din tremurat. Fetița scâncea încetișor.

Ce ar fi făcut Kelsier?

În spatele său, ultimul dintre prizonieri alerga prin pasaj.

— Tu! Rosti Fantomă fără să se întoarcă. Zăvorăște ușa aceea pe dinafară. Iute!

— Dar!

— Fă-o! Țipă Fantomă.

— Nu! Zise soldatul și apăsă lama la gâtul fetiței. O omor!

— Fă asta și vei muri, zise Fantomă. Știi asta. Uită-te la mine. De mine nu treci. Ești…

Ușa se închise cu un bufnet.

Soldatul răcni, îi dădu drumul fetei din brațe și se azvârli spre ușă, încercând să intre înainte ca zăvorul să fie împins de cealaltă parte.

— E singura cale! O să ne…

Fantomă îi zdrobi genunchii cu o singură lovitură de baston. Soldatul răcni și căzu. Acum flăcările ardeau pe trei dintre pereți. Căldura era deja puternică.

Ivărul greu căzu cu un zăngănit, de cealaltă parte a ușii. Fantomă își coborî privirea spre soldat. Era încă viu.

— Lasă-l, zise Kelsier. Să ardă aici.

Fantomă ezita.

— I-ar fi lăsat pe ceilalți să moară, zise Kelsier. Să simtă și el ce le-ar fi făcut acelora – ce a mai făcut de câteva ori înainte, la porunca lui Quellion.

Fantomă îl lăsă la pământ pe omul ce gemea și se apropie de ușa secretă. Se aruncă asupra ei cu toată greutatea.

Ușa rezistă.

Fantomă înjură încetișor, apoi izbi cu piciorul în ușă. Însă ușa nu se clinti.

— A fost construită de nobili care se temeau să nu fie ținta asasinilor, zise Kelsier. Știau ce poate face allomanția și s-au asigurat că ușa e îndeajuns de puternică pentru a rezista loviturilor unui Brutal.

Focul se întețea. Fata se ghemuise pe jos, scâncind. Fantomă se răsuci, privi flăcările, simțindu-le văpaia. Păși înainte, însă simțurile sale amplificate erau atât de sensibile încât căldura părea nespus de puternică.

Scrâșni din dinți și ridică fetița în brațe.

Am fludor acum, își zise*. Îmi poate echilibra puterea simțurilor. Trebuie să fie suficient.*

Fumul izbucnea pe ferestrele clădirii condamnate. Sazed aștepta, cu Boare și Alirianne, în spatele mulțimii pătrunse de solemnitate. Oamenii erau ciudat de tăcuți privind cum flăcările își cer prada. Poate că simțeau adevărul.

Că puteau fi luați și uciși la fel de ușor ca amărâții ce mureau înăuntru.

— Cât de iute acceptăm răul, șopti Sazed. Parcă mai ieri

oamenii erau siliți să se uite cum Lordul Legiuitor tăia capetele unor nevinovați. Acum ne facem asta singuri.

Tăcere. Apoi ceva ce aducea a țipăt se auzi din clădire. Un țipăt de moarte.

— Kelsier a greșit, zise Boare.

Sazed, încruntat, se întoarse spre el.

— A dat vina pe nobili, zise Boare. A socotit că dacă scăpăm de ei atunci asemenea lucruri nu se vor mai petrece.

Sazed încuviință. Apoi, ciudat lucru, mulțimea începu să se frământe, să se agite, să murmure. Și Sazed simți că-i de acord cu ei. Ceva trebuia făcut în privința acestei atrocități. De ce nu se opunea nimeni? Quellion stătea acolo, înconjurat de ceata lui mândră, în roșu. Sazed scrâşni din dinți, tot mai furios.

— Alirianne, draga mea, zise Boare, nu e momentul acum.

Sazed tresări și se întoarse, privind-o pe tânără. Plângea.

Pentru numele Zeilor Uitați, cugetă Sazed, recunoscându-i până la urmă atingerea asupra simțămintelor sale, Ațâțarea ce-l făcea să se mânie pe Quellion. *E la fel de pricepută ca Boare.*

— De ce nu? Zise ea. O merită. Aș putea face mulțimea asta să-l sfârtece.

— Și secundul său ar prelua comanda, zise Boare, apoi i-ar executa. Nu ne-am pregătit destul.

— Pare-se că tu nu termini niciodată cu pregătirile, se răsti ea.

— Asemenea lucruri necesită…

— Stați, zise Sazed ridicând o mână și privind cu încordare clădirea.

Una dintre șipcile care blocau o fereastră – sus la o mansardă abruptă, în vârful acoperișului – părea să se clatine.

— Uitați acolo!

Boare ridică din sprânceană.

— Poate că Zeul Flăcărilor e pe cale să-și facă apariția, nu-i așa? Zise zâmbind la gândul acela, care i se părea, evident, ridicol. Mă întreb ce-ar trebui să învățăm noi din această mică experiență revoltătoare. Eu unul cred că oamenii care ne-au trimis aici nu știau ce…

Una dintre scânduri căzu deodată din fereastră, învârtindu-se prin aer, scoțând o trâmbă de fum. Apoi fereastra plesni.

O siluetă în veșminte negre săltă printre așchii și fum, aterizând pe acoperiș. Mantia lungă părea să-i fi luat foc pe alocuri, iar în brațe ducea o bocceluță. Un copil, de fapt. Silueta

se năpusti peste marginea acoperișului și sări, lăsând o dâră de fum în vreme ce se prăbușea.

Ateriză cu grația unuia care arde fludor, fără să se clatine defel, în ciuda celor două etaje înălțime, cu mantia umflată împrejur. Lumea dădu înapoi, uimită, iar Quellion întoarse capul într-acolo, buimac.

Fantomă se îndreptă, părând, în lumina soarelui, mai matur decât era. Ori poate că Sazed nu-l văzuse, până atunci, decât ca pe un copil. În orice caz, tânărul îl privi mândru pe Quellion, cu ochii acoperiți de o legătură de pânză și trupul fumegând, ținând în brațe copilul care tușea. Nu părea câtuși de puțin intimidat de cei douăzeci de soldați ce înconjurau clădirea.

Boare blestemă încetișor.

— Alirianne, o să avem nevoie până la urmă de Ațâțarea aceea!

Sazed simți, brusc, cum îl apasă ceva. Boare îi Domolea simțămintele ce-ar fi putut încurca – uimirea, îngrijorarea – lăsându-l pe Sazed, și toată mulțimea, complet deschiși la explozia de furie pe care o emise Alirianne.

Gloata începu să se bulucească, lumea începu să invoce numele Supraviețuitorului și să se repeadă la gărzi. Pentru o clipă, Sazed se temu că Fantomă n-avea să se folosească de ocazie pentru a fugi. În ciuda ciudatului bandaj de pe ochii săi, Sazed își dădea seama că băiatul îl țintuia pe Quellion cu privirea – de parcă l-ar fi provocat.

Însă din fericire, până la urmă, Fantomă se întoarse și plecă. Mulțimea îi distrăgea pe soldații ce înaintau, iar Fantomă alergă, părând să se miște cu mult prea iute. Se furișă pe o uliță, în brațe cu fata pe care o salvase, cu mantia lăsându-i o dâră de fum în urmă. De îndată ce Fantomă dispăru în siguranță, Boare Domoli pofta de răzvrătire a norodului, protejând oamenii de a nu fi tăiați de soldați. Mulțimea dădu înapoi, se împrăștie. Soldații Cetățeanului, însă, se ațineră pe lângă conducătorul lor. Sazed simți frustrarea din vocea lui Quellion când ceru inevitabila retragere. Nu se putea lipsi de mai mult de câțiva soldați care să-l urmărească pe Fantomă, acum când exista posibilitatea unei revolte. Trebuia să ajungă la adăpost.

În vreme ce soldații se îndepărtau, Boare întoarse privirea spre Sazed.

— Ei bine, observă el, *asta* a fost ceva neașteptat.

Cred că kolossii erau mai inteligenți decât voiam noi să recunoaștem că ar fi. De pildă, la început, foloseau doar piroane pe care li le dădea Lordul Legiuitor pentru a-și spori rândurile. Le dădea metalul și pe nefericiții prizonieri skaa, iar kolossii creau noi „recruți”.

După moartea Lordului Legiuitor, prin urmare, kolossii ar fi trebuit să piară imediat. Așa îi făurise el. Dacă scăpau de sub controlul său, se aștepta să se ucidă unii pe alții până la ultimul. Însă kolossii înțeleseseră cumva că piroanele din trupurile celor căzuți puteau fi culese, apoi refolosite.

Așa că nu le mai trebuiau piroane noi. Mă tot întreb ce efecte avea refolosirea neîntreruptă a piroanelor asupra populației lor. Un piron poate deține doar o anumită încărcătură hemalurgică, așa că nu puteau crea țepușe care să ofere putere infinită, oricâți oameni ar fi ucis și absorbit piroanele. Însă nu cumva refolosirea piroanelor aducea mai multă umanitate în kolossii făuriți?

42

Când pătrunse în Luthadel, Marsh se arătă mult mai grijuliu decât atunci când intrase în orășelul fără nume de la granița răsăriteană a stăpânirii. Un Inchizitor umblând prin capitala imperiului lui Elend nu ar fi scăpat neobservat și ar fi atras o atenție nedorită. Împăratul era plecat și lăsase terenul de joacă deschis pentru folosința altora. Nu era nevoie să strice asta.

Așa că Marsh umbla noaptea, cu gluga trasă, arzând oțel și sărind cu ajutorul monezilor. Chiar și așa, magnifica metropolă – lăbărțată, murdară, însă totuși *acasă* – era greu de privit pentru acea parte a lui Marsh care aștepta, care veghea. Cândva, Marsh însuși condusese rebeliunea skaa din oraș. Se simțea răspunzător pentru locuitorii săi, iar gândul că Năruire le putea face ce le făcuse celor din orășel, unde erupsese muntele de cenușă...

Nu era niciun munte de cenușă atât de aproape de Luthadel. Din păcate, existau lucruri care nu implicau forțe ale naturii pe care Năruire le putea face unui oraș. În drumul său spre Luthadel, Marsh se oprise în nu mai puțin de patru sate, unde ucisese în secret paznicii depozitelor de grâne, apoi dăduse foc clădirilor. Știa că și alți Inchizitori fuseseră trimiși în lume și comiteau atrocități aidoma, căutând lucrul pe care Năruire și-l

dorea mai mult decât orice. Cel pe care Dăinuire i-l luase.

Încă nu îl găsise.

Marsh sări peste o stradă și poposi pe un acoperiș țuguiat. Apoi alergă pe margine și se îndreptă spre zona nord-estică a orașului. Luthadel se schimbase în anul de când nu-l mai văzuse. Proiectele de muncă silnică ale Lordului Legiuitor îi brutalizaseră pe skaa, însă ținuseră departe cenușa și păstraseră impresia, până și în acest oraș imens, a ordinii. Acum nu mai exista așa ceva. Cultivarea grânelor devenise, se vedea limpede, o prioritate – iar curățarea orașului putea fi amânată, dacă avea să existe ceva mai apoi.

Era mult mai mult gunoi acum și movile de cenușă – care altcândva ar fi fost aruncate în râul ce curgea prin mijlocul orașului – se turteau pe ulițe și pe lângă clădiri. Marsh simți că-i vine să zâmbească la frumusețea paraginii, iar mica parte rebelă din el se retrase ascunsă.

Nu se putea opune. Acum nu era timpul.

Ajunse iute la palatul Venture, sediul guvernului lui Elend. Fusese invadat de kolossi în timpul asediului, iar ferestrele sale cu vitralii sparte de lighioane. În loc de ferestre fuseseră puse scânduri. Marsh zâmbi, apoi sări, cu o Oțel-împingere, într-un balcon de la al doilea etaj. Cunoștea clădirea. Înainte să fie luat de Năruire, trăise câteva luni acolo, ajutându-l pe Împăratul Venture să controleze orașul.

Marsh găsi repede apartamentul lui Penrod. Era singurul ocupat și singurul unde se găseau străji. Se ghemui, câteva coridoare mai încolo, privind cu ochi neomenești, făcându-și planul pe mai departe.

Înțeparea unui subiect nedornic cu un piron hemalurgic era dificilă. Pironul era, în acest caz, aproape insesizabil. Întocmai cum o așchie metalică putea hrăni allomanția o vreme, sau un ineluș putea conține o mică încărcătură feruchimică, și în hemalurgie o bucățică nu prea mare de metal putea funcționa. Piroanele Inchizitorilor erau mari pentru a intimida, însă un cuișor putea fi, în multe situații, la fel de eficient ca o țepușă groasă. Depindea de cât timp voia cineva să lase pironul în afara corpului cuiva după ce-l folosise ca să ucidă.

Pentru țelul lui Marsh de astăzi, un piron mic era preferabil; nu voia să-i dea puteri lui Penrod, ci doar să-l străpungă cu metalul. Marsh scoase pironul pe care-l făurise din Allomantul din

orășelul condamnat cu câteva zile în urmă. Era cam de zece centimetri lungime – mai mare decât ar fi trebuit propriu-zis. Însă Marsh trebuia să înfigă acest piron în trupul unui om, ceea ce însemna că trebuia să fie cel puțin suficient de mare cât să-și păstreze forma. În corpul uman erau două sau trei sute de puncte de împungere hemalurgică. Marsh nu le cunoștea pe toate; Năruire avea să-i călăuzească mâna în clipa străpungerii, asigurându-se că pironul ajungea în locul potrivit. Atenția deplină a stăpânului său nu îl însoțea în acel moment; îi dădea lui Marsh doar comenzile generale de a lua poziție și de a se pregăti pentru atac.

Piroane hemalurgice. Partea ascunsă din el se cutremură, amintindu-și ziua când, pe neașteptate, fusese transformat în Inchizitor. Se crezuse dat în vileag. Fusese spion al lui Kelsier între Preoții de Oțel. Nu avea de unde să știe că nu ieșise în evidență pentru că dădea de bănuit – ieșise în evidență pentru că era extraordinar.

Inchizitorii veniseră noaptea, în vreme ce el, agitat, aștepta întâlnirea cu Kelsier, pentru a-i transmite ceea ce presupunea că avea să fie ultimul său mesaj pentru rebeliune. Spărseseră ușa, mișcându-se mai iute decât fusese Marsh în stare să reacționeze. Nu-i dăduseră de ales. Îl trântiseră la pământ și aruncaseră peste el o femeie care țipa.

Apoi Inchizitorii bătuseră un piron prin inima ei și prin ochiul lui Marsh.

Durerea fusese prea mare ca să și-o mai amintească. Clipa aceea îi lipsea din amintiri, însă avea imagini neclare cu Inchizitorii repetând acțiunea, ucigând alți allomanți nefericiți și bătându-le puterile – sufletele lor, așa părea – în trupul lui Marsh. Când se isprăvise rămăsese gemând pe podele, simțind o învolburare de informații noi care-i îngreunau gândurile. Prin preajmă, ceilalți Inchizitori dansau, retezând celelalte trupuri cu topoarele, bucurându-se că aveau un membru nou printre ei.

Aceea fusese, într-un fel, ziua nașterii sale. Ce zi minunată! Penrod, însă, nu urma să aibă parte de o asemenea încântare. Nu avea să fie făcut Inchizitor – ci doar să capete un singur piron, unul mic. Unul care fusese făcut cu zile în urmă, și fusese pus să zăbovească în afara unui trup – pierzându-și încet din putere – în tot acest timp.

Marsh așteptă ca Năruire să vină cu putere peste el. Nu doar

că pironul trebuia înfipt cu precizie, ci mai era nevoie ca Penrod să-l lase înăuntru suficient timp ca Năruire să înceapă să-i influențeze gândurile și simțămintele. Pironul trebuia să atingă sângele – cel puțin la început. După ce era înfipt, pielea se putea vindeca în jurul metalului, fără ca pironul să-și piardă puterea. Însă, la început, trebuia să curgă sânge.

Cum făceai pe cineva să uite de zece centimetri de metal care i se ițea din trup? Cum îi făcea pe alții să ignore asta? Năruire încercase de mai multe ori să înfigă un piron în Elend Venture, dar nu izbutise. Cele mai multe încercări, de fapt, eșuaseră. Însă oamenii pe care ajunsese să-i posede în acest fel meritau efortul.

Năruire veni peste el și își pierdu controlul asupra corpului. Se mișcă fără să știe ce urma să facă, urmând poruncile. *Pe coridor. Nu ataca străjile. Intră pe ușă.*

Marsh apăru brusc lângă cei doi soldați aflați de pază, dărâmă ușa și pătrunse în anticameră.

Așa. Acum în dormitor.

Pătrunse acolo într-o clipă, în vreme ce soldații de afară, cu întârziere, strigau după ajutor. Penrod era un bărbat în vârstă, cu un aer demn. Avu prezența de spirit să sară din pat la auzul strigătelor de alarmă și să apuce un baston de duel din lemn dur ce se afla pe un suport, pe policioara de lângă pat.

Marsh zâmbi. Un baston de duel? Împotriva unui Inchizitor? Trase din teaca de la șold securea de obsidian.

Luptă-te cu el, zise Năruire, *dar nu-l ucide. Dă-i de furcă, dar lasă-l să aibă impresia că te poate înfrunta.*

Era o solicitare neobișnuită, însă mintea lui Marsh era atât de direct controlată că nu se opri nicio clipită să se gândească la asta. Nu făcu decât să se arunce la atac.

Era mai greu decât părea. Trebuia să se asigure că lovea cu securea în moduri pe care Penrod să le poată para. Trebui, de câteva ori, să tragă iuțeală dintr-un piron – care era totodată și metalminte feruchimică – pentru a-și deplasa brusc securea în direcția potrivită, dacă nu voia să-l decapiteze fără să vrea pe regele din Luthadel.

Însă izbuti. Îi făcu niște tăieturi lui Penrod, luptând în tot acest timp cu mica țepușă ascunsă în palma stângă, lăsându-l pe rege cu impresia că se descurca. În câteva clipe, străjile se alăturaseră luptei, ceea ce-i îngădui lui Marsh să păstreze și mai

bine aparențele. Trei oameni normali împotriva unui Inchizitor erau totuși de nebăgat în seamă, însă, din punctul lor de vedere, putea să pară că nu e așa.

Nu trecu mult până ce încă o duzină de soldați dădură buzna în încăperea de lângă dormitor, veniți să-și salveze regele.

Acum, zise Năruire. *Prefă-te speriat, fii gata să înfigi pironul și pregătește-te să fugi pe fereastră.*

Marsh își mări viteza și se mișcă, Năruire îi călăuzi mâna stângă, pe care o îndreptă fulgerător spre pieptul lui Penrod, trimițându-i pironul drept în inimă. Marsh îl auzi pe Penrod cum țipă, surâse și sări pe fereastră.

Nu peste multă vreme, Marsh poposi sub pervazul aceleiași ferestre, nevăzut și neauzit, cu toate că se găseau străji numeroase prin preajmă.

Era prea iscusit, prea grijuliu pentru a fi prins cum ascultă, cu auzul ascuțit de cositor, agățat de o piatră ce ieșea în relief lângă fereastră. Înăuntru, chirurgii țineau sfat.

— Când încercăm să tragem țepușa, sângerarea sporește teribil, Maria Ta, explică o voce.

— Fragmentul de metal e periculos de aproape de inimă, zise o altă voce.

Periculos de aproape? Gândi Marsh, zâmbind cocoțat acolo. *Pironul i-a străpuns inima*.

Însă, firește, chirurgii nu aveau cum ști asta. De vreme ce Penrod era conștient, presupuneau că pironul ajunsese aproape, dar cumva nu nimerise.

— Ne temem să-l scoatem, zise primul chirurg. Cum… te simți, Domnia Ta?

— Uimitor de bine, de fapt, zise Penrod. Mă înțeapă, și mă stânjenește un pic. Dar mă simt puternic.

— Să lăsăm deocamdată fragmentul acolo, zise primul chirurg, părând îngrijorat.

Dar ce putea face? Dacă *trăgea* afară pironul, l-ar fi ucis *cu adevărat* pe Penrod. O mișcare iscusită a lui Năruire.

Aveau să aștepte ca Penrod să-și recapete puterile, apoi să încerce din nou să extragă pironul. Și din nou urma să-i amenințe viața lui Penrod. Așa că aveau să-l lase acolo. Și, cu Năruire de-acum în stare să-i atingă mintea – nu să-l controleze, ci să-l îmboldească doar în anumite direcții – Penrod avea să uite curând de piron. Disconfortul urma să-i scadă, și cu pironul

ascuns de veșminte nimeni n-avea să bage de seamă ceva neobișnuit.

Apoi va fi al lui Năruire, își zise Marsh, la fel de sigur ca un Inchizitor. Marsh zâmbi, dădu drumul proeminenței din zid și se lăsă să cadă pe străzile întunecate de dedesubt.

Oricât m-ar dezgusta, nu mă pot abține să nu fiu impresionat de hemalurgie ca artă.

În allomanție și feruchimie, iscusința și subtilitatea vin de la exercitarea puterii cuiva. Cel mai bun Allomant poate să nu fie cel mai puternic, ci mai degrabă cel ce poate manipula mai bine Împingerile și Tragerile metalelor. Cel mai bun feruchimist e acela care se arată mai destoinic în a depozita informații în cupruminți, sau cel mai bun în a-și manipula greutatea cu fierul.

Arta unică în hemalurgie, însă, este cunoașterea locurilor unde se plasează piroanele.

43

Vin poposi, cu un foșnet slab al veșmintelor. Se ghemui în noapte, ținându-și poalele rochiei ridicate ca să nu se atingă de acoperișul murdar de cenușă, apoi cătă în cețuri.

Elend se lăsă alături și se ghemui și el, fără să pună vreo întrebare. Ea zâmbi, observând că instinctul îi era din ce în ce mai bun. Privi și el în cețuri, deși era limpede că nu știa ce caută.

— Ne urmărește, șopti Vin.

— Născutul-din-Ceață al lui Yomen?

Vin dădu din cap că da.

— Unde-i?

— Trei case mai în spate.

Elend aruncă o privire, și ea simți cum vibrează o pulsație Allomantică de-a sa. Incendia cositor.

— Mogâldeața din dreapta? Întrebă Elend.

— Destul de aproape, zise Vin.

— Deci…

— Deci știe că l-am ochit, zise Vin. Altfel nu m-aș fi oprit. În clipa asta ne studiem unul pe celălalt.

Elend duse mâna la cingătoare și scoase un cuțit de obsidian.

— N-o să atace, zise Vin.

— De unde știi?

— Fiindcă, dacă ar vrea să ne ucidă, ar încerca s-o facă atunci

când nu suntem împreună – sau când dormim.

Asta păru să-l neliniștească și mai tare pe Elend.

— De aceea nu dormi nopțile, în ultimul timp?

Vin dădu din cap aprobator. Faptul că îl făcea pe Elend să doarmă singur era un preț mic de plătit pentru a-l ține în siguranță. *Tu ești acolo, urmărindu-ne, Yomen?* Se întrebă. *În noaptea petrecerii tale? Ar fi o ispravă.* Nu părea foarte probabil, însă Vin rămânea bănuitoare. Avea obiceiul să suspecteze *pe toată lumea* că ar fi Născuți-din-Ceață. Și tot i se părea chibzuit, chiar dacă, cel mai adesea, greșea.

— Hai, zise ridicându-se în picioare. Odată ce intrăm la petrecere, n-ar trebui să ne mai facem griji.

Elend dădu din cap și își văzură de drumul către Cantonul Proviziilor.

Planul e simplu, zisese Elend cu câteva ore în urmă*. Eu îl iau pe Yomen la întrebări, iar nobilimea n-o să se poată abține să nu caște gura în jur. În momentul acela, tu te furișezi și încerci să găsești drumul spre tainiță.*

Planul era cu adevărat simplu – așa erau de obicei planurile bune. Dacă Elend se lua la harță cu Yomen, avea să atragă atenția asupra lui și, cine știe, Vin se putea furișa de-acolo. Trebuia să se miște iute și fără zgomot și avea probabil niște străji de doborât – fără să declanșeze alarma. Altă cale nu părea să fie. Nu doar că fortăreața-conac a lui Yomen era bine luminată și extrem de bine păzită, dar Născutul său era bun. O descoperise ori de câte ori încercase să se strecoare – ținându-se mereu la distanță, dar avertizând-o, prin simpla sa prezență, că putea într-o clipită da alarma.

Șansa lor era balul. Apărarea lui Yomen și Născutul-din-Ceață aveau să se concentreze pe stăpânul lor, pe siguranța acestuia.

Aterizară în curte, făcând caleștile să se oprească și străjerii să întoarcă buimăciți capetele. Vin îi aruncă o privire lui Elend, prin întunericul cețos.

— Elend, zise încetișor, vreau să-mi promiți ceva.

El se încruntă.

— Ce?

— Voi fi, în cele din urmă, descoperită, zise Vin. O să mă furișez cât de bine pot, dar mă îndoiesc că vom putea face asta fără vreo tulburare. Când începe, vreau să pleci de aici.

— Vin, nu pot face asta. Trebuie să…

— Nu, zise ea cu glas tăios. Elend nu trebuie să mă ajuți. Nu *poți* să mă ajuți. Te iubesc, însă pur și simplu nu ești la fel de bun ca mine la asta. Pot să am grijă de mine, dar trebuie să știu că nu va fi nevoie să am grijă și de tine. Dacă ceva merge prost – sau dacă merge bine, dar se dă alarma – vreau să pleci. Și ne vedem în tabără.

— Și dacă ești la ananghie?

Vin zâmbi.

— Ai încredere în mine.

El dădu să spună ceva, însă se opri și încuviință din cap. Putea să aibă încredere în ea, firește – doar asta făcuse întotdeauna.

Înaintară. Era foarte ciudat să intre la un bal ținut într-o clădire a Cultului. Vin era obișnuită cu vitralii și decorațiuni, însă birourile Cantoanelor erau de obicei austere, iar acesta nu făcea excepție. Avea un singur nivel și pereți abrupți, plați, cu ferestre micuțe. Pe dinafară nu licărea nicio piatră de calcar luminos, și cu toate că două stindarde mari, brodate, fluturau peste zidărie, singura indicație că noaptea aceea era specială era dată de trăsurile și de nobilii din curte. Soldații din zonă îi observaseră pe Vin și Elend, însă nu schițară vreun gest pentru a-i ataca – sau măcar pentru a-i încetini.

Privitorii – nobili și osteni – erau interesați, însă nu se arătau foarte surprinși. Se așteptau ca Vin și Elend să apară. Bănuiala lui Vin în privința asta se confirmă când urcă treptele fără să încerce cineva să-i taie calea. Străjerii de la uși o priviră bănuitori, însă îi lăsară să treacă.

Descoperi, înăuntru, un vestibul lung, luminat de lampioane. Mulțimea se îndrepta spre stânga, așa că Vin și Elend îi urmară pe ceilalți, învârtindu-se pe niște coridoare întortocheate până să ajungă la sala, cea mare, de consiliu.

— Nu-i tocmai un loc impresionant pentru un bal, așa-i? Zise Elend în vreme ce-și așteptau rândul pentru a fi anunțați.

Vin se arătă de acord. Majoritatea conacelor fortificate ale nobililor aveau intrări ce dădeau direct în sălile de bal. Încăperea de dinaintea lor – din câte vedea – fusese o sală de consiliu obișnuită de-a Cultului. Se vedeau nituri de metal pe unde fuseseră pupitre cândva, iar în cealaltă parte a încăperii se găsea o tribună, unde stătuseră cândva obligatorii și dăduseră porunci subordonaților. Acolo fusese așezată masa lui Yomen.

Sala părea prea mică pentru a fi practică la un bal. Lumea nu

era neapărat înghesuită acolo, dar nici nu aveau parte de spațiul preferat de nobilime pentru a forma grupulețe în care să poată bârfi.

— Se pare că mai sunt și alte încăperi, zise Elend arătând cu bărbia spre câteva coridoare ce ieșeau din „sala de bal”. Lumea se plimba încoace și încolo.

— Locuri pe unde să mai umble lumea dacă se simte prea înghesuită, zise Vin. O să fie greu de scăpat de aici, Elend. Nu te lăsa pus cu spatele la zid. Acolo, spre dreapta, pare să fie o ieșire.

Elend îi urmări privirea, în vreme ce pășeau în încăperea principală. Făclii pâlpâitoare și dâre de ceață indicau o deschidere spre afară sau o curte interioară.

— O să mă țin aproape, zise el. Și o să evit să intru prin odăile mai mici.

— Bine, zise Vin.

Mai observase ceva – de două ori, cât străbătuseră coridoarele, văzuse scări ce duceau în jos. Asta însemna că dedesubt se afla o pivniță măricică, ceva neobișnuit în Luthadel, de pildă. *Cantonul Proviziilor e dedesubt, nu deasupra* decise ea. Și avea logică, dacă presupunea că exista un depozit secret jos.

Majordomul îi anunță fără să trebuiască să citească de undeva, și cei doi intrară. Petrecerea nu era nici pe departe la fel de fastuoasă precum cea de la Conacul Orielle. Se serveau gustări, dar nu și mâncare ca la o cină – probabil fiindcă nu fusese loc pentru mese. Răsuna muzica și invitații dansau, însă pereții nu erau împodobiți. Yomen decisese să lase goi pereții simpli și austeri ai clădirii Cultului.

— Mă-ntreb de ce se mai obosește să dea baluri, șopti Vin.

— Probabil a trebuit să le pornească el, zise Elend. Ca să dea tonul celorlalți nobili. Acum e parte din circuit. E isteț din partea lui, totuși. Îi dă ceva putere să poată atrage nobilimea în casa lui și să-i fie gazdă.

Vin dădu din cap, apoi se uită spre ringul de dans.

— Un dans înainte să ne despărțim?

Elend șovăi.

— Sincer să fiu, nu mă simt tocmai în apele mele.

Vin zâmbi și-l sărută în treacăt, trecând peste protocolul nobiliar.

— Dă-mi cam o oră înainte să le abați atenția. Vreau să intru în

atmosfera petrecerii înainte să o șterg.

El încuviință, și se separară. Elend porni direct spre un grup de bărbați pe care Vin nu-i recunoștea. Se menținu și ea în mișcare. Nu voia să fie pironită în loc de conversații, așa că evită femeile pe care le recunoștea de la Conacul Orielle. Știa că ar fi trebuit, probabil să se străduiască să-și întărească legăturile, însă adevărul era că se simțea și ea, puțin, ca Elend. Nu chiar neliniștită, ci mai degrabă fără chef să facă lucrurile obișnuite la un bal. Nu era acolo ca să se amestece cu lumea. Avea sarcini mai importante de îndeplinit.

Așa că se învârti cruciș și curmeziș prin sală, sorbind dintr-un pocal cu vin și studiind paznicii. Mulți, ceea ce era probabil bine. Cu cât mai mulți în sala de bal, cu atât aveau să fie mai puțini în restul clădirii. Teoretic.

Continuă să se preumble, să încline din cap către invitați, dar se retrăgea ori de câte ori vreunul încerca să înceapă o discuție. Dacă ar fi fost Yomen, ar fi poruncit unor soldați aleși să o țină sub supraveghere neîntrerupt, ca să se asigure că nu ajungea prin vreo zonă mai sensibilă. Dar paznicii nu păreau să fie neapărat cu ochii pe ea. În vreme ce ora trecea, se simțea tot mai frustrată. Era Yomen chiar așa de incompetent să nu supravegheze un Născut-din-Ceață știut, care-i intrase în sediu?

Agasată, Vin arse bronz. Poate era vreun Allomant prin preajmă. Aproape că tresări de uimire când văzu pulsații Allomantice venind chiar de lângă ea.

Erau două. Femeiuști de curte – femei ale căror nume nu le știa, dar care păreau genul pe care le treci cu vederea. Asta era, probabil, și ideea. Pălăvrăgeau cu alte femei, la distanță mică de Vin. Una ardea cupru, cealaltă cositor – nu le-ar fi ghicit niciodată dacă n-ar fi avut iscusința de a străpunge norii cuprici.

Când Vin porni mai departe să hălăduiască prin încăpere, cele două o urmară, mișcându-se cu nespusă iscusință, fiindcă intrau și ieșeau, în acelaşi timp, din discuții. Se ațineau mereu pe lângă Vin, ca să o poată asculta cu auzul ascuțit de cositor, dar îndeajuns de departe, în încăperea destul de aglomerată, pentru ca Vin să nu le observe fără ajutor Allomantic.

Interesant, își zise mișcându-se către o latură a sălii. Yomen, cel puțin, nu o subestima. Dar cum să scape, acum, de femeile astea. Distragerea pusă la cale de Elend n-avea să le afecteze, și cu siguranță n-ar fi lăsat-o să se strecoare de acolo fără să

dea alarma.

În vreme ce se plimba, cugetând la această problemă, observă, într-o margine, un chip familiar. Încetiute își purta costumul obișnuit și pufăia din pipă, întins într-unul dintre jilțurile puse pentru cei în vârstă sau osteniți de dănțuială. O porni prin mulțime spre el.

— Credeam că nu vii la așa ceva, observă ea, zâmbind.

În spate, cele două umbre ale sale se angajară cu măiestrie într-o conversație, la mică distanță.

— Vin doar când regele meu e gazda balului, zise Încetiute.

— Aha, făcu Vin și porni mai departe.

Îl văzu, cu coada ochiului, pe Încetiute cum se încruntă. Era limpede că se așteptase ca ea să-i vorbească mai mult, însă nu putea risca să rostească ceva compromițător. Nu încă. Urmăritoarele încetară conversația, iar viteza cu care se depărta Vin le forță să o facă un pic cam stângaci. După alți câțiva pași, Vin se opri dând femeilor ocazia de a începe o nouă conversație.

Apoi se răsuci și se întoarse de îndată la Încetiute, încercând să pare că-și amintise ceva. Umbrele ei, care se străduiau să pară naturale, aveau greutăți în a o urmări. Ezitară, iar Vin obținu câteva clipe de libertate.

Se aplecă, în treacăt, spre Încetiute.

— Îmi trebuie doi oameni, zise. Unii de încredere. Pune-i să vină la întâlnire cu mine într-o zonă a petrecerii mai puțin aglomerată, un loc unde se poate sta de vorbă.

— În curticică, zise Încetiute. Pe coridorul din stânga, apoi ieși afară.

— Bine. Zi-le oamenilor tăi să se ducă acolo, dar să aștepte să mă apropii eu de ei. Și trimite-i, rogu-te, vorbă lui Elend. Spune-i că-mi mai trebuie jumătate de oră.

Încetiute dădu din cap la vorbele al căror înțeles îi scăpa, iar Vin zâmbi, fiindcă urmăritoarele se apropiau.

— Sper să te simți mai bine, zise cu un un surâs afectuos pe chip.

— Mulțumesc, draga mea, zise Încetiute tușind ușor.

Vin începu iarăși să se plimbe, croindu-și drum, încetișor, către locul pe care i-l indicase Încetiute, ieșirea pe care o zărise și mai devreme. Și în câteva clipe intră în cețuri. *Cețurile dispar când pătrund în clădiri*, cugetă Vin. *Toată lumea presupune că asta are de-a face cumva cu căldura, sau cu lipsa curenților de aer…*

Se găsi, în câteva clipe, în curtea interioară luminată de felinare. Deși fuseseră întinse mese, la care invitații să se poată relaxa, în curte era puțină lume. Servitorii nu voiau să iasă în cețuri, iar nobilii, în mare parte – deși n-ar fi recunoscut –, se simțeau descumpăniți de ele. Vin porni agale spre un grilaj metalic ornamentat și se aplecă peste el, privind cerul, simțind cețurile și trecându-și alene degetele peste cercelul din ureche.

Îndată, cele două umbre ale sale se înființară, discutând cu voci scăzute, iar Vin, ajutată de cositor, auzi că vorbeau despre atmosfera încărcată din cealaltă încăpere. Zâmbi, păstrându-și poziția, în vreme ce femeile luau loc la o anumită distanță și continuau să vorbească. Apoi își făcură apariția doi tineri și se așezară la o altă masă. Nu erau atât de naturali în mișcări ca femeile, dar Vin spera că nu dădeau de bănuit într-atât încât să atragă atenția.

Apoi așteptă.

Viața de hoț – o viață de pregătiri pentru lovituri, de urmărit din borte-de-veghe și de ales cu grijă ocaziile cele mai bune pentru băgat mâna într-un buzunar – o învățase să aibă răbdare. Iscusința asta de om crescut pe stradă nu și-o pierduse. Rămase pe loc, privind văzduhul, fără să dea de înțeles că ar vrea să plece. Trebuia, acum, să aștepte ca Elend să atragă atenția celorlalți.

N-ar fi trebuit să te bizui pe el, îi șopti Reen în minte*. Nu va izbuti. Niciodată să nu-ți lași viața să depindă de iscusința cuiva a cărui viață nu-i și ea amenințată.*

Fusese unul dintre cuvintele preferate ale lui Reen. Nu se mai gândea prea adesea la el – nu se mai gândea, de fapt, la mai nimeni din viața ei de altădată. Viața aceea fusese una dureroasă, tristă. Un frate care o bătea ca să o țină în siguranță, o mamă nebună care, fără să se știe de ce, o ucisese pe sora mai mică a lui Vin.

Dar viața aceea era acum doar un ecou slab. Surâse, gândindu-se cât de departe ajunsese acum. Reen o făcea neghioabă, fie, dar ea avea încredere în Elend – încredere că va reuși, își încredința lui viața. Atunci, demult, n-ar fi putut face una ca asta.

După cam zece minute, cineva ieși din sala de bal și se îndreptă spre femei. Le vorbi scurt, apoi se întoarse la petrecere. După alte douăzeci de minute veni un altul, care făcu

la fel. Vin spera că femeile dădeau mai departe veștile pe care le dorea Vin: că decisese să stea acolo, afară, și să se uite la cețuri. Cei dinăuntru n-aveau să se aștepte ca ea să revină curând.

La câteva clipe după ce al doilea mesager se întoarse la petrecere, un bărbat ieși grăbit și se apropie de una dintre mese.

— Trebuie să auziți asta! Șopti celor așezați acolo – singurii din curte care n-aveau nimic a face cu Vin.

Grupul acela plecă. Vin zâmbi. Spectacolul lui Elend începuse.

Vin sări în aer, apoi Împinse în grilajul de alături, lansându-se peste curte.

Femeile se plictisiseră vizibil, și schimbau replici leneșe. Le luă câteva clipe să observe mișcarea lui Vin. În clipele acelea, Vin se năpusti prin curtea goală acum, cu rochia fâlfâind. Una dintre femei dădu să țipe.

Vin își stinse metalele, apoi arse duraluminiu și alamă, *Împingând* emoțiile celor două.

Mai făcuse asta cândva, cu Staff Venture. O Împingere de alamă întărită cu duraluminiu era ceva înfricoșător; golea o persoană de emoții, o făcea să se simtă pustiită, lipsită de orice simțământ. Amândouă femeile icniră, iar una, care stătuse în picioare, căzu la pământ fără să mai scoată o vorbă.

Vin se coborî asupra lor abrupt, fiindcă fludorul îi era tot stins, deoarece nu voia să-l amestece cu duraluminiu. Dar și-l aprinse îndată, rostogolindu-se și sărind în picioare. Doborî una dintre femei cu un cot în stomac, apoi îi apucă capul și-o izbi cu fața de masă, făcând-o să-și piardă cunoștința. Cealaltă stătea amețită pe jos. Vin rânji, apoi o apucă de gâtlej, oprindu-i respirația.

Era dur, însă nu se opri până ce femeia nu căzu în inconștiență – lucru dovedit de faptul că norul cupric pe care-l emitea se destrămă. Vin oftă și-i dădu drumul. Spioana inconștientă căzu moale pe jos.

Vin se întoarse. Oamenii lui Încetiute așteptau, neliniștiți. Vin le făcu semn să se apropie.

— Băgați-le în tufe, zise iute, și așezați-vă la masă. Dacă întreabă cineva de ele, ziceți că le-ați văzut cum s-au luat după mine când m-am întors la petrecere. Să sperăm că asta o să-i țină pe toți în ceață.

Bărbații se înroșiră la față.

— Noi…
— Faceți cum v-am zis sau ștergeți-o de aici. Nu stați la discuții cu mine. Le-am lăsat vii și nu pot să le dau voie să anunțe că le-am scăpat. Dacă încep să miște, trebuie să le doborâți iar.
Bărbații dădură cu șovăială din cap.
Vin se ridică și-și descheie rochia, lăsând-o să cadă pe lespezi, arătându-și hainele ce le purta pe dedesubt, negre, strânse pe trup. Dădu rochia bărbaților ca s-o ascundă, apoi intră în clădire, departe de petrecere. În coridorul pâclos găsi un șir de trepte și începu să le coboare furiș. Elend era probabil în plină acțiune de-acum. Spera să dureze suficient de mult.
— Chiar așa, zise Elend cu brațele încrucișate pe piept, uitându-se țintă la Yomen. Un duel. De ce să lupte armatele pentru oraș? Tu și cu mine am putea cu ușurință să rezolvăm asta.
Yomen nu râse la ideea aceea ridicolă. Rămase la masă, cu ochii gânditori înconjurați de țeasta chealǎ, tatuată și cu mărgica de atiu de pe frunte sclipind în lumina felinarelor. Restul mulțimii reacționa așa cum se așteptase Elend. Conversațiile se stinseseră și lumea dăduse năvală în sala mare, pentru a privi înfruntarea dintre împărat și rege.
— De ce crezi că aș consimți la una ca asta? Întrebă în cele din urmă Yomen.
— Se spune că ai fi un om de onoare.
— Dar tu nu ești, zise Yomen întinzând un deget spre Elend. Chiar oferta asta o dovedește. Ești un Allomant – nu am avea cum să ne înfruntăm drept. Ce onoare ar fi în asta?
Lui Elend nu-i păsa. Voia doar să-l țină pe Yomen ocupat cât mai multă vreme.
— Alege-ți atunci pe cineva care să lupte în numele tău.
— Doar un Născut-din-Ceață s-ar putea măsura cu tine, zise Yomen.
— Atunci pune unul să lupte cu mine.
— Nenoroc, căci nu am niciunul. Îmi cârmuiesc regatul cu dreptate, prin lege și bunăvoința Lordului Legiuitor, nu cu amenințări de asasinat, ca tine.
N-ai niciun Născut-din-Ceaţă spui?, gândi Elend, surâzând. *Deci „dreptatea, legea și bunăvoinţa” nu te scutesc de minţit?*
— Ți-ai lăsa poporul să moară? Zise cu voce tare, făcând un gest larg către sala de bal, unde tot mai multă lume se aduna să

se uite. Doar din cauza mândriei tale?

— Mândrie? Făcu Yomen aplecându-se în față. Zici că-i mândrie să-ți aperi cârmuirea? Eu zic că-i mândrie să vii cu oștire în regatul altcuiva, să încerci să-l intimidezi cu monștri barbari.

— Monștri pe care Lordul tău Legiuitor i-a creat și i-a folosit pentru intimidare și cucerire, zise Elend.

Yomen tăcu câteva clipe.

— Da, Lordul Legiuitor a făurit kolossii, zise. A fost dreptul său sfânt să decidă cum vor fi folosiți. Și, pe lângă asta, i-a ținut departe de orașele civilizate – însă tu i-ai adus chiar în pragul nostru.

— Așa-i, replică Elend, și nu v-au atacat. Fiindcă am stăpânire asupra lor, cum avea și Lordul Legiuitor. Nu arată asta că i-am moștenit și dreptul de a conduce?

Yomen se încruntă, observând poate că argumentele lui Elend se tot schimbau – că spunea tot ce-i trece prin minte doar ca să continue cu discuția.

— Poate că nu dorești să salvezi acest oraș, spuse Elend, însă sunt și alții mai înțelepți. Doar nu crezi că am venit fără aliați, nu?

Yomen tăcu iar.

— Da, zise Elend scrutând mulțimea. Nu te lupți doar cu mine, Yomen. Te lupți cu poporul tău. Oare cine te va trăda, când va fi vremea? Câtă încredere poți avea în ei?

Yomen pufni.

— Amenințări în van, Venture. Despre ce vorbești tu, de fapt?

Elend își dădu seama totuși că vorbele sale îl deranjaseră pe Yomen. Omul *nu avea* încredere în nobilimea locală. Ar fi fost o neghiobie să aibă.

Elend zâmbi, pregătindu-și următoarea replică. Putea lungi discuția pentru mult timp. Fiindcă, dacă învățase ceva anume în casa tatălui său, atunci asta era: cum să-i enerveze pe alții.

Ți-am făcut rost de timp, Vin, își zise Elend. *Să sperăm că poți termina cu lupta pentru orașul acesta înainte ca ea să înceapă cu adevărat.*

Fiecare piron, potrivit cu mare atenție, poate determina cum este schimbat de hemalurgie primitorul său. O țepușă într-un loc anume făurește o fiară monstruoasă, aproape lipsită de minte. Înfipt într-un alt loc, pironul va crea un iscusit – însă ucigaș –

Inchizitor.

Fără cunoașterea instinctivă căpătată prin luarea puterii la Fântâna Înălțării, Rashek n-ar fi fost nicicând în stare să folosească hemalurgia. Cu mintea lărgită, și cu un pic de exercițiu, a reușit să intuiască unde să așeze piroanele ce aveau să făurească slujitorii pe care și-i dorea.

E un lucru puțin cunoscut că sălile de tortură ale Inchizitorilor erau de fapt laboratoare hemalurgice. Lordul Legiuitor încerca necontenit să obțină soiuri noi de servitori. E o dovadă a complexității hemalurgiei faptul că, în ciuda unui mileniu de încercări, n-a mai izbutit nicicând să creeze ceva care să depășească cele trei soiuri de ființe pe care le-a făurit în acele momente scurte cât a avut în el puterea.

44

Vin se furișă pe treptele de piatră, auzind zgomote răsunând, vag, din străfunduri. Nu avea făclie sau felinar iar scările nu erau luminate, însă de sus venea lumină destulă cât să poată vedea cu ochii ajutați de cositor.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai logică existența acestei pivnițe largi. Era Cantonul Proviziilor – brațul Cultului ce fusese însărcinat cu hrana populației, întreținerea canalelor și aprovizionarea celorlalte Cantoane. Vin presupunea că această pivniță fusese cândva plină de provizii. Dacă tainița chiar era acolo, avea să fie prima descoperită sub o clădire a Cantonului Proviziilor. Vin se aștepta la lucruri mari. Ce loc mai bun pentru a ascunde atiu și resurse dintre cele mai importante decât sediul unei organizații care se ocupa cu transportul și depozitarea în întregul imperiu?

Casa scărilor era simplă, practică și abruptă. Vin strâmbă din nas simțind izul de umezeală, care i se părea, cu nasul ei fin, și mai pronunțat. Însă era mulțumită de vederea bună pe care i-o oferea cositorul, fără a mai pune la socoteală și auzul care o făcu să recunoască zăngănit de armuri dedesubt – ceea ce indica faptul că trebuia să se deplaseze cu multă grijă.

Și așa și făcu. Ajunse la capătul șirului de trepte și își aruncă privirea după colț. Din casa scării, mai largă, se desprindeau trei coridoare înguste de piatră, fiecare în câte o direcție, în unghiuri de nouăzeci de grade. Sunetele veneau din dreapta, iar când dădu să se mai ițească un pic, Vin aproape că tresări la vederea

a doi paznici care se rezemau relaxați de perete, la câțiva pași.

Străji pe coridoare, își zise Vin și se furișă înapoi în casa scării*. Vezi bine că Yomen are ceva de protejat aici.*

Vin se ghemui pe lespedea dură, rece. Fludorul, oțelul și fierul i-ar fi fost de prea puțin folos acum. Putea să doboare paznicii, dar era riscant, pentru că nu-și permitea să facă vreun zgomot. Nu știa unde se află tainița și nu-și putea îngădui să facă zarvă, nu încă.

Vin închise ochii, arzând alamă și zinc. Cu multă grijă și încetineală, Domoli simțămintele celor doi soldați. Îi auzi cum se sprijină cu spinările de piatra coridorului. Le Ațâță apoi plictiseala, străduindu-se să le-o sporească cât putea. Se uită iarăși pe după colț, menținând apăsarea, așteptând.

Unul dintre oameni căscă, După câteva secunde căscă celălalt. Apoi căscară la unison. Iar Vin se năpusti în holul întunecat ce se întindea în față. Se lipi de perete, cu inima bătându-i iute, și așteptă. Niciun strigăt de alarmă, cu toate că unul dintre paznici mormăi ceva despre cât era el de obosit.

Vin zâmbi bucuroasă. Trecuse ceva vreme de când trebuise să se furișeze cu adevărat. Spionase și pândise, dar se încrezuse în cețuri, în întuneric și în capacitatea sa de a se mișca iute pentru a se proteja. Acum era altfel. Îi amintea de zilele în care spărgea case cu Reen.

Ce ar zice fratele meu acum? Se întrebă pășind nefiresc de ușor și de tăcut pe coridor. *Ar crede că am luat-o razna să mă strecor undeva nu pentru avere, ci pentru informații.* Pentru Reen, viața nu însemnase decât supraviețuire – trăitul simplu, aspru. Să nu ai încredere în nimeni. Fă în așa fel ca tovarășii tăi să te socotească de neînlocuit, dar nu fi prea amenințător. Fii nemilos. Rămâi în viață.

Nu renunțase la povețele sale. Aveau să fie parte din ea pentru totdeauna – așa rămăsese vie, alertă, chiar și în anii petrecuți cu ceata lui Kelsier. Doar că nu mai erau singurele sale reguli. Le mai îmblânzise cu încredere și speranță.

Încrederea asta a ta o să te omoare într-o zi, părea să-i șoptească Reen undeva în adâncul minții. Dar, firește, nici măcar Reen nu se ținuse pe deplin de codul său. Murise apărând-o pe Vin, refuzând s-o predea Inchizitorilor, chiar dacă și-ar fi putut salva astfel viața.

Vin își urmă drumul. Își dădu iute seama că pivnița era o rețea

întinsă de coridoare înguste, ce înconjurau încăperi mai mari. Băgă capul într-una, după ce întredeschise ușa, și găsi niște provizii. Era hrană simplă, făină și alte asemenea – nu proviziile atent ambalate, organizate și catalogate, menite păstrării pe termen lung, dintr-o tainiță.

Trebuie să fie o platformă de încărcare pe unul dintre coridoarele astea, ghici Vin. *Probabil că se înclină și duce la subcanalul acela ce dă spre oraș.*

Înaintă, însă știa că n-avea să aibă vreme de cercetat toate încăperile. Ajunse la o altă răscruce de coridoare și se ghemui, încruntată. Diversiunea lui Elend n-avea să dureze pe vecie și cineva avea să descopere până la urmă femeile pe care le lăsase fără simțire. Trebuia să ajungă iute la tainiță.

Se uită împrejur. Coridoarele erau luminate slab de câte un felinar atârnat ici și colo. Însă din dreapta părea să vină lumină mai multă. Porni într-acolo, iar felinarele se îndesiră. Auzi curând voci și se furișă mai cu grijă, apropiindu-se de altă răscruce. Se uită în toate direcțiile. Spre stânga, ceva mai încolo, observă doi soldați. Spre dreapta erau patru.

Atunci spre dreapta, își zise. Dar avea să fie puțintel mai dificil.

Închise ochii ascultând cu atenție. Auzea amândouă grupurile de soldați, însă părea să mai fie și altceva. Alte grupuri, aflate mai departe. Vin alese unul dintre ele și Trase cu o puternică Ațâțare a simțămintelor. Domolirea și Ațâțarea nu erau stăvilite de oțel sau de piatră – în timpul Ultimului Imperiu, Lordul Legiuitor pusese Domolitori în diverse locuri de prin mahalalele skaa, pentru ca aceștia să Domolească emoțiile celor din preajmă, afectând sute, ba chiar mii de oameni deodată.

Așteptă. Nu se întâmplă nimic. Încerca să Ațâțe iritarea și furia oamenilor. Dar nu știa, măcar, dacă Trage în direcția corectă. Pe lângă asta, Ațâțarea și Domolirea nu erau la fel de precise ca Oțel-împingerea. Boare explicase de multe ori că amprenta emoțională a unei persoane era un amestec complicat de gânduri, instincte și simțăminte. Un Allomant nu putea controla minți sau acțiuni. Le putea doar îmboldi.

Doar dacă nu cumva...

Trăgând o gură bună de aer, Vin își stinse toate metalele. Apoi arse duraluminiu și zinc, după care *Trase* în direcția străjerilor depărtați, lovindu-i cu un val puternic de allomanție emoțională.

Îndată, pe sub bolți răsună o înjurătură. Vin se crispă. Însă nu-i

fusese adresată ei. Străjile de pe coridor deveniră atente, în vreme ce mai la distanță discuția devenea mai zgomotoasă, mai pătimașă. Vin n-avu nevoie să ardă cositor pentru a auzi când începe încăierarea, fiindcă bărbații se apucaseră să răcnească unul la altul.

Străjile din stânga porniră în grabă într-acolo, ca să afle care era sursa acelei tulburări. Cei din dreapta lăsară doi oameni pe loc totuși, așa că Vin sorbi o fiolă cu metale și le Ațâță simțămintele, sporindu-le curiozitatea până ce nu și-o mai putură stăpâni.

Plecară și ei, grăbindu-se pe urmele tovarășilor, iar Vin o zbughi pe coridor. Văzu îndată că instinctele sale se dovediseră corecte – cei patru păziseră o ușă ce dădea către una dintre încăperile de depozitare. Vin răsuflă adânc, apoi deschise ușa și se furișă înăuntru. Chepengul din interior era închis, însă știa ce să facă. Îl trase și-l deschise, apoi sări în bezna de dedesubt.

Împinse o monedă în cădere, folosindu-se de zuruitul ei pentru a ști cât de în jos era podeaua. Poposi pe lespezi tari de piatră, în întuneric deplin, pe care nici arderea de cositor nu l-ar fi putut străpunge. Bâjbâi primprejur totuși și descoperi un opaiț pe perete. Scoase cremenea și-o scăpără, obținând lumină.

Și iat-o, ușa din zid ce ducea către tainiță. Întăriturile de stâncă fuseseră sparte, ușile forțate. Peretele era încă acolo și ușa însăși era intactă, însă pentru deschiderea acesteia, se vedea limpede, se lucrase din plin. Ușa era crăpată doar, îndeajuns pentru ca o persoană să se strecoare. Până și ca să obțină asta, era clar, Yomen se străduise din răsputeri.

Trebuie să fi știut că era aici, cugetă Vin ridicându-se în picioare. *Dar... de ce s-o fi lăsat așa, crăpată? Are un Născut-din-Ceață care-o putea deschide cu o Oțel-împingere.*

Inima i se zbătea în piept de la încordarea așteptării. Vin alunecă prin deschizătură și pătrunse în tainița tăcută. Sări imediat pe podea și începu să caute placa ce trebuia să conțină informațiile Lordului Legiuitor. Trebuia doar să...

În spatele ei, auzi scrâșnetul pietrei pe piatră. Se răsuci, cuprinsă de o bruscă și îngrozitoare certitudine.

Ușa de piatră se închise în spatele ei.

— ... și *de aceea*, zise Elend, sistemul de guvernare al Lordului Legiuitor *trebuia* să se prăbușească.

Îi pierdea. Își dădea seama – tot mai multă lume se depărta de

discuția lor. Problema era, însă, că Yomen însuși *chiar* se arăta interesat.

— Faci o greșeală, tinere Venture, zise obligatorul, bătând ușurel cu dinții furculiței în masă. Programul de servitute din secolul al șaselea nici măcar nu a fost conceput de Lordul Legiuitor. Nou-formatul Canton al Inchiziției l-am propus ca pe o cale de control al populației din Terris, iar Lordul Legiuitor a fost de acord, provizoriu.

— Provizoratul acela s-a transformat în subjugarea unei întregi rase, zise Elend.

— Subjugarea începuse demult, replică Yomen. Știu cu toții această poveste, Venture. Terrisienii erau un popor care refuza cu încăpățânare să se supună legii imperiale, și trebuiau ținuți bine în frâu. Dar poți spune că majordomii terrisieni au fost rău tratați? Sunt cei mai onorați servitori din întregul imperiu!

— Nu aș numi transformarea într-un sclav favorit o răsplată pentru pierderea bărbăției, făcu Elend ridicând din sprânceană și încrucișându-și brațele pe piept.

— Sunt cel puțin o duzină de surse pe care le-aș putea cita în privința asta, zise Yomen dând din mână. Ce zici de Trendalan? El susține faptul că atunci când a fost făcut eunuc i s-a oferit libertatea de a gândi mai bine despre logică și armonie, fără a fi ispitit de pofte lumești.

— Nu prea a avut de ales, zise Elend.

— Prea puțini dintre noi pot să aleagă, replică Yomen.

— Eu prefer ca oamenii să poată alege, spuse Elend. Vei observa că skaa au devenit liberi pe pământurile mele, iar nobililor le-am oferit un consiliu parlamentar prin care pot participa la cârmuirea orașului în care trăiesc.

— Idealuri înalte, zise Yomen, și recunosc vorbele lui Trendalan însuși în ceea ce pretinzi că ai făcut. Dar până și el a spus că ar fi prea puțin probabil ca un asemenea sistem să poată continua prea mult în condiții stabile.

Elend zâmbi. Nu mai avusese de mult timp parte de o dezbatere atât de bună. Ham nu intra niciodată prea adânc în subiect – îi plăceau întrebările filosofice, dar nu dezbaterile docte – iar lui Sazed nu-i plăceau disputele de acest fel.

Aș vrea să-l fi întâlnit pe Yomen când eram mai tânăr, își spuse Elend. *Când încă aveam vreme să mă preocup de filosofie. Ah, ce discuții am fi putut avea…*

Firește, discuțiile s-ar fi terminat cu Elend în mâinile Inchizitorilor de Oțel, acuzat că este revoluționar. Însă trebuia totuși să admită că Yomen nu era defel neghiob. Cunoștea bine istoria și politica – doar se nimerise să aibă credințe complet greșite. În altă zi, Elend s-ar fi bucurat să-i deschidă ochii asupra acestui fapt.

Din păcate, dezbaterea se făcea tot mai încordată pentru Elend. Nu putea ține trează, în același timp, și atenția lui Elend și pe cea a mulțimii. Ori de câte ori încerca să aducă înapoi mulțimea, Yomen părea să se arate bănuitor – și ori de câte ori Elend încerca să-l antreneze mai bine pe rege în discuție, lumea se plictisea de discursul filosofic.

Așa că se simți ușurat când, în cele din urmă, auzi strigăte de uimire. Peste câteva clipe, doi soldați dădură buzna în sală, purtând o tânără buimacă, însângerată, în rochie de bal.

Pe Lordul Legiuitor, Vin! Gândi Elend. *Chiar era nevoie de asta?*

Elend se uită iarăși la Yomen și cei doi schimbară o privire. Apoi Yomen se ridică de la masă.

— Unde e împărăteasa Venture? Vru să știe.

E vremea plecării, își zise Elend, amintindu-și de promisiunea făcută lui Vin. Însă își dădu seama de ceva. *Probabil că n-o să mai am altă ocazie să ajung atât de aproape de Yomen*. *Și există o cale sigură de a dovedi dacă e sau nu Allomant.*

Să încerc să-l omor.

Era ceva îndrăzneț, probabil necugetat, dar era tot mai sigur că n-avea să-l convingă în veci pe Yomen să predea orașul. Afirmase că nu e Născut-din-Ceață; era foarte important să descopere dacă mințise ori nu. Așa că, încrezându-se în instinctele sale, Elend lăsă o monedă să cadă și se Împinse către podium. Dansatorii începură să țipe, iar lumea lor idilică se sfărâmă când Elend trase două pumnale din sticlă. Yomen păli și dădu înapoi. Două străji, care se prefăcuseră a fi tovarăși de masă cu Yomen, se ridicară din jilțuri și scoaseră toiege de sub masă.

— Mincinosule, scuipă Yomen în vreme ce Elend poposea pe masă. Hoț, măcelar, *tiran!*

Elend ridică din umeri și aruncă monede în cei doi străjeri, prăvălindu-i cu ușurință la pământ. Se azvârli către Yomen, apucându-l de gât și împingându-l. Din mulțime se auziră icnete de surpriză și țipete.

Elend îl strânse de gât. Nicio putere nu întări mădularele celuilalt. Niciun puls Allomantic nu încercă să-l scoată din încleștare. Obligatorul abia dacă se zbătea.

Ori nu e Allomant, își zise Elend*, ori e un actor de prima mână.*

Îi dădu drumul lui Yomen, împingându-l înapoi spre masă. Elend clătină din cap – încă un mister care…

Yomen săltă înainte, scoțând un cuțit de sticlă și împungând. Elend tresări și se feri, trăgându-se în spate, însă cuțitul îl ajunse și-i despică pielea brațului. Durerea fu puternică, sporită de cositorul lui Elend, iar împăratul blestemă, poticnindu-se.

Yomen lovi iar, și Elend *ar fi trebuit* să se poată feri. Avea fludor, iar Yomen se mișca încă cu stângăcia cuiva lipsit de puteri întăritoare. Însă atacul se mișcă odată cu Elend, iar cuțitul, cumva, îl lovi și acum într-o parte. Elend gemu, simțindu-și sângele fierbinte pe piele, și se uită în ochii lui Yomen. Regele trase cuțitul, ferindu-se cu ușurință de lovitura de răspuns a lui Elend. Era aproape ca și cum…

Elend arse electru, înfășurându-se într-o bulă de imagini false de atiu. Yomen ezită îndată, părând buimac.

Arde atiu, își zise buimăcit Elend. *Asta înseamnă că* este *Născut-din-Ceață.*

Ceva din Elend voia să zăbovească, să lupte, însă rana din trup era adâncă – știa că ar trebui îngrijită cât de curând. Blestemându-și neghiobia, se Împinse prin aer, lăsând să cadă picuri de sânge pe nobilimea înfricoșată ce se adunase ciorchine dedesubt. Ar fi făcut bine s-o asculte pe Vin – avea să aibă parte de o muștruluială pe cinste când va ajunge în tabără.

Se lăsă pe pământ și observă că Yomen decisese să nu-l urmărească. Regele obligator stătea în spatele mesei, cu un cuțit în mână, înroșit de sângele lui Elend, privindu-l furios.

Elend se răsuci, aruncă o mână de monede și le Împinse prin aer, peste capetele petrecăreților – având grijă să nu lovească vreunul. Se cutremurară de frică și se aruncară, ghemuindu-se, la pământ. Odată ce monezile ajunseră jos, Elend se Împinse în ele și se propulsă într-un salt scurt prin încăpere, către ieșirea pe care i-o indicase Vin. Intră îndată într-o curticică interioară învăluită în pâclă.

Aruncă o privire spre clădirea din spate, plin de năduf, deși n-ar fi putut spune de ce. Își făcuse partea – abătuse atenția lui Yomen și a oaspeților săi o jumătate bună de oră. Adevărat,

fusese rănit, dar *descoperise* că Yomen era Allomant. Un lucru ce merita știut.

Aruncă o monedă și se lansă prin aer ca o săgeată.

Trei ore mai târziu, Elend se afla în cortul de comandă, însoțit de Ham, și aștepta în tăcere, așezat în jilț.

Își bandajase rănile din trup și de pe braț. Vin nu sosea.

Le spusese celorlalți ce se întâmplase. Vin nu sosea.

Ham îl silise să mănânce ceva. Vin tot nu apărea.

— Mă întorc acolo, zise Elend ridicându-se.

Ham îl măsură cu privirea.

— El, ai pierdut *o groază* de sânge. Pun rămășag că doar fludorul te ține în picioare.

Așa era. Elend simțea, pe sub vălul de fludor, colții oboselii.

— Mă descurc.

— O să te omori în felul ăsta.

— Nu-mi pasă. Eu…

Se întrerupse, fiindcă auzul său, sporit de cositor, sesizase că cineva se apropie. Trase deoparte pânza de pe deschizătura cortului înainte ca omul să ajungă, făcându-l să tresară.

— Stăpâne! Zise omul. Mesaj din oraș.

Elend înhăță scrisoarea și-i sfâșie pecetea.

Impostorule Venture, scria acolo, *am pus mâna pe ea, cum probabil ai și ghicit. E un lucru pe care l-am observat mereu la Născuții-din-Ceață. Sunt prea încrezători în ei înșiși. Îți mulțumesc pentru conversația plăcută. Mă bucur că am reușit să te atrag în discuție atât de mult timp.*

Regele Yomen.

Vin stătea, fără să scoată vreun zgomot, în grota întunecată. Își lipise spatele de stana de piatră ce îi era ușă la închisoare. Alături, pe podeaua de piatră, se afla opaițul pâlpâitor pe care-l adusese cu ea în încăperea uriașă.

Împinsese și Trăsese, străduindu-se să iasă de acolo. Însă își duse curând seama că pietrele sparte pe care le văzuse pe dinafară – despre care își închipuise că erau rezultatul încercării de deschidere a ușii – serviseră de fapt altui scop. Yomen scosese plăcile de metal aflate pe interiorul ușii, cele pe care un Allomant le putea Împinge sau Trage pentru a o deschide. Astfel, ușa rămânea un simplu pietroi. Cu fludor întărit de duraluminiu, ar fi trebuit să poată mișca ușa, chiar și așa. Însă îi era greu să-și găsească pe pământ un punct de sprijin, fiindcă

lespedea se înclina, formând o pantă. Și se părea că făcuseră ceva și la balamale – sau pur și simplu îngrămădiseră bolovani în cealaltă parte – fiindcă nu izbutise să miște ușa nici atâtica.

Scrâșni din dinți, plină de năduf, cu spatele lipit de stânca ușii. Yomen îi întinsese o capcană. Fuseseră, ea și Elend, chiar atât de previzibili? Era, totuși, o mișcare foarte iscusită. Yomen știa că nu s-ar fi putut lupta cu ei. Așa că o capturase, pur și simplu, pe Vin. Cu același efect dar fără vreun risc în plus. Iar ea căzuse drept în capcană.

Cercetase toată încăperea, încercând să găsească o cale de scăpare, dar fără izbândă. Și mai rău încă nu dăduse peste nicio provizie de atiu. Era greu de spus, cu atâta mâncare pusă în cutii și alte surse de metal, dar prima căutare nu-i reușise.

— Păi sigur că n-o să-l lase aici, mormăi cu voce joasă. Yomen n-a avut timp să scoată toate cutiile astea, dar, dacă a plănuit să mă prindă, trebuie să fi scos cu siguranță atiul. Sunt așa o *idioată!*

Se lăsă cu spinarea pe stâncă, frustrată, sleită.

Sper că Elend a făcut ce am zis, gândi ea. Dacă îl prinseseră și pe el…

Vin se dădu cu capul, mâniată, de pietroaiele încăpățânate.

Ceva răsună în întuneric.

Vin încremeni, apoi se ghemui, la pândă. Își verifică rezervele de metal – deocamdată avea destule.

Probabil că e doar…

Se auzi iar. Ca un pas ușor. Vin se cutremură, dându-și seama că se uitase doar în treacăt prin încăpere, căutând atiu și vreo cale de ieșire. Se ascunsese cineva acolo, oare, în tot acest timp?

Arse bronz și-l simți. Era un Allomant, Născut-din-Ceață. Cel pe care-l mai simțise, bărbatul pe care îl urmărise.

Deci asta e! Yomen chiar *a vrut ca Născutul lui să se lupte cu noi – dar știa că trebuie, mai întâi, să ne despartă.*

Zâmbi și se ridică. Nu era situația ideală, însă era mai bine decât să se gândească la ușa neclintită. Pe un Născut-din-Ceață îl putea învinge, apoi îl putea ține ostatic până ce o eliberau.

Așteptă ca omul să se apropie – își dădea seama după bătaia pulsațiilor Allomantice. Spera ca omul să nu-și dea seama că i le poate simți. Se răsuci și izbi cu piciorul în opaiț, aruncându-l spre el. Se aruncă înainte, spre dușman, care se vedea în

ultimele licăriri ale opaițului. Silueta o privi cum se năpustește prin aer, cu pumnalele pregătite.
Atunci îi recunoscu chipul.
Era Reen.

PARTEA A PATRA

Distrugătoarea cea frumoasă

Un om cu o putere anume – de pildă o abilitate Allomantică – ce a obținut apoi un piron hemalurgic ce-i dăruiește aceeași putere, va fi de două ori mai puternic decât un Allomant natural, neîmbunătățit.
Un Inchizitor ce a fost înainte Căutător va avea, așadar, o capacitate sporită de a folosi bronzul. Acest fapt simplu explică în ce fel atâția Inchizitori reușeau să străpungă norii cuprici.

45

Vin se lăsă la pământ, renunțând să atace, dar încordată, cu ochii mijiți, bănuitori. Reen era luminat de opaițul pâlpâitor, aducând mult cu cel pe care și-l amintea ea. Cei patru ani ce trecuseră îl schimbaseră, firește – era mai înalt, mai lat în spate – însă avea aceeași față dură, pe care nu-și găsea locul buna dispoziție. Postura lui îi era familiară lui Vin; în timpul copilăriei îl văzuse adesea stând ca acum, cu brațele încrucișate dezaprobator.
Îi reveneau toate amintirile. Lucruri pe care crezuse că le izgonise în beznă, părți din minte ținute sub cheie: lovituri date de mâinile lui Reen, critici aspre din gura sa, deplasări furișate dintr-un oraș într-altul.
Și totuși, pe lângă amintirile astea mai exista și o înțelegere adâncă. Nu mai era fetița care-și îndurase bătăile în tăcere, neștiind ce să facă. Dacă se uita în urmă, vedea frica pe care o arătase Reen în ceea ce făcuse. Fusese îngrozit ca nu cumva corcitura de soră-sa, Allomanta, să fie descoperită și măcelărită de Inchizitorii de Oțel. O bătuse când ieșise prea mult în evidență. Țipase la ea când se arătase prea pricepută. O mutase când îl apucase teama că Inchizitorii se puseseră pe urmele ei.
Reen murise apărând-o. O învățase să fie paranoică și neîncrezătoare dintr-un simț contorsionat al datoriei, deoarece

crezuse că era singura cale de supraviețuire pe străzile Ultimului Imperiu. Iar ea rămăsese lângă el, îndurând să fie tratată astfel. În lăuntrul ei – și nici măcar prea adânc îngropat – știuse un lucru de căpătâi. Reen o iubise.

Ridică privirea și o întâlni pe a bărbatului din cavernă. Apoi clătină ușurel din cap. *Nu,* își zise. *Arată ca el, dar ochii ăia* nu sunt *ai lui.*

— Cine ești? Ceru Vin să știe.

— Fratele tău, zise creatura, încruntându-se. N-au trecut decât câțiva ani, Vin. Ai devenit cam nesimțită – am crezut că te-am învățat mai bine de atât.

Cu siguranță se poartă întocmai ca el, cugetă Vin înaintând cu grijă. *Cum de a învățat asta? Nimeni nu s-a gândit că Reen ar avea vreo importanță, cât a trăit. Nu s-ar fi gândit nimeni să-l studieze.*

— De unde ai obținut oasele? Întrebă Vin dând târcoale creaturii.

Podeaua grotei era dură și acoperită de rafturi pline. Bezna se întindea în toate direcțiile.

— Și cum de ți-a ieșit fața așa de perfect? Credeam că un kandra trebuie să digere un corp ca să obțină o copie bună.

Trebuia, până la urmă, să fie un kandra. Altfel cum să izbutească o imitație atât de reușită? Creatura se răsuci, privind-o cu uimire.

— Ce-i cu prostiile astea? Vin, îmi dau seama că nu suntem noi ăia care să ne regăsim și să ne îmbrățișăm cald, dar mă așteptam ca *măcar* să mă recunoști.

Vin îi ignoră plângerea. Reen, apoi Boare, o învățaseră prea bine. L-ar fi recunoscut pe Reen dacă-l vedea.

— Îmi trebuie informații, zise. Despre unul dintre ai tăi. E numit Tensoon și s-a întors în Patria voastră acum un an. Zicea că îl așteaptă o judecată. Știi ce s-a ales de el? Mi-ar plăcea să-l pot găsi, dacă e cu putință.

— Vin, zise cu fermitate falsul Reen, *nu* sunt un kandra.

Mai vedem noi, își zise Vin pornindu-și zincul și lovindu-l pe impostor cu o pulsație întărită cu duraluminiu de allomanție emoțională.

Nici măcar nu se clinti. Un asemenea atac ar fi pus orice kandra sub controlul lui Vin, la fel ca pe un kolos. Vin șovăi. Îi era tot mai greu să-l vadă pe impostor în lumina tot mai scăzută

a opaițului, chiar și cu vederea ascuțită de cositor.

Eșuarea allomanției emoționale însemna că impostorul nu era un kandra. Dar nici Reen nu era. Exista o singură cale logică de acțiune.

Vin atacă.

Oricine va fi fost impostorul, o știa îndeajuns de bine pentru a-i anticipa mișcarea. Deși se prefăcu că exclamă surprins, sări îndată înapoi, în afara atingerii ei. Avea mișcări ușoare – suficient de ușoare pentru ca Vin să aibă motive pentru a crede că ardea fludor. De fapt, simțea încă venind pulsații Allomantice dinspre el, deși, dintr-un motiv oarecare, îi venea greu să-și dea seama ce metale anume consuma.

În orice caz, allomanția îi întărea și mai mult bănuielile. Reen nu fusese Allomant. E drept că ar fi putut să se Dezlănțuie cât fuseseră despărțiți, dar nu credea să aibă vreun strop de sânge nobil care să-i aducă vreo moștenire Allomantică. Vin își primise puterile de la tatăl ei, părintele pe care nu-l avea în comun cu Reen.

Atacă de încercare, verificând iscusința impostorului. Acesta se ațînu departe, urmărindu-i cu grijă atacurile. Încercă să-l bage iarăși cu spatele la rafturi, însă era prea atent ca să se lase prins.

— N-are rost, zise impostorul sărind iarăși în lături.

N-are monezi, își zise Vin. *Nu-i trebuie monezi ca să sară*.

— Ar trebui să te expui prea mult ca să mă lovești cu adevărat, Vin, rosti impostorul, și se pare că-s destul de bun ca să nu mă las prins. Putem opri asta și să trecem la lucruri importante? Nu ești un pic curioasă ce am făcut în ăștia patru ani?

Vin se ghemui la pândă, ca o pisică gata să se năpustească, și zâmbi.

— Ce-i? Zise impostorul.

Momentul de pândă dădea roade. În spatele lor, opaițul răsturnat își dădu duhul, cufundând grota în întuneric. Însă Vin, cu capacitatea sa de a trece prin norii cuprici, încă își simțea dușmanul. Își lăsase pe jos, în spate, punga cu monezi încă de când simțise că în încăpere mai e și altcineva – nu avea nimic de metal care să-i dezvăluie apropierea.

Se aruncă înainte, intenționând să-și apuce dușmanul de gât și să-l imobilizeze. Pulsațiile Allomantice nu-i permiteau să-l vadă, însă îi arătau pe unde era. Avea un avantaj destul de însemnat.

Dar greșise. O evită la fel de ușor ca și înainte.

Vin rămase nemișcată. *Cositor*, își zise. *Mă aude.*

Așa că dărâmă cu piciorul un raft și atacă iarăși când bubuitul raftului căzut răsună puternic în sală și cutiile zuruiră pe lespezi.

Însă impostorul se feri iarăși. Vin îngheță. Ceva nu era deloc în regulă. O simțea, cumva, de fiecare dată. Grota se cufundă în tăcere. Nu mai răsuna nimic și nu se mai reflecta nicio rază de lumină. Vin se ghemui, cu degetul unei mâini odihnindu-se ușor pe piatra rece din fața ei. Simțea duduitul, puterea lui Allomantică revărsându-se asupra ei în valuri. Se concentră asupra acesteia, încercând să deslușească metalele care o produceau. Dar pulsația părea opacă. Amestecată.

E ceva foarte cunoscut aici, își dădu seama. *Când l-am simțit mai întâi pe impostor, am crezut... am crezut că era spiritul ceții.*

Era un motiv pentru care pulsațiile îi păreau cunoscute. Fără lumină care să-i abată atenția, făcând-o să asocieze acea siluetă cu Reen, putea vedea ce îi scăpase până atunci.

Inima începu să-i bată iute, și pentru prima oară, în seara aceea – cu tot cu prinderea în capcană – o cuprinse teama. Pulsațiile erau întocmai cu cele pe care le simțise cu un an în urmă. Pulsațiile care o călăuziseră spre Fântâna Înălțării.

— De ce ai venit aici? Șopti înspre întuneric.

Hohot de râs. Răsună în grota pustie, tare, liber. Bufnetele se apropiară, deși niciun zgomot de pași nu indica mișcarea ființei aceleia. Pulsațiile deveniră deodată enorme și copleșitoare. Se revărsară peste Vin, fără a fi stârnit ecouri în cavernă, un sunet ireal ce străbătea lucrurile, vii sau moarte. Se dădu în spate, în beznă, cât pe ce să se împiedice de rafturile pe care le dărâmase.

Ar fi trebuit să știu că n-o să te lași păcălită, zise o voce blândă în capul ei. Vocea acelui lucru. O mai auzise doar o dată, cu un an în urmă, când îl eliberase din închisoarea de la Fântâna Înălțării.

— Ce poftești? Șopti ea.

Știi ce. Ai știut mereu.

Și așa era. Simțise asta în momentul în care îl atinsese. Năruire, așa îi zicea. Avea dorințe simple. Să vadă lumea sfârșindu-se.

— Te voi opri, zise Vin.

Dar era greu să nu se simtă neghioabă zicând asta unei forțe pe care n-o înțelegea, unui lucru ce exista dincolo de oameni și dincolo de lumi.

Ființa hohoti iar, dar de data asta sunetul se auzi doar în mintea ei. Încă simțea pulsațiile lui Năruire – deși nu păreau să vină dintr-un loc anume. O înconjurau. Se strădui să își îndrepte umerii.

Ah, Vin, zise Năruire pe un ton aproape părintesc. *Te porți ca și cum ți-aș fi dușman*.

— Îmi ești dușman. Cauți să pui capăt lucrurilor pe care le iubesc.

Și e sfârșitul chiar așa de rău? Nu trebuie orice lucru, chiar și o lume întreagă, să se sfârșească într-o zi?

— Nu-i nevoie ca sfârșitul să fie grăbit, zise Vin. Nu-i niciun motiv să fie forțat așa.

Toate lucrurile se supun naturii lor, Vin, zise Năruire, părând să plutească în jurul ei.

Îi simțea atingerea, umedă și delicată, precum ceața.

Nu mă poți învinui pentru că sunt ceea ce sunt. Fără mine, nimic nu s-ar mai sfârși. Nimic nu ar putea *să se termine. Și, ca urmare, nimic n-ar putea crește. Eu sunt viața. Te-ai lupta cu viața însăși?*

Vin tăcu.

Nu jeli fiindcă a sosit ziua sfârșitului acestei lumi, zise Năruire. *Sfârșitul a fost plănuit în chiar ziua nașterii lumii. În moarte e frumusețe – frumusețea finalității, a lucrului isprăvit.*

Fiindcă nimic nu e cu adevărat complet până ce, într-o zi, nu este distrus.

— Destul, se răsti Vin, simțindu-se singură și pusă la colț în bezna rece. Nu mă mai provoca. De ce ai venit aici?

Aici? Zise ființa. *De ce întrebi asta?*

— Care îți e țelul, de apari acum? Zise Vin. Ai venit să te bucuri de întemnițarea mea?

Nu am „apărut deodată”, Vin, zise Năruire. *Fiindcă nici n-am plecat vreodată. Am fost întotdeauna cu tine. O parte din tine.*

— Prostii, zise Vin. Abia ce te-ai arătat.

M-am arătat ochilor tăi, da, spuse Năruire, *dar îmi dau seama că nu înțelegi. Am fost întotdeauna cu tine, chiar și când nu mă puteai vedea.*

Năruire se opri din vorbit, lăsând să se așeze liniștea, atât în

mintea ei, cât și afară.

Când ești singură, nimeni nu te poate trăda, șopti o voce în fundul minții sale. Vocea lui Reen. Cea pe care o auzea uneori, aproape reală, ca o conștiință. Socotise de la sine înțeles că vocea era parte a minţit ei, o rămășiță de la învățăturile lui Reen. Un instinct.

Oricine te va trăda, Vin, zise vocea repetând un sfat pe care i-l dădea adesea. Și, vorbind, vocea deveni treptat, de la cea a lui Reen, la cea a lui Năruire. *Oricine.*

Întotdeauna am fost cu tine. M-ai auzit în minte încă din primii tăi ani de viață.

Evadarea lui Năruire merită niște explicații. E un lucru pe care până și eu l-am înțeles cu greutate.

Năruire nu putea să-și fi folosit puterea la Fântâna Înălțării. Puterea era a lui Dăinuire, opusul fundamental al lui Năruire. Și, adevărat. O confruntare directă dintre cele două forțe ar fi provocat distrugerea amândurora.

Închisoarea lui Năruire, totuși, a fost făurită de acea putere. Era, așadar, acordată cu puterea lui Dăinuire – chiar puterea Fântânii. Când puterea aceea a fost eliberată și răspândită, și nu folosită, a acționat ca o cheie. Și această „descuiere” l-a eliberat, în cele din urmă, pe Năruire.

46

— Bine, spuse Boare, vrea cineva să emită ipoteze asupra felului în care spionul nostru a ajuns o figură pseudo-religioasă de luptător pentru libertate?

Sazed clătină din cap. Stăteau în adăpostul subteran de sub Cantonul Inchiziției. Boare, susținând că se săturase de rațiile de călătorie, ceruse unor soldați să deschidă niște cutii cu provizii din grotă, pentru pregătirea unei mese mai acceptabile. Sazed s-ar fi putut plânge, însă grota era atât de bine aprovizionată, încât niciun mâncău de talia lui Boare n-ar fi reușit să facă prea multă pagubă.

Așteptaseră întreaga zi întoarcerea lui Fantomă. Orașul se afla într-o stare de încordare încrâncenată și majoritatea contactelor lor se făcuseră nevăzute, ascunzându-se de paranoia Cetățeanului în privința unei rebeliuni. Patrule mărșăluiau pe străzi, iar un număr mare de trupe își făcuseră tabăra chiar lângă clădirea Cultului. Sazed se temea ca Cetățeanul să nu-i

asocieze cu apariția lui Fantomă la execuții. Se părea că zilele în care te puteai deplasa liber prin oraș se sfârșiseră.

— De ce nu s-a întors? Întrebă Alirianne.

Ea și cu Boare stăteau la o masă lucrată meșteșugit, șterpelită din conacul gol al unui nobil. Se schimbaseră, firește, iarăși în hainele lor fine – Boare în costum, Alirianne într-o rochie de culoarea piersicii. Se schimbau mereu cât mai iute cu putință, dornici parcă să sublinieze față de ei înșiși cine erau cu adevărat.

Sazed nu luase masa cu ei; nu-i prea era foame. Căpitanul Goradel se sprijinea într-un raft cu cărți, ceva mai încolo, atent la sarcinile sale. Deși acest bărbat de treabă arbora zâmbetul său obișnuit, Sazed își dădea seama, din ordinele date soldaților, că îl îngrijora posibilitatea unui atac. Se asigura că Boare, Alirianne și Sazed rămâneau în adăpostul cavernei. Mai bine prinși în capcană decât morți.

— Sunt sigur că băiatul e bine, draga mea, zise Boare răspunzând în sfârșit întrebării lui Alirianne. Probabil că nu s-a întors fiindcă se teme să ne implice în ce a făcut astăzi.

— Ori asta, spuse Sazed, ori nu poate trece de străjile de afară.

— S-a strecurat el într-o clădire în flăcări în vreme ce noi ne uitam, dragul meu, zise Boare, așa că mă îndoiesc că ar avea probleme cu vreo câțiva bătăuși, mai ales acum că s-a întunecat.

Alirianne clătină din cap.

— Ar fi fost mai bine dacă reușea să se furișeze și *din* clădirea aceea, nu să sară de pe acoperiș în fața tuturor.

— Poate, zise Boare. Dar parte din rolul de rebel justițiar e și să-ți lași dușmanii să știe de ce ești în stare. Efectul psihologic produs de saltul de pe o clădire în flăcări, cu un copil în brațe e cât se poate de nimerit. Și încă s-o faci în fața tiranului care a încercat să execute copilul? Habar nu am avut că dragul și micul nostru Fantomă e așa de înclinat către dramă!

— Nu mai e așa de mic, cred, rosti Sazed cu voce scăzută. Ne-am obișnuit să-l ignorăm prea mult.

— Obiceiurile apar din rutină, dragul meu, zise Boare agitând furculița spre Sazed. I-am dat puțină atenție fiindcă arareori a avut vreun rol important de jucat. Nu-i vina lui – era, pur și simplu, tânăr.

— La fel și Vin, observă Sazed.

— Vin, trebuie să recunoști, e un caz mai special.

Sazed nu putea să nu recunoască asta.

— În orice caz, spuse Boare, când ne uităm la fapte, ce s-a întâmplat nu mai pare chiar atât de surprinzător. Fantomă a avut luni ca să se facă cunoscut celor din lumea fărădelegii din Urteau, și e din ceata Supraviețuitorului. E logic că or să înceapă să aștepte salvarea de la el, la fel cum și Luthadel a fost salvat de Kelsier.

— Uiți un lucru, Lord Boare, făcu Sazed. A sărit de pe o casă cu două etaje și a aterizat pe o stradă cu caldarâm. Nu scapi din așa ceva fără oase rupte.

Boare cugetă câteva clipe.

— Zici că a aranjat căzătura? Poate a avut vreo platformă care să i-o ușureze?

Sazed clătină din cap.

— Cred că e cam prea de tot să credem că Fantomă a putut plănui, executa și aranja un asemenea spectacol. I-ar fi trebuit ajutorul celor din lumea fărădelegii, lucru care ar fi distrus efectul. Dacă ar fi știut că supraviețuirea lui a fost un truc, atunci n-am mai fi auzit zvonurile care circulă despre el.

— Atunci cum? Întrebă Boare aruncând o privire fugară spre Alirianne. Doar nu vrei să sugerezi că Fantomă a fost, tot timpul ăsta, un *Născut-din-Ceață?*

— Nu știu, zise încetișor Sazed.

Boare scutură din cap, chicotind.

— Mă îndoiesc că s-ar fi putut ascunde de noi, dragul meu. Păi, ar fi trebuit să treacă prin toată harababura răsturnării Lordului Legiuitor, apoi a căderii Luthadelului, fără să arate vreo clipă că ar fi și altceva decât un Cositorian! Refuz să accept una ca asta.

Sau, își spuse Sazed, *refuzi să accepți că s-ar fi putut să nu descoperi adevărul.* Însă Boare avea dreptatea lui. Sazed îl cunoștea pe Fantomă din adolescență. Băiatul fusese stângaci și timid, însă nu era un înșelător. Cerea multă imaginație să-ți închipui că ar fi putut să fie un Născut-din-Ceață încă de la început.

Dar Sazed văzuse și săritura aceea. Văzuse grația saltului, concentrarea și îndemânarea cuiva care arde fludor. Sazed se trezi că se gândește la cuprumințile sale, în care ar fi putut găsi alte exemple de persoane cu manifestări Allomantice subite. Putea oare cineva să fie mai întâi un Cețurian, apoi să se

transforme într-un Născut-din-Ceață deplin?

Era un lucru simplu, legat de misiunea sa de ambasador. Poate că, dacă stătea puțin să caute prin depozitele de memorie, dacă cerceta după exemple…

Se opri. *Nu fi aiurit*, își zise. *Îți cauți scuze și atâta tot.* Știi *că este imposibil ca un Allomant să capete puteri noi. N-o să găsești exemple, fiindcă nu există niciunul.*

Nu trebuia să-și cerceteze metalmințile. Le lăsase deoparte dintr-un motiv întemeiat – nu putea fi un Păstrător, nu putea împărtăși cunoașterea adunată până ce nu separa adevărul de minciună.

M-am lăsat abătut din drum în ultimul timp, își spuse cu hotărâre, ridicându-se de la locul său și lăsându-i în spate pe ceilalți. Se duse în „camera” lui din tainiță, un ungher unde niște așternuturi atârnate făceau să nu-i mai poată vedea pe ceilalți. Pe masă se găsea portofoliul. În colț, lângă un raft plin de cutii de tablă, se afla desaga plină cu metalminți.

Nu, își zise. *Mi-am jurat. O să-mi țin jurământul. N-o să devin un ipocrit doar fiindcă apare o nouă religie și-mi face cu ochiul. Voi fi puternic.*

Se așeză la masă, deschise portofoliul și scoase următoarea foaie care venea la rând. Înfățișa credințele poporului Nelazan, care-l veneraseră pe zeul Trell. Sazed avusese mereu o slăbiciune pentru religia aceea, datorită accentului pe care îl punea pe învățătură, studiu, matematică și ceruri. O păstrase pentru mai la sfârșit, dar mai mult din îngrijorare. Voise să amâne ce știa că se va petrece.

Și firește, de îndată ce începu să citească, văzu lipsurile în doctrină. Drept, poporul nelazan fusese cunoscător întru-ale astronomiei, însă învățăturile despre viața de apoi le erau schematice – aproape lipsite de sens. Doctrina era vagă intenționat, spuneau, fiindcă voiau să permită tuturor să descopere singuri adevărul. Citind toate acestea, însă, Sazed se simțea frustrat. La ce era bună o religie fără răspunsuri? De ce să crezi în ceva, dacă răspunsul la jumătate dintre întrebări era „Întreabă-l pe Trell și el va răspunde”?

Nu renunță imediat la religie. Se strădui să o lase deoparte pentru moment, recunoscând că nu se găsea în cea mai bună dispoziție pentru studiu. De fapt, simțea că nu are dispoziție pentru nimic.

Dacă Fantomă chiar a devenit Născut-din-Ceață? Se întrebă, revenind la conversația de dinainte. Părea imposibil. Însă multe lucruri pe care crezuseră că le știu despre allomanție – ca de pildă existența a doar zece metale – se dovedise ceva fals, introdus de Lordul Legiuitor pentru a ascunde niște secrete puternice.

Poate că *era* posibil ca un Allomant să manifeste pe neașteptate puteri noi. Sau poate că erau motive mai pământești pentru care lui Fantomă îi ieșise o săritură atât de lungă. Poate că avea legătură cu lucrul care făcea ochii lui Fantomă atât de sensibili. Droguri, poate?

Oricum ar fi fost, îngrijorarea lui Sazed în privința a ce urma să se întâmple îl împiedica să se concentreze asupra studiului religiei Nelzienilor, cum ar fi trebuit. Simțea necontenit că ceva extrem de important era pe cale să se petreacă. Și Fantomă era în mijlocul acestui fapt.

Pe unde umbla băiatul acela?

— Știu de ce ești atât de tristă, zise Fantomă.

Beldre se întoarse spre el, cu un chip pe care se vedea uimirea. Nu-l văzu de la început. Probabil că era prea cufundat în umbrele cețoase. Îi era tot mai greu să-și dea seama.

Păși înainte, peste peticul de pământ ce fusese cândva grădina casei Cetățeanului.

— Mi-am dat seama, zise Fantomă. La început, am crezut că tristețea are de-a face cu grădina asta. Cândva trebuie să fi fost frumoasă. Ai văzut-o, poate, atunci, înainte ca fratele tău să poruncească ca toate grădinile să fie arate. Aveai de-a face cu nobilimea și trăiai, probabil, printre nobili.

Fata păru surprinsă.

— Da, știu, zise Fantomă. Fratele tău e un Allomant. Un Monedazvârlitor; i-am simțit Împingerile. În ziua aceea, în Groapa Pieței.

Fata rămase tăcută – mai frumoasă decât ar fi putut vreodată grădina să fie – însă dădu un pas înapoi, întâlnindu-i, în cele din urmă, privirea prin pâclă.

— Până la urmă, continuă Fantomă, am hotărât că greșesc. Nimeni nu plânge atât o simplă grădină, oricât de frumoasă. M-am gândit, apoi, că tristețea din ochii tăi se datorează opreliștii de a participa la sfaturile fratelui tău. Mereu te trimite afară, în grădină, cât se întâlnește cu funcționarii săi cei mai importanți.

Știu cum e să te simți lipsit de folos și exclus printre oameni de vază.

Mai făcu un pas spre ea. Pământul aspru era răscolit sub picioarele sale, acoperit cu câteva degete de cenușă, jalnică amintire a ceea ce fusese cândva sol fertil. În dreapta sa se afla tufișul singuratic la care Beldre venea adesea să se uite. Nu-l privi; își ațintu privirea asupra ei.

— Am greșit, zise. Să nu participi la sfaturile fratelui tău te-ar fi necăjit, dar nu te-ar fi îndurerat. Nu ai fi arătat un asemenea regret. Acum cunosc mâhnirea asta. Am ucis, în după-amiaza asta, pentru prima oară. Am ajutat la răsturnarea unor imperii și la construirea altora noi, Și n-am ucis, până azi, niciun om.

Se opri și i se uită în ochi.

— Da, știu mâhnirea asta. Încerc doar să-mi dau seama de ce o simți *tu.*

Beldre îi întoarse spatele.

— N-ar trebui să fii aici, zise. Sunt paznici care veghează…

— Nu, zise Fantomă, nu mai sunt. Quellion a trimis prea mulți oameni în oraș – se teme de o revoluție, ca în Luthadel. Precum cea pe care el însuși a stârnit-o aici, când a luat puterea. Are dreptate să se teamă, dar a greșit lăsându-și palatul atât de prost păzit.

— Omoară-l, șopti Kelsier. Quellion e înăuntru, e ocazia perfectă. O merită, iar tu o știi.

Nu își zise Fantomă. *Nu astăzi. Nu în fața ei.*

Beldre îl privi iarăși, iar privirea i se aspri.

— De ce ai venit? Să mă chinuiești?

— Să-ți spun că înțeleg, zise Fantomă.

— Cum poți spune asta? Nu mă înțelegi… nu mă cunoști.

— Ba cred că da. Ți-am văzut astăzi ochii, când te uitai la acei oameni ce erau mânați către moarte. Te simți vinovată. Vinovată de crimele fratelui tău. Ești mâhnită fiindcă simți că ar trebui să-l poți opri.

Mai făcu un pas.

— Nu poți, Beldre. A fost corupt de putere. Odată a fost, poate, un om bun, dar nu mai este. Îți dai seama ce face? Fratele tău ucide oameni doar ca să obțină allomanți. Îi prinde, apoi amenință că le ucide familiile dacă nu fac ce le cere. Sunt faptele acestea ale unui om bun?

— Ești un prostovan, șopti Beldre, fără să-i întâlnească

privirile.

— Știu, zise Fantomă. Ce înseamnă câțiva morți când e vorba de stabilitatea unui regat?

Se opri și clătină din cap.

— Ucide copii, Beldre. Și o face doar ca să acopere faptul că strânge allomanți.

Beldre rămase tăcută un moment.

— Pleacă, zise apoi.

— Vreau să vii cu mine.

Fata înălță privirea.

— O să-l răstorn pe fratele tău, zise Fantomă. Sunt un tovarăș al Supraviețuitorului însuși. L-am doborât pe Lordul Legiuitor – Quellion nu va fi mare lucru pentru noi. Nu trebuie să fii aici când se prăbușește.

Beldre pufni ușor, în batjocură.

— Nu-i vorba doar de siguranța ta, zise Fantomă. Dacă ni te alături, pentru fratele tău va fi o lovitură puternică. Poate că-l va convinge că greșește. Ar putea exista o cale mai pașnică de a obține asta.

— În trei bătăi de inimă o să încep să țip, zise Beldre.

— Nu mă tem de paznicii tăi, zise Fantomă.

— Nu mă îndoiesc. Dar dacă vin, va trebui să ucizi iarăși.

Fantomă șovăi. Rămase unde era totuși, fără să creadă ce-i spunea.

Așa că Beldre se puse pe țipat.

— Du-te și-l omoară! Zise Kelsier peste țipetele fetei. Acum, până nu-i prea târziu! Străjile pe care le-ai ucis – îi ascultau ordinele. El, *Quellion*, e adevăratul monstru.

Fantomă scrâșni cu năduf din dinți și-o luă în sfârșit la goană, îndepărtându-se de Beldre și de țipetele ei, lăsându-l pe Quellion în viață.

Mormanul de inele, cleme, verigi, brățări și alte bucăți de metal strălucea pe masă ca o comoară din poveste. Sigur, majoritatea metalelor erau mai degrabă obișnuite. Fier, oțel, cositor, aramă. Fără aur sau atiu.

Însă, pentru un feruchimist, metalele valorau cu mult mai mult decât prețul lor de vânzare. Erau baterii, depozite ce puteau fi umplute, apoi golite. Ceva făcut din fludor, de pildă, putea fi umplut cu tărie. Umplerea sa îl secătuia de puteri, pentru o vreme, pe feruchimist – făcându-l atât de slab încât și sarcina

cea mai simplă devenea o povară – însă merita prețul. Fiindcă, la nevoie, putea extrage de acolo putere.

Multe dintre metalminți, răsfirate pe masă în fața lui Sazed, erau deocamdată goale. Sazed le folosise ultima oară în timpul oribilei bătălii ce se sfârșise cu căderea – apoi salvarea – orașului Luthadel, cu un an și ceva mai devreme. Bătălia aceea îl sleise în mai multe chipuri. Zece inele înșiruite pe masă, fuseseră folosite împotriva lui, cât pe ce să-l omoare. Marsh le azvârlise în Sazed ca pe niște monede, străpungându-i pielea. Însă asta îi îngăduise lui Sazed să le extragă puterea și să se vindece.

În mijlocul colecției se afla cele mai de preț metalminți. Patru brățări – meșteșugite pentru a fi prinse în susul antebrațelor – stăteau netede și lucitoare, făcute din cuprul cel mai pur. Erau cele mai mari metalminți ale sale, fiindcă duceau cel mai însemnat conținut. Cuprul purta amintiri. Un feruchimist putea lua imagini, gânduri sau sunete care-i erau proaspete în minte și să le așeze acolo. Aflate înăuntru, acestea nu păleau și nu se schimbau, cum se putea întâmpla cu amintirile ținute în minte.

În tinerețea lui Sazed, un bătrân feruchimist citise cu voce tare întregul conținut al cupruminților sale. Sazed depozitase cunoașterea în propriile-i cupruminți; reprezentau întreaga știință a Păstrătorilor. Lordul Legiuitor se străduise din greu să șteargă amintirile despre trecut ale populației. Însă Păstrătorii le adunaseră – povești despre cum fusese lumea înainte de venirea cenușii și înainte ca soarele să devină roșu. Păstrătorii ținuseră minte nume de locuri și de regate, strânseseră înțelepciunea celor ce pieriseră.

Și memorizaseră religiile interzise de Lordul Legiuitor. Pe acestea se străduise el cu multă râvnă să le distrugă, așa încât Păstrătorii lucraseră cu râvnă la fel de multă pentru a le salva – pentru a le pune bine în metalminți, pentru ca într-o zi să poată fi învățate din nou. Mai presus de orice, Păstrătorii căutaseră un lucru: cunoaștere despre propria lor religie, credințele norodului din Terris. Acestea fuseseră uitate în timpul haosului distrugător ce urmase ascensiunii Lordului Legiuitor. Însă, cu toate veacurile de trudă, Păstrătorii nu izbutiseră să recupereze această cunoaștere, cea mai prețioasă dintre toate.

Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi găsit-o, cugetă Sazed apucând o oțelminte și începând s-o lustruiască. *Probabil că*

nimic. Lăsase pentru moment deoparte frunzărirea portofoliului, simțindu-se prea deznădăjduit ca să poată studia.

Îi mai rămâneau cincizeci de religii. De ce se păcălea singur, sperând să găsească mai mult adevăr în acestea decât în cele două sute cincizeci de dinainte? Niciuna dintre religii nu izbutise să supraviețuiască trecerii anilor. N-ar fi trebuit să le lase în pace și gata? Cercetarea lor părea să țină de eroarea uriașă a muncii de Păstrător. Se străduiseră din răsputeri să-și amintească credințele oamenilor, dar acele credințe se dovediseră deja neînstare să reziste. De ce să le aduci înapoi la viață? Părea un lucru la fel de lipsit de noimă ca și punerea pe picioare a unui animal bolnav doar pentru a cădea iarăși în colții prădătorilor.

Lustrui mai departe. Îl văzu cu coada ochiului pe Boare, care-l privea. Domolitorul venise la Sazed în „cameră” plângându-se că nu poate dormi știind că Fantomă încă se află pe afară pe undeva. Sazed încuviințase, însă își văzuse mai departe de lustruit. N-avea poftă de vorbă; voia doar să fie singur.

Boare, din păcate, se ridică și se apropie.

— Uneori nu te înțeleg, Sazed.

— Nu intenționez să fiu misterios, Lord Boare, spuse Sazed trecând la lustruitul unui inel mic de bronz.

— De ce ai atâta grijă de ele? Întrebă Boare. Nici nu le mai porți măcar. Mi se pare, de fapt, că te-ai lepădat de ele.

— Nu m-am lepădat de metalminți, Lord Boare. Sunt, într-un fel, singurul lucru sfânt care mi-a mai rămas pe lume.

— Dar de purtat nu le porți.

Sazed continuă să lustruiască inelul.

— Nu, n-o fac.

— Păi, de ce? Crezi că ea ar fi vrut asta? Era și ea Păstrător… chiar crezi că ar fi vrut să-ți lași baltă metalmințile?

— Acest obicei al meu *nu* are a face cu Tindwyl.

— Așa? Făcu Boare, oftând și așezându-se la masă. Ce vrei să zici? Fiindcă, sincer, Sazed, mă încurci. Înțeleg oamenii. Mă supără că pe tine nu te pot înțelege.

— După Moartea Lordului Legiuitor, zise Sazed lăsând din mână inelul, știi cu ce mi-am trecut timpul?

— Cu învățătura, zise Boare. Ai plecat ca să refaci cunoașterea pierdută a poporului din Ultimul Imperiu.

— Și ți-am spus vreodată cum a mers cu dăscălitul?

Boare scutură din cap.

— A mers prost, făcu Sazed și luă un alt inel. Oamenilor nu le păsa de fapt. Nu erau interesați de religiile trecutului. Și de ce să fi fost? De ce să venerezi ceva în care lumea *obișnuia* să creadă?

— Lumea e mereu interesată de trecut, Sazed.

— Interesată, poate, dar interesul nu e credință. Aceste metalminți țin de muzee și biblioteci străvechi. Nu mai sunt de folos oamenilor moderni. În anii cârmuirii Lordului Legiuitor, noi, Păstrătorii am pretins că facem o muncă de căpătâi. Am *crezut* că asta făceam. Și totuși, până la urmă, nimic din ce-am întreprins n-a avut cu adevărat valoare. Vin n-a avut nevoie de cunoașterea asta pentru a-l ucide pe Lordul Legiuitor. Sunt, probabil, ultimul dintre Păstrători. Gândurile din metalminți vor muri odată cu mine. Și, uneori, nu mă pot opri să nu regret asta. Nu-i o epocă pentru învățați și filosofi. Învățații și filosofii nu ajută la hrănirea copiilor înfometați.

— Și de asta nu le mai porți? Zise Boare. Fiindcă le socotești fără folos?

— Ba chiar mai mult. Dacă le-aș purta, ar însemna să mă prefac. Să mă prefac că socotesc de folos lucrurile din ele, iar asta încă n-am decis. Dacă le-aș purta acum, ar fi ca o trădare. Le-am lăsat deoparte ca să le pot face dreptate. Nu sunt gata să cred, ca înainte că strângerea de cunoaștere și religiile sunt mai importante decât acțiunea. Poate că dacă Păstrătorii ar fi luptat în loc să memorizeze doar, Lordul Legiuitor ar fi căzut cu veacuri în urmă.

— Dar *tu* ai rezistat, Sazed. Tu ai luptat.

— Nu mă mai reprezint pe mine însumi, Lord Boare, zise cu voce domoală Sazed. Îi reprezint pe toți Păstrătorii, de vreme ce sunt, se pare, ultimul dintre ei. Și, ultimul fiind, nu mai cred în lucrurile pe care le-am spus altădată. Nu pot, sincer fiind, să mă socotesc Păstrătorul care am fost cândva.

Boare oftă, scuturând din cap.

— N-are nicio noimă.

— Pentru mine are.

— Nu, cred că te-ai încurcat. Poate nu ți se pare o lume pentru învățați, dragul meu prieten, dar cred că ți se va dovedi că greșești. Mi se pare că acum – când îndurăm bezna ce ar putea fi sfârșitul la toate – e vremea când aveam cea mai mare nevoie

de cunoaștere.

— De ce? Ca să propovăduiesc unui om aflat pe moarte o religie în care nu cred? Să vorbesc despre un zeu, când știu că așa ceva nu există?

Boare se aplecă spre el.

— Chiar crezi asta? Că nu ne privește nimeni de sus?

Sazed rămase tăcut un timp, încetinindu-și lustruitul.

— Încă mai trebuie să decid asta cu siguranță, zise în cele din urmă. Uneori am sperat să am parte de un pic de adevăr. Astăzi, însă, nădejdea pare foarte îndepărtată. Pe tărâmul acesta e o întunecime, Boare, și nu sunt sigur că ne putem împotrivi ei. Nu sunt sigur că vreau să mă împotrivesc ei.

Boare se arătă tulburat auzind asta. Deschise gura, însă, până să poată replica, prin grotă se auzi un vuiet. Inelele și brățările de pe masă se cutremurară și zuruiră, iar încăperea întreagă porni să se zguduie. Se auzi un zuruit, de la cutii cu mâncare căzute – dar nu foarte multe, fiindcă oamenii căpitanului Goradel făcuseră treabă bună mutând proviziile la nivelul solului, ca să o scoată la capăt cu cutremurele.

În cele din urmă, zguduiturile se opriră. Boare se așeză pe scaun cu fața albă, uitându-se la tavanul grotei.

— Să știi, Sazed, că de fiecare dată când vine câte un cutremur, mă întreb dacă e înțelept să ne ascundem într-o peșteră. Nu-i tocmai un loc sigur pentru cutremur, așa mi se pare.

— Chiar nu avem de ales în clipa asta, zise Sazed.

— E adevărat, cred. Nu… nu ți se pare că se îndesesc cutremurele astea?

— Ba da, zise Sazed culegând de pe jos o brățară căzută. Așa e.

— Poate că… regiunea asta e mai expusă, spuse Boare fără să pară convins.

Se întoarse și se uită într-o parte, la căpitanul Goradel, care se apropia grăbit, ocolind un raft.

— Ah, ai venit să vezi dacă suntem bine, spuse Boare. Am supraviețuit fără probleme. Nu-i nicio problemă, dragul meu căpitan.

— Nu-i asta, zise Goradel gâfâind ușor. E Lordul Fantomă. S-a întors.

Sazed și Boare schimbară o privire, apoi se ridicară din scaune

și-l urmară pe Goradel înspre partea din față a grotei. Îl găsiră pe Fantomă coborând treptele. Ochii îi erau neacoperiți și Sazed văzu pe chipul tânărului o expresie nouă, de îndârjire.

Noi chiar *nu i-am dat destulă atenție flăcăului*.

Soldații dădură înapoi. Veșmintele lui Fantomă erau pătate de sânge, însă nu părea să fie rănit. Avea mantia arsă ici și colo, iar capătul i se sfârșea într-o ruptură carbonizată.

— Bun, zise Fantomă observându-i pe Boare și pe Sazed, sunteți aici. Ați avut necazuri de la cutremur?

— Fantomă? Zise Boare. Nu, suntem bine. Nicio pagubă. Dar…

— N-avem vreme de trăncăneală, Boare, zise Fantomă trecând printre ei. Împăratul Venture vrea orașul Urteau și noi o să i-l oferim. Trebuie să începi să răspândești zvonuri prin oraș. Ar trebui să fie ușor – oamenii importanți din lumea fărădelegii știu deja adevărul.

— Ce adevăr? Întrebă Boare alăturându-i-se lui Sazed și urmându-l pe Fantomă prin grotă.

— Quellion folosește allomanți, zise Fantomă cu voce răsunătoare. Am dovada a ceea ce bănuiam înainte – Quellion recrutează Cețurieni dintre cei pe care-i arestează. Îi salvează de la ruguri și le ține familiile ostatice. Se bazează, pe furiș, tocmai pe lucrul pe care-l respinge pe față. Întreaga bază a cârmuirii sale, așadar, e o minciună. Dacă minciuna asta e dată în vileag, atunci întreg sistemul ar putea să se prăbușească.

— E de căpătâi, am putea cu siguranță face asta… zise Boare aruncându-i din nou lui Sazed o privire scurtă.

Fantomă continua să pășească iar Sazed îl urma, ținându-se după el. Boare se depărtă, ca s-o aducă, probabil, și pe Alirianne.

Fantomă se opri lângă marginea apei. Rămase așa o clipă, apoi se răsuci spre Sazed.

— Spuneai că ai studiat mecanismul ce aduce apa aici, jos, abătând-o de la canale.

— Da.

— Există vreo cale de a inversa asta? Ca apa să curgă iarăși pe străzi?

— Poate, spuse Sazed. Nu sunt sigur însă că am experiența inginerească necesară pentru a înfăptui asta.

— Există în metalmințile tale cunoaștere care ne-ar ajuta?

— Păi… da.

— Atunci folosește-o.
Sazed tăcu, stânjenit.
— Sazed, zise Fantomă, nu avem prea mult timp – trebuie să cucerim orașul înainte ca Quellion să decidă că vrea să ne atace și să ne distrugă. Boare va răspândi zvonuri, iar eu voi găsi o cale de a-l da în vileag pe Quellion ca mincinos în fața oamenilor săi. Este el însuși un Allomant.
— Și va fi destul asta?
— Da, dacă le dăm un alt conducător, zise Fantomă întorcându-se iar ca să se uite peste undele întunecate ale apei. Cineva care poate trece prin foc; cineva care poate aduce iarăși apa pe străzile orașului. Le dăm miracole și un erou, apoi le arătăm că cel care-i conduce e un ipocrit și un tiran. Pus în față cu asta, *tu* ce ai face?
Sazed nu răspunse îndată. Fantomă avea argumente bune, chiar și despre faptul că metalmințile încă puteau fi de folos. Însă Sazed nu știa ce să creadă despre schimbările ce avuseseră loc în tânăr. Fantomă părea mult mai capabil acum, însă…
— Fantomă, zise Sazed venind mai aproape și vorbind îndeajuns de încet pentru ca soldații din spate să nu-l poată auzi. E ceva ce nu ne împărtășești? Cum ai supraviețuit căderii de pe clădire? De ce-ți acoperi ochii cu pânză?
— Eu… șovăi Fantomă, arătând o urmă a băiatului nesigur pe el care fusese cândva.
Fără să știe de ce, Sazed se simți mai confortabil văzând asta.
— Nu știu dacă pot să explic, Sazed, zise Fantomă, acum mai puțin încordat. Încă încerc și eu să-mi dau seama. O să lămuresc totul. Poți, deocamdată, să ai încredere în mine?
Flăcăul fusese întotdeauna sincer. Sazed îi privi ochii, ochii aceia pătimași.
Și descoperi ceva important. Lui Fantomă îi păsa. Îi păsa de acest oraș, de răsturnarea de la putere a Cetățeanului. Îi salvase mai devreme pe oamenii aceia, în vreme ce Sazed și Boare se mulțumiseră să asiste de afară.
Lui Fantomă îi păsa, iar lui Sazed nu. Sazed se străduia totuși – deși era tot mai frustrat din cauza depresiei, care în seara asta îl apăsa mai mult decât de obicei.
Emoțiile îi fuseseră potrivnice în ultima vreme. Îi venea greu să studieze, să conducă oameni și în general îi venea greu să facă

orice. Dar când văzu privirea înflăcărată a lui Fantomă, aproape că reuși să uite de griji pentru o clipă.

Dacă flăcăul voia să preia conducerea, atunci cine era el să se împotrivească?

Aruncă o privire în cameră, unde erau metalmințile. Trecuse mult timp de când le folosise. Îl ademeneau cu știința lor.

Cât timp nu predic religiile pe care le conțin, gândi, *nu sunt ipocrit. Folosirea unor cunoștințe cerute de Fantomă va da, cel puțin, un sens suferinței celor care au trudit pentru a aduna informații despre inginerie.*

Nu părea o scuză foarte solidă. Dar, confruntat cu Fantomă care avea să preia conducerea și cu găsirea unui motiv bun pentru a folosi metalmințile, era suficientă.

— Prea bine, spuse Sazed. Voi face după cum ți-e vrerea.

Temnița lui Năruire nu era precum cele pentru oameni. Nu era închis după gratii. De fapt, putea să se miște în voie.

Închisoarea lui era, mai degrabă, una a neputinței. Din perspectiva forțelor și a zeilor, asta însemna echilibru. Dacă Năruire ar fi împins, închisoarea ar fi împins înapoi, lăsându-l fără puteri. Și pentru că cea mai mare parte a puterilor îi fusese îndepărtată și ascunsă, era incapabil să aibă vreun efect, altfel decât foarte subtil, asupra lumii.

Dar ar trebui să mă opresc aici și să lămuresc ceva. Vorbim despre cum Năruire a fost „eliberat” din temniță. Acesta este un lucru înșelător. Eliberarea puterii la Fântână a stricat echilibrul menționat mai sus, înclinând balanța în favoarea lui. Însă era încă prea slăbit pentru a distruge lumea cât ai clipi, după cum râvnea. Această slăbiciune era cauzată într-o măsură de o parte a puterii lui Năruire – chiar trupul său – care îi fusese luată și tăinuită.

Tocmai din această pricină devenise Năruire atât de obsedat de găsirea acelei părți tăinuite.

47

Elend stătea în picioare, între cețuri.

Cândva le socotise derutante. Ele erau necunoscutul – ceva misterios și neprietenos, ceva care aparținea allomanților și nicidecum oamenilor obișnuiți.

Dar iată, acum era el însuși un Allomant. Privea la rotocoalele de vapori care se tot mișcau și învârteau. Râuri pe cer. Aproape

se simțea tras, spre ele, de un curent-Fantomă. Când își arătase pentru prima dată puterile Allomantice, Vin îi explicase zicerea lui Kelsier, acum disprețuită. *Cețurile ne sunt prietene. Ne ascund. Ne apără. Ne dau putere.*

Elend continuă să privească atent spre cer. Trecuseră trei zile de când Vin fusese capturat.

Nu ar fi trebuit să-i îngădui să plece, își spuse iar, cu inima strânsă. *Nu ar fi trebuit să aprob un plan atât de primejdios.*

Vin fusese mereu cea care îi purtase de grijă. Cum să procedeze acum, când era în pericol? Elend se simțea neputincios. Dacă ar fi fost invers, Vin ar fi găsit o cale de a intra în oraș și de a-l salva. L-ar fi asasinat pe Yomen, și tot ar fi făcut *ceva*.

Și totuși Elend nu avea flerul ei, dârzenia ei neînfricată. Era mai bun la făcut planuri și se pricepea mult prea bine la politică. Nu *putea* să-și riște viața pentru a o salva. Își riscase deja pielea o dată și, făcând asta, pusese soarta întregii oștiri în primejdie. Nu-i putea lăsa pe ei în urmă și să se aventureze de unul singur, mai ales nu pentru a merge în Fadrex, unde Yomen se dovedise a fi deja un manipulator iscusit.

Nicio veste de la Yomen. Elend se aștepta la niște pretenții de răscumpărare și era îngrozit de ce ar trebui să facă în cazul în care acestea apăreau. Putea da la schimb soarta lumii pentru viața lui Vin? Nu. Vin fusese nevoită să ia o decizie asemănătoare la Fântâna Înălțării și făcuse alegerea corectă. Elend trebuia să-i urmeze exemplul, trebuia să fie puternic.

Și totuși îl apuca groaza numai când se gândea la ea în captivitate. Doar vârtejurile de ceață păreau să-l mai liniștească.

Va fi bine, își spuse, nu pentru prima dată. *E vorba de Vin. Va găsi ea o cale de ieșire. Va fi bine...*

I se părea straniu lui Elend că, după o viață în care cețurile i se păruseră neliniștitoare, acum le găsea alinătoare. Vin nu le mai vedea cu aceiași ochi. Elend își putea da seama din purtarea ei, din cuvintele sale. Nu avea încredere în cețuri. Și era de înțeles. Până la urmă, ele se schimbaseră cumva – aducând distrugere și moarte.

Și totuși, lui Elend îi venea greu să se îndoiască de cețuri. Pur și simplu le *simțea* în regulă. Cum să-i fie tocmai ele dușman? Îi dădură târcoale ușor când el incendie metale, ca niște frunze purtate de un vânt zglobiu. Cum stătea așa, păreau să-i aline

gândurile negre despre prinderea lui Vin, întărindu-i credința că va găsi ea o cale de scăpare.

Oftă, scuturând din cap. Cine era el să se încreadă mai degrabă în propriile instincte decât în cele ale lui Vin în privința ceților? Instinctele ei luaseră naștere dintr-o viață de luptă pentru supraviețuire. El ce avea? Instincte născute dintr-o viață de mers la petreceri și dans.

Un zgomot veni din spatele său. Pași. Elend se întoarse și văzu doi slujitorii cărându-l pe Cett în scaunul său.

— Afurisitul ăla de Brutal nu-i prin preajmă, sper? Întrebă Cett în timp ce slugile îl așezau.

Elend clătină din cap, iar Cett alungă servitorii cu o mișcare a mâinii.

— Nu, îi răspunse Elend. Cercetează un fel de conflict între soldați.

— Ce-a mai fost de data asta?

— O încăierare, zise Elend, întorcându-și privirea către focurile de veghe din Fadrex.

— Oamenii sunt neastâmpărați. Seamănă puțin cu koloșii, să știi. Dă-le pace un timp și o să se bage în belele.

Koloșii seamănă cu ei, de fapt, gândi Elend. A*r fi trebuit să ne dăm seama mai devreme. Sunt oameni – doar că oameni reduși la cele mai de bază emoții.*

Cett rămase în ceață, tăcut, pentru câteva clipe, iar Elend își reluă contemplarea.

În cele din urmă, Cett vorbi, cu o voce blândă, care nu-i era caracteristică.

— E ca și moartă, fiule. Știi asta.

— Nu, nu știu.

— Nu e invincibilă. E un Allomant al naibii de bun, ce-i drept. Dar las-o fără metale…

Te-ar surprinde, Cett.

— Nici măcar nu pari îngrijorat, zise Cett.

— Poate.

— Pregătim un atac? Să încercăm să o luăm înapoi?

— Acesta este un asediu, Cett. Ideea este să *nu* atacăm.

— Și proviziile noastre? Demoux a fost nevoit să înjumătățească astăzi rațiile soldaților. Dacă avem noroc, poate nu murim de foame până-l facem pe Yomen să se predea.

— Încă mai avem vreme.

— Nu prea multă. Nu cu revolta din Luthadel.

Cett tăcu preț de o clipă, apoi își urmă vorba.

— Alți cercetași s-au întors astăzi. Au raportat aceleași lucruri.

Toți aduceau aceleași vești. Elend permisese ca Cett să trimită oșteni în satele învecinate, să sperie oamenii, poate chiar să pună mâna pe niște provizii, dar fiecare grup se întorsese cu mâna goală, cu aceeași poveste.

În regatul lui Yomen, oamenii mureau de foame. Satele erau la limita supraviețuirii. Oștenii nu avuseseră inimă să le facă rău, și nici n-aveau ce să le mai ia.

Elend se întoarse către Cett.

— Crezi că sunt un conducător nepriceput, nu-i așa?

Cett ridică privirea, apoi se scărpină în barbă.

— Da, recunoscu el. Dar, ei bine... Elend, ai o calitate care mi-e mi-a lipsit ca rege.

— Și care e asta?

Cett ridică din umeri.

— Oamenii te plac. Oștenii se încred în tine și știu că ai o inimă mult prea bună ca să-ți fie bine. Ai un efect straniu asupra lor. Flăcăii aceia ar fi trebuit să aștepte cu sufletul la gură prădarea satelor, chiar și a celor sărmane. Mai ales dacă te gândești că au nervii întinși și deja am avut încăierări în tabără. Și totuși nu a fost așa. La naiba, câtorva li s-a făcut atât de milă de țărani, că au mai rămas câteva zile să-i ajute pe oameni să ude câmpurile și să le repare o parte din bordeie.

Cett oftă, clătinând din cap.

— Acum câțiva ani, aș fi râs de oricine ar fi ales loialitatea ca fundament al domniei. Dar, iată... cu lumea făcută bucăți, până și eu aș prefera să mă pot bizui pe cineva, mai degrabă decât să mă tem. Pesemne de aceea soldații se poartă așa.

Elend încuviință.

— Am crezut că asediul este o idee bună, zice Cett. Dar nu cred că o să mai țină mult, fiule. Cenușa cade prea tare și nu mai avem provizii. Toată treaba se transformă într-o învălmășeală. Trebuie să lovim și să luăm tot ce putem din Fadrex, apoi să ne retragem în Luthadel și să încercăm să rezistăm până spre vară, cât să aibă oamenii noștri ceva recolte.

Elend tăcu, apoi se întoarse, privind într-o parte, căci auzise altceva venind dintre cețuri. Țipete și înjurături. Era un zgomot slab – probabil că Cett nu-l putea auzi. Elend plecă în grabă în

direcția zgomotului, lăsându-l în urmă.

O altă bătaie, realiză Elend când se apropie de unul dintre focurile pentru gătit. Auzi țipete, răcnete și oameni certându-se. *Cett are dreptate. Buni la suflet au ba, oamenii noștri sunt tot mai neliniștiți. Am nevoie...*

— Încetați imediat! Strigă o altă voce. În față, printre cețurile întunecate, Elend văzu siluete mișcându-se în lumina focului. Recunoscu vocea; Generalul Demoux ajunsese la fața locului.

Elend încetini. Mai bine să se ocupe generalul de dezordinea creată. Era o mare diferență între a fi disciplinat de propriul comandant militar sau de împăratul tău. Era spre binele oamenilor ca Demoux să fie cel care-i pedepsește.

Bătaia, totuși, nu se opri.

— Încetați! Strigă iar Demoux, amestecându-se în conflict. O parte dintre scandalagii îi dădură ascultare, trăgându-se îndărăt. Alții, pur și simplu, continuară să se bată. Demoux se băgă în încăierare, încercând să-i despartă pe cei doi bătăuși.

Și unul dintre ei îl pocni. Direct în față, trântindu-l pe Demoux la pământ.

Elend înjură, lăsă să-i scape o monedă și se Împinse înainte. Coborî chiar în centrul zonei luminate de foc, Împingând cu Domolire pentru a calma spiritele.

— Încetați, tună el.

Așa și făcură, nemișcați, unul dintre ei deasupra generalului Demoux.

— Ce se întâmplă aici? Întrebă Elend furios.

Soldații își plecară privirea.

— Ei bine? Mai zise el întorcându-se către soldatul care-l lovise pe Demoux.

— Iertare, Maria Ta, mormăi omul. Noi doar...

— Vorbește, soldat, îi porunci Elend îndreptând degetul către el și Domolind emoțiile omului, care deveni docil.

— Ei bine, Maria Ta... Sunt blestemați, să știi. Din pricina lor a fost prinsă domnița Vin. Vorbeau de Supraviețuitor și de binecuvântările lui, și asta mi s-a părut curată prefăcătorie, știi? Apoi, *firește* că șeful lor și-a făcut apariția și ne-a cerut să încetăm. Eu doar... ei bine, m-am săturat să-i aud, asta-i tot.

Elend se încruntă, mâniat. Atunci, câțiva Cețurieni din oștire – cu Ham în frunte – își făcură loc prin gloată. Ham îl privi în ochi pe Elend, iar acesta îi făcu semn cu capul către oamenii care se

încăieraseră. Din două mișcări, Ham îi adună pentru mustrare. Elend merse și îl ridică pe Demoux în picioare. Căruntul general părea mai buimac decât oricând.

— Iertare, Maria ta, spuse în șoaptă. Trebuia să-mi dau seama ce o să se întâmple… Trebuia să fiu pregătit.

Elend clătină din cap. Cei doi priviră tăcuți până li se alătură și Ham, ai cărui oameni de ordine împinseră scandalagiii deoparte. Restul mulțimii se împrăștie, întorcându-se la corvezi. Focul solitar continuă să ardă în noapte, ca un simbol al nenorocului.

— Am recunoscut câțiva dintre oameni, zise Ham apropiindu-se de Elend și de Demoux, în vreme ce bătăușii erau luați de acolo. Căzuți-în-Ceață.

Căzuți-în-Ceață. Oameni pe care, ca și Demoux, ceața îi îmbolnăvise cu săptămânile, nu doar o zi.

— Asta-i *culmea*, spuse Elend. Bine, au fost bolnavi ceva mai mult timp. Asta nu-i face blestemați.

— Nu înțelegi superstițiile, Maria Ta, interveni Demoux, clătinând din cap și frecându-și bărbia. Oamenii *caută* pe cineva pe care să dea vina pentru nenorocul lor. Și… ei bine, e lesne de înțeles de ce simt ei că norocul i-a părăsit în ultima vreme. Au fost aspri cu *oricine* a fost îmbolnăvit de cețuri; doar că mai agresivi au fost cu cei care s-au vindecat mai greu.

— Refuz să accept astfel de nerozii în armata mea, rosti Elend. Ham, ai văzut că unul dintre acei oameni l-a lovit pe Demoux?

— L-au *lovit*? Întrebă Ham uimit. Pe generalul lor?

Elend încuviință.

— Bărbatul masiv cu care discutam. Brill parcă îl cheamă. Știi ce trebuie făcut.

Ham înjură, ferindu-și privirea.

Demoux părea să nu se simtă tocmai în apele lui.

— Poate am putea numai… să-l aruncăm în carceră sau ceva.

— Nu, zise Elend printre dinți. Nu, respectăm litera legii. Dacă și-ar fi lovit căpitanul, poate l-am fi iertat. Dar să-mi lovească înadins unul dintre generali? Bărbatul va fi executat. Și-așa disciplina e tot mai slabă.

Ham nu se uită înspre el.

— Și cealaltă bătaie unde a trebuit să-i despart a fost tot între un grup de soldați obișnuiți și un grup de Căzuți-în-Ceață.

Elend scrâșni din dinți de năduf. Demoux îl privi, totuși, în ochi. *Știi ce trebuie făcut*, părea să-i zică.

A fi rege nu înseamnă mereu a face ceea ce poftești, îi spusese Tindwyl adesea. *Înseamnă a face ceea ce trebuie făcut.*

— Demoux, zise Elend. Cred că problemele din Luthadel sunt chiar mai grave decât problemele cu disciplina. Penrod ne-a cerut ajutorul. Vreau să încropești o mică armată și să o conduci de-a lungul canalului împreună cu trimisul, Conrad. Oferă-i ajutor lui Penrod și readu ordinea în oraș.

— Da, Maria Ta. Câți osteni să iau?

Privirile li se întâlniră.

— Cam trei sute ar trebui să fie îndeajuns.

Era numărul celor Căzuți-în-Ceață. Demoux înclină din cap ascultător, apoi se retrase în întunericul nopții.

— Ai procedat corect, El, îi spuse cu voce blândă Ham.

— Nu e adevărat, îi răspunse Elend. La fel cum nu e corect să execut un soldat pentru o singură greșeală de judecată. Dar trebuie să ținem oștirea asta laolaltă.

— Așa o fi.

Elend se întoarse, privind prin ceață. Înspre orașul Fadrex.

— Cett are dreptate, spuse în cele din urmă. Nu putem să stăm pironiți aici, nu cât timp lumea moare.

— Și ce putem face în această privință? Întrebă Ham.

Elend ezită. Chiar, ce puteau face? Să se retragă și să o lase pe Vin – și probabil întregul imperiu – să-și capete osânda? Să atace, ducând mii de oameni la pieire, și să devină cuceritorul de care se temea? Oare nu era nicio altă cale pentru a pune mâna pe oraș?

Elend îi întoarse spatele lui Ham și se aventură în întunericul nopții. Își croi drum până la cortul lui Noorden, cu Ham urmându-l curios. Fostul obligator era treaz, fără îndoială. Noorden se culca la ore neobișnuite. Se ridică în grabă când Elend păși în cortul său, făcând o plecăciune.

Acolo, pe masa sa, Elend găsi ce dorea. Sarcina pe care i-o dăduse lui Noorden în grijă. Hărți. Mișcarea trupelor.

Poziția cetelor de koloși.

Yomen refuză să se lase intimidat de forțele mele, gândi Elend. *Ei bine, atunci hai să vedem dacă pot schimba sorții de izbândă în defavoarea lui.*

Odată „eliberat”, Năruire deveni capabil să intervină direct asupra lumii. Dovada cea mai clară era că a făcut munții să producă și mai multă cenușă, iar lumea să se dezintegreze. De

fapt, sunt de părere că o mare parte din energia lui Năruire era orientată înspre aceste sarcini.

De asemenea, era capabil să influenţeze şi să controleze şi mai mulţi oameni ca înainte. Dacă pe vremuri putea influenţa doar o mână de indivizi aleşi pe sprânceană, acum putea manevra întregi armate de koloşi.

48

Pe măsură ce zilele se scurgeau în grotă, Vin regreta tot mai mult că răsturnase opaiţul. Încercase să îl îndrepte, orbecăind prin întuneric. Însă uleiul se vărsase. Era ferecată în beznă.

Împreună cu ceva ce voia să distrugă lumea.

Uneori putea simţi fiinţa aceea, pulsând alături de ea, privind-o în linişte – precum cineva care cască gura, fascinat, la un carnaval. Alteori dispărea. Fără îndoială, zidurile nu însemnau nimic pentru el. Prima dată când dispăruse, Vin se simţise uşurată. Însă, după doar câteva clipe, auzise în minte vocea lui Reen. *Nu te-am părăsit,* îi spusese. *Sunt mereu aici.*

Cuvintele îi dăduseră fiori şi crezuse – pentru o clipă – că fiinţa aceea îi citise gândurile. Decise că gândurile i-ar fi putut fi, la fel de bine, ghicite. Privind în trecut, pricepu că Năruire nu i-ar fi putut vorbi de fiecare dată când auzise vocea lui Reen. De cele mai multe ori, cuvintele lui Reen fuseseră răspunsuri la ceea ce gândise, nu la lucrurile pe care le făcuse. De vreme ce Năruire nu reuşea să citească gânduri, acele comentarii nu puteau să-i aparţină.

Năruire îi vorbea de atâta vreme, că devenise dificil să-şi separe propriile amintiri de influenţa lui. Şi totuşi trebuia să se încreadă în ce garantase Lordul Legiuitor, că Năruire nu-i putea citi mintea. Alternativa era să îşi piardă speranţa. De fiecare dată când Năruire îi vorbea, îi dădea indicii despre natura sa. Iar acele indicii îi puteau oferi mijloace pentru a-l învinge.

Să-l înving? Gândi Vin, sprijinindu-şi spatele de zidul tare, de piatră al grotei. *Este o forţă a naturii, nu un om. Cum mi-a putut trece prin cap că aş putea să înving aşa ceva?*

Timpul era foarte greu de măsurat în întunecimea nesfârşită, dar îşi dăduse seama, din felul în care dormise, că trecuseră cam trei-patru zile de la întemniţare.

Cu toţii l-au numit zeu pe Lordul Legiuitor, îşi aduse aminte Vin. *Eu l-am ucis.*

Năruire fusese prins o dată. Asta însemna că putea fi învins, sau cel puțin capturat. Dar ce însemna oare să întemnițezi o abstracție – o forță – cum era Năruire? Putuse vorbi cu ea cât fusese închis. Dar cuvintele îi păreau slăbite atunci. Mai puțin... directe. Năruire se comportase mai degrabă ca o influență, dându-i copilului Vin impresii care se manifestau ca amintiri cu Reen. Aproape ca și cum... i-ar fi influențat emoțiile. Asta însemna că folosise allomanția? Ce-i drept, emitea pulsații Allomantice.

Zane auzise voci, realiză Vin. *Chiar înainte să moară, păruse să vorbească cu ceva.* Simți un fior și își sprijini capul de perete.

Zane își pierduse mințile. Poate nu era nicio legătură între vocile pe care le auzise și Năruire. Totuși, era o coincidență prea mare. Zane încercase să o convingă să-l însoțească, să caute sursa pulsațiilor – pulsații care o făcuseră să-l elibereze pe Năruire.

Deci, cugetă Vin, *Năruire mă poate influența indiferent de distanță sau limitări. Oricum, odată ce a fost eliberat, se poate manifesta direct. De aici ia naștere o altă întrebare. De ce nu ne-a nimicit pe toți până acum? De ce s-ar juca așa cu armatele?*

Răspunsul la întrebarea din urmă, cel puțin, părea evident. Simțise dorința nemărginită de distrugere a lui Năruire. Simțise ca și cum ar fi fost în mintea lui. O singură pornire. Un singur impuls. Năruire. Prin urmare, dacă nu-și atinsese țelul până acum, însemna că nu putuse. Că ceva îl împiedicase. Limitat la mijloace de distrugere indirecte – precum căderile de cenușă și cețurile întunecoase.

Chiar și așa, acele metode *aveau să fie* eficiente în cele din urmă. Dacă nu cumva Năruire era oprit. Dar cum?

Mai fusese întemnițat... dar ce făcuse întemnițarea posibilă? Cândva presupusese că Lordul Legiuitor se afla în spatele închiderii lui Năruire. Dar nu era așa. Năruire era deja prins când Lordul Legiuitor călătorise la Fântâna Înălțării. Lordul Legiuitor, pe atunci cunoscut drept Rashek, pornise la drum cu Alendi pentru a-l nimici pe așa-zisul Erou al Evurilor. Scopul lui Rashek fusese să-l *împiedice* pe Alendi să facă ceea ce, până la urmă, făcuse Vin: din greșeală, să-l elibereze pe Năruire.

Culmea, dar fusese *mai bine* că un om așa de egoist ca Rashek pusese mâna pe putere. Căci un om egoist ar fi păstrat puterea

doar pentru el, în loc să renunțe la ea și să-l elibereze pe Năruire.

În pofida acestor lucruri, Năruire fusese capturat înainte ca ei să-și înceapă călătoria. Asta însemna că Adâncimea – cețurile – nu aveau legătură cu Năruire. Sau, cel puțin, legătura nu era într-atât de simplă pe cât credea ea. Nu faptul că îl lăsase pe Năruire să plece îngăduise cețurilor să apară pe timp de zi și să ucidă oameni. În realitate, cețurile diurne apăruseră cam cu un an înainte ca ea să-l elibereze, și începuseră să ucidă cu câteva ore înainte ca Vin să găsească drumul către Fântână.

Prin urmare... ce am aflat? Că Năruire a fost întemnițat cu mult timp în urmă. Întemnițat de ceva care, de ce nu, poate fi găsit și folosit din nou?

Se ridică în picioare. Prea mult stat pe jos și gândit o făceau să se simtă agitată, așa că începu să umble, pipăind zidul.

În prima ei zi de temniță cercetase grota, pe bâjbâite. Era imensă, ca și celelalte tainițe, așa că activitatea îi luase câteva zile bune. Oricum nu avea nimic mai bun de făcut. Spre deosebire de tainița de la Urteau, aceasta nu avea niciun lac sau sursă de apă. Și, după cum descoperise, Yomen îndepărtase toate butoaiele cu apă de la, presupunea ea, locul lor obișnuit, adică un ungher din partea dreaptă. Îi lăsase conserve cu mâncare și alte provizii – caverna era atât de mare, că probabil nu avusese vreme să scoată totul din ea, cu atât mai puțin să găsească un nou loc pentru depozitare – în orice caz, îi luase toată apa.

Asta da problemă pentru Vin. Păși de-a lungul zidului, pipăind, și găsi o poliță pe care lăsase desfăcută o conservă cu tocană. Chiar dacă folosise fludor și o piatră, tot îi luase îngrozitor de mult timp să o deschidă. Yomen fusese destul de viclean încât să-i ia uneltele pe care le-ar fi putut folosi pentru a deschide recipientele cu mâncare, iar Vin mai avea doar o fiolă de fludor. Deschisese mai bine de zece conserve în prima zi, incendiind mai tot fludorul pe care îl avea în ea. Mâncarea se împuțina de-acum și simțea nevoia să bea apă – tocana nu prea îi ostoise setea.

Luă conserva și avu grijă să ia doar o înghițitură. Era aproape pe sfârșite. Gustul îi aminti că foamea îi sporea odată cu setea. Alungă acea senzație. Se luptase cu foamea întreaga ei copilărie. Nu era nimic nou, deși trecuseră ani buni de când o

chinuise ultima dată.
Continuă să meargă, atingând peretele cu degetele pentru a nu-și pierde direcția. Părea un mod iscusit de a ucide un Născut-din-Ceață. Yomen nu o putea învinge, așa că o ținea captivă. Acum, tot ce avea de făcut era să aștepte ca ea să fie răpusă de deshidratare. Simplu, eficient.
Pesemne că Năruire îi vorbește și lui Yomen, gândi. *Întemnițarea mea ar putea face parte din planul lui Năruire.*
Oricare ar fi acela.
De ce o alesese Năruire pe ea? De ce nu îndrumase pe altcineva către Fântâna Înălțării? Cineva mai ușor de controlat? Putea înțelege de ce-l alesese pe Alendi, cu ani în urmă. În vremea lui Alendi, Fântâna se aflase departe, sus în munți. Avea să fie o călătorie anevoioasă, iar Năruire ar fi avut nevoie de persoana potrivită pentru a plănui expediția și să-i și supraviețuiască mai apoi.
Însă în vremea lui Vin Fântâna fusese cumva strămutată în Luthadel. Sau poate că Luthadel fusese construit deasupra Fântânii. Oricum ar fi, era acolo, chiar sub palatul Lordului Legiuitor. De ce așteptase Năruire atât de mult până să se elibereze? Și de ce, dintre toți oamenii pe care și i-ar fi putut alege ca pioni, o preferase pe Vin?
Scutură din cap când ajunse la destinație – celălalt lucru de interes pentru ea din imensa grotă. O placă de metal pe perete. Se întinse, mângâind cu degetele oțelul lucios. Nu fusese niciodată un cititor iscusit, iar ultimul an – petrecut în război și călătorii – nu-i lăsase mult timp pentru a-și îmbunătăți abilitățile. Așa că îi luase ceva timp de pipăit fiece crestătură din metal ca să deslușească ce era scris pe placă.
V-am dezamăgit.
Am gândit aceste grote pentru că știam că o nenorocire se va abate, sperând că voi descoperi vreun secret care ne-ar fi de folos în cazul în care voi cădea pradă uneltirilor Aceluia. Dar nu am nimic la mână. Nu știu cum să îl înving. Singurul lucru care-mi trece prin minte pentru a-l îngrădi este să iau puterea de la Fântână pentru mine însumi, atunci când se întoarce.
Dar, dacă citești aceste rânduri, înseamnă că am eșuat. Înseamnă că sunt mort. Pe măsură ce scriu, găsesc această posibilitate tot mai puțin tragică. Aș prefera să nu am de-a face cu Acela. Mi-a fost neîntrerupt însoțitor, vocea care-mi șoptește

mereu, cerându-mi să distrug, implorându-mă să-i redau libertatea.

Mă tem că mi-a pervertit gândurile. Nu-mi mai dau seama ce gândesc, dar pot vorbi în gând. Opt sute de ani petrecuți aici mă fac să mă îndoiesc de propria-mi rațiune. Uneori aud vocile și socotesc că am înnebunit.

Fără îndoială că ar fi de preferat.

Știu că aceste cuvinte trebuie scrise în oțel pentru a dăinui. Le-am scris pe o foaie de oțel, apoi am poruncit să fie trecute pe o placă, știind că astfel îmi dezvălui slăbiciunea în fața propriilor preoți. Lucrul acela mi-a șoptit că sunt un nerod dacă mă dau în vileag scriind aceste rânduri și lăsându-i pe alții să le vadă.

Acesta este principalul motiv pentru care am decis să merg înainte cu crearea acestei plăci. L-am înfuriat. Este un motiv destul de bun, cred eu. Este bine ca și cei mai credincioși preoți ai mei să-mi cunoască slăbiciunea, fie și pentru binele imperiului, în cazul în care voi cădea cumva.

Am încercat să fiu un bun cârmuitor. La început eram prea tânăr, prea mânios. Am făcut greșeli. Și totuși m-am străduit mult. Aproape am distrus lumea cu ignoranța mea, dar mă tem că aproape am distrus-o din nou cu domnia mea. Pot mai bine. Voi face mai bine. Voi crea un tărâm al ordinii.

Gândurile din minte mea, totuși, mă fac să mă întreb în ce măsură ceea ce fac pornește de la intențiile mele dintâi. Uneori, imperiul meu pare un loc al păcii și al dreptății. Și totuși, dacă este așa, de ce nu pot pune capăt revoltelor? Nu mă pot învinge, iar eu mă văd nevoit să poruncesc masacrarea lor de fiecare dată când se ridică împotrivă-mi. Oare nu văd ei ce sistem perfect am creat?

În pofida acestor lucruri, nu este aici locul potrivit pentru justificări. Nu am nevoie de justificări, căci eu sunt – conform ritualului – Zeu. Dar știu că există ceva mai măreț decât mine. Dacă pot fi distrus, Acela va fi cauza acelei distrugeri.

Nu am niciun sfat de dat. Este mai puternic decât mine. Este mai puternic decât această lume. De fapt, susține că el a creat-o. În cele din urmă, ne va distruge pe toți.

Poate că depozitele vor permite omenirii să mai supraviețuiască un timp. Poate că nu. Eu sunt mort. Mă îndoiesc că ar trebui să-mi mai pese.

Și totuși, îmi pasă. Căci voi sunteți poporul meu. Eu sunt Eroul

Evurilor. Trebuie că asta înseamnă: Eroul Evurilor, un erou care trăiește peste evuri, ca mine.

Aflați că puterea Aceluia nu este completă. Din fericire, i-am ascuns bine trupul.

Și așa se încheia. Vin pipăi placa, nemulțumită. Totul în legătură cu aceste cuvinte părea gândit special pentru a o frustra. Lordul Legiuitor îi atrăsese în această căutare, iar la sfârșit nu le oferea nicio șansă? Elend își pusese atâtea speranțe în ce ar fi putut să conțină această placă, și totuși se dovedea, teoretic, inutilă. Celelalte, măcar, ofereau informații relevante despre vreun metal nou sau lucruri asemănătoare.

V-am dezamăgit. Era înnebunitor – aproape devastator – să străbați o cale atât de lungă ca apoi să afli că Lordul Legiuitor fusese la fel de derutat ca și ei. Și dacă știa mai multe – cum lăsau să se înțeleagă cuvintele sale – de ce nu le *împărtășise* și restul prin intermediul plăcii? Și totuși, îi putea simți nesiguranța chiar în acele cuvinte – trecerile de la remușcări la aroganță. Pesemne aceasta era influența lui Năruire asupra lui. Sau poate că așa fusese el dintotdeauna. Oricum, Vin bănuia că Lordul Legiuitor n-ar fi putut să-i fie mai de folos de atât. Făcuse ce îi stătuse în puteri, ținându-l pe Năruire captiv timp de o mie de ani. Iar Năruire îl pervertise, poate chiar îl făcuse să-și piardă mințile.

Asta nu o împiedica să simtă o dezamăgire profundă cu privire la conținutul plăcii. Lordul Legiuitor avusese la dispoziție o mie de ani pentru a-și face griji pentru ce urma să se întâmple cu lumea dacă el avea să fie ucis înainte ca puterea să se întoarcă la Fântână, și nici măcar el nu găsise o portiță de ieșire.

Își ridică privirea către placă, însă prin beznă nu o putea vedea.

Trebuie să existe o cale! Gândi, refuzând să accepte temerile Lordului Legiuitor cum că erau sortiți pieirii. *Ce ai scris la sfârșit? „I-am ascuns bine trupul.”*

Partea aceasta îi păru importantă. În orice caz, ea nu fusese…

Un zgomot străpunse întunericul.

Vin se răsuci imediat într-acolo, tot mai încordată, pipăindu-și ultima fiolă cu metal. Apropierea lui Năruire o făcea agitată, și își simți inima bătându-i neliniștită în piept când auzi răsunetul prin grotă – zgomot de piatră scrâșnind pe piatră.

Ușa cavernei se deschidea.

Cineva s-ar putea întreba de ce Năruire nu și-a putut folosi Inchizitorii pentru a-l elibera din temniță. Răspunsul este destul de simplu pentru cel care înțelege cum funcționează puterea.

Înainte de moartea Lordului Legiuitor, acesta îi ținuse mult prea tare în chingi pentru ca Năruire să-i poată controla direct. Chiar și după moartea sa, unui astfel de slujitor al lui Năruire i-ar fi fost cu neputință să îl salveze. Fântâna avea puterea Dăinuirii, iar un Inchizitor ar fi fost capabil să o ia doar după ce ar fi îndepărtat țepușele hemalurgice. Însă asta, desigur, l-ar fi ucis.

Carevasăzică, Năruire avea nevoie de mijloace mult mai puțin directe pentru a-și atinge țelul. Avea nevoie de cineva pe care să nu-l fi corupt prea mult, dar pe care să-l poată duce de nas, manipulându-l atent.

49

Sazed făcu o mică însemnare pe diagramă, comparând măsurătorile canalului. Din câte își putea da seama, Lordul Legiuitor nu avusese nevoie să facă prea multe pentru a crea lacul subteran. Apa se revărsase deja în cavernă. Inginerii Lordului Legiuitor doar lărgiseră coridoarele, făcând cursul să fie mai constant, mai sigur și mai rapid decât scurgerea naturală.

Rezultatul fusese un strat acvifer de mărime acceptabilă. Niște mașinării dintr-o grotă laterală se dovediră a fi un mecanism de astupare a orificiilor de evacuare de la fund – probabil pentru ca aceasta să oprească scurgerea rezervei de apă în cazul în care se întâmpla ceva cu alimentarea. Din nefericire, găurile de intrare nu puteau fi nicicum blocate.

Înainte ca Lordul Legiuitor să creeze rezervorul, doar o mică cantitate de apă ajungea în cavernă. Restul se revărsa în locuri acum ocupate de străzi, umplând canalele. Așa că, presupunea Sazed, dacă ar fi putu opri apa să intre în grotă, canalele s-ar reface.

Va trebui să știu mai multe despre presiunea apei, gândi Sazed, *pentru a face rost de o greutate suficientă pentru a astupa intrările*. Avea impresia că văzuse o carte pe tema aceasta în metalmintea sa.

Se lăsă pe spate în scaun, absorbind din metalminte. Memoria i se deschise ca o floare când extrase o secțiune de text: un index pe care îl întocmise, cu o listă de cărți pe care le deținea. De îndată ce extrase textul, cuvintele deveniră clare ca și cum

tocmai le-ar fi citit și memorat. Parcurse lista cu repeziciune, căutând titlul de care avea trebuință. Când îl găsi, îl mâzgăli pe o bucată de hârtie. Apoi puse lista la loc în cupruminte.

Experiența era neobișnuită. După ce mutase lista, își putea aminti că extrăsese material – dar nu avea niciun fel de amintire despre ce conținea indexul. Era ca un gol în mintea sa. Doar cuvintele mâzgălite pe hârtie explicau lucruri pe care le știuse cu doar câteva secunde mai devreme. Cu acel titlu extras, putu absorbi mental, în întregime, cartea potrivită. Alese capitolele pe care le dorea, apoi îndesă restul înapoi în cupruminte, ca nu cumva să se descompună.

Și, cu acele capitole, cunoștințele sale de inginerie erau proaspete, ca și cum tocmai ar fi citit și studiat cartea. Calculă cu ușurință greutatea și proporțiile potrivite pentru a construi barierele care aveau, spera el, să readucă apa pe străzile de la suprafață.

Lucră singur, așezat la un birou lucrat cu meșteșug, furat, cu un opaiț luminând grota. Chiar și cu știința oferită de cuprumințile sale, munca era anevoioasă, cu multe calcule – nu tocmai felul de cercetare cu care el era obișnuit. Din fericire, cuprumințile unui Păstrător nu se limitau doar la interesele sale. Fiecare Păstrător deținea întreaga cunoaștere. Sazed își amintea vag anii petrecuți ascultând și memorând. Avusese nevoie să cunoască bine informațiile doar pentru o scurtă perioadă de timp, apoi le putea arunca într-o cupruminte. În acest fel, era totodată cel mai deștept și cel mai ignorant om care trăise vreodată – memorase atâtea lucruri, dar le uitase intenționat pe toate.

Oricum, avea acces la texte despre inginerie, dar și despre religie. Faptul că știa astfel de lucruri nu îl transforma într-un matematician sau arhitect genial – în orice caz, îl făcea destul de competent pentru a fi mult mai bun decât un amator oarecare.

Și, în timp ce lucra, îi venea tot mai greu să nege că erudiția era domeniul în care excelase. Nu era un lider. Nu era un ambasador. Chiar și atunci când servise drept prim-ambasador al lui Elend, își petrecuse o mare parte din timp studiindu-și religiile. Acum, când ar fi trebuit să-și îndrepte trupele către Urteau, îi dădea mână tot mai liberă lui Fantomă către preluarea conducerii.

Sazed era un om al cercetării și al literelor. Studiile sale îi aduceau satisfacție. Chiar dacă ingineria nu era unul dintre domeniile sale preferate, adevărul era că prefera să studieze – indiferent de subiect – decât să facă orice altceva. *Este atât de rușinos oare*, gândi el, *ca unui bărbat să-i placă mai mult să ofere informații altora, mai degrabă decât să fie el cel care să le folosească?*

Pocnetul unui baston lovind pământul anunță sosirea lui Boare. Domolitorul nu avea nevoie de baston pentru a merge; prefera să poarte unul pentru a obține un aer aristocratic. Dintre toți hoții skaa pe care îi cunoscuse Sazed, Boare reușea cel mai bine să imite un nobil.

Sazed mai făcu, la iuțeală, câteva însemnări, apoi se întoarse la capitolele din cupruminte dedicate presiunii apei. Nu era cazul să le lase să se descompună cât stătea de vorbă cu Boare. Căci, desigur, Boare avea chef de vorbă. Într-adevăr, de îndată ce se așeză la masa lui Sazed, Boare aruncă o privire peste diagrame, apoi ridică o sprânceană.

— Îți ies bine, dragul meu. Se prea poate să-ți fi greșit chemarea.

Sazed zâmbi.

— Ești prea bun, Lord Boare, dar mă tem că un inginer ar găsi că acest plan este hidos. Oricum, cred că va funcționa.

— Chiar crezi că poți izbuti? Să faci apele să se reverse, cum a spus băiatul nostru? Este cu putință?

— O, firește că e cu putință. Știința mea – nu plauzibilitatea misiunii – este de discutat. Apele au umplut cândva acele canale și pot să o facă din nou. De fapt, cred că întoarcerea lor va fi cu mult mai spectaculoasă decât curgerea inițială. Înainte, o mare parte din apă era deja deviată către aceste grote. Ar trebui să pot bloca cele mai multe dintre ele și să readuc apele în forță. Desigur, dacă Lord Fantomă va dori să mențină curgerea pe canale, va trebui să lăsăm ceva apă să se scurgă iar aici. În general, curenții sunt slabi pe canale, mai ales în zonele cu multe ecluze.

Boare ridică din sprânceană.

— De fapt, continuă Sazed, canalele sunt mult mai fascinante decât te-ai aștepta. Să luăm, spre exemplu, metodele de transformare a unui râu natural într-un canal – făcându-l ceea ce numim o cale navigabilă – sau mai bine să privim la metodele

de dragare folosite pentru a îndepărta mâlul și cenușa din adâncimi. Am o anumită carte scrisă de infamul Lord Fedre, care – în ciuda reputației sale – a fost un geniu absolut în materie de arhitectură a canalelor. Căci a trebuit să... vocea lui Sazed se stinse. Îmi cer scuze. Nu te interesează subiectul, așa e?

— Nu, răspunse Boare, dar e suficient că te interesează pe *tine*, Sazed. E bine să te văd iar pasionat de studiile tale. Nu știu la ce lucrai mai înainte, dar mereu m-a deranjat că nu voiai să împărtășești cu nimeni. Păreai aproape rușinat de ceea ce făceai. Acum, însă – acesta este Sazed pe care mi-l amintesc!

Sazed își coborî privirea înspre notițele și diagramele mâzgălite. Era adevărat. Ultima dată când se arătase atât de entuziasmat de un studiu...

Fusese cu ea. Lucrând la colecția lor de mituri și referințe despre Eroul Evurilor.

— Ca să fiu sincer, Lord Boare, mă simt cumva vinovat.

Boare își dădu ochii peste cap.

— Sazed. Tu chiar *mereu* trebuie să te simți vinovat pentru ceva? Pe vremuri, în gașca de la început, simțeai că nu faci suficient pentru a ne ajuta să-l înlăturăm pe Lordul Legiuitor. Apoi, odată ce l-am ucis, erai amărât că nu făceai ce îți ceruseră ceilalți Păstrători. N-ai vrea să mă lămurești cum se poate ca, din toate lucrurile, să te simți vinovat tocmai pentru că studiezi?

— Îmi face plăcere.

— Dar e minunat, dragul meu. De ce să te rușinezi de această plăcere? Nu e ca și cum îți face plăcere să ucizi cățeluși sau ceva. Recunosc, cred că ești un pic scrântit, dar dacă vrei să te bucuri de ceva deosebit de ezoteric, atunci nu te înfrâna. Lași cale liberă acelora dintre noi care preferă desfătări mai obișnuite – cum ar fi îmbătatul cu cele mai fine vinuri ale lui Straff Venture.

Sazed zâmbi. Știa că Boare îi Împingea simțămintele, făcându-l să se simtă mai bine, dar nu se împotrivi acelor emoții. Adevărat, *chiar* se simțea bine. Mai bine decât în ultima vreme.

Și totuși...

— Nu e atât de simplu, Lord Boare, spuse Sazed punând jos tocul. Mă simt fericit când mă așez și citesc fără să trebuiască să fiu la conducere. De aceea mă simt vinovat.

— Nu toată lumea e născută pentru a conduce.

— Nu, dar Lordul Elend m-a însărcinat cu protecția acestui

oraș. Ar trebui să pun la cale înlăturarea Cetățeanului, nu să-l las pe Lordul Fantomă să se ocupe de asta.

— Dragul meu! Zise Boare înclinându-se înspre el. Nu te-am învățat oare nimic? A fi la conducere nu înseamnă a *face* ceva – înseamnă a te asigura că alți oameni fac ceea ce trebuie. Delegare, prietene. Fără ea, ar trebui să ne coacem singuri pâinea și să ne săpăm propriile latrine, zise Boare aplecându-se peste masă. Și crede-mă, nu vrei să guști din nimic copt de mine. Niciodată. Mai ales după ce am curățat o latrină.

Sazed clătină din cap.

— Nu asta ar fi așteptat Tindwyl de la mine. Ea îi respecta pe conducători și politicieni.

— Corectează-mă dacă e cazul, dar nu cumva ea s-a îndrăgostit de *tine* și nu de vreun rege sau prinț?

— Ei bine, dragostea este pesemne…

— Haide, Sazed, zise Boare. Erai la fel de topit ca un adolescent ce și-a găsit o drăguță nouă. Și, cu toate că ea era ceva mai reținută, te-a iubit. Nu trebuia să fii Domolitor ca să bagi de seamă atâta lucru.

Sazed oftă, uitându-se în podea.

— Asta ar fi vrut ea, Sazed? Zise Boare. Să respingi cine ești? Să devii încă un politician îmbâcsit?

— Nu știu, Lord Boare, zise cu voce domoală Sazed. Nu… nu o mai am alături. Așa că, poate, mi-o pot aminti implicată în ceea ce iubea.

— Sazed, zise Boare pe de-a dreptul, oare cum poți fi așa de înțelept în atâtea privințe și așa de *prost* în privința asta?

— Eu…

— Un bărbat *este* pasiunea lui. Am descoperit că dacă renunți la lucrul pe care-l vrei mai mult pentru lucrul pe care *crezi* că ar trebui să-l vrei mai mult, o să ajungi nefericit.

— Și dacă ceea ce sunt nu este ceea ce vrea societatea? Zise Sazed. Uneori mai trebuie să facem și ce nu ne este pe plac. Așa e viața, socotesc eu.

Boare ridică din umeri.

— Nu-mi fac griji în privința asta. Fac doar lucruri la care sunt bun. În cazul meu, e să-i conving pe alții să facă ce nu vreau eu să fac. Și totul, până la urmă, se potrivește de minune.

Sazed clătină din cap. Nu era atât de simplu, iar depresia sa din ultimul timp nu avusese de-a face doar cu Tindwyl și

moartea ei. Lăsase deoparte studiul religiilor, însă știa că n-avea încotro și trebuia să revină la acesta. Munca la canale era o binevenită distragere, dar chiar și așa Sazed simțea că se apropie vremea concluziilor.

Nu *voia* să descopere că și ultima religie din teancul său de foi nu deținea niciun răspuns. De aceea, într-o măsură, era și așa de relaxant pentru el să studieze altceva, fiindcă ingineria nu-i punea în primejdie imaginea despre lume. Însă nu se putea abate o veșnicie. Avea să găsească răspunsurile, sau lipsa lor. Portofoliul se afla sub pupitru, sprijinit de desaga cu metalminți.

Deocamdată însă, își îngăduia o pauză. Dar chiar și cu îngrijorările legate de religii lăsate pentru puțin timp deoparte, avea alte îngrijorări care se cereau rezolvate. Ridică bărbia în direcția lacului. Fantomă, abia vizibil, se afla pe margine, vorbind cu Goradel și cu niște soldați.

— Și cu el ce va fi, Lord Boare? Întrebă Sazed în șoaptă, suficient de încet ca Fantomă să nu-l poată auzi. Cum ziceam, împăratul Venture m-a pus în fruntea acestei misiuni. Dacă îl las pe Fantomă să preia controlul și greșește apoi? Mă tem că tânărul nu-i destul de... trecut prin viață pentru o asemenea sarcină.

Boare ridică din umeri.

— Deocamdată pare să se descurce bine. Mai ții minte cât de tânără era Vin când l-a ucis pe Lordul Legiuitor?

— Da, dar situația e altfel acum. Fantomă, în ultimul timp, pare cam... ciudat. Cu siguranță că ne ascunde lucruri. De ce e așa de hotărât să ia orașul?

— Cred că e bine ca băiatul să arate un pic de hotărâre, răspunse Boare așezându-se la loc pe scaun. Flăcăul a fost prea apatic în cea mai mare parte a vieții.

— Nu-ți faci griji în privința planului său? Ar putea, cu ușurință, să se prăbușească peste el și să-l îngroape.

— Sazed, îți amintești întâlnirea noastră de acum câteva săptămâni? Fantomă m-a întrebat dacă n-am putea să-l doborâm pe Quellion la fel cum am făcut cu Lordul Legiuitor.

— Țin minte, zise Sazed. I-am zis că motivul pentru care n-o putem face este că nu-l mai avem printre noi pe Kelsier.

Boare încuviință.

— Ei, zise încetișor, întinzând spre Fantomă bastonul, mi-am schimbat părerea. Nu-l avem pe Kelsier, dar mi se pare tot mai

limpede că avem ceva similar.
Sazed se încruntă.
— Nu spun că flăcăul are forța personalității lui Kelsier, prezența... lui. Totuși, am auzit de faima pe care și-o câștigă băiatul printre oamenii de aici. Kelsier a izbândit nu din cauza a ceea ce era, ci din cauza a ceea ce *credea* poporul că era. Nu credeam să putem obține iarăși asta. Dar încep să cred că m-am înșelat.
Sazed nu era ușor de convins. Însă își ținu pentru el neîncrederea și se întoarse la studiu. Fantomă observase probabil că se uitau la el, fiindcă în câteva minute se apropie de masa lui Sazed. Clipi de la lumina opaițului, așa slabă cum era, și-și trase un scaun. Mobila scumpă i se părea bizară lui Sazed, contrastând cu rafturile prăfuite, făcute cu scop utilitar.
Fantomă părea sleit de puteri. *Oare de când n-a mai dormit?* Se întrebă Sazed. *Când mă culc, el e încă în picioare, și se trezește înainte să mă scol.*
— Ceva nu se potrivește aici, zise Fantomă.
— A? Făcu Boare. În afară de faptul că stăm la palavre lângă un lac subteran, într-un depozit construit de Lordul Legiuitor dedesubtul unei fortărețe a Inchizitorilor?
Fantomă îi aruncă lui Boare o privire inexpresivă, apoi își îndreptă ochii spre Sazed.
— Am senzația că ar fi trebuit să ne atace deja.
— Ce te face să spui asta? Întrebă Păstrătorul.
— Îl știu pe Quellion, Sazed. Omul e un bătăuș în stil clasic. A venit la putere prin forță și-și menține controlul dându-le oamenilor mult alcool și puțină libertate, ca, de pildă, permisiunea de a se duce noaptea prin cârciumi. Dar în același timp îi ține captivi în teroare.
— Dar *cum* a pus mâna pe putere, totuși? Întrebă Boare. Cum a ajuns să controleze orașul înainte ca vreun nobil cu mercenari din belșug s-o facă?
— Cețurile, zise Fantomă. A intrat în ele și a proclamat că oricine îi poartă credință Supraviețuitorului va fi în siguranță acolo. Apoi cețurile au început să ucidă, oferind o confirmare binevenită a celor spuse de el. A pus mare accent pe faptul că cețurile îi ucideau pe cei ce aveau răutate în inimi. Norodul era așa de îngrijorat de ce se întâmpla încât l-a ascultat. A izbutit să scoată o lege care cerea ca toți să iasă în cețuri, ca să se vadă

cine murea și cine nu. Cei ce supraviețuiau erau socotiți puri. Le-a spus că își pot construi un mic paradis pe pământ. După care au masacrat nobilimea.

— Aha, făcu Boare. Foarte isteț.

— Mda, zise Fantomă. A trecut complet cu vederea faptul că nobilii nu erau niciodată atacați de cețuri.

— Stai așa, zise Sazed. *Cum?*

Fantomă ridică din umeri.

— Greu să confirmi asta, dar așa umblă vorba. Nobilimea pare a fi imună la boala ceții. Nu skaa cu sânge nobil în vine, ci nobilii în sine.

— Cât de neobișnuit, făcu Boare.

Mai mult decât neobișnuit, își zise Sazed. *Nefiresc de-a binelea. Oare Elend știe de această legătură?*

I se părea, gândindu-se la asta, puțin probabil. Armata și aliații erau în marea majoritate skaa. Singura nobilime pe care o știa rămăsese în Luthadel și aleseseră cu toții să stea înăuntru peste noapte, nedorind să riște vreun contact cu cețurile.

— Oricum ar fi, zise Fantomă, Quellion e un bătăuș. Și bătăușilor nu le place să fie provocați în curtea lor. Ar trebui să existe deja vreo tentativă de a ne ucide.

— Flăcăul știe ce spune, zise Boare. Ăștia de soiul lui Quellion nu se mulțumesc să ucidă în execuții publice bătătoare la ochi. Pun rămășag că pentru fiecare persoană aruncată în clădirile acelea mai sunt câte trei morți pe undeva pe vreo uliță, lăsați să-i îngroape cenușa.

— Le-am spus lui Goradel și alor săi să aibă multă grijă, zise Fantomă, și am dat ocoale pozițiilor noastre. Dar n-am văzut niciun asasin care să fie, măcar, cu ochii pe noi. Trupele lui Quellion s-au oprit acolo, ne supraveghează, dar nu fac nimic.

Boare își frecă bărbia.

— Poate că Quellion se teme de noi mai mut decât credeam.

— Poate, oftă Fantomă și-și șterse fruntea.

— Lord Fantomă, zise cu grijă Sazed, ar trebui să dormi.

— Sunt bine.

Dacă n-aș ști că nu se poate, aș zice că arde fludor ca să rămână treaz, își zise Sazed. *Sau nu fac decât să caut semne care să-mi confirme îngrijorările?*

N-am pus niciodată la îndoială motivele pentru care Vin sau Kelsier aveau puteri mai presus de ale oricărui Allomant normal.

Atunci de ce să-l bănuiesc astfel pe Fantomă? Doar fiindcă îl cunosc prea bine?

— Și, zise Fantomă, cum merge studiul?

— Destul de bine, aș spune, zise Sazed trăgând mai aproape câteva diagrame, pentru ca Fantomă să le poată vedea. Sunt gata să încep lucrul la construcția potrivită.

— Cât va dura?

— Poate vreo câteva săptămâni. Destul de puțin, dacă ne gândim la situație. Din fericire, cei care au secat canalele au lăsat în urmă o mulțime de moloz pe care-l pot folosi. Pe lângă asta, Lordul Legiuitor a aprovizionat tainița asta bine de tot. Avem lemn, avem unelte de tâmplărie, avem chiar și un sistem de scripeți.

— Oare pentru ce se pregătea? Zise Boare. Apă și mâncare, asta înțeleg. Dar pături? Lemn? *Scripeți?*

— Pentru dezastru, Lord Boare, spuse Sazed. A inclus tot ce ar fi trebuit în cazul în care orașul însuși ar fi fost distrus. A pus până și saltele de dormit și leacuri. Poate se temea de vreo năvală a kolossșilor.

— Nu, zise Fantomă. S-a pregătit pentru exact ce se întâmplă acum. Spune-mi, construiești ceva care să blocheze scurgerea apei? Credeam că o să faci tunelurile să se dărâme.

— O, nicidecum, rosti Sazed. Nu avem oameni și echipament ca să provocăm o prăbușire. Și nici n-aș vrea să risc să cadă peste noi. Planurile mele sunt pentru construirea unui mecanism de lemn, de blocare, ce poate fi coborât în curent. Suficientă greutate, și o construcție potrivită, ar trebui să poată opri curgerea. Seamănă, de fapt, destul de bine cu mecanismele folosite la ecluzele canalelor.

— Despre care, adăugă Boare, va fi fericit să-ți povestească. Pe larg.

Sazed zâmbi.

— Chiar cred că…

Însă fu întrerupt de sosirea căpitanului Goradel, care se înfățișă cu o expresie ceva mai solemnă ca de obicei.

— Stăpâne Fantomă, spuse căpitanul. Cineva te așteaptă deasupra.

— Cine? Întrebă Fantomă scoțând dintr-un buzunar bandajul de pânză și ochelarii. Durn?

— Nu, stăpâne. Spune că ar fi sora Cetățeanului.

— Nu am venit să mă alătur vouă, Beldre, zise femeia.

Se aflau într-o sală de audiențe austeră din clădirea Inchiziției aflată deasupra tainiței lor. Scaunele din încăpere n-aveau pernuțe deloc, și plăci de metal erau prinse pe pereții de lemn pe post de ornamente – pentru Sazed reprezentau amintiri deloc plăcute a ceea ce văzuse când vizitase Abația din Seran.

Beldre era o tânără cu păr blond-arămiu. Purta o rochie simplă, permisă de Cetățean, vopsită în roșu. Stătea cu mâinile în poală și, întâlnind privirile celor din încăpere, căpătase un aer temător care-i slăbea considerabil poziția.

— Atunci de ce *ești* aici? Întrebă cu voce domoală Boare.

Stătea de cealaltă parte, pe un scaun. Alirianne i se afla alături, privind înspre fată cu un aer dezaprobator. Mai în spate, Fantomă se plimba încoace și-ncolo, întorcându-se când și când spre fereastră.

Crede că e o cursă, își dădu seama Sazed. *Că fata asta încearcă să ne abată atenția înainte să fim atacați.* Băiatul purta bastoanele de dule, prinse la brâu ca niște săbii. Cât de bine putea Fantomă, totuși, să lupte?

— Sunt aici… începu Beldre, cu privirile în pământ. Sunt aici fiindcă vreți să-mi omorâți fratele.

— Ei, dar de unde ți-a venit o asemenea idee! Zise Boare. Am venit să încheiem un tratat cu fratele tău, nu să-l asasinăm! Arătăm noi a oameni care să se priceapă la așa ceva?

Beldre aruncă o privire spre Fantomă.

— În afară de el, zise Boare. Fantomă e inofensiv. Serios, n-ar trebui să…

— Boare, îl întrerupse Fantomă uitându-se către el cu ochii atât de bizar bandajați, cu ochelarii ascunși dedesubt, înălțați ușor pe figură sub pânză. E destul. Ne faci pe amândoi să părem niște idioți. Beldre știe de ce suntem aici – toată lumea din oraș știe.

Camera se cufundă în tăcere.

El… aduce un pic a Inchizitor, cu ochelarii aceia băgați pe sub bandaj, își zise Sazed cuprins de un fior.

— Beldre, zise Fantomă. Te aștepți cu adevărat să credem că ai venit doar ca să te rogi pentru viața fratelui tău?

Fata îl privi sfidătoare drept în ochi, sau mai degrabă în locul unde ar fi trebuit să fie ochii.

— Încerci să pari aspru, dar știu că n-o să-mi faci rău. Ești din

ceata Supraviețuitorului.

Fantomă își încrucișă brațele pe piept.

— Rogu-vă, zise Beldre. Quellion e om bun, ca voi. Trebuie să-i mai dați timp. Nu-l omorâți.

— Ce te face să crezi că am vrea să-l omorâm, copilă? Întrebă Sazed. Numai ce-ai zis că ție nu ți-am face rău. De ce ar sta lucrurile altfel cu fratele tău?

Beldre plecă privirea.

— Tot voi l-ați ucis pe Lordul Legiuitor. Ați distrus un imperiu întreg. Fratele meu nu crede asta – e de părere că vă folosiți de popularitatea Supraviețuitorului, susținând că ați fi prietenii săi, după ce el însuși s-a sacrificat.

Fantomă pufni.

— Mă întreb de unde i-a venit o asemenea idee fratelui tău. Poate că mai știe pe cineva care pretinde a avea binecuvântarea Supraviețuitorului, care *ucide* în numele său.

Beldre roși.

— Fratele tău nu are încredere în noi, spuse Sazed. Tu de ce ai avea?

Beldre ridică din umeri.

— Nu știu, zise cu voce slabă. Cred că... oamenii care mint nu salvează copii din clădiri ce ard.

Sazed îi aruncă o privire lui Fantomă, dar nu putu citi nimic pe chipul îndârjit al tânărului. În cele din urmă, Fantomă vorbi.

— Boare, Sazed, Alirianne, haideți cu mine afară. Goradel, stai cu ochii pe femeia asta.

Fantomă se grăbi să iasă în hol, urmat de Sazed și de ceilalți. Odată ușa închisă, Fantomă se întoarse să-i privească.

— Ei bine?

— Nu-mi place de ea, zise Alirianne încrucișându-și brațele peste piept.

— Sigur că nu, draga mea, făcu Boare. Nu-ți place deloc concurența.

— Concurență? Pufni disprețuitoare Alirianne. Din partea unei chestii timide ca aia? Fii serios.

— Ce crezi, Boare? Întrebă Fantomă.

— Despre fată, sau despre cum m-ai insultat acolo?

— Despre fată. Mândria ta nu-i foarte importantă acum.

— Dragul meu tovarăș, mândria mea este *întotdeauna* importantă. Cât despre fată... îți pot spune că era îngrozită. În

ciuda a ce zice, e înspăimântată peste poate – ceea ce înseamnă că nu-i învățată să facă asemenea lucruri. Aș ghici că-i de viță nobilă.

Alirianne încuviință.

— E limpede că așa e. Numai uitați-vă la mâinile ei – când nu-i tremură de frică se poate vedea că sunt curate și moi. A crescut în puf.

— Se vede bine că-i nițeluș naivă, zise Sazed. Altminteri n-ar fi venit aici așteptându-se să-o ascultăm și apoi să-i dăm drumul.

Fantomă încuviință din cap. Apoi și-l înclină într-o parte, ca și cum ar fi ascultat ceva. După care păși înainte și împinse ușa încăperii.

— Ei bine? Întrebă Beldre încercând și acum să pară curajoasă. Ați hotărât să mă ascultați?

— Într-un fel, zise Fantomă. Îți voi da mai mult timp pentru explicații. O groază de timp, de fapt.

— Nu… nu am mult, zise Beldre, trebuie să mă întorc la fratele meu. Nu i-am spus că plec, și…

Se poticni, văzând, se pare, ceva pe chipul lui Fantomă.

— O să mă iei prizonieră, așa-i?

— Boare, zise Fantomă întorcându-se, cum crezi că ar răspunde populația dacă aș răspândi zvonul că însăși sora cetățeanului s-a întors împotriva lui și a fugit la ambasada noastră pentru protecție?

Boare zâmbi.

— Ehei, asta-i ceva iscusit! Aproape că te răscumpără pentru felul în care te-ai purtat cu mine. Am apucat să-ți spun cât de grosolan a fost?

— Nu poți! Zise Beldre ridicându-se și înfruntându-l pe Fantomă. N-o să creadă nimeni că am dezertat!

— Așa? Ai vorbit cu soldații de afară înainte să vii aici?

— Sigur că nu. Ar fi încercat să mă oprească. Am alergat pe trepte înainte să apuce s-o facă.

— Deci pot confirma că ai intrat de bunăvoie în clădire, zise Fantomă. Că te-ai strecurat printre străji.

— Nu arată prea bine, încuviință Beldre.

Fata se clătină ușor și se lăsă iarăși pe scaun. *Pe Zeii Uitați,* gândi Sazed. *Chiar că e naivă. Cetățeanul trebuie să fi făcut eforturi serioase ca s-o țină atât de ferită.*

Sigur că, din câte auzise Sazed, arareori o slăbea Quellion din

priviri. Era mereu cu el, mereu supravegheată. *Cum o să reacționeze?* Își zise cu un fior Sazed. *Ce va face când își va da seama că e la noi? Va ataca?*

Poate că acesta era planul. Dacă Fantomă izbutea să forțeze un atac fățiș al Cetățeanului, asta avea să lase o impresie proastă despre el. Mai ales dacă era respins de o mână de soldați – n-avea de unde să știe cât de bine fortificată le era poziția.

Când s-a făcut Fantomă atât de isteț?

Beldre ridică privirea, așezată în scaun, cu câteva lacrimi de supărare licărindu-i în ochi.

— Nu poți face asta. E o înșelăciune! Ce-ar spune Supraviețuitorul dacă ar ști ce plănuiți?

— Supraviețuitorul? Chicoti Fantomă. Am senzația că ar fi de acord. Dacă ar fi aici, de fapt, cred că ar sugera să facem chiar asta…

Iscusința lui Năruire se poate vedea în meticulozitatea planurilor sale. A izbutit să pună la cale prăbușirea Lordului Legiuitor la doar puțin timp înainte ca puterea lui Dăinuire să se întoarcă în Fântâna Înălțării. Apoi, la câțiva ani de la acel eveniment, a și izbutit să se elibereze.

Pe o scară a timpului făcută pentru zei și puterea lor, această coordonare deosebit de atentă era la fel de precisă precum o incizie expertă, executată de cel mai talentat dintre chirurgi.

50

Ușa grotei se deschidea.

Vin dădu îndată pe gât ultima fiolă cu metale.

Sări aruncând în spate un bănuț, și ajunse în vârful unuia dintre rafturi. Grota răsună de zgomotul pietrei pe piatră, în vreme ce deschizătura se lărgea. Vin se azvârli înainte – Împingând în monedă – ca să ajungă în partea din față a sălii. O geană de lumină apăru în jurul ușii, și până și lumina asta slabă făcu să o doară ochii.

Scrâșni din dinți, deranjată de lumină, clipind des în timp ce poposea pe pământ. Se aruncă spre peretele aflat chiar într-o latură a ușii, apucându-și cuțitele și arzând fludor ca să facă față durerii fulgerătoare produse de lumină. Pe obraji i se prelinseră lacrimi.

Ușa nu mai mișcă. Un singur bărbat păși în cavernă, ducând un

opaiț înălțat în mână. Purta un costum negru, bine croit, și o pălărie de nobil.

Vin îl ignoră.

Se strecură pe lângă om și se furișă prin deschizătura ușii, pătrunzând în micul vestibul de dincolo. Un grup de muncitori speriați se grăbiră să se retragă, scăpând funiile legate de mecanismul de deschidere a ușii. Vin îi ignoră și pe aceștia, nefăcând decât să-și croiască drum printre ei. Lăsă să-i cadă o monedă și se propulsă în sus. Treptele scării de lemn se încețoșară în spatele său când se înălță la iuțeală și se izbi cu putere de chepengul din tavan.

Și ricoșă, gemând de durere.

Se prinse deznădăjduită de lemnul scării, fiindcă se prăbușea, nebăgând în seamă usturimea bruscă din umăr, unde se lovise. Arse fludor și împinse cu picioarele într-o treaptă, apoi izbi cu spinarea în chepeng, încercând să-l deschidă cu forța.

Împinse din răsputeri. Apoi bățul scării se rupse sub picioarele sale, făcând-o să cadă, de-a rostogolul, la pământ. Blestemă și Împinse o monedă ca să-și încetinească prăbușirea, atingând, ghemuită, lespezile de jos.

Muncitorii se retrăseseră, înghesuiți unii într-alții – neștiind dacă voiau să se aventureze în grota întunecoasă, dar nici dacă voiau să se găsească în încăperea aceea mică împreună cu un Născut-din-Ceață. Nobilul în costum se întorsese într-acolo. Își ținea sus opaițul, luminând-o pe Vin. O bucată ruptă de scară se desprinse și căzu cu un pocnet pe piatra de lângă ea.

— Chepengul e bine înțepenit și are un bolovan mare peste el, Doamna Venture, zise nobilul.

Vin îl recunoștea vag. Era cam pântecos, dar fercheș, cu păr foarte scurt și față pe care se citea preocuparea.

— Spune-le celor de sus să dea piatra deoparte, zise cu calm Vin, ridicând un pumnal.

— Nu se va întâmpla, mă tem.

— Pot eu s-o fac să se întâmple, zise Vin făcând un pas înainte, în vreme ce lucrătorii se retrăgeau și mai mult.

Nobilul zâmbi.

— Doamnă Venture, vreau să vă asigur de câteva lucruri. Primul este că nu ești cel dintâi Allomant printre noi, așa că nu mă îndoiesc că ne-ai putea măcelări până la unul fără pic de trudă. Al doilea este că bolovanul de deasupra nu se va mișca în

viitorul apropiat, așa că am putea, la fel de bine, să ne așezăm și să purtăm o discuție plăcută în loc să fluturăm arme și să ne amenințăm unii pe alții.

În vocea acestui bărbat exista ceva... dezarmant. Vin verifică cu bronz, însă nu ardea niciun metal. Ca să se asigure, îi Trase un pic de simțăminte, făcându-l mai încrezător și prietenos, apoi încercă să Domolească vreo eventuală tentativă de înșelăciune a acestuia.

— Văd că te gândești, cel puțin să iei oferta mea în considerare, zise nobilul făcându-i semn cu mâna unuia dintre lucrători. Acesta își deschise iute sacul și scoase două scaune pliante, pe care le așeză înaintea ușii de piatră deschise. Nobilul își puse într-o parte opaițul, apoi se așeză.

Vin se furișă mai aproape.

— De ce te recunosc?

— Sunt un prieten al soțului tău.

— Telden, își dădu seama Vin. Telden Hasting.

Telden aprobă cu o înclinare a capului. Îl văzuse la bal, cu câteva săptămâni în urmă, la prima petrecere la care fuseseră. Dar îl știa de mai înainte. Fusese unul dintre prietenii din Luthadel ai lui Elend, înainte de Prăbușire.

Grijulie, Vin se așeză pe scaunul ce-i fusese oferit, încercând să-și dea seama în ce consta jocul lui Yomen. Credea, oare, că nu l-ar fi ucis pe Telden doar fiindcă îi fusese prieten lui Elend?

Telden se întinse în scaun, relaxat, nu tocmai cum ar fi trebuit să stea un nobil cu demnitate. Făcu semn unui lucrător, iar acesta se înfățișă cu două sticle.

— E vin, zise Telden. O sticlă e pură, cealaltă conține un sedativ extrem de puternic.

Femeia ridică o sprânceană.

— O să ne jucăm de-a ghicitul?

— Nu tocmai, zise Telden deschizând una dintre sticle. Mi-e prea sete – și, din ce aud, nu ești tu din soiul cu prea multă răbdare la ghicitori.

Vin înclină capul într-o parte, în vreme ce Telden primea două pocale de la servitor și turna în ele băutura rubinie. Privindu-l, își dădu seama de ce era atât de dezarmant. Îi aducea aminte de Elend – cel de altădată, lipsit de griji. Din câte își dădea seama, Telden încă rămăsese, cu adevărat, așa.

Trebuie să recunosc asta, măcar, despre Yomen, își zise.

Orașul poate că nu-i perfect, dar a creat un loc unde oameni precum Telden își pot păstra o oarecare inocență.

Telden sorbi din vin, întinzându-i ei cealaltă cupă. Vin își băgă în teacă unul dintre cuțite, apoi luă pocalul. Nu bău – și nici nu avea de gând.

— Acolo e vinul fără sedativ, zise Telden. Și e și de viță bună. Yomen e un adevărat domn – dacă tot are de gând să-și trimită un prieten într-o hrubă, la moarte, măcar îl înzestrează cu un vin scump ca să-i facă sfârșitul mai ușor.

— Ar trebui să cred că ești și tu întemnițat? Întrebă cu răceală Vin.

— Sigur că nu, zise Telden. Cu toate că mulți ar socoti misiunea mea ca lipsită de nădejde.

— Și ce misiune e asta?

— Să te conving să bei din vinul dres, ca să poți fi transportată afară în siguranță.

Vin pufni.

— Văd că ești de acord cu detractorii mei, zise Telden.

— Te-ai dat singur de gol, zise Vin. Ai zis că ar trebui să beau și să cad, inconștientă. Asta înseamnă că ai o cale de a le anunța celor de sus că te-ai ocupat de mine, ca ei să poată îndepărta bolovanul. Ai puterea de a ne elibera. Iar eu am puterea de a te obliga să faci ce poftesc.

— Allomanția emoțională nu mă poate controla într-atât, zise Telden. Eu nu sunt Allomant, dar bănuiesc faptul că, în chiar clipa asta, te joci cu simțămintele mele – lucru care chiar nu e necesar, de vreme ce sunt întru totul sincer cu tine.

— Nu-mi trebuie allomanție ca să te fac să vorbești, zise Vin aruncând o privire spre cuțitul pe care încă îl mai avea într-o mână.

Telden râse.

— Crezi tu că regele Yomen – da, e deasupra – nu-și va da seama dacă vorbesc cu teama morții? Nu mă îndoiesc că vei putea să-mi înfrângi voința, dar nu voi trăda din pricina unor simple amenințări, așa că va trebui să-mi tai vreo câteva degete înainte să fac cum vreți voi. Sunt destul de sigur că Yomen și ceilalți mi-ar auzi țipetele.

— Aș putea ucide servitorii, zise Vin. Unul câte unul, până ce ești de acord să-i spui lui Yomen că sunt inconștientă și-l convingi să deschidă ușa.

Telden zâmbi.
— Crezi că mi-ar păsa de i-ai ucide?
— Ești unul dintre prietenii lui Elend, zise Vin. Ești printre aceia cu care discuta filosofie.
— Filosofie, spuse Telden, și politică. Elend, totuși, era singurul dintre noi căruia îi păsa de skaa. Te asigur că noi, ceilalți, nu pricepeam de ce îl fascinează atâta.
Ridică din umeri.
— Oricum, nu sunt un om lipsit de inimă. Dacă ucizi destui, *s-ar putea* să cedez și să-ți fac voia. Să începem, atunci.
Vin le aruncă servitorilor o privire. Păreau îngroziți de ea, iar vorbele lui Telden nu-i îmbărbătaseră defel. După câteva clipe de tăcere, Telden chicoti.
— Ești soția lui Elend, observă el. Și Yomen e conștient de asta. A fost extrem de convins că nu vei ucide pe niciunul dintre noi, în ciuda reputației tale înfricoșătoare. Din ce-am auzit noi, ai obiceiul de a ucide regi și zei, poate ici și colo câte un soldat. Însă slujitori skaa…
Vin își abătu privirea de la servitori, însă fără să se uite în ochii lui Telden, de teamă ca acesta să nu vadă în privirea ei o confirmare. Bărbatul greșea – i-ar fi ucis pe servitori dacă ar fi socotit că asta ar fi eliberat-o. Însă nu era sigură. Dacă Yomen auzea răcnete, era puțin probabil să deschidă chepengul, iar Vin ar fi ucis, fără noimă, oameni nevinovați.
— Așadar, zise Telden sfârșindu-și vinul, suntem blocați. Presupunem că ai cam rămas fără de-ale gurii pe aici, asta dacă n-ai găsit o cale de a deschide conservele. Chiar dacă ai izbutit asta, nu poți face nimic pentru a ajunge deasupra. Aș spune că, dacă nu bei vinul, vom ajunge să murim de foame cu toții în peștera asta.
Vin se așeză la loc pe scaun. *Trebuie să existe o cale de scăpare – o șansă să folosesc toate astea.*
Însă era foarte puțin probabil să poată trece de ușa de deasupra. *Poate* dacă folosea duraluminiu și oțel pentru a Împinge, forțându-și calea. Însă ar fi rămas fără oțel și fludor, și nu mai avea fiole cu metale.
Cuvintele lui Telden, din păcate, conțineau mult adevăr. Chiar dacă Vin ar fi putut supraviețui în grotă, ar fi fost ținută pe loc, nefolositoare. Deasupra, asediul și-ar fi urmat cursul – nici nu mai știa ce se petrece– iar lumea ar fi continuat să moară din

cauza urzelilor lui Năruire.

Trebuia să iasă din cavernă. Chiar dacă asta însemna să se predea lui Yomen. Aruncă o privire înspre sticla cu vin dres.

La naiba, își zise. *Obligatorul e mai isteț decât ne-am așteptat.* Vinul, cu siguranță, fusese preparat îndeajuns de tare pentru a doborî un Allomant.

Însă…

Fludorul îi întărea trupul, și-l făcea rezistent la otrăvuri. Dacă incendia fludor cu duraluminiu după ce bea vinul, n-ar fi consumat otrava, lăsând-o conștientă? Se putea preface inertă, apoi să scape când ajungea sus.

Părea a fi o vagă posibilitate. Dar ce altceva ar fi putut face? Mâncarea îi era pe ducă iar șansele de scăpare aproape inexistente. Nu știa ce vrea Yomen de la ea – dar probabil că nu-i dorea moartea. Dacă așa ar fi stat lucrurile, s-ar fi mulțumit să o lase acolo, să moară de foame.

Avea de ales. Ori mai aștepta în grotă, ori își încerca norocul sus. Stătu pe gânduri o clipă doar, apoi luă decizia. Întinse mâna după sticlă. Chiar dacă șmecheria cu fludorul nu mergea, prefera să ajungă sus și să vadă ce șanse avea acolo.

Telden chicoti.

— Ziceau că ești o persoană care ia hotărâri rapide. E mai degrabă înviorător – mi-am petrecut prea multă vreme cu nobili îmbâcsiți cărora le trebuie ani ca să decidă ceva limpede.

Vin îl ignoră. Trase dopul sticlei, o duse la gură și sorbi. Drogul începu aproape instantaneu să-și facă efectul. Se lăsă pe speteaza scaunului, închizând ochii, încercând să lase impresia că adoarme. Și, într-adevăr, îi era greu să rămână trează. Mintea i se încețoșa în ciuda faptului că ardea fludor.

Se muie în scaun, simțind că trupul o trădează. *Acum,* își zise, și arse duraluminiu. Corpul i se umplu de forța sporită a fludorului. Îndată, starea de oboseală se spulberă. Cât pe ce să sară în picioare de la valul brusc de energie. Telden chicotea.

— Măi să fie, îi zise unuia dintre servitori. Chiar a făcut-o.

— Ai fi murit dacă n-o făcea, stăpâne, zise servitorul. Am fi murit cu toții.

Apoi duraluminiul se isprăvi. Fludorul dispăru cât ai zice pește, și odată cu el și imunitatea ei la drog, care nu-și încetase efectul. Fusese, oricum, o încercare fără prea mulți sorți de izbândă.

Abia dacă auzi zăngănitul armei sale căzându-i din mână pe lespezi. Apoi se cufundă în inconștiență.

Odată ce Năruire a fost eliberat din închisoarea sa, a izbutit să influențeze oamenii cu mai multă tărie – însă străpungerea cuiva cu un piron hemalurgic era dificilă, oricare ar fi fost circumstanțele.

Ca să reușească, a început, se pare, cu persoane ce aveau o legătură slabă cu realitatea. Nebunia lor îi făcea mai sensibili la atingerile sale, și îi putea folosi, apoi, pentru a pironi și oameni întregi la minte. În orice caz, este impresionant câți oameni importanți a reușit să pironească Năruire. Regele Penrod, cel ce cârmuia în Luthadel în acea vreme, este un exemplu nimerit.

51

Elend zbură prin cețuri. Nu izbutise până acum să capete iscusința de a folosi potcoave, precum Vin. Ea, cumva, se putea menține în aer, din Împingere în Împingere, Trăgând apoi potcoavele spre ea după ce le folosea. Lui Elend, asta i se părea un ciclon de bucăți de metal ucigașe, cu Vin la mijloc.

Lăsă o monedă să-i cadă și se Împinse într-un salt vertiginos. Renunțase la metoda cu potcoavele după ce încercase, și eșuase, de patru sau cinci ori. Vin păruse uimită că nu-i iese – ea, una, descoperise singură metoda, și o pusese în practică după doar jumătate de oră de încercări.

Dar era totuși vorba despre Vin.

Elend se descurca cu monede așadar, obiecte din care ducea cu el un săculeț măricel. Bănuții de aramă, cei mai mici dintre vechile monede imperiale, erau potriviți scopului său – mai ales că era, se pare, mult mai puternic decât alți Născuți-din-Ceață. Oricare dintre Împingerile sale îl propulsau mai departe decât ar fi trebuit și nici măcar nu folosea prea multe monezi, chiar și când se deplasa pe distanțe lungi.

Îi făcea bine să fie departe de tot. Se simțea liber săltând și plonjând, străpungând întunericul. Arse, apoi, fludor și se lăsă la pământ cu un bufnet înfundat. Pământul, în această vale, era mai degrabă lipsit de cenușă – aceasta fusese suflată de vânt și, pe o suprafață îngustă, nu-i ajungea decât până la jumătatea gambei. Așa că, de dragul schimbării, alergă preț de câteva minute.

În spatele său mantia flutura. Purta veșminte închise la

culoare, și nu obișnuita sa uniformă albă. Păreau potrivite și, pe lângă asta, nu avusese nicicând ocazia de a fi un adevărat Născut-din-Ceață. De când își descoperise puterile, își petrecuse timpul ducând războaie. Nu avusese nevoie să se furișeze scrutând întunericul, mai ales că alături i se aflase Vin, care făcea asta cu mult mai bine.

Înțeleg de ce i se părea îmbătător lui Vin, își zise aruncând o altă monedă și sărind între două coame de deal. Chiar și sub apăsarea capturării lui Vin și sub amenințările la adresa imperiului, simțea o încântare nespusă să se preumble printre cețuri. Aproape că reușea să uite de războaie, de distrugeri și de responsabilități.

Apoi poposi la pământ, în cenușa ce-i ajungea până la brâu. Zăbovi câteva clipe, privind către pulberea moale și neagră. Nu exista scăpare. Vin era în primejdie, imperiul se prăbușea iar norodul flămânzea. Era treaba lui să rezolve toate acestea – povara pe care și-o așezase singur pe umeri când devenise împărat.

Se Împinse în aer, ridicând o trâmbă de cenușă în cețuri.

Sper că Sazed și Boare au mai mult noroc în Urteau, își spuse. Îl preocupau șansele sale de a cuceri Fadrexul, iar Stăpânirea centrală avea să aibă nevoie de grânele din Urteau dacă voiau să planteze îndeajuns pentru iarna viitoare.

Nu-și putea face griji, acum, pentru asta. Trebuia, pur și simplu, să se bazeze pe izbânda prietenilor săi. Treaba lui Elend era să facă ceva pentru a o ajuta pe Vin. Nu putea sta în tabără, așteptând, în vreme ce Yomen își făcea jocurile. Însă nici să încerce asasinarea lui Yomen nu îndrăznea – nu după ce obligatorul îi păcălise pe amândoi într-un chip atât de iscusit.

Așa că Elend pornise spre nord-est, spre ultimul loc unde se știa că s-ar afla o armată de kolossi. Vremea subtilității și diplomației trecuse. Elend avea nevoie de o amenințare – ceva care să-l pună la respect pe Yomen și, dacă era nevoie, să-l strivească. Și nimic nu era mai bun pentru zdrobirea unui oraș decât kolossii. Poate că era o neghiobie că plecase singur după creaturile acelea. Poate că greșea pentru că renunțase la diplomație. În ultima vreme părea să fi eșuat în multe privințe – n-o protejase pe Vin, nu ținuse Luthadel în siguranță, nu știuse să-și apere poporul – așa că *trebuia* să acționeze.

Văzu în față o lumină printre cețuri. Se lăsă la pământ și

începu să alerge prin cenușa ce-i ajungea până la genunchi. Doar incendierea de fludor îi dădea puterea necesară pentru asta. Auzi țipete. Văzu umbre care o zbugheau îngrozite.

Sări, lepădând o monedă, și-și incendie metalele. Trecu prin vălătucii de ceață, peste sat și locuitorii săi îngroziți, cu mantaua fluturând. Câteva case ardeau. Și, la lumina lor, văzu formele mătăhăloase ale kolossșilor umblând pe străzi. Elend alese o bestie care ridica arma ca să lovească și Trase. Auzi mugetul kolosului, dedesubt, dar creatura reuși să-și păstreze sabia în mână. Însă kolosul însuși nu era cu mult mai greu decât Elend – așa că fu Tras în aer, în vreme ce Elend era tras în jos. Elend se Împinse într-o balama de ușă în cădere, trecând pe lângă lighioana uimită, ce zbura prin aer. Azvârli o ploaie de monede asupra kolosului când ajunse în dreptul său.

Fiara și arma ei se rotiră în aer. Elend puse piciorul pe o uliță, în fața unui grup de skaa vârâți unii într-alții. Sabia kolosului zburător se înfipse înaintea lui, în pământul plin de cenușă. Kolosul însuși căzu mort de cealaltă parte a străzii.

Un grup mare de kolossși reveni spre el atunci, cu ochii sângerii licărind în lumina focurilor, bucuroși, în învolburarea sângelui, de ocazia unei provocări. Mai întâi trebuia să-i înfricoșeze, apoi să preia controlul asupra lor. Aștepta momentul potrivit.

Cum se poate ca odată să fi fost oameni? Se întrebă Elend țâșnind înainte și smulgând din pământ, în trecere, sabia kolosului căzut, ce făcu să se ridice un vârtej de pământ negru. Lordul Legiuitor crease ființele acestea. Asta se alesese de cei care-i stătuseră împotrivă? Deveniseră kolossși pentru armatele sale? Creaturile aveau putere și rezistență uriașă și puteau trăi cu hrană puțină. Și totuși… cum era cu putință să transformi oameni, chiar și dușmani să-ți fi fost, în asemenea monștri?

Elend se aplecă și reteză de la genunchi picioarele unei lighioane. Apoi sări și despică brațul alteia. Se roti, înfigându-și sabia grea în pieptul unui al treilea kolos. Nu simțea nicio remușcare pentru că ucidea ființe ce fuseseră cândva inocente. Oamenii aceia erau morți acum. Creaturile acestea s-ar fi înmulțit folosind alți oameni, dacă nu erau oprite.

Sau dacă nu erau controlate.

Elend slobozi un strigăt de luptă, rotindu-se printre kolossși, învârtind o sabie ce-ar fi trebuit să fie prea grea pentru el. Tot mai multe creaturi îl băgau de seamă acum, și se întorceau spre

el tropotind pe ulițele luminate de casele ce ardeau. Era un grup foarte mare, din câte spuseseră pândarii săi – vreo treizeci de mii la număr. Ar fi copleșit la repezeală un sat atât de neînsemnat, năruindu-l ca pe o movilă de cenușă bătută de furtună.

Elend nu voia să lase una ca asta să se întâmple. Luptă, ucigând o fiară după alta. Venise să obțină o armată nouă, dar, pe măsură ce timpul trecea, descoperea că luptă din alt motiv. Câte sate, precum acesta, fuseseră distruse fără ca să se gândească cineva din Luthadel măcar o clipă la ele? Câţi supuși – de-ai lui Elend, cu toate că ei nu știau asta – pierduse din cauza kolossilor? Pe câți, deja, nu izbutise să-i apere?

Elend descăpățână un kolos, apoi se răsuci și Împinse în săbiile a două bestii mai mici. Un kolos uriaș, de aproape patru metri, tropăia spre el, cu arma înălțată. Elend scrâșni din dinți și-și ridică și el sabia, incendiind fludor.

Sabia se ciocni de sabie în satul ce ardea cu vâlvătaie, iar metalul răsună precum o nicovală izbită de ciocan. Iar Elend nu cedă niciun pas, ținând piept monstrului de două ori mai înalt.

Kolosul, peste poate de uimit, se opri.

Mai puternic decât ar trebui să fiu, își spuse Elend învârtindu-se pe loc și tăind brațul creaturii surprinse. *De ce nu poate puterea asta să protejeze poporul pe care-l cârmuiesc?*

Răcni și tăie în două kolosul, de la mijloc – fie și ca să arate c-o putea face. Fiara se prăvăli, în două bucăți scăldate în sânge.

De ce? Gândi Elend, spumegând de furie. *Ce putere trebuie să am, ce să fac ca să-i pot apăra?*

Cuvintele lui Vin, rostite cu luni în urmă în Vetitan, îi reveniră în minte. Numise tot ce făcea el „lucruri pe termen scurt”. Dar ce altceva putea face? Nu era un spintecător de zei, nici eroul divin al profețiilor. Era doar un om.

Și se părea că în aceste zile, oamenii obișnuiți – fie ei și allomanți – nu valorau cine știe ce. Țipă și ucise, năpustindu-se în alt pâlc de kolossi. Și totuși, la fel ca eforturile pe care le făcuse la Fadrex, nu părea să fie destul.

Satul, împrejurul său, ardea încă. Auzea, luptând, femei plângând, țipetele copiilor, bărbați murind. Chiar și eforturile unui Născut-din-Ceață erau neînsemnate. Putea ucide la nesfârșit, dar asta nu i-ar fi salvat pe săteni. Urlă, Împingând cu Domolire, însă kolossii rezistau. Nu izbuti să aducă sub

stăpânirea sa nici măcar unul. Oare îi controla vreun Inchizitor? Sau, pur și simplu, nu erau îndeajuns de înfricoșați.

Luptă mai departe. Și, făcând-o, moartea ce-l înconjura începu să i se pară o metaforă pentru tot ce făcuse în ultimii trei ani. Ar fi trebuit să-i poată apăra pe oameni – încercase *din răsputeri* să-i apere. Oprise armate, răsturnase tirani, abrogase legi și căutase provizii. Și totuși, tot ce înfăptuise nu însemna decât o picătură de salvare într-un imens ocean de moarte, haos și durere. Nu putea salva imperiul protejând un colțișor al acestuia, la fel cum nu putea apăra satul ucigând o mică parte din kolossi.

La ce bun să ucizi un monstru, dacă era îndată înlocuit de alți doi? La ce bune grânele ca să hrănești norodul, dacă cenușa acoperea totul? La ce era bun el, un împărat ce nu putea apăra oamenii dintr-un singur sat?

Elend nu râvnise niciodată puterea. Fusese un teoretician și un studios – conducerea unui imperiu însemnase pentru el, mai degrabă, un exercițiu academic. Însă, luptând în bezna acelei nopți, între cețurile arzătoare și cenușa ce cădea, începu să înțeleagă. Pe când oamenii, în pofida eforturilor sale cele mai trudnice, mureau pe capete, își dădu seama ce putea să-i împingă pe unii către tot mai multă putere.

Puterea de a proteja. În clipa aceea ar fi acceptat și puterea zeilor, dacă ar fi însemnat să capete tăria de a-i salva pe cei din preajmă.

Doborî încă un kolos, apoi se roti, fiindcă auzise un țipăt. O tânără era scoasă dintr-o casă alăturată, cu toate că un bătrân se agățase de brațul ei. Țipau amândoi după ajutor. Elend duse mâna la centură și trase de acolo săculețul cu monezi. Îl aruncă în aer, apoi, în același timp, Împinse în unele dintre monezi și Trase de altele. Săculețul explodă într-o ploaie de metal sclipitor, iar Elend azvârli câteva monezi în trupul kolosului care-o smucea pe tânără.

Monstrul mârâi, fără a se opri însă. Monedele arareori aveau efect asupra kolossilor – trebuia să-i lovești exact în punctele potrivite pentru a-i ucide. Vin izbutea să o facă.

Elend n-avea chef pentru asemenea subtilități, chiar dacă ar fi putut s-o facă. Răcni sfidător, azvârlind alte monezi asupra fiarei. Le ridică de la pământ și le aruncă înainte, trăgând proiectil după proiectil sclipitor în trupul albastru al creaturii.

Spinarea acesteia deveni o masă licăritoare de sânge prea roșu, și în cele din urmă gigantul se prăbuși.

Elend se răsuci pe călcâie, întorcându-se cu spatele la tatăl ușurat și la fata acestuia, pentru a înfrunta un alt kolos. Cu arma ridicată, acesta se pregătea să lovească, însă Elend, plin de furie, răcni la el.

Ar trebui să-i pot apăra! Gândi, trebuia să preia controlul asupra întregului grup, nu să piardă vremea doborându-i unul câte unul. Însă rezistau allomanției sale, cu toate că le Împingea iarăși emoțiile. Aveau vreun paznic Inchizitor?

În vreme ce kolosul își cobora arma, Elend arse fludor și se feri într-o parte, apoi îi desprinse palma de braț creaturii, cu o lovitură. Creatura urlă de durere și Elend se lăsă iarăși cuprins de febrilitatea luptei. Sătenii începură să se strângă în juru-i. Era limpede că nu știau să lupte – se aflau, probabil, sub protecția lui Yomen și nu trebuiau să-și facă griji din pricina bandiților sau armatelor aflate în trecere. Însă, deși le lipsea priceperea, știau să se țină aproape de un Născut-din-Ceață. Ochii lor deznădăjduiți, rugători îl îmboldiră pe Elend, făcându-l să despice kolos după kolos.

Pentru moment, nu mai trebuia să se întrebe dacă situația era sau nu justă. Putea, pur și simplu, să *lupte.* Dorința de bătălie ardea în el ca un metal – ba simțea chiar și dorința de a ucide. Așa că luptă mai departe – pentru uimirea din ochii sătenilor, pentru speranța pe care fiecare dintre loviturile sale părea s-o inspire. Își socotiseră viețile pierdute și iată că din ceruri coborâse cineva care îi apăra.

Cu doi ani în urmă, la asediul din Luthadel, Vin atacase fortificațiile lui Cett și măcelărise trei sute dintre soldații săi. Elend avusese încredere în motivele ei, dar nu pricepuse cum de putuse face așa ceva. Cel puțin, nu până în această noapte, când lupta într-un sat fără nume, cu cețurile luminate de focuri, răpunând șiruri întregi de kolossi.

Inchizitorul nu apăru. Frustrat, Elend se dezbără de un grup de kolossi, lăsându-l pe unul mort în drum, și-și stinse metalele. Creaturile îl înconjurară, și atunci arse duraluminiu, apoi zinc, după care *Trase.*

Satul se cufundă în tăcere.

Elend se opri o clipă, poticnindu-se ușor când își termină răsucirea. Cătă prin perdeaua de cenușă, întorcându-se către

kolossii rămași – mii și mii – care stăteau acum neclintiți și răbdători în jurul său, ajunși în cele din urmă sub stăpânirea sa.

Nu e cu putință să-i fi dovedit pe toți odată, își zise cu teamă. Ce se întâmplase cu Inchizitorul? De obicei, cu o gloată așa de mare de kolossi, era câte unul. O luase la sănătoasa. Asta ar fi explicat de ce fusese Elend, atât de brusc, în stare să controleze kolossii.

Preocupat, însă neștiind ce altceva să facă, se întoarse să cerceteze cu privirea satul. Unii dintre săteni se strânseseră și se holbau acum la el, perplecși. Păreau buimăciți – în loc să facă ceva în privința clădirilor ce ardeau, stăteau pur și simplu în cețuri, privindu-l.

Ar fi trebuit să aibă un sentiment de triumf. Și totuși victoria îi era incompletă în absența Inchizitorului. Pe lângă asta, satul era cuprins de flăcări – prea puține case rămăseseră neatinse de foc. Elend nu salvase satul. Își găsise oștirea de kolossi, cum plănuise, dar simțea că, într-un fel mai important, eșuase. Oftă și lăsă sabia să-i cadă dintre degetele însângerate, trudite, apoi păși spre săteni. Se simți tulburat, înaintând spre ei, de numărul mare de kolossi ciopârțiți. Chiar ucisese atâția?

O altă parte a sa – care se retrăgea acum în spate, însă rămânea înflăcărată – regreta că vremea uciderii se sfârșise. Se opri în fața unui grup tăcut de săteni.

— Ești el, nu-i așa? Întrebă un bărbat vârstnic.

— Cine?

— Lordul Legiuitor.

Elend își privi veșmântul negru, acoperit de mantie, amândouă cleioase de sânge.

— Destul de aproape, zise întorcându-se către est – spre locul unde armata sa umană își avea tabăra, la mare depărtare, așteptându-l să revină cu kolossi proaspeți în ajutorul lor. Avea un singur motiv pentru a o face. Pricepea, în sfârșit, ce decisese fără să-și dea seama în momentul în care o pornise să găsească mai multe creaturi de acest fel.

Vremea uciderii nu s-a terminat defel, își zise. *Abia a început.*

Către sfârșit, cenușa începu să se adune în cantități înfricoşătoare. Am vorbit despre microbii speciali pe care i-a conceput Lordul Legiuitor pentru a ajuta lumea să se descurce cu căderile de cenușă. Nu se „hrăneau” de fapt cu cenușă. Mai degrabă o descompuneau, ca aspect al funcțiilor lor metabolice.

Cenușa vulcanică în sine este, de fapt, bună pentru sol, în funcție de ce dorește cineva să cultive.

Însă prea mult din orice este, totuși, fatal. Apa e necesară supraviețuirii, însă prea multă te îneacă. Pe parcursul istoriei Ultimului Imperiu, pământul s-a aflat mai mereu pe marginea dezastrului datorat cenușii. Microbii o descompuneau cam pe cât de rapid cădea, însă când a ajuns atât de multă încât a acoperit complet solul, plantelor le-a venit mai greu să trăiască.

În cele din urmă, întregul sistem s-a prăbușit. Cenușa cădea neîncetat, astupând și ucigând totul, iar plantele au murit toate. Microbii n-aveau cum să țină pasul, fiindcă le trebuia timp și substanțe hrănitoare ca să se reproducă.

52

În timpul zilelor Lordului Legiuitor, Luthadel fusese cel mai aglomerat oraș din lume. Plin cu imobile de câte trei sau patru etaje, unde se înghesuiau numeroșii skaa ce lucrau la numeroasele furnale și forje, la care se adăugau negustorii nobili ce vindeau bunurile produse și înalta nobilime care nu voia decât să fie aproape de curtea imperială. Tensoon presupusese că acum, cu Lordul Legiuitor mort și guvernarea imperială sfărâmată, Luthadel devenise mult mai puțin populat.

Dar se părea că greșise. Încă viețuind în trupul său de copoi, străbătu în fugă orașul, tot mai uimit pe măsură ce-i explora străzile. Parcă fiece ungher – uliță, colț de stradă, absolut orice clădire – ajunsese căminul unei familii skaa. Metropola puțea oribil și gunoaiele umpleau străzile, îngropate în cenușă.

Ce se petrece? Se întrebă. Skaa trăiau în mizerie, mulți păreau bolnavi, tușind jalnic prin canalele umplute cu cenușă. Tensoon își croi drum spre Conacul Venture. Dacă erau răspunsuri de găsit, spera să le afle acolo. Când și când, trebuia să mârâie amenințător la câte un skaa ce-l privea cu priviri flămânde, și de două ori trebui să fugă de găști care-i ignoraseră mârâielile.

Cu siguranță că Vin și Elend n-ar lăsa orașul să decadă atât, își spuse în vreme ce se ascundea pe o alee. Era un semn prevestitor. Părăsise Luthadel fără să știe dacă prietenii săi aveau să supraviețuiască asediului. Stindardul lui Elend – sulița și pergamentul – fâlfâia în fața orașului, dar se putea oare ca altcineva să-și fi însușit însemnele lui Elend? Și ce se alesese de armata de kolossi ce amenințase să distrugă acum un an

Luthadelul?

N-ar fi trebuit s-o părăsesc, gândi Tensoon simțind o împunsătură de neliniște. *Simțul meu prostesc al datoriei. Ar fi trebuit să stau aici și să-i spun ce știu, așa puțin cât este. Lumea s-ar putea sfârși din cauza onoarei mele neghioabe.*

Întinse capul, amușinând, privind spre Conacul Venture. Simți că i se rupe inima când văzu că frumoasele ferestre cu vitralii fuseseră sparte. Scânduri negeluite blocau găurile. La porțile din față se aflau totuși străji, ceea ce părea un semn bun.

Tensoon se furișă mai departe, încercând să arate ca un câine vagabond. Se ținu în umbră, croindu-și drum, pe ocolite, spre poartă. Acolo se întinse pe niște gunoaie și-i urmări pe soldați. Își extinse timpanele și întinse gâtul ca să audă ce spuneau oamenii.

Dar nu scoteau o vorbă. Stăteau doar, cu expresii plictisite și amărâte sprijiniți în cozile sulițelor cu vârfuri de obsidian. Tensoon așteptă, dorindu-și ca Vin să apară și să Tragă de simțămintele străjilor, ca să-i facă mai vorbăreți.

Sigur că, dacă Vin ar fi aici, n-ar trebui să amușin atâta după orice crâmpei de informație, își zise cu năduf Tensoon. Așa că așteptă. Așteptă în vreme ce cenușa cădea, așteptă până ce se întunecă văzduhul și se iviră cețurile. Apariția lor, în cele din urmă, îi trezi la viață pe străjeri.

— Nu-mi place să stau de pază noaptea, zise unul.

— Nu-i nimic în neregulă cu noaptea, zise celălalt. Pentru noi, cel puțin. Cețurile nu ne-au ucis. Suntem în siguranță.

Ce? Se încruntă Tensoon.

— Dar de rege suntem în siguranță? Zise încetișor primul străjer.

Tovarășul său îi aruncă o privire.

— Nu vorbi așa.

Primul ridică din umeri.

— Abia aștept să se întoarcă împăratul.

— Regele Penrod are toată autoritatea împăratului, zise posomorât cel de-al doilea străjer.

Ah, își spuse Tensoon, *deci Penrod a izbutit să-și păstreze tronul. Dar... ce înseamnă vorbele astea despre un împărat?*

Tensoon se temea ca nu cumva împăratul să fie Straff Venture. Omul acela îngrozitor care, la plecarea lui Tensoon, fusese atât de obsedat să cucerească Luthadelul.

Dar ce se alesese de Vin? Cumva, Tensoon nu putea crede că fusese înfrântă. O văzuse ucigându-l pe Zane Venture, un bărbat care ardea atiu când Vin nu avea niciun pic. Făcuse de trei ori imposibilul, după numărătoarea lui Tensoon. Îl ucisese pe Lordul Legiuitor. Îl înfrânsese pe Zane.

Și se împrietenise cu un kandra care fusese hotărât să o urască.

Străjerii tăcură iar. *E o neghiobie*, își zise Tensoon. *N-am timp să mă ascund prin unghere și să trag cu urechea. Lumea se sfârșește!* Se ridică, scuturându-și cenușa din blană – mișcare care îi făcu pe străjeri să tresară și să înalțe neliniștiți sulițele, căutând în lumina tot mai slabă sursa acelui sunet.

Tensoon șovăi, însă agitația lor îi dădu o idee. Se întoarse și alergând se pierdu în noapte. Ajunsese să cunoască binișor orașul în anul cât îi slujise lui Vin – ei îi plăcuse să se preumble, mai ales prin zonele din jurul casei Venture. Chiar și așa, lui Tensoon îi luă ceva vreme până să-și găsească drumul. Nu mai fusese niciodată acolo, dar auzise descrieri ale locului.

Descrieri făcute de o persoană pe care Tensoon o ucisese.

Amintirea aceasta încă îi dădea fiori reci. Kandra serveau Contracte – și în Contracte li se cerea, de obicei, să imite anumiți indivizi. Stăpânul furniza trupul potrivit – kandra nu aveau voie să ucidă oameni – iar kandra îl copia. Însă, înainte de asta, kandra își studia prada, învățând despre ea cât mai mult cu putință.

Tensoon îl ucisese pe Oreseur, fratele său de generație. Oreseur, care ajutase la răsturnarea Tatălui. La porunca lui Kelsier, Oreseur se prefăcuse a fi un nobil pe nume Lord Renoux, pentru ca Kelsier să aibă un așa-zis nobil ca parte vizibilă în planul său de a face imperiul să cadă. Însă Oreseur avusese o parte mai importantă de jucat în complotul lui Kelsier. O parte secretă pe care nici ceilalți membri ai cetei nu-l aflaseră decât după moartea lui Kelsier.

Tensoon ajunse la vechiul depozit. Se afla unde zisese Oreseur. Tensoon se cutremură, amintindu-și țipetele lui Oreseur. Kandra murise torturat de Tensoon, o tortură ce fusese necesară, deoarece Tensoon trebuise să afle tot ce putea. Orice secret. Tot ce i-ar fi trebuit pentru a-l imita convingător pe fratele său.

Depozitul afla în fața lui Tensoon era un lăcaș sfânt acum,

împodobit și îngrijit de Biserica Supraviețuitorului. O placă atârna în față, cu semnul suliței pe ea – arma care adusese sfârșitul atât al lui Kelsier, cât și al Lordului Legiuitor – având trecută și o explicație scrisă a motivului pentru care depozitul acela era important.

Tensoon știa deja locul. Acolo găsise ceata o provizie de arme, lăsate de Supraviețuitor pentru înarmarea poporului skaa în vederea unei revoluții. Armele fuseseră găsite în aceeași zi în care murise Kelsier, iar zvonurile susțineau că spiritul Supraviețuitorului apăruse acolo, călăuzindu-și discipolii. Zvonurile, într-un fel, erau adevărate. Tensoon dădu târcoale clădirii, urmând instrucțiunile pe care Oreseur, pe moarte, i le dăduse. Binecuvântarea Prezenței îi permitea lui Tensoon să-și amintească întocmai vorbele și în ciuda cenușii găsi locul – un spațiu unde cărămizile erau mișcate. Începu să sape acolo.

Kelsier, Supraviețuitorul de la Hathsin, se arătase într-adevăr discipolilor săi în noaptea aceea, cu ani în urmă. Ori, cel puțin, oasele sale o făcuseră. Lui Oreseur i se poruncise să ia trupul Supraviețuitorului însuși și să-l digere, apoi să apară înaintea credincioșilor skaa și să-i îmbărbăteze. Legendele Supraviețuitorului, întreaga religie care înflorise în jurul său, fuseseră inițiate de un kandra.

Iar Tensoon îl ucisese, până la urmă, pe acel kandra. Însă nu înainte de a-i afla secretele. Secrete precum locul în care Oreseur îngropase oasele Supraviețuitorului și felul în care arătase acesta.

Tensoon zâmbi în vreme ce dezgropa primul os. Erau vechi acum, și nu-i plăcea să folosească oase vechi. Păr nu mai exista, de aceea creația sa avea să fie chealǎ. Nu-l văzuse decât o dată pe Supraviețuitor, dar cu priceperea sa într-ale imitației…

Ei bine, merita să facă o încercare.

Wellen se sprijinea în suliță, privind iarăși spre cețuri. Rittle – tovarășul său de strajă – zicea că nu-s primejdioase. Însă Rittle nu văzuse de ce erau în stare. Ce puteau dezvălui. Wellen presupunea că supraviețuise doar pentru că le respecta. Și pentru că nu se gândea prea mult la ce văzuse.

— Crezi că Skiff și Jaston or să întârzie iarăși să ne schimbe? Întrebă Wellen, încercând din nou să înceapă o conversație.

Rittle mormăi doar.

— Habar n-am, Wells.

Rittle nu dădea doi bani pe pălăvrăgeală.
— Cred că unul dintre noi ar trebui să se ducă și să vadă, zise Wellen uitându-se în ceață. Știi, să-ntrebăm dacă au apărut deja…
Vorba i se opri.
Era ceva acolo. *Lord Legiuitor!* Își zise și dădu un pas înapoi, cu umerii strânși. *Nu din nou!*
Însă din cețuri nu atacă nimeni. Ci o siluetă întunecată păși înainte. Rittle deveni alert și-și coborî sulița.
— Stai!
Un bărbat păși din cețuri, purtând o mantie neagră, cu gluga pe cap. Fața, însă îi era vizibilă. Wellen se încruntă. Omul ăsta avea ceva familiar…
Rittle icni, apoi căzu în genunchi, strângând în palmă ceva prins la gât – un medalion cu o suliță de argint, de care era nedespărțit. Wellen se încruntă iar. Apoi observă cicatricile de pe brațele noului-venit.
Lord Legiuitor! Își zise buimac Wellen, dându-și seama unde mai văzuse fața aceea. Într-o pictură, una dintre multele din oraș care-l înfățișau pe Supraviețuitorul de la Hathsin.
— Ridică-te, zise străinul pe un ton binevoitor.
Rittle se ridică, tremurând. Wellen dădu înapoi, neștiind dacă să fie cuprins de venerație sau îngrozit și simțind câte un pic din amândouă.
— Am venit să vă încerc credința, zise Supraviețuitorul.
— Stăpâne… zise Rittle, cu capul încă plecat.
— Și, zise Kelsier ridicând un deget, am venit să vă spun că nu îmi place felul în care este condus orașul. Poporul meu este bolnav, flămând și pe moarte.
— Stăpâne, zise Rittle, nu avem destulă hrană, și au fost răscoale pentru ce mai era pus deoparte. Stăpâne, și cețurile ucid! Rogu-te, de ce le-ai trimis să ne ucidă?
— N-am făcut una ca asta, zise Kelsier. Știu că hrana e puțină, dar trebuie s-o împărțiți tuturor și să aveți credință. Spuneți-mi despre omul care cârmuiește orașul.
— Regele Penrod? Întrebă Rittle. Conduce în numele împăratului Elend Venture, care e plecat la război.
— Lordul *Elend* Venture? Și el e de acord cu felul în care e tratat acest oraș?
Kelsier părea furios. Wellen se chirci, speriat.

— Nu, stăpâne! Zise Rittle, tremurând. Eu…
— Lordul Penrod e nebun, se trezi Wellen că spune.
Supraviețuitorul se întoarse spre el.
— Wells, n-ar trebui să… dădu să zică Rittle, însă fu oprit de o privire severă a Supraviețuitorului.
— Spune, îi zise Supraviețuitorul lui Wellen.
— Vorbește cu aerul, stăpâne, zise Wellen coborându-și privirea. Discută cu sine însuși – susține că-l vede le Lordul Legiuitor alături. Penrod… a dat multe porunci ciudate în ultimul timp. I-a obligat pe skaa să se lupte unii cu alții pentru mâncare, susținând că doar cei mai puternici ar trebui să trăiască. Pe cei care nu sunt de acord cu el îi ucide. Lucruri de felul ăsta.
— Am priceput, zise Supraviețuitorul.
Doar știe asta deja, își spuse Wellen. *De ce mai întreabă?*
— Unde este Moștenitoarea mea? Întrebă Supraviețuitorul. Eroul Evurilor, Vin.
— Măria Sa Împărăteasa? Îl însoțește pe împărat.
— Unde?
— Nimeni nu știe prea bine, stăpâne, zise Rittle, care tremura încă. N-a mai fost de mult pe aici. Sergentul meu spune că ea și cu împăratul se luptă prin sud, se luptă cu kolossii. Dar de la alții am auzit că armata a pornit-o înspre vest.
— Nu mă ajută prea mult, zise Kelsier.
Wellen ridică privirea, fiindcă își amintise ceva.
— Ce e? Întrebă Supraviețuitorul, observând că își schimbase poziția.
— Un batalion a trecut prin oraș acum câteva luni, zise cu mândrie Wellen. N-au făcut zarvă, dar am fost în grupul care i-a ajutat să-și facă provizii noi. Lordul Boare era cu ei și vorbea de o întâlnire cu ceilalți tovarăși ai Mariei Tale.
— Unde? Întrebă Kelsier. Încotro se duceau?
— Înspre nord, către Urteau. Acolo trebuie să fie și împăratul, stăpâne. Stăpânirea Nordică s-a răsculat. Probabil că a plecat cu armata să înăbușe răscoala.
Supraviețuitorul înclină din cap.
— Prea bine, zise.
Se întoarse, dând parcă să plece, apoi se opri și se uită în spate.
— Ziceți mai departe asta, dacă puteți, rosti. N-a mai rămas mult timp. Spuneți-le oamenilor că, atunci când pleacă cețurile,

trebuie să-și găsească îndată adăpost. Un loc sub pământ, dacă se poate.

Wellen rămase înțepenit, apoi dădu din cap.

— Peșterile, zise. Unde ți-ai instruit armata?

— E bine așa, zise Kelsier. Rămâneți cu bine.

Supravieţuitorul dispăru printre cețuri.

Tensoon lăsă în urmă Conacul Venture și porni iute printre cețuri. Ar fi putut, cine știe, să intre în clădire. Însă nu putea fi sigur că imitația sa ar fi rezistat unei cercetări amănunțite.

Nu știa câtă încredere putea avea în cei doi străjeri, însă alte surse mai bune nu avea. Alții, cu care stătuse de vorbă, nu izbutiseră să-i ofere vreo informație despre mișcările armatei. Era limpede că Elend și Vin lipseau de ceva vreme din Luthadel.

Se grăbi să ajungă lângă peticul de pământ de lângă depozit unde găsise trupul lui Kelsier. Îngenunche în beznă, descoperind bocceaua pe care o umpluse cu oase. Trebuia să ia din nou aspect de câine și să se îndrepte spre nord. Spera că...

— Tu, de colo! Zise o voce.

Tensoon ridică privirea. În ușa depozitului stătea un bărbat, privindu-l prin pâclă. O lampă se aprinse în spatele său, lăsând vederii un grup de oameni care sălășluiau, se pare, în acel loc sfânt.

Acu-i acu... își zise Tensoon, în vreme ce oamenii din ușă căpătau expresii buimace.

— Stăpâne! Zise primul bărbat, grăbindu-se să îngenuncheze, în cămașă de noapte. Te-ai întors!

Tensoon se ridică în picioare, având grijă să ascundă la spate săculețul cu oase.

— Așa este, zise.

— Am știut noi că te vei întoarce, zise bărbatul, în vreme ce ceilalți începeau să șoptească și să scoată țipete de uimire.

Mulți căzură în genunchi.

— Am stat aici, rugându-ne să vii și să ne sfătuiești. Regele a înnebunit, stăpâne! Ce ne facem?

Tensoon se simți tentat să le arate că e un kandra, însă, văzându-le privirile pline de speranță, își dădu seama că nu e în stare. Și poate că reușea să facă și un bine.

— Penrod a fost pervertit de Năruire, zise. Lucrul ce încearcă să distrugă lumea. Trebuie să-i adunați pe credincioși și să ieșiți din acest oraș înainte ca Penrod să vă ucidă pe toți.

— Stăpâne, dar unde să mergem?

Tensoon șovăi. Unde?

— Sunt niște străjeri în fața Conacului Venture. Ei știu un loc. Ascultați-i. *Trebuie* să intrați la adăpost sub pământ. Înțelegeți?

— Da, stăpâne, zise omul.

În spatele lui se adunau tot mai mulți, încercând să-l zărească pe Tensoon. Le îndură privirile cercetătoare cu o anume neliniște. În cele din urmă, îi sfătui să aibă grijă de ei și dispăru în noapte.

Descoperi o clădire pustie și își puse la iuțeală oasele de câine, înainte să fie văzut de cineva. Când isprăvi, privi oasele Supraviețuitorului, simțind un ciudat… respect.

Nu te prosti, își spuse. *Sunt niște oase, atâta tot, la fel ca alte sute pe care le-ai folosit*. Dar ar fi fost neghiob să lase o unealtă atât de folositoare în urmă. Așeză cu grijă în boccea osemintele, apoi – folosindu-și labele pe care le concepuse mai îndemânatice decât cele ale unui câine adevărat – își legă la spinare sacul.

După aceea, Tensoon ieși din oraș prin poarta nordică, alergând cât de iute putea. Avea să se ducă în Urteau, cu speranța că se afla pe drumul cel bun.

Pactul dintre Dăinuire și Năruire e o înțelegere între zei și greu de explicat în termeni omenești. La început, într-adevăr, între ei existase un armistițiu. Pe de o parte, știau amândoi că doar lucrând împreună puteau crea. Pe de altă parte, amândoi știau că nu-i aștepta mulțumire deplină în ceea ce creau. Dăinuire n-avea să poată păstra lucrurile perfecte și neschimbate, iar Năruire n-avea să le poată distruge pe deplin.

Năruire, desigur, a căpătat în cele din urmă puterea de a sfârși lumea și de a obține mulțumirea pe care și-o dorea. Însă, la început, asta nu a făcut parte din învoială.

53

Fantomă o găsi așezată pe malul stâncos al lacului, uitându-se peste apele negre, nemișcate în aerul lipsit de vânt al grotei. În apropiere, Fantomă îl auzea pe Sazed – însoțit de o trupă mare de oameni de-ai lui Goradel – lucrând la proiectul lor de a opri curgerea apei în grotă.

Fantomă se apropie binișor de Beldre, cu o cană de ceai cald în mână. Părea aproape să-i ardă carnea, ceea ce însemna că era

numai bun pentru oameni normali. Își lăsa propria mâncare și băutură deoparte, până se răceau la temperatura camerei.

Nu purta legătura pe ochi. Descoperise că, folosindu-se de fludor, putea îndura lumina unui felinar. Ea nu se întoarse spre el, așa că Fantomă își drese vocea. Fata tresări ușurel. Nu era de mirare că Quellion o păzise atâta – nimeni nu s-ar fi putut preface într-atâta de inocent. N-ar fi supraviețuit nici cât trei bătăi de inimă în lumea fărădelegii. Până și Alirianne, care se străduia să pară moale și pufoasă, avea în ea o asprime care arăta că, la nevoie, putea fi dură pentru a supraviețui. Însă Beldre…

E normală, își zise Fantomă. *Așa ar fi oamenii dacă n-ar trebui să aibă de-a face cu Inchizitori, armate și asasini.* O invidia, de fapt, pentru asta. Era un simțământ straniu, după atâția ani petrecuți dorindu-și să fie cineva mai important.

Fata se răsuci iarăși spre ape, iar el se apropie și se așeză alături.

— Uite, zise întinzându-i cana. Știu că se face cam răcoare pe-aici, pe malul lacului.

Ea zăbovi o clipă, apoi luă cana.

— Mulțumesc, șopti.

Fantomă o lăsa să umble pe unde voia – nu prea avea ce să saboteze, deși îl vestise pe Goradel și pe ai săi să o țină sub ochi. Însă n-ar fi putut, în orice caz, să iasă de acolo. Fantomă avea o mulțime de oameni de pază la ieșire, și ceruse ca scara ce ducea în sus să fie scoasă, urmând a fi pusă iarăși doar cu autorizația necesară.

— Greu de crezut că locul ăsta s-a aflat în tot acest timp sub oraș, nu? Zise Fantomă încercând să înceapă o conversație.

I se păruse, ciudat lucru, mai ușor să-i vorbească atunci când i se înfățișase în grădină, în mijlocul primejdiei.

Beldre încuviință.

— Fratelui meu i-ar fi plăcut să descopere acest loc. Se teme că nu avem destule provizii. Tot mai puțini pești sunt prinși în lacurile din nord-est. Și recoltele… nici ele n-o duc prea bine, am auzit.

— Cețurile, zise Fantomă. Nu lasă soarele să pătrundă.

Beldre dădu din cap, coborându-și privirea asupra cănii. Încă nu sorbise din ea.

— Beldre, zise Fantomă, îmi pare rău. Mă gândisem să te

răpesc din grădină, atunci, dar am decis să n-o fac. Însă acum, că ai venit aici singură…

— A fost o ocazie prea bună, rosti ea cu amărăciune. Înțeleg. E vina mea. Fratele meu zice mereu că sunt prea încrezătoare.

— Sunt momente când ar fi un avantaj.

Beldre pufni ușor.

— N-am știre de asemenea momente. Parcă toată viața mea am avut încredere și am fost rănită. Nici acum nu-i altfel.

Fantomă se ridică, simțindu-se supărat pe el însuși. *Kelsier, spune-mi ce să zic!* Gândi. Însă Dumnezeu rămânea tăcut. Supraviețuitorul n-avea prea multe de spus în afara lucrurilor privitoare la cucerirea orașului.

Păruse așa de simplu totul când Fantomă poruncise capturarea ei. Atunci de ce stătea așa, acum, simțindu-și stomacul o văgăună pustie?

— Am crezut în el, știi, zise Beldre.

— În fratele tău?

— Nu, spuse ea scuturând ușor din cap. În Lordul Legiuitor. Am fost și eu o fată nobilă oarecare. Mi-am plătit mereu datoriile către obligatori – ba chiar și ceva pe deasupra, și i-am chemat să fie martori și la lucrurile cele mai mărunte. I-am plătit și ca să mă învețe istoria imperiului. Credeam că totul este perfect. Bine orânduit, pașnic. Apoi au încercat să mă ucidă. Se pare că sunt pe jumătate skaa. Tatăl meu a vrut neapărat un copil, iar mama era stearpă. A făcut doi copii cu servitoarea și mama a fost de acord.

Beldre clătină din cap.

— De ce să fac una ca asta? Continuă. De ce, adică, să nu alegi o femeie nobilă? Nu. Tatăl meu a ales o servitoare. Cred că i-a plăcut de ea sau ceva…

Privi în jos.

— La mine a fost bunicul, zise Fantomă. Nu l-am cunoscut. Am crescut pe străzi.

— Uneori îmi doresc ca și *eu* s-o fi făcut, zise Beldre. Atunci toate astea ar avea sens. Ce te faci când preoții pe care i-ai plătit ca să te învețe de copilă – în care ai avut mai multă încredere decât în părinți – vin să te ducă la execuție? Aș fi murit și eu. M-am lăsat dusă. Apoi…

— Apoi? Întrebă Fantomă.

— M-ați salvat, șopti ea. Ceata Supraviețuitorului. L-ați

răsturnat pe Lordul Legiuitor și, în haosul acela, lumea a uitat de cei ca mine. Obligatorii erau prea ocupați să-i facă pe plac lui Straff.

— După care fratele tău a pus mâna pe cârmuire.

Ea încuviință.

— Am crezut că va fi un conducător bun. Chiar este un om bun! Doar că vrea ca totul să fie stabil și sigur. Pace pentru toți. Dar, câteodată, lucrurile pe care le *face* oamenilor... lucrurile pe care le *cere* oamenilor...

— Îmi pare rău, zise Fantomă.

Ea clătină din cap.

— Apoi ai venit tu. Ai salvat copilul acela, chiar în fața lui Quellion și a mea. Ai apărut în grădina mea și nici măcar nu m-ai amenințat. M-am gândit... poate chiar este cum spun poveștile. Poate că va fi de ajutor. Și, proastă cum sunt, am venit aici.

— Aș vrea ca lucrurile să fie simple, Beldre, zise Fantomă. Aș vrea să-ți pot da drumul. Dar e pentru un bine mai mare.

— Așa zice mereu și Quellion, să știi, spuse ea.

Fantomă nu știu ce să zică.

— Voi doi semănați mult. Puternici. Autoritari.

Fantomă chicoti.

— Chiar nu mă cunoști deloc, așa e?

Ea se îmbujoră.

— Ești Supraviețuitorul Flăcărilor. Să nu crezi că n-am auzit toate zvonurile – fratele meu nu mă poate ține departe de *toate* sfaturile.

— Zvonurile, zise Fantomă, sunt arareori de încredere.

— Ești un tovarăș de-al Supraviețuitorului.

Fantomă strânse din umeri.

— Asta e drept. Dar am devenit membru din întâmplare.

Ea se încruntă, privindu-l țintă.

— Kelsier i-a ales personal pe ceilalți. Ham, Boare, Sazed, chiar și Vin. Și pe unchiul meu l-a ales. Făcând asta, s-a pricopsit și cu mine pe deasupra. Eu... eu n-am luat niciodată parte la toate acestea, Beldre. Am fost mai degrabă un observator. Mă puneau de pază și altele asemenea. Luam parte la sfaturile lor și toată lumea mă trata ca pe un băiat de corvoadă. Cred că i-am umplut de o sută de ori cupa lui Boare, numai în primul an.

O umbră de amuzament se citi pe chipul fetei.

— Faci să sune ca și cum ai fi fost un servitor.

— Cam așa ceva, zâmbi Fantomă. Nici nu puteam vorbi prea bine – am crescut vorbind jargonul străzii, și tot ce ziceam ieșea alandala. Încă mai păstrez accentul, așa mi se spune. Tăceam, deci, mare parte din timp, stânjenit. Ceata era de treabă cu mine, dar știam că în mare parte nu mă băga în seamă.

— Și acum ai ajuns să-i conduci pe toți.

Fantomă râse.

— Nu. Sazed e de fapt șeful nostru aici. Boare e și el mai sus ca mine, dar mă lasă să dau ordine fiindcă el e prea leneș s-o facă. Îi place să-i facă pe alții să săvârșească lucruri fără ca ei s-o știe. Jumătate din timp, sunt sigur că lucrurile pe care le spun sunt doar idei pe care mi le-a vârât cumva în minte.

Beldre scutură din cap.

— Terrisianul vă conduce? Dar el ascultă de tine!

— Mă lasă, doar, să fac ce nu dorește să facă el, zise Fantomă. Sazed e un om mare – unul dintre cei mai de soi pe care i-am cunoscut, dar, ei bine, el e un cărturar. Se pricepe mai bine să studieze un proiect și să-și facă însemnări decât să dea porunci. Așa că îmi revine mie sarcina. Fac treaba pe care ceilalți sunt prea ocupați ca s-o facă.

Beldre rămase tăcută un moment, apoi sorbi din ceai.

— A, zise, ce bun e!

— Din rezerva proprie a Lordului Legiuitor, din câte se știe. L-am găsit aici, cu restul de lucruri.

— De asta ai venit, nu? Întrebă Beldre arătând cu bărbia spre grotă. Mă întrebam de ce-i pasă împăratului tău de Urteau. N-am fost tocmai o forță importantă de când familia Venture și-a mutat centrul puterii în Luthadel.

Fantomă încuviință.

— Și din cauza asta, cu toate că pe Elend îl preocupă și rebeliunea de aici. E periculos să ai un dușman care ucide nobili și controlează unul dintre orașele mari la mică distanță spre nord de Luthadel. Asta e tot ce-ți pot spune. Mă simt, adesea, ca și cum aș fi *încă* un spectator la toate acestea. Vin și Elend, ei știu cu adevărat ce se petrece. Pentru ei, sunt doar unul de care se pot lipsi ca să-l trimită cu lunile la Urteau, în vreme ce ei fac lucruri importante prin sud.

— Greșesc purtându-se astfel cu tine, zise Beldre.

— Nu, e în regulă. Mi-a cam plăcut aici. Simt că, până la urmă, am izbutit să fac ceva.

Ea dădu din cap și, după câteva clipe, lăsă cana jos și-și cuprinse genunchii cu brațele.

— Am auzit atâtea povești. Se spune că împăratul Venture poartă întotdeauna alb. Că poate liniști o armată întreagă doar cu o privire. Și soția lui, moștenitoarea Supraviețuitorului. Născut-din-Ceață...

Fantomă zâmbi.

— Elend e un cărturar uituc – de două ori mai rău ca Sazed. Se pierde în cărți și uită că a cerut să se adune sfatul. Se îmbracă elegant doar fiindcă o terrisiană i-a făcut rost de o garderobă nouă. Războiul l-a schimbat întru câtva, dar cred că în esență e doar un visător prins într-o lume mult prea violentă. Iar Vin... ei, ea *chiar* e altceva. N-am știut niciodată unde s-o încadrez. Uneori îmi pare fragilă ca un copil. Și apoi ucide ca un Inchizitor. Poate fi fascinantă și înfricoșătoare în același timp. Cândva am încercat să-i fac curte.

— Chiar? Ridică Beldre capul, curioasă.

Fantomă zâmbi.

— I-am dat o batistă. Auzisem eu că așa procedează nobilii.

— Doar dacă ești romantic, zise Beldre cu un zâmbet melancolic.

— Ei bine, i-am oferit una. Dar nu cred că și-a dat seama ce însemna. Și, firește, odată ce și-a *dat* în sfârșit seama, m-a refuzat. Nu știu ce gândeam încercând să-i fac curte. Doar eram Fantomă, un oarecare. Tăcutul, neînțelesul Fantomă, cel ușor de uitat.

Închise ochii. *Ce tot spun?* Femeile nu voiau să audă bărbații vorbind despre cât de neînsemnați erau. Până și el știa asta. *N-ar fi trebuit să mă întind la vorbă cu ea. Trebuia să-mi văd de dat porunci. Să par că sunt la conducere.*

Însă răul fusese făcut. Știa acum adevărul despre el. Oftă și deschise ochii.

— Nu cred că ești ușor de uitat, zise Beldre. Firește, ar fi mai *multe* șanse să mă gândesc cu plăcere la tine dacă m-ai lăsa să plec.

Fantomă surâse.

— În cele din urmă. Promit.

— Vrei să mă folosești împotriva lui? Întrebă Beldre. Să ameninți cu uciderea mea dacă nu cedează?

— Asemenea amenințări sunt goale dacă știi că nu vei face

nicicând ce spui. Pe cuvânt, Beldre, nu te voi răni. Am senzația, de fapt, că vei fi mai în siguranță aici decât în palatul fratelui tău.

— Te rog să nu-l omori, Fantomă. Poate… poate izbutești să-l ajuți cumva, să-l ajuți să vadă că a sărit calul.

Fantomă încuviință.

— O să… încerc.

— Promiți?

— Bine, zise Fantomă. Promit ca cel puțin să încerc să-l salvez pe fratele tău. Dacă pot.

— Și orașul.

— Și orașul, zise Fantomă. Ai încredere în mine. Am mai făcut asta – tranziția va funcționa fără poticneli.

Beldre dădu din cap, părând să-l creadă cu adevărat. *Ce femeie ar putea să mai aibă încredere în oameni, după tot ce a îndurat?* Să fi fost Vin, l-ar fi înjunghiat în spate cu prima ocazie și ar fi procedat, probabil, bine. Însă fata continua să se încreadă. Era ca și cum ar fi găsit o plantă frumoasă crescând singuratică pe o câmpie arsă de cenușă.

— După ce se isprăvește, poate mă prezinți împăratului și împărătesei, zise Beldre. Par a fi oameni interesanți.

— N-o să zic că nu-i așa. Elend și Vin… ei bine, sunt cu siguranță *interesanți*. Oameni interesanți ce au de dus poveri grele. Uneori îmi doresc să fiu îndeajuns de puternic ca să fac lucruri importante, ca ei.

Beldre îi așeză o palmă pe braț, iar el se uită iute în jos, un pic surprins. *Ce*?

— Puterea poate fi un lucru teribil, Fantomă, zise încetișor fata. Nu-mi… nu-mi place ce i-a făcut fratelui meu. Nu ți-o dori atât de tare.

Fantomă îi întâlni privirea, încuviință din cap și se ridică în picioare.

— Dacă ai nevoie de ceva, cere-i lui Sazed. Se va ocupa de confortul tău.

Ea ridică ochii.

— Unde te duci?

— Să mă las văzut.

— Vreau contracte de comerț preferențiale pe toate canalele, zise Durn. Și un titlu oferit de împărat.

— Tu? Zise Fantomă. Un titlu? Crezi că dacă-ți pui „lord”

dinaintea numelui, asta o să-ți facă mutra mai simpatică?
Durn ridică o sprânceană.
Fantomă se mulțumi să chicotească.
— Amândouă sunt ale tale. Am lămurit cu Sazed și Boare – îți fac și un contract dacă dorești.
Durn încuviință, apreciativ.
— Doresc. Lorzii dau atenție unor asemenea lucruri.
Se aflau într-una dintre multele sale încăperi dosnice – nu în casa lui, ci într-un loc aflat într-un han anume. Pe perete atârna un set vechi de tobe.
Fantomă nu avusese prea mult de furcă să se strecoare pe lângă soldații lui Quellion ce străjuiau intrarea clădirii Cultului. Încă dinainte ca abilitățile să-i sporească de la cositor, cu mult înainte să fie în stare să ardă fludor, învățase să se furișeze în noapte și să spioneze. Un grup de soldați abia dacă reprezenta o piedică. Nu putea zace în grotă ca ceilalți. Avea prea multă treabă.
— Vreau și Surpăturile îndiguite, zise Fantomă. O să inundăm canalele seara, când sunt goale piețele. Nimeni nu trăiește pe străzile-albii în afară de voi, oamenii din maghernițe. Dacă vrei să nu fie inundat și locul ăsta, o să ai nevoie de un baraj ca lumea, *impermeabil*.
— M-am ocupat deja, zise Durn. Când Surpăturile erau noi, am scos ecluzele, dar știu unde sunt. O să se potrivească de minune, dacă le putem monta corect.
— Ai face bine, fiindcă nu vreau să am pe conștiință jumătate din populația de cerșetori a orașului. O să-ți dau de știre în ziua în care vrem să pornim. Vezi dacă poți scoate și ceva mărfuri de prin piețe, pe lângă evacuarea oamenilor de pe canale. Asta, plus ce faci pentru reputația mea, îți va garanta titlul nobiliar pe care-l vrei.
Durn încuviință și se ridică în picioare.
— Atunci, să lucrăm la reputația asta.
Îl conduse pe Fantomă afară din încăpere, scoțându-l în sala mare a unei cârciumi. Ca întotdeauna, Fantomă își purta mantia arsă – devenise un fel de simbol pentru el. Nu purtase niciodată o mantie-de-ceață, însă, cumva, veșmântul acesta i se potrivea și mai bine.
Lumea se ridică în picioare la intrarea sa. Zâmbi, făcând semn oamenilor lui Durn să aducă burdufurile cu vin – furate din

tainița cu merinde și aduse de Fantomă de-a lungul câtorva nopți.

— Astăzi, zise, nu trebuie să plătim pentru băutura furată a lui Quellion. Așa vreau să vă țin fericiți și mulțumiți.

Nu mai spuse nimic altceva. Nu era Kelsier, capabil să impresioneze norodul cu vorbe. În loc de asta – la sfatul lui Boare – mai mult tăcea. Umbla pe la mese, încercând să nu fie distant, însă abia dacă rostea câte o vorbă. Părea atent la păsurile altora și-i îndemna pe oameni să vorbească despre ele. Asculta istorii despre pierderi și greutăți și bea cu ei în amintirea celor uciși de Quellion. Și, mulțumită fludorului, nu se îmbăta niciodată. Deja își câștigase un renume pentru asta – oamenii socoteau abilitatea asta ca magică, la fel ca și capacitatea de a supraviețui focului.

După cârciuma aceea vizită alta, apoi încă una, cu Durn având grijă să-l călăuzească spre cele mai sigure – dar și mai populate – bodegi. Unele erau în Surpături, alte deasupra. Mai presus de orice, Fantomă simțea ceva uimitor: cum îi sporește încrederea în sine. Vin fusese cea pregătită de Supraviețuitor, însă Fantomă făcea acum întocmai ce făcuse Kelsier – încuraja norodul, îl îndemna să se ridice pentru binele său.

Odată cu trecerea serii, feluritele cârciumi deveniră, parcă, o pâclă. Fantomă începu să rostească blesteme la adresa lui Quellion, să vorbească despre crime și despre allomanții aflați în slujba Cetățeanului. Fantomă nu răspândi și zvonul că Quellion însuși era Allomant – îl lăsa pe Boare s-o facă, cu mai multă grijă. Astfel, nu avea să pară că Fantomă era cam prea dornic să-l sape pe conducător.

— Pentru Supraviețuitor!

Fantomă ridică privirea, cu pocalul de vin în mână, zâmbind în aclamațiile clienților cârciumii.

— Pentru Supraviețuitor! Zise un altul, arătând spre Fantomă. Supraviețuitorul Flăcărilor.

— Moarte Cetățeanului! Zise Durn ridicându-și pocalul – deși arareori bea din el. Jos cu omul care ne spune că ne lasă pe noi să conducem, apoi ia totul pentru el!

Fantomă zâmbi și luă o înghițitură. Nu-și dăduse seama cât de epuizant putea fi să stea pur și simplu și să vorbească cu lumea. Fludorul pe care-l consuma îi ținea în stare de alertă trupul, însă nu putea împiedica oboseala mentală.

Mă întreb ce-ar crede Beldre dacă ar vedea asta, își zise. *Cei care mă aclamă. Ar fi impresionată, nu? Ar uita de bâzâielile mele despre cât de nefolositor sunt.*

Poate că umbletul prin cârciumi fusese trudnic pur și simplu fiindcă avea altceva ce ar fi vrut să facă. Era o prostie – ea era prizoniera lui. Îi înșelase încrederea. Era limpede că se arăta binevoitoare fiindcă se străduia să-l convingă să îi dea drumul. Dar nu se putea opri să nu se gândească la discuția lor, pe care și-o învârtea în minte iar și iar. În ciuda lucrurilor prostești pe care le spusese, ea își așezase palma pe brațul său. Asta însemna ceva, nu?

— Ești bine? Zise Durn aplecându-se către el. Ai ajuns la al zecelea pocal pe seara asta.

— N-am nimic, zise Fantomă.

— Mi s-a părut că ești cam distant.

— Am multe pe cap.

Durn se aplecă în față, încruntat, însă fără să mai zică nimic.

Unele lucruri din discuția sa cu Beldre îl deranjau pe Fantomă, mai mult chiar decât neghiobiile pe care le rostise. Părea cu adevărat îngrijorată de lucruri făcute de fratele ei. Când Fantomă însuși avea să vină la putere, oare ea îl va vedea ca pe Quellion? Avea să fie un lucru rău sau unul bun? Zisese deja că erau aidoma.

Puterea poate fi ceva teribil…

Ridică privirea, uitându-se la lumea din cârciumă care îl aclama iarăși, cum făcuseră și bărbații de prin alte cârciumi. Se putea, în fine, desprinde de vechiul Fantomă. Putea să se oprească din a mai fi băiatul acela, cel neînsemnat și ușor de trecut cu vederea. Putea lăsa în urmă copilul acela, ca să devină un bărbat demn de respect. Și de ce să nu fie respectat? *Nu mai era* acel băiat. Purta legătura pe ochi, întărindu-și misterioasa reputație de persoană care nu avea nevoie de lumină pentru a vedea. Unii ziceau chiar că, oriunde ardea vreun foc, Fantomă putea să zărească.

— Te iubesc cu toții, șopti Kelsier. O meriți.

Fantomă zâmbi. Nu-i mai trebuiau alte confirmări. Se ridică, înălțând brațele în fața mulțimii. Fu ovaționat.

Trecuse ceva vreme până să ajungă aici. Și, după atâta așteptare, ce i se întâmpla îi părea și mai dulce.

Dorința lui Dăinuire de a crea viață rațională a dus în cele din

urmă la ruperea armistițiului. Pentru a da omenirii înțelegere și cugetare. Dăinuire știa că trebuie să lase o parte din sine însuși – propriul său suflet – să sălășluiască în omenire. Și asta îl lăsa ceva mai slăbit decât pe opusul său, Năruire.

Acea parte a puterii sale părea infimă dacă o comparai cu totalul puterilor lor. Însă, peste evuri, această mică slăbiciune avea să-i permită lui Năruire să-l copleșească pe Dăinuire, aducând astfel sfârșitul lumii.

Aceasta le-a fost înțelegerea. Dăinuire s-a ales cu oamenii, singura creație ce avea în ea mai mult din Dăinuire decât din Ruină, și nu un echilibru al celor două puteri. Viață de sine stătătoare ce putea gândi și simți. În schimb, lui Năruire i s-a promis ceva – și i s-a garantat – că putea să distrugă, în cele din urmă, tot ce creaseră împreună. Acesta a fost pactul lor.

Iar Dăinuire, în cele din urmă, l-a încălcat.

54

Când se trezi, Vin nu fu surprinsă să se vadă legată. Însă o surprinse faptul că purta cătușe de metal.

Primul lucru pe care-l făcu – înainte chiar să deschidă ochii – fu să caute metale în lăuntrul său. Cu oțel și fier, ar fi putut, cine știe, să folosească drept arme cătușele. Cu fludor…

Nu mai avea pic de metal.

Rămase cu ochii închiși, încercând să nu-și arate teama pe care o simțea, gândindu-se la ce se întâmplase. Fusese în tainiță, prinsă cu Năruire. Venise prietenul lui Elend, îi dăduse de băut, iar ea acceptase. Riscase.

Cât trecuse de când își pierduse cunoștința?

— Ți s-a schimbat răsuflarea, anunță o voce. E limpede că te-ai trezit.

Vin îngână o înjurătură. Era o cale foarte ușoară de a lua puterile unui Allomant – mai ușoară, chiar, decât a-i face să ardă aluminiu. Trebuia doar să-i ții sedați suficient timp, pentru ca metalele să le iasă din corp. Când se gândi la asta, în vreme ce mintea ei îndepărta ultimele efecte ale somnului prelungit, își dădu seama că asta, probabil, i se și întâmplase.

Tăcerea continuă. Vin deschise, până la urmă, ochii. Se aștepta să vadă gratiile unei celule, însă, în loc de asta, văzu că se află într-o încăpere mobilată cu doar strictul necesar. Era întinsă pe o bancă, cu capul pe o pernă tare. Cătușele îi erau

prinse de un lanț lung de vreun metru, pironit, la rândul său, de baza băncii. Trase cu grijă de lanț și-și dădu seama că era foarte bine fixat.

Mișcarea atrase atenția unor străji aflate lângă bancă. Tresăriră ușor, ridicând toiegele și privind-o îngrijorați. Vin surâse ca pentru ea; se mândrea, cumva, că putea trezi o asemenea reacție chiar așa, lipsită de metale și înlănțuită.

— Tu, Doamna Venture, pui niște probleme.

Vocea venea dintr-o latură. Vin se ridică într-un cot, privind peste brațul băncii. În partea cealaltă a încăperii – la vreo cincisprezece metri distanță – o siluetă cheală, purtând robă, stătea cu spatele la ea. Se uita pe o fereastră mare, ce da înspre vest, iar soarele pe cale să apună scălda în lumină violetă conturul trupului său.

— Ce să mă fac? Întrebă Yomen, tot fără a se întoarce înspre ea. O fărâmiță de oțel și mi-ai putea măcelări gărzile cu propriii lor nasturi. O bucățică de fludor și-ai putea ridica banca în brațe, zdrobind totul în calea ta. Logic ar fi să-ți pun căluș, să te țin adormită mereu, sau să te ucid.

Vin deschise gura ca să răspundă, însă nu-i ieși decât o tuse. Încercă îndată să ardă fludor ca să-și întărească trupul. Lipsa metalului era ca și cum i-ar fi lipsit un mădular. Se ridică în șezut tușind și încă amețită, simțind că tânjește după metal mai mult decât și-ar fi imaginat că-i posibil. Allomanția n-ar fi trebuit să fie adictivă, spre deosebire de anumite ierburi și otrăvuri. Însă, în clipa aceea, ar fi putut jura că toți învățații și filosofii se înșelau amarnic.

Yomen făcu un gest grăbit cu un braț, fără a se întoarce însă de la priveliștea apusului. Un servitor se apropie, întinzându-i lui Vin o cupă. Ea o privi neîncrezătoare.

— Dacă voiam să te otrăvesc, Doamna Venture, zise Yomen fără să se întoarcă spre ea, aș fi făcut-o fără să mă ascund.

Are dreptate, își zise Vin cu amărăciune, acceptând cupa și sorbind apa din ea.

— Apă, zise Yomen. Apă de ploaie, filtrată și purificată. Nu vei găsi pic de metal în ea. Am cerut anume să fie ținută în recipiente de lemn.

Isteț, își zise Vin. Cu ani înainte de a deveni conștientă de puterile-i Allomantice, arsese bucățele de metal desprinse întâmplător din apa de izvor sau de pe ustensilele de bucătărie.

Apa îi potoli setea și-i domoli tusea.

— Așadar, rosti în cele din urmă, Dacă te îngrijorează atâta că mănânc una-alta, de ce mă ții fără căluș?

Yomen tăcu o clipă. În cele din urmă se întoarse spre ea și Vin îi văzu tatuajele de pe întregul chip, pielea îi reflecta culorile soarelui ce scăpăta. Pe frunte nu purta decât o mărgică argintie de atiu.

— Diverse motive, zise regele obligator.

Vin îl studie, apoi ridică cupa să mai capete apă. Mișcarea îi făcu cătușele să zăngăne; le privi nemulțumită, fiindcă îi limitau mișcările.

— Sunt făcute din argint, zise Yomen. Un metal deosebit de iritant pentru un Născut-din-Ceață, așa mi s-a spus.

Argint. Nefolositor, imposibil de ars. Ca și plumbul, era un metal ce nu oferea pic de putere Allomantică.

— Într-adevăr, un metal nepopular… zise Yomen, înclinând capul într-o parte.

Un servitor se apropie de Vin, purtând ceva pe un platou mic. Cercelul mamei ei. Era opac din punct de vedere Allomantic, făcut din bronz și placat cu argint. Mare parte din poleială se dusese cu anii, și bronzul cafeniu de dedesubt se ițea, dezvăluind cercelul drept tinicheaua ieftină care era.

— De aceea, continuă Yomen, sunt așa de curios de ce îți bați capul să porți o asemenea bijuterie. L-am dat la verificat. Argint pe dinafară, bronz pe dinăuntru. De ce aceste metale? Unul e nefolositor pentru allomanți, celălalt oferă puterea Allomantică cea mai neînsemnată dintre toate. De ce n-ai purta un cercel de oțel sau de fludor, mai degrabă?

Vin aruncă o privire spre cercel. Îl apucă între degete, ca să simtă ceva de metal. Dacă ar fi avut ceva oțel, l-ar fi putut Împinge, folosindu-l ca armă.

Kelsier îi spusese cândva să-l poarte doar pentru acest motiv. Însă îi fusese dăruit de mama ei. O femeie pe care Vin n-o cunoscuse. O femei care încercase s-o ucidă.

Vin înhăță cercelul. Yomen o privi curios cum și-l vâră în ureche. Părea… îngrijorat. Ca și cum ar fi așteptat să se întâmple ceva.

Dacă aș fi avut vreo șmecherie la îndemână, își zise ea, *ar fi murit pe dată. Cum de poate sta aici, atât de calm? De ce să-mi dea cercelul? Chiar dacă nu-i făcut din metale folositoare, tot aș*

putea găsi o cale să-l folosesc împotriva lui.

Instinctul îi spunea că Yomen încearcă un vechi truc de stradă – ca, de pildă, să-i arunci dușmanului un pumnal pentru a-l face să te atace. Yomen voia să declanșeze toate capcanele pe care le-ar fi plănuit ea. Părea o mișcare prostească. Cum ar fi putut spera să fie mai bun decât un Născut-din-Ceață?

Doar dacă nu cumva e un Născut și el. Simte că mă poate înfrânge.

Are atiu și e gata să-l ardă dacă încerc ceva.

Vin nu făcu nimic. Nu schiță niciun atac. Nu era sigură că instinctele ei în privința lui Yomen erau corecte, dar nici nu conta, de fapt. Nu putea să atace, fiindcă nu exista nimic secret la cercelul acela. Îl voia înapoi doar fiindcă îl simțea confortabil în ureche. Era învățată să-l poarte.

— Interesant, zise Yomen. În orice caz, ești pe cale să descoperi unul dintre motivele pentru care nu ți-am pus căluș…

Zicând acestea, ridică o mână spre ușă. Își duse mâinile la spate în vreme ce un servitor deschidea ușa, făcând să se ivească un soldat neînarmat, ce purta alb și cafeniu, culorile lui Elend.

Ar trebui să-l omori, îi șopti Năruire în minte. *Să-i omori pe toți.*

— Doamnă Venture, zise Yomen fără a o privi, trebuie să te rog să nu vorbești cu acest om decât când îți voi indica eu, și să răspunzi doar ceea ce-ți cer. Altfel va trebui să fie executat și un alt mesager din armata ta va fi trimis.

Soldatul păli. Vin se încruntă doar, măsurându-l cu privirea pe regele obligator. Se vedea bine că regele era calm din fire și că doar voia să pară aspru. Oare cât din toate acestea era prefăcătorie?

— Vezi că este vie, cum am promis, i se adresă Yomen soldatului.

— Cum putem ști că nu e un kandra deghizat? Întrebă soldatul.

— Poți să pui întrebarea, zise Yomen.

— Doamnă Venture, spuse soldatul, ce ai mâncat la cină în noaptea de dinainte de a te duce la petrecerea din oraș?

Era o întrebare bună. Un kandra ar fi interogat-o despre momente importante – ca, de pildă, prima întâlnire cu Elend. Ceva precum o masă, însă, era ceva atât de neînsemnat încât niciunui kandra nu i-ar fi trecut prin minte să o întrebe așa ceva. Acum, dacă Vin izbutea să-și amintească…

Îl privi pe Yomen. Acesta plecă bărbia – i se permitea să răspundă.

— Ouă, zise. Ouă, proaspete cumpărate din oraș, într-una din expedițiile mele de iscodire.

Bărbatul încuviință.

— Ai răspunsul, soldat, zise Yomen. Spune-i regelui tău că soția sa este încă în viață.

Soldatul se retrase și servitorii închiseră ușile. Vin se lăsă pe bancă, așteptând călușul. Yomen rămase pe loc, privind-o.

Vin se uită în spate. Apoi, într-un târziu, vorbi.

— Cât timp crezi că-l vei putea ține în șah pe Elend? Dacă-l cunoști cât de cât, îți dai seama că e mai întâi rege și apoi bărbat. Va face ce este necesar, chiar dacă asta înseamnă moartea mea.

— În cele din urmă, poate, zise Yomen. Însă, deocamdată, blocajul e eficient. Se spune că ai fi o femeie fără ascunzișuri, care apreciază vorbele spuse pe de-a dreptul. Voi fi deci cinstit cu tine. Scopul capturării tale nu a fost să te folosesc ca avantaj în confruntarea cu soțul tău.

— Așa deci, zise ea sec. Atunci *de ce* m-ai prins?

— Este simplu, Doamna Venture, zise Yomen. Te-am prins pentru a te executa.

Dacă se aștepta ca ea să tresară, surprinsă, fu dezamăgit, fiindcă Vin nu arătă asta, mulțumindu-se doar să ridice din umeri.

— Pare un termen al cărui formalism nu este necesar. De ce nu mi-ai tăiat pur și simplu gâtul cât eram adormită?

— Orașul acesta este un tărâm al legii, zise Yomen. Nu ucidem la întâmplare.

— E război. Dacă aștepți „motive întemeiate” ca să ucizi, o să nemulțumești mulți soldați.

— Nu ai comis delicte de război, Doamna Venture.

— O? Și pot ști și eu care sunt delictele mele?

— Cel mai simplu delict: crima.

Vin ridică o sprânceană. Ucisese pe cineva apropiat acestui om? Poate pe vreunul dintre nobilii din suita lui Cett, în urmă cu un an, când atacase Fortăreața Hasting?

Yomen îi întâlni privirile, iar Vin zări ceva în ochii lui. O scârbă pe care-o ținea bine ferecată în spatele calmului său. Nu, nu-i ucisese vreun prieten sau vreo rudă. Ucisese pe cineva cu mult

mai important pentru el.
— Lordul Legiuitor, zise ea.
Yomen se întoarse iarăși cu spatele.
— Doar nu vrei să mă supui judecății pentru *asta*, zise Vin. E ridicol.
— Nu va fi nicio judecată. Eu sunt autoritatea în acest oraș și nu-mi trebuie vreo ceremonie care să-mi ofere călăuzire sau permisiune.
Vin pufni.
— Parcă ziceai că-i un tărâm al legii.
— Iar legea sunt eu, rosti cu calm Yomen. Cred că o persoană trebuie lăsată să vorbească înainte de a lua decizia. Îți voi da timp să-ți aduni gândurile – să știi însă că aceia care te păzesc au poruncă să te omoare dacă vei lăsa doar impresia că bagi în gură ceva neîngăduit.
Yomen se întoarse și-i aruncă o uitătură scurtă.
— În locul tău aș avea mare grijă la ce mănânc sau beau. Străjilor li s-a spus să încline spre partea siguranței și știu că nu vor fi pedepsiți dacă te ucid din greșeală.
Vin tăcu, ținând încă între degete cupa cu apă.
Ucide-l, șopti vocea lui Năruire. *Poți s-o faci. Ia o armă de la un soldat, apoi folosește-o pe Yomen.*
Vin se încruntă. Năruire încă folosea vocea lui Reen – era învățată cu ea, era ceva ce făcuse mereu parte din ea. Să descopere că aparținea acelui… *lucru* fusese ca și cum ar fi descoperit că gândurile sale erau de fapt ale altcuiva, sau că nu se văzuse niciodată pe sine.
Nu băgă în seamă vocea. Nu știa prea bine de ce ar fi vrut Năruire ca ea să-l ucidă pe Yomen. Până la urmă, Yomen o luase prizonieră – regele obligator era de partea lui Năruire. Pe lângă asta, Vin se îndoia că ar fi fost în stare să-i facă vreun rău. Înlănțuită, fără metale… ar fi fost neghioabă să atace.
Nu avea încredere nici în spusele lui Yomen despre ținerea ei în viață pentru a „vorbi” în propria-i apărare. Punea el la cale ceva. Dar nu deslușea ce anume. De ce o lăsase să trăiască? Era prea isteț ca să nu aibă un motiv pentru asta.
Fără să-i ofere vreun indiciu în privința motivațiilor sale, Yomen îi întoarse iarăși spatele și porni să se uite pe fereastră.
— Luați-o de aici.
Sacrificându-și mare parte din conștiință, Dăinuire a creat

închisoarea lui Năruire, rupând pactul lor și încercând să-l oprească pe Năruire de la distrugerea a ceea ce creaseră. Acest eveniment le-a lăsat iarăși, puterile aproape echilibrate – Năruire întemnițat, cu doar o urmă a sinelui său capabilă să se strecoare afară. Dăinuire ajuns doar o fărâmă din ce fusese cândva, abia capabil de gândire și acțiune.

Aceste două minți erau, firește, independente de forța brută a puterilor lor. De fapt, nici nu știu prea sigur cum au ajuns gândurile și personalitățile să fie alipite dintru început acestor puteri – dar cred că nu așa au stat de la început lucrurile. Fiindcă amândouă puterile puteau fi desprinse de mințile care le călăuzeau.

55

Lui Elend îi luă mult mai mult ca să se întoarcă din sat decât îi luase ca să ajungă acolo. În primul rând fiindcă lăsase sătenilor mare parte din bănuții săi. Nu știa ce bine aveau să le prindă banii în săptămânile viitoare, însă simțise că trebuia să facă ceva. Următoarele luni aveau să fie grele. Aproape că nu mai aveau grâne în hambare, casele le fuseseră arse de kolossi, apele contaminate de cenușă, capitala – și regele – asediată de Elend însuși...

Trebuie să-mi păstrez concentrarea, își spuse pășind prin cenușa ce cădea. *Nu pot ajuta orice sat. Trebuie să-mi fac griji pentru imaginea de ansamblu.*

O imagine ce includea folosirea unei armate de kolossi pentru distrugerea orașului altcuiva. Elend scrâșni din dinți și merse înainte. Soarele se strecura sub linia orizontului, iar cețurile începeau deja să apară, luminate de văpaia soarelui roșu. În spatele lui tropoteau vreo treizeci de mii de kolossi. Noua lui armată.

Era un alt motiv pentru care întoarcerea se prelungea. Voia să meargă alături de armata de kolossi și nu să salte înaintea lor, în caz că ar fi apărut Inchizitorul lor ca să și-i ia înapoi. Încă nu-i venea a crede că un grup atât de mare nu se aflase sub nicio conducere.

Am atacat singur o armată de kolossi își spuse croindu-și trudnic drum printr-o zonă cu cenușă până la coapse. *Am făcut-o fără ajutorul lui Vin, decis să le înfrâng singur Inchizitorul.*

Cum de se gândise să se lupte singur cu un Inchizitor? Kelsier

însuși abia dacă izbutise să înfrângă una dintre ființele acelea.

Vin a ucis deja trei, își zise. *I-am doborât împreună, dar ea le-a dat tuturor loviturile de grație.*

Nu-i era ciudă pe abilitățile ei, însă simțea câteodată împunsături de invidie. Îl amuza. Nu-l deranjase cât fusese un om oarecare, însă acum, că era Născut-din-Ceață și el, descoperea că tânjește să fie la fel de bun ca ea.

Însă, cu toată puterea ei, fusese prinsă. Elend mărșălui mai departe, simțindu-se apăsat de o povară de care nu putea scăpa. Totul i se părea *greșit*. Cețurile și cenușa sufocau tărâmul. Elend, cu toate puterile sale, nu era în stare să-și apere poporul – și nici s-o apere pe femeia iubită.

Și acesta era cel de-al treilea motiv pentru care mergea poticnit împreună cu kolossii, în loc să se întoarcă de îndată în tabără. Avea nevoie de timp ca să se gândească. Timp pentru el. Poate că asta îl și îmboldise să plece. Știuse că misiunea lor era primejdioasă, dar nu se gândise niciodată *cu adevărat* că ar fi putut s-o piardă. Doar era Vin. Mereu o scotea la capăt. Supraviețuia.

Dar dacă, de data asta, nu izbutise?

El fusese întotdeauna cel vulnerabil – o persoană oarecare într-o lume de Născuți-din-Ceață și kolossi. Cărturarul care nu putea să lupte, care depinsese de protecția lui Vin. Chiar și pe parcursul ultimului an de lupte ea i se aflase aproape. Dacă Vin era în primejdie, era și el în primejdie, și nu apucase să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla dacă el supraviețuia și ea nu.

Clătină din cap, înaintând greoi prin cenușă. Ar fi putut folosi kolossii ca să-i deschidă o cale. Însă, deocamdată, nu voia să aibă de-a face nici măcar cu ei. Așa că își văzu de mers, siluetă singuratică îmbrăcată în negru pe câmpul de cenușă întărită, cu soarele roșu în spate.

Căderile de cenușă se îndeseau tot mai mult. Înainte să plece din sat își petrecuse o zi întreagă punând kolossii să curețe străzile și să reconstruiască o parte dintre case. Însă, la cât de deasă cădea cenușa, ceața, ba chiar și posibilitatea apariției altor kolossi rătăcitori deveneau probleme mai puțin însemnate. Cenușa. *Ea singură* avea să-i ucidă. Îngropase deja copaci și dealuri întregi. Ajunsese, prin unele locuri, înaltă până la brâu.

Poate că dacă aș fi rămas în Luthadel, lucrând cu savanții mei,

am fi descoperit o cale de a o opri...

Nu, era o neghiobie. Ce-ar fi putut face? Să pună dop munților de cenușă? Să găsească o cale de evacuare a întregii cenuși în apa mării? Departe în față, prin cețurile de seară, vedea o geană roșie de lumină pe cer, cu toate că soarele apunea în cealaltă parte a orizontului. Putea doar bănui că lumina aceea de la est venea de la focul și lava ce se ridicau din munții de cenușă.

Ce putea face cu un cer muribund, cu cenușa atât de groasă că abia dacă o putea străbate, cu vulcanii ce erupeau? Până acum, nu făcuse decât să le ignore.

Sau, mai degrabă, s-o lase pe Vin să își facă griji în privința lor.

Asta mi-e frica cea mai mare, își spuse. *Să o pierd pe femeia pe care o iubesc e destul de rău. Dar să o pierd pe cea în care mă încredeam că poate rezolva totul... asta mă înfioară de-a dreptul.*

Era ciudat că-și dădea seama de asta. Adevărul profund era că avea *cu adevărat* încredere în Vin mai mult decât în oricine altcineva, o socotea mai mult decât o persoană oarecare. Era mai degrabă o forță. Aproape un zeu, poate? Părea o prostie să se gândească așa la asta. Era soția lui. Chiar dacă ținea și el de Biserica Supraviețuitorului, i se părea greșit să o venereze, să o socotească divină.

Și, de fapt, nu o socotea astfel, nu cu totul. Însă avea încredere în ea. Vin se baza pe instinct, în vreme ce Elend se bizuia pe logică și rațiune. Uneori, părea că Vin poate săvârși imposibilul doar fiindcă nu stătea să *se gândească* la cât de imposibil era de fapt lucrul acela. Dacă Elend ajungea pe o culme prăpăstioasă, se oprea și măsura distanța. Vin, pur și simplu, sărea.

Dar ce s-ar fi întâmplat dacă, într-o zi, n-ar mai fi ajuns pe cealaltă parte? Dacă evenimentele în care erau prinși deveneau mai cuprinzătoare decât puteau spera să rezolve doi oameni, chiar și dacă unul dintre oamenii aceia era Vin? Acum, că se gândea, până și posibilitatea de a descoperi informații folositoare în tainița din Fadrex i se părea o speranță deșartă.

Ne trebuie ajutor, gândi cu năduf Elend. Se opri în cenușă, iar bezna îl cuprinse, fiindcă noaptea se lăsase de-a binelea. Cețurile se învârtejeau.

Ajutor. Ce însemna, însă, asta? Ajutor de la vreun zeu

misterios, precum cei despre care predicase odată Sazed? Elend nu cunoscuse vreun alt zeu în afara Lordului Legiuitor. Și n-avusese cu adevărat credință în creatura aceea – cu toate că întâlnirea cu Yomen îi schimbase perspectiva despre felul în care unii îl slăveau pe Lordul Legiuitor.

Elend se ridică, privind către cer, urmărind căderea fulgilor de cenușă. Își urmau drumul, tăcuți, neabătuți. Precum penele de corb dintr-o pernă moale folosită pentru sufocarea unei victime adormite.

Suntem blestemați, își zise. În spatele său, kolossii se opriră din marș, așteptându-i ordinul tăcut. *Asta este. Așa se va sfârși.*

Nu se simți zdrobit, acum că își dădea seama. Era un sentiment blând, ca un ultim firicel de fum urcând dintr-o lumânare aproape stinsă. Știu, deodată, că nu se puteau opune – că tot ce făcuseră în anul din urmă fusese zadarnic.

Elend căzu în genunchi. Cenușa îi venea până la piept. Poate că mai exista un ultim motiv pentru care voia să meargă spre casă pe jos. Când alții erau prin preajmă, se simțea obligat la optimism. Însă acum, singur, putea înfrunta adevărul.

Și acolo, în cenușă, cedă în sfârșit.

Cineva îngenunche lângă el.

Elend sări înapoi, ridicându-se în picioare, împrăștiind cenușă în jur. Arse cu întârziere fludor, întărindu-se cu puterea încordată a unui Născut-din-Ceață pe cale să atace. Însă lângă el nu se afla nimeni. Încremeni, întrebându-se dacă își imaginase. Apoi, după ce arse cositor și scrută prin bezna nopții de cenușă, o văzu. O creatură din ceață.

Nu era cu adevărat *alcătuită* din ceață. Ci mai degrabă conturată de ceață. Volburile de pâclă lăsau să se întrevadă o siluetă ce părea de bărbat. Elend mai văzuse de două ori creatura. Prima dată îi apăruse în sălbăticia din Stăpânirea Nordică.

A doua oară, îl înjunghiase în burtă, lăsându-l să sângereze de moarte.

Însă aceea fusese o încercare de a o sili pe Vin să ia puterea la Fântâna Înălțării și s-o folosească pentru a-l vindeca pe Elend. Intențiile făpturii fuseseră bune, chiar dacă aproape îl omorâse. Și-apoi, Vin susținea că ființa asta o condusese la bucățica de metal care, cumva, îl transformase pe Elend în Allomant.

Spiritul ceții îl privi cu chipul deslușit în învolburările ceții.

— Ce e? Zise Elend. Ce poftești de la mine?

Spiritul ceții ridică un braț și arătă spre nord-est.

Asta a făcut și prima oară când l-am văzut. A arătat doar, de parcă ar fi încercat să mă facă să pornesc către un loc anume. Și nici atunci *nu am înțeles ce înseamnă.*

— Știi ce, zise Elend simțindu-se brusc epuizat, dacă vrei să spui ceva, de ce nu spui și gata?

Spiritul rămase tăcut printre cețuri.

— Sau scrie măcar. Arătatul cu mâna nu merge.

Știa că ființa – orice va fi fost – avea un fel de trup. Reușise, până la urmă, să-l înjunghie cu suficientă putere pe Elend.

Se aștepta ca ființa să stea acolo mai departe. Însă, spre uimirea lui Elend, îi îndeplini cererea și se apucă să scrijelească în cenușă. Elend făcu un pas înainte, înclinând capul ca să vadă ce mesaj i se transmitea.

Te voi ucide, citi. *Moarte, moarte, moarte.*

— Păi… foarte plăcut, zise Elend simțind un fior nefiresc.

Spiritul ceții păru să se surpe. Îngenunche în cenușă, fără să lase vreo urmă pe pământ.

Ce cuvinte ciudate a scris, cugetă Elend, *când de fapt părea să încerce să mă ajute.*

— Îți schimbă cuvintele, așa e? Întrebă Elend. Cealaltă forță. Poate rescrie vorbe de pe hârtie, așa că de ce nu și ceva zgâriat în cenușă?

Spiritul ridică privirea.

— De aceea ai rupt colțurile hârtiilor lui Sazed, zise Elend. Nu-i puteai scrie, fiindcă vorbele s-ar fi schimbat. Așa că a trebuit să faci alte lucruri. Mai puțin precise – precum arătatul cu mâna.

Creatura se ridică.

— Scrie, deci, mai lent. Folosește mișcări mai largi, iar eu voi urmări mișcările brațului tău și voi forma în minte literele.

Spiritul ceții începu îndată, fluturând din brațe. Elend plecă creștetul, urmărindu-i mișcările, însă nu deslușea nimic clar din ele, darmite să mai formeze litere.

— Stai, zise ridicând mâna. Nu merge așa. Ori schimbă lucrurile, ori nu știi tu să scrii.

Tăcere.

Dar stai, gândi Elend uitându-se la textul de pe pământ. *Dacă textul s-a schimbat…*

— E aici cu noi, așa este? Rosti simțindu-se cuprins, dintr-

odată, de un fior ca de gheață. E aici acum, cu noi.

Spiritul rămase tăcut.

— Saltă un pic pentru da, zise Elend.

Spiritul începu să fluture din mâini, cum făcuse și mai înainte.

— E destul de bine și-așa, zise Elend tremurând.

Se uită în preajmă, însă printre cețuri nu mai vedea nimic. Dacă lucrul pe care-l slobozise Vin era aici, atunci nu lăsa urme. Însă lui Elend i se păru că *simte* ceva altfel. Vântul bătea parcă un pic mai tare, aerul se răcise, cețurile se învolburau mai mult. Sau poate că-și imagina doar.

Își fixă atenția asupra spiritului ceții.

— Nu ești… la fel de solid ca altădată.

Ființa rămase tăcută.

— Asta înseamnă că nu? Zise Elend, nemulțumit.

Creatura nu se mișcă.

Elend închise ochii. Silindu-se să se concentreze, gândindu-se la ghicitorile logice din tinerețea sa. *Trebuie să abordez mai direct asta. Să folosesc întrebări ce pot primi răspunsuri simple, cu da și nu.* De ce era acum spiritul ceții mai greu de văzut decât înainte? Elend deschise ochii.

— Ești mai slab decât erai? Întrebă.

Ființa agită brațele.

Da, își zise Elend.

— Fiindcă e sfârșitul lumii?

Alte fluturări de brațe.

— Ești mai slab decât celălalt? Decât acela pe care l-a eliberat Vin?

Fluturări.

— *Mult* mai slab?

Din nou brațe agitate, deși de data asta cu mai multă deznădejde.

Exact ce lipsea, își zise Elend. Desigur, ar fi putut ghici asta. Orice ar fi fost spiritul ceții, nu reprezenta un răspuns magic la problemele lor. Dacă ar fi fost așa, i-ar fi salvat până acum.

Ce ne lipsește mai mult e informația, cugetă Elend. *Trebuie să învăț tot ce pot de la ființa asta.*

— Ai de-a face cu cenușa?

Nicio mișcare.

— Tu provoci căderile de cenușă?

Nicio mișcare.

— Celălalt le provoacă?
De data asta, brațe agitate.
Bine.
— Tot el face cețurile să vină și ziua?
Nicio mișcare.
— *Tu* faci cețurile să vină și ziua?
La această întrebare spiritul păru să se poticnească un pic, apoi flutură brațele, însă mai puțin viguros ca înainte.
Asta o fi un „poate”? Se întrebă Elend. *Sau un „în parte”?*
Creatura rămase nemișcată. Era tot mai greu de deslușit printre cețuri. Elend arse cositor, dar asta nu făcu ființa mai clară. Părea să se… destrame.
— Unde voiai să mă duc? Întrebă Elend, mai mult pentru sine decât așteptând un răspuns. Ai arătat spre… est? Voiai să mă întorc la Luthadel?
Din nou o fluturare pe jumătate entuziastă.
— Să atac orașul Fadrex?
Iarăși nemișcat.
— Să *nu* atac orașul Fadrex?
O fluturare puternică.
Interesant, își zise.
— Cețurile, zise Elend. Au de-a face cu toate astea, nu?
Fluturare.
— Omoară oameni, zise Elend.
Ființa păși înainte, apoi rămase neclintită, cu un aer imperios.
Elend se încruntă.
— Ai reacționat la asta. Vrei să spui că *nu* ucid oameni?
Fluturare.
— E ridicol. Am *văzut* oameni căzând morți la pământ.
Creatura înaintă, arătând spre Elend. Se uită spre brâul lui.
— Bănuții? Întrebă Elend.
Ființa arătă iarăși cu mâna. Elend duse mâna la centură. Nu avea acolo decât fiolele cu metale. Scoase una.
— Metale?
Creatura agită cu putere mâinile. Se făcea tot mai nedeslușită, ca și cum s-ar fi evaporat.
— Stai! Strigă Elend și făcu un pas înainte. Mai am o întrebare. Încă una, înainte să te duci!
Ființa îl privi drept în ochi.
— Îl putem învinge? Întrebă cu voce slabă Elend. Putem

supraviețui.

Nemișcare. Apoi creatura mișcă brațele, scurt. Nu le agită cu tărie, ci mai degrabă cu șovăială. Cu nesiguranță. Se evaporă apoi, în vreme ce mișca din brațe, iar cețurile se tulburară, fără să mai arate vreo prezență.

Elend rămase nemișcat în întuneric. Se întoarse și-și privi armata de kolossi, care așteptau ca o pădure de trunchiuri negre ceva mai încolo. Apoi se răsuci, încercând să mai deslușească vreun semn al spiritului ceții. În cele din urmă se întoarse spre drum și începu să înainteze, ridicând picioarele prin cenușa înaltă, spre Fadrex. Kolossii îl urmară.

Se simțea... întărit. Era o prostie – spiritul ceții nu-i dăduse, de fapt, vreo informație folositoare. Fusese aproape ca un copil. Lucrurile pe care le aflase fuseseră doar confirmări a ceea ce deja bănuia.

Însă, înaintând, începu să o facă cu mai multă încredere. Fie și pentru că știa că pe lume existau lucruri pe care nu le înțelegea – iar asta era posibil să însemne posibilități pe care nu le întrevedea. Posibilități de supraviețuire.

Posibilități de a poposi în siguranță de cealaltă parte a prăpastiei, chiar dacă logica îl povățuia să nu sară.

Nu știu de ce Dăinuire a hotărât să folosească picătura de viață pe care o mai avea în el ca să-i apară lui Elend în timpul drumului de întoarcere către Fadrex. Din ce am înțeles eu, Elend nu a aflat cine știe ce din întâlnirea aceea. Însă atunci, firește, Dăinuire nu mai era decât o umbră a fostului său sine – o umbră aflată sub apăsarea imensei presiuni distrugătoare a lui Năruire.

Poate că Dăinuire – sau rămășițe ale sale – voia să-l găsească singur pe Elend. Sau poate că îl văzuse îngenunchind pe câmpul acela și știuse că împăratul era aproape să se întindă în nisip și să nu se mai ridice nicicând. În orice caz, Dăinuire s-a înfățișat și, făcând asta, s-a expus atacului lui Năruire. Apuse erau zilele când Dăinuire putea întoarce din drum un Inchizitor cu un simplu gest, apuse – chiar – și vremurile când putea lovi un om, făcându-l să sângereze și să moară.

Când s-a întâlnit cu Elend, Dăinuire abia dacă era coerent. Mă întreb ce-ar fi făcut Elend de-ar fi știut că se afla în prezența unui zeu pe moarte – că, în noaptea aceea, fusese ultimul martor al trecerii lui Dăinuire. Dacă ar mai fi așteptat câteva minute pe câmpul acela potopit de cenușă, ar fi văzut un trup –

scund, cu păr negru și nas proeminent – cum cade din cețuri și se prăvălește mort la pământ.

Trupul însă a fost lăsat să fie înmormântat de cenușă. Lumea murea. Zeii săi trebuiau să moară odată cu ea.

56

Fantomă, în picioare în grota întunecată, se uita la suport și la hârtia de pe el. Înălțase suportul, cum își așază artistul pânza pe șevalet, deși nu imagini schița acolo, ci idei. Kelsier folosise întotdeauna cărbunele și hârtia pentru a-și înfățișa planurile cetei. Păruse o idee bună, cu toate că Fantomă nu-și explica unor tovarăși planurile, ci mai degrabă încerca să și le limpezească lui însuși.

Șmecheria era să-l facă pe Quellion să se dea în vileag, în fața norodului, ca Allomant. Durn le spusese la ce să se uite și mulțimea avea să fie gata, așteptând o confirmare. Însă, pentru ca planul lui Fantomă să iasă, trebuia să-l surprindă pe Cetățean într-un loc public, apoi să-l facă să-și folosească puterile într-un fel care să fie clar pentru privitori.

Nu pot să-l las să Împingă un metal de departe, își zise mâzgălind o însemnare pe hârtia de pe suport. *Va trebui să-l fac să salte în aer, sau să azvârle niște monede. Ceva vizibil, ceva ce putem spune tuturor să aștepte.*

Avea să fie dificil, dar Fantomă era încrezător. Avea câteva idei mâzgălite pe tablă, pornind de la atacarea lui Quellion într-o ieșire publică până la păcălirea sa în a-și folosi puterile când credea că nu-l observă nimeni.

Chiar pot s-o fac, își zise Fantomă, zâmbind. *Mereu m-a uimit capacitatea lui Kelsier de a conduce. Însă nu-i așa de greu pe cât am crezut.*

Sau, cel puțin, asta își spunea. Încercă să nu se gândească la consecințele unui eșec. Să nu se gândească la faptul că o ținea încă ostatecă pe Beldre. Încercă să nu-și facă griji în privința felului în care se trezea în unele dimineți – după ce tot cositorul din corp se consumase peste noapte – complet amorțit, fără să fie în stare să simtă ceva până ce nu se alimenta cu metal. Încercă să nu se gândească la revoltele și incidentele pe care aparițiile sale, discursurile și activitatea sa printre oameni le provocau.

Kelsier îi tot spunea să nu-și facă griji. Ar fi trebuit să-i fie

îndeajuns. Nu?

După câteva minute, auzi ceva apropiindu-se, cu pași ușori – dar nu atât de înceți ca să nu-i audă – pe lespezile de piatră. Auzi un foșnet de rochie, deși fără parfum, și știu îndată cine era.

— Fantomă?

Coborî mâna în care ținea cărbunele și se întoarse. Beldre stătea în celălalt capăt al „camerei” sale. Își făcuse un alcov între rafturi, compartimentat cu așternuturi – biroul său personal. Sora Cetățeanului purta o rochie frumoasă, de femeie nobilă, cu verde și alb.

Fantomă zâmbi.

— Îți plac rochiile?

Ea coborî privirea, îmbujorându-se ușor.

— N-am... n-am mai purtat nimic de felul ăsta de ani întregi.

— Nimeni din oraș n-a mai purtat, zise Fantomă lăsând deoparte cărbunele și ștergându-și degetele cu o cârpă. Dar asta le face ușor de căpătat, dacă știi prin ce clădiri să cauți. Se pare că ți-am nimerit binișor măsurile, nu?

— Da, zise ea încetișor, alunecând înainte.

Rochia îi venea cu adevărat bine, iar lui Fantomă i se păru greu să se concentreze la apropierea ei. Fata privi suportul și se încruntă.

— Asta... ar trebui să însemne ceva?

Fantomă se scutură din transă. Suportul pentru desen era o învălmășeală de mâzgăleli și însemnări. Asta, în sine, ar fi făcut citirea lor dificilă. Însă mai era și altceva, care făcea totul și mai greu de deslușit.

— E scris mai mult în jargonul străzii, zise Fantomă.

— Limba pe care ai învățat-o de mic? Zise ea atingând o margine a suportului, grijulie să nu atingă scrisul însuși.

Fantomă încuviință.

— Până și cuvintele sunt altfel, zise ea. „Făcuș?”

— Înseamnă, cumva, „am făcut”, explică Fantomă. Începi propozițiile cu el. „Făcuș de fugeală coloșa” ar însemna „am alergat spre locul acela”.

— Făcuș de se găseală coloșa, zâmbi Beldre citind. Pare să n-aibă pic de înțeles!

— Făcuș de vrut io tocmai, zise zâmbind Fantomă, rostind cu accent deplin cuvintele.

Apoi se înroși la față și-și feri privirea.
— Ce-i? Întrebă ea.
De ce mă port așa de prostește când mă aflu lângă ea? Își zise băiatul. *Ceilalți se distrau mereu pe seama limbii mele – chiar și lui Kelsier i se părea caraghioasă. Și-acum mă apuc s-o vorbesc cu ea?*
Înainte să apară ea, cercetând planurile, se simțise sigur pe sine. De ce putea fata asta să-l dărâme mereu din rolul său de conducător și să-l transforme în vechiul Fantomă? Cel care nu fusese nicicând important.
— N-ar trebui să te rușinezi de accent, zise Beldre. Mi se pare chiar drăgălaș.
— Ai zis că nu se-nțelege nimic, zise Fantomă întorcându-se din nou înspre ea.
— Dar asta e partea cea mai bună! Zise Beldre. Nu se înțelege nimic *intenționat,* așa-i?
Fantomă își aminti, nostalgic, cum reacționaseră părinții săi când adoptase jargonul. Fusese ca un fel de putere, să poată spune lucruri pe care doar prietenii săi le puteau înțelege. Și, desigur, odată ce începuse să vorbească așa, îi venise greu să revină la limba obișnuită.
— Așadar, zise Beldre cercetând foaia de pe suport. Ce zice aici?
Fantomă șovăi.
— Gânduri alandala, spuse.
Ea era dușmanul, trebuia să-și amintească asta.
— Ah, făcu fata.
Ceva imposibil de citit îi apăru pe chip, apoi se depărtă de suport.
Fratele ei a alungat-o mereu de la sfaturi, gândi Fantomă. *Nu i-a zis niciodată ceva important. A lăsat-o să se simtă nefolositoare…*
— Trebuie să-l fac pe fratele tău să folosească allomanția în fața oamenilor, se trezi Fantomă zicând. Să vadă că e un ipocrit.
Beldre se uită peste umăr.
— Hârtia e plină cu ideile mele, zise Fantomă. Majoritatea nu-s foarte bune. Înclin spre a-l ataca, ca să-l fac să se apere.
— N-o să meargă, zise Beldre.
— De ce nu?
— N-o să folosească allomanția împotriva ta. N-o să se expună.

— Dacă-l ameninț suficient, o va face.

Beldre clătină din cap.

— Ai promis că n-o să-i faci rău. Mai știi?

— Nu, zise Fantomă ridicând un deget. Am promis să *încerc* să găsesc o altă cale. Și n-am de gând să-l ucid. Doar să-l fac să *creadă* că l-aș ucide.

Beldre tăcu iarăși. Fantomă simți că i se oprește inima.

— N-o s-o fac, Beldre, zise Fantomă. N-o să-l omor.

— Promiți?

Fantomă făcu din cap semn că da.

Ea îl privi, zâmbitoare.

— Vreau să-i scriu o scrisoare. Poate-l conving să te asculte; și-am putea evita totul de la început.

— Bine... zise Fantomă. Dar îți dai seama că va trebui să citesc scrisoarea, să mă asigur că nu dezvălui nimic din ce ne-ar putea afecta.

Beldre încuviință.

Desigur, avea să facă mai mult decât să o citească. Avea să o transcrie pe altă foaie, să schimbe ordinea rândurilor, apoi să adauge câteva cuvinte neimportante. Lucrase în prea multe cete de hoți ca să nu fie prevenit în privința scrierii cifrate. Însă, presupunând că Beldre era cinstită cu el, o scrisoare către Quellion era o idee bună. Nu putea decât să întărească poziția lui Quellion.

Deschise gura ca să întrebe dacă locul ei de dormit i se părea acceptabil, însă se întrerupse fiindcă se apropia cineva. Pași, de data asta, mai greoi. Îl ghici pe căpitanul Goradel.

Și soldatul intră peste puțină vreme în „camera” lui Fantomă.

— Stăpâne, zise. Ar trebui să vezi asta.

Soldații dispăruseră.

Sazed se uită pe fereastră împreună cu ceilalți, cercetând petecul pustiu de pământ unde se aflaseră în ultimele săptămâni trupele lui Quellion, supraveghind clădirea Cultului.

— Când au plecat? Întrebă Boare frecându-și gânditor bărbia.

— Chiar acum, explică Goradel.

Mișcarea asta i se păru lui Sazed de rău augur, fără să știe de ce. Se afla la fereastră alături de Fantomă, Boare și Goradel – ceilalți păreau, însă, să socotească un semn bun retragerea soldaților.

— Ei bine, ne va ușura furișatul afară, observă Goradel.

— Mai mult, spuse Fantomă. Înseamnă că ne putem include soldații proprii în planul împotriva lui Quellion. Nu i-am fi putut scoate pe nevăzute din clădire cu jumătate de armată la ușă, acum însă…

— Da, zise Goradel. Dar unde s-au dus? Crezi că Quellion bănuiește ceva?

Boare pufni.

— Asta, dragul meu, pare a fi o întrebare pentru pândarii tăi. De ce nu-i pui să afle ce s-a ales de armată?

Goradel încuviință. Apoi însă, surprinzându-l un pic pe Sazed, soldatul se uită la Fantomă, așteptând confirmarea. Fantomă își dădu acordul înclinând capul, iar căpitanul plecă să dea ordinele.

Băiatul are mai multă autoritate, în fața lui, decât Boare și cu mine, cugetă Sazed. N-ar fi trebuit să-l uimească asta. Sazed însuși se arătase de acord să-l lase pe Fantomă să preia conducerea, iar pentru Goradel, toți trei – Sazed, Boare și Fantomă – erau probabil egali. Toți se numărau printre apropiații lui Elend și, dintre toți, Fantomă era cel mai bun luptător. I se părea firesc lui Goradel să-l privească ca pe o sursă a autorității.

I se părea straniu totuși să-l vadă pe Fantomă poruncind soldaților. Fantomă fusese mai mereu tăcut în vremurile de la început ale cetei. Sazed începea totuși să-l respecte și el pe băiat. Fantomă știa să dea ordine într-un fel în care Sazed nu reușea, și se dovedise de o prevedere remarcabilă în pregătirile sale din Urteau, ca și în planurile de a-l răsturna pe Quellion. Avea o înclinație spre tragedie despre care Boare nu mai contenea să spună cât e de remarcabilă.

Cu toate acestea, mai era legătura de cârpă de pe ochii băiatului, și alte lucruri pe care nu le putea explica. Sazed știa că ar fi trebuit să preseze mai mult ca să capete răspunsuri, însă adevărul era că avea încredere în Fantomă. Îl știa din adolescență, când abia dacă era în stare să comunice cu alții.

După ce Goradel se duse, Fantomă se uită înspre Sazed și Boare.

— Ei bine?

— Quellion coace ceva, zise Boare. Dar e prea devreme ca să pot trage vreo concluzie.

— De acord, rosti Fantomă. Deocamdată respectăm planul.

Și, acestea fiind zise, se despărțiră. Sazed coborî iarăși în tainiță, înspre capătul acesteia – unde un grup mare de soldați lucrau la lumina felinarelor. Purta, pe brațe, greutatea familiară a cupruminților – două pe antebrațe, două mai sus de coate. În ele se afla cunoașterea inginerească ce-i trebuia pentru a isprăvi sarcina pe care i-o încredințase Fantomă.

În ultima vreme, Sazed nu mai știa ce să creadă. Ori de câte ori suia scara și se uita peste întinderea orașului, vedea semne tot mai rele. Cădea tot mai multă cenușă. Cutremurele se îndeseau și deveneau tot mai violente. Cețurile zăboveau tot mai mult pe timp de zi. Văzduhul se înnegrea, făcând soarele roșu să semene cu o gigantică cicatrice sângerândă și nu cu sursa luminii și a vieții. Munții de cenușă înroșeau orizontul chiar și pe timp de noapte.

Socotea că sfârșitul lumii ar fi trebuit să fie o vreme când oamenii *își găseau* credința, nu când și-o pierdeau. Însă, în puținul timp pe care îl dedicase studiului religiilor din portofoliu, nu se petrecuse nimic încurajator. Alte douăzeci de religii eliminate, lăsând în joc doar treizeci de candidați potențiali.

Clătină din cap ca pentru sine, trecând printre soldații ce trebăluiau. Câteva grupuri lucrau la containere de lemn umplute cu pietre – sisteme de greutate ce aveau să cadă și să blocheze apa ce curgea în cavernă. Alții lucrau la rețeaua de scripeți ce urma să coboare mecanismul. După vreo jumătate de oră, Sazed ajunse la concluzia că își executau cu toții sarcinile așa cum se cuvenea și se întoarse la socotelile sale. Însă, în vreme ce mergea spre masa de lucru, îl văzu apropiindu-se pe Fantomă.

— Revolte, zise Fantomă potrivindu-și pasul cu al lui Sazed.

— Iertare, Lord Fantomă?

— Acolo s-au dus soldații. Niște oameni au pus foc, iar soldații ce ne păzeau au fost chemați să-l stingă, până ce nu ia foc orașul întreg. E mult mai mult lemn pe-aici decât prin orașele Stăpânirii Centrale.

Sazed se încruntă.

— Acțiunile noastre aici devin primejdioase, mă tem.

Fantomă strânse din umeri.

— Mie mi se pare un lucru bun. Orașul ăsta e pe punctul să fiarbă, Sazed. Cum era și Luthadel când am pus stăpânire pe el.

— Doar prezența lui Elend Venture a oprit orașul acela să se

autodistrugă, zise încetișor Sazed. Revoluția lui Kelsier se putea foarte ușor transforma într-un dezastru.

— Va fi totul bine.

Sazed îl măsură cu privirea, în vreme ce pășeau prin grotă. Fantomă părea să-și dea silința de a iradia o aură de încredere. Poate că Sazed devenea cinic, însă îi venea greu să-și însușească optimismul lui Fantomă.

— Nu mă crezi, zise acesta din urmă.

— Îmi pare rău, Lord Fantomă. Nu e că… dar în ultimul timp îmi vine greu să-mi pun în ceva credința.

— Ah.

Pășiră tăcuți un timp, ajungând, până la urmă, pe malul lacului subteran, cu unde sticloase. Sazed se opri înaintea apei, măcinat de îngrijorări. Rămase așa o clipă lungă, frustrat, însă fără a ști cum să-și exprime starea.

— Nu-ți faci griji niciun pic, Fantomă? Întrebă într-un târziu. Că nu vom izbuti?

— Nu știu, zise Fantomă mișcându-se de pe un picior pe altul.

— Și mai sunt atâtea în afară de *asta*, zise Sazed gesticulând către echipele care munceau. Văzduhul însuși pare să ne dușmănească. Tărâmul e pe moarte. Nu te întrebi la ce bun toate acestea? De ce ne mai zbatem? Suntem condamnați oricum!

Fantomă se înroși în obraji, apoi își lăsă în pământ privirea.

— Nu știu, zise iarăși. Eu… înțeleg ce faci tu, Sazed. Încerci să afli dacă am îndoieli. Presupun că vezi prin mine.

Sazed se încruntă, însă Fantomă nu se uita la el.

— Ai dreptate, zise tânărul ștergându-și fruntea. Și *eu* mă întreb dacă vom izbuti. Cred că Tindwyl s-ar supăra pe mine, nu? Ea nu credea că cei ce cârmuiesc ar trebui să se îndoiască de ei înșiși.

Asta îl puse pe gânduri pe Sazed.

Ce fac? Își spuse, îngrozit de izbucnirea sa. *Așa am ajuns oare? Mai toată viața mea m-am împotrivit Sinodului, m-am răsculat împotriva neamului meu. Dar eram împăcat, încredințat că fac ce este bine.*

Acum vin aici, unde poporul are cea mai mare trebuință de mine, și nu fac decât să zac și să mă răstesc la prietenii mei, zicându-le că gata, o să murim toți?

— Numai că, zise Fantomă ridicând ochii, deși mă îndoiesc de

mine însumi, tot cred că va fi bine totul.

Sazed, văzu, uimit, speranța din privirea băiatului. *Asta am pierdut eu.*

— Cum poți spune așa ceva?

— Chiar nu știu, zise Fantomă? Doar... uite, îți mai amintești ce m-ai întrebat când ai ajuns aici prima oară? Stăteam pe malul lacului, chiar aici. M-ai întrebat despre credință. M-ai întrebat la ce bun să-i lăsăm pe ceilalți să-și facă rău, cum a făcut Quellion în numele Supravieţuitorului.

Sazed se uită peste lac.

— Da, zise cu glas domol. Țin minte.

— M-am mai gândit la asta de atunci, rosti Fantomă. Și... s-ar putea să am un răspuns.

— Rogu-te.

— Credința înseamnă că nu are importanță ce se petrece. Poți avea încredere că cineva, acolo sus, veghează. Că cineva are să îndrepte tot răul.

Sazed se încruntă.

— Înseamnă că va exista întotdeauna o cale, șopti Fantomă privind înainte, cu ochi lucitori, de parcă ar fi zărit lucruri ce-i scăpau lui Sazed.

Da, își spuse Sazed. *Asta am pierdut. Și trebuie să regăsesc.*

Am ajuns să înțeleg că fiecare putere are trei aspecte. Unul fizic, ce se poate vedea în creația concepută de Năruire și Dăinuire; unul spiritual, în energia nevăzută ce străbate lumea întreagă; *și un aspect cognitiv, în mințile ce controlează acea energie.*

Mai sunt și alte aspecte aici. Mult mai multe decât sunt în stare, până și eu, să înțeleg.

57

Ar trebui să-i omori.

Vin ridică privirea, auzind doi paznici cum trec pe lângă ușa celulei sale. Vocea lui Năruire avea și ceva bun – tendința de a o avertiza când se apropiau alți oameni, chiar dacă îi cerea mereu să-i omoare pe aceștia.

Se întreba, câteodată, dacă nu cumva înnebunise. Până la urmă, vedea și auzea lucruri nemaivăzute și auzite de altcineva. Totuși, dacă ar fi fost smintită, n-ar fi avut nicio cale să-și dea seama. Așa că decisese să accepte ce auzea și să-și vadă de ale

sale.

Uneori, de fapt, se bucura să mai audă vocea lui Năruire. Era singură în celulă. Nu se mișca nimic. Nici măcar soldații nu vorbeau – foarte probabil fiindcă așa le poruncise Yomen. În plus, de fiecare dată când Năruire vorbea, simțea că a mai învățat câte ceva. Învățase, de pildă, că Năruire se putea manifesta în persoană, dar și s-o afecteze de la distanță. Când nu era de fapt prezent în celulă, vorbele sale erau mult mai simple și vagi.

De exemplu, îndemnul său de a ucide străjile. Nu putea asculta de acel îndemn, nu zăvorâtă, cum era, în celulă. Nu era atât un ordin anume cât o încercare de a-i schimba felul de a fi. Asta, iarăși, îi amintea de allomanție, care putea exercita o influență generală asupra simțămintelor cuiva.

Influență generală...

Își dădu, brusc, seama de ceva. Cercetă cu mintea și simți mia de kolosși pe care Elend i-i oferise. Încă se aflau sub controlul ei, de la depărtare, ascultând ordinele generale pe care li le dăduse.

Îi putea folosi cumva? Poate ca să-i transmită lui Elend un mesaj? Să-i pună să atace orașul și s-o elibereze? Amândouă planurile păreau fără șanse de reușită. Dacă i-ar fi trimis la Fadrex n-ar fi făcut decât să-i ucidă, și ar fi intervenit în planurile pe care le avea Elend pentru un eventual atac. Îi putea trimite să-l găsească pe Elend, dar în acest chip ar fi ajuns să fie uciși de străjile taberei, care s-ar fi temut că kolosșii intrau în învolburarea sângelui. Le putea porunci să acționeze, de pildă să atace sau să care ceva, însă nu încercase niciodată ceva atât de delicat precum să ceară unuia să rostească anumite cuvinte.

Încercă să-și alcătuiască în cap cuvintele și să le transmită kolosșilor, însă nu simți venind dinspre ei decât nedumerire. Mai avea de lucru la asta. Și, acum că se gândea la asta, începea să se întrebe dacă trimiterea unui mesaj lui Elend era cel mai nimerit mod de a-i folosi. L-ar fi înștiințat pe Năruire de o unealtă pe care o avea, una pe care, cine știe, n-o observase.

— Văd că a găsit, până la urmă, o celulă pentru tine, auzi o voce zicându-i.

Vin ridică privirea și îl văzu. Tot sub forma lui Reen, Năruire stătea alături de ea în încăperea îngustă. Stătea cu spatele drept, dominând-o aproape binevoitor cu înălțimea. Vin se ridică

în șezut pe priciul ei. Nu s-ar fi gândit că, dintre toate metalele, bronzul avea să-i lipsească cel mai mult. Când Năruire venise „în persoană” s-o viziteze, arderea de bronz o ajutase să-l simtă prin bronzpulsații și o avertizase că era acolo, chiar dacă nu i se înfățișa înaintea ochilor.

— O să recunosc că mă dezamăgești, Vin, spuse Năruire.

Folosea vocea lui Reen, însă îi adăuga ceva… bătrân. Ceva ce lăsa impresia unei înțelepciuni calme. Natura paternă a vocii împreună cu figura lui Reen și cu faptul că știa ce poftă de distrugere mâna această ființă o făceau să se simtă tulburată.

— Ultima dată când ai fost prinsă și pusă la păstrare fără metale, continuă Năruire, n-a trecut o noapte și l-ai și ucis pe Lordul Legiuitor, spulberându-i imperiul. Acum ești închisă de cât timp… de o săptămână?

Vin nu răspunse. *De ce a venit să mă necăjească? Vrea să afle ceva?*

Năruire clătină din cap.

— Mă gândeam, măcar, că o să-l omori pe Yomen.

— De ce te preocupă așa de tare moartea lui? Întrebă Vin. Mi se pare că-i de partea ta.

Năruire clătină din cap, cu mâinile la spate.

— Încă nu înțelegi. *Cu toții* sunteți de partea mea, Vin. Eu te-am creat. Sunteți uneltele mele – toți, până la unul. Zane, Yomen, tu, dragul tău împărat Venture…

— Nu. Zane a fost al tău, iar Yomen se vede limpede că-i prost sfătuit. Însă Elend… el se va lupta cu tine.

— Doar că nu poate, zise Năruire. Asta refuzi tu să pricepi, copila mea. Nu *poți* să te lupți cu mine, pentru că lupta însăși servește scopurilor mele.

— Poate că oamenii răi te ajută, zise Vin. Dar nu și Elend. El e un om bun și nici măcar tu nu poți nega asta.

— Vin, Vin, *de ce* nu vezi? Asta nu are a face cu binele și răul. Moralitatea nu se pune la socoteală. Oamenii buni vor ucide la fel de iute pentru ceea ce vor ca și oamenii răi – doar lucrurile pe care le doresc sunt altele.

Vin rămase tăcută.

Năruire clătină din cap.

— Tot încerc să explic. Procesul acesta în care suntem implicați, sfârșitul tuturor lucrurilor, nu este o *luptă*, ci o simplă atingere a inevitabilului. Poate vreun om să meșterească un

ceas de buzunar care să nu se strice până la urmă? Îți poți imagina un felinar care, până la urmă, n-o să se stingă? Toate lucrurile se sfârșesc. Gândește-te la mine ca la un îngrijitor – cel care are grijă de prăvălie și se asigură că luminile sunt stinse, că totul e curățat, odată ce vine vremea închiderii.

O făcu, preț de o clipă, să se îndoiască. În vorbele lui era ceva adevărat, și văzând cum se schimbase tărâmul în acești ani din urmă – schimbări începute înainte de eliberarea lui Năruire – începea să șovăie.

Însă o stingherea ceva din discuția asta. Dacă ce spunea Năruire era pe deplin adevărat, atunci de ce-i păsa de ea? De ce se tot întorcea să-i vorbească?

— În cazul ăsta, presupun că ai și câștigat, zise încetișor.

— Să câștig? Nu înțelegi? N-aveam nimic de câștigat, copilă. Lucrurile se petrec așa cum le este firea.

— Înțeleg, zise Vin.

— Da, poate că înțelegi. Cred că *se poate* să pricepi.

Îi întoarse spatele și începu să se plimbe dintr-un capăt într-altul al celulei.

— Ești o parte din mine, să știi. Frumoasa distrugătoare. Drept la țintă, eficientă. Dintre toți cei pe care i-am avut în stăpânire în această scurtă mie de ani, mă gândesc că ești singura care ar putea să mă înțeleagă.

Ei, își zise Vin, *se mândrește! De aceea a venit, ca să se asigure că cineva pricepe ce a realizat el!* În ochii lui Năruire se vedea mândria și victoria. Emoții umane, emoții pe care Vin le putea înțelege.

În momentul acela, Năruire încetă să mai fie un *ceva* în mintea ei, devenind în schimb un *el.*

Vin începu să se gândească – pentru întâia oară – că putea găsi o cale de a-l învinge pe Năruire. Era puternic, poate de neînțeles. Dar văzuse umanitate în el, iar umanitatea asta putea fi păcălită, manipulată și înfrântă. Poate că la aceeași concluzie ajunsese și Kelsier, după ce se uitase în ochii Lordului Legiuitor în noaptea aceea când fusese prins. Simțea, în sfârșit, că îl înțelege, că pricepea cum fusese să ducă la capăt ceva atât de îndrăzneț precum înfrângerea Lordului Legiuitor.

Dar Kelsier a avut ani ca să plănuiască, gândi Vin. *Eu... nici nu știu cât mai am de trăit. Nu prea mult, aș zice.* Chiar când își spunea asta, începu încă un cutremur. Pereții se cutremurară,

iar Vin auzi paznicii înjurând pe culoar, unde ceva căzuse și se stricase. Iar Năruire… părea cuprins de o fericire fără margini, cu ochii închiși, gura întredeschisă și chipul străbătut de încântare; clădirea și orașul se zguduiau și huruiau.

Totul, până la urmă, se liniști. Năruire deschise ochii, țintuind-o cu privirea de sus.

— Munca pe care o fac ține de *pasiune,* Vin. Are de-a face cu evenimente în mișcare, are de-a face cu schimbarea! De aceea tu și Elend al tău sunteți atât de importanți pentru mine. Oamenii mânați de pasiune sunt cei care vor distruge – fiindcă pasiunea cuiva nu devine *reală* decât când arată cât de mult e dispus să sacrifice pentru ea. Va ucide? Se va duce la război? Va sfărâma și va azvârli ceea ce are, în numele a ceea ce-i *trebuie?*

Năruire nu simte doar că a reușit ceva, gândi Vin, *ci că a făcut-o trecând peste piedici. În ciuda a ce pretinde, simte că a câștigat – că a învins ceva… dar ce, sau pe cine? Pe noi? Nu puteam fi adversar pentru o forță precum Năruire.*

O voce din trecutul îndepărtat păru să-i șoptească.

Care este prima regulă a allomanției? Vin?

Consecința. Acțiune și reacțiune. Dacă Năruire avea puterea de a distruge, atunci mai exista ceva ce i se opunea. Năruire avea un opus, un adversar sau avusese cândva.

— Ce i-ai făcut lui? Întrebă Vin.

Năruire șovăi, se încruntă și se întoarse cu fața spre ea.

— Opusului tău. Celui care te-au oprit cândva să distrugi lumea.

Năruire tăcu vreme lungă. Apoi zâmbi, și în zâmbetul său Vin văzu ceva care-i dădu fiori. Siguranța îndreptățirii sale. Vin *era* o parte a lui. Îl înțelegea.

— Dăinuire a murit, zise Năruire.

— L-ai ucis?

Năruire ridică din umeri.

— Da și nu. Și-a rupt din el pentru a făuri o cușcă. Deși zbaterile agoniei sale au durat câteva mii de ani, acum, în cele din urmă, s-a dus. Iar târgul nostru își arată roadele.

Dăinuire, își zise Vin, și ceva se întregi în înțelegerea ei. *Opusul lui Năruire. O forță ca asta nu și-ar fi putut* distruge *dușmanul, fiindcă ar însemna opusul distrugerii. Însă întemnițarea, asta i-ar fi stat în puteri.*

Întemnițare care s-a sfârșit când am renunțat la putere, la

Fântână.

— Așa că vezi de ce e inevitabil, zise cu blândețe Năruire.

— N-o puteai crea tu singur așa e? Întrebă Vin. Lumea, viața. Nu poți crea, ci doar distruge.

— Nici el nu putea să creeze. Doar să păstreze. Dăinuirea nu este creație.

— Așa că ați lucrat amândoi.

— Amândoi, cu un legământ, zise Năruire. Legământul meu a fost să lucrez cu el ca să vă creez pe voi – viață care gândește, viață care iubește.

— Iar legământul său? Întrebă Vin, temându-se că știe deja răspunsul.

— A promis că în cele din urmă îmi va da voie să vă distrug, zise cu voce calmă Năruire. Și am venit să cer ce mi s-a făgăduit. Singurul rost în a crea ceva este să-l privești cum moare. Ca o poveste care trebuie să ajungă la un punct culminant, ce am făcut n-ar fi deplin fără venirea sfârșitului.

Nu poate fi adevărat, își zise Vin. *Dăinuire, dacă chiar reprezintă o putere din univers, atunci n-avea cum să fie distrus cu adevărat, nu?*

— Știu ce gândești, zise Năruire. Nu poți aduce puterea lui Dăinuire de partea ta. A murit. Nu m-a putut ucide, vezi tu. A reușit doar să mă țină prizonier.

Da, am priceput deja asta. Chiar nu-mi poți citi gândurile, așadar?

Năruire continuă.

— A fost un act ticălos, trebuie s-o spun. Dăinuire a încercat să se sustragă înțelegerii noastre. De ce să nu numesc asta o faptă rea? E cum am spus mai devreme – răul și binele au prea puțin de-a face cu năruirea și dăinuirea. Un om rău va apăra ce-și dorește, la fel ca un om bun.

Însă ceva îl oprește pe Năruire să distrugă lumea chiar acum, își zise Vin. *Cu toate vorbele lui despre povești și sfârșituri, nu e el o forță care să aștepte momentul „potrivit". Mai e ceva la mijloc, ceva ce nu înțeleg încă.*

Ce îl reține?

— Am venit la tine, zise Năruire, fiindcă vreau ca tu, măcar, să privești cu luare-aminte. Să știi, căci a sosit.

Vin ciuli urechile.

— Ce? Sfârșitul?

Năruire făcu din cap că da.

— Cât mai este?

— Zile, spuse Năruire. Nu săptămâni.

Vin simți un fior rece, fiindcă își dăduse seama de ceva. Venise la ea, dezvăluindu-se într-un târziu, fiindcă era prinsă. Credea că nu mai există șanse pentru omenire. Se socotea victorios.

Ceea ce înseamnă că există o cale de a-l înfrânge, își zise cu îndârjire*. Și are de-a face cu mine. Dar nu pot de aici, altminteri n-ar fi venit să se laude.*

Asta însemna că trebuia să se elibereze. Și iute.

Odată ce începi să pricepi lucrurile astea, înțelegi cum de a ajuns Năruire prizonier deși mintea lui Dăinuire nu mai era, fiindcă fusese consumată pentru făurirea închisorii. Deși conștiința lui Dăinuire era în mare parte distrusă, spiritul și trupul său aveau încă putere deplină. Și ca forță opusă lui Năruire, încă îl puteau opri pe acesta să distrugă. Ori, măcar, să distrugă prea repede. Odată ce mintea i-a fost „eliberată” din închisoare, distrugerea s-a accelerat îndată.

58

— Apăsați acolo cât puteți de tare, zise Sazed arătând spre mânerul de lemn. Contragreutățile vor cădea, făcând să alunece toate cele patru porți de blocare și să se înalțe un puhoi de apă din grotă. Vă avertizez totuși că explozia de apă de deasupra va fi de-a dreptul spectaculoasă. Ar trebui să putem umple canalele orașului în câteva ore doar și bănuiesc că o parte din zona nordică va fi inundată.

— Până la un nivel periculos? Întrebă Fantomă.

— Nu cred. Apa va izbucni prin conducte în spațiile dintre clădirile de deasupra. Am cercetat echipamentul de acolo și pare sigur. Apa *ar trebui* să curgă direct în canale, și de acolo spre ieșirea din oraș. Oricum, n-aș vrea să fiu pe vreo stradă-albie când vin apele. Curentul va fi destul de rapid.

— Am avut grijă de asta, zise Fantomă. Durn o să pună niște oameni să anunțe lumea, să se țină deoparte.

Sazed încuviință. Fantomă nu se putea ori să nu se simtă impresionat. Construcția complicată din lemn, angrenaje și funii arăta ca și cum fusese construită în luni întregi, nu în câteva săptămâni doar. Împletituri mari, pline cu piatră, contrabalansau cele patru porți, ce stăteau ridicate, gata să coboare și să

stăvilească râul.

— E uimitor, Saze, spuse Fantomă. Cu un semn atât de spectaculos cum este reapariția apelor, poporul ne va asculta *cu siguranță* pe noi, și nu pe Cetățean.

Oamenii lui Boare și cei ai lui Durn munciseră din greu în ultimele săptămâni, șoptindu-le tuturor să aștepte o minune făcută de Supraviețuitorul Flăcărilor. Ceva ieșit din comun, care avea să dovedească, odată pentru totdeauna, cine era adevăratul stăpân al orașului.

— Atât am putut face, zise Sazed cu o înclinare plină de modestie a capului. Închizătorile nu vor fi ermetice, desigur. Dar ar trebui să nu conteze prea mult.

— Oameni buni, zise Fantomă întorcându-se spre patru dintre soldații lui Goradel. Înțelegeți ce veți avea de făcut?

— Da, să trăiți, zise soldatul cel mai mare în grad. Așteptăm un trimis, apoi apăsăm pe mânerul ăsta.

— Dacă nu vine niciun trimis, trageți de mâner la căderea nopții.

— Și, completă Sazed ridicând un deget, nu uitați să răsuciți mecanismul de închidere din cealaltă încăpere, care să oprească evacuarea *completă* a apei din acest compartiment. Altfel, lacul se va goli cu totul în cele din urmă. Mai bine să rămână un rezervor plin, în caz de nevoie.

— Da, să trăiți, încuviință soldatul.

Fantomă se întoarse și privi în lungul grotei. Soldații trebăluiau de zor, pregătindu-se. De cei mai mulți dintre ei avea să aibă nevoie pentru activitățile de peste noapte. Păreau dornici de acțiune – petrecuseră prea mult timp înghesuiți în grotă și în clădirea de deasupra. Dintr-o parte, Beldre privea cu interes mecanismul lui Sazed. Fantomă se desprinse de grupul soldaților și se apropie de ea cu pas iute.

— Chiar o vei face? Spuse fata. Vei readuce apa pe canale?

Fantomă încuviință din cap.

— Mi-am mai imaginat câteodată cum ar fi să se întoarcă apele, zise ea. Orașul n-ar mai părea așa de pustiu – ar deveni important, cum se întâmpla în primele zile ale Ultimului Imperiu. Ce canale frumoase erau pe atunci. Gata cu găurile urâte din pământ.

— Va fi o priveliște minunată, zâmbi Fantomă.

Beldre însă clătină din cap.

— Mă… uimește că poți fi, în același timp, doi oameni atât de diferiți. Cum poate un om care vrea să facă ceva atât de frumos pentru orașul meu să plănuiască, în același timp, un asemenea dezastru?

— Beldre, nu plănuiesc să-ți distrug orașul.

— Doar conducerea sa.

— Fac ce trebuie făcut.

— Bărbații rostesc vorbele astea cu ușurință, zise Beldre. Și totuși fiecare pare să aibă altă părere despre ce „trebuie” făcut.

— Fratele tău a avut ocazia.

Beldre își coborî privirea. Încă avea la ea scrisoarea primită mai devreme, în acea zi – un răspuns de la Quellion. Rugămințile lui Beldre fuseseră făcute din inimă, însă Cetățeanul răspunsese cu insulte, sugerând că fusese silită să scrie acele vorbe fiindcă era prizonieră.

Nu mi-e teamă de un uzurpator, scria pe foaie. *Mă apără însuși Supraviețuitorul. Nu vei avea acest oraș, tirane.*

Beldre ridică ochii spre el.

— N-o fă, șopti. Mai dă-i timp, rogu-te.

Fantomă șovăi.

— Nu mai este timp, îi șopti Kelsier. Fă ce trebuie să faci.

— Îmi pare rău, zise Fantomă începând să se depărteze de ea. Stai cu soldații – las patru oameni să te păzească. Nu ca să nu fugi, deși te vor opri dacă încerci. Vreau să rămâi aici, înăuntru. Nu pot promite că afară, pe străzi, vei fi în siguranță.

O auzi suspinând încetișor în spatele lui. O lăsă acolo și se duse către grupul de soldați care se aduna. Unul îi aduse bastoanele de duel și mantia zdrențuită. Goradel se așeză în fruntea soldaților, arătând mândru.

— Suntem gata, stăpâne.

Boare apăru alături de el, clătinând din cap, bătând cu bastonul de duel în pământ. Oftă.

— Eh, hai că o pornim din nou…

Ocazia așteptată era un discurs pe care Quellion îl tot anunța de ceva vreme. Oprise execuțiile în ultimul timp, de parcă și-ar fi dat în sfârșit seama că omorurile contribuiau la instabilitatea cârmuirii sale. Intenționa, se pare, să încline iarăși către bunăvoință, așa că organiza adunări unde punea accent pe lucrurile minunate pe care le făcea pentru oraș.

Fantomă porni singur, mai înaintea lui Boare, Alirianne și

Sazed, care stăteau de vorbă în spatele lui. Îl urmau și câțiva dintre soldații lui Goradel, îmbrăcați în haine obișnuite de târgoveți din Urteau. Fantomă îi împărțise, trimițându-i pe diferite drumuri. Încă nu se întunecase – soarele ce scăpăta i se părea strălucitor lui Fantomă, forțându-l să poarte ochelarii și bandajul. Lui Quellion îi plăcea să-și țină discursurile pe înserat, pentru ca, pe parcursul lor, să apară și cețurile. Îi plăcea să sublinieze această legătură cu Supraviețuitorul.

O siluetă ieși de pe o uliță șchiopătând și se apropie de Fantomă. Durn mergea gheboșat, purtând o mantie care-i umbrea chipul. Fantomă respecta insistența schilodului de a părăsi siguranța Surpăturilor ca să se ocupe el însuși de corvezi. Poate că așa și ajunsese căpetenia fărădelegii din oraș.

— Lumea se adună, cum era de așteptat, zise Durn tușind ușor. Unii dintre soldații tăi au și ajuns.

Fantomă dădu din cap.

— Lucrurile sunt cam… tulburi prin oraș, zise celălalt. Mă îngrijorează asta. Părți pe care nu le controlez au început deja să jefuiască unele conace interzise ale nobililor. Oamenii mei sunt ocupați încercând să scoată lumea de pe străzile-albii.

— Va fi bine, zise Fantomă. Mare parte din populație o să vină la discurs.

Durn tăcu o clipă.

— Umblă zvonul că Quellion se va folosi de ocazia asta pentru a te denunța, apoi va porunci un atac asupra clădirii Cultului, unde stai.

— Atunci e bine că n-o să fim acolo, zise Fantomă. N-ar fi trebuit să-și retragă soldații, chiar dacă *avea* nevoie de ei ca să mențină ordinea prin oraș.

Durn încuviință.

— Ce-i? Zise Fantomă.

— Sper să te descurci cu toate astea, flăcău. Odată ce noaptea se sfârșește, orașul va fi al tău. Să te porți cu el mai bine decât a făcut-o Quellion.

— Așa voi face.

— Oamenii mei vor crea o tulburare pentru tine, în adunare. Rămâi cu bine.

Durn o apucă pe următoarea uliță la stânga și dispăru în josul unui canal.

Norodul se strângea deja. Fantomă își ridică gluga mantiei,

ascunzându-și ochii, și începu să-și croiască drum prin mulțime. Îi lăsă iute în urmă pe Sazed și pe ceilalți, dând din coate ca să ajungă aproape de un podium din piața orașului vechi – locul ales de Quellion ca să-și țină discursul. Oamenii săi înălțaseră o tribună de lemn, de pe care Cetățeanul se putea adresa mulțimii. Discursul începuse deja. Fantomă se opri la distanță mică de niște străjeri. Mulți soldați de-ai lui Quellion înconjurau tribuna, privindu-i cu ochi cercetători pe oamenii adunați.

Trecură câteva minute, pe care Fantomă le petrecu ascultând răsunetul vocii lui Quellion, fără a da atenție vorbelor. Cenușa cădea, așezându-se peste mulțime. Prin aer începeau să se răsucească cețurile.

Ascultă, cu urechi cum nu mai avea niciun alt om. Folosi ciudata abilitate Allomantă de a filtra și ignora – auzind, prin pălăvrăgeală, șoapte, foieli și tuse, la fel cum reușea să și vadă prin cețurile tot mai opace. Auzea orașul. Țipetele din depărtare.

Începea.

— Prea repede! Șopti o voce, un cerșetor care se apropiase de Fantomă. Durn îți trimite vorbă. Revolte pe străzi, unele pe care nu le-a început el! Nu le poate controla. Stăpâne, orașul a început să ardă!

— A mai fost o noapte întocmai ca asta, șopti o altă voce, vocea lui Kelsier. O noapte de glorie. Când am cucerit orașul Luthadel și l-am făcut al meu.

În spate, mulțimea începea să forfotească; oamenii lui Durn își făceau datoria. Unii dintre străjerii lui Quellion porniră într-acolo, ca să liniștească începutul de răscoală. Cetățeanul își striga mai departe acuzațiile. Fantomă își auzi numele rostit de Quellion, însă contextul era doar vuiet.

Își lăsă capul pe spate și se uită la cer. Cenușa cădea spre el, de parcă ar fi străbătut-o, înălțat în văzduh. Ca un Născut-din-Ceață.

Gluga îi căzu. Oamenii de lângă el începură să șușotească, uimiți.

În depărtare se auzi un orologiu. Soldații lui Goradel se năpustiră spre podium. În jurul său, Fantomă simți cum se înalţă o licărire. Focurile răzvrătirii, arzând prin oraș. Ca în noaptea în care-l dăduseră jos pe Lordul Legiuitor. Făcliile revoluției. Apoi mulțimea îl așezase pe Elend pe tron.

De data asta, pe Fantomă aveau să-l suie acolo.

Gata cu slăbiciunile, își zise. *N-o să mai fiu niciodată slab.*

Ultimul dintre soldații lui Quellion dădu fuga, intrând în luptă cu oamenii lui Goradel. Mulțimea se feri de încleștare, dar nu fugi nimeni. Fuseseră pregătiți bine pentru noaptea asta. Mulți aveau să aștepte semnele minunate promise de Fantomă și Durn – semne desvăluite cu doar câteva ore înainte, pentru a reduce riscul ca iscoadele lui Quellion să afle planul lui Fantomă. Un miracol în canale și dovada că Quellion era Allomant.

Dacă Cetățeanul – sau măcar una dintre gărzile lui de pe tribună – azvârlea cu bănuți sau folosea allomanția ca să se ridice în aer, oamenii aveau să vadă. Și să știe că fuseseră înșelați. Iar acesta era sfârșitul. Mulțimea se dădu deoparte din calea soldaților ce blestemau, iar retragerea îl lăsă singur pe Fantomă. Vocea lui Quellion se stinse în cele din urmă. Câțiva soldați dădură fuga să-l scoată de pe podium.

Ochii lui Quellion îl descoperiră pe Fantomă. Abia atunci frica li se citi pe față.

Fantomă sări. Oţel-împingerea nu-i mai ieșea, însă picioarele sale aveau puterea fludorului incendiat. Se ridică, ajungând cu ușurință dincolo de marginea înălțată a tribunei, și ateriză pe ea, ghemuit. Scoase un baston de duel și se năpusti spre Cetățean.

În spatele său, mulțimea începea să strige. Fantomă își auzi numele, Supraviețuitorul Flăcărilor. Supraviețuitor. Nu voia doar să-l ucidă pe Quellion, ci să-l și distrugă. Să-i submineze conducerea, cum sugerase Boare. În clipa aceea, Domolitorul și Alirianne manipulau probabil mulțimea, oprindu-i să fugă înfricoșați. Ținându-i acolo.

Ca să privească spectacolul pe care era pe cale să-l ofere Fantomă.

Gardienii de lângă Quellion îl văzură prea târziu. Îl doborî cu ușurință pe primul, zdrobindu-i capul prin coif. Quellion țipă, cerând întăriri.

Fantomă lovi un alt bărbat, însă ținta să i se feri din cale, nefiresc de iute. Fantomă se trase la o parte, cât pe ce să fie lovit el însuși, iar arma celuilalt îi zgârie obrazul. Era un Allomant – un arzător de fludor. O matahală care nu avea sabie, ci o măciucă cu muchii de obsidian.

Fludorul nu-i destul de spectaculos, își zise Fantomă. Oamenii n-or să-și dea seama dacă cineva lovește prea iute sau rezistă

prea mult. Trebuie să-l fac pe Quellion să azvârle monede.

Brutalul dădu înapoi, observând pesemne și el viteza lui Fantomă. Ţinu arma ridicată, precaut, însă nu atacă. N-avea decât să zăbovească, trăgând de timp, în vreme ce tovarășii săi îl luau de-acolo pe Quellion. Brutalul n-avea să fie ușor de învins – era mai priceput în luptă decât Fantomă, ba chiar și mai puternic.

— Familia ta e liberă, minți Fantomă, cu voce scăzută. I-am salvat mai înainte. Ajută-ne să-l prindem pe Quellion – nu te mai are la mână cu nimic.

Brutalul se opri, coborându-și arma.

— Omoară-l! Ţipă Kelsier.

Nu fusese și planul lui Fantomă, însă răspunse îndemnului. Se feri, ocolindu-l pe Brutal printr-o latură. Bărbatul se răsuci, uimit, și când făcu asta Fantomă îl izbi rapid în creștet. Bastonul lui Fantomă se frânse. Brutalul căzu la pământ, iar Fantomă înșfăcă arma celui căzut, măciuca îmbrăcată în obsidian.

Quellion era la marginea podiumului. Fantomă săltă peste platforma de lemn. Putea folosi allomanția, fiindcă nu el predicase împotriva ei. Doar ipocritul de Quellion trebuie să se teamă de a-și folosi puterile.

Fantomă doborî gărzile rămase – sfâșiind carnea cu marginile zimțate ale măciucii. Soldații căzură, iar Quellion se răsuci către el.

— Nu mă tem de tine! Zise cu voce tremurătoare Quellion. Sunt apărat!

— Omoară-l, zise Kelsier apărând pe podium, la mică distanță.

De obicei Supraviețuitorul doar îi vorbea în minte; nu mai apăruse așa din ziua când fusese incendiată clădirea. Însemna că se petreceau lucruri de căpătâi.

Fantomă îl apucă pe Quellion de reverele cămășii, trăgându-l spre el. Ridică arma, cu sângele picurându-i pe mână din muchiile de piatră.

— *Nu!*

Fantomă încremeni auzind vocea aceea, apoi se uită într-o parte. *Ea* era acolo, croindu-și drum cu coatele prin mulțime, apropiindu-se de spațiul deschis de dinaintea platformei.

— *Beldre?* Făcu el. Cum ai ieșit din grotă?

Dar, desigur, ea nu-l putu auzi. Doar auzul supranatural al lui Fantomă îi îngăduise să deslușească vocea ei prin vuietul fricii și

bătăliei. Îi întâlni privirea și o văzu, mai degrabă decât o auzi, îngânând cuvintele.

Te rog. Ai promis.

— Omoară-l.

Quellion alese acel moment pentru a încerca să se smulgă din strânsoare. Fantomă se întoarse spre el, îl smuci iarăși – mai tare de această dată, aproape rupându-i cămașa, și-l trânti pe platforma de lemn. Quellion țipă de durere, iar Fantomă înălță arma aceea primitivă, ținând-o cu amândouă mâinile.

Ceva scânteie în lumina focurilor. Fantomă abia dacă simți impactul, deși îl făcuse să se clatine. Se poticni, se uită în jos și văzu sânge. Ceva îi străpunsese pielea brațului stâng și a umărului. Nu o săgeată, deși așa se mișcase. Brațul îi căzu, și cu toate că nu simțea durere, parcă mușchii nu i se încordau cum trebuie.

Ceva m-a lovit. O... monedă.

Se întoarse într-acolo. În fața mulțimii stătea Beldre, plângând, cu mâna ridicată spre el.

Era acolo în ziua când am fost prins, își zise amorțit Fantomă, *lângă fratele ei. O ține mereu pe lângă el. Ca s-o protejeze, așa am crezut noi.*

Sau e invers?

Fantomă se îndreptă de șale, în vreme ce Quellion scâncea înaintea lui. Brațul lui Fantomă picura sânge de unde fusese lovit de moneda lui Beldre, însă nu băgă asta în seamă și o privi lung.

— Ai fost mereu Allomanta, șopti. Nu fratele tău.

Și atunci, ca ațâțată de Boare, mulțimea porni să țipe:

— Sora Cetățeanului e Allomantă!

— Ipocritul!

— Mincinosul!

— Mi-a omorât unchiul, dar pe sora lui a lăsat-o în viață!

Beldre țipă, în vreme ce mulțimea, pregătită și asmuțită atent, vedea dovada pe care le-o promisese Fantomă. Nu așa cum sperase el, dar mașinăria se declanșase acum și nu mai putea fi oprită. Lumea se strânse în jurul lui Beldre, începând să o îmbrâncească. Fantomă păși către ea, ridicând brațul rănit. Atunci peste el se lăsă o umbră.

— A plănuit de la bun început să te trădeze, Fantomă, zise Kelsier.

Fantomă se întoarse și-l privi pe Supraviețuitor. Stătea înalt și mândru, ca în ziua când îl înfruntase le Lordul Legiuitor.

— Ai tot așteptat un asasin, zise Kelsier, dar nu ți-ai dat seama că Quellion trimisese deja unul. Pe sora lui. Nu ți s-a părut ciudat că a lăsat-o să plece și să intre în tabăra dușmanului? Problema e că a fost crescută în puf. Nu-i obișnuită să ucidă. N-a fost niciodată. Nu ai fost cu adevărat în primejdie din pricina ei.

Mulțimea se agită, iar Fantomă se răsuci spre norod, îngrijorat din cauza lui Beldre. Dar se liniști când își dădu seama că oamenii nu făceau decât s-o împingă spre tribună.

— Supraviețuitorule! Scanda mulțimea. Supraviețuitorul Flăcărilor!

— Rege!

O aduseră înaintea sa pe Beldre, împingând-o pe platformă. Rochia ei stacojie era sfâșiată, chipul învinețit, părul castaniu o încâlceală. Într-o parte, Quellion gemu. Fantomă părea să-și fi rupt mâna fără a-și da seama.

Păși ca s-o ajute pe Beldre. Sângera din niște răni mici, dar era vie. Și plângea.

— Era garda lui de corp, zise Kelsier înaintând spre Beldre. De aceea era cu el mereu. Quellion nu-i Allomant. Nici n-a fost vreodată.

Fantomă îngenunche lângă fată, aplecându-se peste trupul ei învinețit.

— Acum trebuie s-o omori, zise Kelsier.

Fantomă ridică privirea; de pe obraz, unde fusese atins de măciuca Brutalului, îi curgea sânge. Și de pe frunte îi picura sânge.

— *Cum?*

— Vrei putere, Fantomă? Zise Kelsier înaintând spre el. Vrei să fii un Allomant mai bun? Ehei, păi puterea trebuie să vină de undeva. Nu e niciodată pe degeaba. Femeia asta e o Monedazvârlitoare. Omoar-o și poți avea puterea ei. Ți-o voi da.

Fantomă își coborî privirea asupra femeii ce plângea. Se simțea ireal, ca și cum n-ar fi fost cu adevărat acolo. Respira greu, gâfâind, tremurând în ciuda fludorului. Lumea îi scanda numele. Quellion bolborosea ceva. Beldre continua să plângă.

Fantomă întinse mâna însângerată și-și smulse legătura de pe ochi, lăsând să-i cadă ochelarii. Se ridică în picioare, împleticindu-se, și se uită înspre oraș.

Îl văzu arzând.

Vuietele răzvrătirii răsunau pe străzi. În zece locuri diferite ardeau pălălăi, luminând cețurile, aruncând o pâclă drăcească peste oraș. Nu mai erau flăcările rebeliunii. Erau focurile distrugerii.

— E greșit… șopti Fantomă.

— Vei avea acest oraș, Fantomă, zise Kelsier. Vei avea ce ți-ai dorit mereu! Vei fi ca Elend și ca Vin. Mai bun decât ei! Vei avea titlurile lui Elend și puterea lui Vin! Vei fi asemenea unui zeu!

Fantomă întoarse spatele orașului în flăcări, fiindcă altceva îi atrase atenția. Quellion întindea mâna, întindea mâna spre…

Spre Kelsier.

— Te rog, șopti Quellion.

Era ca și cum îl putea *vedea* pe Supraviețuitor.

— Stăpâne Kelsier, de ce m-ai părăsit?

— Ți-am dat fludor, Fantomă, zise mânios Kelsier, fără să se uite la Quellion. Mă alungi acum? Trebuie să desprinzi unul dintre piroanele de oțel care țin acest podium. Trebuie s-o iei pe fata asta și să i-l apeși în piept. Ucide-o cu pironul, apoi vâră-l în trupul tău. E singura cale!

Ucide-o cu pironul… gândi Fantomă, simțindu-se amorțit. *Toate astea au început în ziua când am fost cât pe ce să mor. Mă luptam cu un Brutal în piață; l-am folosit ca scut. Însă… celălalt soldat a lovit totuși și și-a vârât sabia prin amicul lui ajungând până la mine.*

Fantomă se depărtă de Beldre, clătinându-se, și îngenunche lângă Quellion. Bărbatul țipă când Fantomă îl sili să se lipească de scânduri.

— Așa, zise Kelsier. Omoară-l pe el primul.

Însă Fantomă nu-l asculta. Sfâșie cămașa lui Quellion și se uită la umeri și la piept. Nu văzu nimic neobișnuit. Însă partea de sus a brațului Cetățeanului era străpunsă de o bucățică de metal. Părea să fie bronz. Cu mână tremurătoare, Fantomă scoase bucata de metal. Quellion urlă.

Dar la fel făcu și Kelsier.

Fantomă se răsuci, cu bucata însângerată de bronz în mână. Kelsier turba de furie și, cu degetele ca niște gheare, pășea spre el.

— Ce ești *tu?* Întrebă Fantomă.

Lucrul acela răcni, însă Fantomă nu-l băgă în seamă, ci se uită

la propriul său piept. Își rupse cămașa, lăsând la vedere rana aproape vindecată din umăr. O bucățică lucitoare de metal încă licărea acolo, vârful unei săbii. Sabia ce trecuse printr-un Allomant – ucigându-l – apoi pătrunsese în trupul său. Kelsier îi zisese să lase acolo așchia. Ca simbol al încercărilor prin care trecuse Fantomă.

Vârful așchiei îi ieșea prin piele. Cum de uitase? Cum de trecuse cu vederea o bucată mare, totuși, de metal din corpul său? Fantomă întinse mâna și o apucă.

— Nu, zise Kelsier. Fantomă, vrei să te faci iarăși normal? Vrei să fii din nou nefolositor? O să rămâi fără fludor, o să fii iarăși slab, ca atunci când ți-ai lăsat unchiul să moară.

Fantomă șovăia.

Nu, își zise. *Ceva e de rău. Trebuia să-l dau în vileag pe Quellion, să-l facă să folosească allomanția, dar în loc de asta am atacat. Voiam să omor. Am uitat de planuri și pregătiri. Am adus distrugerea asupra acestui oraș.*

Nu e drept!

Scoase din cizmă pumnalul de sticlă. Kelsier îi urla oribil în ureche, însă Fantomă își despică, oricum, carnea de pe piept. Băgă înăuntru degetele întărite de fludor și apucă așchia de oțel ce rămăsese încrustată acolo.

Apoi trase de bucățica de metal și-o scoase, azvârlind-o peste podium, țipând de durere. Kelsier se făcu îndată nevăzut. La fel ca și puterea lui Fantomă de a arde fludor.

Toate se prăvăliră deodată peste el – osteneala silințelor sale în Urteau, rănile pe care nu le băgase în seamă. Brusca explozie de lumină, sunet, miros și senzația că fludorul îl ajutase să le reziste. Îl copleșiră toate, zdrobindu-l. Se prăbuși pe platformă.

Gemu, fără să mai fie în stare să mai gândească. Putea, acum să lase întunecimea să-l ia...

Orașul ei arde...

Întunecime...

Vor muri cu miile în flăcări.

Cețurile îi mângâiau obrajii. În această învălmășeală fără noimă, Fantomă își potolise arderea de cositor, rămânând fără simțire, cuprins de o amorțeală călduță. Era mai bine așa.

Vrei să fii precum Kelsier? Cu adevărat ca el? Atunci luptă când ești la pământ!

— Lord Fantomă!

Vocea era slabă.

Supraviețuiește!

Cu un țipăt de durere, Fantomă incendie cositor. Cum făcea întotdeauna, metalul îi aduse un val de senzații – cu miile, buimăcindu-l pe loc. Durere. Simțire. Auz. Sunete, mirosuri, lumini.

Și luciditate.

Fantomă se sili să se ridice în genunchi, tușind. Pe braț încă i se prelingea sânge. Ridică privirea. Sazed alerga spre platformă.

— Lord Fantomă! Spuse Sazed gâfâind. Lord Boare încearcă să potolească revoltele, dar am împins orașul acesta prea departe, cred! Oamenii, în furia lor, îl vor distruge.

— Flăcările, spuse răgușit Fantomă. Trebuie să stingem focurile. Orașul e prea uscat, are prea mult lemn. Va arde, cu toți cei din el.

Sazed avea o expresie gravă.

— Nu e cu putință. Trebuie să plecăm! Revolta ne va distruge.

Fantomă aruncă o privire într-o parte. Beldre îngenunchease lângă fratele ei. Îi pansase rana și-i înjghebase o legătură pentru braț. Quellion se uită înspre Fantomă, arătând buimac. Ca și cum tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis.

Fantomă se ridică, cu greutate, în picioare.

— Nu vom abandona orașul, Sazed.

— Dar…

— *Nu!* Din Luthadel am fugit și l-am lăsat pe Ciomege să moară. Nu voi fugi iar! Putem opri flăcările. Avem nevoie doar de apă.

Sazed tăcu.

— Apă, zise Beldre, ridicându-se.

— Canalele se vor umple curând, zise Fantomă. Putem organiza echipe de luptă cu focul – să folosim puhoiul pentru a opri flăcările.

Beldre își plecă privirea.

— Nu va fi niciun puhoi, Fantomă. Paznicii pe care i-ai lăsat… i-am atacat cu monede.

Fantomă simți un fior.

— Au murit?

Ea clătină din cap, cu părul în dezordine și fața zgâriată.

— Nu știu, zise încetișor. N-am stat să mă uit.

— Apa nu a venit încă, spuse Sazed. Ar fi trebuit… să-i dea

drumul până acum.

— Atunci o vom aduce! Strigă Fantomă.

Se răsuci spre Quellion, apoi se poticni, amețit.

— Tu! Zise arătând spre Cetățean. Vrei să fii rege în orașul ăsta? Atunci condu-ți oamenii. Ia-i în stăpânire și pregătește-i să stingă focurile.

— Nu pot, zise Quellion. Mă vor omorî pentru ce am făcut.

Fantomă șchiopăta amețit. Se sprijini de-o grindă și-și luă capul în mâini. Beldre făcu un pas spre el.

Fantomă ridică privirea și întâlni ochii lui Quellion. Flăcările erau atât de strălucitoare încât cositorul făcea lucrurile greu de deslușit. Însă nu îndrăznea să oprească metalul – doar puterea zgomotului, a văpăii și a durerii îl ținea conștient.

— Te vei *duce*, zise Fantomă. Nu-mi pasă dacă te rup în bucăți, Quellion. Vei încerca să salvezi orașul. Dacă nu, te omor cu mâna mea. *Ai înțeles?*

Cetățeanul încremeni, apoi încuviință.

— Sazed, continuă el, du-l la Boare și Alirianne. Eu mă duc la tainiță. O să aduc apele pe canale, într-un fel sau altul. Pune-l pe Boare și pe ceilalți să alcătuiască brigăzi de pompieri, să potolească flăcările îndată ce vom avea apă.

Sazed încuviință.

— E un plan bun. Dar Goradel îl va conduce pe Cetățean. Eu vin cu tine.

Fantomă încuviință, trudit. Apoi, în vreme ce Sazed se ducea să-l înștiințeze pe căpitanul gărzii – care stabilise, se părea, un perimetru defensiv în jurul pieței – se dădu jos de pe platformă și o porni, aproape târâș, spre grotă.

Observă, iute, că cineva îl ajungea din urmă. Apoi, după câteva clipe, persoana îl depăși și continuă să alerge. O parte a minţii sale știu că era bine că Sazed decisese să vină – terrisianul creease mecanismul ce avea să aducă apa în oraș. Avea să tragă mânerul. Nu era nevoie de Fantomă.

Mișcă-te.

O făcu, ca și cum fiecare pas ar fi fost o ispășire pentru ce făcuse orașului. După puțin timp, își dădu seama că cineva îi stătea alături, legându-i un bandaj la braț.

Clipi.

— Beldre?

— Te-am trădat, zise ea coborându-și privirea. Dar n-am avut

încotro. Nu te puteam lăsa să-l omori. Eu…

— Ai făcut bine. Ceva… ceva a fost acolo Beldre. Îl stăpânea pe fratele tău. Cât pe ce să mă stăpânească și pe mine. Nu știu. Trebuie să mergem, totuși. Grota e aproape. Doar să urcăm pe aici.

Îl sprijini și porniră mai departe. Fantomă simți mirosul de fum încă dinainte să ajungă. Văzu lumina și simți căldura. Se suiră pe marginea canalului, mai mult târându-se, fiindcă și ea era aproape la fel de sleită ca el. Însă Fantomă știa deja ce avea să găsească acolo.

Clădirea Cultului ardea, ca mare parte din oraș. În fața ei stătea Sazed, cu mâinile peste ochi, Pentru simțurile exagerat de ascuțite ale lui Fantomă, strălucirea văpăilor era atât de puternică încât fu silit să-și ferească privirea. Căldura îl făcea să se simtă ca și cum s-ar fi aflat la doar o palmă distanță de soare.

Sazed încercă să se apropie de clădire, dar fu silit să se retragă. Se întoarse spre Fantomă, ferindu-și fața cu mâna.

— E prea fierbinte! Trebuie să găsim niște apă sau nisip. Să stingem focul înainte să coborâm.

— Prea târziu… șopti Fantomă. Va dura prea mult.

Beldre se întoarse și se uită lung la oraș. Pentru ochii lui Fantomă, fumul părea să se întindă și să se înalțe pe tot cerul strălucitor, contopindu-se parcă cu cenușa ce cădea.

Își încleștă fălcile și păși poticnit înainte, spre foc.

— Fantomă! Strigă ea. Dar n-avea de ce să-și facă griji. Flăcările erau prea fierbinți. Durerea era atât de intensă, încât fu nevoit să se retragă chiar înainte de a străbate jumătate din distanță. Se dădu deoparte, clătinându-se, alăturându-se lui Beldre și lui Sazed, icnind ușor, clipind cu ochii în lacrimi.

— N-am reușit, șopti Fantomă.

— La fel ca noi, spuse Sazed. A mea este vina. Împăratul m-a pus la conducere.

— Ar fi trebuit să aducem liniște în oraș. Nu distrugere, zise Fantomă. Ar trebui să pot opri focurile. Dar mă doare prea tare.

Sazed clătină din cap.

— Ah, Lord Fantomă. Nu ești zeu, să poruncești focului după cum ți-e voia. Ești doar un om, ca noi, ceilalți… Suntem cu toții doar… oameni.

Fantomă îi lăsă să-l tragă de-acolo. Sazed avea dreptate,

desigur. Era doar un om. Doar Fantomă. Kelsier își alesese cu grijă tovarășii. Le lăsase un mesaj când murise. Îi enumerase pe ceilalți – Vin, Boare, Dockson, Ciomege și Ham. Vorbise despre ei, despre motivele pentru care îi alesese.

Dar nu și despre Fantomă. El era singurul care nu se potrivea.

Ți-am dat numele, Fantomă. Mi-ai fost prieten. Nu-i destul?

Fantomă înlemni, obligându-i pe ceilalți să se oprească. Sazed și Beldre îl priviră. Fantomă se uită lung în noapte. O noapte mult prea luminoasă. Focurile ardeau. Fumul duhnea.

— Nu, șopti Fantomă simțindu-și pentru prima oară mintea pe deplin clară de când începuseră violențele din seara aceea. Se dezbără de strânsoarea lui Sazed și o porni înapoi, în fugă, spre clădirea ce ardea.

— Fantomă! Strigară două voci în noapte.

Fantomă se apropie de flăcări. Răsuflarea i se înteți iar pielea i se înfierbântă. Focul era strălucitor, mistuitor. Porni drept spre el. Apoi, când durerea îi deveni prea puternică, își stinse cositorul.

Și amorți.

Se întâmplă întocmai ca mai înainte, când fusese prins în clădire, fără metale. Incendierea atât de îndelungată a cositorului îi sporise simțurile, însă acum, că nu-l mai ardea deloc, aceleași simțuri se tociseră. Trupul întreg i se îngreunase ca lutul, fără vreo senzație.

Se năpusti pe ușă în clădire, înconjurat de văpăi.

Trupul îi ardea. Însă nu simțea flăcările, iar durerea nu-l putea face să dea înapoi. Focul era îndeajuns de puternic pentru ca și cu ochii săi slăbiți să poată zări câte ceva. Înaintă, nebăgând în seamă focul, arșița și fumul.

Supraviețuitorul Flăcărilor.

Știa că văpăile îl ucid, dar se strădui să meargă mai departe, mult după ce durerea ar fi trebuit să-l cufunde în inconștiență. Ajunse în încăperea din spate și se lăsă să alunece pe scara stricată.

În grotă era întuneric. Orbecăi printre rafturi și mobilă, merse pe lângă un perete, mișcându-se cu o disperare ce-l avertiza că nu-i mai rămânea multă vreme. Corpul deja nu-i mai funcționa – și-l forțase prea mult și nici nu mai avea fludor.

Întunericul îl bucura. Când, în cele din urmă, se împiedică de mașinăria lui Sazed, știu că ar fi fost îngrozit să vadă ce-i făcuse

focul la brațe.
Gemând, pipăi împrejur și găsi mânerul – sau, amorțit, ceva ce spera că este mânerul. Nu-și mai simțea degetele. Așa că se lăsă peste el cu toată greutatea, declanșând mecanismul.
Apoi alunecă la pământ, simțind doar răceală și întuneric.

PARTEA A CINCEA

Încrederea

Nu știu ce le umbla kolossilor prin minte – ce amintiri le rămâneau, ce emoții umane mai păstrau încă. Dar știu că descoperirea făcută cu ajutorul uneia dintre aceste creaturi, care și-a spus Uman, a fost un noroc nemaipomenit. Fără strădania sa de a deveni iarăși om n-am fi înțeles, poate, niciodată legătura dintre kolossi, hemalurgie și Inchizitori. Desigur, mai avea un rol de jucat. Nu unul foarte mare, însă până la urmă important.

59

Urteau avusese parte și de zile mai bune.
Vin și-a făcut cu siguranță treaba pe-aici, își zise Tensoon străbătând la pas orașul, șocat de atâta distrugere. Cam cu doi ani în urmă – înainte să fie trimis s-o iscodească pe Vin – fusese kandra lui Straff Venture și vizitase adesea Urteau. Cu toate că nu se putea măsura cu maiestuoasa noblețe a metropolei Luthadel, și nici cu sărăcia-i apăsătoare, fusese un oraș bun, ce meritase să găzduiască reședința unei Case Mari.
Acum, mai bine de o treime din oraș era făcută scrum. Casele ce scăpaseră din incendiu erau ori abandonate, ori pline ochi cu oameni – un amestec ciudat, i se părea lui Tensoon. Locuințele nobililor erau se pare evitate, în vreme ce clădirile skaa ajunseseră supraaglomerate.
Însă și mai remarcabile erau canalele. Tensoon se puse pe labele de dinapoi, urmărind cum, ici și colo, câte o ambarcațiune improvizată își croia drum pe apele vreunui canal, despicând pojghița de cenușă ce acoperea undele. Rămășițe și gunoaie astupau ici și colo cursul, însă canalele, în cele mai multe locuri, erau circulabile.
Se ridică, scuturând din capul său de câine, și-și urmă drumul. Lăsase afară desaga cu oasele lui Kelsier, nevrând să pară

ciudat pentru că ducea o boccea în spinare.

Ce noimă avusese arderea orașului, apoi refacerea canalelor sale? Trebuia să mai aștepte pentru a afla răspunsul. Nu văzuse nicio armată afară; dacă Vin fusese aici, se deplasase deja în altă parte. Țelul său era să descopere acum ce trecea drept cârmuire în ce mai rămăsese din oraș, apoi să-și continue drumul, vânându-l pe Eroul Evurilor.

Auzea, în trecere, ce vorbesc oamenii – cum izbutiseră să supraviețuiască incendiului ce mistuise mare parte din oraș. Păreau voioși, de fapt. Era și disperare, dar și multă, prea multă fericire. Nu era un oraș ce fusese cucerit.

Se bucură că au învins flăcările, își zise Tensoon croindu-și drum pe o stradă mai aglomerată. *Nu văd pierderea unei treimi din oraș ca pe un dezastru – văd salvarea celorlalte două treimi ca pe un miracol.*

Urmări șirurile de oameni către centrul orașului, unde găsi, în cele din urmă, soldații pe care-i așteptase. Erau cu siguranță ai lui Elend, cu sulița și pergamentul pe uniforme. Însă apărau o locație neașteptată: o clădire a Cultului.

Tensoon se așeză pe labele din spate și-și înclină capul. Era limpede că imobilul reprezenta un cartier general. Lumea se îmbulzea sub privirile atente ale soldaților, intrând și ieșind. Dacă voia răspunsuri, trebuia să intre acolo. Se gândi, în treacăt, să aducă oasele lui Kelsier, dar lepădă iute gândul din minte. Nu era sigur că vrea să aibă de-a face cu consecințele unei noi apariții a Supraviețuitorului. Mai era o cale de a pătrunde – poate la fel de năucitoare, însă cu mult mai puțin supărătoare teologic.

Se puse în mișcare, ajunse în fața clădirii și urcă pe trepte, atrăgând câteva priviri temătoare. Când ajunse lângă ușile din față, unul dintre străjeri strigă la el, agitând spre el capătul unei sulițe.

— Hei, cuțule! Zise omul. Nu-i un loc pentru câini. Al cui e copoiul?

Tensoon se așeză iarăși pe labele de dinapoi.

— Nu sunt al nimănui, zise.

Străjerul sări cât colo, năucit, făcându-l pe Tensoon să simtă o mulțumire răutăcioasă. Dar și-o stăvili, mustrându-se pe dată. Lumea se sfârșea, iar el se ținea de speriat soldați. Însă *chiar* avea niște avantaje, întruchipând un câine, la care nu se

gândise.

— Ce... îngăimă soldatul uitându-se împrejur ca să vadă dacă nu era victima unei farse.

— Am zis, repetă Tensoon, că nu-s al nimănui. Sunt propriul meu stăpân.

Era un concept straniu – a cărui complexitate, neîndoielnic, străjerul n-o putea prinde. Tensoon, un kandra, era afară din Patrie, fără o Învoială. Din ce știa el, era întâiul dintre ai săi care făcuse asta în șapte sute de ani. Se simțea bizar de... mulțumit.

Acum se holbau la el mai multe persoane. Se apropiaseră și alți străjeri, ce așteptau o explicație de la camaradul lor.

Tensoon decise să riște.

— Am venit de la Împăratul Venture, zise. Duc un mesaj pentru conducătorii voștri de aici.

Spre satisfacția lui Tensoon, vorbele sale făcură să tresară alți câțiva străjeri. Primul, însă – acum un veteran într-ale câinilor vorbitori – ridică un deget șovăielnic, arătând spre clădire.

— Înăuntru.

— Mulțumesc, spuse Tensoon ridicându-se și trecând prin mulțimea ce tăcea acum, apoi intră în birourile Cultului. Auzi comentarii despre „șmecherie” și „bine dresat” pe la spatele său, și băgă de seamă că vreo câțiva soldați din gardă alergau după el, cu fețe îngrijorate. Trecu prin grupuri și șiruri de oameni, cu toții neștiutori în privința celor petrecute la intrare. La sfârșitul acelor șiruri, Tensoon îl descoperi pe...

Boare. Domolitorul stătea într-un jilț ce semăna cu un tron, cu o cupă de vin în mână, arătând foarte mulțumit de sine, emițând proclamații și rezolvând dispute. Arăta aproape la fel ca în vremea în care Tensoon fusese servitorul lui Vin. Un străjer îi șopti ceva lui Boare. Amândoi îl măsurară pe Tensoon, care veni spre capătul șirului. Străjerul păli ușor, însă Boare se aplecă în față, zâmbind.

— Așa, zise bătând ușor cu vârful bastonului în podeaua de marmură. Ai fost întotdeauna kandra sau ai mâncat recent oasele copoiului lui Vin:

Tensoon se așeză.

— Am fost mereu un kandra.

Boare dădu din cap.

— Știam eu că-i ceva ciudat cu tine – prea te porți frumos pentru un copoi, zâmbi el și sorbi din vin. Lordul Renoux,

presupun? A trecut ceva vreme.
— Nu sunt el, de fapt, zise Tensoon. Sunt un alt kandra. E… complicat.
Boare tăcea acum, măsurându-l cu privirea. Tensoon simți un moment de panică. Boare era Domolitor – și, ca toți Domolitorii, avea puterea de a prelua controlul asupra trupului lui Tensoon. Secretul.
Nu, se sili Tensoon să își spună. *Allomanții sunt mai slabi acum decât erau cândva. Doar cu duraluminiu ar putea să ia un kandra în stăpânire, iar Boare nu-i decât Cețurian – nu poate să ardă duraluminiu.*
— Bei la slujbă, Boare? Întrebă Tensoon ridicând o sprânceană canină.
— Sigur, zise Boare ridicând cupa. La ce bun să fii la conducere dacă nu-ți poți stabili propriile condiții de muncă?
Tensoon pufni. Nu-l prea plăcuse pe Boare de la bun început – deși asta, poate, din cauză că era pornit pe Domolitori. Sau poate că era pornit pe toți oamenii. În orice caz, nu se simțea dornic să pălăvrăgească.
— Unde e Vin? Întrebă.
Boare se încruntă.
— Eu am crezut că aduci un mesaj de la ea.
— Am mințit străjerii, zise Tensoon. Am venit, de fapt, ca să o caut. Am vești pe care trebuie să le afle – vești ce au de-a face cu cețurile și cenușa.
— Atunci, dragul meu… ăă… dragul meu *cățeluș,* să ne retragem; poți vorbi cu Sazed. E mult mai folositor la asemenea lucruri decât mine.
— … și, după ce Fantomă abia dacă a supraviețuit încercărilor prin care a trecut, mi s-a părut cel mai bine să-l las pe Lord Boare la comandă, zise terrisianul. Ne-am stabilit sediul în altă clădire a Cultului – părea echipată pentru a fi un centru birocratic – și l-am pus pe Boare să asculte petițiile. Se pricepe mai bine decât mine să se descurce cu lumea, cred, și pare să-i facă plăcere să se ocupe de problemele de zi cu zi ale cetățenilor.
Terrisianul stătea în jilțul său, cu portofoliul desfăcut înaintea-i și un teanc de însemnări alături. Arăta altfel, pentru Tensoon, din motive pe care nu le putea desluși. Păstrătorul purta aceeași robă și avea aceleași brățări feruchimice pe brațe. Însă ceva nu

era la locul său.

Însă asta era ultima dintre preocupările lui Tensoon.

— *Faldrex?* Întrebă Tensoon așezându-se pe propriul scaun.

Se aflau într-una dintre încăperile mai mici ale imobilului Cultului – cândva o cameră de dormit a unui obligator. Nu se mai găseau în ea, acum, decât un pupitru și scaune, iar pereții și podeaua erau pe cât de austere era de așteptat de la o clădire a Cultului.

Sazed încuviință din cap.

— Ea și împăratul au sperat să găsească una dintre aceste tainițe aici.

Tensoon simți că amețește. Fadrex era la jumătate de imperiu distanță. Chiar și cu Binecuvântarea Tăriei i-ar fi luat săptămâni ca să ajungă acolo. I se întindea înainte un drum lung, foarte lung.

— Aș putea să întreb ce treabă ai cu doamna Vin, Kandra?

Tensoon nu se grăbi să răspundă. I se părea nefiresc, cumva, să vorbească atât de deschis cu Boare, apoi cu Sazed. Aceștia erau oameni pe care Tensoon îi urmărise cu lunile, prefăcându-se a fi câine. Nu-l cunoscuseră niciodată, deși el simțea că îi cunoaște pe ei.

Știa, de pildă, că Sazed era periculos. Terrisianul era un Păstrător – un grup pe care Tensoon și cei din spița sa fuseseră instruiți să-l evite. Păstrătorii scormoneau mereu după zvonuri, legende și istorii. Kandra aveau multe secrete; dacă Păstrătorii ar fi descoperit bogăția culturii kandra, se putea ajunge la un dezastru. Ar fi vrut să studieze, să pună întrebări și să înregistreze ce descopereau.

Tensoon deschise gura să spună „niciuna”. Dar se opri. Nu *voia* totuși să-l ajute cineva cât privește cultura kandra? Cineva concentrat asupra religiilor și care, poate, știa multă teologie? Care știa legendele cu Eroul Evurilor? Dintre toți membrii cetei, în afară de Vin, Tensoon îl ținea la cel mai mare preț pe Sazed.

— Are de-a face cu Eroul Evurilor, zise cu precauție Tensoon. Și cu vestirea sfârșitului lumii.

— Ah, zise Sazed ridicându-se în picioare, prea bine atunci. Îți voi da orice îți este necesar. Vei începe imediat, sau vrei să zăbovești, să te odihnești o vreme?

Ce? Sazed nici nu clipise măcar auzind mențiunea despre chestiuni religioase. Nu părea deloc el însuși.

N-o să-i înțeleg niciodată pe oameni, își zise Tensoon clătinând din cap.

Închisoarea pe care Dăinuire a făurit-o pentru Năruire nu a fost ruptă din puterea lui Dăinuire, deși aceasta era făcută din Dăinuire. *Dăinuire și-a sacrificat conștiința – mintea lui, s-ar putea zice – pentru a construi temnița. A rămas cu o urmă a sinelui său, dar Năruire, odată scăpat, a început să sufoce și să izoleze această rămășiță a rivalului său. Mă întreb dacă lui Năruire i se va fi părut vreodată ciudat că Dăinuire se separase de puterea sa, lipsindu-se de ea și slobozind-o în lume pentru a fi adunată și folosită de oameni.*

În jocul lui Dăinuire văd noblețe, istețime și disperare. Știa că pe Năruire nu-l poate înfrânge. Dăduse prea mult din el însuși și, pe lângă asta, era întruchiparea încremenirii și stabilității. Nu putea distruge, nici măcar pentru a proteja. Era împotriva naturii sale. De aici temnița.

Omenirea totuși fusese creată de Năruire și de Dăinuire împreună – cu ceva din sufletul lui Dăinuire menit să le ofere rațiune și onoare. Pentru ca lumea să supraviețuiască, Dăinuire știa că trebuie să se bizuie pe ființele create de el. Să le ofere încrederea sa.

Mă întreb ce a crezut când aceste creaturi, iarăși și iarăși, au eșuat.

60

Calea cea mai bună pentru a păcăli pe cineva, după părerea lui Vin, era să-i oferi ce-și dorește. Sau cel puțin ce așteaptă. Atâta vreme cât inamicul se socotește cu un pas înaintea ta, nu se va uita înapoi să vadă dacă nu sunt și alți pași pe care i-a ratat complet.

Yomen îi concepuse bine închisoarea. Orice metal folosit pentru construcția patului ei sau pentru alte amenajări era nefolosit din punct de vedere Allomantic. Argintul, deși scump, părea să fi fost folosit îndeobște – și până și acesta era puțin. Doar câteva șuruburi în lemnul patului, pe care Vin izbutise să le scoată cu unghiile.

Mesele – un terci unsuros, fără gust – îi erau oferite în blide de lemn, cu linguri de lemn. Paznicii erau Ucigători-de-Ceață: bărbați cu toiege, fără pic de metal asupra lor, antrenați să lupte cu allomanții. Odaia ei era o construcție simplă de piatră,

cu o ușă rezistentă din lemn ale cărei balamale și zăvoare erau făcute din argint.

Își dădea seama, după cum se purtau paznicii, că așteptau ceva de la ea. Yomen îi pregătise cu luare-aminte, așa că, atunci când îi strecurau mâncarea prin fanta ușii le vedea încordarea din trupuri și iuțeala cu care dădeau înapoi. Era ca și cum ar fi hrănit o viperă.

Așa că, prima dată când o luară ca s-o ducă la Yomen, atacă.

Se mișcă de îndată ce ușa se deschise, în mână cu un picior de lemn de la pat. Doborî primul paznic cu o lovitură în braț, dublată de o a doua, în ceafă. Lovitura părea slabă fără întărirea dată de fludor, însă atâta reușise. O rupse la fugă pe lângă al doilea paznic din șir, iar pe al treilea îl izbi cu umărul în stomac. Nu era prea grea, însă era destul cât să-l facă să-și scape toiagul – pe care Vin puse mâna imediat.

Ham își petrecuse mult timp antrenând-o cu toiagul, și o pusese adesea să lupte fără a-și folosi allomanția. Cu toate pregătirile lor, paznicii erau în mod vădit surprinși să descopere că o Allomantă fără metale le dă atâta bătaie de cap, și mai doborî alți doi în vreme ce căuta o cale de ieșire.

Din nefericire, Yomen nu era neghiob. Pusese atâția paznici încât, chiar dacă Vin doborâse patru dintre ei, nu prea însemna mare lucru. Pe culoarul de lângă celula ei mai erau probabil alți douăzeci, care, dacă nu altceva, îi blocau pur și simplu ieșirea.

Țelul lui Vin era să le ofere lucrul la care se așteptau, nu să se lase omorâtă. Așa că de îndată ce se încredință că „tentativa de evadare” era sortită eșecului, lăsă un soldat s-o izbească în umăr și-și lăsă toiagul să cadă, gemând. Dezarmată, ridică brațele și dădu înapoi. Soldații, desigur, o doborâră pe la spate și se înghesuiră buluc peste ea, ținând-o bine în vreme ce-i încătușau brațele.

Vin îndură acest tratament, cu umărul pulsând de durere. Cât avea să-o mai ducă așa, fără metal, înainte să se oprească din încercarea instinctivă de a arde fludor? Spera să nu trebuiască să afle vreodată.

Până la urmă soldații o ridicară în picioare și-o îmbrânciră înainte, pe coridor. Cei trei pe care-i doborâse – nemaivorbind de ce-l pe care-l dezarmase – bombăneau în legea lor, frecându-și vânătăile. Toți cei douăzeci de paznici o priveau acum cu și mai multă îngrijorare, dacă era posibil.

Nu le mai dădu de lucru până ce n-o aduseră în camera de audiențe a lui Yomen. Când dădură să o lege de bancă, se zbătu nițel și căpătă un genunchi în stomac. Icni, apoi se prăvăli pe podea, lângă banchetă. Acolo, gemând, se frecă pe palme și încheieturi cu unsoarea de la terci pe care și-o picurase în cămașă. Era mirositoare și cleioasă, însă foarte alunecoasă – iar paznicii, distrași de încercarea de evadare, uitaseră cu totul s-o percheziționeze.

— Doar nu te gândeai c-o să poți scăpa fără să ai vreun metal de ars, nu? Întrebă Yomen.

Vin înălță capul. Iarăși se așezase cu spatele la ea, deși de data asta se uita pe o fereastră întunecată. Lui Vin i se păru ciudat să vadă cețurile învolburându-se, oprite de sticla ferestrei. Cei mai mulți dintre skaa nu-și puteau permite sticlă, iar majoritatea nobililor o preferau pe cea colorată. Bezna de dincolo de geam părea o fiară la pândă, iar cețurile îi închipuiau blana, frecându-se de sticlă la orice mișcare.

— Cred că ar trebui să te simți măgulită, continuă Yomen. Nu știam dacă chiar ești atât de primejdioasă cum mi s-a spus, dar am decis să presupun că ai fi. Vezi tu, eu…

Vin nu-i mai dădu timp. Erau doar două căi de scăpare din oraș: primul ar fi fost să găsească ceva metale, al doilea, să-l ia pe Yomen ostatic. Plănuise să le încerce pe amândouă.

Își smuci mâinile unsuroase, scoțându-le din cătușe, care-i fuseseră puse în vreme ce se zbătea, cu brațele încordate. Ignoră durerea și sângele când cătușele îi zgâriară palmele, apoi sări în picioare, băgă iute mâna într-un pliu al cămășii și scoase șuruburile de argint pe care le scosese din pat. Pe acestea le aruncă în soldați.

Aceștia, firește, țipară de uimire și se aruncară la pământ, ferindu-se de presupusa oţel-împingere. Propriul antrenament și propria îngrijorare li se ridicau acum împotrivă – fiindcă Vin n-avea la ea pic de oțel. Șuruburile ricoșară din zid, nevătămătoare, iar paznicii rămaseră nedumeriți de trucul ei. Era la jumătatea drumului spre Yomen până să se gândească vreunul să se ridice iar în picioare.

Yomen întoarse capul. Purta, ca întotdeauna, mărgica de atiu pe frunte. Vin se întinse după bobiță.

Yomen, fără vreun efort, păși deoparte, ferindu-se. Vin întinse iarăși mâna, de data asta cu o fentă, încercând totodată să-i dea

un cot în stomac. Însă atacul ei nu nimeri ținta, fiindcă Yomen, tot cu mâinile la spate, i-o luă iarăși înainte.

Cunoștea expresia aceea de pe chipul lui – era expresia controlului complet, a puterii. Se vedea că Yomen nu știe să lupte, însă tot se ferea din calea ei.

Ardea atiu.

Vin, poticnindu-se, se opri. *Nu-i de mirare că poartă bucățica aceea pe frunte*, își zise. *E pentru urgențe.* Văzu, după zâmbetul lui, că *anticipase* atacul ei. Știuse că avea să încerce ceva și o momise, lăsând-o să se apropie. Însă nu se aflase niciodată în primejdie cu adevărat.

Paznicii, în sfârșit, dădură s-o înhațe, dar Yomen ridică o mână, făcându-le semn să dea înapoi. Apoi făcu un semn către banchetă. Fără zarvă, Vin se așeză acolo. Trebuia să se gândească și cu siguranță că n-avea să ajungă nicăieri câtă vreme Yomen ardea atiu.

Îndată, lângă ea apăru Năruire – ieșind parcă din fum negru, în trupul lui Reen. Niciunul dintre ceilalți nu schițară vreun gest; era limpede că nu-l puteau vedea.

— Păcat, zise Năruire. A fost cât pe ce să-l dobori, într-un fel. Numai că... într-un fel, nici măcar nu te-ai apropiat.

Îl ignoră pe Năruire și ridică privirea spre Yomen.

— Ești Născut-din-Ceață.

— Nu, clătină din cap regele, fără să se mai întoarcă, totuși, spre fereastră.

Rămase cu fața la ea, alert. Probabil că-și stinsese atiul – prea era valoros ca să-l lase să se consume – însă îl ținea pregătit, atent la orice semnal care-ar fi putut indica un nou atac.

— Nu? Ridică Vin, neîncrezătoare, din sprânceană. Ai ars atiu, Yomen. Te-am văzut cu ochii mei.

— Crede ce vrei, dar să știi asta, femeie: eu nu mint. N-am avut niciodată nevoie de minciuni, iar asta mi se pare și mai adevărat acum, când lumea întreagă e în haos. Poporul are nevoie de adevăr de la cei pe care-i urmează.

Vin se încruntă.

— În orice caz, este vremea, zise Yomen.

— Vremea?

— Da. Îmi cer iertare că te-am lăsat atât de mult în celulă. Am avut... altele pe cap.

Elend, își zise Vin. *Ce-a făcut el în timpul ăsta. Mă simt oarbă!*

Aruncă o privire scurtă în partea cealaltă a băncii, unde ședea Năruire, scuturând din cap de parcă ar fi priceput mult mai multe decât ea. Se întoarse iarăși spre Yomen.

— Tot nu pricep. Timp pentru ce?

Yomen îi susținu privirea.

— Vremea să iau o hotărâre în privința execuției tale, Doamna Venture.

A, își zise Vin, *asta.* Între convorbirile cu Năruire și planurile de evadare, aproape că uitase declarația lui Yomen, cum că intenționa s-o lase să se „apere” înainte de a o executa.

Năruire se plimba acum prin încăpere, rotindu-se alene în jurul lui Yomen. Regele obligator, în picioare, încă o privea drept în ochi. Dacă-l vedea pe Năruire, atunci n-o arăta nicicum. Făcu, însă, semn cu mâna unui paznic, care deschise o ușă lăturalnică și chemă înăuntru câțiva obligatori în sutane cenușii. Aceștia se așezară pe o bancă, de cealaltă parte a încăperii.

— Spune-mi, Doamna Venture, zise Yomen întorcându-se către ea din nou, de ce ai venit, în orașul Fadrex?

Vin își lăsă capul pe-o parte.

— Credeam că n-o să fie un proces. Ziceai că n-ai nevoie de așa ceva.

— Aș fi crezut, replică Yomen, că te va mulțumi orice amânare.

O amânare însemna mai mult timp de gândire – mai mult timp pentru o eventuală evadare.

— De ce am venit? Întrebă Vin. Știam că ai una dintre tainițele cu provizii ale Lordului Legiuitor ascunsă sub oraș.

Yomen ridică o sprânceană.

— De unde știați?

— Am mai găsit una. Și îndruma spre Fadrex.

Yomen, dădu din cap, gânditor. Vin își dădu seama că e crezută, însă… mai era și altceva. Părea să facă legături pe care ea nu le înțelegea și probabil nu avea informații pentru a înțelege.

— Și ce pericol reprezintă pentru voi regatul meu? Întrebă Yomen. Asta n-a avut nimic de-a face cu invadarea pământurilor mele?

— N-aș spune, zise Vin. Cett îl tot îmboldea pe Elend, de ceva timp, să avanseze în stăpânirea asta.

Obligatorii avură, aici, un moment de consultare și doar Yomen rămase separat, cu brațele încrucișate, privind-o. Toate acestea

i se păreau apăsătoare lui Vin. Trecuseră ani, de la vremurile ei în ceata lui Camon – de când se simțise atât de mult în puterea altcuiva. Chiar și când îl înfruntase pe Lordul Legiuitor se simțise altfel. Yomen părea să o privească ca pe o unealtă.

Dar o unealtă pentru ce anume? Și cum putea să-i manevreze nevoile acestuia ca s-o țină în viață timp suficient cât să poată evada?

Fă-te indispensabilă, îi zisese mereu Reen. *Atunci un șef de ceată nu poate să mai scape de tine fără să piardă el însuși din putere.* Chiar și acum, vocea fratelui ei părea încă să-i susure în minte cuvintele acelea. Erau amintiri, ecouri ale înțelepciunii sale, ori efecte ale influenței lui Năruire? Oricum ar fi fost, în momentul acela sfatul părea bun.

— Ați venit, deci, cu intenția clară a invaziei? Întrebă Yomen.

— Elend a încercat o cale diplomatică mai întâi, zise cu grijă Vin. Știm, însă, că e nițel dificil s-o faci pe diplomatul când ai o armată lângă zidurile orașului cuiva.

— Recunoști, deci, că sunteți cuceritori. Tu *ești* mai cinstită decât soțul tău.

— Elend e mai sincer decât amândoi, Yomen, ridică vocea Vin. Doar fiindcă interpretează lucrurile altfel decât tine nu înseamnă că e necinstit când își exprimă părerile.

Yomen se uită chiorâș, mirat, poate, de iuțeala răspunsului ei.

— Un argument valid.

Vin se lipi cu spinarea de spetează, ștergându-și mâinile tăiate cu un petec de pânză curată de la cămașă. Yomen stătea mai departe lângă fereastra mare, austeră. I se părea neobișnuit să vorbească cu el. Păreau, pe de o parte foarte diferiți unul de celălalt. El era un birocrat obligator a cărui lipsă de forță musculară sau de grație războinică dovedea că-și petrecuse viața întreagă făcându-și de lucru cu formulare și arhive. Ea era un copil al străzii și o adultă hârșită în războaie și asasinate.

Însă felul lui Yomen de a se purta, de a vorbi păreau să aducă cu al ei. *Aș fi fost așa, mai degrabă, dacă nu mă nășteam o skaa? O birocrată plictisitoare și nu o războinică scumpă la vorbă?*

În vreme ce Yomen o cerceta cu privirea, Năruire se preumbla agale împrejurul regelui obligator.

— E o dezamăgire, zise Năruire deodată.

Vin îi aruncă o privire scurtă. Năruire clătină din cap:

— Ce distrugere ar fi putut să stârnească, doar să fi ieșit la luptă, nu să stea făcut ghem în castel, rugându-se la zeul lui mort. Oamenii l-ar fi urmat. N-am putut ajunge însă la el pe termen lung, din păcate. Nu orice intrigă are și succes, mai ales când intră în scenă voința unor neghiobi de soiul său.

— Așadar, zise Yomen atrăgându-i iarăși atenția spre el, ai venit în orașul meu fiindcă ai auzit de depozit și fiindcă te temeai de revenirea Lordului Legiuitor la putere.

— N-am zis asta, se încruntă Vin.

— Ai zis că vă temeați de mine.

— Ca putere străină, cu o capacitate dovedită de a submina o guvernare și de a o prelua.

— N-am preluat nimic, zise Yomen. Am redat orașul acesta, și stăpânirea din care face parte, conducerii de drept. Dar nu are rost să vorbim acum despre asta. Vreau să-mi vorbești despre religia pe care o practică ai tăi.

— Biserica Salvatorului?

— Da, zise Yomen. Ești unul dintre capii ei, am dreptate?

— Nu, răspunse Vin. Mă venerează. Dar n-am simțit vreodată că aș fi bună să fac parte din vreo religie. În mare parte e concentrată pe Kelsier.

— Supraviețuitorul din Hathsin, zise Yomen. A murit. Cum se poate să-l slăvească ai tăi?

Vin ridică din umeri.

— Era ceva obișnuit, cândva, să fie slăviți zei ce nu puteau fi văzuți.

— Poate, zise Yomen. Am… citit despre asemenea lucruri, deși le socotesc greu de înțeles. Credință într-un zeu nevăzut… ce sens are? De ce să respingă zeul cu care au trăit atâta – cel pe care-l puteau vedea, simți – pentru unul care a murit? Pe care însuși Lordul nostru Legiuitor l-a doborât?

— Tu o faci, zise Vin. Tu încă îl slăvești pe Lordul Legiuitor.

— Nu s-a dus, zise Yomen.

Vin nu spuse nimic.

— Nu, continuă Yomen, părând să-i bage de seamă nedumerirea. N-am mai auzit nimic despre el de la dispariția sa. Dar nici nu socotesc moartea lui un lucru demn de crezare.

— Era mort de-a binelea, zise Vin. Crede-mă.

— Mă tem că nu pot să te cred, spuse Yomen. Povestește-mi despre seara aceea. Spune-mi întocmai ce s-a întâmplat.

Și Vin o făcu. Îi povesti despre întemnițarea sa, despre cum scăpase, împreună cu Sazed. Îi spuse despre hotărârea de a-l înfrunta pe Lordul Legiuitor și de felul în care-și pusese nădejdea în al Unsprezecelea metal. Lăsă deoparte ciudata ei abilitate de a extrage putere din cețuri, însă explică mai tot restul – inclusiv teoria lui Sazed că Lordul Legiuitor ajunsese nemuritor printr-o iscusită folosire combinată a feruchimiei și allomanției.

Iar Yomen o ascultă. Respectul lui Vin pentru acesta spori pe măsură ce vorbea, fiindcă n-o întrerupse. Voia să-i audă povestea, cu toate că nu o credea. Era un om care accepta informația așa cum era – o nouă unealtă pentru a fi folosită, dar fără a se încrede în ea mai mult decât în alte unelte.

— Și astfel, sfârși Vin, a murit. L-am străpuns eu însămi drept în inimă. Credința ta în el este admirabilă, dar nu schimbă ce s-a petrecut.

Yomen rămase tăcut. Obligatorii mai vârstnici – care stăteau încă pe băncile lor – se albiseră la față. Știa că mărturia sa o condamnase probabil, însă simțea că onestitatea – onestitatea deplină, brută – avea să-i fie mai de folos decât viclenia. Așa simțea Vin de obicei.

Ciudată convingere pentru cineva care-a crescut prin bande de hoți, își zise. Năruire se plictisise, se părea, pe parcursul relatării și acum stătea și se uita pe fereastră.

— Ce vreau eu să aflu, zise în cele din urmă Yomen, este de ce Lordul Legiuitor a socotit necesar ca tu să *crezi* că l-ai omorât.

— N-ai ascultat ce-am spus adineaori? Vru să știe Vin.

— Ba da, zise cu calm Yomen. Și să nu uiți că ești prizonieră aici – una foarte aproape de moarte.

Vin se strădui să tacă.

— Cuvintele mele ți se par ridicole? Continuă Yomen. Mai ridicole decât ale tale. Gândește-te numai cum mi se pare mie să te aud pretinzând că ai ucis pe cineva pe care-l *știu* a fi Dumnezeu. Nu e demn de crezare că el a vrut ca asta să se întâmple? Că este încă pe acolo, urmărindu-ne, așteptând…

Despre asta este vorba, își dădu seama ea. *De aceea m-a prins, de aceea e atât de dornic să vorbească cu mine. E convins că Lordul Legiuitor e încă în viață. Vrea doar să-și dea seama în ce fel am eu de-a face cu toate astea. Vrea să-i ofer dovada după care tânjește cu atâta disperare.*

— De ce nu crezi că ar trebui să faci parte din religia skaa, Vin?

Șopti Năruire.
Ea se răsuci, încercând să nu se uite direct la el, dacă nu voia ca Yomen s-o vadă holbându-se la un spațiu gol.
— De ce? Întrebă Năruire. De ce nu vrei să te slăvească? Să-i faci pe toți fericiți? Să le dai nădejde tuturor?
— Lordul Legiuitor *trebuie* să fie în spate, cugetă cu voce tare Yomen. Asta înseamnă că a dorit ca lumea să te vadă drept o ucigașă. A vrut ca poporul skaa să te adore.
— De ce? Repetă Năruire. De ce să te simți atât de stânjenită? E fiindcă știi că *nu* le poți oferi vreo speranță? Cum îl numesc pe el, acela despre care se presupune că l-ai înlocuit? Supraviețuitorul? Un cuvânt al Dăinuirii, cred…
— Poate are de gând să revină cu fală, zise Yomen. Să te azvârle, să te răstoarne, să arate că singura credință adevărată e cea în el.
De ce nu vrei să-ți joci rolul? Îi susură în minte Năruire.
— Altminteri de ce ar fi vrut el ca poporul să creadă în tine? Întrebă Yomen.
— *Ei se înșală!* Izbucni Vin ducându-și mâinile la cap, încercând să oprească gândurile, încercând să oprească vina.
Yomen tăcu, privind-o.
— Se înșală în privința mea, zise Vin. Nu mă slăvesc pe mine, slăvesc ce cred ei că ar trebui să fiu. Dar nu sunt Moștenitorul Supraviețuitorului. N-am făcut ce a făcut Kelsier. El i-a eliberat.
Tu i-ai cucerit, șopti Năruire.
— Da, zise Vin ridicând privirea, te uiți în direcția greșită, Yomen. Lordul Legiuitor nu se mai întoarce.
— Ți-am spus că…
— Nu, zise Vin și se ridică în picioare. Nu se mai întoarce. Nu are de ce. *Eu* i-am luat locul.
Elend se temuse că devine un alt Lord Legiuitor, însă temerea asta i se păruse mereu fără temei lui Vin. Nu el fusese acela care cucerise și restabilise imperiul, ci ea. Ea îi supusese pe ceilalți regi.
Făcuse întocmai ca Lordul Legiuitor. Un Erou se ridicase, Lordul Legiuitor îl ucisese și luase puterile Fântânii Înălțării. Vin îl ucisese pe Lordul Legiuitor, apoi luase aceeași putere. Renunțase la ea, era drept, dar îndeplinise același rol.
Totul se lega. Motivul pentru care țăranii skaa o venerau, numind-o salvatoare, părea greșit. Deodată, adevăratul ei rol

păru că se dezvăluie.
— Nu sunt Moștenitoarea Supraviețuitorului, Yomen, îngăimă ea. Ci a Lordului Legiuitor.
Bărbatul clătină disprețuitor din cap.
— Când m-ai prins, zise Vin, m-am întrebat de ce m-ai ținut în viață. Un Născut-din-Ceață dușman? De ce să nu mă ucizi și să termini odată cu asta? Ai pretins că vrei să mă judeci, dar am priceput că nu-i așa. Am știut că ai un alt motiv. Iar acum știu care e acesta.
I se uită în ochi.
— Mai devreme ai zis că aveai de gând să mă execuți pentru uciderea Lordului Legiuitor, dar tocmai ai recunoscut că îl crezi încă în viață. Spui că se va reîntoarce și mă va răsturna de la locul meu, așa că nu mă poți ucide, dacă nu vrei să te amesteci în planurile zeului tău.
Yomen îi întoarse spatele.
— Nu mă *poți* ucide, continuă Vin. Nu până ce nu ești sigur de locul pe care-l am în teologia ta. De asta m-ai ținut vie, de asta riști să mă aduci aici, să stăm de vorbă. Îți trebuie informații pe care doar eu ți le pot da – trebuie să-mi obții mărturia într-un așa-zis proces fiindcă vrei să știi ce s-a întâmplat în acea noapte. Ca să te poți convinge singur că zeul tău încă trăiește.
Yomen nu răspunse.
— Recunoaște. Nu sunt în pericol aici.
Păși înainte.
Iar Yomen se mișcă. Pașii i se făcură, deodată, mai fluizi – nu avea grația dată de fludor și cunoștințele unui războinic, însă se mișca tocmai *bine*. Ea se feri instinctiv, însă atiumul îi permitea lui Yomen să prevadă mișcările ei, iar, până să gândească măcar, o și azvârlise pe podea, țintuind-o cu un genunchi pe spinare.
— Poate că nu te voi ucide încă, zise cu calm, dar asta nu prea înseamnă că „nu ești în pericol”, Doamna Venture.
Vin gemu.
— Vreau ceva de la tine, zise el. Altceva decât ce am discutat. Vreau să-i spui soțului tău să-și ia de-aici armatele.
— De ce aș face-o? Zise Vin, cu fața lipită de lespezile reci ale pardoselii.
— Fiindcă susțineți că-mi vreți tainița cu provizii, dar și că sunteți oameni de treabă. Știți acum că voi folosi cu

înțelepciune hrana, pentru a-mi hrăni poporul. Dacă Elend al tău e într-adevăr atât de altruist cât pretinzi, nu va fi cu siguranță atât de egoist încât să risipească vieți în război doar ca să ne furați mâncarea și s-o folosiți pentru a-i hrăni pe ai voștri.

— Putem crește recolte, zise Vin. Avem destulă lumină în Stăpânirea Centrală, în vreme ce voi nu. Semințele pe care le aveți nu vă vor folosi!

— Atunci să facem negoț cu ele.

— Nu ai vrut să *stai de vorbă* cu noi!

Yomen păși înapoi, oprindu-și apăsarea pe spinarea ei. Vin își frecă gâtul și se ridică în șezut, frustrată.

— E vorba despre mai mult decât proviziile din tainiță, Yomen, zise. Le controlăm pe celelalte patru. Lordul Legiuitor a lăsat indicii în ele. Au, împreună, ceva ce ne-ar putea salva.

Yomen pufni.

— Ai fost atâta timp acolo jos și n-ai citit placa lăsată de Lordul Legiuitor?

— Sigur că am citit-o.

— Atunci știi că nu *este* altceva în tainițele acelea, zise Yomen. Sunt toate partea planului său, e drept. Și, din vreun motiv oarecare, planul cere ca oamenii să-l socotească mort. În orice caz, acum știi ce a zis. Așa că, de ce să-mi luați orașul?

De ce să-mi luați orașul?

Adevăratul motiv o scormonea pe Vin. Elend îl socotise mereu neimportant, însă pentru ea era puternic.

— Știi prea bine de ce trebuie să luăm orașul, zise Vin. Atâta vreme cât *lucrul* acela e la tine, avem motive să te cucerim.

— Lucrul?

Năruire se apropie curios.

— Știi la ce mă refer. Atiul. Rezerva Lordului Legiuitor.

— Asta? Râse Yomen. Despre asta e vorba, despre atiu? Atiul n-are nicio valoare!

Vin se încruntă.

— Nicio valoare! E marfa cea mai de preț din Ultimul Imperiu!

— Așa? Întrebă Yomen. Și câți oameni sunt în stare să-l ardă? Câte case nobile au mai rămas să se joace de-a intrigile mărunte, să-și măsoare puterea după cât atiu sunt în stare să stoarcă de la Lordul Legiuitor? Valoarea atiului era susținută de economia imperiului, Doamna Venture. Fără blocajele unui sistem de rezerve și o clasă superioară care să dea metalului

prețul implicit, atiul nu are vreo valoare reală.
Yomen clătină din cap.
— Pentru unul ce flămânzește, ce-i mai important – o bucată de pâine sau o ulcică plină cu atiu pe care nu-l poate folosi, mânca ori vinde?
Făcu semn străjilor să o ia de acolo. O smuciră, ridicând-o în picioare, iar ea se zbătu, fără să-și desprindă privirea de cea a lui Yomen.
Yomen se întoarse iarăși cu spatele.
— Boțurile alea de metal nu-mi fac vreun bine, în afară, poate, de faptul că mă ajută să te stăpânesc pe tine. Nu, hrana era adevărata resursă. Lordul Legiuitor mi-a lăsat bogățiile de care aveam nevoie pentru a-i restabili puterea. Trebuie doar să-mi dau seama ce vrea să fac mai departe.
Soldații izbutiră, în sfârșit, s-o tragă afară din încăpere.
Nu-i de mirare faptul că ne-am aplecat prea mult asupra cețurilor în timpul acelor zile. Dar din ce știu acum despre lumina soarelui și felul în care cresc plantele, îmi dau seama că recoltele noastre nu erau, cum ne temeam, într-un asemenea pericol din cauza zilelor cețoase. Am fi putut găsi plante cărora nu le trebuia prea multă lumină ca să trăiască.
E drept, cețurile îi mai și ucideau pe unii dintre cei care se aventurau în ele, dar numărul celor uciși nu era îndeajuns de mare, ca procent al populației, pentru a ne amenința supraviețuirea ca specie. Cenușa, asta era adevărata noastră problemă. Fumul ce umplea atmosfera, fulgii negri ce acopereau totul dedesubt, erupțiile munților de cenușă... Acestea aveau să ucidă lumea.

61

— Elend! Strigă Ham, grăbindu-se către el. Te-ai întors?
— Te miră? Întrebă Elend, citindu-i prietenului său expresia de pe chip.
— Sigur că nu, zise Ham, cam prea în pripă. Pândarii au anunțat întoarcerea ta.
Poate că sosirea mea nu te surprinde, își zise ostenit Elend*, dar te surprinde că sunt încă în viață. Ai crezut că o să mă las ucis sau pur și simplu că o să plec și-o să vă abandonez aici?*
Nu voia să se mai gândească la asta. Așa că se mulțumi să zâmbească, lăsându-și palma pe umărul lui Ham și cătând spre

tabără. Arăta ciudat, scufundată parcă, cu cenușa înălțându-se în movile alături. Parcă ar fi fost săpată la un metru în pământ. Atâta cenușă…

Nu mă pot îngrijora de tot și de toate, își zise cu îndârjire Elend. *Trebuie să am încredere. Să am încredere în mine și să merg mai departe.*

Chibzuise la apariția spiritului ceții tot restul călătoriei de întoarcere. Chiar îi spusese să nu atace Fadrexul ori înțelesese Elend greșit gesturile sale? Ce vrusese să-l învețe când arătase spre fiola sa cu metale?

Lângă el, Ham cerceta cu privirea îmbulzeala noilor kolosși. Într-o parte a armatei stăteau ceilalți kolosși ai săi – încă sub stăpânirea lui. Deși era tot mai înclinat să țină din scurt creaturile acestea, tot era plăcut să îi aibă iarăși aproape. Îl făceau să se simtă mai în largul său.

Ham fluieră ușurel.

— Douăzeci și opt de mii? Întrebă. Așa, cel puțin, zic pândarii.

Elend încuviință.

— Nu mi-am dat seama cât de mulți sunt, zise Ham. Cu atât de mulți…

Treizeci și șapte de mii cu totul, gândi Elend. *Mai mult decât suficienți ca să luăm Fadrexul cu asalt.*

Porni pe povârniș în jos, spre tabără. Deși nu-i trebuise mult fludor ca să-l ajute cu mersul, tot era obosit.

— Vești despre Vin? Zise plin de nădejde, deși știa că, dacă ar fi reușit să scape, ea l-ar fi găsit deja.

— Am trimis un sol în oraș cât ai lipsit, zise Ham în timp ce se așterneau la mers. Yomen a zis că dă voie unui soldat să vină și să confirme că Vin este încă în viață, așa că am făcut asta în numele tău, gândindu-ne că-i mai bine ca Yomen să creadă că erai aici.

— Ai făcut bine, zise Elend.

— A trecut ceva de-atunci, zise Ham. De atunci n-am mai auzit nimic despre ea.

— E încă vie, zise Elend.

Ham dădu din cap.

— Așa cred și eu.

Elend zâmbi.

— Nu e doar credință, Ham, zise arătând cu bărbia spre kolosșii rămași în urmă. Înainte să fie prinsă, i-am dat ei unii

dintre kolossii aceia. Dacă ar fi murit, lighioanele ar fi scăpat de sub control. Câtă vreme e în viață – fie că are sau nu metale – va rămâne legată de ei.

Ham rămase tăcut o clipă.

— Asta… ar fi fost bine să ne-o fi spus mai din timp, El.

— Știu, zise Elend. E prea ușor să uit câți anume controlez – nici nu m-am mai gândit că nu toți sunt ai mei. Pune iscoade, ține-i sub ochi. Îi voi lua înapoi dacă devin sălbatici.

Ham dădu din cap, încuviințând.

— Poți să iei legătura cu ea prin ei?

Elend clătină din cap. Cum să explice? Stăpânirea kolossilor nu era un lucru subtil – mințile lor erau prea încete ca să priceapă altceva decât cele mai simple comenzi. Le putea porunci să atace, să stea pe loc sau să-l urmeze și să care lucruri. Dar nu-i putea îndruma cu precizie, nu le putea cere să transmită un mesaj și nici măcar *cum* să atingă un scop anume. Putea doar spune „fă asta” și să-i vadă trecând la treabă.

— Pândarii ne-au adus vești din Stăpânirea Centrală, El, zise Ham cu o tulburare în glas.

Elend îl privi.

— Mare parte din pândarii noștri nu s-au întors. Nimeni nu știe ce s-a ales de Demoux și de oamenii pe care i-ai trimis – sperăm că au ajuns la Luthadel, însă capitala e în stare proastă. Iscoadele care au venit înapoi ne aduc vești supărătoare. Am pierdut multe dintre orașele cucerite în ultimul an. Oamenii flămânzesc și multe sate s-au golit, lăsând doar morții în urmă. Cei care reușesc fug spre Luthadel, lăsând în urmă cadavre îngropate în cenușă.

Elend închise ochii. Dar Ham nu isprăvise.

— Umblă vorba despre orașe înghițite de cutremure, zise, cu vocea aproape o șoaptă. Regele Lekal și orașul său au pierit în lava de la un munte de cenușă. N-am mai auzit de săptămâni bune ceva despre Janarle; toată armata lui de mercenari pare să fi dispărut, iar Stăpânirea Nordică este în haos. Se zice că toată Stăpânirea Sudică arde… Elend, ce ne facem?

Elend continuă să umble cu pași mari pe cărarea curățată de cenușă, intrând apoi în tabără. Soldații se adunau, șușotind, privindu-l. Nu știa cum să răspundă întrebării lui Ham. Ce făcuse? Ce *putea* face?

— Îi vom ajuta, Kam, zise. Nu vom ceda.

Ham dădu din cap, părând mai îmbărbătat acum.

— Totuși, înainte să faci orice altceva, ar trebui probabil să te schimbi de haine…

Elend își coborî privirea, amintindu-și că purta încă uniforma neagră, însângerată de uciderea kolossșilor și mânjită de cenușă. Apariția sa îi făcuse pe oșteni să se frământe. *M-au văzut doar în uniforme albe, imaculate. Mulți nici nu m-au văzut luptând – niciodată nu m-au văzut însângerat și nici murdar de cenușă.*

Nu știa sigur ce-l necăjește în privința asta.

În față, Elend zări o siluetă bărboasă așezată într-un jilț, lângă cărare, de parcă s-ar fi aflat acolo pentru o ațipeală de după-amiază. Cett ridică ochii spre el când îl văzu trecând.

— Mai mulți kolossși?

Elend făcu semn că da.

— O să atacăm, atunci?

Elend se opri.

Spiritul ceții nu voia, se pare, un atac. Dar nu putea fi sigur ce dorise acesta să știe și să creadă el – nu știa nici măcar dacă spiritul era demn de crezare. Își putea baza viitorul imperiului pe impresia vagă pe care i-l lăsase o fantomă în cețuri?

Trebuia să pătrundă în depozitul acela și nu-și putea îngădui să mai aștepte, asediind orașul – nu mai putea face asta. În plus, atacul părea cea mai bună cale de a o lua înapoi pe Vin, nevătămată. Yomen n-avea să-i dea drumul în veci – Elend trebuia, deci, ori să stea și să aștepte, ori să atace sperând că, în învălmășeala bătăliei, Yomen avea s-o lase prin vreo pivniță pe undeva. Era drept că risca o execuție dacă ataca, dar să-l lase pe Yomen s-o folosească ca obiect pentru negociere părea la fel de primejdios pentru ea.

Trebuie să fiu un om capabil să ia decizii grele, își zise. *Asta încerca să mă învețe Vin la bal – că pot fi în același timp omul Elend și regele Elend. Am luat kolossșii în stăpânire cu un scop. Acum trebuie să-i folosesc.*

— Anunță soldații, zise Elend. Dar nu-i pune în formație. Atacăm de dimineață, dar prin surprindere – kolossșii mai întâi, să străbată apărarea lor. Apoi soldații pot strânge rândurile și pot intra să obțină controlul.

O vom salva pe Vin, vom intra în grotă și vom reveni la Luthadel cu provizii. Și vom supraviețui cât de mult se va putea.

Am bănuiala că Alendi, cel pe care l-a ucis Rashek, era el însuși

un Ceţurian – un Căutător. Allomanţia, însă, era cu totul altceva în acele vremuri, şi întâlnită mult mai arareori. Allomanţii din vremurile noastre sunt descendenţi ai acelora care au înghiţit bobiţe din puterea lui Dăinuire. Au format baza nobilimii şi au fost primii care l-au numit împărat.

Puterea din mărgeluşele acelea era atât de concentrată că a durat vreme de zece secole de urmaşi şi moştenitori.

62

Sazed stătea în pragul încăperii şi privea înăuntru. Fantomă zăcea în pat, înfăşurat bine în bandaje. Băiatul nu se trezise de când avusese parte de grelele încercări, iar Sazed nu era sigur că avea să se mai trezească vreodată. Chiar dacă ar fi trăit, ar fi rămas cu cicatrici oribile pentru tot restul vieţii.

Totuşi, îşi zise, *asta demonstrează un lucru. Băiatul nu arde fludor.* Dacă ar fi *putut* să ardă fludor s-ar fi vindecat mult mai iute. Sazed îi administrase o fiolă cu fludor, pentru orice eventualitate, dar nu schimbase nimic cu asta. Băiatul nu se transformase, ca prin minune, într-un Brutal.

Era, într-un fel, liniştitor. Însemna că munca lui Sazed încă avea sens.

În cameră, fata – Beldre – stătea la căpătâiul lui Fantomă. Venea zi de zi să petreacă ceva timp cu el. Mai mult chiar decât petrecea cu fratele ei, Quellion. Cetăţeanul avea un braţ rupt şi alte câteva răni, dar nimic care să-l omoare. Deşi acum Boare cârmuia în Urteau, Quellion era încă o autoritate şi părea să fi devenit mult mai… moderat. Părea acum să ia în considerare o alianţă cu Elend.

Lui Sazed i se părea ciudată bunăvoinţa lui Quellion. Pătrunseseră în oraş, plantaseră în el haosul şi aproape îl omorâseră. Şi acum asculta propunerile lor de pace? Sazed avea cu siguranţă motive să fie bănuitor. Timpul avea s-o arate.

Înăuntru, Beldre se răsuci uşor şi-l văzu în sfârşit pe Sazed în prag. Zâmbi şi se ridică în picioare.

— Rogu-te, domniţă Beldre, zise el intrând, nu te ridica.

Beldre se aşeză iarăşi, în vreme ce Sazed se apropia. Cercetă bandajele lui Fantomă şi verifică starea tânărului comparând însemnări din textele medicale aflate în cupruminţi. Beldre privea în tăcere.

Odată ce isprăvi, Sazed dădu să plece.

— Mulțumesc, zise Beldre din spate.

Sazed se opri.

Fata se uita la Fantomă.

— Crezi că... adică... i s-a schimbat starea?

— Mă tem că nu, domniță Beldre. Nu pot făgădui nimic în privința însănătoșirii sale.

Ea surâse și se întoarse iarăși spre rănit.

— O să se facă bine, zise.

Sazed se încruntă.

— Nu-i doar un om, zise Beldre. E ceva mai mult. Nu știu ce a făcut ca să-l aducă înapoi pe fratele meu, dar Quellion e acum cel care era altădată – înainte să înceapă toată nebunia. Și orașul. Orașul și-a recăpătat speranța. Asta voia Fantomă.

Speranță... își spuse Sazed cercetând ochii fetei. *Ea chiar îl iubește.*

I se părea, cumva, o neghiobie. De când îl știa pe băiat? Câteva săptămâni? În timpul acela scurt, Fantomă câștigase nu doar dragostea lui Beldre, dar ajunsese și un erou pentru locuitorii unui întreg oraș.

Stă și nădăjduiește, cu credința că el se va face bine, își spuse Sazed. *Însă, când l-am văzut, primul lucru la care m-am gândit a fost ușurarea că nu-i un Braț-de-fludor.* Oare ajunsese Sazed atât de nesimțitor? Cu doar doi ani înainte fusese dornic să se îndrăgostească fără speranță de o femeie care-și petrecuse mare parte din viață luându-l la trei păzește. O femeie cu care nu petrecuse decât câteva zile prețioase.

Se întoarse și ieși.

Sazed se duse în apartamentul său din casa nobiliară pe care o preluaseră, casa lor cea nouă acum, după ce fosta reședință fusese transformată într-o ruină carbonizată. Era plăcut să ai din nou în jur pereți, trepte normale, nu rafturi nenumărate și pereți de grotă.

Pe biroul său stătea deschis portofoliul, cu coperta îmbrăcată în pânză murdară de cenușă. Un teanc de pagini se afla în stânga, altul în dreapta. Doar zece pagini mai rămâneau în cel din dreapta.

După ce trase aer adânc în piept, Sazed se apropie de pupitru și se așeză. Era vremea s-o sfârșească.

Se făcuse de mult dimineața, în ziua următoare, când așeză, în cele din urmă, ultima foaie peste teancul din stânga. Prin aceste

ultime zece religii trecuse la repezeală, dar fusese în stare să le acorde toată atenția sa, nefiind distras de călăritul în timp ce lucra sau de alte treburi. Simțea că se aplecase îndeajuns asupra fiecăreia.

Zăbovi acolo un timp, trudit, și nu doar din cauza lipsei de somn. Se simțea... amorțit. Își terminase sarcina. După un an de muncă, parcursese absolut toate religiile din culegerea sa. Și le eliminase pe toate.

Ciudat câte trăsături comune aveau toate. Majoritatea se socoteau autoritatea supremă, disprețuind alte religii. Majoritatea vorbeau despre o viață de apoi, dar fără a oferi vreo dovadă. Multe aveau învățături despre un dumnezeu sau mai mulți zei, însă – iarăși – își puteau argumenta prea puțin dogmele. Și absolut toate erau împănate cu incoerențe și erori de logică.

Cum crezuseră oamenii în ceva ce propovăduia pe de o parte iubirea, în vreme ce pe de altă parte cerea distrugerea necredincioșilor? Cum se putea ajunge la credință fără vreo dovadă? Cum se puteau aștepta de la el, cu adevărat, să aibă credință în ceva ce vorbea despre miracole și minuni în trecutul îndepărtat, însă oferea pretexte meșteșugite ca motive pentru care asemenea lucruri nu se mai petreceau în zilele noastre.

Și apoi, firește, mai era și ultimul fulg de cenușă din movilă – lucrul pe care toate religiile, după părerea lui, nu izbutiseră să-l dovedească. Toate susțineau că cei credincioși vor fi binecuvântați. Și cu toții nu aveau niciun fel de răspuns la întrebarea de ce zeii dăduseră voie ca acei credincioși să fie capturați, întemnițați, luați în sclavie și măcelăriți de un eretic cunoscut drept Rashek, Lordul Legiuitor.

Vraful de foi întoarse pe dos stătea pe pupitru, în fața lui. Nu exista niciun adevăr acolo. Nicio credință care să i-o redea pe Tindwyl. Nimic nu veghea asupra oamenilor, în ciuda celor afirmate de Fantomă cu atâta tărie. Sazed își purtă degetele peste ultima pagină și, în cele din urmă, depresia pe care o înfruntase – abia izbutind s-o stăvilească – deveni prea puternică. Portofoliul fusese ultima sa redută.

Era durere. Așa simțea pierderea. Durere și amorțeală totodată; o sârmă cu ghimpi care i se răsucea peste piept, amestecată cu o neputință completă de a face ceva în privința asta. Îi venea să se ghemuiască într-un ungher, să plângă și să

moară acolo.

Nu! Își zise. *Trebuie să fie ceva…*

Căută sub pupitru, cu degete tremurătoare, săculețul cu metalminți. Nu scoase niciuna totuși, ci scoase în schimb un tom mare, gros. Îl așeză alături de portofoliu și-l deschise la o pagină oarecare. I se înfățișară cuvinte scrise de două mâini diferite. Una scrisese atent, curgător. A sa. Cealaltă avea un scris nervos și hotărât. Era al lui Tindwyl.

Își odihni degetele pe foaie. El și cu Tindwyl adunaseră laolaltă această carte, descifrând istoria, profețiile și înțelesurile ce aveau de-a face cu Eroul Evurilor. Înainte ca lui Sazed să înceteze să-i mai pese.

E o minciună, își zise strângând pumnul. *De ce mă mint singur? Îmi pasă încă. Nu am încetat niciodată. Dacă nu mi-ar mai păsa, n-aș căuta încă*. *Dacă nu mi-ar păsa atâta, atunci n-aș simți trădarea într-un chip atât de dureros.*

Kelsier vorbise despre asta. Apoi Vin făcuse la fel. Sazed nu s-ar fi așteptat să aibă simțăminte aidoma. Ce-l putea răni atât de adânc încât să se simtă trădat? Doar nu era un om ca oricare altul. Afirma asta nu din aroganță, ci din simplă auto-cunoaștere. Ierta oamenii, probabil că exagera cu asta. Nu era, pur și simplu, genul care să se simtă măcinat de amărăciune.

Așa că presupusese că niciodată n-avea să fie atins de asemenea simțăminte. De aceea fusese atât de puțin pregătit să fie trădat de singurul lucru pe care nu-l putea accepta ca greșit.

Nu putea să creadă. Dacă ar fi crezut, însemna că Dumnezeu – sau universul, sau forța aceea ce veghea asupra omului – eșuase. Mai bine să creadă că nu exista absolut nimic de acest fel. Atunci, toate lipsurile lumii nu erau decât simplul rod al întâmplării. Nu erau provocate de un zeu ce-l lăsase de izbeliște.

Sazed aruncă o privire spre volumul deschis, observând un petic de hârtie ce se ițea dintre foi. Îl trase de-acolo, surprins să descopere imaginea florii pe care i-o dăruise Vin, cea pe care o avusese soția lui Kelsier. Cea pe care o folosise ca să-și nutrească speranța. Să-i amintească de o lume ce existase înainte de venirea Lordului Legiuitor.

Ridică privirea. Tavanul era de lemn, însă lumina roșiatică a soarelui – răsfrântă de sticla ferestrei – se răspândea peste el.

— De ce? Șopti. De ce să mă lași așa? Am studiat totul despre

tine. Am învățat religiile a *cinci sute* de popoare și secte diferite. Le-am dat altora învățătură despre tine când alții renunțaseră cu o mie de ani înainte. De ce mă lași fără nădejde, când alții pot să creadă? De ce mă lași pe *mine* în îndoială? N-ar trebui să fiu mai sigur decât oricine? N-ar trebui ca știința mea să mă apere?

Asta e încrederea, își zise Sazed. *Să dai altcuiva putere asupra ta. Puterea de a-ți face rău.* De aceea renunțase la metalminți. De aceea decisese să parcurgă toate religiile, una câte una, ca s-o găsească pe cea fără erori. Care să nu aibă nimic dezamăgitor.

Avea noimă. Mai bine să nu crezi decât să ți se dovedească greșeala. Sazed coborî privirea. Ce-i venise să vorbească cu cerurile? Nu era nimic acolo, sus.

Nicicând nu fusese.

Afară pe hol, auzi voci.

— Dragul meu cățel, zicea Boare, vei vrea, sigur, să mai rămâi o zi.

— Nu, spuse kandra Tensoon cu voce hârâită. Trebuie s-o găsesc pe Vin cât mai repede cu putință.

Până și kandra, își spuse Sazed, *până și o creatură neomenească are mai multă credință decât mine.*

Dar cum ar fi putut, totuși, acesta să înțeleagă? Sazed strânse pleoapele cu putere, simțind că i se preling lacrimi din ochi. Cum să poată cineva înțelege durerea credinței trădate? El *crezuse*. Și totuși, când avusese mai multă nevoie de nădejde, nu găsise decât pustiire.

Luă tomul, apoi trânti coperta portofoliului, zăvorând în el acele rezumate fără rost. Se întoarse spre șemineu. Mai bine să le ardă și gata.

Credință... Își aminti vocea din trecut. Era chiar vocea lui, vorbind cu Vin în acea groaznică zi de după moartea lui Kelsier. *Credința nu-i doar un lucru pentru vremuri senine și zile frumoase, cred. Ce ar fi credința – ce ar fi cucernicia – dacă nu ai continua s-o practici după ce te prăbușești...*

Cât de inocent fusese!

Mai bine să ai încredere și să fii trădat, părea să-i șoptească Kelsier. Fusese una dintre zicalele Supraviețuitorului. *Mai bine să iubești și să suferi*.

Sazed își încleștă mâna pe carte. Era un lucru atât de

neînsemnat. Textul său putea fi schimbat oricând de Năruire. *Și eu cred în asta?* Își zise iritat Sazed. *Îmi pun credința în acest Năruire și nu în altceva mai presus de el?*

Rămase în încăpere, tăcut, cu cartea în brațe, ascultându-i pe Boare și pe Tensoon, care vorbeau afară. Cartea era un simbol pentru el. Reprezenta ceea ce fusese cândva. Reprezenta eșecul. Ridică iarăși privirea spre tavan. *Te rog. Vreau să cred. Chiar vreau. Doar că... îmi trebuie ceva. Ceva mai mult decât umbre și amintiri. Ceva real.*

Ceva adevărat. Te rog?

— Rămâi cu bine, Domolitorule, zise Tensoon. Transmite salutări Vestitorului.

Apoi Sazed auzi pașii butucănoși ai lui Boare, îndepărtându-se. Tensoon se auzi și el, pășind mai ușor cu labele sale de câine.

Vestitor...

Sazed îngheță.

Cuvântul acela...

Sazed rămase, o clipă, împietrit. Apoi deschise ușa cu o smucitură și se năpusti pe hol. Ușa se izbi de perete, speriindu-l pe Boare. Tensoon se opri la capătul holului, lângă scări. Se întoarse și-l privi pe Sazed.

— Cum mi-ai spus? Întrebă Sazed.

— Vestitorul, replică Tensoon. Tu ești, nu-i așa, cel care a arătat-o pe doamna Vin ca fiind Eroul Evurilor? Atunci acesta îți este titlul.

Sazed căzu în genunchi, trântindu-și cartea voluminoasă – cea scrisă cu Tindwyl – pe podea, în fața lui. Răsfoi în grabă și găsi un loc anume, cu scrisul lui de mână. *M-am socotit Sfântul Martor,* era scris, *profetul menit să-l descopere pe Eroul Evurilor.* Erau cuvintele lui Kwaan, cel care, la începuturi, îl numise Erou pe Alendi. Din aceste scrieri, singurele lor indicii despre religia originală a Terrisului, Sazed și ceilalți culeseseră puținul pe care-l știau despre profețiile legate de Eroul Evurilor.

— Ce-i asta? Întrebă Boare aplecându-se de șale și parcurgând cuvintele scrise. Hmm. Se pare că n-ai nimerit termenul, dragă cățeluș. Nu-i „Vestitor” defel, ci „Sfântul Martor”.

Sazed ridică ochii din carte.

— Boare, acesta este pasajul pe care l-a schimbat Năruire, zise încetișor. Când l-am scris, era altfel – dar Năruire l-a modificat, încercând să mă păcălească pe mine și pe Vin să îi îndeplinesc

profețiile. Skaa începuseră să-mi spună Sfântul Martor, propria lor denumire. Așa că Năruire a schimbat și scrierile lui Kwaan ca să pară profetice și să lase impresia că se referă la mine.

— Așa să fie? Zise Boare frecându-și bărbia. Înainte ce scria?

Sazed nu-i răspunse, privindu-l în schimb pe Tensoon în ochii săi canini.

— De unde ai știut? De unde știi cuvintele străvechii profeții terrisiene?

Tensoon se lăsă pe labele de dinapoi.

— Mi se pare ciudat, terrisianule. În toate acestea e o uriașă nepotrivire, o problemă pe care *nimeni* nu s-a gândit să o arate. Ce s-a întâmplat cu cărăușii ce au călătorit cu Rashek și Alendi la Fântâna Înălțării?

Rashek. Omul care devenise Lordul Legiuitor.

Boare se îndreptă de șale.

— E simplu, kandra, zise fluturându-și bastonul. Toată lumea știe că, atunci când Lordul Legiuitor a urcat pe tron la Khlennium, și-a făcut prietenii apropiați nobili. De aceea era atât de răsfățată nobilimea din Ultimul Imperiu – erau urmașii bunilor prieteni ai lui Rashek.

Tensoon tăcu.

Nu, își zise cu uimire Sazed. *Nu… nu se poate!*

— *Nu putea* să-i facă nobili pe negustorii aceia!

— Adică de ce nu? Întrebă Boare.

— Fiindcă nobilimea a obținut allomanția, răspunse Sazed. Prietenii lui Rashek erau *feruchimiști*! Dacă i-ar fi făcut nobili, atunci…

— L-ar fi putut contesta, zise Tensoon. Ar fi putut ajunge și allomanți și feruchimiști totodată, ca el, și ar fi avut aceleași puteri.

— Da, spuse Sazed. A petrecut zece secole încercând să scoată feruchimia din populația Terrisului – și asta doar din teama ca nu cumva, într-o zi, cineva să se nască și cu allomanție și cu feruchimie! Prietenii săi care l-au însoțit trebuie să fi fost periculoși, de vreme ce erau feruchimiști puternici și știau ce-i făcuse Rashek lui Alendi. Rashek trebuie să le fi făcut altceva. Ceva ca să-i sechestreze, ba poate chiar să-i ucidă…

— Nu, zise Tensoon. Nu i-a ucis. Îl numiți monstru pe Părintele nostru, dar el nu a fost un om rău. Nu și-a omorât prietenii, deși a recunoscut în puterile lor amenințarea. Le-a oferit așadar un

târg, vorbind direct minților lor, în timp ce deținea puterea creației.

— Ce târg? Întrebă nedumerit Boare.

— Nemurire, zise încet Tensoon. În schimbul feruchimiei lor. Au renunțat la ea, împreună cu altceva.

Sazed se holbă la ființa din hol, o creatură ce gândea ca un om dar avea formă de lighioană.

— Au renunțat la umanitate, șopti Sazed.

Tensoon încuviință.

— Și trăiesc și acum? Întrebă Sazed făcând un pas. Tovarășii Lordului Legiuitor? Acei terrisieni care s-au suit cu el până la Fântână?

— Le spunem Prima Generație, zise Tensoon. Fondatorii neamului kandra. Tatăl a transformat toți feruchimiștii în năluci de ceață, pornind această rasă. Prietenii săi buni, totuși, au fost readuși la rațiune cu câteva piroane hemalurgice. Nu ți-ai făcut bine treaba, Păstrătorule. Aș fi crezut că o să scoți asta de la mine *cu mult* înainte să plec.

Ce neghiob am fost, gândi Sazed, clipind înlăcrimat. *Tare neghiob.*

— Ce? Făcu Boare, încruntându-se. Ce se petrece? Sazed? Dragul meu, de ce ești așa de roșu la față? Ce înseamnă vorbele acestei creaturi.

— Înseamnă speranță, zise Sazed năpustindu-se la el în odaie și aruncându-și în bocceaua de voiaj câteva veșminte.

— Speranță? Zise Boare uitându-se după el.

Sazed întoarse capul spre locul unde stătea Boare. Kandar se ridicase în patru labe și stătea lângă el pe culoar.

— Religia Terrisului, Boare. Lucrul de la care a pornit secta mea, lucrul pentru care, încercând să-l descopere, semenii mei și-au trecut viețile. N-a pierit. Trăiește, nu în cuvinte scrise ce pot fi pervertite sau schimbare, ci în mințile celor care au practicat-o cu adevărat. *Credința Terrisului e vie!*

Mai avea, așadar, o religie de adăugat pe listă. Misiunea sa nu se sfârșise.

— Iute, Păstrătorule, zise Tensoon. Eram gata să plec fără tine, de vreme ce toți ziceau că ai încetat să-ți mai pese de asemenea lucruri. Însă, dacă voiești să vii, îți voi arăta drumul spre Patrie – e pe drumul pe care trebuie să pornesc pentru a o găsi pe Vin. Nădăjduiesc că tu vei izbuti să convingi Prima

Generație de ceea ce eu n-am izbutit.

— Și anume? Întrebă Sazed îndesându-și hainele în boccea.

— Că sfârșitul a sosit.

Năruire a încercat de multe ori să vâre piroane în membrii cetei. Deși unele dintre cele ce s-au petrecut ar putea lăsa impresia că îi era ușor să obțină controlul asupra altora, de fapt nu astfel stăteau lucrurile.

Introducerea metalului exact în locul potrivit – în momentul potrivit – era incredibil de dificilă chiar și pentru o creatură atât de subtilă precum Năruire. De pildă, a încercat din greu să-i pironească pe Elend și pe Yomen. Elend a reușit să evite asta de fiecare dată, cum a făcut-o pe câmpul de lângă sătucul unde se afla penultima tainiță.

Năruire a reușit, la un moment dat, să vâre un piron în Yomen. Însă Yomen și l-a scos înainte ca Năruire să apuce să-l ia în stăpânire deplină. Lui Năruire îi era mult mai simplu să se impună unor oameni pasionali și impulsivi decât unora cu minte logică și înclinați să-și cumpănească acțiunile.

63

— Ce nu înțeleg, zise Vin, e motivul pentru care m-ai ales. Ai avut o mie de ani și sute de mii de oameni din care să alegi. De ce m-ai călăuzit *pe mine* la Fântâna Înălțării, ca să-ți dau drumul?

Se afla în celula ei, așezată pe pat – care zăcea acum pe podea, fără picioare, căzut după ce scosese șuruburile. Ceruse alt pat, însă nu fusese băgată în seamă.

Năruire se întoarse spre ea. Venea adesea în trupul lui Reen, îngăduindu-și încă ceea ce Vin putea presupune că era un fel de lăudăroșenie. Însă, cum făcea adeseori, îi ignoră întrebarea. Se întoarse în schimb către est, părând să poată privi direct prin pereții celulei.

— Mi-aș dori să o poți vedea, zise. Pătura de cenușă s-a făcut adâncă, frumoasă, de parcă cerul însuși s-ar fi sfărâmat și s-a prăbușit, făcut țăndări negre. Simți cum se cutremură pământul?

Vin nu răspunse.

— Cutremurele astea sunt semnele de pe urmă ale pământului. Ca un bătrân ce geme pe patul de moarte, chemându-și copiii ca să le spună o ultimă vorbă înțeleaptă.

Pământul însuși se despică. Lordul Legiuitor a făcut el însuși mare parte din toate acestea. Poți da vina pe el, dacă dorești.

Vin ciuli urechile. Nu atrase atenția asupra ei întrebând mai multe, ci îl lăsă pe Năruire să pălăvrăgească. Observă, iarăși, cât de *umane*, păreau unele dintre comportamentele lui.

— A crezut că poate să rezolve el însuși problemele, continuă Năruire. M-a respins, să știi.

Și asta s-a întâmplat cu exact o mie de ani în urmă, gândi Vin. *O mie de ani trecuți de când Alendi a eșuat în misiunea sa, o mie de ani de când Rashek a luat puterea pentru sine și a devenit Lordul Legiuitor. Asta face pare din răspunsul la întrebarea mea. Lichidul lucitor din Fântâna Înălțării – nu mai era când am terminat să-l eliberez pe Năruire. Trebuie să fi dispărut și după ce l-a folosit Rashek.*

O mie de ani. Suficient timp pentru ca Fântâna să-și recapete puterea? Dar ce fel de putere era? De unde venea?

— Lordul Legiuitor n-a salvat de fapt lumea, urmă să vorbească Năruire. Doar i-a amânat distrugerea – și, făcând asta, m-a ajutat. Așa trebuie să fie, cum ți-am spus. Când oamenii cred că ajută lumii, fac de fapt mai mult rău decât bine. Exact ca tine. Ai încercat să fii de ajutor, dar ai ajuns să mă eliberezi.

Năruire îi aruncă o privire, apoi zâmbi patern. Ea nu reacționă.

— Munții de cenușă, continuă Năruire, priveliștea muribundă, oamenii distruși – toate le-a făcut Rashek. Preschimbarea oamenilor pentru a deveni kolossi, kandra și Inchizitori, tot ale lui sunt…

— Dar îl urai, zise Vin. Nu te-a eliberat, așa că a trebuit să mai aștepți o mie de ani.

— E drept, zise Năruire. Dar o mie de ani nu-i mult. Nu-i mult deloc. Pe lângă asta, n-am putut refuza să-l ajut pe Rashek. Ajut pe oricine, fiindcă puterea mea e o unealtă – singura unealtă prin care lucrurile se pot schimba.

Se sfârșește totul, cugetă Vin. *Chiar se sfârșește. N-am vreme de zăbavă. Trebuie să fac ceva.* Se ridică, făcându-l pe Năruire s-o privească, și ajunse în partea din față a celulei.

— Gărzi! Strigă, iar vocea îi răsună în propria-i celulă. Gărzi!

Auzi, în cele din urmă, un tropăit afară.

— Ce-i? Întrebă o voce aspră.

— Spuneți-i lui Yomen că vreau să fac o învoială.

Urmă un moment de tăcere.

— Învoială? Zise în cele din urmă paznicul.

— Da. Spune-i că am informații pe care vreau să i le dau.

Nu știa ce să creadă despre reacția paznicului, care nu era alta decât tăcerea. I se păruse că-l aude retrăgându-se, însă fără cositor nu putea fi sigură.

Însă, până la urmă, paznicul reveni. Năruire o privi curios, în vreme ce ușa era descuiată și apoi deschisă. Afară se afla obișnuitul pluton de soldați.

— Vino cu noi.

Când Vin intră în camera de audiențe a lui Yomen, o izbi de îndată felul în care se schimbase acesta. Arăta mult mai trudit decât fusese ultima oară când se întâlniseră, de parcă ar fi petrecut mult prea mult timp nedormit.

Dar... e Născut-din-Ceață, își zise nedumerită Vin. *Adică poate arde fludor ca să-și înlăture oboseala aceea din ochi. Atunci de ce n-o face. Doar dacă nu cumva... nu-l poate arde. Doar dacă nu cumva are la dispoziție un singur metal.*

Fusese învățată că nu există niciun Cețurian care să poată arde atiu. Însă pricepea, din ce în ce mai bine, că Lordul Legiuitor răspândise multe minciuni pentru a se menține la cârmă. Trebuia să învețe să nu mai depindă de ceea ce i se *spusese* că-i adevărat și să se concentreze pe fapte așa cum i se înfățișau.

Yomen o privi cum intră, înconjurată de gărzi. Îi vedea în ochi că se aștepta la vreo șmecherie din partea ei – însă, ca întotdeauna, o aștepta pe ea să facă prima mișcare. Felul său de a se purta era să se ațină aproape de pericol. Paznicii se opriră la uși, în poziție de drepți, lăsând-o singură în mijlocul sălii.

— Fără cătușe?

— Nu, zise Yomen. Nu mă aștept să stai prea mult pe-aici. Gărzile mi-au spus că ai informații de dat.

— Am.

— Ei bine, zise Yomen cu mâinile la spate, le-am spus să te aducă la mine dacă au vreo bănuială că plănuiești ceva necurat. Se pare că nu te-au crezut că vrei să te târguiești. Mă întreb de ce.

Ridică o sprânceană, privind-o cu luare-aminte.

— Pune-mi o întrebare, zise Vin.

Într-o latură, Năruire păși prin zid, cu mers voios, sprințar.

— Prea bine. Cum controlează Elend kolossii.

— Allomanție, zise Vin. Allomanția emoțională, dacă e folosită asupra unui kolos, îl va aduce sub stăpânirea Allomantului.

— Mi se pare greu de crezut, rosti sec Yomen. Dacă era așa de simplu, ar fi descoperit asta și altcineva în afară de tine.

— Majoritatea allomanților sunt prea slabi ca să izbutească, zise Vin. Trebuie să folosești un metal ce-ți sporește puterile.

— Nu există un asemenea metal.

— Ai auzit de duraluminiu?

Yomen nu răspunse, însă din privirea sa Vin își dădu seama că știa.

— Duraluminiul e un aliaj Allomantic de aluminiu, zise ea. Unde aluminiul înăbușă puterea altor metale, duraluminiul le-o sporește. Amestecă duraluminiu cu zinc sau alamă, apoi Trage de emoțiile unui kolos și va fi al tău.

Yomen nu-i respinse comentariile, socotindu-le minciuni. Însă Năruire se năpusti și începu să se învârtă în jurul ei.

— Vin, Vin, care ți-e jocul acum? Întrebă, amuzat. Să-i arunci niște crâmpeie și apoi să-l trădezi?

Yomen ajunsese, se părea, la aceeași concluzie.

— Ce-mi spui este interesant, Împărăteasă, dar absolut de neprobat în situația de față. Sunt, însă…

— Erau cinci asemenea tainițe, zise Vin făcând un pas înainte. Pe celelalte le-am găsit. Ne-au condus aici.

Yomen scutură din cap.

— Și? De ce mi-ar păsa?

— Al tău Lord Legiuitor plănuia ceva cu grotele astea – îți dai seama după plăcile de metal pe care le-a lăsat în fiecare din ele. Zice că n-a putut găsi nicio cale de a lupta cu ce se petrece pe lume, dar chiar crezi asta? Simt că mai e ceva, vreun indiciu ascuns în textele de pe cele cinci plăci.

— Te aștepți să cred că *ție* îți pasă de ce a scris Lordul Legiuitor? Tu, care se zice că l-ai ucis?

— Nu-mi pasă de el nici cât negru sub unghie, recunoscu Vin. Dar, Yomen, *trebuie* să crezi că-mi pasă de ce se întâmplă cu oamenii din imperiu! Dacă ai aflat câte ceva despre Elend sau despre mine, știi că e adevărat.

— Elend al tău e un om care are despre el o părere mult prea bună, zise Yomen. A citit multe cărți și socotește că învățătura îl

face în stare să fie rege. Tu… despre tine încă nu știu ce să cred.

Ochii săi arătau ceva din ranchiuna pe care o văzuse la el când cu ultima lor întâlnire.

— Pretinzi că l-ai ucis pe Lordul Legiuitor. Însă… nu se poate ca el să fi murit. Ești, cumva, părtașă la toate acestea.

Asta e, își zise Vin. *Acum am ocazia.*

— A vrut să ne întâlnim, zise.

Ea nu credea asta, însă poate că Yomen avea să creadă.

Yomen o privi chiorâș.

— Nu vezi? Zise Vin. Elend și cu mine am descoperit celelalte depozite, prima fiind chiar sub Luthadel. Apoi am venit aici. Asta era *ultima* dintre cele cinci. Sfârșitul șirului. Dintr-un motiv anume, Lordul Legiuitor a vrut să ne conducă aici. La tine.

Yomen rămase câteva clipe tăcut. Alături, Năruire se prefăcea că aplaudă.

— Trimite după Lellin, zise întorcându-se după unul dintre soldați. Spune-i să-și aducă hărțile.

Soldatul salută și ieși. Yomen se întoarse iarăși spre Vin, încruntat încă.

— Nu va fi nicio târguială. Îmi vei da informațiile pe care le cer, apoi voi hotărî ce să fac cu ele.

— Bine. Dar chiar tu ai zis că am legătură cu toate acestea. *Totul* are legătură, Yomen. Cețurile, kolossii, eu, tu, tainițele, cenușa…

Când o enumeră pe ultima, Yomen tresări ușor.

— E tot mai rău cu cenușa, nu? Întrebă ea. E tot mai deasă?

Yomen dădu din cap că da.

— Mereu ne-am făcut griji cu cețurile, zise Vin. Însă o să ne ucidă cenușa. Va opri lumina soarelui, va îngropa orașele, va astupa străzile, va sufoca grânele de pe câmp.

— Lordul Legiuitor nu va da voie să se întâmple asta, zise Yomen.

— Dar dacă chiar a murit?

Yomen îi întâlni privirea.

— Atunci ne-ai condamnat pe toți!

Condamnat… Lordul Legiuitor spusese ceva asemănător chiar înainte să fie ucis de Vin. Se înfioră, în tăcerea lăsată, îndurând zâmbetul lui Năruire până ce un scrib pătrunse în încăpere, ducând pe brațe câteva hărți înfășurate.

Yomen luă una și-i făcu semn omului să se depărteze. O întinse pe o masă, făcându-i semn lui Vin să se apropie.

— Arată-mi, zise dând înapoi pentru a nu se afla în apropierea ei.

Vin luă o bucată de cărbune și însemnă locurile peșterilor cu provizii. Luthadel. Satren. Vetitan. Urteau. Pe toate cinci – toate lângă Stăpânirea Centrală, una în centru, celelalte înconjurându-o. Puse un „X” final lângă Fadrex.

Apoi, cu cărbunele între degete, observă ceva. *Apar, cu siguranță, o puzderie de mine pe hartă, în jurul orașului Fadrex. E mult metal prin preajmă.*

— Înapoi, zise Yomen.

Vin se dădu în spate. El se apropie și cercetă harta. Vin rămase tăcută, chibzuind. *Scribii lui Elend n-au putut găsi vreun model în dispunerea tainițelor. Două erau în orașe mici, două în orașe mari. Unele pe lângă canale, altele nu. Scribii au pretins că n-aveau destule date după care să stabilească modelele.*

— Pare de-a dreptul alandala, zise Yomen, ca un ecou al gândurilor ei.

— N-am inventat eu punctele acelea, Yomen, zise ea încrucișându-și brațele pe piept. Spionii tăi pot să confirme pe unde și-a dus Elend armatele și pe unde și-a trimis solii.

— Nu avem toți resurse pentru rețele întinse de iscoade, împărăteasă, zise Yomen sec, uitându-se iarăși pe hartă. Ar trebui să aibă o noimă…

Vetitan, gândi Vin. *Locul unde am găsit peștera de dinaintea acesteia. Era și acela un oraș minier. La fel și Urteau.*

— Yomen? Ridică ea privirea. Arată vreuna din hărți zăcămintele de minereuri?

— Sigur, rosti el absent. Doar *suntem* Cantonul Proviziilor.

— Scoate-o.

Yomen ridică sprânceana, arătând ce credea despre faptul că i se dădeau ordine. Dar făcu totuși un semn scribului să procedeze așa cum ceruse Vin. O a doua hartă fu așezată peste prima, iar Vin se apropie de ele. Yomen se dădu îndată în spate, ținându-se departe de atingerea ei.

Are instincte bune pentru un birocrat, își zise ea scoțând cărbunele de sub hartă. Făcu iute, din nou, cele cinci semne. Cu fiecare, mâna i se încorda tot mai mult. Fiecare peșteră se afla într-o zonă stâncoasă, pe lângă mine de metale. Până și

Luthadel avea depozite bogate de minereuri. Se spunea că Lordul Legiuitor își construise capitala în acel loc *tocmai* datorită bogățiilor minerale din zonă, în special apa aflată în subteran. Cu atât mai bine pentru allomanți.

— Ce vrei să susții? Întrebă Yomen, care se apropiase îndeajuns ca să vadă ce însemnase ea.

— Asta este legătura, zise Vin. Și-a construit depozitele pe lângă surse de metal.

— Ori e o simplă întâmplare.

— Nu, zise Vin ridicând privirea și uitându-se spre Năruire. Nu, metalul înseamnă allomanție, Yomen. E un model aici.

Yomen îi făcu din nou semn să se dea înapoi și se apropie de hartă. Pufni.

— Ai aici inclusiv semne puse pe cele mai productive mine din imperiul interior. Te aștepți să cred că nu te joci cu mine doar, oferindu-mi niște năluci ca „dovezi” că acestea sunt cu adevărat locurile tainițelor?

Vin nu-l asculta. *Metal. Cuvintele lui Kwaan erau scrise în metal, fiindcă spunea că sunt ferite. Ferite. Ferite de schimbare, putem presupune.*

Sau ferite de la citire?

Lordul Legiuitor își desenase hărțile pe plăci de metal.

Așadar, dacă Năruire nu putuse găsi de unul singur depozitele fiindcă metalele le acoperiseră poziția? I-ar fi trebuit cineva care să-l călăuzească. Cineva care să meargă peste tot, să vadă hărțile, să-l conducă...

Lord Legiuitor! Am făcut din nou aceeași greșeală! Am făcut exact ce voia. Nu-i de mirare că ne-a lăsat să trăim!

Cu toate acestea, în loc să se simtă rușinată, de data asta Vin simți că se înfurie. Se uită la Năruire, care stătea acolo, cu un aer de înțelepciune cosmică. Cu priviri atotștiutoare, ton patern și aroganță zeiască.

Nu din nou, își zise Vin scrâșnind din dinți. *De data asta l-am priceput. Și pot, deci, să-l păcălesc. Dar... trebuie să știu de ce. De ce era atât de interesat de depozitele astea? Ce-i mai trebuie ca să câștige bătălia? Pentru ce a așteptat atât de mult?*

Brusc, răspunsul i se păru evident. Cercetându-și simţămintele, își dădu seama că unul dintre motivele de bază pentru care cercetase tainițele fusese mereu socotit neimportant de Elend. Ea însă *simțise*, fără să-și poată explica de ce, importanța

acestuia.

Lucrul ce mânase economia imperială vreme de o mie de ani. Cel mai puternic dintre metalele Allomantice.

Atiul.

De ce îl socotise atât de însemnat? Elend și Yomen aveau dreptate amândoi – atiul era prea puțin important în lumea de acum. Însă simțea că nu-i așa. De ce? Oare fiindcă *Năruire* îl voia, iar Vin avea cu el vreo legătură neexplicată?

Lordul Legiuitor susținuse că Năruire nu le putea citi gândurile: Însă știa că îi putea afecta simțămintele. Că putea schimba felul în care gândea. Năruire voia atiul! Și, cu un fior de groază, Vin pricepu că-l condusese drept într-acolo. *Nu-i de mirare că era așa de înfumurat!* Își zise Vin. *Nu-i de mirare că e așa de sigur că va câștiga!*

De ce ar fi fost interesată o asemenea forță zeiască de un lucru simplu precum un metal Allomantic? Întrebarea o făcea să se îndoiască oarecum de concluziile ei. Însă, în clipa aceea, ușile sălii se dădură de perete.

Își făcu apariția un Inchizitor.

Îndată, Yomen și toți soldații săi se postară într-un genunchi. Vin, fără să vrea, făcu un pas înapoi. Creatura, precum cei de soiul ei, era înaltă și purta încă sutana cenușie a rangului său de dinainte de Prăbușire. Capul chel era întesat de tatuaje complicate, majoritatea negre, unul sângeriu. Și, firește, mai erau piroanele, înfipte cu vârful în ochi. Unul dintre piroane fusese bătut mai adânc decât celălalt și strivise osul orbitei. Chipul creaturii, strâmbat de un rânjet inuman, îi fusese cândva cunoscut lui Vin.

— Marsh? Șopti înfiorată femeia.

— Stăpâne, zise Yomen desfăcând brațele. Ai venit până la urmă! Am trimis soli, căutând…

— Tăcere, zise cu voce huruitoare Marsh, înaintând spre ei. Ridică-te, obligatorule.

Yomen se grăbi să asculte. Marsh se uită înspre Vin, surâse, însă apoi o ignoră cu tot dinadinsul. Însă se uită direct spre Năruire și înclină capul spre el, supus.

Vin se cutremură. Trăsăturile lui Marsh, chiar așa contorsionate, îi aminteau de fratele lui. Kelsier.

— Ești pe cale să fii atacat, Obligatorule, zise Marsh înaintând și deschizând larg fereastra mare din cealaltă parte a încăperii.

Vin putu vedea, afară, peste scobiturile pietroase, până la locul unde-și făcuse tabăra Elend, lângă canal.
Doar că nu mai era niciun canal. Nici scobiturile. Totul era de un negru uniform. Cenușa umplea cerul, deasă ca o ninsoare viforoasă.
Lord Legiuitor! Își zise*. E chiar atât de rău?*
Yomen se grăbi să se apropie de fereastră.
— Atacat, stăpâne? Dar nici n-au ridicat tabăra măcar!
— Kolossii vor ataca prin surprindere, zise Inchizitorul. N-au nevoie să formeze șiruri – vor ataca pur și simplu.
Yomen rămase încremenit o clipă, apoi se întoarse spre soldații săi.
— Iute, la parapete. Adunați oamenii pe înălțimile din față!
Soldații se grăbiră să iasă. Vin rămase acolo, tăcută. *Omul pe care-l știu drept Marsh a murit. A încercat să-l ucidă pe Sazed, e acum pe deplin unul dintre ei. Năruire a… L-a luat în stăpânire…*
O idee îi licări în minte.
— Iute, obligatorule, zise Marsh. N-am venit să apăr orașul tău neînsemnat. Am venit pentru lucrul pe care l-ai descoperit în tainița aceea.
— Stăpâne? Făcu Yomen, surprins.
— Atiul, Yomen, zise Inchizitorul. Dă-mi-l. *Nu poate* sta în cetate când va veni asaltul, în caz că cetatea va cădea. Îl voi duce altundeva.
Vin închise ochii.
— Stă… pâne? Îngână în cele din urmă Yomen. Ești, desigur, binevenit să iei tot ce am. Însă în tainiță nu a fost atiu. Doar cele șapte bobițe pe care le-am adunat eu însumi, ținute ca rezervă pentru Cantonul Proviziilor.
Vin deschise ochii. *Cum?*
— Imposibil, răcni Marsh, dar i-ai spus fetei, mai devreme, că e la tine!
Yomen păli.
— Inducere în eroare, stăpâne. Părea convinsă că am o cantitate însemnată de atiu, așa că am lăsat-o să creadă că așa stau lucrurile.
— *Nuu!*
Vin tresări la urletul neașteptat. Însă Yomen nici nu clipi – și, peste o clipă, ea își dădu seama de ce. Năruire fusese cel care urlase. Devenise inform, pierzând chipul lui Reen,

transformându-se în ceva ca un vârtej de întunecime. Aproape ca ceața, doar că mult, mult mai negru.

Mai văzuse negreața aceea. Pășise prin ea în peștera de sub Luthadel, în drum spre Fântâna Înălțării.

O secundă mai târziu, Năruire își reveni, arătând din nou ca Reen. Își duse la spate brațele, fără s-o privească, de parcă ar fi încercat să pretindă că nu se pierduse cu firea. Însă în ochii săi Vin văzu iritare. Mânie. Se depărtă de el – și ajunse *mai aproape* de Marsh.

— Neghiobule! Făcu Marsh mișcându-se de lângă ea și vorbindu-i lui Yomen. Idiot ce ești!

La naiba, își zise agasată Vin.

— Eu... zise buimac Yomen. Stăpâne, de ce-ți pasă de atiu? E nefolositor fără allomanți și politicieni din nobilime care să plătească pentru el.

— Nu știi nimic, se răsti Marsh, apoi zâmbi. Dar ești condamnat. Da... chiar că ești condamnat.

Vin văzu, afară, cum armata lui Elend ieșise din tabără. Yomen se întoarse din nou cu fața către fereastră iar Vin se dădu și ea mai aproape, ca să vadă mai bine. Trupele lui Elend se adunau – oameni și kolossi. Observaseră, probabil, că forțele de apărare ale orașului se strângeau și că nu mai aveau șansa unui atac prin surprindere.

— Va face orașul una cu pământul, zise Năruire pășind alături de Vin. Elend al tău e un servitor bun, copilă. Unii dintre cei mai buni slujitori ai mei. Ar trebui să fii mândră de el.

— Atâția kolossi... auzi șoapta lui Yomen. Stăpâne, n-avem cum să luptăm cu atâția. Avem nevoie de ajutorul tău.

— De ce te-aș ajuta? Întrebă Marsh. Pe tine, care n-ai izbutit să-mi aduci ce-mi doresc.

— Dar am rămas credincios, zise Yomen. Când toți ceilalți l-au abandonat pe Lordul Legiuitor, eu l-am slujit mai departe.

— Lordul Legiuitor e mort, zise Marsh pufnind disprețuitor. A fost și el un slujitor de la care nu m-am ales cu mare lucru.

Yomen păli.

— Fie ca acest oraș să ardă, cotropit de patruzeci de mii de kolossi.

Patruzeci de mii, își zise Vin. Găsise alții, pe undeva. Atacul părea logic acum – putea, în fine, să pună mâna pe oraș, poate să-i dea lui Vin o șansă de a scăpa în învălmășeală. Foarte logic,

foarte isteț. Și totuși, dintr-odată, Vin fu sigură de un lucru.
— Elend nu va ataca, anunță ea.
Șase ochi – doi de oțel, doi de carne și doi fantomatici – se întoarseră spre ea.
— Elend n-o să piardă așa de mulți kolossi ca să ia orașul cu asalt. Încearcă să te intimideze, Yomen. Și ar trebui să asculți. De ce asculți încă de ființa asta, de acest Inchizitor? Te disprețuiește. Te vrea mort. Alătură-te, mai bine, nouă.
Yomen se încruntă.
— Ai putea lupta cu mine, zise Vin. Ești Allomant. Monștrii ăștia *pot* fi învinși.
Marsh zâmbi.
— Idealism din partea ta, Vin?
— Idealism? Făcu ea, întorcându-se spre creatură cu fața. Crezi că e idealist să cred că pot ucide un Inchizitor. Știi doar că am mai făcut-o.
Marsh flutură din mână a lehamite.
— Nu vorbesc despre tine și amenințările tale prostești. Vorbesc despre *el*, zise arătând cu capul spre oastea de afară. Elend al tău îi aparține lui Năruire, la fel ca mine – la fel ca tine. Cu toții ne opunem, dar cu toții, până la urmă, ne închinăm lui. Abia atunci înțelegem frumusețea ce se află în distrugere.
— Zeul tău nu-l controlează pe Elend, zise Vin. Tot încearcă să spună că-i așa, dar asta îl face doar un mincinos. Sau, poate, un fel de idealist.
Yomen, buimac, îi privea.
— Și dacă *totuși* atacă? Întrebă Marsh cu voce scăzută dar mușcătoare. Ce ar însemna asta, Vin? Dacă-și trimite kolossii asupra orașului, într-o învălmășeală a sângelui, dacă-i trimite să măcelărească, să ucidă, nu ai ce oferi ca să capete ce *crede* el că îi trebuie neapărat. Atiul și hrana nu l-au putut face să vină… dar tu? Cum te-ai simți? Ai ucis pentru el. De ce crezi că Elend n-ar face la fel pentru tine?
Vin închise ochii. Amintiri ale asaltului ei asupra turnului lui Cett îi veniră în minte. Amintiri cu omoruri fără rost. Cu Zane alături. Amintiri cu foc, moarte și o Allomantă dezlănțuită.
Nu mai ucisese așa de atunci.
Deschise ochii. De ce nu ataca odată Elend? Atacul avea noimă. Știa că poate cuceri cu ușurință orașul. Însă mai știa și că poate avea probleme ca să stăpânească kolossii dacă

deveneau prea frenetici…

— Elend nu va ataca, zise încetișor. Fiindcă e un om mai bun decât mine.

S-ar putea observa că Năruire nu și-a trimis Inchizitorii la Fadrex decât după ce Yomen a confirmat – în principiu – că atiul se afla în oraș. De ce nu i-a trimis de îndată ce ultima tainiță a fost găsită? Unde i-au fost slujitorii în tot acest răstimp?

Trebuie să pricepeți că, în mintea lui Năruire, toți oamenii îi erau slujitori, mai ales aceia pe care-i putea manipula direct. Nu a trimis un Inchizitor fiindcă aceștia erau ocupați cu altele. A trimis, în schimb, pe cineva care, pentru el, era exact același lucru ca un Inchizitor.

A încercat să-l pironească pe Yomen, nu i-a ieșit, și cam atunci a sosit și armata lui Elend. S-a folosit deci un alt pion pentru a-i găsi tainița și pentru a descoperi dacă atiul era sau nu acolo. N-a dedicat, la început, prea multe resurse orașului, temându-se de o înșelăciune a Lordului Legiuitor. Ca și el, mă întreb încă dacă tainițele nu erau, într-o măsură, destinate acestui scop – de a-l încurca pe Năruire și de a-l ține ocupat.

64

— … și de aceea e *absolut* necesar să trimiți mesajul, Fantomă. Părțile acestui lucru se învârtejesc, sunt duse de vânt. Ai un indiciu pe care nu-l are nimeni. Trimite-l iute.

Fantomă încuviință, cu mintea tulbure. Unde se afla? Ce se petrecea? Și de ce, deodată, durea totul așa de tare?

— Bun băiat. Te-ai descurcat bine, Fantomă, sunt mândru de tine.

Încercă să dea din cap iarăși, însă totul era pâclos și întunecat. Tuși, făcând să se zguduie dureros ceva aflat departe. Gemu. Părți din el erau cuprinse de dureri ascuțite, în vreme ce altele doar îl furnicau. Și mai erau unele… unele pe care nu le simțea defel, cu toate că ar fi *trebuit* să le simtă.

Visam, își dădu seama recăpătându-și încet cunoștința. *De ce am adormit? Eram de veghe? Ar trebui să mă pun de veghe? Prăvălia…*

Gândurile i se risipiră când deschise ochii. Lângă el se afla cineva. Un chip. Unul… ceva mai urât decât sperase să vadă.

— Boare? Încercă să spună, cu voce scrâșnită.

— Ha! Zise Boare cu lacrimi în ochi, lucru nu tocmai obișnuit

pentru el. Se trezește!

Alt chip se apleca asupra lui, iar Fantomă zâmbi. Pe *acesta* îl așteptase. Beldre.

— Ce se întâmplă? Șopti Fantomă.

Niște mâini îi duseră ceva la buze – un burduf cu apă. Mâinile, cu grijă, îi dădură să bea. Tuși, dar izbuti să înghită.

— De ce… de ce nu mă pot clinti? Întrebă.

Părea să nu-și poată mișca decât mâna stângă.

— Corpul tău e bandajat strâns, Fantomă, zise Beldre. Așa a cerut Sazed.

— Arsurile, zise Boare. Păi… nu-s așa de grave, dar…

— La naiba cu arsurile, îngăimă răgușit Fantomă. Sunt viu. Nu mă așteptam la asta.

Boare se uită la Beldre, zâmbind.

Trimite-l iute…

— Unde-i Sazed? Întrebă Fantomă.

— Ar trebui să încerci să te odihnești, zise Beldre trecându-i ușor palma peste obraz. Ai trecut prin multe.

— Și ai dormit prin și mai multe, zic eu, făcu Fantomă. Sazed?

— Plecat, dragul meu băiat, zise Boare. A pornit spre sud cu kandra lui Vin.

Vin.

Se auzi tropot de ciubote și, peste o clipă, fața căpitanului Goradel apăru alături de celelalte două. Soldatul cu fălci pătrățoase zâmbea cu gura până la urechi.

— Chiar că Supraviețuitor al Flăcărilor!

Ai un indiciu pe care nu-l mai are nimeni…

— Cum e orașul? Întrebă Fantomă.

— E în siguranță, în mare parte. Apa a umplut canalele și fratele meu a organizat brigăzi de pompieri. Oricum, multe din clădirile arse nu erau locuite.

— L-ai salvat, domnul meu, zise Goradel.

Sunt mândru…

— Cenușa cade tot mai deasă, așa e? Întrebă Fantomă.

Cei trei schimbară priviri. Expresiile lor îngrijorate erau suficiente ca să-i confirme.

— Primim mulți refugiați, zise Beldre. Din orașele și satele din jur, ba unii vin tocmai din Luthadel…

— Trebuie să trimit un mesaj, spuse Fantomă lui Vin.

— Bine, bine, zise cu blândețe Boare. Facem asta îndată ce te

înzdrăvenești.

— Ascultă-mă, Boare, zise Fantomă holbându-se la tavan, fără a fi în stare să facă mai mult decât să se foiască. Ceva m-a controlat pe mine și pe Cetățean. L-am *văzut* – lucrul pe care l-a eliberat Vin la Fântâna Înălțării. Lucrul care aduce cenușa peste noi ca să ne distrugă. Voia orașul, dar acum l-am respins. Și trebuie s-o avertizez pe Vin.

Asta fusese trimis să facă în Urteau. Să afle lucruri și să le transmită lui Vin și lui Elend. Abia începea să înțeleagă cât de importantă putea să fie o asemenea sarcină.

— E greu de călătorit acum, băiatul meu, zise Boare. Nu-s tocmai condiții propice pentru trimis de mesaje.

— Mai odihnește-te, zise Beldre. O să ne facem griji în privința asta după ce te-ai făcut bine.

Fantomă, plin de năduf, scrâșni din dinți.

Trebuie să trimiți mesajul, Fantomă.

— Îl duc eu, zise domol Goradel.

Fantomă se uită într-o parte. Uneori era ușor să nu-l bagi de seamă pe soldat, cu felul său simplu și direct de a fi și comportamentul binevoitor. Însă dârzenia din vocea lui îl făcu pe Fantomă să zâmbească.

— Doamna Vin mi-a salvat viața, zise Goradel. În noaptea revoltei Supraviețuitorului mă putea lăsa să mor sfâșiat de mulțime. Putea să mă ucidă cu mâna ei. Însă a găsit timp să-mi spună că înțelege prin ce-am trecut și m-a convins să trec în cealaltă tabără. Dacă are nevoie de aceste vești, Supraviețuitorule, atunci le voi *duce* la ea sau voi muri încercând.

Fantomă încercă să dea din cap, însă capul îi era strâns bine în bandaje și legături. Își mișcă mâna. Părea să poată… ei bine, cât de cât.

Întâlni privirea lui Goradel.

— Du-te la armurărie și pune să se bată o tablă de metal subțire, zise Fantomă. Apoi revino aici cu ceva de zgâriat în metal. Cuvintele trebuie întipărite în oțel și nu le pot rosti cu voce tare.

În acele momente în care Lordul Legiuitor a avut puterea, la Fântână, dar a simțit și că se scurge din el, a înțeles nespus de multe lucruri. A văzut puterea feruchimiei și, pe bună dreptate, s-a temut de ea. Mulți dintre oamenii Terrisului, știa asta, aveau

să-l respingă ca Erou, fiindcă nu le îndeplinise bine profețiile. Aveau să-l vadă ca pe un uzurpator care-l ucisese pe Eroul trimis de ei. Ceea ce, de fapt, și era.

Cred că, de-a lungul anilor, Năruire i-a schimonosit treptat firea și l-a făcut să săvârşească lucruri groaznice împotriva propriului său popor. Dar la început, bănuiesc că hotărârea de a-i distruge a fost motivată mai degrabă de logică decât de emoții. Era pe cale să descătușeze o mare putere în Născuții-din-Ceață.

Ar fi putut, presupun, să țină secretă allomanția și să folosească feruchimiști drept războinici și asasini. Însă cred că a fost înțelept din partea lui să aleagă cum a ales. Feruchimiștii, prin natura puterilor lor, au o înclinație spre erudiție. Cu memoriile lor incredibile, ar fi fost foarte greu de controlat de-a lungul secolelor. Și chiar au fost *dificil de controlat, chiar și după ce i-a suprimat. Allomanția oferea nu doar o abilitate nouă și spectaculoasă fără atâtea dificultăți, ci și o putere mistică pe care o putea folosi ca să-i mituiască pe regi pentru a fi de partea sa.*

65

Elend se opri pe o ridicătură mică de piatră și-și cercetă trupele cu privirea. Jos, kolossii înaintau tropăind, făcând prin cenușă un drumeag pe care să-l folosească oamenii după asaltul inițial al creaturilor.

Elend așteptă. Mai jos, la câțiva pași de el, stătea Ham.

Port alb, își zise Elend. *Culoarea purității. Încerc să reprezint ce este corect și bine. Pentru oamenii mei.*

— Kolossii n-ar trebui să aibă de furcă cu întăriturile, zise încetișor Ham. Pot sări până pe zidurile orașului; or să se poată cățăra pe muchiile acelea de piatră ciobite.

Elend încuviință. Probabil că nici n-avea să aibă nevoie de un asalt al soldaților umani. Doar cu kolossii săi, Elend avea avantajul numărului, și era prea puțin probabil ca soldații lui Yomen să mai fi luptat cu asemenea creaturi.

Kolossii simțeau o luptă. Îi simți întărâtați. Se zbătură sub controlul său, dorindu-și să atace.

— Ham, zise aruncând o privire în jos, e bine așa?

Ham ridică din umeri.

— Mișcarea asta are noimă, El, zise frecându-și bărbia. Atacul e singura noastră șansă adevărată de a o salva pe Vin. Și nu

mai putem menține multă vreme asediul.

Ham se opri din vorbit și clătină din cap, iar vocea, când cuvântă iarăși, îi căpătă acel ton incert pe care-l avea mereu când se gândea la vreuna dintre problemele sale de logică.

— Totuși, dezlănțuirea unui grup de kolossi asupra unui oraș pare ceva imoral. Mă întreb dacă îi vei mai putea stăpâni, odată ce au început jaful. Merită salvarea lui Vin posibilitatea de a ucide fie și un singur copil nevinovat? Nu știu. Sau poate că vom salva mai mulți copii nevinovați aducându-i în imperiul nostru…

N-ar fi trebuit să mă obosesc să-l întreb pe Ham, își zise Elend. *Niciodată nu mi-a putut da un răspuns direct.* Se uită peste câmpie, unde kolossii albaștri contrastau cu pământul negru. Folosind cositor, văzu oameni retrăgându-se înfiorați pe culmile pietroase ale Fadrexului.

— Nu, zise Ham.

Elend îi aruncă o privire Brutalului.

— Nu, zise Ham iarăși. N-ar trebui să atacăm.

— Ham? Făcu Elend simțind un amuzament ireal. Chiar ai ajuns la o *concluzie?*

Ham încuviință.

— Am ajuns.

Nu mai oferi alte explicații sau argumente.

Elend ridică privirea. *Ce-ar face Vin?* Primul său instinct fu să creadă că ar fi atacat. Apoi își aminti cum o descoperise cu ani în urmă, după ce atacase turnul lui Cett. O găsise ghemuită într-un ungher, bocind.

Nu. Nu, n-ar face una ca asta. Nu ca să mă protejeze pe mine. Și-a învățat lecția.

— Ham, zise surprinzându-se pe sine însuși. Zi-le oamenilor să se retragă și să ridice tabăra. Ne întoarcem la Luthadel.

Ham întoarse capul, surprinsă – de parcă nu s-ar fi așteptat ca Elend să ajungă la aceeași concluzie ca și el.

— Și Vin?

— Nu voi ataca acest oraș, Ham, zise Elend, nu-i voi subjuga pe acești oameni, chiar dacă e pentru binele lor. Vom găsi o altă cale de a o elibera pe Vin.

Ham zâmbi.

— Cett o să spumege de furie.

Elend ridică din umeri.

— E paralizat. Ce-o să facă? O să ne muște? Haide, să coborâm

de pe stânca asta, să plecăm și să ne ocupăm de Luthadel.

— Se retrag, Maria Ta, zise soldatul.

Vin oftă ușurată. Năruire, în picioare și cu o expresie imposibil de citit, stătea cu mâinile la spate. Marsh rămăsese cu o mână înfiptă ca o gheară în umărul lui Yomen, și se uitau amândoi pe fereastră.

Năruire a adus un Inchizitor, își zise ea. *Probabil că s-a săturat de eforturile mele de a scoate adevărul de la Yomen și a adus pe cineva de care obligatorul să asculte.*

— E foarte ciudat, zise în cele din urmă Năruire.

Vin trase aer în piept și riscă.

— Nu vezi? Întrebă cu voce abia auzită.

Năruire se întoarse înspre ea.

Vin zâmbi.

— Chiar nu înțelegi, nu-i așa?

De data asta se întoarse și Marsh spre ea.

— Crezi că nu mi-am dat seama? Zise Vin. Că în tot timpul ăsta a umblat după atiu? Că ne-ai urmărit din grotă în grotă, Împingându-mi simțămintele, silindu-mă să-l caut pentru tine? Ai fost ușor de ghicit. Kolossii tăi se apropiau întotdeauna de câte un oraș abia *după* ce descopeream că-i următorul la rând. Ți-ai împins oștile ca să ne faci să ne deplasăm iute, dar niciodată nu ți-ai dus *prea iute* kolossii acolo. Iar noi am știut mereu.

— Imposibil, șopti Năruire.

— Ba nu, foarte posibil. Atiul e metal, Năruire. Tu nu-l poți vedea. Vederea ți se încețoșează când e prea mult prin preajmă, așa-i? Metalul e puterea ta; îl folosești spre a face Inchizitori, însă pentru tine e ca fulgerul – orbitor. Nici n-ai văzut când am descoperit, de fapt, atiul. Ai înghițit momeala noastră.

Marsh îi dădu drumul lui Yomen și străbătu în fugă încăperea, apucând-o de brațe pe Vin.

— UNDE E? Vru Inchizitorul să știe, ridicând-o în aer și zgâlțâind-o.

Ea râse cu hohot, distrăgându-i atenția lui Marsh, în timp ce ducea mâna, cu grijă, spre cingătoarea lui. Însă Marsh o zgâlțâia zdravăn și nu izbuti să-și atingă ținta.

— Îmi vei spune unde este atiul, copilă, zise cu calm Năruire. Nu ți-am explicat? Nu se poate lupta contra mea. Poate te crezi deșteaptă, dar de fapt nu înțelegi. Nici măcar nu știi ce este

atiul.

Vin clătină din cap.

— Credeai că te voi conduce spre el?

Marsh o zgâlțâi iarăși, tare, făcând-o să scrâșnească din dinți. Când se opri, își simți ochii încețoșați. Într-o parte, abia dacă-l deslușea pe Yomen, care privea încruntat scena.

— Yomen, zise Vin, oamenii tăi sunt în siguranță acum – poți crede, măcar acum, că Elend e om bun?

Marsh o azvârli pe jos. Se izbi tare, rostogolindu-se.

— Ah, copilă, zise Năruire îngenunchind lângă ea. Trebuie să-ți *dovedesc* că nu te poți lupta cu mine?

— Yomen, zise Marsh răsucindu-se spre obligator, pregătește-ți oamenii. Vreau să ordoni un atac!

— Cum? Zise Yomen. Stăpâne, un atac?

— Da, zise Marsh. Vreau să-ți iei toți soldații și să-i pui să atace pozițiile lui Elend Venture.

Yomen păli.

— Să ieșim din fortificații? Să atacăm o armată de *kolossi*?

— Aceasta-mi este porunca, zise Marsh.

Yomen rămase tăcut o clipă.

— Yomen... îngână Vin, târându-se în genunchi. Nu vezi că te folosește?

Yomen nu răspunse. Părea tulburat. *Ce l-ar face să se gândească măcar la un asemenea ordin.*

— Vezi? Șopti Năruire. Vezi puterea mea? Vezi cum manipulez până și credința?

— Dați poruncile, zise Yomen întorcându-se cu spatele la Vin și cu fața la căpeteniile soldaților. Puneți oamenii să atace. Să le ziceți că Lordul Legiuitor îi va apăra.

— Ei bine, îi zise Ham lui Elend, în tabără. La asta nu m-am așteptat.

Elend încuviință lent din cap, urmărind puhoiul de soldați care curgea prin porțile orașului Fadrex. Unii se împiedicau prin cenușa adâncă, alții își croiau drum, însă avansul le era ca de melc.

— Unii au rămas, zise Elend arătând spre coama zidului. Fără cositor, Ham nu putea zări oamenii de pe ziduri, însă avea încredere în vorbele lui Elend. În jurul lor, soldații umani ai lui Elend ridicau tabăra. Kolossii așteptau încă, tăcuți, înconjurând tabăra soldaților.

— Ce gândește Yomen? Întrebă Ham. Aruncă o forță inferioară asupra unei oștiri de kolosși?

La fel am făcut noi când am atacat lagărul kolosșilor în Vetitan. Ceva din toată povestea asta îl făcea pe Elend să nu se simtă deloc în largul său.

— Retragerea, zise Elend.

— Ha? Făcu celălalt.

— Am zis să anunți retragerea! Zise Elend. Abandonați poziția. Trageți soldații în spate!

La comanda sa tăcută, kolosșii începură să se retragă de lângă oraș. Soldații lui Yomen încă se luptau să străbată cenușa. Kolosșii lui Elend, însă, aveau să deschidă calea alor săi. Ar fi trebuit să se mențină la distanță.

— E cea mai neobișnuită retragere pe care-am văzut-o, comentă Ham, însă porni să împartă poruncile.

Gata, își zise iritat Elend. *E vremea să-mi dau seama ce naiba se petrece în orașul ăla.*

Yomen plângea. Plângea fără zgomot, cu lacrimi mărunte. Stătea rigid, cu spatele la fereastră.

Se teme că și-a trimis oamenii la moarte, gândi Vin. Păși spre el, șchiopătând ușor din cauza izbiturii. Marsh se uita pe fereastră. Năruire o cercetă curios.

— Yomen, zise.

Yomen se întoarse spre ea.

— E o încercare, zise. Inchizitorii sunt cei mai slăviți preoți ai Lordului Legiuitor. Voi face cum mi s-a poruncit iar Lordul Legiuitor îi va apăra pe ostașii mei și orașul acesta. Și atunci o să înțelegi.

Vin scrâșni din dinți. Se strădui, apoi, să se apropie de Marsh. Aruncă o privire pe fereastră și văzu, cu uimire, că armata lui Elend se retrăgea. Trupele lui Yomen nu avansau cu prea multă convingere. Erau mulțumiți, se vedea bine, să-și lase adversarii superiori ca număr să fugă din calea lor. Soarele, în sfârșit, apunea.

Lui Marsh nu i se părea nimic amuzant în retragerea lui Elend. Era suficient cât s-o facă pe Vin să zâmbească – lucru care-l făcu pe Marsh s-o înșface iarăși.

— Crezi că ai câștigat? Întrebă Marsh aplecându-se asupra ei, făcând ca piroanele de lungimi inegale să atingă aproape fața lui Vin.

Vin întinse mâna spre cingătoarea lui. *Încă un pic.*
— Pretinzi că te-ai jucat cu mine, copilă, zise Năruire apropiindu-se. Dar cea păcălită în acest joc ai fost tu. Kolossii care te slujesc își trag tăria din puterea *mea*. Crezi că te lăsam să-i stăpânești dacă nu era spre câștigul meu?
Vin simți un fior rece.
O, nu...
Elend simți o senzație puternică de *sfâșiere*. Era ca și cum măruntaiele i-ar fi fost deodată și cu brutalitate smucite afară din trup. Icni și își opri Oţel-împingerea. Căzu prin văzduhul plin de cenușă și se prăbuși, contorsionat, într-o adâncitură de piatră de lângă Fadrex.
Gâfâia și tremura.
Ce naiba a mai fost și asta? Își zise ridicându-se și luându-și în palme capul care-i zvâcnea.
Apoi pricepu. Nu-i mai simțea pe kolossi. Undeva, în depărtare, uriașele creaturi albastre încetară să mai fugă. După care Elend, spre groaza sa, le văzu întorcându-se. Și atacându-i oamenii.
Marsh o ținea bine.
— Hemalurgia e puterea *lui*, Vin! Zise. Lordul Legiuitor a folosit-o fără chibzuință! Neghiobul! Ori de câte ori a făurit un Inchizitor sau un kolos, a făcut încă un slujitor al dușmanului său! Năruire a așteptat răbdător, știind că, atunci când avea să se elibereze, îl va aștepta o întreagă armată!
Yomen se mutase la o altă fereastră. Răsufla gâfâit și privea.
— Mi-ai salvat oamenii! Zise obligatorul. Kolossii s-au întors împotriva armatei lor.
— Apoi vor veni după tine, Yomen, zise Vin simțindu-se toropită. Apoi îți vor distruge orașul.
— Este sfârșitul, șopti Năruire. Totul trebuie să se așeze la locul său. Unde e atiul? E ultima piesă.
Marsh o zgâlțâi. Izbuti, în cele din urmă, să ajungă la cingătoarea lui – și-și strecură degetele acolo. Degete antrenate de fratele ei și de o viață întreagă petrecută pe străzi.
Degetele unei hoațe.
— Nu mă poți păcăli, Vin, zise Năruire. Sunt Dumnezeu.
Marsh ridică un braț – eliberându-i ei unul – și strânse pumnul, gata s-o lovească. În mișcări i se ghicea forța, fiindcă fludorul ardea în el. Era Allomant, ca toți Inchizitorii, și asta însemna că avea tendința să aibă metale la el. Vin ridică iute mâna și dădu

pe gât fiola cu metale pe care i-o șterpelise din cingătoare.
Marsh îngheță iar Năruire rămase fără grai.
Vin zâmbi.
În stomac începu să-i ardă fludorul, făcând-o să revină la viață. Marsh dădu să-și continue lovitura, însă ea se dădu din calea lui și-l dezechilibră smucindu-și într-o parte brațul celălalt – pe care i-l ținea el. Marsh, cu greu, reuși să rămână pe picioare, însă când se întoarse către Vin o văzu că ține într-o mână cercelul pe care și-l scosese din ureche.
Îl Împinse cu duraluminiu drept în fruntea Inchizitorului. Era o bucățică minusculă de metal, însă lăsă o picătură de sânge când lovi, străbătându-i craniul și ieșind pe cealaltă parte.
Marsh se prăbuși, iar Vin fu aruncată în spate de propria-i Împingere. Se izbi de perete, făcând soldații să rupă rândurile țipând, cu brațele ridicate. Yomen, surprins, se întoarse către ea.
— Yomen, adu-ți omenii înapoi, zise ea. Întărește orașul.
Năruire dispăruse în haosul evadării sale. Poate supraveghea controlul kolossilor.
Yomen părea nehotărât:
— Eu… nu. Nu-mi voi pierde credința. Trebuie să fiu tare.
Vin, scrâșnind, se ridică în picioare. *Aproape la fel de enervant cât e și Elend uneori,* își zise năpustindu-se spre trupul lui Marsh. Îi căută la brâu și scoase a doua – și ultima – fiolă cu metale pe care o avusese acolo. O bău și pe aceea, recăpătându-și metalele pe care le pierduse arzând duraluminiu.
Apoi săltă pe pervazul ferestrei. În jur se învolbura ceața – soarele era încă sus, dar cețurile soseau din ce în ce mai devreme. Văzu, afară, trupele lui Elend, covârșite de atacul sălbatic al kolossilor, în vreme ce soldații lui Yomen, fără să atace, le blocau retragerea din cealaltă parte. Dădu să sară și să se alăture luptei, însă ceva îi atrase atenția.
Un grup mic de kolossi. O mie, suficient de puțini ca să fi fost ignorați atât de forțele lui Elend cât și de cele ale lui Yomen. Până și Năruire părea să nu le fi acordat vreo importanță, de vreme ce stăteau pur și simplu în cenușă, îngropați parțial, neclintiți ca niște pietroaie.
Kolossii lui Vin. Cei pe care i-i dăduse Elend, cu Uman la conducere. Cu un zâmbet viclean, le porunci să înainteze. Să atace oamenii lui Yomen.

— Îți spun, Yomen, zise sărind de pe pervaz înapoi în încăpere. Kolossșilor nu le pasă de care parte se află oamenii – vor ucide pe oricine. Inchizitorii au înnebunit, acum că Lordul Legiuitor e mort. N-ai fost atent la ce-a zis acesta de față?

Yomen părea căzut pe gânduri.

— A recunoscut chiar și că Lordul Legiuitor e mort, Yomen, zise exasperată. Credința ta e demnă de prețuire. Dar uneori trebuie să știi când să *cedezi și să mergi mai departe*.

Una dintre căpeteniile soldaților țipă, iar Yomen se întoarse iar spre fereastră. Și înjură.

Îndată, Vin simți ceva. Ceva îi *Trăgea* kolossșii. Țipă, în vreme ce-i erau luați din stăpânire, însă reușise să arate ce voise. Yomen părea tulburat. Văzuse cum kolossșii îi atacă soldații. Se uită în ochii lui Vin, în tăcere.

— Retragerea în oraș! Strigă în cele din urmă, întorcându-se spre curierii săi. Și porunciți oamenilor să-i lase înăuntru și pe ostașii lui Venture!

Vin oftă ușurată. Iar în clipa aceea ceva o apucă de picior. Se uită buimacă și văzu că Marsh se ridicase în genunchi. Îi străpunsese creierul, însă uimitoarele puteri vindecătoare ale Inchizitorului păreau să poată face față până și la asta.

— Neghioabo, zise Marsh ridicându-se. Chiar dacă Yomen se întoarce împotriva mea, îl pot ucide iar soldații mă vor urma pe mine. Le-a insuflat credința în Lordul Legiuitor, iar eu am dreptul la credințea aceea prin puterea moștenirii.

Vin răsuflă adânc și-l izbi pe Marsh cu o Domolire întărită de duraluminiu. Dacă mergea pe kolossși și kandra, de ce n-ar fi funcționat și cu Inchizitorii?

Marsh se poticni. Împingerea lui Vin dură o clipită, însă în acest timp *simți* ceva. Un zid, ca întâia oară când încercase să-l controleze pe Tensoon sau întâia oară când luase în stăpânire un grup de kolossși.

Împinse, Împinse din răsputeri. Într-o străfulgerare de putere, ajunse aproape de a-i acapara lui Marsh trupul, dar nu izbuti totuși. Zidul din mintea lui era prea puternic, iar ea nu avusese decât o fiolă cu metale. Zidul o împinse înapoi, făcând-o să țipe de frustrare.

Marsh, gemând, întinse mâna și-o prinse de gât. Vin icni, cu ochii mărindu-se în vreme ce Marsh începea să crească în dimensiuni. Se făcea tot mai puternic, ca și cum…

Un feruchimist, pricepu Vin. *Am dat de belea.*

În încăpere lumea țipa, însă nu-i auzea. Mâna lui Marsh – acum mare, cu degete groase – o strângea de beregată, sugrumând-o. Doar arderea de fludor o ținea în viață. Mintea îi zbură înapoi la momentul când, cu ani în urmă, fusese ținută așa de un alt Inchizitor. În sala tronului, la Lordul Legiuitor.

În ziua aceea, Marsh însuși îi salvase viața. Părea o cumplită ironie că acum se zbătea, strangulată chiar de el.

Nu. Încă.

Cețurile începură să se învârtejească împrejurul ei.

Marsh tresări, însă continuă s-o strângă.

Vin trase putere din cețuri.

Se întâmpla iar. Nu știa cum, sau de ce, dar se *întâmpla*. Absorbi în trup cețurile, cum făcuse și în ziua când îl ucisese pe Lordul Legiuitor. Izbuti să le atragă în ea cumva și să le folosească pentru a se alimenta cu un val de incredibilă putere Allomantică.

Apoi, cu puterea asta, *Împinse* în emoțiile lui Marsh.

Zidul său lăuntric se crăpă, apoi se sfărâmă. Pentru o clipă, Vin simți ceva ca un vârtej. Văzu, prin ochii lui Marsh, lucruri – și simți că-l *înțelege.* Dragostea sa de distrugere și ura de sine. Văzu, prin el, și o întrezărire a altceva. Un lucru plin de ură, distrugător, ce se ascundea sub o mască politicoasă.

Năruire *nu era* totuna cu cețurile.

Marsh țipă, doborând-o la pământ. Nefirescul val de putere din ea se stinse, însă nu conta, fiindcă Marsh o șterse pe fereastră, Împingându-se departe, prin cețuri. Vin se ridică în picioare, tușind.

Am făcut-o. Am tras iarăși putere din cețuri. Dar de ce acum? De ce, după atâtea încercări, mi s-a întâmplat tocmai acum?

Nu era vreme să cugete acum la asta – nu în vreme ce kolossii atacau. Se întoarse spre Yomen, care rămăsese mut de uimire.

— Continuă cu retragerea spre oraș! Zise. Eu mă duc afară, să fiu de ajutor.

Elend lupta din răsputeri, despicând kolos după kolos. Era o treabă dificilă, primejdioasă până și pentru el. Kolossii aceia nu puteau fi controlați – oricât le-ar fi Împins sau Tras de simțăminte, nu izbutise să readucă sub puterea sa nici măcar

unul.

Așa că nu mai rămânea decât lupta. Iar oamenii săi nu erau pregătiți pentru luptă – îi silise să abandoneze prea din pripă tabăra.

Un kolos lovi, iar sabia vâjâi primejdios de aproape de capul lui Elend. Înjură și lăsă să-i cadă un bănuț, Împingându-se în spate prin aer, peste oamenii săi ce luptau, înapoi spre tabără. Reușiseră să se retragă în zona fortificațiilor inițiale, ceea ce însemna că aveau un delușor ca să se apere și nu trebuiau să lupte vârâți în cenușă. Un grup de Monedazvârlitori de-ai săi – numai zece avea de toți – aruncau valuri după valuri de bănuți în înghesuiala de kolossi, iar arcașii săgetau și ei. Corpul principal al armatei sale era sprijinit de Deviatori, care Trăgeau de armele kolossilor și-i dezechilibrau, oferind soldaților obișnuiți posibilități de atac în plus. Brutalii umblau în grupuri de câte doi sau trei, întărind punctele slabe și acționând ca rezerve.

Dar erau în mare necaz. Armata lui Elend nu putea rezista în fața puhoiului de kolossi mai mult decât ar fi făcut-o Fadrexul. Elend nimeri în mijlocul taberei pe jumătate demontate, gâfâind, mânjit cu sânge de kolos. La mică distanță soldații răcneau, strângând rândurile în jurul taberei, cu ajutorul allomanților lui Elend. Mare parte din armata kolossilor era încă înghesuită în partea nordică a taberei, însă Elend nu-și putea retrage oamenii mai departe, spre Fadrex, fără a-i expune arcașilor lui Yomen.

Elend încercă să-și liniștească răsuflarea, în vreme ce un slujitor se repezi să-i ofere o cană cu apă. La mică distanță se afla Cett, dirijând tacticile bătăliei. Elend goli cupa și o aruncă deoparte, înaintând spre general, ce stătea la o măsuță. Pe masă se afla o hartă a zonei, însă fără însemnări. Kolossii erau atât de aproape, bătălia se petrecea la doar câțiva metri distanță, așa că nu era de fapt necesară întocmirea unui plan de bătălie abstract.

— Niciodată nu mi-au plăcut chestiile alea în armata mea, zise Cett golind la rândul său o cupă cu apă. Un servitor păși înainte, călăuzind un chirurg, care scoase niște bandaje și se apucă să lucreze la brațul lui Elend – care, până în acea clipă, nici nu băgase de seamă că sângerează.

— Ei bine, observă Cett, cel puțin vom muri în bătălie și nu de înfometare!

Elend pufni, apucându-și din nou sabia. Cerul era aproape negru. Nu mai aveau mult timp până…

O siluetă coborî pe masa din fața lui Cett.

— Elend! Zise Vin. Retragerea spre oraș. Yomen vă va permite intrarea.

Elend tresări:

— Vin!

Apoi zâmbi:

— Ce ți-a luat așa de mult?

— M-au întârziat un Inchizitor și un zeu întunecat, zise. Și acum grabă mare. Mă duc să văd dacă pot să atrag atenția unor kolossi.

Inchizitorii aveau șanse puține să-i reziste lui Năruire. Aveau în ei mai multe piroane decât orice altă creatură hemalurgică, iar asta îi punea cu totul sub stăpânirea sa. Da, ar fi fost nevoie de cineva cu o voință de fier pentru a-i rezista fie și o clipită lui Năruire, purtând piroanele unui Inchizitor.

66

Sazed încercă să nu se gândească la cât de întunecată era cenușa de pe cer sau la cât de înfiorător arăta pământul.

Am fost un neghiob, își zise săltând în șaua lui. *Dacă lumea a avut vreodată nevoie să creadă în ceva, atunci acum e clipa. Și n-am fost acolo, să le ofer credința.*

Îl dureau mușchii de atâta călărit, însă se ținea bine de șa, încă uimit de creatura ce alerga sub el. Când Sazed decisese să pornească spre sud cu Tensoon, ideea drumului îl înfiorase. Cenușa cădea precum zăpada pe vifor, și în unele locuri se adunase în movile înalte. Sazed se aștepta la dificultăți în călătorie și se temuse să nu-l încetinească pe Tensoon, care se vedea limpede că putea să umble fără osteneală mult mai mult decât un copoi.

Tensoon îi văzuse preocuparea și ceruse să i se aducă un cal și un mistreț mare. Tensoon înghiți mai întâi mistrețul ca să capete corpolență, apoi își modelă carnea ca piftia în jurul calului, digerându-l și pe acesta. Într-o oră își alcătuise deja trupul în chip de cal – însă unul cu mai mulți mușchi și greutate mai mare, creând o minune enormă, uimitor de puternică, pe care călărea acum Sazed.

De atunci goniseră fără oprire. Din fericire, Sazed mai avea

depozitată prin metalminți niște trezie, pe care o pusese demult acolo, după asediul Luthadelului. O folosise ca să împiedice venirea somnului. Încă îl umplea de uimire faptul că Tensoon putea îmbunătăți în asemenea fel un corp de cal. Se mișca ușor prin cenușa densă, pe unde un cal adevărat – și cu siguranță un om – s-ar fi poticnit fără speranță. *Încă un lucru în a cărui privință am fost neghiob. În aceste ultime zile l-aș fi putut întreba pe Tensoon despre puterile sale. Ce alte lucruri nu știu?*

În ciuda rușinării sale, Sazed simțea un soi de pace lăuntrică. Dacă ar fi continuat să transmită învățături despre religii după ce încetase să mai creadă în ele, ar fi fost un ipocrit. Tindwyl crezuse în nădejdea ce trebuia transmisă norodului, chiar dacă, pentru asta, era nevoie să li se spună minciuni. Acesta era prețul pus de ea pe religii: erau minciuni ce-i făceau pe oameni să se simtă mai bine.

Sazed nu s-ar fi putut purta în același chip – nu fiind persoana care dorea să fie. Însă acum speranța înmugurise în el. Religia din Terris era cea care vorbise mai întâi despre Eroul Evurilor. Dacă exista vreun adevăr undeva, atunci acolo avea să-l găsească. Sazed avea nevoie să-i chestioneze pe cei din Prima Generație de kandra și să afle ce știau.

Și totuși, dacă aflu adevărul, ce voi face cu el?

Copacii pe lângă care treceau erau lipsiți de frunze. Pământul cât vedeai cu ochii era acoperit cu mai bine de un metru de cenușă.

— Cum o poți ține așa? Întrebă Sazed în vreme ce kandra trecea în galop o culme de deal, dând cenușa deoparte din drum și netinând seama de obstacole.

— Neamul meu a fost făurit din năluci de ceață, explică Tensoon, care nu părea defel obosit. Lordul Legiuitor a transformat feruchimiștii în năluci de ceață, iar acestea au început să se înmulțească, ca o specie nouă. Adaugi o Binecuvântare la o nălucă de ceață și năluca se trezește, transformându-se în kandra. Cineva ca mine, care am fost creat la sute de ani de la Înălțare, se naște nălucă de ceață dar capătă conștiință după ce-și primește Binecuvântarea.

— Binecuvântarea? Întrebă Sazed.

— Două piroane mici de metal, Păstrătorule, zise Tensoon. Suntem creați ca Inchizitorii sau kolossii. Însă suntem ființe mai subtile și decât unii, și decât ceilalți. Am fost făcuți ultimii, în

vreme ce puterea Lordului Legiuitor se risipea.

Sazed se încruntă, aplecându-se în șa în vreme ce calul gonea pe sub ramurile scheletice ale unor copaci.

— Cu ce sunteți voi diferiți?

— Avem mai multă voință proprie decât ceilalți, zise Tensoon. Purtăm doar două piroane în noi, în vreme ce alții au mai multe. Un Allomant ne poate controla, însă da suntem liberi, rămânem cu mințile mult mai independente decât kolossii sau Inchizitorii, care sunt afectați de impulsurile lui Năruire chiar și când acesta nu-i controlează direct. Te-ai întrebat vreodată ce-i împinge atât de puternic spre ucidere și pe unii, și pe ceilalți?

— Asta nu lămurește cum de mă poți duce pe mine și bagajele noastre alergând prin cenușă.

— Piroanele ne dăruiesc lucruri, zise Tensoon. La fel cum feruchimia îți dă putere ție sau allomanția îi dă putere lui Vin, Binecuvântarea mea îmi dă tărie. Nu se va sfârși niciodată, nu-i spectaculoasă ca valurile de putere pe care le puteți voi crea. Însă Binecuvântarea mea – la care se adaugă iscusința de a-mi modela așa cum doresc trupul – îmi îngăduie un nivel ridicat de rezistență.

Sazed tăcu. Galopară mai departe.

— N-a mai rămas mult timp, băgă de seamă Tensoon.

— Văd asta, zise Sazed. Mă face să mă-ntreb ce-ar mai fi de făcut.

— Doar acum putem izbuti, zise Tensoon. Trebuie să fim dârji, atenți, gata să lovim. Să-l ajutăm pe Eroul Evurilor când va sosi.

— Când va sosi?

— Ea va conduce o armată de allomanți în Patrie, zise Tensoon, și ne va mântui pe toți – kandra, oameni, kolossi și Inchizitori.

O armată de allomanți?

— Atunci mie… ce-mi rămâne de făcut?

— Trebuie să-i convingi pe kandra de gravitatea situației, explică Tensoon oprindu-se în cenușă. Fiindcă e ceva… un lucru pe care trebuie să se pregătească să-l facă. Ceva foarte greu și totuși necesar. Cei din neamul meu se vor împotrivi, dar poate că vei reuși să le arăți calea cea dreaptă.

Sazed încuviință, apoi coborî de pe kandra ca să-și mai dezmorțească picioarele.

— Recunoști acest loc? Întrebă Tensoon întorcând capul său de

cal și privindu-l.

— Nu-l știu, spuse Sazed. Cu toată cenușa… ei bine, n-am prea izbutit să deslușesc drumul în ultimele zile.

— Peste muchia aceea de deal vei descoperi locul unde poporul din Terris și-a așezat tabăra de refugiu.

Sazed întoarse capul, surprins.

— Puțurile din Hathsin?

Tensoon încuviință.

— Noi le spunem Patria.

Puțurile? Făcu buimăcit Sazed. Dar…

— Nu Puțurile însele, zise Tensoon. Știi că toată zona are sub ea peșteri ramificate?

Sazed făcu semn că știa. Locul unde Kelsier își instruise întâia oștire de soldați skaa era la mică distanță, spre nord.

— Ei bine, una dintre aceste peșteri ramificate este Patria neamului kandra. Se învecinează cu Puțurile din Hathsin – câteva pasaje kandra duc în Puțuri și au trebuit închise, ca nu cumva lucrătorii din Puțuri să găsească drumul spre Patrie.

— Se produce atiu în Patria voastră?

— Dacă se produce? Nu. Asta separă, cred, Patria de Puțuri. În orice caz, intrarea în grotele poporului meu e chiar aici.

Sazed se răsuci, tresărind.

— Unde?

— Adâncitura aceea din cenușă, făcu Tensoon arătând într-acolo cu capul său mare.

— Noroc bun, Păstrătorule. Eu mai am niște corvezi de săvârșit.

Sazed încuviință, nevenindu-i să creadă cât de departe ajunseseră în atât de puțin timp, și-și desfăcu bocceaua de pe spinarea lui kandra. Lăsă acolo săculețul ce conținea oase – cele ale copoiului și încă un rând de oseminte ce păreau omenești. Probabil un schelet pe care-l ducea cu el Tensoon pentru vreo nevoie.

Calul cel enorm dădu să plece.

— Stai! Ridică Sazed o mână.

Tensoon întoarse capul.

— Noroc, zise Sazed. Fie ca… zeii noștri să te apere.

Tensoon zâmbi cu o expresie stranie, cabalină, apoi porni în galop, despicând cenușa.

Sazed își întoarse privirea spre adâncitura din pământ. Își

apucă bocceaua – plină cu metalminți și cu volumul cel solitar – și păși înainte. Până și distanța aceea mică era greu de străbătut prin cenușă. Ajunse la adâncitură și – după ce trase aer în piept – porni să-și sape drum prin cenușă.

Nu ajunse prea departe cu săpatul, fiindcă dădu într-un tunel. Din fericire, nu se căsca drept în jos și nu era adânc. Grota avea un culoar oblic, deschizându-se către afară cu o gaură ce era pe jumătate tunel și pe jumătate peșteră. Sazed se ridică în picioare în peșteră, apoi scoase din desagă și-și potrivi o cositorminte pe braț. Eliberă din ea puterea văzului, îmbunătățindu-și vederea în întuneric.

O cositorminte nu funcționa la fel de bine precum cositorul unui Allomant – ori, mai degrabă, nu în același fel. Îngăduia vederea la distanțe mari, însă nu era la fel de folositoare dacă lumina era slabă. Îndată, chiar și cu cositormintea, Sazed se trezi în beznă totală, pipăindu-și drumul.

Apoi zări lumină.

— Oprește! Ceru o voce. Cine se întoarce de la Învoială?

Sazed înaintă. Era speriat, dar și curios totodată. Știa un lucru foarte important.

Kandra nu puteau ucide oameni.

Sazed păși spre lumină, care se dovedi a fi o piatră de mărimea unui pepene, pusă pe o prăjină, cu materialul poros acoperit cu ceva ce părea o ciupercă licăritoare. Doi kandra îi blocau drumul. Erau ușor de identificat ca atare fiindcă nu purtau haine și pielea le era translucidă. Păreau să-și fi făurit oase din piatră.

Fascinant! Își zise Sazed *Și-au făcut propriile oase. Chiar am o cultură nouă de explorat. O societatea întreagă – artă, religie, obiceiuri, interacțiunea sexelor…*

Perspectiva îl încântă într-atât că, pentru o clipă, până și sfârșitul lumii i se păru neînsemnat prin comparație. Trebui să-și reamintească să rămână alert. Mai întâi trebuia să le cerceteze religia, celelalte veneau după aceea.

— Kandra, cine ești? Și ale cui oase le porți?

— Veți fi surprinși, cred, zise Sazed cât de blând fu în stare. Fiindcă nu sunt din neamul kandra. Numele-mi este Sazed, Păstrător din Terris, și am fost trimis să vorbesc cu Prima Generație.

Amândouă străjile kandra tresăriră uimite.

— Nu trebuie să-mi daţi voie să trec, spuse Sazed. Fireşte, dacă nu mă primiţi în Patria voastră, va trebui să plec şi să spun lumii întregi unde se află…

Paznicii se întoarseră unul spre altul.

— Vino cu noi, zise în cele din urmă unul.

Kolosşii, totodată, aveau şi prea puţine şanse de a se elibera. Patru piroane şi capacitate mentală scăzută – destul de uşor de dominat. Doar învolburarea sângelui îi făcea să capete o formă oarecare de autonomie.

Cele patru piroane uşurau şi sarcina allomanţilor de a-i controla. În timpul nostru, arderea de duraluminiu şi Împingerea erau necesare pentru stăpânirea unui kandra. Kolosşii, însă, puteau fi capturaţi cu ajutorul unei Împingeri normale executate cu hotărâre, mai ales când erau cuprinşi de pofta de sânge.

67

Elend şi Vin stăteau sus, cocoţaţi pe fortificaţiile oraşului Fadrex. Lespedea de piatră găzduise cândva pălălăile de foc pe care le urmăriseră pe cerul nopţii – vedea urmele înnegrite ale unui asemenea foc chiar în stânga ei.

Se simţea bine aflându-se, din nou, în braţele lui Elend. Căldura lui era o alinare, mai ales când se uita peste oraş, la câmpia pe care o ocupase cândva armata lui Elend. Armia kolosşilor sporea. Se întindea tăcută în cenuşa învolburată de vânt. Erau mii şi mii. În fiecare zi soseau alte creaturi, adunând o forţă copleşitoare.

— De ce nu atacă odată? Întrebă Yomen, iritat.

Doar el se mai afla acolo, la punctul de observaţie. Ham şi Cett erau jos, ocupându-se de nevoile armatei. Trebuia să fie gata ca în orice moment să se apere de asaltul kolosşilor.

— Vrea să ne fie limpede că o să ne tăbăcească fundul, zise Vin. *Plus că*, adăugă în sinea ei*, aşteaptă. Aşteaptă ultimul crâmpei de informaţie.*

Unde e atiul?

Îl păcălise pe Năruire. Îşi dovedise sieşi c-o poate face. Însă se simţea încă frustrată. Simţea că-şi petrecuse ultimii ani din viaţă făcând sluj la orice gest de-al lui Năruire. Ori de câte ori se socotise isteaţă, înţeleaptă sau plină de spirit de sacrificiu, nu făcuse decât, acum îşi dădea seama, să-i facă voia. Şi asta o înfuria peste măsură.

Însă ce putea face?

Trebuie să-l conving pe Năruire să se dea în vileag, își zise. *Să-l fac să acționeze, să se arate.*

Pentru o clipă doar, în sala tronului lui Yomen, simțise ceva uimitor. Cu nefireasca putere extrasă din cețuri, atinsese mintea lui Năruire însuși – prin Marsh – și văzuse acolo ceva.

Frică. Și-o aminti, clară și pură. În acel moment Năruire se temuse de ea. De aceea fugise Marsh.

Absorbise cumva puterea cețurilor, apoi o folosise pentru o allomanție de o putere copleșitoare. O mai făcuse și altădată, luptând cu Lordul Legiuitor în palatul acestuia. De ce putea trage putere doar în momente întâmplătoare, imprevizibile? Voise s-o folosească împotriva lui Zane, dar nu izbutise. Încercase de zece ori în ultimele zile, cum încercase și în zilele de după moartea Lordului Legiuitor. Nu izbutise să declanșeze niciun pic din acea putere.

Izbi ca un tunet.

Un cutremur imens, copleșitor zgudui pământul. Platformele de piatră din jurul Fadrexului se rupseră, câteva se prăbușiră. Vin se ținu pe picioare, însă doar cu ajutorul fludorului, și abia apucă să-l tragă pe Yomen, pe cale să se prăbușească de pe platformă, de sutana de obligator, salvându-l. Elend o prinse de brațe, sprijinind-o cât timp cutremurul neașteptat clătină pământul. În oraș câteva clădiri se prăbușiră.

Apoi totul se potoli. Vin răsufla greu, cu fruntea udă de sudoare, ținându-l bine de sutană pe Yomen. Îi aruncă o privire lui Elend.

— Ăsta a fost mult mai rău decât cele de dinainte, zise el, blestemând în șoaptă.

— Suntem blestemați, zise moale Yomen, străduindu-se să se ridice în picioare. Dacă sunt adevărate lucrurile pe care le ziceți, atunci nu doar că Lordul Legiuitor a murit, dar ființa pe care a înfruntat-o o viață întreagă a sosit acum ca să distrugă lumea.

— Am supraviețuit până acum, zise cu hotărâre Elend. Și vom mai îndura și altele. Cutremurele ne fac rău, dar fac rău și kolossșilor – uitați-vă și veți vedea că unii au fost striviți de stâncile căzute. Dacă lucrurile se strică pe-aici, ne putem retrage în grotă.

— Și acolo vom putea suporta cutremure ca acesta? Întrebă Yomen.

— Mai bine decât în clădiri. Nu au fost construite să reziste la cutremure, dar dacă îl știu pe Lordul Legiuitor, pot spune că a anticipat cutremurele, iar peșterile le-a ales rezistente, capabile să îndure.

Yomen păru mai liniștit după aceste cuvinte, însă Vin zâmbi. Nu din cauza celor zise de Elend, ci din pricina felului în care vorbise. Părea încrezător, într-un fel cum nu-l mai văzuse. Avea același aer idealist pe care-l arătase cândva la curte, tânăr fiind – însă avea și duritatea unui bărbat ce-și călăuzise poporul la luptă.

Găsise, în sfârșit, echilibrul. Și, ciudat lucru, echilibrul acesta apăruse din hotărârea sa de a se retrage.

— Dar are totuși dreptate, Vin, zise pe un ton mai blând Elend. Trebuie să ne gândim la pasul următor. Năruire, e limpede, a avut de gând să ne înfrângă aici, dar a fost împins înapoi, cel puțin pentru un timp. Acum ce urmează?

Trebuie să-l păcălim, își zise ea. *Poate... dacă am folosi aceeași strategie pe care a folosit-o cu mine Yomen?*

Cugetă puțin la acest gând. Ridică mâna și-și frecă între degete cercelul. Fusese strâmbat de „călătoria” prin țeasta lui Marsh, firește, însă îi venise ușor să pună un fierar să-i redea forma inițială.

Întâia oară când se întâlnise cu Yomen, acesta îi înapoiase cercelul. Ciudat, să dai metal, în acest fel, unei Allomante. Și totuși, într-un mediu controlat, fusese iscusit. Reușise s-o testeze și să-și dea seama dacă mai are metal ascuns – și păstrându-și avantajul de a putea arde atiu, fiind în orice clipă în stare să se apere.

Fusese, apoi, în stare s-o facă să-și dezvăluie intențiile, s-o lase să atace și să arate ce plănuia, pentru a putea transforma asta într-o situație controlată de el. Ar fi putut să facă și ea la fel cu Năruire?

Gândul acesta se amesteca cu un altul. În cele două ocazii când cețurile o ajutaseră, veniseră în momente de disperare pură. De parcă răspunseseră nevoii ei. Era, așadar, o cale de a se pune în situații în care nevoia părea chiar mai mare decât înainte? Nădejdea era slabă, însă – dacă adăuga și dorința de a-i forța mâna lui Năruire – în minte i se alcătuia un plan.

Să se pună în primejdie. Să-l facă pe Năruire să-și trimită Inchizitorii, s-o pună într-o situație în care cețurile să fie *nevoite*

s-o ajute. Dacă asta nu mergea, poate izbutea să-l facă pe Năruire să-și joace atuurile sau să declanșeze capcanele ascunse pe care le așezase pentru ea.

Era nespus de riscant, însă simțea că nu mai are mult timp. Năruire avea să triumfe curând – foarte curând – dacă nu făcea *ceva*. Și doar la asta se putea gândi. Dar cum s-o facă fără să-i explice lui Elend? Nu putea vorbi despre plan, dacă nu voia să-și dezvăluie intențiile lui Năruire.

Ridică privirea spre Elend, un bărbat pe care părea să-l cunoască mai bine decât se cunoștea pe ea însăși. Nu trebuise să-i spună că izbutise să împace cele două jumătăți ale sinelui său; izbutise să-și dea seama doar uitându-se la el. Cu o asemenea persoană chiar trebuia să vorbească despre planurile sale? Poate...

— Elend, zise, cred că e o singură cale de a salva acest oraș.

— Și anume? Zise el cu voce domoală.

— Trebuie să mă duc *să-l iau*.

Elend se încruntă, apoi deschise gura. Îl privi în ochi, sperând. Elend se opri un moment înainte să vorbească.

— Atiul...? Ghici el.

Vin zâmbi.

— Da. Năruire știe că-l avem. O să-l găsească chiar dacă nu-l folosim. Dar dacă-l aducem aici, putem măcar să luptăm.

— Ar fi mai în siguranță oricum, zise tărăgănat Elend, cu nedumerire în ochi însă încrezându-se în ea. Prefer să am o armată între bogăția aceea și dușmanii noștri. Poate reușim să mituim cu el niște căpetenii de prin partea locului, să ne ajute.

Lui Vin i se părea o păcăleală nu tocmai demnă de crezare. Însă știa că e din pricină că vedea nedumerirea lui Elend, îi putea citi minciunile în priviri. Îl înțelegea, după cum și el o înțelegea. Era o înțelegere care avea nevoie de dragoste.

Și bănuia că Năruire n-ar fi fost nicicând în stare să înțeleagă asta.

— Trebuie să pornesc, atunci, zise strângându-l la piept, cu ochii închiși.

— Știu.

Îl mai ținu câteva clipe lipit de ea, simțind cum cenușa cade împrejur, cum îi atinge pielea și obrajii. Simțind inima lui Elend sub ureche. Înălță capul și-l sărută. Se desprinse din îmbrățișare în cele din urmă și-și verifică metalele. Îi întâlni ochii iar el

înclină bărbia aprobator, așa că Vin sări, pornind prin oraș să adune potcoave.

Câteva momente mai târziu, țâșnea prin aer către Luthadel, cu un vârtej de metal împrejur. Elend rămase tăcut, pe platforma de piatră, privind-o cum pleacă.

Acum, își zise cu gândul la Năruire, care, o știa bine, n-o scăpa din ochi cu toate că nu i se mai înfățișase de când își trăsese puterea din cețuri. *Să ne jucăm de-a prinselea, eu și cu tine.*

Când Lordul Legiuitor le-a făcut cunoscut planul său prietenilor feruchimiști – planul de a-i transforma în năluci de ceață – i-a pus să vorbească în numele întregului ținut al feruchimiștilor. Deși pe prietenii săi i-a schimbat în kandra, pentru a le reface mințile și amintirile, ceilalți au rămas năluci de ceață lipsite de minte. Acestea au zămislit, au trăit și au murit, devenind o rasă în sine. Din copiii aceștia ai nălucilor de la început a făurit următoarele generații de kandra.

Însă până și zeii pot face greșeli, am învățat asta. Rashek, Lordul Legiuitor, a socotit că-i transformase pe toți feruchimiștii aflați în viață în năluci de ceață. Nu s-a gândit însă la moștenirea genetică rămasă în ceilalți oameni din Terris, pe care îi lăsase în viață. Așa că au continuat să se nască feruchimiști, chiar dacă doar arareori.

Această scăpare l-a costat mult, dar a adus și mai mult lumii.

68

Sazed pășea cuprins de încântare, călăuzit de străji. Vedea kandra după kandra, fiecare într-un trup mai interesant decât cei de dinainte. Unii erau înalți și subțiri, cu oase făcute din lemn alb. Alții solizi, cu oase mai groase decât ale oricărui om. Cu toții, de obicei, se mențineau în cadrul formelor umane.

Au fost oameni cândva, își aminti. *Sau, cel puțin, strămoșii lor au fost.*

Peșterile din jurul lor păreau vechi. Potecile erau netezite, și cu toate că nu existau adevărate „clădiri”, trecu pe lângă numeroase grote mai mici, la ale căror deschizături atârnau draperii de diferite feluri. Tot ce se găsea acolo lăsa impresia unor lucruri minunat meșteșugite, de la stâlpii sculptați ce susțineau pietrele lucitoare la chiar oasele celor din jurul său. Nu se găseau decorațiunile detaliate ale unui conac nobiliar; nu existau modele, frunze sau proeminențe săpate în piatră sau în

oase. Lucrurile erau frumos netezite, rotunjite sau acoperite cu linii și forme simple.

Kandra păreau să se teamă de el. Era o experiență bizară pentru Sazed. În viață fusese multe: rebel, servitor, prieten, cărturar. Însă niciodată nu pricinuise frică. Kandra se fereau pe după colțuri și se uitau de acolo, speriați. Alții, peste poate de uimiți, îl urmăreau cum trece. Era limpede că vestea sosirii sale se răspândise iute, altminteri l-ar fi socotit un kandra ce purta oase de om.

Străjile îl conduseră spre o ușă de oțel vârâtă într-un zid mare de piatră. Unul dintre ei intră, celălalt rămase cu ochii pe Sazed. Terrisianul observă așchii de metal sclipind în umerii kandra. Păreau să fie piroane, câte unul în fiecare umăr.

Mai mici decât ale Inchizitorilor, își zise. *Dar foarte eficiente totuși. Interesant*.

— Ce-ai face dacă aș da să fug? Întrebă Sazed.

Kandra tresări.

— Ăă…

— Pot presupune, din ezitarea ta, că ești încă oprit să rănești, ori să ucizi un om? Întrebă Sazed.

— Respectăm Prima Învoială.

— Ah, spuse Sazed. Foarte interesant. Și cu cine ați făcut Prima Învoială?

— Cu Tatăl.

— Lordul Legiuitor?

Kandra încuviință.

— El, din păcate, e mort cu adevărat. Învoiala voastră, prin urmare, nu mai este valabilă?

— Nu știu, zise kandra ferindu-și privirea.

Deci, cugetă Sazed, *nu toți au personalități atât de proeminente precum Tensoon. Chiar și când a făcut-o pe copoiul mi s-a părut foarte pătimaș.*

Celălalt soldat reveni.

— Vino cu mine!

Îl călăuziră pe Sazed pe ușile deschise de metal. Încăperea de dincolo avea un piedestal mare de metal, înalt de un metru. Străjile nu pășiră pe el, ci îl duseră pe Sazed către un loc din fața unui grup de pupitre de piatră. Multe dintre pupitre erau goale, deși în spatele a două dintre ele se aflau kandra cu oase scânteietoare. Creaturile acestea erau înalte – sau foloseau oase

lungi – și cu trăsături bine conturate.

Aristocrați, își zise Sazed. Această clasă de persoane i se părea ușor de identificat, indiferent din ce cultură ar fi făcut parte – sau specie.

Paznicii lui Sazed îi făcură semn să vină înaintea alcovurilor. Sazed le ignoră gesturile și începu să se învârtă prin încăpere. Cum se așteptase, gărzile nu știură ce să facă – îl urmară, dar se abținură să pună mâna pe el.

— Întreaga sală e înconjurată cu plăci de metal, observă Sazed. Sunt ornamentale sau au vreo funcție anume?

— Noi punem întrebările, terrisianule, zise unul dintre aristocrații kandra.

Sazed se opri și se întoarse spre ei.

— Nu, zise. Nu veți face asta. Eu sunt Sazed, Păstrător din Terris. Însă printre ai voștri am un alt nume. Sunt Sfântul Vestitor.

Celălalt conducător kandra pufni.

— Ce știe despre asemenea lucruri un străin?

— Străin? Ar trebui, mai bine, să vă învățați scripturile, zise și înaintă spre ei. Sunt din Terris ca și voi. Da, vă cunosc originile. Știu cum ați fost creați – și știu ce moștenire duceți cu voi.

Se opri înaintea pupitrelor lor.

— Vă vestesc că am descoperit Eroul. Am trăit cu ea, am muncit cu ea și am avut-o sub ochi. I-am înmânat eu însumi sulița cu care l-a ucis pe Lordul Legiuitor. Am văzut-o covârșind regi, am văzut-o copleșind armate de oameni și de kolossi. Am venit să vă vestesc asta, ca să vă puteți pregăti.

Se opri, privindu-i, apoi adăugă:

— Fiindcă sfârșitul a venit.

Cei doi kandra rămaseră tăcuți câteva clipe.

— Adu-i pe ceilalți, zise până la urmă unul, cu voce tremurătoare.

Sazed zâmbi. În vreme ce unul dintre gardieni dădea fuga, Sazed se întoarse spre al doilea soldat.

— Îmi va trebui o masă și un scaun, rogu-te. Și ceva cu care să scriu.

Totul era pregătit câteva minute mai târziu. Kandra sporiseră la număr, de la patru la peste douăzeci – dintre care doisprezece erau din soiul aristocrat, cu oase scânteietoare. Niște aghiotanți așezaseră o masă mică pentru Sazed, la care se

așeză, în vreme ce nobilii kandra vorbeau între ei, cu șoapte neliniștite.

Cu grijă, Sazed își așeză bocceaua pe masă și începu să-și scoată metalmințile. Inele mici, cercei și mai mici, apoi brățări mari începură să acopere suprafața mesei. Își suflecă mânecile, apoi își trase pe brațe cuprumințile – două brățări mari pe brațe, apoi două pe antebrațe. În cele din urmă, scoase din desagă cartea cea mare și o puse pe masă. Niște kandra se apropiară, ducând foi subțiri de metal. Sazed se uită curios la ele, în vreme ce-i erau așezate în față împreună cu ceva ce părea a fi un condei de oțel, capabil să lase urme în metalul moale, de scris. Servitorii kandra făcură plecăciuni și se retraseră.

Excelent, își zise Sazed apucând condeiul și dregându-și vocea. Conducătorii kandra se întoarseră spre el.

— Presupun, zise Sazed, că sunteți Prima Generație?

— Suntem A Doua Generație, terrisianule, zise unul dintre kandra.

— Atunci îmi cer iertare că v-am risipit timpul. Unde sunt mai-marii voștri?

Kandra care părea șeful pufni.

— Crezi că ne-ai și supus doar fiindcă ai fost în stare să ne aduni laolaltă? Nu văd de ce ai vorbi cu Prima Generație, chiar dacă blasfemiile-ți sunt destul de precise.

Sazed ridică o sprânceană.

— Blasfemii?

— Nu ești tu Vestitorul, zise kandra. Acesta nu este sfârșitul.

— Ai văzut cenușa de-afară? Sau v-a astupat atât de bine intrarea în peșteri că nimeni nu mai poate scăpa ca să vadă că lumea se destramă?

— Am trăit vreme lungă, terrisianule, zise un alt kandra. Am văzut vremuri în care cenușa cădea mai deasă.

— Așa? Făcu Sazed. Și poate l-ați mai văzut și pe Lordul Legiuitor murind?

Unii dintre kandra se foiră, stingheriți, deși cel de la conducere clătină din cap.

— Tensoon te-a trimis?

— Așa este, recunoscu Sazed.

— Nu poți spune altceva decât a spus și el, zise Kandra. De ce ar crede că tu – un străin – ne-ai putea convinge, dacă el n-a izbutit?

— Poate fiindcă a înțeles ceva despre mine, spuse Sazed bătând în carte cu condeiul. Cunoști căile Păstrătorilor, kandra?

— Mă numesc Kanpaar, zise kandra. Și da, înțeleg ce fac Păstrătorii – sau mai degrabă ce făceau, înainte ca Tatăl să fie ucis.

— Atunci, continuă Sazed, știți poate că fiecare Păstrător are o zonă în care e specializat. Intenția era ca, atunci când Lordul Legiuitor avea să se prăbușească în cele din urmă, să avem deja specialiști care să transmită poporului cunoașterea noastră.

— Da, zise Kanpaar.

— Ei bine, spuse Sazed trecându-și degetele peste coperta cărții, specialitatea mea era religia. Știi câte religii erau înainte de Înălțarea Lordului Legiuitor?

— Nu știu. Sute.

— Am înregistrat în arhive cinci sute șaizeci și trei. Deși aici sunt incluse și diferite secte ale acelorași religii. La o numărătoare mai strictă au ieșit în jur de trei sute.

— Și?

— Știi câte dintre acestea au supraviețuit până azi?

— Niciuna?

— Una, spuse Sazed ridicând un deget. A voastră. Religia din Terris. Crezi că-i o întâmplare că religia urmată de voi există încă, și că prevestește chiar ziua aceasta?

Kanpaar pufni disprețuitor.

— Nu spui nimic nou. Deci religia mea e reală și altele sunt minciuni. Ce explică asta?

— Că ar trebui să-i asculți pe cei de aceeași credință cu tine care-ți aduc avertismente, zise și începu să frunzărească tomul. Aș crede, cel puțin, că te-ar putea interesa această carte, ce conține toate informațiile despre Eroul Evurilor pe care am izbutit să le descopăr. De vreme ce știam puțin despre adevărata credință a Terrisului a trebuit să-mi iau informațiile din relatări indirecte – legende, basme și texte scrise între timp. Numai că mare parte din texte au fost schimbate de Năruire când încerca să-l convingă pe Erou să viziteze Fântâna Înălțării și să-l elibereze. Așa că izvoarele istorice sunt alterate și mânjite de atingerea lui.

— De ce mi-ar păsa mie? Întrebă Kanpaar. Tocmai mi-ai spus că ceea ce știi e pervertit și fără folos.

— Fără folos? Nu, nu e deloc așa. Alterat, da. Schimbat de

Năruire. Prietene, am aici un tom plin cu minciunile lui Năruire. Tu ai o minte în care se află adevărurile originare. Separat, cunoaștem foarte puține. Dar, dacă am sta să *comparăm* – să descoperim întocmai unde Năruire a schimbat vorbele – nu ne-ar spune asta exact ce plănuiește? În cel mai rău caz ne-ar spune pe ce anume nu a vrut să ne concentrăm, cred.

Încăperea se cufundă în tăcere.

— Ei bine, zise într-un târziu Kanpaar, eu…

— E suficient, Kanpaar, rosti o voce.

Sazed aplecă într-o parte capul. Vocea nu se auzise dinspre niciunul dintre cei aflați după piedestal. Sazed se uită prin întreaga încăpere, încercând să descopere cine vorbise.

— Puteți pleca, Secunzilor, zise o altă voce.

Unul dintre Secunzi icni:

— Să plecăm? Să vă lăsăm cu acesta, un străin?

— Un descendent, zise o voce. Un Lume-aducător. Îl vom asculta.

— Lăsați-ne, zise încă o voce.

Sazed rămase așezat, ridicând din sprâncene, în vreme ce A Doua Generație – arătând zguduiți bine – își lăsau pupitrele și ieșeau fără zarvă. O pereche de străjeri închiseră ușile, blocând vederea acelor kandra care se uitaseră de afară. Sazed rămase singur în încăpere cu fantomele care vorbiseră.

Auzi un scrâșnet. Răsună prin camera tapetată cu oțel, apoi o ușă se deschise în fundul sălii. De acolo ieșiră cei ce trebuiau să fie Prima Generație. Arătau… bătrâni. Carnea de kandra le atârna de-a dreptul, ca un mușchi de copac translucid prelingându-se peste niște ramuri osoase. Erau gheboșați, părând mai vârstnici decât alți kandra pe care-i văzuse, și înaintau mai degrabă târându-și picioarele decât pășind.

Purtau robe simple, fără mâneci, însă veșmintele păreau ciudate pe aceste ființe. Pe lângă asta, pe sub pielea translucidă, Sazed văzu că au schelete albe, normale.

— Oase de om? întrebă când vârstnicele creaturi înaintară, sprijinite în toiege.

— Propriile noastre oase, spuse unul, rostind cuvintele cu o voce trudită, aproape ca o șoaptă. N-am avut puterea sau știința să ne alcătuim Trupuri Adevărate când a început totul și ne-am luat deci oasele noastre înapoi, date de Lordul Legiuitor.

Prima Generație părea compusă din doar zece membri. Se

așezară pe bănci. Și, din respect, Sazed își mută masa ca să poată sta înaintea lor, ca un prezentator în fața publicului.

— Acum, zise ridicând condeiul de zgâriat în metal, să începem. Avem multă muncă înainte.

Întrebarea rămâne: de unde provin profețiile originale despre Eroul Evurilor? Știu acum că Năruire le-a schimbat, dar nu le-a inventat de la un capăt la altul. Cine a arătat primul că un Erou va veni, unul ce va fi ca un împărat pentru toată omenirea dar va fi respins chiar de poporul său? Cine a zis pentru întâia oară că acesta va duce în brațele sale greutatea lumii întregi și că va reface ceea ce a fost stricat?

Și cine a decis să folosească pronumele neutru, ca să nu se știe dacă Eroul va fi o femeie sau un bărbat?

69

Marsh îngenunche într-un morman de cenușă, urându-se pe sine și lumea întreagă. Cenușa cădea neîncetat, oprindu-i-se pe spinare, acoperindu-l, și totuși nu se mișcă.

Fusese dat deoparte, i se ceruse să stea și să aștepte. Ca o unealtă uitată prin curte, acoperită treptat de zăpadă.

Am fost acolo. Cu Vin. Și totuși… n-am putut să vorbesc cu ea. Nu i-am putut spune nimic.

Mai rău… nici nu dorise. Pe parcursul întregii discuții cu ea, trupul și mintea îi fuseseră pe deplin stăpânite de Năruire. Marsh nu fusese în stare să reziste, nu izbutise să facă nimic ca s-o lase pe Vin să-l ucidă.

Cu excepția unui moment. Un moment spre sfârșit, când aproape că-l luase în stăpânire. Un moment în care văzuse ceva înăuntrul stăpânului său – zeului său, *sinelui* său. — Ce-i dăduse speranță.

Fiindcă, în momentul acela, Năruire se temuse de ea.

Și apoi îl silise pe Marsh să fugă, lăsându-și în urmă armata de kolossi – cea pe care i se poruncise s-o lase lui Elend Venture s-o aducă la Fadrex. Cea pe care Năruire i-o luase înapoi.

Și acum Marsh aștepta în cenușă.

Ce rost are? Își zise. Stăpânul său voia ceva… îi trebuia ceva… și se temea de Vin. Aceste două lucruri îi dădeau nădejde lui Marsh, dar ce putea face? Chiar și în clipele de slăbiciune ale lui Năruire nu reușise să iasă de sub stăpânirea lui.

Planul lui Marsh – să aștepte, ținându-și ascunsă părticica

rebelă până în momentul potrivit, apoi să-și scoată pironul din spinare și să se omoare – părea tot mai nebunesc. Cum putea spera să se elibereze, fie și doar atât de puțin?

Ridică-te.

Porunca sosi fără cuvinte, însă Marsh răspunse de îndată. Și Năruire se întorsese, controlându-i trupul. Cu efort, Marsh își păstră un pic de control asupra minții, dar asta doar fiindcă Năruire părea neatent. Marsh începu să dea drumul la monezi, să se Împingă în ele, să le folosească și refolosească în același fel în care Vin se folosea de potcoave. Potcoavele – cu mult mai mult metal – ar fi fost cu mult mai bune, fiindcă i-ar fi îngăduit să Împingă mai departe. Însă mergeau și monedele.

Se propulsă spre cerul ce se pregătea de înserare. Aerul roșu era neplăcut de aspru, plin de cenușă. Marsh privi, încercând să se abțină de la a vedea frumusețe în distrugere fără a-l alerta pe Năruire că nu era cu totul dominat.

Era dificil.

După ceva timp – după ce noaptea căzuse de mult – Năruire îi porunci lui Marsh să se lase în jos. Coborî iute, cu sutana fâlfâind, și poposi pe un delușor. Cenușa îi ajungea până la brâu, și probabil stătea pe încă vreun metru de cenușă bătătorită.

Mai încolo, pe pantă, o siluetă singuratică își croia cu hotărâre drum prin cenușă. Bărbatul avea o boccea și ducea de frâu un cal extenuat.

Cine e? Își zise Marsh, uitându-se mai bine. Bărbatul aducea a soldat, avea fălci pătrate și capul cu păr rărit, iar pe față i se vedea o barbă nerasă de câteva zile. Oricine ar fi fost, dârzenia sa era impresionantă. Puțini ar fi înfruntat cețurile – dar bărbatul nu doar că umbla printre ele, ci își și deschidea drum prin cenușa ce-i venea până la piept. Uniforma bărbatului era mânjită cu negru, la fel ca și pielea sa.

Întunecat… cenușiu.

Frumos.

Marsh se propulsă de pe vârful dealului, năpustindu-se prin ceață și cenușă cu o oţel-împingere. Cel aflat mai jos, pe pantă, îl auzi probabil cum vine, fiindcă se răsuci, dând să pună mâna pe sabia de la centură.

Marsh nimeri pe spinarea calului. Creatura nechează și se ridică pe picioarele din spate, iar Marsh sări, punând un picior pe botul calului, săltând peste capul animalului și aterizând în cenușă.

Soldatul făcuse cărare până acolo, iar lui Marsh i se păru că privește pe un coridor negru, strâmt.

Bărbatul își rase sabia. Calul necheză agitat, călcând în copite cenușa.

Marsh zâmbi și scoase o secure de obsidian din teaca de la șold. Soldatul dădu să se retragă, să facă loc în cenușă pentru o luptă. Marsh văzu îngrijorarea din ochii săi, așteptarea înfricoșată.

Calul necheză iar. Marsh se răsuci pe loc și-i seceră picioarele din față, făcând animalul să țipe de durere. În spatele lui, soldatul se mișcă. Și – uimitor – în loc să fugă, atacă.

Bărbatul își abătu sabia asupra spinării lui Marsh. Arma lovi un piron, făcându-l să se miște, dar nu i-l scoase. Marsh se întoarse, zâmbind, și deschise o metalminte cu vindecare ca să-l ajute să rămână în picioare.

Bărbatul nu stătea pe loc; încerca să ajungă la spinarea lui Marsh, încercând, era limpede, să-i scoată pironul din spate. Marsh arse fludor și i se feri din cale, trăgându-i arma din mână.

Trebuia să-l las să mă apuce... îi zise părticica de conștiință, zbătându-se zadarnic.

Marsh izbi către capul omului, cu intenția de a i-l reteza cu o lovitură de secure, însă soldatul se rostogoli prin cenușă, trăgând din cizmă un pumnal și împungând, cu intenția de a-l străpunge pe Marsh. O mișcare iscusită, care l-ar fi lungit la pământ pe Marsh, cu puteri vindecătoare sau ba.

Însă Marsh deschise un depozit feruchimic de viteză. Și dintr-odată se mișcă de câteva ori mai iute decât o persoană normală, așa că evită cu ușurință lovitura și-l izbi, la rândul său, pe soldat cu piciorul în piept.

Bărbatul gemu; coastele îi pocniră. Se prăbuși în cenușă, rostogolindu-se și tușind, cu sânge pe buze. Se opri apoi, acoperit cu cenușă. Cu un gest chinuit, duse mâna la buzunar.

Încă un pumnal? Își zise Marsh.

Însă omul scoase o foaie împăturită. Metal?

Marsh se simți cuprins de o dorință bruscă și copleșitoare de a pune mâna pe foaia aceea de metal. Soldatul încercă să o mototolească, să-i distrugă conținutul, însă Marsh, cu un urlet, își coborî securea și reteză cu totul mâna bărbatului. Marsh ridică securea din nou, și de data asta tăie capul soldatului.

Nu se opri însă; fierbințeala sângelui îl făcu să înfigă iarăși și

iarăși în trupul neînsuflețit lama securii. În fundul minții îl simțea pe Năruire, extaziat de moarte – dar simțea și frustrare. Năruire încercă să-l oprească, să-l facă să ia foaia de metal, însă, cuprins de turbare, Marsh nu putea fi controlat. Întocmai ca și kolossii.

Nu putea fi controlat… Asta e…

Îngheță. Năruire îl stăpânea iarăși. Marsh clătină din cap, cu sângele bărbatului prelingându-i-se pe obraji, scurgându-i-se de pe bărbie. Se întoarse și aruncă o privire spre calul muribund, ce necheza îndurerat în noaptea pustie. Marsh se ridică în picioare și apucă brațul desprins de trup al soldatului, scoțându-i din pumn foaia de metal pe care acesta încercase s-o distrugă cu ultimele puteri.

Citește-o!

Cuvintele erau limpezi în mintea lui Marsh. Arareori se ostenea Năruire să i se adreseze – mai degrabă îl folosea ca pe o marionetă.

Citește cu voce tare!

Marsh se încruntă, despăturind alene scrisoarea, încercând să-și dea timp ca să cugete. De ce avea nevoie Năruire să i se citească? Nu cumva… nu cunoștea slovele? Dar n-avea nicio noimă. Creatura fusese în stare să schimbe cuvintele din cărți.

Era în stare să citească. Atunci, oare metalul îl oprea pe Năruire?

Desfăcuse foaia de metal. Pe ea, într-adevăr, erau săpate cuvinte. Marsh încercă să nu le citească. Tânjea, de fapt, să ia securea, pe care-o lepădase udă de sânge în cenușă, și să se sinucidă. Însă nu izbuti. N-avea destulă libertate nici măcar pentru a lăsa scrisoarea din mână. Năruire împinse și trase, manipulând emoțiile lui Marsh până ce…

Da. De ce să nu fie de acord, până la urmă? De ce să se sfădească cu zeul lui, stăpânul lui, sinele lui? Marsh ridică foaia, arzând cositor ca să-i vadă mai bine cuprinsul în întuneric.

— Vin, citi: „Mintea mi-e încețoșată. O parte din mine se întreabă ce mai este real pe lume. Dar ceva pare să mă îmboldească necontenit. Trebuie să-ți spun ceva. Nu știu dacă va conta, însă tot trebuie să-ți spun. Lucrul împotriva căruia luptăm este real. L-am văzut. A încercat să mă distrugă printr-o metodă la care nu m-am așteptat. Metal. O așchie de metal care mi-a străpuns trupul. A reușit, în acest chip, să-mi sucească

mințile. Nu m-am putut controla cu totul, cum controlezi tu kolosșii, dar a făcut ceva asemănător, cred. Poate că așchia de metal n-a fost îndeajuns de mare. Nu știu. În orice caz, mi s-a arătat, luând chipul lui Kelsier. Același lucru a făcut și cu regele de-aici, din Urteau. Ființa asta e deșteaptă. E subtilă. Ai grijă, Vin. Să nu ai încredere în nimeni străpuns de metal. Chiar și o bucățică poate corupe un om.

Fantomă."

Marsh, din nou controlat cu totul de Năruire, mototoli metalul până ce semnele de pe el ajunseră de necitit. Apoi aruncă ghemotocul în aer și-l folosi ca punct de sprijin pentru a se Împinge prin aer. Către Luthadel.

Lăsă cadavrul omului, pe cel al calului și mesajul să zacă moarte în cenușă, îngropate încetișor de cenușă.

Ca niște unelte lăsate de izbeliște.

Quellion, din câte înțeleg, și-a vârât singur pironul. Omul n-a fost niciodată întreg la minte. Zelul său întru imitarea lui Kelsier și întru uciderea nobilimii a fost sporit de Năruire, însă aceste impulsuri Quellion le avea deja. Paranoia sa înflăcărată se învecina uneori cu nebunia, iar Năruire fusese în stare să-l amăgească în a se străpunge de bunăvoie cu pironul acela.

Pironul era de bronz, făurit dintr-unul dintre primii allomanți pe care-i capturase. Țepușa aceea l-a făcut Căutător, și astfel a avut o cale în plus de a găsi și șantaja atâția allomanți în timpul domniei sale în Urteau.

Ce vreau să subliniez este că indivizii cu personalități mai puțin stabile erau mai sensibili la influențele lui Năruire, chiar și dacă nu aveau piroane în ei. Astfel, se pare, s-a ales și Zane cu pironul său.

70

— Tot nu văd la ce bun, zise Yomen pășind alături de Elend pe lângă poarta Fadrexului.

Elend ignoră comentariul și salută cu un gest al mâinii un grup de soldați. Lângă alt grup se opri – nu erau de-ai săi, ci de-ai lui Yomen – și le inspectă armele. Le spuse câteva vorbe de îmbărbătare și porniră mai departe. Yomen observa în tăcere totul, pășind alături de Elend ca un egal, nu ca un rege luat în captivitate.

Armistițiul lor nu fusese ușor de înfăptuit, însă marea de

kolossi de afară era o motivație mai mult decât suficientă pentru a-i determina să se alieze. Elend avea armata mai mare, dar nu cu mult – și numărul dușmanilor sporea neîncetat, odată cu apariția tot mai multor kolossi.

— Ar trebui să ne ocupăm de chestiunea igienizării, continuă Yomen odată ce ieșiră din raza auditivă a soldaților. O armată există pe baza a două principii: sănătate și hrană. Furnizează lucrurile acestea două și vei fi victorios.

Elend zâmbi, recunoscând trimiterea. *Arta Aprovizionării,* de Trentison. Cu câţiva ani în urmă ar fi fost de acord cu Yomen și și-ar fi petrecut probabil după-amiaza discutând cu el, la palat, despre filosofia cârmuirii. Însă în ultimii ani Yomen învățase lucruri pe care n-ar fi putut nicicum să le afle din studiile sale.

Din păcate, asta însemna că nu i le putea explica lui Yomen – nu în momentul acela. Așa că, în loc de asta, arătă cu bărbia spre lungul străzii. Obligatorul se raporta pragmatic la aproape orice problemă care trebuia rezolvată iute și direct. Era deștept, cu toată înclinația spre judecăți pripite.

În vreme ce mergeau, Elend avea grijă să fie atent la soldații – în serviciu sau nu – de pe străzi. Le răspundea la salut, îi privea în ochi. Mulți lucrau ca să repare pagubele produse de cutremurele din ce în ce mai puternice. Poate că i se părea doar, însă avea impresia că după ce trecea, soldații pășeau un pic mai țanțoș.

Yomen părea cam nemulțumit de ce făcea Elend. Obligatorul purta încă sutana rangului său, la care se adăuga mărgelușa de atiu pe care-o folosea ca să-și arate poziția de cârmuitor. Tatuajele de pe fruntea sa aproape că păreau să șerpuiască spre bobița aceea, de parcă ar fi fost făcute cu această intenție.

— Nu știi prea multe despre condusul soldaților, așa-i, Yomen? Zise Elend.

Obligatorul ridică o sprânceană.

— Știu mai multe decât vei ști tu vreodată despre tactici, coloane de aprovizionare și mutarea armatelor între puncte anume.

— A? Zise Elend cu glas voios. Ai citit deci *Armate în mișcare* de Bennitson?

„Mutarea între puncte anume” îl dăduse de gol pe obligator.

Yomen se încruntă și mai tare.

— Un lucru pe care noi, cărturarii, avem tendința de a-l uita,

Yomen, este impactul pe care *simțămintele* le pot avea într-o bătălie. Nu-i vorba doar de mâncare, încălțăminte și apă curată, oricât ar fi acestea de trebuitoare. E vorba de nădejde, curaj și dorință de a trăi. Soldații au nevoie să știe că acela care-i conduce se va afla în luptă – dacă nu pentru a ucide dușmani, cel puțin pentru a dirigui în persoană bătălia din spatele frontului. Nu se putea gândi la el ca la o forță abstractă dintr-un turn de pe undeva, care se uită pe-un geam, cugetând la abisurile universului.

Yomen tăcu; se plimbau acum pe străzi care, cu toate că fuseseră curățate de cenușă, aveau un aspect pustiit. Mare parte dintre oameni se retrăseseră în zona din spate a orașului, unde kolossii, dacă pătrundeau, aveau să ajungă abia la sfârșit. Își puseseră corturi pe-afară, deoarece clădirile nu erau sigure în caz de cutremure.

— Ești un… om interesant, Elend Venture, zise într-un târziu obligatorul.

— Sunt un om impur, zise Elend.

Yomen ridică sprânceana.

— În alcătuire, nu prin naștere sau temperament, zâmbi Elend. Sunt un amalgam de lucruri care mi-au trebuit: în parte învățat, rebel, nobil, și Născut-din-Ceață. Uneori nu-mi dau nici eu prea bine seama ce sunt. Am trecut prin momente grele încercând să fac bucățile astea să funcționeze împreună. Și, tocmai când încep să-mi dau seama cum s-o fac, hop, uite că se termină lumea. A, uite c-am ajuns.

Infirmeria lui Yomen era o clădire a Cultului căreia i se schimbase scopul – lucru care, în opinia lui Elend, arăta că Yomen era dispus să fie flexibil. Clădirile sale religioase nu erau într-atât de sacre pentru el încât să nu recunoască faptul că erau cele mai nimerite pentru îngrijirea bolnavilor și a răniților. Găsiră, în incintă, medici care-i îngrijeau pe supraviețuitorii primei ciocniri cu kolossii. Yomen se grăbi să vorbească cu birocrații infirmeriei – era îngrijorat, se pare, de infecțiile de care sufereau oamenii. Elend se îndreptă spre partea ce găzduia cazurile cele mai grave și începu să viziteze pacienții, încurajându-i.

Îi venea greu să se uite la soldații care avuseseră de suferit din cauza neghiobiei sale. Cum de nu-și dăduse seama că Năruire putea să-i ia înapoi kolossii? Doar era logic. Cu toate acestea,

Năruire își făcuse bine jocul – îl indusese pe Elend în eroare, făcându-l să creadă că Inchizitorii îi controlau pe kolossi, lăsându-i impresia că se putea bizui pe aceștia.

Ce s-ar fi întâmplat dacă ataca orașul cu ei, cum voise el de la început? Năruire ar fi devastat Fadrexul, ar fi măcelărit pe oricine aflat înăuntru, *apoi* ar fi întors kolossii asupra soldaților lui Elend. Acum fortificațiile apărate de oamenii lui Elend și Yomen îl stăvileau deocamdată pe Năruire, care se oprise pentru a-și spori forțele înainte de atac.

Am condamnat la pieire acest oraș, își zise Elend, așezat la căpătâiul unui om care-și pierduse brațul sub tăișul unui paloș de kolos.

Îl necăjea peste poate. Știa că luase decizia corectă. Și, de fapt, prefera să se afle în interiorul orașului – condamnat aproape cu certitudine – decât afară, asediindu-l și câștigând lupta. Fiindcă știa că nu întotdeauna învingătorii au dreptate.

Însă tot nu-și putea ierta incapacitatea de a-și proteja oamenii. Și, cu toate că Yomen cârmuia în Fadrex, Elend îi socotea pe supușii acestuia tot de-ai săi. Luase tronul Lordului Legiuitor, se numise împărat. Întregul Ultim Imperiu era al său ca să-l aibă în grijă. La ce era bun un conducător care nu putea apăra un singur oraș, darmite un imperiu plin de orașe?

O tulburare în partea din față a infirmeriei îi atrase atenția. Își lăsă deoparte gândurile negre și-și luă rămas-bun de la soldat. Se grăbi să ajungă în partea din față a spitalului, unde Yomen apăruse deja, să vadă ce era cu zarva aceea. O femeie ținea un băiețel în brațe, iar copilul tremura fără să se poată stăpâni, cuprins de spasme.

Unul dintre medici se grăbi să ia băiatul.

— Boala-ceții? întrebă.

Femeia, plânsă, încuviință.

— Până azi l-am ținut în casă. Știam eu! Știam eu că vrea să mi-l ia! O, vă rog…

Yomen clătină din cap, în vreme ce medicul ducea băiatul către un pat.

— Ar fi trebuit să mă asculți, femeie, zise cu glas ferm. Toată lumea din oraș trebuia să fie expusă cețurilor. Acum fiul tău va ocupa un pat ce i-ar putea fi de trebuință unui soldat rănit.

Femeia se gheboșă, cu umerii căzuți, plângând mai departe. Elend văzu preocupare în ochii obligatorului. Yomen nu era un

om fără inimă, ci doar pragmatic. Și, în plus, vorbele sale aveau logică. Nu-și găsea rostul să ascunzi pe cineva în casă pentru tot restul vieții doar fiindcă exista o posibilitate să cadă victimă ceței.

Să cadă victimă ceții... își repetă Elend, privindu-l pe băiatul din pat. Nu mai avea convulsii, însă fața îi era schimonosită de durere. Părea să sufere îngrozitor. Elend simțise o singură dată în viață o asemenea durere.

Niciodată n-am priceput ce e, totuși, boala-ceții. Spiritul ceții nu se mai arătase de atunci. Dar poate că Yomen știa ceva.

— Yomen, spuse pășind spre el și distrăgându-i atenția de la discuția cu doctorii. Și-a dat vreunul dintre ai voștri seama de ce apare boala-ceții?

— De ce? Întrebă Yomen. Trebuie să existe un motiv pentru o boală?

— Pentru una atât de nefirească ar trebui, zise Elend. Îți dai seama că atinge exact șaisprezece procente din populație? Nici mai mult, nici mai puțin.

În loc să se arate surprins, Yomen se mulțumi să ridice din umeri.

— Are noimă.

— Noimă?

— Șaisprezece e un număr puternic, Venture, zise Yomen parcurgând niște dări de seamă. A fost numărul de zile de care a avut Lordul Legiuitor nevoie ca să ajungă la Fântâna Înălțării, de pildă. Apare cu proeminență în doctrina Bisericii.

Desigur, își zise Elend. *Yomen nu-i surprins să găsească ordine în natură – crede într-un zeu care a ordonat acea natură.*

— Șaisprezece... spuse Elend aruncând o privire înspre băiatul bolnav.

— Numărul Inchizitorilor inițiali, zise Yomen. Numărul de Reguli din Statutul fiecărui Canton. Numărul metalelor Allomantice...

— Stai, zise Elend și ridică privirea. Ce?

— Metale Allomantice.

— Sunt doar paisprezece.

Yomen scutură din cap.

— Paisprezece de care știm, dacă doamna ta a avut dreptate în privința metalului care îi e pereche aluminiului. Totuși, paisprezece nu este un număr puternic. Metale Allomantice vin în grupuri de câte două și în seturi de patru. E probabil că mai

există două încă nedescoperite, ceea ce aduce numărul la șaisprezece. Două cu două cu două cu două. Patru metale fizice, patru mentale, patru metale de sporire și patru temporale.

Șaisprezece metale...

Elend se uită iarăși la băiat. Durere. Elend mai cunoscuse odată o asemenea durere – în ziua în care tatăl lui poruncise să fie bătut. O durere atât de intensă încât crezuse că avea să moară. Bătut ca trupul să-i ajungă aproape de moarte, pentru a se Dezlănțui.

Bătut pentru a se descoperi dacă era sau nu Allomant.

Lord Legiuitor! Gândi buimăcit Elend. Se depărtă în grabă de Yomen, năpustindu-se în salonul rezervat soldaților.

— Cine dintre voi a fost luat de cețuri? Întrebă Elend.

Răniții îl priviră întrebător.

— S-a îmbolnăvit vreunul? Când v-am pus să ieșiți în ceață? Vă rog, trebuie să știu.

Încetișor, bărbatul cu un braț înălță mâna rămasă.

— Eu am fost luat, Maria Ta. Îmi cer iertare. Rana asta e probabil o pedeapsă pentru...

Elend îi tăie vorba pășind vijelios spre el și scoțând la iveală un flacon cu metale pe care-l ținea de rezervă.

— Bea asta, îi porunci.

Bărbatul șovăi, apoi făcu după cum i se ceruse. Elend îngenunche lângă pat, plin de speranță, așteptând. Inima îi bubuia în piept.

Ei bine? Întrebă în cele din urmă.

— Ăă... Maria Ta? Făcu soldatul.

— Simți ceva?

— Oboseală, Maria Ta?

Elend închise ochii, suspinând. *Era o prostie să...*

— Păi... e ceva cam aiurea, zise brusc soldatul.

Elend deschise ochii.

— Da, zise soldatul, cu un aer puțin absent. Ăă... nu știu ce să-nțeleg din *asta.*

— Arde-l, zise Elend aprinzându-și bronzul. Corpul tău știe cum, dacă-i îngădui.

Soldatul, încruntat, înclină capul. Și începu să vibreze de putere Allomantică.

Elend închise iarăși ochii, dând ușurel aerul afară din plămâni.

Yomen se apropiase și acum era în spatele lui.

— Ce-i asta?

— Ceţurile n-au fost niciodată duşmanul nostru, Yomen, zise Elend cu ochii încă închişi. Încercau doar să fie de ajutor.

— De ajutor? Ce fel de ajutor? Ce tot vorbeşti?

Elend deschise ochii şi se întoarse spre el.

— Nu ne ucideau, Yomen. Nu ne îmbolnăveau. Ne *Dezlănţuiau*. Ne dădeau putere. Ne făceau în stare să luptăm.

— Maria Ta! Se auzi deodată o voce.

Elend se răsuci într-acolo şi văzu un soldat vlăguit, care intrase în încăpere poticnindu-se.

— Maria Ta! Kolosşii atacă. Dau asaltul asupra oraşului!

Elend simţi o tresărire. *Năruire. Ştie ce am descoperit chiar acum – ştie că trebuie să atace acum şi să nu mai aştepte şi alte oşti.*

Fiindcă am aflat secretul!

— Yomen, adună tot metalul pulbere pe care-l poţi găsi! Strigă Elend. Fludor, cositor, oţel şi fier! Dă-l tuturor celor care-au fost îmbolnăviţi de ceţuri! Pune-i să le bea de îndată!

— De ce? Zise Yomen, încă nedumerit.

Elend se răsuci spre el, cu un zâmbet.

— Fiindcă acum sunt allomanţi. Oraşul nu va cădea atât de iute pe cât s-a crezut. Dacă ai nevoie de mine, voi fi în primele rânduri!

Numărul şaisprezece are ceva special. Mai ales pentru că a fost semnul dat de Dăinuire omenirii.

Dăinuire ştia, chiar înainte de a-l întemniţa pe Năruire, că odată ce conştiinţa i se împuţina, nu avea să mai poată comunica bine cu oamenii. Aşa că a lăsat indicii – care să nu poată fi alterate de Năruire. Indicii legate de legile de bază ale universului. Numărul era menit să dovedească că se petrecea ceva nenatural, că exista posibilitatea unui ajutor.

Poate că ne-a luat mult ca să înţelegem, dar când am priceput în sfârşit semnul său – aşa târziu cum era – s-a dovedit un ajutor de mare trebuinţă.

Cât despre celelalte aspecte ale numărului... eh, până şi eu mai am de cercetat. E de ajuns să spun că are mult de-a face cu felul în care funcţionează lumea aceasta şi universul însuşi.

71

Sazed bătu iarăşi cu condeiul în foaia de metal, încruntându-se

un pic.
— Foarte puțin, din ultimul calup, e altfel decât știam, zise. Năruire a schimbat lucruri mici – poate ca să mă împiedice să-mi dau seama de modificări. E clar că a vrut să mă facă să-mi dau seama că Vin era Eroul Evurilor.
— Voia ca ea să îl elibereze, zise Haddek, șeful Primei Generații, iar tovarășii săi încuviințară.
— Poate că nici n-a fost ea Eroul, sugeră un alt kandra.
Sazed clătină din cap.
— Ba cred că da. Profețiile tot la ea se referă – chiar și cele neschimbate, despre care mi-ați povestit. Vorbesc despre cineva separat de poporul terrisian, un rege al oamenilor, un rebel prins între două lumi. Năruire a *accentuat* doar faptul că era vorba despre Vin, fiindcă voia ca ea să-l elibereze.
— Am socotit mereu că Eroul ar fi trebuit să fie parte bărbătească, zise Haddek cu vocea sa gâjâită.
— Ca toată lumea, de altfel. Dar ați spus chiar voi că toate profețiile folosesc genul neutru al pronumelui. Asta a fost înadins – nimeni nu folosește limba vechiului Terris în acest fel din întâmplare. Neutrul a fost ales ca să nu se știe dacă Eroul avea să fie bărbat sau femeie.
Câțiva dintre străvechii terrisieni încuviințară. Lucrau la lumina domoală a pietrelor licăritoare, tot în sala cu pereți de metal – care, din ce-și dădea seama Sazed, erau pentru kandra un fel de loc sacru.
Bătu cu condeiul în foaie, îngândurat. Ce-l supăra oare? *Spun ei că voi purta viitorul lumii întregi pe brațele mele...* Cuvintele lui Alendi, din zapisul scris cu atâta vreme în urmă. Vorbele celor din Prima Generație confirmau că era adevărat.
Vin avea încă ceva de făcut. Însă Puterea de la Fântâna Înălțării nu mai era. Se consumase. Cum să lupte fără ea? Sazed își privi auditoriul de kandra străvechi.
— Care *era* puterea Fântânii Înălțării, până la urmă?
— Nici noi nu știm cu siguranță, tinere, zise Haddek. În vremea când viețuiam ca oameni, zeii noștri plecaseră din lume, lăsând Terrisul doar cu nădejdea Eroului.
— Spuneți-mi asta, zise Sazed aplecându-se peste masă. Cum au plecat din lume zeii voștri?
— Năruire și Dăinuire, zise un altul. Au zămislit lumea noastră și poporul nostru.

— Niciunul nu putea să zămislească singur, zise Haddek. Nu, nici gând. Fiindcă a păstra ceva nu înseamnă a-l crea – și nici să zămislești doar prin distrugere nu-i cu putință.

Era o temă obișnuită în mitologii – Sazed o citise în zeci de religii pe care le cercetase. Lumea era creată de confruntarea dintre două forțe, uneori închipuite drept haos și ordine, alteori drept distrugere și protecție. Asta îl supăra oarecum. Sperase să descopere ceva *nou* în lucrurile care i se spuneau.

Și totuși… doar fiindcă ceva era des întâlnit însemna că era și fals? Sau toate acele mitologii puteau avea un sâmbure adevărat, comun?

— Au creat lumea, spuse Sazed. Apoi au plecat?

— Nu de îndată, rosti Haddek. Dar aici e chichița, tinere. Au făcut o înțelegere, cei doi. Dăinuire voia să zămislească oameni – viață în stare de simțăminte. L-a făcut pe Năruire să-i promită că-l va ajuta.

— Dar cu un preț, șopti unul dintre ceilalți.

— Ce preț?

— Ca într-o bună zi lui Năruire să i se îngăduie să distrugă lumea, replică Haddek.

Sala rotundă se cufundă în tăcere.

— De aici și trădarea, zise Haddek. Dăinuire și-a dat viața ca să-l întemnițeze pe Năruire, ca să-l oprească de la distrugerea lumii.

Iarăși o temă obișnuită în mitologie – zeul martir. Una pe care Sazed însuși o văzuse apărând la nașterea Bisericii Supraviețuitorului.

Însă… de data asta e propria mea religie, își zise.

Încruntat, se lăsă pe speteaza scaunului, încercând să-și dea seama cum se simte. Crezuse, nu știa de ce, că adevărul avea să fie *altfel*. Partea erudită din el se lupta cu dorința sa de a crede. Cum să creadă în ceva atât de plin de clișee mitologice?

Bătuse atâta cale crezând că i se mai dăduse o șansă să găsească adevărul. Și acum, când îl aflase, i se părea uimitor de aidoma cu religiile pe care le respinsese drept false.

— Pari tulburat, copile, zise Haddek. Ești atât de îngrijorat de lucrurile pe care le spunem?

— Iertare, rosti Sazed, asta e o problemă personală, ce n-are a face cu soarta Eroului Evurilor.

— Vorbește, rogu-te, zise unul dintre ceilalți.

— E complicat. Am căutat, ceva timp, prin religiile omenirii, încercând să cumpănesc care dintre învățăturile lor sunt adevărate. Începeam să-mi pierd nădejdea că voi găsi *vreodată* o religie care să-mi ofere răspunsurile ce-mi trebuiau. Apoi, am aflat că propria mea religie există încă, protejată de kandra. Am venit deci, sperând să aflu adevărul.

— Acesta este adevărul, zise un kandra.

— Asta propovăduiește *orice* religie, replică Sazed, tot mai frustrat. Da, în fiecare am găsit neconcordanțe, greșeli de logică și solicitări de credință ce mi se par imposibil de acceptat.

— Mie îmi pare, tinere, zise Haddek, că tu cauți ceva ce nu poate fi găsit.

— Adevărul?

— Nu. O religie care să nu aibă nevoie de credința practicanților.

Un alt kandra venerabil încuviință.

— Noi îl urmăm pe Tatăl și Prima Învoială, însă credința noastră nu stă în el. Ne încredem în planul lui Dăinuire pentru această zi și credem că dorința lui de a ne proteja se va arăta mai tare decât dorința lui Năruire de a distruge.

— Dar nu știți, spuse Sazed. Dovezile vi se oferă doar după ce credeți, dar dacă credeți puteți găsi dovezi în orice. E un impas logic.

— Credința n-are a face cu logica, fiule, zise Haddek. Poate că asta e problema ta. Nu poți „dez-dovedi” lucrurile pe care le cercetezi, la fel cum nu-ți putem noi dovedi că Eroul ne va salva. Trebuie să o credem și gata. Și să acceptăm ce ne-a învățat Dăinuire.

Nu era destul pentru Sazed. Hotărî însă ca, deocamdată, să continue. Încă nu știa totul despre religia din Terris. Poate că, după ce afla ce era de știut, avea să deslușească ceva.

— Ați vorbit despre temnița lui Năruire, spuse Sazed. Spuneți-mi cum are asta de-a face cu puterea pe care a folosit-o doamna Vin.

— Zeii nu au trupuri precum cele ale oamenilor, zise Haddek. Sunt... forțe. Puteri. Mintea lui Dăinuire s-a spulberat, însă și-a lăsat puterea.

— Sub forma unei băltoace cu lichid? Spuse Sazed.

Membrii primei generații dădură din cap.

— Și fumul cel negru de-afară?

— Năruire, spuse Haddek. Așteptând, veghind în timpul întemnițării sale.

Sazed se încruntă.

— Peștera de fum era mult mai largă decât Fântâna Înălțării. De ce diferența asta? Chiar era Năruire *atât* de puternic?

Haddek pufni încetișor.

— Erau la fel de puternici, tinere. Erau *forțe*, nu oameni. Două aspecte ale unei singure puteri. Este o față a unei monede mai „puternică” decât cealaltă? Influențau în aceeași măsură lumea din jurul, lor.

— Cu toate că, adăugă unul dintre ceilalți, se povestește că Dăinuire a pus prea mult din el la făurirea omului, pentru a crea ceva cu mai *multă* Dăinuire în el decât Năruire. Însă în fiecare individ nu a pus decât puțin. Cât un fir... ușor de trecut cu vederea... însă cu timpul, după vreme multă... asta a ieșit la iveală.

— Atunci de ce diferența de mărime? Întrebă Sazed.

— Nu vezi, tinere, zise Haddek. Puterea din bazinul acela nu era Dăinuire.

— Dar abia ce ați spus că...

— Era *o parte* din Dăinuire, de fapt, continuă Haddek. Însă era o forță totuși – influența lui este pretutindeni. O parte, poate, s-a strâns acolo, în bazin. Restul este... în altă parte și pretutindeni.

— Dar Năruire... mintea lui era adunată acolo, zise un alt kandra. Așa că puterea lui avea înclinația să se strângă tot acolo. Însă mult mai multă decât în cazul lui Dăinuire.

— Însă nu toată, râse un altul.

Sazed își lăsă capul pe umăr.

— Nu toată? Și el era răspândit prin lume, presupun?

— Într-un fel, zise Haddek.

— Vorbim acum despre lucruri din Prima Învoială, spuse unul dintre ceilalți kandra.

Haddek se uită îndelung în ochii lui Sazed înainte de a vorbi.

— Dacă e adevărat ce spune acest om, atunci Năruire a scăpat. Asta înseamnă că va veni după trupul său. După... putere.

Sazed simți un fior rece.

— E aici? Întrebă cu voce slabă.

Haddek încuviință.

— Noi am fost meniți să o păstrăm. Prima Învoială, așa i-a spus

Lordul Legiuitor – misiunea noastră pe această lume.

— Ceilalți Copii aveau un țel și ei, zise unul dintre kandra. Kolossii au fost făcuți ca să lupte. Inchizitorii, ca să fie preoți. Sarcina noastră a fost alta.

— Să strângem puterea, zise Haddek. Și s-o protejăm. S-o ascundem. S-o păstrăm. Fiindcă tatăl știa că într-o zi Năruire se va elibera. Și, în ziua aceea, va începe să-și caute trupul.

Cei din grupul de kandra străvechi se uitară undeva, dincolo de Sazed. El se încruntă și se întoarse să le urmărească privirile, Se uitau înspre platforma de metal.

Alene, Sazed se ridică și păși pe lespezile de piatră. Platforma era largă – cu un diametru de vreo șapte metri – însă nu prea înaltă. Se sui pe ea, făcând unul dintre kandra să icnească. Însă niciunul nu încercă să-l oprească. Pe platforma circulară era o crestătură alungită, cu o gaură – cam cât o monedă mare – în centru. Sazed se uită prin gaură, însă era prea întuneric ca să vadă ceva.

Păși înapoi.

Ar trebui să mai am un pic, își zise uitându-se spre masă, la metalminți. *Am umplut câteva luni inelul acela, înainte să renunț la metalminți.*

Se duse grăbit și alese de pe masă un inel mic de fludor. Și-l puse pe deget, apoi se uită către membrii Primei Generații. Aceștia își feriră ochii de privirea sa întrebătoare.

— Fă ce trebuie să faci, copile, zise Haddek, iar vocea de bătrân răsună prin sală. Nu te-am putea opri nici dacă am dori-o.

Sazed se înapoie la platformă și deschise fludormintea, scoțând de acolo tăria pe care o depozitase cu mai bine de un an în urmă. Trupul i se făcu îndată de câteva ori mai puternic decât ar fi fost normal, iar roba i se păru, deodată, strâmtă. Cu mâinile acum îngroșate de mușchi, se lăsă în jos și – sprijinindu-se de podeaua neregulată – trase de o margine a discului.

Auzi un scrâșnet de piatră când acesta se dădu deoparte, dezvăluind un puț mare. Ceva, dedesubt, licărea.

Sazed îngheță, iar tăria – și corpul – îi scăzu îndată ce-și scoase fludormintea. Straiele i se lărgiră iarăși. În încăpere se lăsase liniștea. Sazed se holbă la groapa pe jumătate acoperită și la movila enormă de pepite ascunse în podea.

— Încrederea, așa îi spunem noi, zise cu voce molcomă

Haddek. Ne-a fost dată spre păstrare de Tată.

Atiu. Mii și mii de boabe. Sazed icni.

— Depozitul de atiu al Lordului Legiuitor… a fost mereu aici.

— Cea mai mare parte a atiului n-a ieșit niciodată din Puțurile din Hathsin, zise Haddek. Se găseau mereu obligatori care să vegheze – dar niciodată Inchizitori, fiindcă Tatăl știa că aceștia pot fi corupți. Obligatorii spărgeau în secret geodele, într-o încăpere de metal făurită pentru asta, și scoteau atiul. Familia nobilă transporta apoi geodele golite la Luthadel, neștiind că nu aveau pic de atiu în posesie. Iar atiul pe care-l obținea Lordul Legiuitor și-l distribuia nobilimii era dus de obligatori. Îl ascundeau în fonduri ale Cultului și băgau bobițele în fișicuri de monezi, pentru ca Năruire să nu le vadă cum sunt transportate, în convoaie cu acoliți noi, spre Luthadel.

Sazed se așeză, uluit.

Aici… atâta vreme. La doar mică distanță de grotele unde și-a întocmit Kelsier armata. La distanță mică de Luthadel, fără nicio apărare în toți acești ani.

Și totuși atât de bine ascuns.

— Voi lucrați pentru atiu, zise Sazed ridicând privirea. Învoielile kandra erau plătite în atiu.

Haddek încuviință din cap.

— Trebuia să adunăm cât de mult puteam. Ce nu ajungea în mâinile noastre era ars de Născuți-din-Ceață. Unele case nobile țineau cantități mici, însă taxele și impozitele Tatălui făceau ca mare parte din atiu să ajungă iarăși la el, sub formă de plăți. Și, până la urmă, a ajuns aici aproape tot.

Sazed își lăsă ochii în jos. *Atâta avere… atâta putere.* Atiul *nu* se potrivise niciodată cu alte metale. Celelalte, până și aluminiul și duraluminiul, puteau fi extrase din mină sau create prin procedee naturale. Atiul însă provenise mereu dintr-o singură sursă și păruse misterios, neobișnuit. Puterea sa îngăduia facerea de lucruri nemaivăzute în allomanție sau feruchimie.

Permitea vederea în viitor. Nu era deloc ceva omenesc… mai degrabă un dar al zeilor.

Era mai mult decât un metal. Era putere condensată, concentrată.

O putere pe care Năruire și-o dorea. După care tânjea.

Tensoon se îndrepta trudnic spre vârful dealului, prin cenușa atât de înaltă, încât se bucura că avea trup de cal, fiindcă un

câine n-ar fi izbutit să treacă prin mormane atât de adânci.

Cenușa cădea ca o ploaie, împiedicându-l să vadă bine. *În chipul ăsta n-o să ajung în veci la Fadrex*, își zise mânios. Chiar dacă se străduia să-și miște cât mai iute trupul mare de cal, se mișca prea încet ca să se poată depărta îndeajuns de Patrie.

Izbuti să suie dealul până la urmă, pufnind din greu. Și, ajuns acolo, încremeni. Totul, în fața sa, era cuprins de flăcări.

Tyrian, cel mai aproape munte de cenușă de Luthadel, se vedea ceva mai departe, cu jumătatea de sus smulsă de o erupție violentă. Aerul însuși părea să ardă cu pălălaie, iar câmpia de dinaintea lui Tensoon era acoperită cu lavă lichidă. Avea o culoare sângerie, puternică. Simțea de departe valurile de căldură.

Zăbovi o clipă, vârât în cenușă, și privi locurile pe care altădată se aflaseră sate, păduri și drumuri. Totul dispăruse, făcut scrum. În depărtare, pământul crăpase și din străfunduri părea să iasă și mai multă lavă.

Pe Prima Învoială, își zise deznădăjduit. Putea ocoli prin sud și să-și urmeze drumul spre Fadrex ca și cum ar fi venit direct dinspre Luthadel, însă, nu știa de ce, i se părea greu să se mobilizeze.

Era prea târziu.

Da, există șaisprezece metale. Mi se pare puțin probabil ca Lordul Legiuitor să nu le fi cunoscut pe toate. Iar faptul că vorbise despre câteva pe plăcile din tainițe însemna că le cunoștea cel puțin pe unele.

Trebuie să presupun că a avut motive pentru care nu a spus mai din timp omenirii despre ele. Poate că a dorit să-și asigure un avantaj secret tăinuindu-le, la fel cum a ținut secretă și pepita din trupul lui Dăinuire ce putea transforma un om în Născut-din-Ceață.

Sau poate că a decis, pur și simplu, că omenirea avea parte de destulă putere din cele zece metale care erau deja cunoscute. Unele lucruri nu le vom putea afla. Încă socotesc asta regretabil. În timpul domniei de o mie de ani a Lordului Legiuitor, câți nu s-au născut oare, nu s-au Dezlănțuit, n-au trăit și murit fără să știe că erau Cețurieni, doar fiindcă metalele lor erau neștiute?

Asta, firește, ne-a oferit un ușor avantaj la final. Năruire avea de furcă să dea duraluminiu Inchizitorilor săi, de vreme ce le trebuia mai întâi un Allomant care-l putea arde, pe care să-l

ucidă și să capete puterea de a-l folosi. Și, de vreme ce niciunul dintre Cețurienii de duraluminiu ai lumii nu-și cunoștea puterea, nu-l ardeau pentru a-și dezvălui înaintea lui Năruire. Asta îi lăsa pe majoritatea Inchizitorilor fără puterea duraluminiului, în afara unor cazuri importante – precum Marsh – care o căpătaseră de la un Născut-din-Ceață. Îndeobște, asta era socotită o risipă, fiindcă dacă cineva ucidea un Născut prin hemalurgie, doar una dintre cele șaisprezece puteri ale sale putea fi extrasă, în vreme ce restul se pierdeau. Năruire socotea că e mult mai bine să încerce să-i ia în stăpânire și să capete acces la toate puterile lor.

72

Începu să plouă chiar înainte ca Vin să ajungă în Luthadel. O burniță mohorâtă și rece ce umezea noaptea dar nu alunga cețurile.

Incendie bronz. În depărtare se simțeau allomanți. Născuți-din-Ceață. Care o urmăreau. Erau pe puțin o duzină și se apropiau de poziția sa.

Poposi pe zidul orașului, cu picioarele goale alunecându-i puțintel pe stâncă. În fața i se întindea Luthadelul, mândru chiar și acum, uriaș. Întemeiat cu o mie de ani în urmă de Lordul Legiuitor, era construit deasupra Fântânii Înălțării însăși. Pe parcursul a zece veacuri de domnie, Luthadelul se tot mărise, ajungând cel mai însemnat – și mai aglomerat – loc din întregul imperiu.

Iar acum murea.

Vin se îndreptă de spate și privi către vasta metropolă. Pe unde luaseră foc clădirile se vedeau limbi de flăcări. Pălălăile sfidau ploaia, iluminând diferitele mahalale și cartiere ca niște focuri de veghe în beznă. Văzu, la lumina lor, că orașul era o ruină. Districte întregi fuseseră făcute fărâme, cu clădirile dărâmate sau incendiate. Străzile erau nefiresc de pustii – nimeni nu lupta cu flăcările, nimeni nu se înghesuia prin canale.

Capitala, care găzduise cândva sute de mii de oameni, părea goală acum. Vântul bătu prin părul umed de ploaie al lui Vin, făcând-o să se înfioare. Ceața, ca de obicei, se ținea la distanță de ea – împinsă deoparte de allomanție. Era singură în cel mai mare oraș din lume.

Nu. Nu singură. Îi simțea cum se apropie – servitorii lui Năruire.

Îi momise aici, îi făcuse să creadă că-i duce la atiu. Aveau să fie mai mulți decât putea înfrunta în luptă. Era sortită pieirii.
Asta și voia.
Sări de pe zid, țâșnind prin ceață, cenușă și ploaie. Purta mantia de ceață, mai mult din nostalgie decât fiindcă i-ar fi folosit. Aceeași dintotdeauna – cea pe care i-o dăruise Kelsier în prima ei noapte de instrucție.
Se opri pe o clădire, cu un plescăit, și săltă iarăși peste oraș. Nu-și dădea seama dacă era poetic sau de rău augur că ploua în noaptea aceea. Mai fusese o noapte așa, când venise, pe ploaie, la Kredik Shaw. Se mai gândea uneori că ar fi trebuit să moară în noaptea aceea.
Ajunse pe stradă și se îndreptă de șale, cu mantia zdrențuită căzându-i împrejur, ascunzându-i brațele și pieptul. Rămase așa, tăcută, ridicând privirea spre Kredik Shaw, Dealul celor O mie de Turle. Palatul Lordului Legiuitor, locul unde se afla Fântâna Înălțării.
Clădirea era alcătuită din câteva corpuri joase, deasupra cărora se înălțau zeci de turnuri, turle și clopotnițe. Amestecul acesta aproape simetric era făcut și mai neliniștitor de prezența ceții și a cenușii. Clădirea fusese abandonată după moartea Lordului Legiuitor. Ușile erau rupte, și zări, pe holuri, geamuri sparte. Kredik Shaw era la fel de mort ca și orașul pe care-l stăpânise cândva.
O siluetă apăru lângă ea.
— Aici? Zise Năruire. Aici m-ai adus? Am căutat în acest loc.
Vin nu vorbi, ci ridică privirea spre turle. Degete negre de metal ce se întindeau spre văzduhul încă și mai întunecat.
— Inchizitorii mei sosesc, șopti Năruire.
— N-ar fi trebuit să te arăți, zise Vin fără să-l privească. Ar fi trebuit să aștepți până recuperam atiul. Acum n-o să mai fac asta.
— A, dar nu mai cred că îl *ai. Z*ise Năruire pe tonul său părintesc. Copilă… copilă. La început te-am crezut – și mi-am adunat puterile ca să te înfrunt. Când ai ajuns aici, însă, mi-am dat seama că m-ai înșelat.
— Nu poți ști asta cu siguranță, zise cu glas moale Vin, iar vocea ei se armoniză cu susurul ploii.
Tăcere.
— Nu, zise într-un târziu Năruire.

— Atunci va trebui să încerci să mă faci să vorbesc, șopti ea.
— *Să încerc?* Îți dai seama ce forțe pot aduce contra ta, copilă? Pricepi tu ce putere am, distrugerea pe care o reprezint? Eu sunt munții care zdrobesc. Sunt valurile care îneacă. Sunt furtuna care sfărâmă. Eu sunt *sfârșitul*.
Vin se uită mai departe la picurii de ploaie. Nu avea îndoieli în privința planului său – îndoielile nu-i stăteau în fire. Hotărâse ce să facă. Era timpul să-i întindă capcana lui Năruire.
Se săturase să fie dusă de nas.
— Nu-l vei avea nicicând, zise. Cât sunt în viață.
Năruire răcni, un urlet de furie primară, un sunet scos de o ființă ce *trebuia* să distrugă. Apoi se făcu nevăzut. Un fulger aruncă un val de lumină, ca o unduire de putere prin cețuri. Și la lumina aceea, în ploaia cernită, Vin zări siluete în sutane înaintând spre ea. Înconjurând-o.
Se întoarse către o clădire dărăpănată, aflată în apropiere, și văzu o siluetă cum urcă peste dărâmături. Acum, doar la lumina slabă a stelelor, Vin văzu că silueta avea pieptul gol, iar piroanele înfipte acolo picurau. Avea câte unul la fiecare șir de coaste. Avea și țepușe în ochi – una îi fusese înfiptă mai tare în craniu și-i străpunsese orbita.
Inchizitorii normali aveau nouă piroane. Cel pe care-l ucisese cu Elend avusese zece. Marsh părea să aibă și mai multe, douăzeci poate. Mârâia încetișor.
Și lupta începu.
Vin își roti mantia, răspândind picuri de apă din franjuri, și se Împinse înainte. Treisprezece Inchizitori coborâră spre ea pe cerul noptatic. Vin se feri de câteva lovituri de secure și se Împinse cu putere spre o pereche de Inchizitori, arzând duraluminiu. Creaturile fură aruncate înapoi de piroanele lor, iar Vin acceleră și fandă brusc într-o parte.
Izbi un alt Inchizitor cu picioarele în piept. Apa sări în stropi, cenușie; Vin apucă unul dintre piroanele din ochii Inchizitorului. Apoi se Trase în spate și arse fludor.
Se ghemui, trăgând după ea pironul. Inchizitorul răcni, însă nu căzu mort. O privi, cu o gaură într-o parte a țestei, și șuieră. Scoaterea unui piron din ochi nu era, se părea, destul ca să ucidă.
În capul ei, Năruire hohoti.
Inchizitorul rămas fără piron dădu s-o apuce, iar Vin se

propulsă în văzduh, agățându-se de una dintre turlele de metal de pe Kredik Shaw. Sorbi în zbor conținutul unei fiole cu metale și-și refăcu oțelul.

O duzină de siluete în sutane negre săriră prin ploaie, urmărind-o. Marsh rămase jos, privind.

Vin scrâșni din dinți, scoase o pereche de pumnale și se Împinse iarăși în jos – drept spre Inchizitori. Trecu printre ei, surprinzându-i pe câțiva, care se așteptaseră să o ia la fugă. Împlântă cuțitele în creatura căreia îi scosese pironul, făcând-o să se răsucească în aer, cu pumnalele înfipte în piept. Monstrul scrâșni și hohoti, apoi îi împinse deoparte brațele și o lovi cu piciorul, trimițând-o la pământ.

Vin căzu odată cu ploaia. Se izbi de sol cu putere, însă reuși să aterizeze în picioare. Inchizitorul lovi caldarâmul cu spinarea, cu pumnalele ei încă înfipte în piept. Însă se ridică îndată și-și scoase iute pumnalele, azvârlindu-le, sfărâmându-le de pietre.

Și se mișcă brusc. *Prea* brusc. Vin nu avu timp de gândire; cu un plescăit, străbătând într-o clipită ploaia și ceața, creatura o apucă de gâtlej.

Am mai văzut viteza asta, își zise ea în vreme ce se zbătea ca să scape. *Nu doar la Inchizitori. La Sazed*. *Asta-i o putere feruchimică. Exact ca forța pe care a folosit-o mai înainte Marsh.*

Acesta era motivul piroanelor noi. Acești Inchizitori nu aveau la fel de multe ca Marsh, însă era limpede că li se dăduseră puteri noi. Putere. Viteză. Fiecare dintre creaturi era, în principiu, un Lord Legiuitor.

Vezi? Întrebă Năruire.

Vin țipă și Împinse cu duraluminiu în Inchizitor, smulgându-se din strânsoare. Rămase cu gâtlejul însângerat de unghiile lui și trebui să dea pe gât încă o fiolă cu metale – ultima – pentru a-și recupera oțelul, în vreme ce aluneca pe pământul umed.

Depozitele feruchimice se sfârșesc, își zise. *Până și allomanții fac greșeli. Pot să câștig.*

Însă șovăia. Se opri să se odihnească, cu o mână sprijinită în pământ, cu apă rece de ploaie până la încheietura pumnului. Kelsier se luptase din greu cu un singur Inchizitor. Ce făcea ea luptându-se cu treisprezece?

Siluetele în sutane aterizară în jurul ei. Vin izbi cu piciorul în pieptul unui Inchizitor, apoi se Trase, ferindu-se de un altul. Se rostogoli pe caldarâmul umed, cât pe ce să fie descăpățânată

de o secure de obsidian când lovi cu picioarele întărite de fludor în genunchii unui dușman.

Se auzi scrâșnet de oase. Inchizitorul urlă și căzu. Vin se sprijini într-o mână ca să se ridice și Trase de turlele aflate la înălțime, săltând vreo trei metri în aer pentru a se feri de nenumăratele lovituri de secure.

Ajunse iarăși pe pământ și apucă coada unei securi de-a Inchizitorului căzut. O ridică, făcând să sară stropi. Pe piele îi căzură apă și cenușă când blocă o lovitură.

Nu poți lupta, Vin, zise Năruire. *Fiece lovitură mi-e de ajutor. Eu sunt Năruire.*

Ea țipă, aruncându-se într-un atac nesăbuit, împingând cu umărul un Inchizitor și lovindu-l pe altul cu securea într-o parte. Inchizitorii mârâiră și o atacară la rândul lor, însă se ținea cu un pas înaintea lor, abia parându-le atacurile. Cel pe care-l doborâse se ridică, cu genunchii vindecați. Zâmbea.

O lovitură pe care n-o văzuse o pocni în umăr, aruncând-o înainte. Simți căldura sângelui care-i curgea pe spinare, însă fludorul îi amorți durerea. Se feri într-o parte, își recăpătă echilibrul și strânse coada securii.

Inchizitorii n-o slăbeau. Marsh, în tăcere, privea atent totul, cu ploaia scurgându-i-se pe față și piroanele ieșindu-i din trup precum turlele de la Kredik Shaw. Nu se alăturase luptei.

Vin mârâi înfuriată și se Trase iarăși spre cer. Se năpusti, luându-le-o dușmanilor înainte, și săltă din turlă în turlă, folosindu-le metalul ca ancore. Cei doisprezece Inchizitori o urmară ca un stol de corbi, săltând printre turle, cu sutanele fâlfâind, apucând în alte direcții decât ea. Se strecură prin ceață, care continua să se învârtejească împrejurul ei în ciuda ploii.

Un Inchizitor se prinse de turla la care voia și ea să ajungă. Țipă și roti mâna cu securea, însă creatura Împinse – și se feri de lovitură – apoi se Trase la loc. Îl lovi în picior și se prăbușiră amândoi de sus. În vreme ce cădeau, îl apucă de sutană.

Inchizitorul ridică privirea, cu dinții încleștați într-un fel de surâs, și-i trase securea din mână cu o putere nefirească. Trupul porni să i se umfle, devenind nefiresc de mătăhălos, ca al unui feruchimist ce deschide o metalminte cu forță fizică. Hohoti spre Vin și o înhăță de gât. Nici nu observă că Vin se Trăsese ușor într-o parte în vreme ce cădeau.

Loviră una dintre turlele mai joase, iar metalul străpunse pieptul Inchizitorului uimit. Vin se trase din cale, dar se ținu de capul creaturii, trăgând-o, cu greutatea sa, mai jos pe turlă. Nu privi când turla îi rupse trupul, însă când ajunse la pământ văzu că ține doar capul în mână. Un piron lipsit de corp căzu cu un plescăit într-o băltoacă de lângă ea, iar Vin azvârli în aceeași băltoacă țeasta Inchizitorului.

Marsh răcni înfuriat. Alți patru Inchizitori o înconjurau acum. Vin îl lovi pe unul cu piciorul, însă acesta, cu viteza feruchimiei, îi prinse piciorul. Altul o înșfăcă de braț și-o smuci într-o parte. Vin țipă, încercând să se elibereze cu lovituri de picior, însă un al treilea monstru o înhăță, cu strânsoarea întărită atât de allomanție cât și de feruchimie. Ceilalți trei făcură la fel, imobilizând-o cu degete ca niște gheare.

Răsuflând adânc. Vin își opri cositorul și incendie duraluminiu, oțel și fludor. Împinse brusc, cu un val neașteptat de putere; Inchizitorii fură azvârliți în spate de piroanele lor. Căzură la pământ claie peste grămadă, blestemând.

Vin se lovi de caldarâm. Deodată, durerea din spinare și de la gât părea nespus de puternică. Arse cositor ca să-și limpezească mintea, însă tot se clătina, amețită, când izbuti să se ridice în picioare. Își folosise tot fludorul pentru acea ultimă zvâcnire.

Dădu s-o rupă la fugă, dar calea îi era tăiată de o siluetă. Marsh era tăcut; încă un fulger lumină cețurile.

Nu mai avea fludor. Sângera dintr-o rană care ar fi ucis, probabil, pe altcineva. Era disperată.

Bine, acum! Își zise când Marsh o lovi peste față. Lovitura o culcă la pământ.

Nu se întâmplă nimic.

Haide! Își zise Vin încercând să tragă putere din cețuri. Simți că o cuprinde groaza când Marsh se înălță peste ea, întunecat și înalt în noapte. *Te rog!*

Ori de câte ori o ajutase ceața, o făcuse în clipe de mare cumpănă. Acesta îi era planul, așa șubred cum părea: să intre într-un necaz mare și să se bazeze pe cețuri ca s-o mai ajute. Cum mai făcuseră de două ori înainte.

Marsh îngenunche alături de ea. Prin mintea ei trudită treceau imagini iuți precum fulgerele.

Camon, ridicând mâna lui grasă ca să o bată. Ploaia căzând pe ea, ghemuită într-un ungher întunecat, cu o tăietură mare între

coaste. Zane întorcându-se spre ea în vreme ce stăteau pe Turnul Hasting, cu o mână picurând de sânge.

Vin încercă să se tragă pe caldarâmul rece și alunecos, însă trupul nu-i reacționa. Abia dacă se putea târî. Marsh îi izbi cu pumnul un picior, sfărâmând osul, iar ea țipă îngrozită, cuprinsă de o frică înghețată. Nu mai avea fludor să liniștească durerea. Încercă să se ridice, să apuce unul dintre piroanele lui Marsh, însă acesta o înhăță de picior – de cel rupt – și eforturile ei nu făcură decât să-i aducă pe buze urlete de agonie.

Acum, zise Năruire cu vocea aceea binevoitoare*, vom începe*. *Unde este atiul, Vin? Ce știi despre el?*

— Te rog... șopti Vin întinzând o mână spre cețuri. Te rog, te rog, te rog...

Însă cețurile nu se clintiră. Cândva se învârtiseră jucăușe în jurul ei, însă acum se țineau deoparte. Cum făcuseră în ultimul an. Plânse, întinzând mâna, însă se fereau de atingerea sa. O ocoleau ca pe o ciumată.

În același fel se purtau cețurile și cu Inchizitorii.

Creaturile veniră lângă ea în beznă, înconjurând-o. Marsh o trase spre el, apoi o smuci de braț. Auzi cum se rupe osul înainte de a simți durerea. Dar apoi o invadă durerea, făcând-o să țipe.

Trecuse multă vreme de când nu mai avusese parte de tortură. Viața pe străzi nu fusese defel blândă însă, în ultimii câțiva ani, izbutise să-și alunge din minte majoritatea acelor experiențe. Devenise un Născut-din-Ceață. Puternică. Protejată.

Nu și de data asta, își dădu seama, cu mintea încețoșată de apropierea morții. *Sazed nu va veni după mine de data asta. Kelsier nu mă va salva. Până și cețurile m-au abandonat. Sunt singură.*

Dinții începură să-i clănțăne, iar Marsh îi ridică celălalt braț... O privi cu ochii săi pironiți, cu o expresie indescifrabilă. Apoi frânse osul.

Vin urlă, mai mult de groază decât de durere.

Marsh o privi cum țipă, cufundat în dulceața durerii. Zâmbi și o apucă de piciorul rămas nerupt. Ah, dacă Năruire nu l-ar fi silit să se abțină... Ar fi putut s-o ucidă. Se zbătu în chingile în care era prins, tânjind să provoace mai multă suferință.

Nu... gândi o părticică din el.

Ploaia cădea, sporind frumusețea nopții. Orașul Luthadel zăcea înfășurat în giulgiul său funerar, fumegând, arzând pe alocuri, în ciuda umezelii. Cum își dorea să fi ajuns la vreme pentru a vedea revoltele și crimele. Zâmbi, simțind cum crește în el dragostea fierbinte pentru omoruri recente.

Nu, gândi.

Știa, cumva, că sfârșitul era aproape. Pământul se cutremura sub picioarele sale și trebui să se sprijine într-o mână înainte de a-și continua munca de a-i rupe lui Vin piciorul. Ziua din urmă sosise în sfârșit. Lumea nu avea să supraviețuiască acestei nopți. Râse triumfător, cuprins de fierbințeala sângelui, abia ținut sub stăpânire în vreme ce-i fărâma lui Vin trupul.

NU!

Marsh se trezi. Deși mâinile i se mișcau după poruncă, mintea i se revolta. Văzu cenușa, ploaia, sângele și funinginea, și se simți dezgustat. Vin zăcea alături, aproape moartă.

Kelsier a socotit-o fiica lui, își zise în vreme ce-i rupea, unul câte unul, degetele. Vin țipa. *Fiica pe care n-a putut s-o aibă cu Mare.*

Am cedat. Cum am făcut și cu revolta.

Era marea rușine a vieții sale. Cu ani în urmă, înainte de Prăbușire, condusese rebeliunea skaa. Dar renunțase. Se retrăsese, cedase conducerea. Și făcuse asta doar cu un an înainte ca rebeliunea – cu ajutorul lui Kelsier – să răstoarne, în cele din urmă, Ultimul Imperiu. Marsh fusese conducătorul mișcării și renunțase. Chiar înainte de victorie.

Nu, își zise în timp ce trecea la degetele de la mâna cealaltă. *Nu din nou. Nu mai vreau să renunț!*

Mâna i se mișcă spre clavicula ei. Și atunci îl văzu. O bucățică de metal licărind în urechea lui Vin. Cercelul. Îi povestise cândva despre el.

Nu îmi amintesc, șopti din trecut vocea lui Vin. O amintire din vremea când Marsh se așezase alături de ea pe o verandă liniștită de la Conacul Renoux, urmărindu-l de sus pe Kelsier cum organizează o caravană, chiar înainte ca Marsh să plece pentru a se infiltra în rândurile Preoților de Oțel.

Vin îi vorbise despre nebunia mamei ei. *Reen a zis că într-o zi a venit acasă și-a găsit-o pe mama plină de sânge*, zisese. *O omorâse pe surioara mea. De mine nu se atinsese însă – cu*

excepția cercelului pe care mi-l vârâse în ureche…

Să nu ai încredere în nimeni străpuns de metal. Scrisoarea lui Fantomă. *Chiar și o bucățică poate corupe un om.*

Chiar și o bucățică.

Când se uită mai bine, văzu că cercelul – deși strâmb și uzat – arăta aproape ca un piron micuț.

Nu stătu pe gânduri. Nu-i dădu lui Năruire timp să reacționeze. În încântarea de a-l ucide pe Eroul Evurilor, controlul lui Năruire asupra voinței sale era mai slab decât fusese vreodată. Adunându-și toată voința de care era în stare, Marsh întinse mâna.

Și smulse cercelușul din urechea lui Vin.

Ochii lui Vin se deschiseră brusc.

Pe trup îi cădea cenușă și apă. Ardea de durere, iar ecourile cererilor lui Năruire încă îi răsunau în minte.

Însă vocea nu se mai auzea acum. Fusese oprită în mijlocul frazei.

Ce?

Cețurile se năpustiră dintr-odată, vâjâind, spre ea. O cuprinseră, simțindu-i allomanția din cositor, pe care încă îl ardea slab. Se învârtejiră în jurul ei ca altădată, jucăușe, prietenoase.

Murea. Știa asta. Marsh terminase cu oasele și devenea tot mai puțin răbdător. Inchizitorul răcni, înălțând capul. Apoi întinse mâna și apucă, din băltoaca de lângă el, securea. Vin n-ar fi putut fugi nici dacă ar fi vrut.

Din fericire, durerea se diminua. Totul se diminua. Întuneric.

Te rog, gândi, aruncând ceții o ultimă implorare. I se părea foarte familiară așa, dintr-odată. Când mai simțise asta? De unde o cunoștea?

Din Fântâna Înălțării, firește, îi șopti în cap o voce. *E aceeași putere, până la urmă. Solidă în metalul pe care i l-ai dat lui Elend să-l înghită. Lichidă în bazinul pe care l-ai ars. Și sub formă de aburi în văzduh, adăpostită în noapte. Ascunzându-te pe tine. Apărându-te.*

Dându-ți putere!

Vin icni și trase aer în piept – iar asta o făcu să inhaleze ceață. Se simți deodată încălzită, simți că cețurile pătrund în ea, că-i oferă puterea lor. Trupul ei întreg începu să ardă ca un metal și durerea dispăru într-o clipă.

Marsh izbi cu toporul, dând s-o lovească în cap, răspândind picuri de apă.
Și ea îi opri mâna.
Am vorbit despre Inchizitori și despre abilitatea lor de a a străpunge norii cuprici. Cum spuneam, puterea aceasta e ușor de înțeles dacă ne dăm seama că mulți Inchizitori au fost Căutători înainte de transformare, și asta înseamnă că bronzul a devenit, la ei, de două ori mai puternic.
Există cel puțin un caz de persoană în stare să străpungă nori cuprici. Era Născut-din-Ceață, iar sora ei era Căutător. Moartea surorii – și moștenirea puterii acesteia prin pironul hemalurgic folosit pentru uciderea ei – a făcut-o de două ori mai bună la arderea de bronz decât pe un Născut-din-Ceață obișnuit. Și asta îi dădea voie să vadă prin norii cuprici ai allomanților mai puțin înzestrați.

73

Cețurile se schimbau.
Tensoon cătă prin perdeaua de cenușă. Zăcea, trudit și amorțit, în vârful dealului, înaintea câmpului de lavă ce-i bloca drumul către est. Își simțea mușchii cuprinși de letargie – semn că se străduise prea mult. Până și Binecuvântarea Tăriei avea o limită.
Se ridică, silindu-și trupul de cal să se scoale, și se uită la priveliștea nocturnă din juru-i. Câmpii nesfârșite de cenușă se întindeau în spate; până și cărarea făcută de el către vârful dealului era pe cale să fie umplută. În față ardea lava. Însă ceva părea diferit. Ce anume?
Cețurile pluteau, se mișcau, se răsuceau. De obicei se deplasau haotic. O parte porneau spre undeva, în vreme ce altă parte o apuca în direcția opusă. Existau râuri de ceață în diferite direcții, însă niciodată nu se nimerise ca toate să se îndrepte în același loc. Cel mai adesea urmau bătaia vântului; însă în noaptea aceea vântul nu bătea.
Însă cețurile păreau să plutească într-o singură direcție. De îndată ce băgă de seamă asta, lui Tensoon i se păru una dintre cele mai stranii priveliști pe care le văzuse vreodată. În loc să se înfoaie și să se învârtejească, cețurile se deplasau într-un singur șuvoi, părând să aibă un țel. Îl cuprinseră și pe el în treacăt, făcându-l să se simtă ca o piatră în albia unui râu imens,

imaterial.

Cețurile curgeau spre Luthadel. *Poate nu-i prea târziu!* Își spuse recăpătându-și întru câtva speranța. Se dezbără de uimire și porni, în galop, înapoi de unde venise.

— Boare, puiule, vino să vezi ceva.

Boare se frecă la ochi și privi către Alirianne, care, în cămașă de noapte, se uita pe fereastră. Era târziu – prea târziu. Ar fi trebuit să doarmă.

Aruncă o privire spre biroul său și spre tratatul la care lucra. Era genul de document pe care ar fi trebuit să-l scrie Sazed sau Elend, nu Boare.

— Știi ce, zise, îmi amintesc foarte clar că i-am spus lui Kelsier că *nu aș vrea* să ajung să mă ocup de ceva important. Să conduci regate și orașe e treabă de neghiobi, nu de hoți! Guvernarea e mult prea ineficientă în a furniza un venit acceptabil.

— Boare, copilaș! Insistă Alirianne, Trăgându-i cu nerușinare de simțăminte.

El oftă și se ridică din pat.

— Prea bine, mormăi. *Serios,* își zise. *Cum se face că, dintre toți oamenii pregătiți din ceata lui Kelsier,* eu *am ajuns să conduc un oraș?*

I se alătură lui Alirianne la fereastră și privi.

— Ce anume ar trebui să văd, draga mea? Nu prea…

Însă se opri, încruntându-se. Lângă el, Alirianne îi atinse brațul, părând îngrijorată.

— Păi… asta-i cam ciudat, zise el.

Afară, cețurile pluteau, mișcându-se ca undele unui râu – și păreau să-și sporească viteza.

Ușa odăii se dădu de perete. Boare tresări, iar Alirianne scoase un chițăit. Îl văzură pe Fantomă în ușă, încă acoperit pe jumătate de bandaje.

— Adună oamenii, rosti cu voce răgușită băiatul, ținându-se de tocul ușii ca să nu cadă. Trebuie s-o luăm din loc.

— Dragul meu băiat, zise neliniștit Boare, în vreme ce Alirianne îi lua brațul, strângându-l în tăcere, însă puternic. Dragul meu băiat, ce-i asta? Ar trebui să fii în pat!

— Adună-i, Boare, zise Fantomă pe un ton devenit brusc autoritar. Du-i în tainiță. Strânge-i pe toți! Repede! Nu mai este timp!

— Ce părere ai despre asta? Întrebă Ham ștergându-și fruntea.

Din tăietură țâșni iarăși sânge prelingându-i-se pe obraz.

Elend clătină din cap, răsuflând adânc – gâfâind aproape – și se sprijini cu spatele de ridicătura neregulată de piatră. Închise ochii; osteneala îl făcea să tremure, în ciudat fludorului.

— Nu-mi prea pasă de cețuri acum, Ham, șopti. Abia de pot gândi limpede.

Ham scoase un mormăit aprobator. În jurul lor, oamenii răcneau și mureau, luptându-se cu valurile nesfârșite de kolossi. Reușiseră să stăvilească o parte dintre creaturi pe coridorul natural de stâncă ce ducea în Fadrex, însă adevărata luptă se ducea pe formațiunile abrupte de stâncă ce înconjurau orașul. Prea mulți kolossi, sătui să aștepte afară, începuseră să se cațere și să atace de pe laturi.

Era un câmp de bătălie instabil, care solicita neîncetat atenția lui Elend. Aveau mulți allomanți în oaste acum, însă cei mai mulți erau lipsiți de experiență – nici nu știuseră, până în ziua aceea, că au asemenea puteri. Elend era o forță de rezervă alcătuită dintr-un singur om, care sărea peste linii defensive și făcea prăpăd printre dușmani, în vreme ce Cett, de jos, se ocupa de partea tactică.

Alte răcnete. Iarăși moarte. Alte metale izbind metale, piatră și carne. *De ce?* Își zise plin de năduf Elend. *De ce nu-i pot apăra?* Arse fludor, trase o gură bună de aer și își îndreptă umerii în noapte.

Cețurile curgeau pe deasupra, trase parcă de o forță invizibilă. Pentru o clipă, așa trudit cum era, rămase încremenit.

— Stăpâne Venture! Strigă cineva.

Elend se roti în direcția vocii. Un curier tânăr se străduia să suie creasta stâncoasă, cu ochi mari.

O, nu, își zise cu încordare Elend.

— Stăpâne, se retrag! Zise flăcăul, cât pe ce să cadă la picioarele lui Elend.

— Ce? Făcu Ham.

— E adevărat, Maria Ta. Se retrag din fața porților. Pleacă.

Elend lăsă îndată să-i cadă o monedă și se năpusti în văzduh. Ceața se prelingea în juru-i, ca o ființă cu mii de tentacule îndreptate spre est. Văzu, în vale, cum kolossii o rupeau la fugă prin beznă.

Sunt atât de mulți, își spuse aterizând pe un stâncăriș. *N-am fi*

putut să-i batem. Chiar și cu allomanți.

Dar iată că plecau. Goneau cu viteză inumană. Se ducea spre…

Luthadel.

Vin lupta ca o vijelie, împrăștiind stropi de ploaie prin bezna nopții și făcând să dea înapoi Inchizitor după Inchizitor.

N-ar fi trebuit să fie în viață. Rămăsese fără fludor, însă îl simțea consumându-se în interiorul ei, arzând mai tare decât o făcuse vreodată. Se simțea ca și cum însuși soarele însângerat îi ardea în trup, trimițându-i incandescență prin vene.

Orice oţel-împingere sau Fiertragere o zguduia ca și cum ar fi fost făcute cu puterea duraluminiului. Însă rezervele de metal nu dispăreau. Ci deveneau și mai mari. Mai cuprinzătoare. Nu știa prea bine ce i se întâmplă. Însă ceva *știa*.

Dintr-odată, să se lupte cu doisprezece Inchizitori deodată nu i se mai părea o sarcină imposibilă.

Cu un strigăt, izbi un Inchizitor într-o parte și se feri de o pereche de securi. Se ghemui, apoi sări arcuit prin ploaie, coborând lângă Marsh, care încă stătea încremenit unde-l azvârlise după renașterea sa.

Inchizitorul ridică privirea, părând în cele din urmă s-o zărească, și blestemă rostogolindu-se, evitând lovitura de pumn a lui Vin. Pumnul fetei sparse o piatră de caldarâm, făcând să sară stropi de apă neagră pe brațele și pe fața ei, lăsând în urmă pete de cenușă neagră.

Vin se uită la Marsh. Acesta stătea drept, cu pieptul gol, iar piroanele îi licăreau în beznă.

Vin zâmbi și se roti spre Inchizitorii ce se năpusteau din spate. Țipă și se feri de o lovitură de secure. Cum de i se păruseră vreodată iuți creaturile acestea? Cuprinsă de îmbrățișarea fludorului fără limite, părea să se deplaseze ca însăși ceața. Ușoară. Iute.

Nestăvilită.

Cerul se dezlănțui și el, furtunos, când atacă, mișcându-se ca într-un vârtej. Cețurile îi cuprinseră brațul într-o învolburare; lovi cu pumnul un Inchizitor, în față, aruncându-l înapoi. Cețurile dansară în jurul ei în vreme ce prindea securea Inchizitorului căzut și reteza brațul unei alte creaturi. Îi tăie și capul cu o altă lovitură, lăsându-i pe ceilalți uimiți de viteza mișcărilor sale.

Au murit doi.

Atacară iarăși. Se retrase, Trăgându-se către turlele de deasupra. Stolul de corbi se repezi după ea, cu sutanele foșnind în întunericul umed. Dădu cu picioarele într-o turlă, propulsându-se în sus și Trăgând de piroanele unui Inchizitor, ceva ușor de făcut cu noile ei puteri. Cel pe care-l țintise țâșni înaintea tovarășilor săi.
Vin se aruncă în jos, întâlnindu-l pe Inchizitor în văzduh. Îl prinse de piroanele din ochi și trase, smulgându-le cu noua sa forță. Lovi apoi creatura cu piciorul și Împinse în piroanele din pieptul său.
Se înălță în aer, lăsând un cadavru să se prăvălească în ploaie, cu găuri mari în țeastă, unde fuseseră piroanele. Puteau să-și piardă unele piroane și să trăiască, știa asta, însă înlăturarea altora era mortală. Scoaterea țepușelor din ochi părea îndeajuns pentru a-i ucide.
Trei.
Inchizitorii ajunseră la turla din care se Împinsese și săriră pe urmele sale. Vin zâmbi și aruncă piroanele pe care le mai avea încă în mână, nimerind unul dintre Inchizitori drept în piept. Apoi Împinse. Nefericitul Inchizitor fu aruncat înapoi și se izbi de un acoperiș plat, atât de violent încât vreo câteva piroane îi ieșiră din trup. Bucățile de metal scânteiară și se învârtiră în aer, apoi căzură alături de cadavrul nemișcat.
Patru.
Mantia lui Vin flutură când ea se lansă în văzduh. Încă o hăituiau opt Inchizitori. Cu un chiot. Vin ridică mâna spre creatură, în vreme ce începea să cadă. Și *Împinse.*
Nu-și dăduse seama cât de mari erau noile sale puteri. Erau, se părea, înrudite cu tăria duraluminiului, fiindcă izbutea să influențeze piroanele din trupul unui Inchizitor. Împingerea ei sporită îi dădu pe toți înapoi, de parcă i-ar fi îmbrâncit. De fapt, Împingerea avu efect și asupra turlei de metal care se afla dedesubt.
Arcadele de piatră ce țineau turla explodară, împrăștiind frânturi de piatră și praf, în vreme ce turla însăși se zdrobea de clădirea de dedesubt. Iar Vin fu aruncată în sus.
Foarte iute.
Străbătu văzduhul ca o săgeată, prin cețuri, simțind că forța acestei Împingeri îi supune trupul întărit de ceață la apăsarea bruștei accelerări.

Și ieși. Pătrunse în aer limpede, ca un pește ce sare din apă. Sub ea, cețurile acopereau tărâmul cufundat în noapte ca o enormă pătură albă. În jurul ei nu era decât aer. Neliniștitor, bizar. Deasupra – un milion de stele – vizibile în mod obișnuit doar allomanților – o priveau ca niște ochi ai celor demult răposați.

Impulsul i se diminuă; se roti ușurel între albeața de jos și lumina de deasupra. Observă că lăsase în urmă o dâră de ceață, ca o funie gata s-o tragă iarăși în jos. De fapt, cețurile se roteau în ceea ce părea un model uriaș. Un vârtej de alb.

Inima vârtejului era chiar dedesubtul ei.

Căzu, plonjând spre pământ. Pătrunse în ceață, atrăgând-o în jurul său, respirând-o. Simți, alunecând, cum cețurile pătrund în ea într-o spirală gigantică. Le primi cu bucurie, iar vârtejul se făcu din ce în ce mai puternic, mai rapid.

În câteva clipe apăru Luthadelul, o umflătură uriașă, neagră pe fața pământului. Cădea direct spre Kredik Shaw și turlele acestuia, ce păreau să fie ațintite spre ea. Inchizitorii erau încă acolo – îi vedea pe un acoperiș plat, printre turle, privind în sus. Așteptând. Mai erau doar opt, fără a-l socoti pe Marsh. Unul fusese înfipt într-un ascuțiș de ultima ei Împingere; izbitura îi smulsese, se părea, pironul central din spinare.

Cinci, își zise Vin poposind la distanță mică de Inchizitori. Dacă o Împingere oarecare o putea arunca atât de departe încât să urce dincolo de cețuri, ce s-ar fi întâmplat dacă Împingea și mai tare, din răsputeri?

Așteptă fără zarvă atacul Inchizitorilor. Le vedea disperarea din mișcări. Orice se întâmplase cu Vin, Năruire era, se pare, dispus să-și riște toate creaturile în speranța că aveau s-o ucidă înainte de a-și căpăta deplinătatea. Cețurile goneau către ea, tot mai iute și mai iute, atrase de trupul ei precum era suptă apa de o pâlnie.

Când Inchizitorii ajunseră aproape, *Împinse* iarăși, azvârlind metalul departe de ea din toate puterile, și întărindu-și totodată trupul cu o incendiere imensă de fludor. Auzi scrâșnetul pietrei. Inchizitorii urlau.

Și Kredik Shaw explodă.

Turnurile se năruiră din temelii. Ușile se smulseră din tocuri. Ferestrele se sparseră în mii de cioburi. Pereții se năruiră și întreaga structură se făcu bucăți odată cu mișcarea metalului.

Vin țipă Împingând, cu pământul cutremurându-se sub ea. Totul – până și piatra, care conținea, se vedea bine, urme de minereu metalic – fu aruncat cu violență înapoi.
Își opri Împingerea. Își trase răsuflarea, simțind picurii de ploaie din jur. Clădirea ce fusese palatul Lordului Legiuitor nu mai era, făcută fărâme, ruinele se întindeau până departe, ca într-un crater după izbitura unui meteorit.
Un Inchizitor ieși din dărâmături, cu fața însângerată din care ieșise un piron. Vin ridică o mână, Trăgând și ținându-se bine. Capul Inchizitorului se smuci când din țeastă îi ieși și a doua țepușă. Căzu cu fața înainte, iar Vin prinse pironul și-l Împinse către un alt Inchizitor ce se năpustea către ea. Acesta ridică o mână ca să-l Împingă înapoi spre ea.
Însă Vin îl azvârli fără să țină seama de asta, anulându-i Împingerea cu o altă Împingere iute, în spate, ca să se echilibreze. Inchizitorul fu aruncat înapoi și izbit de resturile unui zid. Pironul continuă să zboare prin aer, ca un pește fulgerând prin ape, ignorând curenții. Îl izbi în plină față, zdrobindu-i-o și țintuindu-i capul în roca de granit.
Șase și șapte.
Vin pluti peste rămășițe, în vreme ce cețurile se învolburau. Se răsuceau furioase deasupra capului ei, formând o pâlnie de aburi ce-o avea pe ea în centru. Era ca o tornadă, însă fără curenți de aer. Doar cețuri imateriale, de parcă ar fi fost desenate în văzduh. Rotindu-se, învolburându-se, venind la porunca ei tăcută.
Păși peste cadavrul unui Inchizitor ce fusese zdrobit sub dărâmături; îi desprinse capul de trup cu o lovitură de picior, asigurându-se că murise.
Opt.
Trei săriră pe ea deodată. Chiui, se roti și Trase de o turlă prăbușită. Bucata uriașă de metal – aproape la fel de mare, ea însăși, ca o clădire – se mișcă prin aer, rotindu-se după porunca ei. O izbi în Inchizitori ca pe o măciucă, zdrobindu-i. Se întoarse, lăsând enormul stâlp de metal să se odihnească peste cadavrele lor.
Se dezlănțuise furtuna, deși cețurile continuau să se învolbureze. Ploaia se dezlănțui; Vin păși peste clădirea sfărâmată, căutând linii albastre, Allomantice, aflate în mișcare. Găsi una, tremurătoare, în fața ei. Apucă și trase deoparte un

disc enorm de marmură. Sub acesta gemu un Inchizitor; întinse mâna să-l apuce și-și dădu seama că din braț îi ieșea ceață. Nu doar se rotea împrejurul ei, curgea din ea, se ridica precum fumul prin porii pielii ei. Răsuflă, slobozind pe gură aburi albicioși, apoi intră în vâltoare și porni să absoarbă iarăși ceața.

Îl înhăță pe Inchizitor și-l ridică de la pământ. Pielea acestuia începu să se vindece, fiindcă-și folosea puterile feruchimice, și creatura se zbătu, devenind mai puternică. Însă, cu toată uimitoarea tărie a feruchimiei, Vin abia dacă simți. Îi scoase piroanele din ochi și le aruncă, apoi lăsă corpul să se prăbușească printre dărâmături.

Doisprezece.

Îl descoperi pe ultimul Inchizitor ghemuit într-o băltoacă cu apă de ploaie. Era Marsh. Trupul îi era zdrobit și-i lipsea un piron dintr-o latură. Gaura sângera, însă asta nu fusese de-ajuns pentru a-l ucide. Își întoarse capul pironit spre ea și-o privi cu o expresie încremenită.

Vin se opri, răsuflând adânc, simțind cum i se prelinge apa de ploaie pe brațe și cum îi picură de pe degete. Pe dinăuntru încă ardea, și ridică ochii privind vârtejul de ceață. Se învârtea cu putere, rotindu-se către ea, în jos. Îi venea greu să se gândească la câtă energie pulsa prin ea.

Își coborî iarăși privirea.

Acesta nu e Marsh, își zise. *Fratele lui Kelsier s-a dus de mult de pe lume. Aici e altcineva. Năruire.*

Ceața se roti pentru ultima oară, mișcarea circulară deveni mai rapidă – și mai strânsă – și ultimele particule de ceață, învârtindu-se, intrară în trupul lui Vin.

Atunci ceața dispăru. Cerul era luminat de stele, și fulgi de cenușă cădeau prin aer. Priveliștea nopții era nefirească în nemișcarea, întunericul și limpezimea sa. Chiar și cu cositor – care o ajuta să vadă noaptea mai bine decât un om normal – cețurile fuseseră întotdeauna acolo. Să vadă tărâmul, noaptea, fără ele era... greșit.

Vin începu să tremure. Gâfâi, simțind cum focul lăuntric se face tot mai arzător. Era allomanție cum nu știuse că poate fi. I se părea că n-o înțelesese niciodată. Puterea era mai presus de metale, de simplele Împingeri și Trageri. Era ceva cu mult mai cuprinzător. O putere pe care oamenii o folosiseră fără s-o înțeleagă.

Se strădui să-și țină ochii deschiși. Mai era un Inchizitor. Îi atrăsese către Luthadel, îi obligase să se expună, întinsese o capcană cuiva mult mai puternic decât ea. Și cețurile răspunseseră.

Era vremea să termine ce venise să facă.

Marsh se uită, fără vlagă, cum Vin se lasă în genunchi și cum întinde mâna, tremurând, spre unul dintre piroanele înfipte în ochii lui.

Nu mai era nimic de făcut. Își folosise mai toată vindecarea din metalminte, iar ce mai rămânea nu avea cum să-l ajute. Vindecarea păstrată funcționa cu o viteză anume. Se putea vindeca un pic, dar foarte rapid, sau putea aștepta ca să se vindece încet, însă pe deplin. În orice caz, avea să moară de îndată ce Vin îi scotea piroanele.

În sfârșit, se gândi cu ușurare, în vreme ce ea apuca primul piron. *Ce am făcut... a mers. Cumva.*

Simți mânia lui Năruire, simți că stăpânul său își dăduse seama de greșeală. Marsh, până la urmă, contase. Marsh, până la urmă, nu se lăsase păgubaș. O făcuse pe Mare să fie mândră.

Vin trase de piron. Durea, firește – mai mult decât ar fi crezut Marsh că e cu putință. Urlă – de durere, dar și de bucurie – în vreme ce Vin întindea mâna spre celălalt piron.

Însă ezită. Marsh așteptă cu speranță. Vin se cutremură, apoi tuși și se zgribuli. Scrâșni din dinți, întinzând mâna. Degetele îi atinseră pironul.

Apoi Vin dispăru.

Lăsă în urmă conturul cețos al unei tinere. Acesta se destrămă la rându-i, lăsându-l pe Marsh singur printre dărâmături, cu țeasta pulsându-i de durere și trupul acoperit cu cenușă udă, lipicioasă.

Cândva, îl întrebase pe Năruire de ce o alesese tocmai pe ea. Principalul răspuns e simplu. Nu avea prea mult de-a face cu personalitatea, comportamentul sau chiar abilitățile sale de Allomant.

Pur și simplu, era singurul copil găsit de Năruire care avusese posibilitatea de a se alege cu pironul hemalurgic potrivit – unul care să-i garanteze puteri sporite de ardere a bronzului, care să-i îngăduie apoi să simtă drumul către Fântâna Înălțării. Avea o mamă nebună, o soră Căutător, și era – ea însăși – Născută-din-Ceață.

Existau și alte motive, desigur. Dar nici măcar Năruire nu le știa.

74

Se crăpa de ziuă, fără cețuri.

Elend stătea pe înălțimile stâncoase din fața orașului Fadrex, privind în zare. Se simțea cu mult mai bine după o noapte de somn, deși corpul încă îl mai durea de la luptă. Brațul îi pulsa acolo unde fusese rănit, iar pieptul îl durea în locul unde, din nebăgare de seamă, îi permisese unui kolos să îl izbească. Ditamai lovitura ar fi schilodit pe oricare alt om.

Cadavrele koloșilor erau împrăștiate pe pământ, dinaintea orașului, îngrămădite mai ales pe culoarul care ducea către intrarea în Fadrex. Toată zona duhnea a moarte și a sânge uscat. Mai des decât și-ar fi dorit Elend, pe câmpul de trupuri albastre se zărea și pielea mai deschisă la culoare a câte unui om. Însă Fadrex supraviețuise – chiar și pentru că în ultima clipă se alăturaseră câteva mii de allomanți, iar koloșii, în cele din urmă, se retrăseseră.

De ce au plecat? Se întrebă Elend, recunoscător totuși frustrat. *Și, poate mai important, încotro se îndreaptă?*

Elend se întoarse, auzind sunetul unor pași pe piatră, și îl văzu pe Yomen urcând pe treptele scobite grosolan pentru a i se alătura, gâfâind ușor, încă imaculat în veșmintele de obligator. Nimeni nu se așteptase ca el să lupte. Era, până la urmă, un erudit, nu un războinic.

Ca și mine, gândi Elend, zâmbind ironic.

— Cețurile au dispărut, spuse Yomen.

Elend încuviință.

— Deopotrivă ziua și noaptea.

— Skaa au fugit la adăpost când au dispărut cețurile. Unii încă refuză să iasă din casă. Secole la rând s-au temut să iasă noaptea, din cauza cețurilor. Acum, că au dispărut, li se pare atât de nefiresc încât se ascund din nou.

Elend se întoarse și se uită în spate. Cețurile dispăruseră, dar cenușa continua să cadă. Și cădea neostoită. Morții de peste noapte erau aproape acoperiți.

— Soarele a fost mereu atât de dogoritor? Întrebă Yomen ștergâdu-și fruntea.

Elend se încruntă, observând pentru prima dată că *într-adevăr*

era foarte cald. Încă era dimineață devreme și deja părea să fie amiază.

Ceva e în continuare greșit, gândi el. *Foarte greșit. Mai mult ca înainte*. Cenușa îneca aerul, purtată de vânt, acoperind tot. Și căldura… nu ar fi trebuit să se *răcorească afară* dacă cenușa plutea în aer, blocând lumina soarelui?

— Alcătuiește patrule, Yomen. Pune-le să umble printre cadavre și să caute răniți prin dezastrul de-acolo. Apoi adună oamenii și începe să-i muți în tainiță. Soldații să se pregătească pentru… ceva. Nu știu pentru ce.

Yomen ridică o sprânceană.

— O spui de parcă nu vei fi aici, să mă ajuți.

Elend se întoarse către răsărit.

— Nu voi fi.

Vin încă era undeva, acolo. Nu înțelesese ce-i spusese ea despre atiu, dar avea încredere. Elend socotea că, într-un fel sau altul, oamenii din orașul Fadrex îi datorau viața. Îi alungase pe coloși – găsise ea o cale, ceva ce el nu putea nici măcar ghici.

Mereu se plânge că nu e o erudită, gândi el, amuzându-se. *Dar asta doar pentru că nu a avut parte de educație. Este de două ori mai ageră la minte decât jumătate dintre „geniile” pe care le-am cunoscut pe vremea când eram la curte.*

Nu o putea lăsa acum. Trebuia să o găsească. Apoi… ei bine, nu știa ce avea să urmeze. Să dea de Sazed, poate. Oricum ar fi fost, Elend nu mai avea ce face în Fadrex. Dădu să o apuce înspre trepte, cu gândul de a-i găsi pe Ham și pe Cett. Yomen îl prinse de umăr.

Elend se răsuci.

— M-am înșelat în privința ta, Venture, zise Yomen. Nu meritai să-ți vorbesc astfel.

— Mi-ai îngăduit să mă adăpostesc în orașul tău când eram înconjurat de proprii-mi coloși. Nu îmi pasă *ce* ai spus despre mine. După câte văd, ești un om bun.

— Te înșeli însă în privința Lordului Legiuitor. El e în spatele a tot ce se întâmplă.

Elend se mulțumi să zâmbească.

— Nu mă necăjește că nu crezi, spuse Yomen atingându-și fruntea. Am învățat ceva. Lordul Legiuitor folosește deopotrivă necredincioși și credincioși. Cu toții facem parte din planul său.

Iată.

Yomen scoase mărgeaua de atiu de la locul său de pe frunte.

— E ultima pe care o am. Poate-ți va fi de trebuință.

Elend acceptă bucățica de metal, frecând-o între degete. Nu incendiase niciodată atiu. Ani la rând, familia sa se ocupase de extragerea metalului – dar până să devină Elend Născut-din-Ceață, cheltuise deja tot ce putuse să obțină sau i-l dăduse lui Vin pentru ardere.

— Cum ai reușit, Yomen? Cum ai făcut să pară că ești Allomant?

— Dar eu *sunt* Allomant, Venture.

— Nu ești Născut-din-Ceață.

— Nu. Sunt Văzător – un Cețurian de atiu.

Elend încuviință. Presupusese că nu era posibil, dar acum era greu să te bazezi pe presupuneri despre *orice*.

— Știa Lordul Legiuitor de puterea ta?

Yomen zâmbi.

— Unele secrete se străduia să le țină ascunse.

Cețurieni de atiu, gândi Elend. *Asta înseamnă că există și alții... Cețurieni de aur, Cețurieni de electru...* Deși, cu cât cugeta mai mult la asta, înțelegea că unii – precum Cețurienii de aluminiu sau Cețurienii de duraluminiu – nu aveau cum să fie găsiți, căci nu-și puteau folosi metalele fără să incendieze alte metale.

— Atiul era mult prea valoros pentru a fi folosit la căutarea puterilor Allomantice în oameni, zise Yomen întorcându-se cu spatele. Și oricum, n-am găsit niciodată că puterea ar fi așa de folositoare. Cât de adesea are cineva deopotrivă atiu și dorința de a-l folosi într-o clipită? Ia bucățica asta și du-te de-ți găsește soția.

Elend rămase nemișcat preț de câteva clipe, apoi ascunse mărgeaua de atiu și coborî pentru a-i da lui Ham câteva indicații. Câteva minute mai târziu, traversa peisajul cu viteza fulgerului, străduindu-se să zboare cu ajutorul potcoavelor, după cum îl învățase Vin.

Fiecare piron hemalurgic înfipt în trupul cuiva îi dădea lui Năruire o anume putere de a-l influența. Aceasta era însă diminuată de forța mentală a celui controlat.

În cele mai multe cazuri – în funcție de mărimea pironului și de durata purtării lui – un singur piron îi oferea lui Năruire puteri

minime asupra unei persoane. I se putea arăta acesteia și îi putea preschimba nițel gândurile, făcând-o să treacă cu vederea anumite ciudățenii – cum ar fi nevoia compulsivă de a păstra și purta un simplu cercel.

75

Sazed își strânse însemnările laolaltă, așezând cu atenție teancul de foițe subțiri de metal. Deși metalul avea un rol important în a-l împiedica pe Năruire să modifice – sau poate chiar să citească – conținutul acestora, Sazed găsea că sunt un pic agasante. Plăcuțele erau ușor de zgâriat și nu puteau fi împăturite sau legate.

Bătrânii kandra îi oferiseră un adăpost, și acesta era surprinzător de somptuos pentru o grotă. După cum se vedea, kandra apreciau confortul uman – pături, pernuțe și saltele. Ba chiar unii preferau să poarte veșminte, deși cei care nu făceau asta refuzaseră să-și creeze organe genitale pentru Trupurile Adevărate. Acest aspect îl făcea să-și pună tot soiul de întrebări scolastice. Se înmulțeau prin transformarea nălucilor-de-ceață în kandra, prin urmare organele reproductive le-ar fi fost netrebuincioase. Și totuși kandra se identificau în funcție de gen – fiecare dintre ei era cu siguranță un „el” sau o „ea”. Așadar, cum își puteau da seama? Alegeau la întâmplare, sau de fapt știau ce ar fi fost dacă s-ar fi născut umani și nu Năluci-de-Ceață?

Și-ar fi dorit să aibă mai multă vreme pentru a le studia societatea. Până acum, tot ce făcuse în Patrie fusese să se concentreze pe aflarea de lucruri noi despre Eroul Evurilor și religia din Terris. Își notase toate descoperirile pe o foaie așezată deasupra teancului metalic. Surprinzător, deprimant chiar, arăta aidoma celorlalte foi din portofoliul său.

Religia din Terris, cum era și firesc, se baza în mare parte pe cunoaștere și erudiție. Lume-Aducătorii – cum îi numeau ei pe Păstrători – erau bărbați și femei sfinte care răspândiseră cunoaștere, dar care, de asemenea, scriseseră despre zeul lor, Terr. Era un vechi cuvânt terrisian care însemna „a dăinui”. O problemă centrală de care se ocupa religia erau poveștile despre cum Dăinuire – sau Terr – interacționase cu Năruire, iar acestea includeau tot felul de profeții despre Eroul Evurilor, care era privit drept urmașul lui Dăinuire.

Pe lângă profeții, în orice caz, Lume-Aducătorii predicaseră poporului lor despre moderație, credință și înțelegere. Îi învățaseră că e mai bine să construiești decât să distrugi, un principiu care stătea la baza învățăturilor lor. Fără îndoială, existaseră și ritualuri, rituri, inițieri și tradiții. Existau de asemenea și lideri mai neimportanți, care cereau ofrande și coduri de conduită. Totul părea în regulă, dar departe de a fi original. Până și atenția alocată cunoașterii era ceva comun la zeci de alte religii pe care Sazed le studiase.

Asta, dintr-un motiv sau altul, îl întrista. Era doar una dintre multele religii.

Dar la ce se așteptase? La o doctrină uluitoare care să-l convingă o dată pentru totdeauna că există un zeu? Se simțea ca un netot. În același timp, se simțea trădat. Pentru atâta lucru traversase el imperiul, entuziast și plin de speranță? Cum putuse să creadă că asta va fi salvarea lor? Erau doar cuvinte deșarte. Plăcute, ca mai toate din portofoliul său, dar mai deloc convingătoare. Trebuia oare să creadă și el, doar pentru că era religia urmată de poporul său?

Nu exista nicio garanție că Tindwyl mai era în viață. De ce aleseseră oamenii să o urmeze pe aceasta, dintre toate religiile? Frustrat, Sazed se scufundă în metalminți, vărsându-și o grămadă de relatări în propria minte. Scrieri descoperite de Păstrători – jurnale, scrisori și alte surse pe care învățații le puseseră cap la cap obținând ceea ce fusese cândva crezut. Se uită printre ele, reflectă asupra lor, le citi.

Ce-i făcuse pe acești oameni atât de dispuși să-și accepte religiile? Erau doar produse ale societății, crezând în ele doar pentru că țineau de tradiție? Citi despre viețile lor și încercă să se convingă pe sine că oamenii erau prostănaci, că nu încercaseră nicicând să-și pună întrebări cu privire la credințele lor. Fără îndoială că ar fi descoperit puncte slabe și contradicții dacă și-ar fi făcut timp să fie raționali și să gândească cu mintea lor.

Sazed stătu cu ochii închiși, cu o abundență de informații din jurnale și scrisori în minte, căutând ceea ce se aștepta să găsească. Însă timpul trecea și tot nu descoperise ce-și dorea. Oamenii nu îi mai păreau într-atât de proști. Cum stătea așa, ceva începea să se contureze. Ceva despre cuvintele și sentimentele oamenilor care avuseseră credință.

Înainte, Sazed cercetase doar doctrinele. De data aceasta, se trezi studiind oamenii care le îmbrățișaseră sau orice putea afla despre ei. Pe măsură ce parcurgea în minte cuvintele, iar și iar, un lucru devenea tot mai limpede. Credințele înspre care își îndreptase atenția nu puteau fi separate de adepții lor. În teorie, acele religii erau depășite. Dar pe măsură ce citea cuvintele oamenilor – într-adevăr le *citea* – începu să observe tipare.

De ce credeau ei? Pentru că asistaseră la minuni. Întâmplări pe care altcineva le punea pe seama norocului, credinciosul le lua drept semne. Un om drag vindecat de boală, o afacere reușită, o întâlnire întâmplătoare cu un prieten nemaivăzut de mult. Părea că nu măreţele doctrine sau idealurile înalte transformau oamenii în credincioși. Era simpla magie din lumea înconjurătoare.

Cum a spus Fantomă? Gândi Sazed, așezat în umbra grotei kandra. *Credința pornea din încredere. Încrederea că cineva veghează. Că cineva va face ca totul să se termine cu bine, chiar dacă în acel moment lucrurile păreau groaznice.*

Pentru a crede, se pare, cineva trebuia să *vrea* să creadă. Era o enigmă, una împotriva căreia Sazed luptase. Voia ca cineva, ceva, să-l oblige să aibă credință. Voia să fie nevoit să creadă datorită dovezilor arătate lui.

Și totuși, credincioșii ale căror cuvinte îi umpleau acum mintea ar fi spus că avea deja dovada. Nu primise el, în acest moment de disperare, un răspuns? Când fusese pe punctul de a renunța, Tensoon grăise. Sazed implorase să primească un semn și îl primise.

Era oare noroc? Era providența?

În cele din urmă, se pare, decizia îi aparținea. Încet, puse la loc scrisorile și jurnalele în metalminți, eliberându-și memoria de ele – păstrase totuși sentimentele pe care i le insuflaseră. Ce avea să fie? Credincios sau sceptic? În acea clipă, niciuna nu părea o cale clar greșită.

Chiar vreau să cred, cugetă el. *Din această pricină mi-am petrecut atâta vreme căutând. Nu pot fi de ambele părți. Pur și simplu trebuie să iau o hotărâre.*

Care avea să fie? Stătu preț de câteva clipe, gândi, simți și – mai cu seamă – își aduse aminte.

Am căutat ajutor. Și ceva mi-a răspuns.

Sazed zâmbi și totul păru un pic mai luminos. *Boare avea*

dreptate, gândi el ridicându-se în picioare și aranjându-și lucrurile pentru plecare. *Nu am fost făcut să fiu ateu.*

Gândul îi păru cam frivol față de tot ceea ce i se întâmplase recent. Pe când își strângea foile de metal și se pregătea pentru a-i întâlni pe cei din Prima Generație, realiză că prin fața micuței sale grote treceau kandra pe deplin neștiutori față de importanta decizie pe care tocmai o luase.

Așa mergeau lucrurile. Unele decizii importante se luau pe câmpul de luptă, altele în sala sfatului. Altele se produceau în tăcere, nevăzute de alții. Dar acest lucru nu făcea decizia mai puțin importantă în ochii lui Sazed. Avea să creadă. Nu pentru că un lucru se dovedise a fi dincolo de puterea sa de negare. Ci pentru că așa luase decizia.

La fel cum, realiză el, Vin hotărâse să se încreadă în echipajul său. După cum o învățase Kelsier. *Și pe mine m-ai învățat, Supraviețuitorule*, gândi Sazed îndreptându-se către tunelul de piatră pentru a-i întâlni pe liderii kandra. *Mulțumesc.*

Sazed își croi drum prin coridoarele peșterii, deodată nerăbdător la gândul că își va petrece ziua punând întrebări membrilor Primei Generații. Acum, că parcursese cea mai mare parte a religiei lor, intenționa să afle mai multe despre Prima Învoială.

Din câte știa, era singurul om – altul decât Lordul Legiuitor – care citise vreodată cuvintele sale. Cei din Prima Generație tratau metalul care conținea contactul vizibil cu mai puțină venerație decât ceilalți kandra. Acest lucru îl surprinse.

Fără îndoială, cugetă Sazed cotind, *are un fel de sens. Pentru membrii Primei Generații Lordul Legiuitor a fost un prieten. Își amintesc cum au urcat muntele alături de el – era liderul lor, firește, dar nu și zeu. Cam la fel cum membrii armatei nu îl puteau privi pe Kelsier într-o lumină religioasă.*

Cufundat în gânduri, Sazed ajunse la Cotlonul Încrederii, ale cărui uși metalice late erau deschise. Se opri de îndată ce intră. Cei din Prima Generație așteptau în alcovurile lor, după cum era obiceiul. Coborâră abia după ce Sazed închise ușile. Straniu, totuși, cei din a Doua Generație stăteau la pupitrele lor, adresându-se mulțimilor de kandra – care, deși erau ceva mai rezervați decât ar fi fost o gloată de oameni, tot dădeau semne de neliniște.

— Ce înseamnă... Kanpaar? Întrebă unul dintre kandra de rang

inferior. Te rugăm, nu mai înțelegem nimic. Întreabă-i pe Primii.

— Am mai discutat despre asta, răspunse Kanpaar, liderul Secunzilor. Nu este cazul să vă panicați. Uitați-vă la voi, adunați laolaltă, șușotind și răspândind tot soiul de zvonuri, de parcă ați fi oameni!

Sazed se apropie de unul dintre tinerii kandra, care stătea dincolo de ușa Cotlonului.

— Te rog, șopti el, spune-mi care este motivul de îngrijorare?

— Cețurile, Sfinte Lume-Aducător, îi răspunse kandra – o femeie, i se păru lui.

— Ce-i cu ele? E pentru că zăbovesc tot mai târziu pe timpul zilei?

— Nu, îi spuse tânăra kandra. Au dispărut.

Sazed tresări.

— Cum ai spus?

Kandra încuviință cu o mișcare a capului.

— Nimeni nu observase până azi-dimineață devreme. Încă nu se crăpase de ziuă, una dintre gărzi făcea rondul pentru a verifica una dintre ieșiri. Susține că nu era nici urmă de ceață, deși era noapte! Alții au ieșit și ei afară. Cu toții spun același lucru.

— Este o nimica-toată, se adresă Kanpaar celor din încăpere. Știm că a plouat noaptea trecută, iar uneori ploaia alungă pentru un timp cețurile. Se vor întoarce mâine.

— Dar acum nu plouă, zise un alt kandra. Și nu ploua nici când Tarkavv a ieșit să patruleze. Sunt luni întregi de când nu avem cețuri dimineața. Unde s-au dus?

— Ptiu, zise Kanpaar fluturând din mână. V-ați făcut griji când cețurile au început să rămână dimineața, iar acum vă văicăriți că au dispărut? Noi suntem *kandra*. Suntem veșnici – noi viețuim dincolo de toți și toate. Nu ne adunăm în gloate zgomotoase. Întorceți-vă la treburile voastre. Totul este în regulă.

— Nu, se auzi o voce șoptită din grotă. Capetele se întoarseră și întreg grupul tăcu.

— Nu, șopti Haddek – liderul Primei Generații – din alcovul său ascuns. Este un lucru important. Ne-am înșelat, Kanpaar. Foarte… foarte tare. Eliberați Cotlonul Încrederii. Să rămână doar Păstrătorul. Și dați de știre. Ziua Hotărârii ar putea fi aproape.

Spusele sale izbutiră să îi agite și mai tare pe kandra. Sazed rămase mut de uimire; nu mai văzuse nicicând o asemenea reacție la creaturi de regulă calme. Făcură după cum li se spusese – kandra păreau să fie buni la asta – și părăsiră încăperea, dar șușotelile și discuțiile continuară. Secunzii se strecurară afară ultimii, părând umiliți. Sazed îi privi cum se îndepărtau, gândindu-se la cuvintele lui Kanpaar.

Suntem veșnici – noi viețuim dincolo de toți și toate. Deodată, kandra păreau să fie mult mai ușor de deslușit. Ce ușor este pentru un nemuritor să ignore lumea de afară! Depășiseră atâtea probleme și profeții, revoluții și răzmerițe, încât orice s-ar fi întâmplat afară trebuie să le fi părut neimportant.

Atât de neimportant, de fapt, încât era cu putință să ignore profețiile propriei religii, chiar și după ce acestea începuseră să se adeverească. În cele din urmă, încăperea se goli, iar doi membri musculoși din A Doua Generație închiseră ușa pe dinafară, lăsându-l pe Sazed singur pe platformă. Așteptă răbdător, punându-și în ordine însemnările pe birou cât timp membrii din Prima Generație ieșiră poticnindu-se de după treptele ascunse, și i se alăturară pe platforma Cotlonului.

— Spune-mi, Păstrătorule, zise Haddek în timp ce frații săi se așezau, ce concluzii ai tras din această întâmplare?

— Plecarea cețurilor? Îmi pare prevestitoare, deși adevărul este că nu pot găsi un motiv precis.

— Pentru că sunt lucruri pe care încă nu ți le-am explicat, spuse Haddek privind către ceilalți. Păreau foarte tulburați. Lucruri privitoare la Prima Învoială și la promisiunile kandra.

Sazed își pregăti o foaie de metal.

— Te rog, continuă.

— Trebuie să-ți cer să nu scrii aceste cuvinte.

Sazed rămase nemișcat, apoi puse jos condeiul.

— Prea bine – dar te previn. Memoria unui Păstrător, chiar și fără metalmințile sale, este foarte bună.

— Nu avem ce face, spuse unul dintre ceilalți. Avem nevoie de povața ta, Păstrătorule. Ca străin.

— Ca fiu, șopti altul.

— Când Tatăl ne-a dat viață, zise Haddek. Ne-a... dat o poruncă. Altceva decât Prima Învoială.

— Pentru el, a fost un fel de adăugire, completă un altul. Deși a rostit-o doar o dată, ne-a dat de înțeles că e foarte importantă.

— Ne-a cerut să-i promitem, rosti Haddek. Fiecăruia dintre noi. Ne-a spus că într-o bună zi s-ar putea să trebuiască să ne dăm jos Binecuvântările.

— Să ni le smulgem din trup, spuse altcineva.

— Să ne luăm singuri viața, adăugă Haddek.

Liniștea se lăsă în încăpere.

— Sunteți convinși că asta v-ar ucide? Întrebă Sazed.

— Ne-ar preschimba în Năluci-de-Ceață. În fapt, este cam același lucru, răspunse Haddek.

— Tatăl ne-a spus că va trebui să o facem, continuă altul. Nu a existat niciun *s-ar putea*. A spus că va trebui să ne încredințăm că și alți kandra știu de sarcina noastră.

— Noi o numim Hotărârea, continuă Haddek. Fiecare kandra știe de ea încă de la naștere. Primesc porunca – un jurământ adânc înrădăcinat – de a-și scoate Binecuvântările dacă Prima Generație le cere asta. Nu am invocat niciodată această poruncă.

— Dar vă gândiți să o faceți acum? Întrebă Sazed încruntându-se. Nu înțeleg. Doar din cauza felului în care se comportă cețurile?

— Cețurile sunt trupul lui Dăinuire, Păstrătorule, îi răspunse Haddek. Este un eveniment *foarte* însemnat.

— I-am auzit pe fiii noștri vorbind despre asta toată dimineața, continuă altul. Și asta ne neliniștește. Ei nu știu ce înseamnă cețurile, dar își dau seama că ceva important se întâmplă.

— Rashek ne-a spus că ne vom da seama. Așa a spus. „Va veni ziua când toți vă veți scoate Binecuvântările. Veți ști când e timpul”.

Haddek încuviință.

— A spus că vom ști. Și... suntem foarte îngrijorați.

— Cum să osândim la moarte întregul nostru popor? Întrebă un alt kandra. Hotărârea m-a tulburat dintotdeauna.

— Rashek a văzut în viitor, zise Haddek întorcându-se către el. El a avut și a stăpânit puterea Dăinuirii. Este singurul om care a făcut asta! Nici măcar fata de care ne-a povestit Păstrătorul nu a *folosit* puterea. Doar Rashek! Tatăl.

— Atunci unde sunt cețurile? Întrebă altcineva.

În încăpere se făcu iar liniște. Sazed era așezat, cu condeiul în mână, dar nu scria nimic. Se aplecă în față.

— Cețurile sunt trupul lui Dăinuire?

Ceilalți făcură semn din cap că da.
— Și... au dispărut?
Din nou un semn.
— Atunci, nu cumva asta înseamnă că Dăinuire s-a întors?
— Nu e cu putință, zise Haddek. Puterea sa rămâne, căci puterea nu poate fi distrusă. Mintea sa, însă, a fost ca și distrusă – acesta a fost sacrificiul făcut pentru întemnițarea lui Năruire.
— Fărâme din rămășițele sale, aminti cineva. Umbra sinelui.
— Da, aprobă Haddek. Dar nu este Dăinuire, ci doar o imagine – un rest. Acum Năruire a evadat, cred că putem recunoaște că nici măcar asta nu a mai rămas.
— Cred că mai e ceva, începu altul. Am putea...
Sazed își ridică mâinile pentru a-i face atenți.
— Dacă Dăinuire nu s-a întors, atunci, pesemne, altcineva i-a luat puterea pentru a o folosi în luptă. Nu așa profețesc învățăturile voastre? Cel care a fost împărțit trebuie să înceapă să-și caute întregul.
Liniște.
— Poate, spuse Haddek.
Vin, gândi Sazed, tot mai cuprins de entuziasm. *Asta înseamnă să fii Eroul Evurilor! Am dreptate să cred. Ea ne* poate *salva!*
Sazed luă o bucată de hârtie metalică și începu să-și noteze gândurile. În acea clipă ușile Cotlonului se deschiseră brusc.
Sazed se opri, întorcându-se nemulțumit într-acolo. Un grup de matahale din A Cincea Generație intră cu pași apăsați, urmați de membrii zvelți din A Doua. Afară, pe coridorul grotei, nu mai era nimeni.
— Luați-i, spuse Kanpaar pe un ton complice, arătându-i cu mâna.
— Ce înseamnă asta? Strigă Haddek.
Sazed rămase la locul său, cu condeiul în mână. Recunoscu graba și încordarea în postura Secunzilor. Unii arătau înspăimântați, alții hotărâți. Cei din a Cincea Generație înaintară rapid, cu mișcări iuțite de Binecuvântarea Tăriei.
— Kanpaar! Spuse Haddek. Ce înseamnă asta?
Sazed se ridică încetișor. Patru kandra din A Cincea Generație îl încercuiră, purtând ciocane pe post de arme.
— Este o rebeliune, zise Sazed.
— Nu mai puteți conduce, le spuse Kanpaar Primilor. Ați distruge tot ce avem aici, pângărind ținutul nostru cu străini,

lăsând ca discuții de revoluționari să întunece înțelepciunea kandra.

— Nu este momentul, Kanpaar, spuse Haddek, printre țipetele Primilor împinși și loviți.

— Nu e momentul? Întrebă Kanpaar furios. Ai vorbit despre Hotărâre! Nu-ți dai seama câtă panică a produs acest lucru? Ai distruge *tot* ce avem.

Sazed se întoarse calm, privindu-l pe Kanpaar. În ciuda tonului mânios, kandra surâdea cu buzele sale transparente.

Trebuia să dea lovitura acum, gândi Sazed, *înainte ca Prima Generație să fi spus și mai multe poporului – făcându-i pe Secunzi inutili*. *Kanpaar poate să-i înghesuie undeva și să pună niște marionete în alcovuri, în locul lor.*

Sazed întinse mâna către fludorminte. Unul dintre gardienii săi din A Cincea i-o aruncă cât colo cu o mișcare iute a mâinii, iar alți doi îl prinseră de brațe. Se luptă, dar gardienii săi erau inuman de puternici.

— Kanpaar! Urlă Haddek. Vocea Primului era surprinzător de intensă. Faci parte din A Doua Generație – îmi datorezi supunere. Noi te-am creat!

Kanpaar îl ignoră, instruindu-și kandra să-i lege pe membrii Primei Generații. Ceilalți Secunzi stăteau ciorchine în spatele său, părând tot mai temători și mai zguduiți de ceea ce făceau.

— Momentul Hotărârii chiar se apropie! Rosti Haddek. Trebuie să...

Nu mai putu continua, căci unul din a Cincea Generație îi astupă gura cu un călUș.

— Tocmai de aceea trebuie să preiau conducerea, replică Kanpaar clătinând din cap. Ești prea nestatornic, bătrâne. Nu voi încredința viitorul poporului nostru unei creaturi care ar putea, că așa-i vine lui, să poruncească tuturor să-și ia singuri viața.

— Ți-e teamă de schimbare, zise Sazed, privindu-l pe kandra în ochi.

— Mi-e teamă de nestatornicie. Voi face ca neamul kandra să aibă parte de o conducere fermă și neclintită.

— Vorbești asemeni multor revoluționari. Și înțeleg ce te îngrijorează. Oricum, nu *trebuie* să faci acest lucru. Propriile voastre profeții au ajuns într-un punct critic. Acum înțeleg! Fără rolul pe care îl au de jucat kandra, ai putea provoca, fără voie chiar, sfârșitul tuturor lucrurilor. Permite-mi să-mi continui

cercetarea – încuie-mă în această încăpere dacă trebuie – dar nu…

— Puneți-i căluș, zise Kanpaar întorcându-i spatele.

Sazed se luptă, dar fără mult succes, când gura îi fu acoperită și fu scos din Cotlonul Încrederii, lăsând atiul – trupul unui zeu – în urmă, în mâinile unor trădători.

Mereu m-a intrigat strania abilitate a allomanților de a străpunge cețurile. Când incendiau cositor, el sau ea puteau vedea departe în noapte, privind prin ceață. Pentru un profan, ar putea părea o legătură logică – cositorul, până la urmă, ascute simțurile.

Mintea logică, însă, ar putea găsi un mister în această abilitate. Cum, mai exact, putea cositorul să ajute pe cineva să vadă prin cețuri? Ca obstacol, ele nu au legătură cu claritatea vederii. Învățații miopi și iscoadele cu vedere bună la depărtare ar avea cu toții aceeași problemă dacă în fața ochilor ar avea un zid.

Acesta deci ar fi trebuit să fie primul nostru indiciu. Allomanții puteau vedea prin ceață pentru că aceasta era, într-adevăr, compusă din aceeași putere ca și allomanția. Odată uniți de cositorul ars, Allomantul era aproape o parte a cețurilor. Prin urmare, pentru el deveneau mai transparente.

76

Vin… plutea. Nu era adormită, dar nici prea trează nu se simțea. Era dezorientată, șovăitoare. Oare mai era întinsă în curtea distrusă de la Kredik Shaw? Oare dormea în cabina șlepului, alături de Elend? Era în palatul din Luthadel, orașul asediat? Sau poate în prăvălia lui Ciomege, îngrijorată și nedumerită din cauza bunăvoinței acestor tovarăși noi și ciudați?

Zăcea ghemuită pe o alee, plângând, cu dureri de spate după încă una dintre bătăile lui Reen?

Pipăi împrejur, încercând să deslușească ce se găsea în vecinătatea sa. Brațele și picioarele nu păreau să o asculte. De fapt, nici nu putea să fie atentă la ele. Cu cât plutea mai mult, cu atât vederea îi devenea mai clară. Era… în Luthadel, după uciderea Inchizitorilor.

De ce nu simțea nimic? Încercă să se aplece, să se ridice în genunchi, dar pământul părea surprinzător de departe. Și nu își

văzu brațele, în față. Pur și simplu continuă să plutească.
Am murit, gândi.
De cum îi trecu asta prin minte, își mai veni puțin în fire. Putea vedea, deși era ca și cum ar fi privit printr-o fereastră cu sticlă foarte încețoșată, care distorsiona tot. Simți… o putere fremătând în interiorul ei. O forță diferită de cea a mădularelor – dar cumva mai versatilă.
Reuși să se răsucească, să aibă o imagine mai cuprinzătoare a orașului. Și, când se întoarse abia pe jumătate, ajunse față în față cu ceva întunecat.
Nu-și putea da seama cât de departe era. Părea, în același timp, aproape și departe. Îl putea vedea deslușit – cu mult mai în amănunt decât putea vedea restul lumii – dar nu îl putea atinge. Știu, instinctiv, ce era.
Năruire nu mai arăta ca Reen. În schimb, luase forma unui uriaș rotocol de fum negru. Ceva fără trup, dar cu o conștiință mai vastă decât a unui simplu om.
Asta… este ce am devenit, înțelese Vin, gândurile devenindu-i mai clare.
Vin, îi vorbi Năruire. Vocea nu era a lui Reen, devenise mai… guturală. Era o vibrație ce o străbătea, ca o pulsație Allomantică.
Bun venit, zise Năruire, *în divinitate*.
Vin rămase tăcută, deși își cerceta puterea, încercând să-și dea seama de ce era capabilă să facă. Înțelegerea păru să i se arate. Era ca înainte, când luase puterea de la Fântâna Înălțării. Știu de îndată lucruri. Doar că acum puterea era atât de vastă – înțelegerea atât de măreață – că păru să îi amorțească mintea. Din fericire, acea minte se extindea, iar ea creștea.
Se trezea.
Se ridică deasupra orașului, conștientă că puterea care se rotea prin ea – miezul existenței sale – era doar un punct central. O concentrare a unei puteri care se întindea peste lumea întreagă. Putea fi oriunde poftea. Într-adevăr, o parte din ea era în mai multe locuri deodată. Putea vedea lumea toată.
Și lumea era pe moarte. Îi simți tremurul, văzu cum viața pălește. Aproape întreaga vegetație murise. Animalele se duceau și ele repede – cele care supraviețuiseră erau acelea care găsiseră o cale să mestece uscăturile acum acoperite de cenușă. Oamenii nu erau nici ei prea departe de sfârșit, deși lui

Vin i se păru interesant că o parte surprinzător de mare își găsiseră adăpost într-una dintre tainițele cu provizii.

Nu tainițe cu provizii... gândi Vin, care înțelese în sfârșit planul Lordului Legiuitor. *Adăposturi. De aceea sunt atât de încăpătoare. Ca niște fortărețe în care oamenii se pot ascunde. Pentru a aștepta, pentru a supraviețui încă puțin.*

Ei bine, trebuia să se ocupe de asta. Se simți încărcată cu putere. Se întinse și astupă Munții de Cenușă. Îi potoli, îi stinse, încât să nu mai poată împrăștia cenușă și lavă. Apoi se îndreptă către cer și curăță fumul și întunecimea din atmosferă – ca o slujnică ștergând funinginea de pe o fereastră murdară. Făcu toate astea în doar câteva clipe; în lumea de dedesubt, probabil că nu trecuseră nici cinci minute.

De îndată, pământul începu să ardă.

Soarele era incredibil de puternic – nu-și dăduse seama cât de mult folosiseră cenușa și fumul la apărarea pământului. Scoase un strigăt, învârtind pământul cu repeziciune pentru ca soarele să ajungă în partea cealaltă. Se lăsă întunericul. Și, la scurt timp după asta, își făcură apariția furtunile, măturând întinderile. Manifestările obișnuite ale vremii fură întrerupte de mișcare și un val imens apăru deodată din mare. Porni către țărm, amenințând să șteargă de pe fața pământului câteva orașe.

Vin țipă iar, reușind să oprească valul. Dar ceva o stăvili.

Auzi un hohot de râs. Se întoarse, privind către locul în care era Năruire, un nor amenințător, rotocoale în continuă mișcare.

Vin, Vin... zise el. *Îți dai seama cât de mult te asemeni Lordului Legiuitor? Când a primit puterea, a încercat să rezolve tot. Toate beteșugurile oamenilor.*

Își dădea seama. Nu era atotștiutoare – nu putea vedea trecutul în întregime. Totuși, putea vedea istoria puterii pe care o avea. Putea vedea cum ajunsese aceasta la Rashek și-l vedea pe el, nemulțumit, încercând să tragă planeta pe o orbită mai nimerită. Dar o trăsese prea departe, aducând lumii frig și îngheț. O împinsese la loc, dar puterea sa era prea mare – prea groaznică – pentru a o putea controla în acel moment. Așa că lăsase iar lumea pradă arșiței. Altfel, întreaga viață ar fi fost sortită pieirii.

Deschisese munții de cenușă, murdărind văzduhul atmosfera, înroșind soarele. Și, astfel, salvase planeta – în același timp condamnând-o.

Ești atât de impetuoasă, gândi Năruire. *Dețin această putere de mai mult timp decât îți poți imagina. Trebuie grijă și precizie pentru a o folosi corect.*

Asta dacă nu cumva vrei să distrugi tot.

Vin îi simți puterea. De îndată, fără să știe cum și de ce, îl blocă. Își aruncă puterea împotriva lui, iar el se opri, incapabil să mai facă ceva.

Sub ei, tsunamiul lovi țărmul. Încă mai erau oameni acolo, jos. Oameni care se ascunseseră de koloși, care supraviețuiseră cu pește atunci când recoltele le fuseseră distruse. Vin le simți durerea și groaza și scoase un strigăt, dând să se îndrepte spre ei pentru a-i salva.

Din nou, ceva o opri.

Acum ai cunoscut frustrarea, zise Năruire când tsunamiul nimici satele. *Cum spunea Elend al tău? Pentru fiecare Împingere, există o Tragere. Aruncă ceva în sus și va coborî înapoi. Opoziție.*

Pentru Năruire, există Dăinuire. De la începutul începuturilor. Eternitate! De fiecare dată când Împing, TU Împingi înapoi. Chiar și când erai moartă, tot m-ai oprit, căci noi suntem forțe. Nu pot face nimic! Și nici tu! Echilibru! Blestemul existenței noastre.

Vin simți o imensă suferință când oamenii fură zdrobiți, duși de ape și înecați. *Te rog,* spuse ea. *Te rog, lasă-mă să-i salvez.*

De ce? Întrebă Năruire. *Ce ți-am spus mai devreme? Tot ce faci îmi este de folos. Te opresc din bunătate. Căci, până și atunci când le întinzi o mână de ajutor, distrugi mai mult decât aperi.*

Așa stau dintotdeauna lucrurile.

Vin se opri, ascultând țipetele. Dar o parte din ea – acum atât de vastă, acum capabilă de mai multe gânduri deodată – cugeta la vorbele lui Năruire.

Nu erau adevărate. Spunea că totul este distrus, și totuși se plângea de echilibru. O prevenise că avea doar să producă și mai multă distrugere, dar nu-i venea să creadă că o făcuse din bunătate. Voia ca ea să distrugă.

Una dintre variante era greșită. Știa că ea era opusul lui. I-ar fi *putut* salva pe acei oameni dacă el nu ar fi împiedicat-o. Într-adevăr, poate nu avea încă precizia necesară pentru a face asta, dar nu era vina puterii, nu, era a ei. El trebuia să o

oprească pentru ca ea să nu învețe, cum făcuse Lordul Legiuitor, care devenise tot mai iscusit în folosirea puterii.

Se roti și se îndepărtă de el, întorcându-se către Luthadel. Conștiința îi sporea tot mai mult, dar era încurcată de un lucru pe care îl vedea. Puncte strălucitoare de lumină pe pământ, vâlvătăi licărind. Se trase mai aproape ca să-și dea seama ce erau. Însă, pe cât era de greu să te uiți direct într-o torță aprinsă și să vezi de unde pornește flacăra, la fel îi era și ei să distingă sursa acelei energii.

Înțelese când ajunse aproape de Luthadel. O lumină puternică venea dinspre ruinele palatului. Cea mai mare parte a luminii avea o formă vagă de...

Turle. Metal. Și de aici puterea strălucirii. *Am avut dreptate. Metalul este putere și de aceea Năruire nu putea citi cuvintele înscrise în oțel.* Vin se întoarse cu spatele la o turlă puternic luminată. Năruire era acolo, ca de obicei, privind-o.

Am fost uimit când Dăinuire a spus că vrea să vă creeze, spuse Năruire, cu o voce din care răzbătea puțină curiozitate. *Alte forme de viață sunt rodul căilor naturii. Echilibrate. Dar Dăinuire... a dorit să creeze, intenționat, ceva în afara echilibrului. Ceva care uneori să protejeze, iar alteori să distrugă. Un lucru sub o formă deja cunoscută. M-a făcut curios.*

Găsesc ciudat faptul că a consumat atât de mult din el pentru a vă crea pe voi. De ce s-ar slăbi, în cele din urmă oferindu-mi puterea de a distruge lumea, doar pentru a da viață ființelor umane? Știu că unii consideră moartea sa un sacrificiu pentru întemnițarea mea, dar acela *nu a fost un sacrificiu. Sacrificiul său a fost cu mult mai devreme.*

Da, a încercat totuși să mă trădeze – să mă închidă. Dar nu m-a putut opri. Doar m-a încetinit. Mi-a luat-o înainte. M-a întârziat. Din ziua în care v-a creat pe voi, a existat un dezechilibru. Eu eram mai puternic. Și el știa asta.

Vin se încruntă – sau, cel puțin, se simți ca și cum s-ar fi încruntat, deși nu mai avea trup. Cuvintele lui...

Spune că e mai puternic, gândi Vin. *Și totuși, avem forțe egale. Minte din nou?*

Nu... nu mințise. Privind în trecut cu mintea sa tot mai cuprinzătoare, văzu că Năruire *credea* toate cuvintele sale. El chiar credea că orice ar fi făcut ea, îi folosea lui. Vedea lumea cu ochi de distrugător.

Nu mințea nici despre cum el ar fi mai puternic decât ea. Și totuși, se vedea limpede că erau aidoma în acel moment. Ceea ce însemna…

Mai este o parte din Năruire acolo, pe undeva. Dăinuire este mai slab pentru că a renunțat la o parte din el pentru a crea omenirea. Nu la conștiință – aceasta a fost folosită pentru a alimenta întemnițarea lui Năruire.

Ceea ce înainte era doar o bănuială, acum devenise o certitudine. Puterea lui Năruire era concentrată; Dăinuire i-o ascunsese undeva. *Atiul*. Năruire *era* mai puternic. Sau poate ar fi fost, odată recuperată partea din el care îi lipsea. Apoi avea să să distrugă totul – echilibrul lor ar fi dispărut.

Se întoarse brusc de la el, mâniată, aură de ceață de un alb strălucitor, cu rotocoale firave, întinsă peste întreaga lume. *Sunt încă multe lucruri pe care nu le știu*, gândi Vin.

Era ciudat să recunoască asta, acum când mintea i se întindea cuprinzând tot mai mult și mai mult. Totuși, neștiința ei nu mai era cea a unui om. Neștiința ei era legată de experiență. Năruire avea un mare avantaj față de ea. El își crease slujitori care puteau acționa fără indicațiile sale, ceea ce însemna că Vin nu îi putea bloca.

Văzuse efectul planurilor sale asupra lumii. Îl văzu manipulându-l subtil pe Lordul Legiuitor, acum o mie de ani. Chiar și când Rashek avusese puterea lui Dăinuire, Năruire îi șoptise la ureche, călăuzindu-l spre înțelegerea Hemalurgiei. Rashek îi dăduse ascultare, fără să-și dea seama, și crease slugi – oștiri – pe care Năruire să le poată folosi la momentul potrivit.

Vin putu să îi vadă – kolosii – cum se strângeau la Luthadel.

Ai și tu meritele tale, Vin, spuse Năruire, care plutea pe lângă ea. *Mi-ai distrus Inchizitorii. Toți în afară de unul. Au fost greu de făcut. Eu…*

Vin încetă să îl mai asculte, cu cea mai mare parte a minţit cel puțin. Altceva îi atrăsese atenția. Ceva se îndrepta către Luthadel, zburând pe sulițe de lumină.

Elend.

Dacă privim în urmă, ar trebui să putem vedea legătura dintre cețuri, allomanție și puterea de la Fântâna Înălțării. Nu numai că vederea allomanților putea străpunge cețurile, dar mai era și faptul că cețurile se roteau ușor în jurul trupului celor care foloseau orice fel de allomanție.

Și mai grăitor, poate, era faptul că atunci când un hemalurg își folosea abilitățile, putea îndepărta cețurile. Cu cât unul ajungea mai apropiat de Năruire, cu cât era mai influențat de acesta și cu cât purta piroanele lui mai mult timp, cu atât cețurile se îndepărtau mai tare.

77

Elend stătea printre ruinele de la Kredik Shaw, buimac, contemplând dezastrul.

Părea… imposibil. Ce forță ar fi putut face una cu pământul o clădire imensă, maiestuoasă? Ce ar fi putut produce atâta distrugere, demolând clădiri și împrăștiindu-le molozul la câteva străzi distanță? Și toată distrugerea se concentrase în acest loc, unde pe vremuri fusese centrul puterii Lordului Legiuitor.

Elend alunecă pe moloz spre ceea ce părea a fi un crater de impact. Se răsuci în întunericul nopții, privind zidurile și acoperișurile prăbușite.

— Lord Legiuitor… înjură printre dinți, pierzându-și cumpătul.

Se întâmplase ceva la Fântâna Înălțării? Oare explodase?

Se întoarse cu privirea către oraș. Părea pustiu. Luthadel, uriașa metropolă din Ultimul Imperiu, cetatea de scaun. Pustie. Cea mai mare parte transformată în ruine, mai bine de o treime mistuită de flăcări, iar Kredik Shaw însuși nivelat ca și cum ar fi fost zdrobit de pumnul unui zeu.

Elend lăsă să-i cadă o monedă și țâșni, îndreptându-se către traseul său inițial înspre partea nord-estică a orașului. Venise în Luthadel cu speranța de a o găsi pe Vin, dar fusese nevoit să facă un ocol către sud pentru a trece de un râu de lavă care ardea câmpiile din jurul Muntelui Tyrian. Imaginea aceea, laolaltă cu vederea ruinelor Luthadelului, îl tulburaseră profund.

Unde era Vin?

Sări de pe o clădire pe alta. Lovi în cenușă la fiecare salt. Se întâmpla ceva. Cenușa cădea încetișor – de fapt, aproape nu mai cădea deloc. Era un lucru bun, dar își aminti că nu cu mult timp în urmă soarele dogorise cu o intensitate uimitoare. În doar câteva clipe îl arsese atât de tare, că fața încă îl durea.

Apoi, soarele… căzuse. Căzuse după linia orizontului în mai puțin de o secundă, iar pământul îi fugise de sub picioare. O parte din el socotise că își pierduse mințile. Și totuși, nu putea nega că acum era noapte, deși trupul său – și unul dintre

ceasurile orașului – indicau că ar fi trebuit să fie după-amiază.
Poposi pe o clădire, apoi sări la pământ, Împingând în încuietoarea unei uși stricate. Se mișcă înfiorat prin întuneric. Era noapte – stele străluceau neliniștitor pe cer – și nu se zărea nici urmă de ceață. Vin îi spusese că ceața avea să îl apere. Cine îl mai apăra acum, când dispăruse?
Își croi drum spre Conacul Venture, palatul său. Clădirea fusese transformată de flăcări în praf și pulbere. Coborî în curte, privind către casa sa – locul în care fusese crescut – încercând să înțeleagă ce se întâmplase. Trupurile în descompunere ale câtorva străjeri în livrele maro zăceau pe pavaj. Totul era nemișcat.
Ce naiba s-a întâmplat aici? Se întrebă cu năduf. Dădu o raită prin ruine, dar nu găsi niciun indiciu. Totul fusese mistuit de flăcări. Ieși pe un geam spart de la ultimul etaj, apoi se opri, fiindcă ceva din curtea din dos îi atrăsese atenția.
Coborî pe pământ. Și acolo, sub un umbrar care ținuse piept cenușii, găsi trupul unui bărbat cu straie alese întins pe piatra cubică. Elend îl întoarse cu fața, observând că sabia îi străpunsese stomacul și că poziția indica o sinucidere. Degetele încă erau încleștate pe armă. *Penrod*, își spuse recunoscând acel chip. Cel mai probabil, își luase singur viața.
Era ceva scris în cărbunele de pe pavaj. Elend îndepărtă cenușa purtată de vânt, ștergând totodată și câteva litere. Din fericire, încă putea înțelege mesajul. *Îmi pare rău,* citi. *Ceva a pus stăpânire pe mine... pe acest oraș. Sunt lucid doar o parte din timp. Mai bine să-mi curm zilele decât să provoc și mai multă distrugere. Îndreaptă-ți privirea către Stăpânirea Terris pentru poporul tău.*
Elend se întoarse cu fața spre miazănoapte. Terris? Părea un loc tare ciudat în care să cauți adăpost. Dacă locuitorii orașului fugiseră, atunci de ce ar fi părăsit Stăpânirea Centrală, locul unde cețurile erau mai slabe?
Fixă cu privirea cuvintele mâzgălite.
Năruire... Păru să-i șoptească o voce. *Minciuni...*
Năruire putea schimba textul. Nu te puteai bizui pe cuvintele lui Penrod. Elend își luă rămas-bun în tăcere de la cadavru, dorindu-și să fi avut timp să îl îngroape pe bătrânul om de stat, apoi aruncă o monedă și se Împinse în aer.
Oamenii din Luthadel plecaseră *undeva*. Dacă Năruire ar fi

găsit o cale să-i ucidă, atunci Elend ar fi găsit mai multe trupuri. Presupunea că, dacă ar fi avut vreme să caute, ar mai fi găsit oameni care încă se ascundeau prin oraș. Pesemne dispariția cețurilor – apoi trecerea bruscă de la zi la noapte – îi forțase în ascunzătoare. Poate că reușiseră să ajungă în tainița cu provizii de sub Kredik Shaw. Elend spera să nu fi intrat mulți într-acolo, ținând seama cât de distrus era palatul. Dacă erau oameni acolo, ar fi rămas blocați înăuntru.

Vest... vântul păru să șoptească. *Puțuri*...

De obicei Năruire preschimba textul în așa fel încât să semene mult cu cel de dinainte, gândi Elend*. Prin urmare... probabil că Penrod chiar a scris o mare parte din acele cuvinte, încercând să-mi spună încotro s-o apuc pentru a-mi găsi poporul. Năruire a făcut să pară că oamenii s-au îndreptat spre Stăpânirea Terris, dar dacă Penrod a scris, de fapt, că s-au dus la terrisieni?*

Avea noimă. Dacă el ar fi părăsit Luthadel, s-ar fi dus acolo – era un loc unde deja se stabilise un grup de refugiați, un grup cu turme, recolte și hrană.

Elend se întoarse spre apus și părăsi orașul, cu mantia fluturând la fiecare salt Allomantic.

Deodată, Vin înțelese și mai bine frustrarea lui Năruire. Simți că în mâinile sale se afla puterea întregii creații. Însă avu nevoie de toate resursele sale pentru a-i trimite lui Elend măcar câteva cuvinte.

Nu era deloc sigură că el o auzise. Îl cunoștea totuși atât de bine, încât simți o... legătură. În ciuda eforturilor lui Năruire de a o bloca, simțea că o parte din ea izbutise să ajungă la Elend cumva. Oare în același fel reușea Năruire să comunice cu Inchizitorii și adepții săi?

Propria neputință o înfuria totuși.

Echilibrul, scuipă Năruire*. Echilibrul m-a întemnițat. Sacrificiul lui Dăinuire – acela trebuia să absoarbă partea mai puternică din mine, să o zăvorască, să mă facă din nou egalul lui. Pentru un timp.*

Doar pentru un timp. Dar ce înseamnă timpul pentru noi, Vin?

Nimic.

Poate că pare ciudat, pentru cei care citesc aceste rânduri, să afle că atiul era parte din trupul unui zeu. În orice caz, este necesar să înțelegem că atunci când spun „trup", mă refer în general la „putere". Întrucât mintea mi s-a extins, am reușit să

înțeleg că obiectele și energia sunt de fapt compuse din aceleași lucruri, și pot trece dintr-o stare în alta. Mi se pare logic ca puterea divinității să se manifeste în lume în formă fizică. Năruire și Dăinuire nu reprezentau abstracțiuni imprecise. Erau părți integrante ale existenței. Într-un fel, fiecare obiect care exista pe lume era compus din puterea lor.

Atiul însă era un obiect compus dintr-o singură energie. În loc să aibă la bază jumătate din Năruire și jumătate din Dăinuire – cum ar fi, să zicem, o piatră – atiul era făcut în totalitate din Năruire. Puțurile din Hathsin au fost construite de Dăinuire ca ascunzătoare pentru bucățile din corpul lui Năruire pe care i le furase în timpul trădării și întemnițării. Kelsier nu a distrus cu adevărat acest loc când a sfărâmat cristalele, căci ele aveau să crească la loc în cele din urmă, în câteva sute de ani – și să depună atiu, fiindcă locul era un rezervor natural pentru puterea captivă a lui Năruire.

Când oamenii incendiau atiu, se alimentau din puterea lui Năruire – poate că de aceea atiul transforma oamenii în niște mașini de ucis atât de eficiente. Ei nu i-au epuizat puterea, în orice caz, ci doar au folosit-o. Odată consumată o mărgea de atiu, puterea avea să se întoarcă la Puțuri și să înceapă să se închege iar – la fel cum puterea de la Fântâna Înălțării se întorcea acolo, iar și iar, după ce era folosită.

78

Aceasta este, fără îndoială, gândi Sazed*, cea mai stranie temniță în care am fost vreodată.*

Chiar dacă era doar a doua oară când fusese întemnițat. Văzuse, totuși, câteva închisori la viața sa și citise despre altele. Multe păreau un fel de cuști. Aceasta, însă, era formată dintr-o gaură în pământ cu un grilaj de fier deasupra. Sazed se făcu ghem, lăsat fără metalminți, cu picioarele amorțite.

Probabil că a fost construită pentru un kandra, își spuse. Unul fără oase, pesemne? Oare cum arăta un kandra fără oase? O grămadă vâscoasă? Sau, poate, o grămadă de mușchi?

Oricum ar fi fost, carcera nu fusese gândită pentru a închide un om – mai ales nu unul atât de înalt ca Sazed. Abia se putea mișca. Întinse mâna și împinse grilajul, dar era blocat. Un ivăr mare îl ținea zăvorât.

Nu era sigur de cât timp stătea în acel puț. Ore? Poate chiar

zile. Încă nu îi dăduseră nimic să mănânce, deși un membru din a Treia Generație turnase niște apă pe el. Sazed încă era ud, și se apucase să sugă pânza veșmintelor pentru a-și potoli setea.

Ce prostie, gândi el, nu pentru prima dată. *Lumea se sfârșește, iar eu zac în temniță*? Era ultimul Păstrător, Vestitorul. Ar fi trebuit să fie afară, deasupra, înregistrând evenimentele.

Adevărul era că începea să nu mai creadă că lumea avea să se sfârșească. Acceptase că ceva, poate Dăinuire însuși, veghea asupra omenirii. Era tot mai hotărât să urmeze religia terrisienilor – nu pentru că era perfectă, ci pentru că prefera să creadă și să aibă speranță.

Eroul *era* real. Sazed credea asta. Avea încredere în ea.

Trăise cu Kelsier și îl ajutase. Sazed scrisese despre ridicarea Bisericii Supraviețuitorului în primii săi ani. Ba chiar se documentase despre Eroul Evurilor împreună cu Tindwyl și își asumase răspunderea de a o anunța pe Vin că era cea care avea să îndeplinească profețiile. Însă trecuse puțină vreme de când începuse să creadă în ea. Poate că era decizia lui să fie cineva care vede miracole. Poate că era măcinat de teama sfârșitului care părea să pândească. Poate că era vorba despre neliniște și încordare. Însă, cumva, el reușea să aducă pace în haos.

Vin avea să sosească. Avea să apere lumea. Iar Sazed trebuia să fie pregătit pentru a-i fi de ajutor. Trebuia să evadeze.

Privi cu atenție grătarul de metal. Încuietoarea era din oțel tare, grilajul din fier. Întinse în sus mâna, șovăielnic, atingând barele, extrăgând un pic din greutatea sa și plasând-o în fier. De îndată, trupul îi deveni mai ușor. În feruchimie, fierul înmagazinează greutatea fizică, iar grilajul era din metal destul de pur pentru a ține o încărcătură feruchimică. Își ignoră instinctul care îi spunea să nu folosească grilajul pe post de metalminte – nu era portabil și, dacă era să fugă, trebuia să lase în urmă toată puterea pe care o depozitase. Dar la ce îi folosea dacă rămânea să aștepte liniștit în puț?

Întinse și cealaltă mână, atingând cu un deget încuietoarea de oțel. Apoi începu să o umple și pe aceasta, golindu-și trupul de viteză. Brusc, se simți moleșit, ca și cum fiecare mișcare – chiar și respirația – s-ar fi îngreunat. Era de parcă trebuia să împingă printr-o substanță densă de fiecare dată când se mișca.

Rămase așa. Învățase să intre într-un soi de transă meditativă

când umplea metalminți. Adesea umplea mai multe deodată, rămânând bolnăvicios, slăbit, lent și apatic. Când se putea, prefera să...

Plutească.

Nu-și dădu seama cât dură meditația. Din când în când, străjerul venea pentru a turna apă pe el. Când auzea zgomot, Sazed dădea drumul grătarului și se ghemuia, prefăcându-se că doarme. Dar, de îndată ce straja se îndepărta, se ridica iar și continua să umple metalmințile.

Timpul trecu. Apoi, auzi sunete. Sazed se ghemui iar și așteptă, ținându-și respirația, ca apa să cadă.

— Când te-am trimis înapoi să-mi salvezi poporul, mârâi o voce, nu la asta mă gândisem.

Sazed se holbă, privind în sus, și nu mică îi fu uimirea când văzu un chip canin uitându-se printre gratii.

— Tensoon?

Kandra mormăi și făcu un pas înapoi. Sazed se învioră când un alt kandra își făcu apariția. Purta un delicat Trup Adevărat din lemn, zvelt și aproape inuman. Și avea niște chei.

— Iute, Melaan, mârâi Tensoon cu vocea lui de câine.

Se făcuse iar câine, lucru ce avea noimă. I-ar fi fost greu să folosească un cal prin tunelurile uneori abrupte și înguste ale Patriei.

Femela kandra descuie grilajul, apoi îl ridică. Sazed ieși afară nerăbdător. În încăpere găsi alți câțiva kandra purtând Trupuri Adevărate neobișnuite. În colț, străjerul zăcea legat fedeleș și cu călușul în gură.

— Am fost văzut intrând în Patrie, terrisianule. Așa că nu prea avem timp. Ce s-a întâmplat aici? Melaan mi-a spus că te-au închis – Kanpaar a anunțat că a fost din porunca Primei Generații. Cum ai reușit să ți-i faci dușmani?

— Nu au fost ei, zise Sazed întinzându-și picioarele amorțite. Secunzii au fost. I-au luat pe Primii prizonieri și plănuiesc să cârmuiască în locul lor.

Fata – Melaan – tresări.

— Nu ar îndrăzni!

— Ba chiar așa au făcut, spuse Sazed, acum în picioare. Mă tem pentru viața Primilor. Lui Kanpaar i-ar putea fi frică să mă ucidă, căci sunt om. Dar pe Primii...

— Dar, zise Melaan, Secunzii sunt kandra. Nu ar face așa ceva!

Nu suntem un asemenea popor.

Tensoon și Sazed schimbară o privire. *În toate societățile există unii care încalcă regulile, copile*, gândi Sazed. *Mai ales când vine vorba de putere.*

— Trebuie să-i găsim pe Primi, interveni Tensoon. Și să recâștigăm Cotlonul Încrederii.

— Vom lupta alături de tine, spuse unul dintre ceilalți kandra.

— În sfârșit vom scăpa de ei! Zise altul. Secunzii și insistențele lor de a-i sluji pe oameni!

Sazed se încruntă la auzul acestor cuvinte. Ce legătură aveau oamenii cu acest conflict? Observă totuși cum îl priveau ceilalți pe Tensoon. *Trupul câinelui,* realiză el*. Pentru ei, Tensoon este întruchiparea unui revoluționar– și asta doar fiindcă i-a poruncit Vin să facă ceva.*

Tensoon îl privi din nou în ochi pe Sazed și deschise gura pentru a vorbi.

Dar zăbovi să rostească vreo vorbă.

— Se apropie, zise apoi și-și lăsă pe spate urechile, blestemând.

Sazed se răsuci pe loc, îngrijorat la vederea umbrelor de pe zidul de piatră al coridorului ce ducea către temniță. Încăperea era mică, avea cam șase puțuri. Nu existau alte intrări.

În ciuda cuvintelor lor curajoase, însoțitorii lui Tensoon făcură un pas înapoi, lipindu-se de perete. Era clar că nu erau obișnuiți cu conflicte, mai ales cu unii din același neam. Tensoon nu le împărtășea timiditatea. Se năpusti asupra celor din A Cincea Generație de îndată ce aceștia intrară în cameră, izbind cu umărul în pieptul unuia, urlând și aruncându-și ghearele înspre celălalt.

Există un kandra care se potrivește cu poporul lui la fel de puțin cum mă potrivesc eu cu al meu, cugetă Sazed zâmbind. Făcu un pas înapoi, cu spatele, către poarta închisorii, atingându-i metalele cu picioarele goale.

Cei din A Cincea se căzneau în lupta cu Tensoon – se antrenase cu Vin și și destul de multă încredere în trupul de câine. Se tot mișca, doborându-i la pământ. Însă ei erau cinci și Tensoon doar unul. Fu nevoit să se retragă.

Rănile i se închid după voie, observă Sazed*. Pesemne că de asta străjerii poartă de obicei ciocane la ei.*

Ceea ce îl lămuri despre cum trebuia să se lupte cineva cu un

kandra. Tensoon se retrase înapoi lângă Sazed.
— Îmi cer scuze, mârâi el. Nu e cine știe ce salvare.
— Nu știu ce să spun, îi răspunse Sazed cu un zâmbet, în timp ce străjerii îi încercuiau. Nu este cazul să renunți atât de repede.
Cei din A Cincea atacară, iar Sazed deschise fierul din grilajul de sub picioarele sale goale. De îndată, corpul îi deveni de cinci ori mai greu decât în mod obișnuit și apucă un kandra de brațe.
Apoi căzu peste el.
Sazed spusese mereu că nu era un războinic. Dar pentru că ori de câte ori spusese acest lucru fusese nevoit să se lupte, începea să creadă că nu mai era o scuză bună. Adevărul era că fusese în bătălii, în ultimii ani, de mai multe ori decât simțise că avea dreptul să supraviețuiască.
În orice caz, știa câteva mișcări elementare – și împreună cu feruchimia și elementele surpriză, erau de ajuns. Transferul de greutate îi crescuse densitatea corpului și a oaselor, de aceea nu pățise nimic când se prăbușise peste soldat. Sazed auzi o trosnitură mulțumitoare când se izbiră de grilaj, așa că își crescu și mai mult greutatea, zdrobind oasele străjerului kandra. Foloseau Trupuri Adevărate de piatră, dar nici măcar acestea nu erau suficient de dure.
Sazed eliberă metalmintea, apoi începu să o umple, făcându-și trupul incredibil de ușor. Atinse încuietoarea de oțel cu piciorul și primi viteză. Într-o clipă, fu mai iute decât ar fi putut fi orice om. Așteptă în picioare, în timp ce ceilalți străjeri se întorseseră surprinși către el.
Încetă să-și mai umple fiermintea, revenind la greutatea sa obișnuită, apoi se întinse cu o viteză năucitoare către ciocanul soldatului căzut. Nu avea forță sporită, dar avea viteză. Izbi cu ciocanul în umărul unui kandra, crescându-și greutatea pentru a da un impuls loviturii sale.
Oasele acelui kandra se făcură bucăți. Sazed lovi încuietoarea cu piciorul și extrase toată viteza rămasă. Se lăsă în jos, se răsuci pe călcâie și lovi cu ciocanul în genunchii celor doi kandra care încercau, și ei, să îl atace cu propriile ciocane.
Scoaseră un urlet în timp ce se prăbușeau. Sazed își consumase toată viteza.
Rămase în picioare. Tensoon stătea deasupra ultimului străjer, ținându-l nemișcat la pământ.
— Credeam că ești un cărturar, comentă câinele, cu prizonierul

zbătându-se sub el.

Sazed aruncă ciocanul.

— Sunt. Vin ar fi găsit o cale de a ieși din temniță cu câteva zile mai devreme. Acum, cred că ar trebui să ne ocupăm de ei…

Arătă cu mâna înspre kandra din A Cincea Generație înfrânți, care păreau să nu se miște prea lesne din pricina oaselor rupte.

Tensoon încuviință. Făcu semn unor camarazi să-l ajute cu cel pe care stătea. Apucară șovăielnici prizonierul, dar erau suficienți pentru a-l ține nemișcat.

— Ce-ai făcut aici, Fhorkood? Întrebă Tensoon.

Sazed îi păzea pe ceilalți și fu nevoit să mai lovească cu ciocanul în unul care încerca să fugă, frângându-i definitiv oasele.

Fhorkood scuipă.

— Terț mârșav, bombăni el.

— *Tu* ești trădătorul de această dată, îi zise Tensoon cu un surâs. Kanpaar mă înfierează drept rupător de Învoială, apoi înlătură de la conducere Prima Generație? Dacă nu ar veni sfârșitul lumii, mi s-ar părea și mai amuzant. Acum vorbește!

Sazed rămase nemișcat, căci observase ceva. Celelalte celule erau ocupate. Se aplecă, ceva îi părea cunoscut la mușchii pe care îi vedea înăuntru. Erau… decolorați și un pic deformați. Ca… mușchii atârnați de copaci.

— Tensoon, spuse el, privind în sus. Poate că Prima Generație încă *este* în viață.

Tensoon se apropie, apoi își coborî privirea spre puț, schimonosindu-și fața de câine.

— Melaan! Cheile!

Dădu fuga și descuie grilajul. Un pic consternat, Sazed își dădu seama că în acel puț se foiau mai multe grămezi de mușchi, fiecare de o culoare puțin diferită.

— Avem nevoie de oase, zise Tensoon ridicându-se în picioare.

Melaan încuviință și părăsi încăperea în grabă. Sazed și Tensoon își aruncară o privire.

— Pesemne că i-au ucis pe ceilalți kandra din aceste celule, spuse Tensoon încetișor. Trădători de neam, întemnițați pe vecie. Era să fie și soarta mea. În orice caz, e destul de bună șiretenia – cu toții cred că aceste celule adăpostesc criminali oribili. Nu m-ar mira să continue să-i hrănească pe cei din A Cincea Generație fără ca nimeni să bănuiască înlocuirea cu

Primii, presupunând că nu s-ar uita îndeaproape la culoarea mușchilor lor.

— Trebuie să ne mișcăm repede, zise Sazed. Să ajungem la Kanpaar.

Tensoon clătină din cap.

— Nu vom ajunge prea departe fără Primii care să ne susțină povestea, terrisianule. Mergi și mai strânge puteri din feruchimia ta. S-ar putea să ne trebuiască.

Acestea fiind spuse, Tensoon se sui cu labele pe prizonierul lor.

— Ai două opțiuni, Fhorkood. Fie eliberezi aceste oase, fie îți voi digera trupul și te voi ucide, cum am făcut cu Oreseur.

Sazed se încruntă, privindu-i. Kandra capturat părea îngrozit de Tensoon. Corpul i se lichefie și, târâindu-se ca un limax, se îndepărtă de oasele de granit. Tensoon zâmbi.

— De ce ai făcut asta? Îl întrebă Sazed.

— Așa m-a învățat Zane, îi răspunse Tensoon, iar trupul de câine începu să i se topească, părul să-i cadă. Nimeni nu se așteaptă ca un kandra să fie un impostor. În câteva clipe, Fhorkood va da fuga la Secunzi și le va spune că trădătorul Tensoon a fost capturat. Ar trebui să pot trage de timp îndeajuns de mult pentru ca Primii să se regenereze – le va lua mult mai mult decât mie pentru a-și face trupuri.

Sazed aprobă cu o mișcare a capului. Melaan reveni în scurt timp cu un sac mare, plin cu oase, iar Tensoon – care re-crease trupul lui Fhorkood cu o iuțeală incredibilă – plecă să-și îndeplinească misiunea.

După asta, Sazed se așeză și scoase ivărul încuietorii, strângându-l în pumn ca să-l folosească drept metalminte, iar în cealaltă luă ciocanul, pentru a depozita greutate. Îl stingherea să stea acolo pur și simplu, dar se părea că Primii aveau nevoie de câteva ore pentru a-și regenera trupurile.

Nu e nicio grabă, nu-i așa? Își zise. *Am Prima Generație aici – ei sunt cei de care aveam nevoie. Pot continua să le pun întrebări, să aflu ce doresc. Tensoon îi va distrage atenția lui Kanpaar. Nu contează că Secunzii vor fi la putere încă vreo câteva ore în plus.*

Ce rău ar mai putea face?

Cred că cețurile căutau pe cineva care să le fie o nouă gazdă. Puterea avea nevoie de o conștiință care să o îndrume. În această chestiune sunt mai degrabă confuz. De ce ar avea

nevoie o putere, obișnuită să creeze și să distrugă, de o minte care să o controleze? Și totuși pare să aibă doar o vagă voință proprie, integrată în comanda abilităților sale. Fără o conștiință care să o îndrume, nimic nu putea fi, de fapt, creat sau distrus. Este ca și cum puterea lui Dăinuire înțelege că tendința ei de a întări stabilitatea nu este îndeajuns. Dacă nimic nu s-a schimbat, nimic nu ar începe să existe.

Asta mă face să mă întreb cine, sau ce anume, reprezentau mințile lui Dăinuire și Năruire.

Oricum, cețurile – puterea lui Dăinuire – își aleseseră pe cineva să le fie gazdă cu mult înainte ca toate acestea să se întâmple. Acel cineva, însă, fusese imediat înhățat de Năruire și manipulat. Năruire a știut, pesemne, că oferindu-i lui Vin un piron hemalurgic camuflat va împiedica cețurile să o cuprindă, după cum își doreau.

Cele trei momente în care ea și-a tras puterea din cețuri au fost totodată și cele trei ocazii în care cercelul i-a fost îndepărtat. Când luptase împotriva Lordului Legiuitor, allomanția acestuia i-l trăsese din ureche. La confruntarea cu Marsh, în Fadrex, chiar ea folosise cercelul ca armă. Și, în cele din urmă, Marsh i-l smulsese, eliberând-o și permițând cețurilor – care aveau deja nevoie disperată de o gazdă – să se reverse în interiorul ei.

79

Ceva nu mai era la fel.

Vin își reveni din starea de contemplare a lumii. Ceva important se întâmpla. Nu avea destulă experiență pentru a-și da seama imediat despre ce era vorba, dar văzu miezul lui Năruire țâșnind.

Îl urmă. Viteza nu era o problemă. De fapt, nici nu prea simțea că se mișcă. Îl „urmase” pentru că mintea sa interpretase astfel experiența mutării bruște a propriei conștiințe către locul în care Năruire o îndreptase pe a sa.

Recunoscu zona. Puțurile din Hathsin sau undeva prin apropiere. După cum observase mai devreme cu o parte a minţii sale, Puțurile deveniseră o imensă tabără de refugiați, unde oamenii consumau cu repeziciune rezervele adunate cu grijă de terrisieni. O parte din ea zâmbi. Terrisienii își dădeau proviziile de bunăvoie, ajutându-i pe cei care fugiseră din Luthadel. Lordul

Legiuitor se străduise să îi educe în așa fel încât să fie docili. Oricum, se așteptase el oare ca din încercarea de a crea slugile perfecte să iasă un popor binevoitor și cumsecade, care avea să-și sacrifice și ultimele animale din turme pentru a-i hrăni pe cei flămânzi?

Dar lucrul pe care îl observase mai devreme nu avea nimic de-a face cu terrisienii sau cu oaspeții lor. Când se apropie, văzu mai bine. O văpaie strălucitoare de... ceva. Puternică, mai puternică decât soarele însuși pentru ochii ei. Își fixă privirea într-acolo, dar tot nu putu să deslușească nimic. Ce putea străluci atât de orbitor?

— Ia asta, zise o voce. Găsește oameni și dă la schimb pentru oameni și provizii.

— Da, Stăpâne Kanpaar, răspunse o altă voce.

Veneau din mijlocul zonei strălucitoare. Se aflau într-o parte a Puțurilor, la doar câteva minute depărtare de refugiați.

Ah, nu... gândi Vin deodată cuprinsă de groază.

— Nerozii de Primi au stat pe această comoară prea mult timp, spuse Kanpaar. Cu bogățiile astea am putea *cârmui*, nu servi, omenirea.

— Eu... credeam că nu vrem să schimbăm lucrurile? Zise cealaltă voce.

— A, nici nu o vom face. Nu la repezeală. Pentru moment, trebuie doar să vindem această mică parte...

Ascunsă sub pământ, își spuse Vin, făcând legături cu mintea sa ascuțită. *Într-un loc ce deja strălucește, datorită mulțimii minereurilor de metal. Năruire nu și-ar fi dat nicicând seama unde era atiul.*

Înțelepciunea strategică a Lordului Legiuitor o uluia. Rezistase o mie de ani păstrând un asemenea secret, ținând atiul la adăpost. Își imagină obligatorii comunicând doar prin plăcuțe de metal, dând indicații pentru lucrările de la Puțuri. Își imagină caravane călătorind dinspre Puțuri, încărcate cu atiu amestecat cu aur și monede pentru a tăinui încotro se îndrepta și ce se întâmpla de fapt.

Nu știți voi ce fac eu pentru omenire, spusese Lordul Legiuitor.

Nu am știut, așa este, gândi Vin. *Mulțumesc.*

Simți un val de putere venind dinspre Năruire și îl stăvili. Dar, la fel cum ea izbutise să strecoare un fir de putere pe lângă Năruire, până la Elend, la fel putea și el. Era suficient, căci cel

care vorbise era corupt cu hemalurgie. Un piron în fiecare umăr atrăgea puterea lui Năruire și îi permitea să vorbească purtătorului.

Un kandra? Realiză Vin când simțurile sale reușiră în sfârșit să vadă, prin strălucirea atiului, o creatură cu trup translucid, într-o cavernă, la mică adâncime sub pământ. Un alt kandra se târâia afară printr-o deschizătură din apropiere, cărând o pungă mică cu atiu.

Năruire puse stăpânire pe Kanpaar. Creatura se încordă, trădată de piroanele metalice.

Vorbește, îi spuse Năruire lui Kanpaar. Vin îi simți cuvintele vibrând în kandra. *Cât atiu este acolo?*

— Ce… cine ești? Zise Kanpaar. Ce cauți în capul meu?

Eu sunt Dumnezeu, zise vocea*. Iar tu ești al meu.*

Cu toții sunteți ai mei.

Elend poposi lângă Puțurile din Hathsin, ridicând un norișor de cenușă. Ciudat, câțiva oșteni de-ai săi erau acolo, păzind perimetrul. Dădură fuga către el, cu sulițele gata de atac, dar înlemniră când îl recunoscură.

— Lord *Venture*? Întrebă unul dintre ei, șocat.

— Te știu, zise Elend ridicând din sprânceană. Din armata mea, din Fadrex.

— Ne-ai trimis înapoi, stăpâne, zise celălalt. Cu Generalul Demoux. Să-l ajutăm pe Lordul Penrod în Luthadel.

Elend aruncă o privire în sus, către cerul înstelat. Trecuse ceva timp de când pornise din Luthadel către Puțuri. Dacă timpul trecea normal, erau de-acum la jumătatea nopții. Ce avea să se întâmple când soarele va răsări din nou?

— Iute, spuse el. Am de vorbit cu conducătorii acestei tabere.

Întoarcerea Primei Generații fu dusă la bun sfârșit cu pricepere, cum sperase Sazed. Bătrânii kandra, acum purtând trupuri mai mari, încă aveau culorile distinctive și pielea încrețită a generației lor. Se temuse că ceilalți kandra nu aveau să-i recunoască. În orice caz, nu luase în considerare durata lungă de viață a neamului kandra. Chiar dacă Primii se arătau doar o dată la fiecare secol, majoritatea kandra îi văzuseră de câteva ori.

Sazed zâmbi când grupul de Primi intră în încăperea principală,

continuând să producă șoc și uimire în rândul celorlalți. Anunțară că fuseseră trădați și întemnițați de Kanpaar, apoi cerură adunarea neamului kandra. Sazed rămase în spatele lui Melaan și al celorlalți, atent să nu apară obstacole în calea planului lor.

Dintr-o parte, văzu un kandra cunoscut apropiindu-se.

— Păstrătorule, i se adresă Tensoon, care încă purta trupul celui din A Cincea Generație. Trebuie să fim cu băgare de seamă. Se întâmplă lucruri ciudate.

— Cum ar fi?

Și atunci Tensoon îl atacă.

Sazed tresări, iar acest moment de confuzie îl costă scump. Tensoon – sau cine era – își încleștă mâinile în jurul gâtului lui Sazed și dădu să îl sugrume. Căzură pe spate, atrăgând atenția celorlalți kandra. Atacatorul lui Sazed – cu oase de piatră – avea o greutate cu mult mai mare decât Sazed, așa că îi fu ușor să se rostogolească deasupra lui, cu mâinile încă pe gâtul său.

— Tensoon? Întrebă Melaan cu voce plină de groază.

Nu e el, gândi Sazed. *Nu poate fi…*

— Păstrătorule, zise atacatorul lui printre dinții încleștați. Ceva nu e bine deloc.

Mie-mi spui!

Sazed încercă să tragă aer în piept, în timp ce căuta în buzunarul robei, chinuindu-se să pună mâna pe ivărul-metalminții dinăuntru.

— Abia mă țin să nu îți rup gâtul chiar acum, continuă kandra. Ceva a pus stăpânire pe mine. Vrea să te ucidă.

Te descurci destul de bine! Gândi Sazed.

— Îmi pare rău, zise Tensoon.

Cei din Prima Generație se adunară în jurul lor. Sazed abia se mai putea concentra, panica punea stăpânire pe el, căci lupta împotriva unui dușman mult mai puternic și mai masiv. Puse mâna pe oțelmintea improvizată, dar își dăduse seama că viteza nu avea să îl ajute prea mult acum, când era în strânsoare.

— A sosit, deci, șopti Haddek, liderul Primilor.

Sazed abia observă că unul dintre Primi începuse să tremure. Se auzeau strigăte, dar sângele care-i zvâcnea în urechi îl împiedica să deslușească ce spuneau.

Haddek se întoarse cu spatele la Sazed, care abia răsufla. Și apoi, cu voce răsunătoare, răcni:

— Momentul Hotărârii a sosit!
Deasupra lui, Tensoon se smuci. Ceva din interiorul kandra părea să se împotrivească – tradiția și o viață întreagă de instruire luptau pentru a se împotrivi controlului unei forțe exterioare. Tensoon își trase o mână de pe Sazed, dar cealaltă continua să îl sugrume. Apoi kandra își îndreptă mâna liberă către propriul umăr.
Sazed își pierdu conștiința.
Poporul kandra a susținut mereu că aparține lui Dăinuire, iar kolosșii și Inchizitorii lui Năruire. Și totuși, kandra purtau piroane hemalurgice, la fel ca și ceilalți. Atunci afirmația lor era doar o amăgire?
Nu, nu cred. Au fost creați de Lordul Legiuitor pentru a fi spioni. Când spuneau aceste lucruri, cei mai mulți dintre noi înțelegeam că asta face parte din planul Lordului Legiuitor de a-i infiltra în noul său guvern, datorită abilității lor de a-i imita pe alții. Și, într-adevăr, au fost folosiți în acest scop.
Dar văd ceva mult mai măreț în existența lor. Au fost agenții sub acoperire ai Lordului Legiuitor, purtători de piroane hemalurgice, pe care totuși s-a bizuit – au fost învățați, legați prin jurământ – că și le vor scoate atunci când Năruire va încerca să pună stăpânire pe ei. În momentul de victorie al lui Năruire, când deja i-a crezut la dispoziția lui, cei mai mulți au schimbat tabăra și l-au lăsat incapabil să se bucure de premiul său.
I-au aparținut *lui Dăinuire în tot acest timp.*

80

— Terissienii au făcut treabă bună cu locul acesta, Maria Ta, zise Demoux.
Elend încuviință, plimbându-se cu mâinile la spate prin liniștita tabără nocturnă. Se bucura că apucase să se schimbe într-o uniformă albă, nouă, înainte de a pleca din Fadrex. După cum se așteptase, veșmintele atrăgeau atenția. Oamenii păreau să capete speranță doar privindu-l. Viețile le fuseseră aruncate în mijlocul haosului – trebuiau să știe că liderul lor era conștient de situație.
— Tabăra este imensă, după cum vezi, continuă Demoux. Câteva sute de mii de oameni locuiesc acum aici. Mă îndoiesc că refugiații ar fi supraviețuit fără ajutorul terrisienilor. În situația

de față, au reușit să țină îmbolnăvirile la minimum, să organizeze echipe care să filtreze și să aducă apă proaspătă în tabără și să împartă mâncare și pături.

Demoux ezită, aruncând o privire către Elend.

— Mâncarea e pe terminate, oricum, spuse generalul în șoaptă.

Când aflase că Penrod murise și că cea mai mare parte a populației din Luthadel fusese ucisă, Demoux decisese să-și păstreze oamenii acolo, pentru a da o mână de ajutor.

Trecură pe lângă un alt foc, și oamenii se ridicară în picioare. Îl priviră pe Elend și pe generalul său cu speranță. Demoux se opri la acest foc, căci o femeie terrisiană se apropiase, oferindu-le ceai cald. Privirea plină de afecțiune i se opri pe Demoux, iar el îi folosi numele când îi mulțumi. Poporul din Terris era atașat de Demoux – îi erau recunoscători pentru că își adusese oștenii ca să îi ajute să organizeze și să păstreze ordinea în marea de refugiați.

Oamenii aveau nevoie de cârmuire și de ordine în aceste vremuri tulburi.

— Nu ar fi trebuit să plec din Luthadel, șopti Elend.

Demoux nu îi răspunse imediat. Cei doi își terminară ceaiul, apoi continuară să se preumble însoțiți de o gardă de onoare de vreo zece soldați, toți din grupul lui Demoux. Generalul îi trimisese câteva mesaje lui Elend. Nu ajunseseră niciodată la el. Pesemne că nu reușiseră să treacă de câmpul de lavă. Sau poate dăduseră nas în nas cu aceeași armată de koloși pe lângă care trecuse și Elend în drumul său către Luthadel.

Koloșii aceia... gândi Elend. *Cei pe care i-am alungat din Fadrex, plus alții, se îndreaptă încoace. Aici sunt chiar mai mulți oameni decât erau în Fadrex. Și nu au niciun zid de protecție, nici prea mulți soldați care să-i apere.*

— Ai izbutit să afli ce s-a întâmplat în Luthadel, Demoux? Întrebă Elend încetișor, oprindu-se în zona întunecată dintre focurile de tabără.

Încă i se părea ciudat să fie sub cerul liber, fără cețuri care să întunece noaptea. Putea vedea la mult mai mare depărtare – și totuși, ciudat lucru, noaptea nu părea într-atât de luminată.

— Penrod, Domnia Ta. Se spune că și-a pierdut mințile. Începuse să găsească trădători în rândul nobilimii și chiar în propria sa oștire. A împărțit orașul, a pornit un alt război între

casele nobile. Aproape toți soldații s-au omorât între ei, iar orașul a fost pe jumătate ars. Cei mai mulți dintre oameni au fugit, dar nu sunt apărați de nimic. Un grup de bandiți hotărâți ar putea probabil să facă ravagii în mulțimea asta.

Elend căzu pe gânduri. *Război între case,* cugetă el frustrat. *Năruire, folosind propriile noastre trucuri. Este aceeași metodă pe care a folosit-o Kelsier pentru a pune stăpânire pe oraș.*

— Domnia Ta… spuse Demoux, ezitând.

— Vorbește.

— Ai avut dreptate să mă trimiți pe mine și pe oamenii mei înapoi. Supraviețuitorul e în spatele a tot ce se întâmplă, Domnia Ta. A vrut să ajungem aici dintr-un motiv anume.

Elend se încruntă.

— Ce te face să spui asta?

— Acești oameni au plecat din Luthadel din cauza lui Kelsier. S-a arătat unei perechi de soldați, apoi unui grup de oameni, în oraș. Povestesc că le-a spus să fie pregătiți de dezastru și să conducă oamenii în afara cetății. Din cauza lor au fugit atâția. Acei doi soldați și prietenii lor aveau pregătite provizii și au avut prezența de spirit să vină aici.

Elend se încruntă și mai tare. Însă văzuse prea multe pentru a respinge chiar și o asemenea poveste.

— Trimite după acești oameni, spuse.

Demoux încuviință, făcând semn unui soldat.

— De asemenea, zise Elend amintindu-și că Demoux și soldații săi suferiseră de boala-ceții, vezi dacă are cineva pe aici metale Allomantice. Dă-le soldaților tăi și pune-i să le înghită.

— Domnia Ta? Se întoarse spre el Demoux, nedumerit.

— E o poveste lungă, Demoux. Este de-ajuns să-ți spun că zeul vostru – sau cineva – v-a transformat pe tine și pe oamenii tăi în allomanți. Împarte-i după metalul pe care îl pot incendia. Vom avea nevoie de toți Monedazvârlitorii, Brutalii și Deviatorii de care putem face rost.

Sazed clipi din ochi și scutură din cap, gemând. Cât timp fusese fără cunoștință? Probabil că nu prea mult, își dădu seama pe măsură ce vederea îi revenea. Leșinase din cauza lipsei de aer. În general, asta te lăsa inconștient pentru un timp scurt.

Presupunând că îți mai reveneai.

Eu am făcut-o, gândi el, tușind și frecându-și gâtul în vreme ce se ridica de pe jos. Caverna kandra lucea în lumina cuminte a

lămpilor sale de un albastru fosforescent. În lumina aceea, putu distinge că era înconjurat de ceva straniu.

Năluci-de-ceață. Verii neamului kandra, mâncătorii de cadavre care vânau în timpul nopții. Se fâțâiau în jurul său, mase de mușchi, carne și os – dar cu oasele amestecate în moduri stranii, nenaturale. Picioare atârnau la capete, capetele erau lipite de brațe. Coastele erau folosite drept picioare.

Doar că oasele nici măcar nu erau oase, ci piatră, metal sau lemn. Sazed se ridică solemn, privind rămășițele poporului kandra. Aruncate pe jos, printre masele amestecate ale nălucilor-de-ceață – care se prelingeau asemenea unor moluște uriașe și translucide – erau piroanele scoase. Binecuvântările kandra. Cele care le oferiseră conștiință.

O făcuseră. Își respectaseră jurământul și își îndepărtaseră piroanele pentru a nu se lăsa stăpâniți de Năruire. Sazed privi în jur cu milă, uimire și respect.

Atiul, își spuse. *Au făcut asta pentru a-l împiedica pe Năruire să ajungă la atiu. Trebuie să-l apăr!*

Ieși cu mers poticnit din încăperea principală, recăpătându-și din forță, găsind calea către Cotlonul Încrederii. Se opri căci, pe măsură ce se apropia, auzea zgomote. Se piti după un colț și aruncă o privire pe coridor prin ușa deschisă a Cotlonului. Înăuntru văzu un grup de kandra – poate douăzeci – căznindu-se să pună la loc placa pe platforma ce acoperea atiul.

Desigur că nu toți s-au transformat în năluci-de-ceață, își spuse. Unii nu-i auziseră poate pe Primi, sau le lipsise curajul de a-și scoate piroanele. De fapt, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai impresionat de faptul că atât de mulți *se supuseseră* poruncii Primei Generații.

Sazed îl recunoscu cu ușurință pe Kanpaar drept conducătorul grupului. Kandra avea să ia atiul și să i-l trimită lui Năruire. Sazed trebuia să îi oprească. Dar ei erau douăzeci, iar el doar unul – iar Sazed mai avea doar o metalminte mică. Sorții nu-i erau favorabili.

Însă observă un obiect așezat dincoace de ușile Cotlonului Încrederii. O simplă boccea de pânză, fără nimic neobișnuit, însă una pe care Sazed o recunoscu de-ndată. Își cărase metalmințile în ea ani la rând. O aruncaseră acolo, pesemne, după ce-l luaseră prizonier. Era pe coridor, la vreo șase metri în fața sa, chiar lângă intrarea în Cotlon.

În cealaltă încăpere, Kanpaar ridică privirea, uitându-se exact în direcția lui Sazed. Năruire îl observase.

Sazed nu mai stătu pe gânduri. Băgă mâna în buzunar, apucă metalmintea și o deschise. O zbughi apoi pe coridor cu o iuțeală supraomenească, înșfăcând bocceaua de pe jos. Kandra începură să țipe.

Desfăcu la repezeală săculețul și înăuntru găsi o colecție de brățări, inele și apărători. Le deșertă, împrăștiind prețioasele metalminți pe podea, și înșfăcă două anume. Apoi, încă mișcându-se cu o viteză orbitoare, se năpusti într-o parte.

Oțelmintea i se termină. Unul dintre inelele pe care le luase era de fludor. Îl atinse pentru forță, și se făcu mare, mătăhălos. Apoi închise cu putere ușile Cotlonului, făcându-i pe cei blocați înuntru să urle, buimăciți. În cele din urmă, atinse și celălalt inel – acesta era de fier. Deveni de câteva ori mai greu și se puse stavilă, ținând închise ușile grele de metal ale Cotlonului.

Era o manevră de întârziere. Rămase să proptească ușile închise, cu metalmințile care i se goleau într-un ritm îngrijorător. Erau aceleași inele pe care le purtase la asediul Luthadelului, cele care fuseseră prinse în carnea lui. Le umpluse după asediu, înainte să renunțe la feruchimie. Nu puteau să mai dureze. Ce putea face când kandra aveau să năvălească pe ușă? Căută deznădăjduit o cale de a zăgăzui ori de a bloca trecerea, însă nu văzu nimic. Și, dacă dădea drumul fie și o clipă ușilor, kandra dinăuntru aveau să se bulucească afară.

— Rogu-te, șopti, sperând – ca și altădată – că lucrul care asculta avea să-i ofere un miracol. Îmi trebuie ajutor…

— Jur că el a fost, Maria Ta, zise soldatul, un bărbat pe nume Rittle. Am crezut în Biserica Supraviețuitorului încă din ziua morții lui Kelsier însuși, stăpâne. Mi-a vorbit, m-a convertit la rebeliune. Eram acolo când a vizitat peșterile și l-a pus pe Lordul Demoux să lupte pentru onoarea lui. L-aș cunoaște pe Kelsier, așa cum mi-aș cunoaște propriul tată. *Era* Supraviețuitorul.

Elend se întoarse spre celălalt soldat, care încuviință cele spuse.

— Eu nu-l știam după chip, Maria Ta, zise omul. Dar se potrivea cu descrierea. Cred, cu adevărat, că era el.

Elend se întoarse spre Demoux, care dădu din cap.

— L-au descris pe Lordul Kelsier foarte precis, Domnia Ta. *Chiar* veghează asupra noastră.

Elend…

Sosi un curier și-i șopti ceva lui Demoux. Noaptea era întunecoasă și, la lumina făcliilor, Elend îi cercetă pe cei doi sodați care-l văzuseră pe Kelsier. Nu arătau a martori de încredere – Elend, la plecarea în campanie, nu-și lăsase în urmă chiar pe cei mai buni soldați. Însă se părea că și alții îl văzuseră pe Supraviețuitor. Elend se gândea să stea de vorbă și cu aceștia.

Clătină din cap, încă nedumerit. Și unde, în numele cerului, era Vin?

Elend…

— Domnia Ta, zise Demoux atingându-i brațul, cu o expresie preocupată pe chip.

Elend le făcu semn să plece celor doi soldați martori. Fie că spuneau sau nu adevărul, le datora multe – salvaseră multe vieți cu pregătirile lor.

— Vești de la pândari, Domnia Ta, zise Demoux, cu fața iluminată de o făclie ridicată pe un par, ce pâlpâia în vântul slab al nopții. Kolossii pe care i-ai văzut se îndreaptă *într-adevăr* încoace. Și se mișcă repede.

Pândarii i-au văzut de departe, de pe un deal. Ar putea… ajunge aici înainte de sfârșitul nopții.

Elend blestemă cu voce înceată.

Elend…

Se încruntă. De ce își tot auzea numele în vânt? Se întoarse și privi în beznă. Ceva îl trăgea, îl călăuzea, îi șoptea. Încercă să ignore asta și se răsuci iarăși spre Demoux. Însă auzea vorbele acolo, în inimă.

Vino…

Părea să fie vocea lui Vin.

— Adună o gardă de onoare, zise Elend luând de coadă făclia, apoi își aruncă o manta pe el și se închise la nasturi până la genunchi.

După aceea se îndreptă înspre beznă.

— Domnia Ta?

— Fă ce ți-am spus! Zise Elend și păși în întuneric.

Demoux strigă niște soldați și se grăbi să-l urmeze.

Ce fac oare? Își zise Elend croindu-și drum prin cenușa ce-i ajungea până la brâu, folosind mantaua ca să-și păstreze uniforma curată întru câtva. *Alerg după un vis? Poate că îmi*

pierd mințile.

Vedea ceva în sinea lui. O creastă de deal cu o gaură în ea. O amintire, poate? Mai umblase pe aici? Demoux și soldații îl urmau în tăcere, părând să se țină în gardă.

Elend se chinui să înainteze. Era aproape la…

Se opri. Aici era dealul. Ar fi fost greu de deosebit de celelalte din jur, însă către acesta duceau niște urme. Elend se încruntă și înaintă trudnic prin cenușa adâncă, până în locul în care urmele se sfârșeau. Găsi acolo o gaură în pământ ce pornea în jos.

O peșteră, își zise. *Poate… un loc unde să se ascundă poporul meu?*

N-ar fi fost îndeajuns de mare, probabil. Însă cavernele pe care le folosise pentru rebeliunea sa Kelsier fuseseră suficient de mari pentru a adăposti zece mii de oameni. Curios, Elend se uită pe gaură în jos, intră pe panta sa oblică, aruncându-și de pe el mantaua. Demoux și soldații îl urmară curioși.

Tunelul mai cobora puțin, iar Elend văzu cu uimire că din față venea lumină. Arse îndată flodor și se încordă. Își azvârli făclia deoparte și arse cositor, ascuțindu-și văzul. Văzu câțiva stâlpi ce în vârf licăreau albastru. Păreau a fi făcuți din piatră.

Ce naiba…?

Înaintă iute, făcându-le semn lui Demoux și celorlalți să-i urmeze. Tunelul dădea într-o peșteră largă. Elend se opri. Era la fel de mare ca tainițele cu provizii. Ba chiar mai mare. Undeva, în jos, ceva se mișcă.

Năluci-de-Ceață? Își dădu seama cu uimire. *Aici se ascund? În găurile din pământ?*

Lăsă să-i cadă o monedă și se propulsă prin grota slab luminată, coborând la pământ la ceva distanță de Demoux și ceilalți. Nălucile nu erau la fel de mari ca altele pe care le văzuse. Și… de ce foloseau pietre și lemn în loc de oase?

Auzi un sunet. Doar urechile ciulite de cositor îi permiseră să-l prindă, însă nu era un sunet pe care l-ar face o nălucă de ceață. Era un scrâșnet de piatră pe metal. Îi făcu lui Demoux semn să se apropie de îndată și păși cu grijă pe un coridor lăturalnic.

Se opri, uluit, în capătul acestuia. O siluetă familiară se proptea în niște uși mari de metal, gâfâind, încercând, din câte se părea, să le țină închise.

— *Sazed?* Întrebă Elend și se îndreptă de spate.

Sazed ridică privirea, îl văzu pe Elend și păru atât de surprins

încât pierdu controlul asupra ușilor. Acestea se dădură de perete, azvârlindu-l în lături pe terrisian și lăsând vederii un grup de kandra furioși, cu piele translucidă.

— Majestate! Zise Sazed. Nu-i lăsa să scape!

Demoux și soldații, cu platoșele zăngănind, ajunseră în spatele lui Elend. *Ăsta e ori Sazed, ori vreun kandra care i-a mâncat oasele,* își zise Elend. Luă o decizie fulgerătoare. Avea încredere în voce. Avea convingerea că era cu adevărat Sazed.

Grupul de kandra încercă să treacă de soldații lui Demoux. Însă kandra nu erau luptători foarte buni, iar armele lor erau din metal. Le luă lui Elend și lui Demoux cam două minute ca să supună grupul, rupându-le oasele pentru a-i împiedica să se vindece și să scape.

Apoi, Elend păși spre Sazed, care se ridicase și se scutura acum de praf.

— Cum m-ai găsit, Majestate?

— Nu știu, pe cuvânt, zise Elend. Sazed, ce-i locul ăsta?

— Patria poporului kandra, Majestate. Și locul unde și-a ascuns Lordul Legiuitor atiul.

Elend ridică din sprâncene și privi unde-i arăta cu degetul Sazed. Dincolo de uși se afla o încăpere, și în podea o adâncitură.

Grozav, își spuse Elend. *Acum îl găsim.*

— Nu pari prea încântat, Majestate, observă Sazed. Regi, armate, Născuți-din-Ceață – ba și Kelsier însuși – au căutat cu anii tainița aceasta.

— Nu mai e de niciun folos, zise Elend. Poporul meu flămânzește și nu poate să mănânce metal. Peștera asta, însă… s-ar putea dovedi utilă. Ce crezi, Demoux?

— Dacă mai sunt și alte săli ca asta, Domnia Ta, ar putea găzdui un procent substanțial dintre ai noștri.

— Sunt patru peșteri mari, spuse Sazed. Și patru intrări de care știu.

Elend se întoarse spre Demoux. Dădea deja ordine soldaților. *Trebuie să aducem oamenii aici jos înainte de răsăritul soarelui*, își zise Elend amintindu-și arșița. *Sau măcar înainte să sosească kolossii.*

După aceea… ei bine, rămânea de văzut. Deocamdată Elend avea un singur țel.

Supraviețuire.

Dezlănțuirea a fost mereu partea întunecată a allomanției. Înzestrarea genetică a unei persoane o putea face un potențial Allomant, însă pentru ca puterea să se manifeste, trupul trebuia supus unor chinuri teribile. Deși Elend socotea bătaia la care fusese supus drept ceva îngrozitor, declanșarea allomanției într-o persoană era mai ușoară decât fusese cândva, fiindcă aveam infuzia de putere a Dăinuirii în sângele uman, datorită pepitelor dăruite nobilimii de Lordul Legiuitor.

Când Dăinuire a slobozit cețurile, se temea ca nu cumva Năruire să se elibereze. În acele zile dintâi, de dinainte de Înălțare, cețurile au pornit să Dezlănțuie oameni întocmai cum au ajuns s-o facă în vremea noastră – dar această acțiune a cețurilor era una dintre puținele căi de a trezi allomanția dintr-o persoană, fiindcă atributele genetice erau prea adânc îngropate, pentru a fi scoase la iveală de o simplă bătaie. Și cețurile nu creau decât Cețurieni, desigur – nu existau Născuți-din-Ceață înainte ca Lordul Legiuitor să folosească pepitele acelea.

Oamenii au înțeles greșit intenția cețurilor, fiindcă procesul de Dezlănțuire făcea ca unii – în special copiii și bătrânii – să moară. Nu asta dorise Dăinuire, dar își cedase mare parte din conștiință pentru a forma temnița lui Năruire și cețurile trebuiseră lăsate să acționeze cât de bine puteau, fără vreo călăuzire anume.

Năruire, subtil ca întotdeauna, știa că nu poate opri cețurile de a acționa. Însă putea face ceva neașteptat, încurajându-le. *Așa că le-a ajutat să devină mai puternice*. *Iar asta a adus moarte plantelor și lumii, scoțând la iveală amenințarea ce a ajuns cunoscută drept Adâncimea.*

81

Vin se întoarse spre Năruire cu un surâs. Norul de pâclă neagră, învolburată păru să se agite.

Deci îmi poți influența un slujitor, se înfurie Năruire strângându-se în sine și înălțându-se în văzduh. Vin se luă după el, întinzându-se peste întreaga Stăpânire Centrală. Văzu, pe pământ, cum soldații lui Demoux aleargă spre tabără, trezindu-i pe ceilalți, pregătindu-i de luptă. Unii, deja, porneau pe urmele din cenușă către siguranța oferită de peșteri.

Vin simțea soarele și-și dădea seama că planeta este prea aproape pentru a fi în siguranță. Însă mai multe nu putea face.

Nu doar că Năruire ar fi oprit-o, însă nu-și înțelegea deocamdată puterea. Se simțea cum trebuie să se fi simțit și Lordul Legiuitor – atotputernică însă neîndemânatică. Dacă încerca să mute lumea ar fi înrăutățit, doar, lucrurile.

Însă ceva izbutise. Năruire își pusese kolossii să galopeze spre ei cât îi țineau puterile, însă n-aveau să ajungă la Puțuri decât în câteva ore. Suficient timp pentru ca oamenii să fie adăpostiți în peșteri.

Năruire simțise, probabil, ce contempla ea, sau poate că-i simțise înfumurarea.

Crezi că ați câștigat? Întrebă, părând amuzat. *De ce, fiindcă ați reușit să opriți vreo câțiva kandra? Dintre slujitorii pe care i-a creat Lordul Legiuitor pentru mine, ei au fost dintotdeauna cei mai slabi. Mi-am făcut un obicei din a-i ignora. Oricum ar fi, Vin, nu poți crede cu adevărat că m-ai învins.*

Vin așteptă, urmărind șirul de oameni ce se retrăgeau la repezeală în siguranța relativă a grotelor. Chiar când sosi grupul cel mai mare – soldații îi împărțiseră în grupuri, trimițându-i spre intrări diferite – buna dispoziție a lui Vin începu să se destrame. Izbutise să ajungă la Elend, și cu toate că asta păruse, pe moment, o mare victorie, își dădea seama că era doar ceva mai puțin decât încă o manevră de întârziere a dușmanului.

Ai numărat kolossii din armata mea, Vin? Întrebă Năruire. *Din oamenii tăi i-am făcut. Am strâns sute de mii. Pe cei mai mulți îi țineam în Stăpânirile Exterioare, dar i-am mânat aici, i-am pus să se îndrepte spre Luthadel. De câte ori să-ți spun, Vin? Nu aveți cum să câștigați. N-ați avut niciodată șansa. M-am jucat, doar, cu voi.*

Vin se retrase, nebăgându-i în seamă minciunile. Nu se jucase cu ei – încercase să descopere secretele lăsate de Dăinuire, secretul pe care-l păstrase Lordul Legiuitor. Însă numărul de kolossi adunat de Năruire era cu adevărat uluitor. Erau cu mult mai mulți kolossi decât oameni care coborau în grote. Cu o asemenea forță, Năruire ar fi putut să atace și o poziție bine fortificată. Și, după socoteala lui Vin, Elend avea mai puțin de o mie de oameni cu ceva instrucție militară.

Pe lângă asta, mai erau soarele și văpaia lui distrugătoare, uscarea recoltelor din întreaga lume, murdărirea apei și a pământului cu metri întregi de cenușă… Până și erupțiile de lavă, pe care le oprise, începeau iar, fiindcă astuparea munților

de cenușă fusese doar o soluție temporară. Și încă una proastă. Acum, că munții nu mai puteau erupe, în pământ apăreau crevase uriașe, iar magma, sângele arzător al pământului, se scurgea pe acolo.

Suntem tare în urmă! Își zise Vin*. Năruire* a avut *secole să plănuiască totul. Și când ne-am socotit isteți am căzut pradă stratagemelor lui. La ce bun să-mi întemnițez poporul sub pământ, dacă acolo oamenii or să flămânzească de moarte?*

Se întoarse către Năruire, care stătea învolburându-se și răsucindu-se în sine, urmărindu-și armata de kolossi. Se simțea cuprinsă de o ură ce părea a nu se potrivi cu puterea pe care o avea. Ura asta o îmbolnăvea, însă nu se dezbără de ea.

Lucrul acesta din fața sa... Năruire avea să distrugă tot ce știa, tot ce iubea ea. Nu înțelegea iubirea. Clădea doar ca să poată distruge. În clipa aceea reveni asupra unei decizii luate mai devreme. Nu avea să-l mai socotească pe Năruire un „el”. Umanizarea creaturii o învestea cu prea mult respect.

Să se frământe, să privească – nu știa ce altceva putea face. Așa că atacă.

Nici măcar nu-și dădu seama cum o face. Se azvârli asupra lui Năruire, împingându-și puterea în puterea sa. Cele două forțe se izbiră, cu o declanșare de energie care-i chinui trupul divin. Năruire răcni și – în clipa în care se amestecă cu Năruire – Vin știu ce gândește.

Năruire era uimit. Nu se așteptase ca Dăinuire să poată ataca. Mișcarea lui Vin aducea prea mult a distrugere. Năruire nu știu cum să reacționeze, însă își aruncă spre ea puterea, dintr-un reflex de apărare. Eurile lor se loviră, amenințând să se dizolve. În cele din urmă, Vin se retrase, rănită, respinsă.

Puterile lor erau prea echilibrate. Opuse, însă aidoma. Ca în allomanție.

Opoziție, șopti Năruire. *Echilibru. O să înveți să urăști asta, bănuiesc, cu toate că Dăinuire n-a reușit niciodată.*

— *Acesta* este, deci, trupul unui zeu? Întrebă Elend învârtind în palmă mărgica de atiu.

O pusese lângă cea pe care i-o dăduse Yomen.

— Într-adevăr, Majestate, spuse Sazed.

Terrisianul părea plin de vioiciune. Oare nu înțelegea

primejdia? Pândarii lui Demoux – cei care se întorseseră – raportau că kolossii se aflau la doar câteva minute distanță. Elend poruncise ca soldații să ia poziție la intrările către Patrie, însă speranța sa – că ceata kolossilor nu avea să dea de oamenii săi – era slabă, dacă era să se ia după ce-i spusese Sazed despre Năruire.

— Năruire n-are încotro, vine să și-l ia, explică Sazed.

Stăteau în grota căptușită cu metal numită Cotlonul Încrederii, locul unde kandra își petrecuseră ultima mie de ani adunând și păzind atiul.

— Atiul acesta e *parte* din el. Asta a căutat atâta vreme.

— Ceea ce înseamnă că vom avea câteva sute de mii de kolossi încercând să ne rupă gâtul, Sazed, zise Elend înapoindu-i bucățica de atiu. Eu zic să i-l dăm.

Sazed păli.

— Lui? Majestate, iertat să fiu, dar asta ar însemna sfârșitul lumii. Pe loc. Sunt sigur de asta.

Grozav, își spuse Elend.

— Va fi totul bine, Elend, spuse Sazed.

Elend îl privi încruntat pe terrisianul calm, înveșmântat în robă.

— Vin va sosi, explică Sazed. Ea este Eroul Evurilor și va veni să-și salveze norodul. Nu vezi cât de perfect e totul? E aranjat, plănuit. Asta, că vei veni aici, că mă vei găsi exact în această clipă… Că vei putea să conduci oamenii la loc sigur în aceste peșteri… Ei bine, totul se potrivește. Ea va sosi.

Interesant moment pentru a-și recăpăta credința, își spuse Elend. Învârti între degete mărgica lui Yomen, cugetând. Auzi, în afara încăperii, șușoteli. Oamenii – slujitori terrisieni, conducători skaa, ba chiar și câțiva soldați – ascultau cu atenție. Elend le simți neliniștea din voci. Se auzea apropierea unei armate. Demoux își croi drum prin mulțime și intră în sală.

— Soldații au fost așezați, Domnia Ta, zise generalul.

— Câți avem?

Demoux părea cătrănit.

— Pe cei două sute optzeci pe care i-am adus cu mine, zise. Plus încă vreo cinci sute din oraș. Cam vreo sută de cetățeni obișnuiți, înarmați cu acele ciocane kandra sau arme de rezervă de-ale soldaților noștri. Și avem patru intrări diferite pe care să le apărăm.

Elend închise ochii.

— Ea va sosi, spuse Sazed.
— Domnia Ta, zise Demoux trăgându-l deoparte pe Elend. E de rău.
— Știu, pufni Elend. Le-ai dat oamenilor metale?
— Ce-am putut să găsim? Nu s-au gândit să ia cu ei praf de metale când au fugit din Luthadel. Am dat peste niște nobili allomanți, dar sunt doar Nori Cuprici sau Căutători.
Elend dădu din cap. Deja îi mituise sau înrolase cu de-a sila pe allomanții nobili folositori.
— Am dat acele metale soldaților, zise Demoux, dar nu le-au putut niciunul arde. Chiar dacă am avea allomanți, nu putem ține locul acesta, Domnia Ta! Nu cu soldați atât de puțini, nu împotriva atâtor kolossi. O să-i stăvilim la început, din cauza intrărilor înguste. Dar… ei bine…
— Îmi dau seama, Demoux, zise cu năduf Elend. Alte opțiuni ar mai fi?
Demoux tăcu.
— Speram să ai tu altele, Domnia Ta.
— Nimic.
Demoux se întunecă la față.
— Atunci vom muri.
— Și credința, Demoux?
— Cred în Supraviețuitor, Domnia Ta. Dar… situația nu arată prea bine. De când am zărit kolossii ăia mă simt ca un condamnat ce-și așteaptă rândul la călău. Poate că Supraviețuitorul nu vrea să izbândim aici. Uneori oamenii trebuie, pur și simplu, să moară.
Elend se întoarse cu spatele, mânios, încleștând și descleștând pumnul în care avea mărgica de atiu. Era aceeași problemă, același necaz dintotdeauna. Eșuase la asediul Puradelului – fusese nevoie ca Vin să apere orașul. Eșuase în Fadrex – doar faptul că le fusese abătută atenția kolossilor îl salvase acolo.
Datoria de căpătâi a unui cârmuitor era să-și apere supușii. Și în privința asta Elend se simțea neputincios. Nefolositor.
De ce n-o pot face? Își zise plin de năduf. *Un an mi-am petrecut căutând tainițe cu provizii, doar ca să ajung prins aici, cu oamenii înfometați. Am căutat atâta vreme atiul – sperând să-l pot folosi ca să cumpăr siguranța poporului meu – și a fost găsit prea târziu ca să-l mai pot cheltui pe ceva.*
Prea târziu…

Privi, neștiind ce să facă, la placa de metal din podea.

Ani întregi în căutarea... atiului.

Niciunul dintre metalele pe care Demoux le dăduse soldaților nu funcționase. Elend socotise că grupul lui Demoux era asemenea celor îmbolnăviți în Urteau – că se aflau printre ei feluriți Cețurieni. Însă acest grup era *diferit*. Zăcuseră de boală mult mai mult timp decât ceilalți.

Elend dădu fuga, trecând pe lângă Sazed, și înhăță o mână de boabe. O avere imensă, cum nu mai posedase niciun alt om. Valoare datorită rarității. Valoare datorită puterii sale economice. Valoare datorită *allomanției*.

— Demoux, strigă în grabă, aruncându-i o mărgică. Mănâncă asta.

Demoux se încruntă.

— Domnia Ta?

— Mănânc-o.

Demoux făcu întocmai. Și rămase nemișcat un moment.

Două sute optzeci de oameni, își spuse Elend. *Trimiși din oștire fiindcă, dintre toți cei care s-au îmbolnăvit, ei s-au îmbolnăvit* cel mai tare*. Șaisprezece zile.*

Două sute optzeci de oameni. O șaisprezecime dintre aceia care s-au îmbolnăvit. Unul dintre cele șaisprezece metale Allomantice.

Yomen dovedise că existau Cețurieni de atiu. Dacă nu s-ar fi luat cu altele, ar fi făcut mai curând legătura. Dacă unul din șaisprezece îmbolnăviți rămânea astfel cel mai mult timp, asta nu însemna că obținuse cea mai puternică dintre cele șaisprezece abilități?

Demoux ridică privirea, făcând ochii mari.

Iar Elend zâmbi.

Vin plutea în afara peșterii, urmărind cu groază apropierea kolossilor. Erau deja cuprinși de învolburarea sângelui – Năruire îi stăpânea prea bine. Erau mii și mii. Măcelul era pe cale să înceapă.

Vin chiui și se apropie, aruncându-se iarăși asupra lui Năruire, încercând să-și călăuzească puterea spre a-l distruge. Ca și înainte, fu respinsă. Simți că țipă, că se cutremură la gândul masacrului ce avea să se petreacă jos. Avea să fie ca tsunami-ul de pe coastă, doar că mai rău încă.

Fiindcă pe oamenii aceia îi cunoștea. Îi iubea.

Se întoarse către intrare. Nu voia să se uite, însă altceva nu putea face. Sinele său era peste tot. Chiar dacă își muta centrul de acolo, tot avea să simtă morțile – tot aveau s-o facă să tremure și să plângă.

Din grotă, răsunând, auzi o voce familiară.

— Astăzi, oștenii mei, vă cer viețile.

Vin se lăsă în jos, ascultând, deși nu putea vedea în grotă din cauza metalelor din stâncă. Însă putea să audă. Dacă ar fi avut ochi ar fi lăcrimat, știa asta.

— Vă cer viețile, zise Elend cu glas răsunător, și curajul. Vă cer credința și onoarea – vă cer tăria și compasiunea. Fiindcă, azi, vă conduc la moarte. Nu vă cer să primiți cu bunăvoință aceasta. Nu vă voi jigni numindu-l un lucru bun drept sau chiar glorios. Dar vă voi spune asta: fiecare moment în care luptați e un dar făcut celor din peșteră. Fiecare clipă de luptă aduce o secundă în plus de viață pentru mii de oameni. Fiece lovitură de sabie, fiece kolos doborât, fiecare răsuflare e o victorie! Înseamnă că cineva e apărat pentru încă un moment, că o viață e prelungită, că un dușman e oprit!

Elend făcu o scurtă pauză.

— În cele din urmă ne vor ucide, zise cu voce tare, făcând să răsune peștera. Dar mai întâi se vor *teme* de noi!

Oamenii ovaționară și mintea cuprinzătoare a lui Vin desluși cam două sute cincizeci de voci. Îi auzi cum se despart, cum se grăbesc spre diferitele intrări ale grotei. După încă o clipă, cineva apăru la intrarea de lângă ea.

O siluetă în alb păși solemnă în cenușă, strălucitoare, cu mantia fluturând. Într-o mână ținea o sabie.

Elend! Încercă să-i strige. *Nu! Du-te înapoi! E o nebunie să-i ataci! Vei fi ucis!*

Elend stătea drept, mândru, privind cum se apropiau șirurile de kolosși, tropotind prin cenușa neagră, o mare nesfârșită de moarte cu ochi roșii și piele albastră. Mulți aveau săbii, alții doar pietroaie și bucăți de lemn. Înaintea lor, Elend era doar o așchie albă, un punctuleț pe o nesfârșită pânză albastră.

Ridică sabia și atacă.

ELEND!

Deodată, Elend fu cuprins de o energie strălucitoare, atât de strălucitoare încât o făcu pe Vin să icnească de uimire. Dădu piept cu primul kolos, se feri de lovitura sabiei sale și decapită

dintr-o mișcare creatura. Apoi, în loc să sară înapoi, se răsuci, izbind. Un alt kolos se prăvăli. Trei săbii fulgerară pe lângă el, însă fără să-l nimerească. Elend fandă și împunse un kolos în stomac, apoi roti arma – în vreme ce o altă lovitură era cât pe ce să-i atingă capul – și tăie brațul unui kolos.

Ș tot nu se Împinse deoparte. Vin încremeni, urmărind cum doboară un kolos, apoi cum îl descăpățânează pe un altul cu o singură lovitură fluidă. Elend se mișca cu o grație pe care n-o mai văzuse la el – Vin fusese mereu mai vrednică în luptă, însă în clipa asta el o întrecea. Sălta printre paloșele kolossșilor de parcă ar fi luat parte la o luptă regizată, însă trupuri după trupuri cădeau răpuse de rotirile sabiei sale.

Un grup de soldați purtând culorile lui Elend se năpusti afară din peșteră, atacând ca un val de lumină, formele le explodau de putere. Și ei se înfipseră în șirurile de kolossși, începând să lovească cu o precizie incredibilă. Niciunul nu fu doborât cât privi Vin. Luptau cu o îndemânare miraculoasă și cu șansă, fiindcă paloșele kolossșilor părea să lovească, mereu, un pic prea târziu. Leșuri albastre începură să se adune grămezi în jurul oamenilor ce luceau.

Cumva, Elend făcuse rost de o armată întreagă ce putea să ardă atiu.

Elend era zeu.

Nu mai arsese până atunci atiu, și prima sa experiență cu metalul i se părea minunată. Kolossșii din jur emanau cu toții umbre de atiu – imagini ce se mișcau înaintea lor, arătându-i lui Elend exact ce urmau să facă. Vedea în viitor, chiar dacă doar pentru câteva clipe. Într-o bătălie asta era tot ce trebuia.

Simțea cum atiul îi sporește mintea, făcându-l în stare să deslușească și să folosească noile informații. Nici măcar nu trebuia să stea pe gânduri. Brațele i se mișcau după voia lor, rotind sabia cu precizie uimitoare.

Se rotea în mijlocul unor imagini fantomatice, izbind în carne, simțindu-se de parcă ar fi fost iarăși între cețuri. Niciun kolos nu-i putea sta împotrivă. Se simțea plin de energie – se simțea extraordinar. Fu, pentru un timp, invincibil. Înghițise atâta atiu încât îi părea că e gata să-l vomite. În toată istoria sa, atiul fusese un lucru pe care oamenii îl economisiseră și-l adunaseră. Arderea sa păruse o asemenea risipă încât fusese folosit doar arareori, doar în clipe de mare nevoie.

Elend nu trebuia să-și facă asemenea griji. Ardea cât de mult voia. Și asta-l transforma într-un dezastru pentru kolossi – un vârtej de lovituri precise și fandări imposibile, mereu cu câțiva pași înaintea adversarilor. Dușmani după dușmani cădeau răpuși. Și, când simți că rămâne fără atiu, se Împinse în niște paloșe căzute înapoi spre intrare. Acolo, cu multă apă care să alunece pe gâtlej, Sazed aștepta cu o altă pungă cu atiu.

Elend înghiți la repezeală bobițele, apoi se întoarse la bătălie.

Năruire se înverșuna și se rotea, încercând să oprească măcelul. Însă de data asta Vin era forța echilibrului. Bloca orice încercare a lui Năruire de a-i distruge pe Elend și pe ai săi, ținându-l deoparte.

Nu-mi dau seama dacă ești neghiob, gândi înspre el Vin¸ *sau exiști, pur și simplu, într-un fel care te face incapabil să te gândești la anumite lucruri.*

Năruire țipă și să năpusti peste ea, încercând s-o distrugă așa cum și ea încercase. Însă puterile lor erau prea echilibrate. Năruire fu silit să se retragă.

Viață, zise Vin. *Ai zis că singurul motiv pentru a crea ceva este ca să poți distruge acel ceva.*

Pluti alături de Elend, uitându-se la lupta sa. Moartea kolossilor ar fi trebuit s-o îndurereze. Însă nu la moarte se gândea. Poate că era influența puterii lui Dăinuire, dar nu vedea decât un om care se zbătea, care se lupta chiar și când nădejdea părea zadarnică. Nu vedea moarte, ci viață. Vedea credință.

Creăm lucruri ca să le vedem cum cresc, Năruire, zise. *Ca să ne bucurăm văzând că ceea ce iubim devine mai mult decât a fost. Ai zis că ești invincibil – că toate lucrurile se destramă. Că totul se Năruie. Însă sunt lucruri care ți se opun – și, culmea, nici măcar nu le poți înțelege. Dragoste. Viață. Creștere.*

Viața unei persoane e mai mult decât haosul trecerii sale prin lume. Emoție, Năruire. Asta ți-e înfrângerea.

Sazed, neliniștit, urmărea bătălia din gura peșterii. Un grup mic de oameni se îngrămădea în jurul său. Garv, conducătorul din Luthadel al Bisericii Supraviețuitorului. Harathdal, întâiul dintre stewarzii terrisieni. Lordul Dedri Vasting, unul dintre supraviețuitorii Adunării ce guverna orașul. Aslydin, tânăra pe care Demoux ajunsese să o iubească în săptămânile petrecute la Puțurile din Hathsin. Alți câțiva, suficient de importanți – sau de credincioși – pentru a veni în față ca să privească.

— Unde este ea, stăpâne terrisian? Întrebă Garv.

— Va sosi, promise Sazed lăsându-și palma peste peretele de stâncă.

Oamenii tăcură. Soldații – cei fără binecuvântarea atiului – așteptau neliniștiți, știind că erau la rând dacă atacul lui Elend eșua.

Ea trebuie să vină, își spuse Sazed. *Totul indică sosirea sa.*

— Eroul *va veni*, repetă.

Elend despică două căpățâni deodată, făcând kolossii să se prăvălească. Învârti lama, tăie un braț și-o înfipse în gâtul altui kolos. Nu-l văzuse apropiindu-se, însă mintea sa văzuse și interpretase umbra de atiu înainte ca adevăratul atac să se declanșeze.

Stătea deja pe un covor de leșuri albastre. Nu se împiedica. Cu atiu, fiecare pas era exact, sabia călăuzită cu precizie, mintea clară. Doborî o namilă de kolos și păși înapoi, pentru o scurtă pauză.

Soarele se ivea la orizont, dinspre est. Începea să se facă cald.

Se luptau de ore întregi, însă armata de kolossi părea nesfârșită. Elend spintecă un alt kolos, însă simțea că mișcările imense încetinesc. Atiul înviora mintea, însă nu întărea trupul, iar el începea să se bazeze de prea mult timp pe fludor ca să continue. Cine-ar fi crezut că cineva putea obosi – ba chiar să ajungă sleit de puteri – arzând atiu? Nimeni, niciodată, nu mai folosise atât de mult din acest metal.

Însă trebuia să continue. Atiul se isprăvea. Se întoarse spre intrarea în grotă, și văzu, chiar atunci, cum unul dintre soldații săi de atiu e doborât, cu sângele țâșnind ca o vâlvătaie.

Elend blestemă și se răsuci, în vreme ce o umbră de atiu trecea prin el. Se feri de lovitura ce urmă și desprinse cu sabia brațul creaturii. Pe următorul îl scurtă de cap, apoi altuia îi reteză picioarele. Nu folosise, pe parcursul luptei, prea multe sărituri și atacuri Allomantice, ci doar mânuise sabia. Brațele începeau să-i obosească de-acum, așa că fu silit să Împingă kolossi de lângă el, ca să facă față. Rezerva de atiu – de *viață* – din el se diminua. Atiul ardea tare iute.

Încă un om răcni. Încă un soldat murise.

Elend începu să se retragă spre peșteră. Erau *prea mulți* kolossi. Ceata sa de două sute optzeci de oameni măcelărise cu miile, însă kolossilor nu le păsa. Atacau necontenit, val după val

de dârzenie nesfârșită, ținuți în loc doar de mâna de Cețurieni de atiu ce apărau intrarea către Patrie.

Încă un om muri. Rămâneau fără atiu.

Elend urlă, rotind sabia, doborând trei kolossi deodată cu o mișcare ce n-ar fi trebuit să-i iasă. Arse oțel și-i Împinse departe pe ceilalți.

Trupul unui zeu, arzând în mine, își zise. Scrâșni din dinți și atacă, în vreme ce tot mai mulți dintre ai săi cădeau. Se aruncă asupra unei cete de kolossi, retezând brațe, picioare, capete. Împungând piepturi, gâturi, măruntaie. Luptă neabătut, singur, cu veșmintele albe de mult înroșite.

Ceva se mișcă în spatele său, făcându-l să se rotească, cu sabia ridicată, lăsând atiul să-l călăuzească. Însă încremeni, nesigur. Creatura nu era un kolos. Era îmbrăcată într-o sutană neagră, cu o orbită goală, sângerândă, în vreme ce cealaltă avea înfipt un piron adânc în țeastă. Elend putea privi drept în găvanul gol al ochiului prin capul creaturii și mai departe, în spate.

Marsh. Avea în jurul său un nor de umbre de atiu – ardea și el metalul, fiind astfel imun la atiul lui Elend.

Uman își conducea soldații kolossi prin tunele. Ucideau pe oricine le apărea în cale.

Unii ținuseră piept la intrare. Luptaseră îndelung. Fuseseră puternici. Erau morți acum.

Ceva îl îmboldea înainte pe Uman. Ceva mai puternic decât tot ce îl controlase până atunci. Mai puternic decât femeia micuță cu păr negru, deși fusese și ea foarte puternică. *Acela* era și mai puternic. Era Năruire. Uman știa asta.

Nu putea rezista. Putea doar să ucidă. Mai doborî un om.

Uman dădu buzna într-o sală mare, deschisă, plină cu alți oameni micuți. Controlându-l, Năruire îl făcu să se întoarcă, să nu-i ucidă. Nu din pricină că Năruire n-ar fi vrut să-i vadă morți. Ci doar pentru că voia altceva *mai mult*.

Uman se grăbi să înainteze. Se târî peste pietroaie căzute și peste stânci. Aruncă deoparte din drum oameni care țipau. Alți kolossi îl urmau. Pentru o clipă, toate năzuințele sale fură uitate. Era doar dorința copleșitoare de a ajunge la…

O încăpere mică. Din fața lui. Uman dădu ușile de perete. Năruire țipă de bucurie în clipa în care kolosul intră acolo. În încăpere se afla lucrul pe care-l voia Năruire.

— Ghici ce-am găsit, mârâi Marsh înaintând și Împingând în sabia lui Elend.

Sabia îi fu smulsă din mână și aruncată departe.

— Atiu. Îl avea un kandra, căuta să-l vândă. Neghioabă creatură.

Elend înjură și se feri de lovitura unui kolos, trăgând din teaca de la picior un pumnal de obsidian.

Marsh se furișă mai aproape. Oamenii urlau – blestemând, prăbușindu-se – pe măsură ce atiul se sfârșea în ei. Soldații lui Elend erau copleșiți. Țipetele se potoliră după ce ultimii soldați care păzeau intrarea fură răpuși. Se îndoia că ceilalți aveau să mai reziste mult.

Atiul lui Elend îl avertiză de atacul unui kolos, ajutându-l să se ferească – cu greu – însă nu izbuti să-l ucidă lovindu-l cu pumnalul. Și, în vreme ce kolosul îi solicita atenția, Marsh lovi cu o secure de obsidian. Lama căzu, și Elend sări deoparte, însă fenta îl făcu să-și piardă echilibrul.

Elend încercă să-și revină, însă rămânea fără metale – nu doar fără atiu, ci și fără metalele de bază. Fier, oțel, fludor. Nu le dăduse atenție cât avusese atiu, însă lupta de mult de-acum. Dacă Marsh avea atiu atunci erau egali – și fără metalele de bază Elend avea să moară.

Un atac al Inchizitorului îl sili pe Elend să incendieze fludor ca să scape. Tăie cu ușurință trei kolossi, fiindcă atiul îl ajuta încă, însă imunitatea lui Marsh era o provocare serioasă. Inchizitorul se cățără pe maldărul de leșuri și se aruncă spre Elend, iar singurul său piron din cap răsfrânse lumina mult prea puternică a soarelui de deasupra.

Elend rămase fără fludor.

— Nu mă poți învinge, Elend Venture, zise scrâșnit Marsh. Ți-am ucis nevasta, te voi ucide și pe tine.

Vin. Elend nu credea o iotă. *Vin va sosi*. *Ne va salva.*

Credință. Era ciudată să simtă asta în acea clipă. Marsh lovi.

Fludorul și fierul se treziră deodată la viață în Elend. Nu avu timp să cumpănească această ciudățenie, ci reacționă, Trăgând de sabia sa, ce zăcea înfiptă în pământ, la ceva distanță. Sabia se răsuci prin aer, el o prinse și, cu o mișcare mult prea iute, blocă securea lui Marsh. Trupul lui Elend părea să pulseze, larg și puternic. Împunse instinctiv cu sabia, forțându-l pe Marsh să dea înapoi pe câmpia potopită de cenușă. Kolossii dădură și ei

înapoi, ferindu-se de Elend ca și cum le-ar fi fost frică. Sau ca și cum l-ar fi tratat cu venerație.
Marsh ridică o mână ca să Împingă sabia lui Elend, însă nu se întâmplă nimic. Era… ca și cum ceva ar fi abătut lovitura. Elend chiui, atacă și-l împinse înapoi pe Marsh cu lovituri ale lamei sale argintii. Inchizitorul păru buimăcit când blocă cu securea, cu mișcări prea iuți până și pentru un Allomant. Însă Elend tot îl sili să se retragă peste cadavrele albastre ale kolossilor, cu cenușa curgând sub cerul înroșit.
Elend era cuprins de un simțământ de pace intensă. Allomanția ardea în el cu putere, cu toate că știa că metalele din el ar fi trebuit să se fi consumat. Îi rămăsese doar atiul, iar puterea acestuia nu putea, nu avea cum să-i dea alte metale. Însă nu avea importanță. Fu cuprins, pentru o clipă, de ceva măreț. Ridică privirea către soare.
Și văzu – doar pentru o clipă – o siluetă enormă în aer, chiar deasupra sa. Un personaj strălucitor, vibrant, de un alb pur. Mâinile ei îi cuprindeau umerii, capul îi era dat pe spate. Părul alb îi flutura iar cețurile se întindeau în spatele său ca niște aripi întinse spre cer. *Vin*, gândi cu un zâmbet.
Elend coborî privirea iarăși și-l văzu pe Marsh cum sare urlând, cu securea în mână, părând să ducă după el o trenă de ceva negru, uriaș. Marsh își duse la față mâna cealaltă, parcă pentru a-și apăra ochii morți de imaginea de deasupra lui Elend.
Elend consumă ultima părticică de atiu, incendiindu-și-l în stomac. Ridică sabia cu amândouă mâinile și așteptă apropierea lui Marsh. Inchizitorul era mai puternic și mai bun luptător. Marsh avea puterea atât a allomanției cât și a feruchimiei, ceea ce-l făcea un al doilea Lord Legiuitor. Nu era o bătălie pe care Elend s-o poată câștiga. Nu cu ajutorul unei săbii.
Marsh sosi, iar Elend crezu că pricepe cum fusese pentru Kelsier să-l înfrunte pe Lordul Legiuitor în piața aceea din Luthadel. Marsh lovi cu toporul. Elend ridică sabia, gata să izbească.
Apoi Elend arse duraluminiu cu atiu.
Vedere, Sunet, Tărie, Putere, Glorie, Viteză!
Din piept îi ieșiră raze albastre, ca de lumină. Însă erau umbrite de altceva. Atiu plus duraluminiu. Într-o străfulgerare de cunoaștere, Elend se simți copleșit de o uluitoare cantitate de informații. Totul deveni alb în jurul său, în vreme ce cunoașterea

îi îmbiba mintea.

— Văd acum, șopti în vreme ce viziunea se destrăma, odată cu ce-i mai rămânea din metale.

Văzu iarăși câmpul de bătaie. Se afla pe el, iar sabia sa străpungea gâtul lui Marsh. Se prinsese în pironul ce ieșea din spinarea lui Marsh, între omoplați.

Securea lui Marsh era împlântată în pieptul lui Elend.

Metalele-fantomă pe care i le dăruise Vin se aprinseră iarăși în Elend. Îi luară durerea. Însă doar atât putea face fludorul, oricât de intens ar fi fost incendiat. Marsh smulse securea din pieptul său, făcându-l să se împleticească, să dea înapoi, sângerând, scăpând sabia dintre degete. Marsh își scoase lama din gât și rana dispăru, vindecată de puterea feruchimiei.

Elend căzu, împiedicându-se de un morman de kolossi răpuși. Dacă n-ar fi fost fludorul ar fi fost mort deja. Marsh păși spre el, rânjind. Orbita goală era înconjurată de tatuaje, însemnele pe care Marsh și le făcuse singur. Prețul plătit pentru răsturnarea Ultimului Imperiu.

Inchizitorul îl înhăță de beregată și-l ridică în aer.

— Soldații tăi au murit, Elend Venture, șopti creatura. Kolossii noștri fac prăpăd în grotele kandra. Metalele tale s-au stins. Ai pierdut.

Elend simți cum viața se scurge din el, ca o picătură ultimă dintr-un pahar gol. Mai fusese în starea asta, în peștera de la Fântâna Înălțării. Ar fi trebuit să moară atunci și se simțise înspăimântat. Însă acum nu se mai simțea astfel. Nu simțea niciun regret. Doar mulțumire.

Elend îl privi pe Inchizitor. Vin, ca o fantomă scânteietoare, plutea încă deasupra amândurora.

— Pierdut? Șopti Elend. Am învins, Marsh.

— A, cum așa? Întrebă disprețuitor Marsh.

Uman se opri într-o latură a gropii din centrul încăperii. Groapa unde se aflase trupul lui Năruire. Locul victoriei.

Uman rămase așa, buimac, iar kolossii care-l urmară în încăpere părură la fel de uluiți.

Groapa era goală.

— Atiu, șopti Elend simțind gust de sânge pe limbă. Unde e atiul, Marsh? De unde crezi c-am avut puterea de a lupta? Pentru atiu ai venit? Spune-i stăpânului tău asta! Crezi că eu și cu oamenii mei ne-am așteptat să omorâm toți kolossii ăștia?

Sunt zeci de mii! Nu acesta a fost țelul!

Zâmbetul lui Elend se lărgi.

— Trupul lui Năruire s-a dus, Marsh. L-am consumat cu totul, eu și cu ceilalți. Poți să mă omori dacă poftești, dar *niciodată* n-o să capeți lucrul după care ai venit. Și de aceea am câștigat noi.

Marsh urlă înfuriat, cerând să i se spună adevărul, însă Elend îl rostise. Moartea celorlalți însemna că atiul li se terminase. Oamenii săi luptaseră până ce ultima rămășiță fusese consumată, cum poruncise Elend.

Trupul unui zeu. Puterea unui zeu. Elend o avusese preț de o clipă. Mai important încă, o distrusese. Și spera ca asta să-i țină în siguranță poporul.

Depinde de tine acum, Vin, își zise simțind încă în suflet atingerea păcii ei. *Am făcut ce s-a putut face.*

Îi surâse iarăși lui Marsh, sfidător, în vreme ce Inchizitorul înălța securea.

Securea desprinse de trup capul lui Elend.

Năruire tuna și fulgera, turbat de furie, distrugător. Vin rămase liniștită, privind cum corpul descăpățânat al lui Elend cade peste mormanul de leșuri.

Ce zici de asta! Țipa Năruire. *L-am omorât! Am Năruit tot ce iubești! Ți l-am luat!.*

Vin pluti peste corpul lui Elend, privind în jos. Întinse degete imateriale și-i atinse capul, amintindu-și cum se simțise când își folosise puterea ca să-i alimenteze allomanția. Nu știa ce făcuse. Ceva înrudit cu felul în care-și controla Năruire kolossii, poate. Doar că de semn contrar. Eliberator. Senin.

Elend era mort acum. O știa, și mai știa că nu se putea face nimic. O întrista, da, însă nu simțea durerea sfâșietoare la care s-ar fi așteptat. *L-am lăsat să plece cu mult timp în urmă*, își zise mângâindu-i fața. *La Fântâna Înălțării. Allomanția mi l-a adus înapoi pentru o vreme.*

Nu simțea durerea și groaza pe care le simțise atunci, socotindu-l mort. De data asta simțea doar pace. Ultimii ani fuseseră o binecuvântare – o prelungire. Îl lăsase pe Elend să ajungă un bărbat vrednic, să își riște viața cum dorise, și poate că-l și lăsase să moară. Avea să-l iubească mereu. Însă nu avea să se oprească doar fiindcă el nu mai era.

Dimpotrivă. Năruire se năpusti spre ea, plutind, aruncându-i insulte, spunându-i cum îi va ucide pe ceilalți. Pe Sazed. Boare.

Ham. Fantomă.

Așa de puțini au rămas din ceata de la început, gândi ea. *Kelsier, mort de mult. Dockson și ciomege uciși la Bătălia pentru Luthadel. Yeden, căutat cu soldații săi. Oreseur ucis la porunca lui Zane. Marsh, transformat în Inchizitor. Și ceilalți care ni s-au alăturat și care nu mai sunt acum. Tindwyl, Tensoon, Elend.*

Socotea oare Năruire că avea să lase ca aceste sacrificii să fie în van? Se ridică adunându-și puterea. O îndreptă împotriva puterii lui Năruire, cum făcuse și în alte rânduri. Însă de data asta era altfel. Când Năruire împinse la rându-i, nu se mai retrase. Nu se mai păstră. Se năpusti înainte.

Confruntarea îi făcea trupul divin să se cutremure de durere. Era durerea întâlnirii dintre fierbinte și rece, durerea a două pietre izbindu-se una de alta și făcându-se pulbere. Formele lor se ondulau și se unduiau, într-o furtună de putere.

Iar Vin nu se opri.

Dăinuire nu te-a putut distruge! Gândi, aproape răcnind de durere. *Putea doar să protejeze. De aceea avea nevoie să creeze omenirea. De la început, Năruire, asta a făcut parte din planul său!*

Nu a renunțat la el însuși, făcându-se mai slab, doar ca să poată crea viață inteligentă! Știa că-i trebuie atât Dăinuire cât și Năruire. Ceva ce putea, în același timp, să apere și să distrugă. Ceva care putea distruge ca să apere.

A renunțat la putere la Fântână și a trecut-o în cețuri, oferindu-ne-o nouă. A vrut asta de la bun început. Crezi că a fost planul tău? Al lui a fost, de la bun început.

Năruire urlă. Dar ea nu se opri.

Ai creat lucrul care te poate ucide, Năruire, zise Vin. *Și ai făcut o ultimă, uriașă greșeală. N-ar fi trebuit să-l ucizi pe Elend.*

Pentru că, vezi tu, era singurul motiv pe care-l mai aveam ca să trăiesc.

Se aruncă neabătută în înfruntare, deși conflictul între forțele opuse o sfârteca. Năruire țipă de groază, în vreme ce forța puterii sale se amesteca cu a lui.

Conștiința ei – formată și îmbibată cu Dăinuire acum – o atinse pe a lui Năruire. Niciunul nu avea cum să îndure. Și, cu o explozie de putere, Vin își luă rămas-bun de la lume și-l trase pe Năruire în abis, odată cu ea.

Mințile lor se stinseră și dispărură, precum ceața sub razele

fierbinți ale soarelui.

Odată cu moartea lui Vin, sfârșitul a venit iute. Nu eram pregătiți – dar nici toată planificarea Lordului Legiuitor nu ne-ar fi putut pregăti pentru asta. Cum să te pregătești pentru sfârșitul însuși al lumii?

82

Sazed aruncă la repezeală o privire din gura peșterii. Afară, kolossii se frământau și tropoteau, părând buimaci. Mare parte dintre cei ce se aflaseră acolo cu Sazed fugiseră. Chiar și soldații se retrăseseră în peșteră, spunând că e neghiob dacă mai zăbovește. Rămânea doar generalul Demoux, care izbutise să se târască până la grotă după ce i se isprăvise atiul. Se oprise în tunel, la doar câțiva pași.

Afară, soarele se înălța pe cer. Căldura era incredibilă, ca a unui cuptor. Țipete de durere răsunau din adâncul peșterii. Kolossii pătrunseseră acolo.

— Ea va veni, șopti Sazed.

Vedea cadavrul lui Elend. Se prăvălise pe mormanul de leșuri de kolossi. Ieșea în evidență, cu albul și roșul de pe veșminte, prin albastrul kolossilor și cenușă.

— Vin are să sosească, insistă Sazed.

Demoux părea buimac. Pierduse prea mult sânge. Se lăsă pe spate, închizând ochii. Kolossii începură să se apropie de gura peșterii, deși nu aveau hotărârea și încrâncenarea de până atunci.

— Eroul *va veni!* Zise Sazed.

Afară apăru ceva, de parcă s-ar fi întruchipat din cețuri, și coborî între trupurile moarte de lângă corpul lui Elend. Acel ceva fu îndată urmat de altceva, o a doua siluetă, care se prăvăli la rându-i, nemișcată.

Acolo! Își zise Sazed ieșind în grabă din grotă. Trecu în fugă pe lângă câțiva kolossi. Încercară să-l lovească cu paloșele, însă Sazed își purta metalmințile. Simțise că ar fi trebuit să-și pună cuprumințile, în caz că avea nevoie să înregistreze ceva important. Își purta cele zece inele, cele pe care le folosise în luptă la asediul Puradelului, fiindcă socotise că i-ar fi putut prinde bine.

Deschise puțin oțel și se feri de atacuri. Se mișcă iute prin mulțimea de kolossi cu chipuri uluite, suindu-se peste trupuri,

apropiindu-se de mantia albă, zdrențuită ce însemna locul de odihnă al lui Elend. Corpul său era acolo, descăpățânat.

Lângă el zăcea un al trup. Sazed căzu în genunchi, apucând-o pe Vin de umeri. Alături de ea, peste un morman de leșuri, zăcea încă un cadavru. Era al unui bărbat cu păr roșu, unul pe care Sazed nu-l recunoscu și nu-l băgă în seamă.

Fiindcă Vin nu mișca.

Nu! Își zise verificându-i pulsul. Dar nu avea. Ochii îi erau închiși. Părea senină, însă foarte, foarte moartă.

— Nu e cu putință! Strigă zguduind iarăși trupul neînsuflețit.

Câțiva kolossi se îndreptară spre el, greoi.

Ridică privirea. Soarele se suia pe cer. Îi era greu să respire de căldură. Pielea îi ardea. Până ce avea să ajungă în înaltul cerului, fierbințeala avea să pârjolească pământul.

— Așa se sfârșește? Răcni către ceruri. Eroul tău a murit! Puterea lui Năruire s-a frânt, kolossii nu mai sunt sub stăpânirea lui, dar *lumea tot va muri*.

Cenușa omorâse plantele. Soarele urma să ardă ce mai rămânea. Nu mai era hrană. Sazed lăcrimă, însă lacrimile i se uscară pe chip.

— Așa ne lași? Șopti.

Și atunci simți ceva. Coborî privirea. Trupul lui Vin fumega ușor. Nu de la căldură. Părea că se prelinge ceva din el… sau nu. Era în legătură cu ceva. Învolburările de ceață pe care le văzu duceau către o lumină imensă, albă. Abia dacă o putea privi.

Întinse mâna, atinse ceața și simți o putere necuprinsă. Puterea stabilității. Alături, celălalt cadavru – cel pe care nu-l recunoștea – emana ceva la rându-i. Un fum gros, negru. Cu cealaltă mână, Sazed atinse fumul și simți un alt fel de putere – mai violentă. Puterea schimbării.

Îngenunche, buimac, între trupuri. Și abia atunci începu să priceapă.

Profețiile au folosit mereu genul neutru, își zise. *Așa că, am presupus noi, se puteau referi ori la un bărbat, ori la o femeie. Ori poate… vorbeau despre un Erou care nu este niciuna, nici alta?*

Se ridică. Puterea soarelui de deasupra părea neînsemnată în comparație cu cele două puteri – gemene dar opuse – care-l înconjurau.

Eroul va fi respins de poporul său, își zise Sazed. *Însă își va salva poporul. Nu va fi războinic, dar va lupta. Nu se va naște rege, dar va ajunge rege.*

Ridică iarăși privirea.

Acesta ți-a fost planul de la bun început?

Încercă puterea, însă se retrase, înfiorat. Cum să folosească așa ceva? Era un simplu om. Își dădea seama, din scurtele sale atingeri, că n-ar fi putut nădăjdui să folosească acele forțe. Nu era pregătit pentru asta.

— N-o pot face, zise cu buzele crăpate, întinzând mâinile spre cer. Nu știu cum. Nu pot face lumea cum era odată – nici n-am văzut-o vreodată altfel. Dacă iau această putere, voi fi ca Lordul Legiuitor și voi strica și mai mult cu încercările mele. Sunt un biet om.

Kolossii răcneau de fierbințeală. Căldura era înfiorătoare și, în jurul lui Sazed, copacii începură să pocnească și să izbucnească în flăcări. Atingerea puterilor îl ținea în viață, știa asta, dar nu le putea primi în el.

— Nu sunt Erou, șopti, tot cu brațele înălțate către cer.

Brațele îi luciră, cu sclipiri aurii. Cuprumințile, purtate pe antebrațe, reflectau lumina soarelui. Le avea de atâta vreme, erau tovarășele lui. Cunoașterea lui.

Cunoaștere…

Cuvintele profeției erau foarte precise, își zise deodată. *Ziceau… că Eroul va duce viitorul lumii pe brațele sale.*

Nu pe umeri. Nu în palme. Pe brațe.

Pe Zeii Uitați!

Își vârî brațele, cu putere, în cețurile gemene și luă puterile ce i se ofereau. Le primi în el, simțind cum îi îmbibă trupul, cum îl fac să ardă. Carnea și oasele i se evaporară, însă, când se petrecu asta, el își deschise cuprumințile și le revărsă întregul conținut în conștiința sa din ce în ce mai cuprinzătoare.

Cuprumințile, goale acum, căzură, odată cu inelele, pe mormanul de corpuri albastre de lângă trupurile lui Elend, Vin și Năruire. Sazed deschise ochii largi precum lumea, absorbind puteri ce se întrepătrundeau cu întreaga creație.

Eroul va avea puterea de a salva lumea, dar va avea și puterea de a o distruge.

N-am înțeles bine. Nu trebuia să aibă doar puterea Dăinuirii, ci și pe cea a Năruirii.

Puterile erau opuse. Când le absorbi, amenințară să se anihileze una pe cealaltă. Și totuși, pentru că știa cum să le folosească, le putea ține separate. Se puteau atinge *fără* a se distruge, dacă dorea asta. Fiindcă cele două puteri fuseseră folosite pentru a crea toate lucrurile din lume. Dacă se înfruntau, distrugeau. Dacă erau folosite împreună, creau.

Înțelegerea îl cuprinse. Pe parcursul a o mie de ani, Păstrătorii adunaseră toată cunoașterea omenirii și-o depozitaseră în cuprumințile lor. O transmiseseră de la un Păstrător la altul, fiecare ducând întreaga povară a cunoașterii, ca s-o poată transmite mai departe dacă era nevoie. Sazed avea totul.

Și, într-un moment de transcendență, înțelese totul. Văzu modelele, indiciile, secretele. Oamenii crezuseră și slăviseră încă de la începutul existenței lor, și în acele credințe Sazed află răspunsurile care-i trebuiau. Nestemate ascunse de furia lui Năruire în toate religiile lumii.

Existase un popor numit Bennett. Aceștia socotiseră facerea de hărți drept o datorie sacră; Sazed îi propovăduise cândva această religie lui Kelsier însuși. În hărțile și diagramele lor amănunțite Sazed descoperi cum arătase odinioară lumea. Își folosi puterile ca să refacă oceanele și continentele, insulele și plajele, munții și râurile.

Existase cândva un popor, Nelazan. Aceștia veneraseră stelele, numindu-le Cei O Mie de Ochi ai zeului lor, Trell, urmărindu-le. Sazed își aminti că-i vorbise despre religia aceasta tinerei Vin, care îndura prima tunsoare de care avusese parte în ceată. De la Nelazan, Păstrătorii recuperaseră hărți ale cerurilor și le înregistraseră de îndată – chiar dacă învățații le socoteau nefolositoare, fiindcă nu mai erau precise încă din vremea de dinainte de Înălțare. Însă din aceste hărți stelare, ca și din orbitele și mișcarea celorlalte planete din sistem, Sazed reuși să calculeze orbita exactă a planetei. Așeză planeta în vechiul său loc – fără să o împingă prea tare, cum făcuse Lordul Legiuitor, deoarece avea puncte de reper după care să se călăuzească.

Mai existase un popor pe nume Canzi, ce venerase moartea; aceștia făcuseră însemnări amănunțite despre corpul uman. Sazed rostise una dintre rugăciunile lor asupra corpurilor pe care le găsiseră în ascunzătoarea fostei cete a lui Vin, în vremea când Kelsier trăia încă. Din învățăturile Canzi despre trup, Sazed află cum se schimbase alcătuirea omenirii – ori din cauza

Lordului Legiuitor, ori prin simpla evoluție – pentru a se adapta la aerul plin de cenușă și la mâncatul de plante cafenii. Într-un val de putere, Sazed refăcu trupurile oamenilor în chipul în care fuseseră cu mult timp în urmă, lăsând fiecare persoană la fel dar rezolvând problemele provocate de traiul, vreme de o mie de ani, pe o lume muribundă. Nu distruse oamenii, pervertindu-i și schimonosindu-i cum făcuse Lordul Legiuitor când îi crease pe kandra, fiindcă avea un ghid după care să lucreze.

Mai află și altele. Zeci de secrete. O religie venera animalele, și de acolo Sazed luă desene, explicații și observații despre ființele care *ar fi trebuit* să viețuiască pe lume. Le refăcu. De la alții, Dadradah, religia de care îi vorbise lui Ciomege înainte ca el să moară – Sazed învăță despre culori și nuanțe. Era ultima religie pe care o propovăduise, și cu poemele sale despre natură și culoare izbuti să refacă plantele, cerul și priveliștile cum fuseseră cândva. Fiece religie avea indicii, fiindcă credințele oamenilor conțineau nădejdile, iubirile, dorințele și viețile celor ce crezuseră în ele.

În cele din urmă, Sazed luă religia poporului Larsta, cea în care crezuse Mare, soția lui Kelsier. Preoții săi compuseseră poezii în timpul orelor de meditație. Din poemele acestea – și din peticul de hârtie pe care Mare i-l dăduse lui Kelsier, care apoi i-l dăduse lui Vin – află despre frumusețile pe care le găzduise cândva lumea.

Și dădu florile plantelor de odinioară.

Religiile din portofoliu n-au fost, până la urmă, nefolositoare, își zise în vreme ce puterea ieșea din el și reconstruia lumea. *Niciuna nu a fost în zadar. Nu erau toate adevărate, însă toate purtau adevăr în ele.*

Sazed se înălță peste lume, schimbând lucrurile pe care simțea că trebuie să le schimbe. Avu grijă de locurile de adăpost ale omenirii, păstrând peșterile – chiar dacă le schimbă locul – în vreme ce schimba alcătuirea subterană a lumii. Și, cu toate acestea, puterea nu se scurse din el, cum se așteptase.

Rashek și Vin au atins doar părți mici din ea la Fântâna Înălțării, își dădu el seama. *Eu am ceva mai mult. Ceva nesfârșit.*

Năruire și Dăinuire muriseră. Iar puterile le fuseseră alăturate. Locul lor era, de fapt, unul lângă celălalt. Cum de ajunseseră să se separe: Poate că într-o bună zi avea să afle răspunsul.

Cineva trebuia să aibă grijă de lume, să o protejeze, acum că zeii nu mai erau. Și abia în clipa aceea înțelese Sazed ce însemna termenul de Erou al Evurilor.

Nu un Erou care să apară odată la câteva ere.

Ci unul care să înfrunte evurile. Unul care să aibă în grijă omenirea până la capătul vremii. Nici Dăinuire și nici Năruire, ci amândouă.

Dumnezeu.

Vin a fost specială.

Dăinuire a ales-o de la o vârstă foarte fragedă, cum am mai spus. Cred că a crescut-o ca să-i preia puterea. Însă pe-atunci mintea lui Dăinuire era slabă, rămasă doar un fragment, pe care-l cunoaștem drept spiritul ceței.

Ce l-a făcut s-o aleagă pe această fată? A ales-o pentru că era o Născută-din-Ceață? Pentru că se Dezlănțuise atât de devreme, căpătându-și puterile chiar de la trecerea mamei ei prin durerile neobișnuit de mari pe care le îndurase când o născuse?

Vin a fost încă de la bun început neobișnuit de talentată și de puternică într-ale allomanției. Cred că primise cețuri în ea încă de copil, în acele momente scurte în care nu purtase cercelul. Dăinuire aproape că o făcuse să nu-l mai poarte în vremea când o recrutase Kelsier, însă și-l pusese la loc, pentru o clipă, înainte să intre în ceață. Și-l lăsase acolo la sugestia lui.

Nimeni nu mai putea absorbi putere din cețuri. Am stabilit asta. De ce se ofereau lui Vin și nimănui altcuiva? Bănuiesc că n-ar fi putut să le absoarbă cu totul decât după ce a atins puterea la Fântâna Înălțării. Aceasta a avut menirea, cred, să fie o forță reglatoare, ceva care, odată atins, să pregătească trupul cuiva pentru a fi în stare să accepte cețurile.

Da, s-a folosit de o părticică din puterea lui Dăinuire când l-a învins pe Lordul Legiuitor, cu un an înainte să audă măcar vuietul puterii ce se întorcea în Fântână.

Misterul încă nu este lămurit cu totul. Îl voi desluși cândva, poate, pe măsură ce mintea mi se obișnuiește tot mai mult cu lărgirea conștiinței. Poate că voi afla de ce am putut să iau eu însumi puterea. Deocamdată vreau doar să recunosc meritele femeii care a avut puterea înaintea mea.

Dintre toți cei care au atins-o, mi se pare că ea a fost cea mai vrednică.

EPILOG

Fantomă se trezi din coșmar și se ridică în șezut. Grota din jurul său era întunecată, luminată doar de lumânări și opaițe.

Se ridică și-și întinse mădularele. Auzi, lângă el, suspine uimite ale unor oameni. Trecu printre aceștia, căutându-și prietenii. Peștera era plină – se aflau în ea toți aceia, din Urteau, care voiseră să se ascundă acolo. Așa că lui Fantomă îi era greu să-și croiască drum printre trupurile care se frământau, care tușeau, care pălăvrăgeau. Pe măsură ce pășea, auzea tot mai multe șușoteli iar oamenii se ridicau și se luau după el.

Beldre veni la el în fugă, îmbrăcată într-o rochie albă.

— Fantomă? Întrebă, uluită. Ce… ce s-a întâmplat?

El se mulțumi să zâmbească și-o cuprinse în brațe. Pășiră apoi spre partea din față a peșterii. Boare stătea la o masă – desigur că el *trebuia* să aibă mobilă, în vreme ce restul stăteau pe stâncă. Fantomă îi zâmbi, iar Domolitorul ridică o sprânceană.

— Arăți bine, băiatul meu, zise Boare sorbind o gură de vin.

— Se poate spune și așa.

— Atâta ai de gând să zici? Îi spuse Beldre lui Boare. Uită-te la el! A fost vindecat!

Boare ridică din umeri, își lăsă pe masă pocalul și se ridică.

— Draga mea, cu toate ciudățeniile care s-au întâmplat în ultima vreme, felul în care arată tânărul Fantomă nu mă mai uimește. O biată vindecare? Păi asta e o chestie cam banală, dacă mă-ntrebi.

Boare zâmbi, surprinzând privirea lui Fantomă.

— Hai… ieșim? Întrebă acesta.

Boare strânse din umeri.

— De ce nu? Ce crezi c-o să găsim?

— Nu sunt sigur, recunoscu Fantomă trecând în anticamera din partea din față a tainiței și începând să urce scara.

— Fantomă, zise îngrijorată Beldre. Știi ce-au spus pândarii. Că orașul întreg ardea de văpaia soarelui…

Fantomă ridică privirea și observă lumina ce strălucea printre crăpăturile chepengului. Zâmbi și îl deschise.

Afară nu se mai afla niciun oraș. Doar o câmpie cu iarbă. Iarbă verde. Fantomă clipi în lumina ciudată, apoi ieși afară pe pământul moale, făcându-i loc și lui Boare. Capul Domolitorului se iţi, apoi se aplecă într-o parte.

— Ehei, *asta da* priveliște, zise ieșind cu totul și oprindu-se

lângă Fantomă.

Fantomă se ridică în picioare, în iarbă. Îi ajungea până la coapse. Verde. Neobișnuită culoare pentru plante.

— Și… cerul, zise Boare umbrindu-și ochii cu palma. Albastru, Fără vreo urmă de cenușă ori fum. Foarte ciudat. Pun rămășag că Vin are de-a face cu harababura asta. Fata asta n-a *putut* niciodată să facă lucrurile cum trebuie.

Fantomă auzi un suspin în spate și se răsuci într-acolo, văzând-o pe Beldre cum iese din grotă. O ajută să pășească pe pământ și începură să umble, uimiți și tăcuți, prin iarba înaltă. Soarele strălucea deasupra, însă nu era neplăcut de fierbinte.

— Ce s-a întâmplat cu orașul? Șopti Beldre apucând brațul lui Fantomă.

El clătină din cap. Apoi auzi ceva. Se întoarse într-acolo și văzu o mișcare la orizont. Porni înainte, cu Beldre alături, în vreme ce Boare o striga pe Alirianne, îndemnând-o să urce la suprafață și să vadă ce se întâmplase.

— Aceia sunt… oameni? Întrebă Beldre văzând și ea ce văzuse Fantomă.

Cei aflați la depărtare îi văzură și ei, și îndată ce se apropiară Fantomă surâse și-i făcu unuia din mână.

— Fantomă? Strigă Ham. Puștiule, tu ești?

Fantomă și Beldre înaintară grăbiți. Ham era înconjurat de alți oameni, și în spatele lor Fantomă văzu un alt chepeng, în mijlocul pajiștii. Pe oamenii care apăreau de dedesubt nu-i recunoștea – unii purtau uniformele armatei lui Elend. Ham se grăbi să-i întâmpine, purtând obișnuita-i vestă și pantaloni, și-l cuprinse pe Fantomă într-o îmbrățișare strânsă.

— Ce faci aici? Îl întrebă după cei dădu drumul.

— Nu știu, zise Fantomă. Mai adineaori eram în Urteau.

Ham ridică ochii spre cer.

— Eu eram în Fadrex! Ce s-a întâmplat?

Fantomă scutură din cap.

— Nu știu dacă locurile pe care le cunoșteam cândva mai au vreo însemnătate acum, Ham…

Ham încuviință și se răsuci spre locul pe care îl arăta cu mâna un soldat. La mică distanță, dintr-o altă gaură, ieșea un alt grup de oameni. Fantomă și Ham pășiră într-acolo – asta, cel puțin, până ce Ham zări pe cineva printre oamenii aceia. Fantomă o recunoscu vag pe soția lui Ham, care se întorsese în Luthadel.

Brutalul slobozi un țipăt de bucurie și dădu fuga să-și întâmpine familia.

Fantomă trecu de la un adăpost la altul. Păreau a fi șase, unele bine populate, altele nu tocmai. Unul dintre ele ieșea în evidență. Nu era, precum, celelalte, un chepeng, ci o intrare piezișă într-o peșteră. Acolo îl găsi pe generalul Demoux vorbind cu un grup de oameni, la braț cu o femeie terrisiană drăguță.

— Mi-am pierdut cunoștința de mai multe ori, zicea Demoux, dar l-am văzut. Pe Supraviețuitor. El *trebuie* să fi fost – plutea pe cer, strălucitor. Prin aer se mișcau valuri de culoare, pământul vuia, pământul se răscolea și se mișca. A venit. Întocmai cum a spus Sazed că va fi.

— Sazed? Vorbi Fantomă, și Demoux îl observă abia atunci. Unde e?

Demoux clătină din cap.

— Nu știu, Lord Fantomă.

Rămase o clipă tăcut, privindu-l, apoi întrebă:

— De unde vii Domnia Ta, totuși?

Fantomă nu răspunse. Deschiderile și găurile formau un model. Fantomă păși prin iarba deasă, călăuzind-o pe Beldre, îndreptându-se către mijlocul modelului. Vântul bătea ușor, aplecând iarba. Ham și Boare se grăbiră să-l prindă din urmă, discutând deja despre vreun fleac, Ham cu un copil pe un braț și cu celălalt pe după umerii soției.

Fantomă îngheță când zări un petic de culoare în iarbă. Înălță un braț, avertizându-i pe ceilalți, și pășiră cu mai multă grijă. Acolo, în mijlocul ierbii, era un câmp de… ceva. De lucrușoare colorate ce creșteau din pământ, cu delicate căpșoare ca niște frunze în culori vii. Aveau forma unor clopoței puși cu susul în jos, cu tulpini lungi și drepte și cu petalele de deasupra desfăcute către lumina soarelui. Ca și cum s-ar fi întins spre lumina sa, dornice să o soarbă.

— Frumos… șopti Beldre.

Fantomă păși printre plante. *Flori*, își zise recunoscându-le din imaginea pe care o avusese Vin. *Visul lui Kelsier s-a împlinit până la urmă.*

În mijlocul florilor găsi două ființe. Vin purta obișnuita sa mantie de ceață, cămașa și pantalonii. Elend era îmbrăcat într-o uniformă albă, strălucitoare, cu mantie. Se țineau de mână, lungiți printre flori.

Și erau morți amândoi.

Fantomă îngenunche lângă ei, în vreme ce Ham și Beldre jeleau. Cercetară trupurile, căutând semne de viață, însă Fantomă își îndreptă atenția spre altceva, un lucru aproape ascuns în iarbă.

Ridică obiectul acela – o carte voluminoasă, îmbrăcată în piele.

O deschise și citi prima pagină.

Sunt, din păcate, Eroul Evurilor, apărea scris acolo cu litere delicate, încondeiate cu grijă. Lui Fantomă i se păru că recunoaște scrisul. În vreme ce dădea paginile, dintre ele căzu un petic de hârtie. Fantomă îl ridică – pe o parte avea desenul neclar al unei flori, chiar imaginea la care se gândise în urmă cu câteva clipe. Pe partea cealaltă erau niște rânduri scrise de aceeași mână ca și cartea.

Fantomă, citi. *Am încercat să-i aduc înapoi, dar se pare că repararea trupurilor nu aduce înapoi sufletele. Voi ajunge, presupun, să mă pricep mai bine la asta, cu timpul. Să știi însă că am vorbit cu prietenii noștri, și sunt foarte fericiți unde se află acum. Merită, cred, puțină odihnă.*

Cartea conține o relatare prescurtată a evenimentelor care au dus la moartea și renașterea lumii, împreună cu o serie de gânduri ale mele legate de istoria, filosofia și știința întâmplărilor recente. Dacă te uiți în dreapta, vei vedea și alte cărți în iarbă. Ele conțin întreaga cunoaștere – transcrisă întocmai – conținută de metalmințile mele. Cunoașterea din trecut nu trebuie să se piardă.

Reconstrucția va fi grea, cred – dar cu siguranță mult mai ușoară decât viața sub Lordul Legiuitor sau supraviețuirea la încercarea lui Năruire de a distruge lumea. Cred că vei fi surprins de numărul mare al celor care s-au adăpostit în tainițele cu provizii. Rashek a anticipat foarte bine această zi. A avut mult de suferit din pricina lui Năruire, dar e un om bun, care, în cele din urmă, a avut intenții onorabile.

Ai făcut bine. Să știi că mesajul pe care l-ai trimis prin căpitanul Goradel ne-a salvat, până la urmă, pe toți. Oamenii vor avea nevoie de cârmuire în anii ce vor veni. Și o vor aștepta de la tine. Îmi pare rău că nu pot fi acolo în persoană, ca să te ajut, dar să știi că sunt... prin preajmă.

Te-am făcut Născut-din-Ceață și ți-am vindecat răul pe care ți l-ai făcut de la ars prea mult cositor. Sper că nu te superi pentru

asta. A fost cererea lui Kelsier, de fapt. Socotește asta un dar de despărțire din partea lui.

Ai grijă de ei pentru mine.

P.S. Mai există două metale pe care nu le cunoaște nimeni. Poate vei vrea să cercetezi asta și să vezi dacă îți dai seama care sunt. Cred că te-ar putea interesa.

Fantomă ridică ochii, privind lung către cerul neobișnuit de gol și de albastru. Beldre veni și se lăsă în genunchi lângă el, privi hârtia din mâna lui și-i aruncă o privire întrebătoare.

— Pari tulburat, zise fata.

Fantomă clătină din cap.

— Nu, zise împăturind peticul de hârtie și băgându-l în buzunar. Nu, nu sunt tulburat. Cred, de fapt, că totul are să fie bine. În sfârșit.

ARS ARCANUM

1. Metalele – ghid rapid

2. Nume și termeni

3. Rezumatul primei cărți

4. Rezumatul cărții a doua

Găsiți adnotările amănunțite ale autorului, referitoare la fiecare capitol, alături de scenele excluse din roman și de informații expuse pe larg despre lumea acestuia, pe site-ul www.brandonsanderson.com.

METALELE – GHID RAPID

METAL	PUTERE ALLOMANTICĂ	PUTERE FERUCHIMICĂ	PUTERE HEMALURGICĂ
Fier	Trage de metalele din apropiere	Stochează greutatea corpului fizic	Absoarbe forța fizică umană
Oțel	Împinge în metalele din apropiere	Stochează viteza corpului fizic	Absoarbe puterile fizice Allomantice
Cositor	Ascute simțurile	Stochează simțurile	Absoarbe simțurile umane
Fludor	Mărește forța fizică	Stochează forța fizică	Absoarbe puterile feruchimice fizice
Alamă	Domolește sentimentele și emoțiile	Stochează căldura	Absoarbe puterile feruchimice mentale
Zinc	Ațâță sentimentele, emoțiile	Stochează viteza gândirii	Absoarbe rezistența emoțională umană
Cupru	Ascunde pulsațiile allomantice	Stochează amintirile	Absoarbe rezistența mentală umană
Bronz	Permite percepția pulsațiilor allomantice	Stochează starea de trezie	Absoarbe puterile Allomantice mentale
Aluminiu	Distruge rezervele Allomantului	Necunoscută	Absoarbe puterile Allomantice de sporire
Duraluminiu	Sporește puterea următorului	Necunoscută	Necunoscută

	metal consumat		
Atiu	Vede viitorul altora	Stochează vârsta	Absoarbe puterea Allomantică temporală
Malatiu	Vede trecutul altora	Necunoscută	Necunoscută
Aur	Vede în propriul trecut	Stochează sănătatea	Necunoscută
Electru	Vede în propriul viitor	Necunoscută	Necunoscută

NUME ȘI TERMENI

ADÂNCIMEA: Monstrul sau forța legendară care amenința ținutul chiar înainte de triumful Lordului Legiuitor și de Ultimul Imperiu. Lordul Legiuitor pretinde că a înfrânt-o când s-a Înălțat, însă mai târziu a ieșit la iveală că Adâncimea erau de fapt cețurile, și că Lordul Legiuitor nu le-a înfrânt, ci le-a făcut să dea înapoi. Adâncimea atacă iarăși, iar cețurile ocupă acum tot mai mult pământ în timpul zilei, stricând recoltele.

ALENDI: Un bărbat care a cucerit lumea cu o mie de ani în urmă, înainte de Înălțarea Lordului Legiuitor. Vin i-a găsit jurnalul în palatul acestuia din urmă și a crezut – la început – că el devenise Lordul Legiuitor. Mai târziu s-a descoperit că servitorul său, Rashek, l-a ucis și i-a luat locul. Alendi era prietenul și protejatul lui Kwaan, un cărturar terrisian, care credea că Alendi ar fi putut fi Eroul Evurilor.

ALLOMANȚIE: O putere mistică ereditară care implică arderea metalelor în interiorul corpului pentru a dobândi abilități ieșite din comun.

ALLRIANNE: Fiica lordului Ashweather Cett. Este într-o relație amoroasă cu Boare.

ALUMINIU: Când este ars, acest metal – cândva cunoscut numai de Inchizitorii de Oțel – consumă toate rezervele de metale ale Allomantului.

ANCORĂ (AllomantICĂ): Termen care desemnează o bucată de metal în care Împinge sau de care Trage un Allomant când arde fier sau oțel.

ARDERE (ALLOMANȚIE): Utilizarea sau consumarea metalelor în stomacul unui Allomant. Acesta trebuie să-nghită mai întâi metalul, de obicei într-o soluție alcoolică, apoi să-l metabolizeze pentru a avea acces la puterea oferită.

ASEDIUL LUTHANDELULUI: Termen ce desemnează atacul ce a durat o lună asupra Stăpânirii centrale, săvârșit de Ashweather Cett, Straff Venture și Jastes Lekal. S-a sfârșit când Jastes a pierdut controlul asupra armatei de kolossi, care au atacat orașul. Vin a izbutit să oprească armata și să o întoarcă asupra lui Straff. Cett i s-a alăturat lui Vin în ultima clipă.

ASHWEATHER: Prenumele Lordului Cett.

ATIU: Metal straniu ce se extrăgea din Puțurile din Hathsin. Se depune în geode mici, formate în adânciturile cristaline din

peșterile subpământene.
AȚÂȚARE (AllomantICĂ): Înflăcărarea sentimentelor și emoțiilor unei persoane când sunt Trase de un Allomant care are zinc.
AȚÂȚĂTOR (Allomant): Cețurian care poate să ardă zinc.
BĂNUȚ (MONEDĂ): Diminutiv folosit pentru o monedă de aramă din Ultimul Imperiu. Folosită de obicei de Născuții-din-Ceață și de Monedazvârlitori pentru sărituri și atacuri.
BELDRE: Sora lui Quellion.
BOALA-CEȚII: Nume folosit pentru boala neobișnuită ce-i afectează pe cei cuprinși de cețuri. Deși majoritatea celor care o fac rămân nevătămați, o minoritate importantă începe să sufere de convulsii și de fierbințeală. Boala poate dura câteva zile sau peste două săptămâni și e uneori fatală. E nevoie de doar o ieșire în ceață, însă, pentru a căpăta imunitate. Nimeni nu știe cum a început boala, deși primele relatări despre ea au apărut imediat după ce Vin a luat puterea la Fântâna Înălțării.
BOARE: Un Domolitor din ceata lui Kelsier, acum unul dintre cei mai importanți consilieri ai lui Elend. E socotit pe jumătate skaa, la fel ca și ceilalți din ceată, însă e de fapt un aristocrat care a fost silit, în tinerețea sa, să se refugieze în lumea fărădelegii. Are o relație amoroasă cu Alirianne Cett.
BINECUVÂNTARE (KANDRA): Fiecărui kandra i s-a dat, de Lordul Legiuitor, una dintre cele patru puteri: Tărie, Prezență, Conștiință și Stabilitate.
BRAȚ-DE-FLUDOR: Un alt nume dat unui Brutal, un Cețurian care poate să ardă fludor.
BRONZ-PULSAȚII: O altă denumire a pulsațiilor Allomantice.
BRUTAL (Allomant): Cețurian care poate să ardă fludor.
CAMON: Fostul șef de ceată al lui Vin. Un bărbat aspru, care o bătea adesea. Camon a fost îndepărtat de Kelsier. În cele din urmă l-au ucis Inchizitorii.
CANTON: O subdiviziune a Cultului de Oțel.
CĂDERI DE CENUȘĂ: În Ultimul Imperiu, cenușa cade frecvent din cer, din cauză că există Munții de Cenușă.
CĂUTĂTOR: Cețurian care poate să ardă bronz.
CEAȚĂ: Strania și omniprezenta ceață care coboară în fiecare noapte asupra Ultimului Imperiu. E mai densă decât ceața obișnuită, se rotește și se învolburează aproape ca și cum ar fi vie. Chiar înainte ca Vin să ia puterea la Fântâna Înălțării, ceața s-a schimbat și a început să ucidă la întâmplare oamenii care

pătrundeau în ea.

CETĂŢEANUL: Titlul lui Quellion. (*vezi și* Quellion.)

CETT: Lordul Ashweather Cett a atacat Stăpânirea Centrală în timpul asediului de la Luthadel. Se temea ca Straff Venture să nu cucerească orașul, cu atiul său, și a avut parte el însuși de răscoale pe teritoriul propriu. A scăpat din Fadrex cu o armată și a avansat, în disperare de cauză, spre capitală. S-a alăturat până la urmă lui Elend la finalul asediului, ajutând-o pe Vin să-l înfrângă pe Straff Venture și câștigându-și un loc de seamă în sfatul lui Elend. Cunoscut și ca „regele" Cett, nu domnește asupra niciunui tărâm, fiindcă fostele sale domenii sunt încă răsculate. (*vezi și* Yomen)

CEŢURIAN: Un Allomant care nu poate arde decât un singur metal. Ceţurienii sunt ceva mult mai obișnuit decât un Născut-din-Ceaţă. (Notă: Un Allomant are fie numai o singură putere, fie pe toate. În Allomanţie, nu există nimeni situat pe o poziţie de mijloc, cu două sau trei puteri.) Lordul Legiuitor și acoliţii săi au susţinut mereu că nu există decât opt feluri de Ceţurieni, pornind de la primele opt metale Allomantice.

CHANNEREL: Râul care curge prin Luthandel.

CIOMEGE: Fumegător din ceata lui Kelsier, unchiul lui Fantomă, cândva general în armata lui Elend. Ciomege a fost ucis de kolossi la asediul Luthadelului.

CLADENT: Adevăratul nume al lui Ciomege.

COSITORIAN: Ceţurian care poate să ardă cositor.

COTLONUL ÎNCREDERII: Locul cel mai sfânt din Patria kandra.

CULTUL DE OŢEL: Clerul Lordului Legiuitor, alcătuit dintr-un număr foarte mic de Inchizitori și un corp mult mai larg de preoţi, numiţi obligatori. Cultul de Oţel era mai mult decât o organizaţie religioasă; era, în aceeași măsură, eșafodajul civic al Ultimului Imperiu.

DĂINUIRE: Un vechi zeu terrisian, Dăinuire era opusul lui Năruire – forţa stabilităţii, conservării și continuităţii. A cedat mare parte din forţa sa mentală pentru a-l închide pe Năruire în Fântâna Înălţării.

DEMOUX (GENERAL): Ofiţer în armata lui Elend, cunoscut pentru credinţa sa în Supravieţuitor.

DESCHIDERE (FERUCHIMICĂ): Extragerea puterii din metalminţile unui Feruchimist. Similar cu termenul „ardere" folosit de allomanţi.

DEVIATOR: Ceţurian care poate să ardă fier.

DOCKSON: Fosta mână dreaptă a lui Kelsier, membru al cetei de la început. A fost ucis la asediul din Luthadel.

DOMOLIRE (AllomantICĂ): Atenuarea sentimentelor şi emoţiilor cuiva când sunt Împinse de un Allomant care arde alamă.

DOMOLITOR (Allomant): Ceţurian care poate să ardă alamă.

DOX: Nume de alint pentru Dockson.

DURALUMINIU: Aliaj Allomantic de aluminiu, este o combinaţie de aluminiu, cupru, mangan şi magneziu. Dacă un Allomant arde duraluminiu, următorul metal (sau metale) pe care le arde va căpăta o putere explozivă, însă costul este consumarea completă a acelui metal înăuntrul Allomantului.

ELEND VENTURE: Împăratul Noului Imperiu, soţ al lui Vin Venture, Născut-din-Ceaţă şi cărturar.

ELIBERARE (FERUCHIMICĂ): Încetarea utilizării unei metalminţi de către un Feruchimist, care nu-i mai absoarbe puterea.

EROUL EVURILOR: Salvatorul legendar despre care vorbesc profeţiile poporului din Terris. S-a prezis că va veni, va lua puterea la Fântâna Înălţării, apoi va fi destul de altruist ca să renunţe la ea pentru a salva lumea de Adâncime. S-a crezut că Alendi era Eroul Evurilor, însă a fost ucis înainte de a-şi duce căutările la bun sfârşit. Vin i-a urmat, a luat puterea şi a cedat-o apoi. Profeţiile, însă, s-au dovedit a fi falsificate – o manipulare menită să permită unei forţe numite Năruire să scape din temniţă (*vezi şi* Năruire.)

FADREX: Cetate de dimensiuni modeste, bine fortificată, din Stăpânirea Vestică. Cândva capitala regatului lui Ashweather Cett şi oraşul lui de baştină. Unul dintre cele mai importante locuri de depozitare pentru Cantonul Proviziilor. După plecarea lui Cett, oraşul a fost luat în stăpânire de obligatorul cunoscut drept Lordul Yomen.

FANTOMĂ: Un Cositorian din ceata lui Kelsier. Cel mai tânăr membru al acesteia. Când a fost detronat Lordul Legiuitor, Fantomă nu avea decât cincisprezece ani. E nepotul lui Ciomege şi a fost mai înainte cunoscut pentru că vorbea jargonul străzii. Conducând alţi membri ai cetei, a părăsit Luthadelul înainte de căderea sa, simţindu-se însă foarte vinovat pentru a o fi făcut. Este acum pândar şi iscoadă pentru Elend şi s-a mutat în Urteau, unde strânge informaţii despre rebelii de acolo.

FATREN: Numit şi Fats. Bărbatul skaa ce conduce oraşul

Vetitan.

FÂNTÂNA ÎNĂLŢĂRII: Centrul legendar al puterii. E locul unde profeţiile susţin că va merge Eroul Evurilor ca să obţină puterea trebuincioasă pentru a înfrânge Adâncimea. Vin a găsit locul sub Kredik Shaw, în Luthadel (deşi se socotise mereu că ar fi trebuit să fie undeva prin Munţii din Terris). Se afla într-o peşteră mare, plină cu provizii şi hrană (*vezi şi* Tainiţă.)

FEDRE, LORD: Un nobil viclean ce a trăit în al optulea veac al domniei Lordului Legiuitor. Cunoscut pentru slăbiciunea sa pentru pisici şi canale.

FELT: Cândva unul dintre spionii lui Elend şi este ofiţer în armata acestuia.

FIER-TRAGERE: Tragerea unui metal în timpul arderii Allomantice a fierului. Tragerea exercită o forţă asupra obiectului metalic, smucindu-l şi trăgându-l în linie dreaptă spre Allomant. Dacă obiectul respectiv, numit ancoră, e mai greu decât Allomantul, atunci acesta va fi Tras către sursa de metal.

FUMEGĂTOR (Allomant): Ceţurian care poate să ardă cupru. Numit şi Nor Cupric.

GENERAŢII, KANDRA: Neamul kandra e împărţit în generaţii, potrivit momentului creaţiei lor. Prima Generaţie e alcătuită din kandra iniţiali şi încă trăieşte. La fiecare secol, Lordul Legiuitor a îngăduit apariţia unui alt grup de kandra, numiţi A Doua Generaţie, A Treia şi aşa mai departe.

GNEORNDIN: Unicul fiu al lui Ashweather Cett.

GORADEL, CĂPITAN: Cândva soldat în garnizoana Luthandelului, păzea palatul în momentul când a decis Vin să se infiltreze şi să-l ucidă pe Lordul Legiuitor. Vin l-a convins să treacă în cealaltă tabără şi, mai târziu, el l-a condus pe Elend prin palat ca s-o găsească şi s-o salveze. Acum face parte din garda lui Elend.

HADDEK: Conducător al Primei Generaţii de kandra.

HAM: Brutal din ceata lui Kelsier, acum general în armata lui Elend. Cunoscut pentru pasiunea sa pentru reflecţii filosofice şi pentru faptul că, indiferent de temperatură, poartă doar o vestă.

HAMMOND: Adevăratul nume al lui Ham.

HATHSIN: *Vezi* Puţurile din Hathsin.

INCENDIERE (ALLOMANŢIE): Extragerea unui surplus de putere dintr-un metal Allomantic, cu preţul mistuirii sale mai rapide.

INCHIZITORI DE OŢEL: Grup de creaturi stranii, preoţi în slujba

Lordului Legiuitor. Au piroane care le străpung complet capetele – ieșindu-le prin ochi cu vârful înainte – dar continuă să trăiască. Îi erau devotați până la obsesie și îi folosea pentru vânarea și uciderea oricărui skaa cu puteri Allomantice. Au toate abilitățile unui Născut-din-Ceață și altele în plus, căpătate prin hemalurgie.

ÎNĂLȚAREA (LORDULUI LEGIUITOR): Termenul folosit pentru a descrie ce s-a întâmplat cu Rashek când a luat puterea la Fântâna Înălțării și a devenit Lordul Legiuitor. Uneori termenul mai este folosit în legătură cu Vin, care a făcut ceva similar luând puterea, deși a eliberat-o în loc să o folosească.

ÎMPINGERE (AllomantICĂ): Folosirea allomanției pentru a Împinge ceva – fie sentimentele omenești, cu alamă, fie metalele, cu oțel.

ÎNCETIUTE: Porecla unui anume nobil din Fadrex. Seamănă izbitor cu un povestitor bine cunoscut.

JANARLE, REGE: Cândva locțiitor al lui Staff Venture, Janarle a fost silit să-i jure supunere lui Elend Venture. Conduce acum Stăpânirea Nordică în calitate de vasal al lui Elend.

JASTES LEKAL: Moștenitorul Casei Lekal, unul dintre foștii prieteni ai lui Elend. El și Elend discutau adesea despre politică și filosofie, împreună cu Telden. Jastes a strâns o armată de kolossi și a mărșăluit spre Luthadel în timpul asediului început de Straff și Cett, apoi a pierdut controlul asupra lor. Elend l-a executat pentru moartea și distrugerile provocate.

KANDRA: Rasă de creaturi care pot mânca trupul unui mort pentru a-i reproduce apoi înfățișarea din propria lor carne. Păstrează oasele persoanei pe care-o imită, folosindu-le, pentru că ei înșiși nu au oase. Fac cu oamenii Învoieli – pentru care sunt plătiți cu atiu – și sunt înrudiți cu nălucile-de-ceață. Kandra sunt nemuritori (*vezi* Patria *și* Generații)

KANPAAR: Mai-marele celei de A Cincea Generații de kandra.

KEL: Nume de alint pentru Kelsier.

KELSIER: Cel mai vestit șef de ceată de hoți din Ultimul Imperiu, Kelsier a stârnit o răscoală a skaa și l-a detronat pe Lordul Legiuitor, dar a fost ucis în timpul acesteia. Era Născut-din-Ceață și a instruit-o pe Vin. Moartea sa a inițiat o religie numită Biserica Supraviețuitorului.

KHLENNIUM: Regat străvechi, existent înainte de formarea Ultimului Imperiu. Era patria lui Alendi.

KOLOȘI: Rasă de luptători animalici, creată de Lordul Legiuitor în timpul Înălțării Sale și folosită apoi pentru a cuceri lumea.

KREDIK SHAW: Palatul Lordului Legiuitor din Luthandel. În terrisiana veche, înseamnă „Dealul Celor O Mie De Turle”.

KWAAN: Cărturar terrisian dinainte de Prăbușire. A fost Lume-Aducător și primul care s-a înșelat crezând că Alendi era Eroul Evurilor. Mai târziu s-a răzgândit și și-a trădat fostul prieten, aducându-l pe Rashek pentru a-l opri.

LACRĂ: Denumire argotică a monedei de aur imperiale. Vine de la imaginea de pe spatele ei, care reprezintă Kredik Shaw, palatul Lordului Legiuitor – sau lacra în care locuiește el.

LADRIAN: Adevăratul nume al lui Boare.

LEKAL, REGELE: O rudă îndepărtată a lui Jastes Lekal, regele Audil Lekal a preluat regatul lui Jastes după asediul Luthadelului. A pierdut, treptat, mare parte din teritoriu în fața banditilor și a invaziilor kolossilor.

LESTIBOURNES: Adevăratul nume al lui Fantomă.

LLAMAS, MISTBORN (VĂPĂI NĂSCUTE DIN CEAȚĂ): Fostul cenaclu al lui Brandon, care a ajutat cu sfaturi la scrierea celor trei cărți din serie. Văpăile Născute-din-Ceață ard diverse soiuri de plante și capătă puteri supravăpăi. Tricourile se găsesc pe site-ul web, dacă știi unde să cauți.

LORDUL LEGIUITOR: Împăratul care a condus Ultimul Imperiu timp de o mie de ani. Cândva s-a numit Rashek și a fost un servitor terrisian angajat de Alendi. Însă el l-a ucis pe Alendi, s-a dus în locul lui la Fântâna Înălțării, unde a luat puterea și s-a Înălțat. În final a fost ucis de Vin, însă nu înainte de a o avertiza că face o greșeală teribilă.

LUME-ADUCĂTOR: Sectă de cărturari Feruchimiști dinainte de Prăbușire. Ordinul Păstrătorilor, care i-a urmat, are la bază Lume-Aducătorii.

LUTHADEL: Capitala Ultimului Imperiu și cel mai mare oraș din acesta. Luthadel e renumit pentru țesătoriile și forjele sale, ca și pentru fortărețele maiestuoase ale nobilimii. A fost aproape distrus în asediu de kolossii năvălitori și este cârmuit acum de Regele Penrod. Unul dintre regii supuși lui Elend.

MALATIU: Metalul descoperit de Kelsier, aliaj de atiu și aur, numit adesea și Al Unsprezecelea Metal. Nimeni nu știe nici unde l-a găsit, nici de ce credea că-l poate ucide pe Lordul Legiuitor. Însă, până la urmă, acest metal i-a oferit lui Vin

indiciul de care avea nevoie ca să-l înfrângă pe Lordul Legiuitor, fiindcă permite unui Allomant să vadă umbre ale trecutului altcuiva.

MANTIE-DE-CEAȚĂ: Veșmânt purtat de numeroși Născuți-din-Ceață, ca semn al statutului lor. E făcută din câteva zeci de panglici late de stofă, cusute unele de altele în partea de sus, dar lăsate să se răsfire în voie de la umeri în jos.

MARE: Soția lui Kelsier și prietenă a lui Sazed, foarte activă în rebeliunea skaa înainte de a muri în Puțurile din Hathsin.

MELAAN: O kandra din A Șaptea Generație. A fost pregătită și „crescută” de Tensoon.

METALE AllomantICE: Există opt metale Allomantice de bază. Sunt perechi, care cuprind un metal obișnuit și un aliaj al său. Pot fi de asemenea împărțite în două grupe de câte patru, în metale interne (cositor, fludor, cupru, bronz) și metale externe (fier, oțel, zinc, alamă). Multă vreme s-a crezut că nu existau decât încă alte două metale Allomantice: aurul și atiul. Însă descoperirea aliajelor acestora a ridicat numărul la douăsprezece. Descoperirea aluminiului și duraluminiului a ridicat numărul lor la paisprezece.

METALMINTE: O bucată de metal folosită de un Feruchimist într-un mod similar cu întrebuințarea unei baterii, adică umplând-o cu diverse calități pe care le poate extrage mai târziu. Diversele metalminți sunt numite după metalul din care sunt confecționate: cositorminte, oțelminte etc.

MONEDAZVÂRLITOR: Cețurian care poată să ardă oțel.

MUNȚII DE CENUȘĂ: Șapte vulcani mari care erup aruncând cenușă, apăruți în Ultimul Imperiu în timpul Înălțării.

NĂLUCĂ-DE-CEAȚĂ: O rudă neînzestrată cu rațiune a ființelor numite kandra. Nălucile-de-Ceață sunt mase de carne fără oase care ies noaptea s-adune tot ce găsesc și mănâncă toate mortăciunile, folosindu-le scheletele în propriile lor trupuri. Kandra sunt făcuți din Năluci-de-Ceață, pe care le numesc „nenăscuți”.

NĂRUIRE: Străvechi zeu terrisian, Năruire este forța distrugerii, entropiei și decăderii în lume. Cândva întemnițat lângă Fântâna Înălțării, Năruire a fost eliberat din greșeală de Vin. Puterea sa nu este încă întreagă și afectează lumea în feluri mai degrabă subtile, șoptind la urechea slujitorilor săi și schimbând textul documentelor. Nu le poate modifica pe cele scrise pe metal.

NĂSCUT-DIN-CEAȚĂ: Allomant care poate să ardă toate metalele Allomantice.

NOORDEN: Unul dintre puținii obligatori care au ales să rămână în Luthadel, în slujba lui Elend.

NOR CUPRIC: Câmp invizibil, care ascunde, creat de cineva care arde cupru. Pulsațiile Allomantice ale cuiva care arde metale într-un nor cupric sunt ascunse de cineva din afară, care arde bronz. Termenul „Nor Cupric" e folosit uneori și pentru a face referire la un Fumegător (un Cețurian care arde cupru).

NOUL IMPERIU: Numele dat de Elend tărâmului său după ce a luat puterea de la Cett și de la Straff, la finalul asediului. Include Stăpânirea Centrală, cea Nordică și părți din Stăpânirile Vestică și Sudică.

OBLIGATOR: Preot al cultului Lordului Legiuitor. Însă obligatorii nu sunt doar membri ai clerului: sunt și conțopiști civili și au până și o rețea de spionaj. Dacă nu exista ca martor un obligator, o învoială negustorească sau o promisiune nu era considerată legală și nici măcar morală nu te obliga s-o respecți.

OCHI DE FIER: Porecla lui Marsh în ceată, înainte de a ajunge Inchizitor.

ORESEUR: Un kandra angajat de Kelsier. A jucat rolul Lordului Renoux, unchiul lui Vin. A fost ucis de Tensoon, care s-a prefăcut a fi el pentru a se apropia de Vin.

PATRESEN, DOAMNA: O nobilă din Fadrex, cunoscută pentru capacitatea de a sesiza neconcordanțe.

PENROD, FERSON: Cândva cel mai de vază nobil rămas în Luthadel după Prăbușire, Penrod a intrat în intrigi pentru domnie, reușind să i-o ia lui Elend printr-un proces democratic. L-a acceptat apoi pe Elend ca împărat și conduce acum orașul Luthadel.

PATRIA: Complexul de grote folosit de kandra drept cămin secret. Nu este cunoscut altui om în afara Lordului Legiuitor (mort acum). Kandra care slujesc bine în Învoieli au voie să se odihnească periodic în Patrie.

PĂSTRĂTOR (TERRISIAN): E adesea un simplu termen sinonim cu Feruchimist. Păstrătorii sunt, de fapt, o organizație de Feruchimiști care și-au dedicat viețile descoperirii și apoi memorării tuturor cunoștințelor și religiilor existente înaintea Înălțării. Lordul Legiuitor i-a vânat, aproape izbutind să-i nimicească în totalitate și silindu-i să rămână ascunși. După

Prăbușire au început să-i învețe pe alții și să-și dezvăluie cunoașterea. Au fost însă atacați de Inchizitori cam în perioada asediului Luthadelului și se consideră că sunt morți cu toții, cu excepția lui Sazed.

PENROD, FERSON: Unul dintre cei mai importanți nobili din Luthandel. Membru în Adunarea lui Elend.

PRĂBUȘIREA: Moartea Lordului Legiuitor și căderea Ultimului Imperiu.

PULSAȚII AllomantICE: Semnalele emise de un Allomant care arde metale. Nu pot fi „auzite” decât de cineva care arde bronz.

PUȚURILE DIN HATHSIN: Rețea de peșteri care a fost singurul loc din Ultimul Imperiu unde se găsea atiu. Lordul Legiuitor trimitea deținuții să muncească acolo. Cu puțin timp înainte de a muri, Kelsier le-a distrus puterea de a produce atiu. Sunt acum casa refugiaților terrisieni.

QUELLION: Conducător în Urteau, Quellion se socotește un discipol pur al Supraviețuitorului și încearcă să urmeze solicitarea lui Kelsier de răsturnare și execuție a nobilimii. Beldre este sora lui.

RASHEK: Cărăuș terrisian înainte de Înălțare, Rashek a fost angajat de Alendi să-l ajute în călătoria spre Fântâna Înălțării. Rashek îl ura pe Alendi și în cele din urmă l-a ucis. A luat pentru sine puterea Fântânii și a devenit Lordul Legiuitor.

REEN. Fratele vitreg al lui Vin, care a protejat-o și a învățat-o să fie hoață. Reen era brutal și neiertător, însă a salvat-o pe Vin de mama ei cea nebună și a protejat-o în copilărie. A fost ucis de Inchizitori când a refuzat să le spună unde se afla Vin. Uneori, Vin îi aude învățăturile în cap și a ajuns să reprezinte partea dură a vieții în mintea lui Vin.

RENOUX, LORD: Un nobil pe care l-a ucis Kelsier, care a angajat apoi un kandra, pe Oreseur, să-l copieze. Înainte de Prăbușire, Vin a jucat rolul nepoatei sale, Valette Renoux.

SATREN: Un oraș în est, unde se află o tainiță.

SAZE: Nume de alint dat lui Sazed de membrii cetei.

SAZED: Păstrător terrisian care s-a alăturat cetei lui Kelsier împotriva voinței poporului său, apoi l-a ajutat să răstoarne Ultimul Imperiu. A fost implicat într-o poveste de dragoste cu Tindwyl, a cărei moarte l-a aruncat într-o lungă depresie. Este acum șeful ambasadorilor în imperiul lui Elend și a fost numit al treilea succesor la tron, dacă Elend și Vin ar muri.

SHAN ELARIEL: Fosta logodnică a lui Elend, o Născută-din-Ceață ucisă de Vin.

SINOD (TERRIS): Cândva conducători ai organizației Păstrătorilor din Terris, membrii Sinodului au fost atacați și răpiți de Inchizitori. Sunt considerați morți.

SKAA: Țăranii din Ultimul Imperiu. Cândva erau de diverse rase și naționalități, dar, în cei peste o mie de ani de existență a imperiului, Lordul Legiuitor s-a străduit din toate puterile să strivească orice sentiment al identității oamenilor, reușind, în cele din urmă, să dea naștere unei singure rase omogene de muncitori sclavi. Elend i-a eliberat când a preluat controlul asupra Luthadelului. Mulți s-au alăturat, de atunci, Bisericii Supraviețuitorului.

STĂPÂNIRE (ULTIMUL IMPERIU): Provincie din Ultimul Imperiu. Luthandel se află în Stăpânirea Centrală. Cele patru stăpâniri care o înconjoară sunt numite Stăpâniri Interioare și includ cea mai mare parte a populației și a culturii din imperiu. După Prăbușire, Ultimul Imperiu s-a divizat și puterea a fost luată de mai mulți regi, care au încercat să revendice conducerea diverselor Stăpâniri și le-au transformat pe toate în regate de sine stătătoare. Elend conduce acum Stăpânirea Centrală, la care se adaugă mare parte din Stăpânirea Nordică și părți din cea Vestică și cea Sudică.

STINGERE (ALLOMANȚIE): Încetarea arderii unui metal Allomantic.

STRAFF VENTURE: Tatăl lui Elend, regele Stăpânirii Nordice. Ucis de Vin la apogeul asediului din Luthadel.

STRADĂ-ALBIE: Nume dat străzilor adâncite din Urteau. Acestea sunt de fapt canale secate. În loc să le umple cu apă, locuitorii preferă să meargă pe fundul lor.

SUPRAVIEȚUITORUL DE LA HATHSIN: Supranumele lui Kelsier, datorat faptului că e singurul deținut care-a evadat vreodată din lagărul de la Puțurile din Hathsin.

TAINIȚĂ: Lordul Legiuitor a lăsat patru tainițe cu provizii, ascunse în grote de sub anumite orașe. Fiecare conține o placă de metal cu locul următoarei grote, ca și povețe ale Lordului Legiuitor. Prima grotă a fost descoperită chiar sub Luthadel.

TATHINGDWEN: Capitala Stăpânirii Terris, arsă de Inchizitori în timpul asaltului asupra Păstrătorilor.

TELDEN: Unul dintre vechii prieteni ai lui Elend, cu care discuta

politică și filosofie.

TENSOON: Mai întâi kandra lui Straff Venture, Tensoon i-a fost împrumutat lui Zane pentru a o spiona pe Vin. Tensoon l-a ucis pe Oreseur și i-a luat locul, prefăcându-se a fi însoțitorul lui Vin. A ajuns să o placă, deși era înclinat să-i urască pe toți oamenii, și până la urmă l-a trădat pe Zane – rupându-și Învoiala – ca să o ajute. Ca urmare, s-a întors în Patrie pentru a fi pedepsit de ai săi. Are Binecuvântarea Prezenței ca și pe cea a Tăriei, furată de la Oresoeur.

TERRIS: Stăpânirea din Nordul Îndepărtat al Ultimului Imperiu. E singura care a păstrat numele regatului care fusese, probabil ca indiciu al atașamentului Lordului Legiuitor față de patria sa. (Deși mai târziu s-a aflat că actuala Stăpânire a Terrisului nu era în același loc unde se aflase fostul regat.) Terrisienii și-au abandonat meleagurile după atacul Inchizitorilor și au fugit în Stăpânirea Centrală, unde au fost primiți de Elend. Au acum căminul în valea ce înconjoară Puțurile din Hathsin.

TINDWYL: Păstrătoare terrisiană și membră a Sinodului. Cândva implicată într-o relație amoroasă cu Sazed, Tindwyl a fost ucisă în asediul Luthadelului. A fost una dintre primii profesori ai lui Elend în arta cârmuirii.

TRAGERE (AllomantICĂ): Folosirea allomanției pentru a Trage ceva – fie sentimentele omenești, cu zinc, fie metalele, cu fier.

TYRIAN, MUNTELE: Cel mai apropiat de Luthadel Munte de Cenușă.

ȚINUTURILE PÂRJOLITE: Deșertul de la marginile Ultimului Imperiu.

UCIGĂTOR DE CEAȚĂ: Soldat fără puteri Allomantice sau feruchimice, antrenat să lupte cu allomanții și să-i ucidă.

ULTIMUL IMPERIU: Imperiul creat de Lordul Legiuitor. Numele vine de la faptul că, fiind nemuritor, întemeietorul său simțea că era vorba de ultimul imperiu pe care avea să-l cunoască lumea, fiindcă niciodată n-avea să se prăbușească sau să-și înceteze într-un fel sau altul existența.

URTEAU: Capitala Stăpânirii Nordice și cetatea de scaun pentru Casa Venture. Răsculat acum, este condus de un bărbat numit Quellion Cetățeanul. Loc unde se află o tainiță.

VALETTE RENOUX: Numele fals folosit de Vin când s-a infiltrat printre nobili, în zilele premergătoare Prăbușirii.

VEDLEV: Un bătrân al poporului din Terris.

WELLEN: Cunoscut și ca Wells. Un soldat de-al lui Cett, pe care acesta l-a adus în Luthadel în timpul asediului. Wells a fost singurul supraviețuitor dintr-un grup mare, aflat de pază în noaptea în care Vin și Zane au atacat pozițiile lui Cett.

YEDEN: Membru al cetei lui Kelsier și al organizației numite răzvrătirea skaa. A fost ucis în timpul luptelor împotriva Lordului Legiuitor.

YOMEN, LORD ARADAN: Obligator din Urteau, oponent al lui Cett din punct de vedere politic. Membru al Cantonului Proviziilor, Yomen a preluat controlul asupra orașului Fadrex – și asupra regatului lui Cett – după plecarea acestuia din urmă la asediu.

MULȚUMIRI

Ca întotdeauna, datorez mulțumiri multor oameni care m-au ajutat să fac din această carte ce este ea acum. În primul și în primul rând, editorul și agentul meu – Moshe Feder și Joshua Bilmes – trebuie apreciați pentru excepționala lor abilitate de a ajuta la atingerea deplinului potențial al acestui proiect. De mare ajutor, și un sprijin important pe parcursul scrierii, mi-a fost și minunata mea soție, Emily.

Ca și înainte, Isaac Stewart (Nethermore.com) a realizat excelenta hartă a lumii, simbolurile capitolelor și cercul metalelor Allomantice. Apreciez mult, de asemenea, grafica realizată de Christian Megrath; de data asta, coperta realizată de el a izbutit să devină preferata mea dintre cele trei ale seriei. Îi mulțumesc lui Larry Yoder pentru că e fantastic și lui Dot Lin pentru munca publicitară depusă pentru mine la Tor. Lui Denis Wong și Stacy Hague-Hill le mulțumesc pentru asistența acordată editorului meu, iar extraordinarilor Irene Gallo și Seth Lerner, ca întotdeauna, le rămân recunoscător pentru direcția artistică.

Lectorii inițiali ai acestei cărți îi includ pe Paris Elliott, Emily Sanderson, Krista Olsen, Ethan Skarstedt, Eric J. Ehlers, Eric „Mai de Fițe” James Stone, Jillena O’Brien, C. Lee Player, Bryce Cundick/Moore, Janci Patterson, Heather Kirby, Sally Taylor, Bradley Reneer, Steve „Nu Mai Sunt Tipul de la Librărie” Diamond, Generalul Micah Demoux, Zachary „Fantomă” J. Kaveney, Alan Layton, Janette Layton, Kaylynn Zobell, Nate Hatfield, Matthew Chambers, Kristina Kugler, Daniel A.Wells, Indivizibilul Peter Ahistrom, Marianne Pease, Nicole Westenskow, Nathan Wood, John David Payne, Tom Gregory, Rebecca Dorff, Michelle Crowley, Emily Nelson, Natalia Judd, Chelise Fox, Nathan Crenshaw, Madison Vanden-Berghe, Rachel Dunn, și Ben Olesoon.

Aș dori să-i mai mulțumesc și lui Jordan Sanderson – căruia îi este dedicată această carte – pentru munca sa neobosită pe website. Și lui Jeff Creer, care a făcut o treabă foarte bună cu grafica la brandonsanderson.com. Nu uitați să treceți pe-acolo!